

Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

JOANNIS GEORGII
GRÆVII
LECTIONES
HESIODEÆ.

Editio secunda auctior.

Accedit

DANIELIS HEINSII

Introductio in Doctrinam

OPERUM ET DIERUM,

Cum Indice

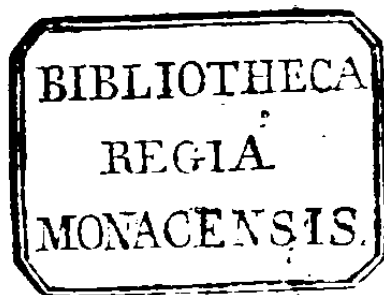
GEORGII PASORIS.

AMSTELODAMI;

Apud G. GALLEY, Præfectum Typographiæ
HUGUETANORUM.

M. DCC.

*Viro perillustri, ac dignitate, ingenio &
virtute præcellenti*

EUSEBIO RENAUDOTO

REGI CHRISTIANISSIMO

A CONSILIIS

S. P. D.

JOANNES GEORGIUS GRAEVIUS:

A Quo tempore tua mihi humanitas
aditum patefecit ad tuam amicitiam,
nihil tu tibi studii reliquisti ad me non mo-
do complectendum, sed & rebus omni-
bus, quibus potuisti, potuisti autem plu-
rimis, ornandum: ego nihil mihi reliqui
curæ & officii in te colendo ac observando.
Nam & quantum tibi debeam, & quan-
tum te pro tot illustribus singularis benevo-
lentia documentis amem & suspiciam, mi-
hi quidem ipse locuples sum testis, sed ut
* 2 tibi

DEDICATIO.

tibi etiam, & aliis, ac, si meæ id facultatis fuerit, posteris quoque hoc sit testatum, dudum summopere studui. Nihil mihi honestius esse potest, quam a te tantæ dignitatis & doctrinæ Viro non diligentium, sed & sic ornari, ut me apud primarios viros in gratia posueris, quod proximæ tuæ beneficæque naturæ certissimum est argumentum. Nisi hæc tanta tua in me merita prædicarem apud omnes, & tanti ea mihi sint, quanti quæ maximi facienda sunt hominibus, næ ego aut ingratus essem mortalium, aut stupidissimus, indignus certè benevolentia, quam mihi nullo meo provocatus officio præstitisti. Sed licet me tanto tuo studio tibi non devinxisses, mirificæ tamen illæ tui ingenii suavitates, elegantia vitæ, morum integritas, præstantia eruditionis, recti de doctrinarum studiis sensus, sincerum & subtile iudicium, cui inanis eruditionis fucosæ venditatio non possit imponere, hinc quod tibi probatur omnibus est probatissimum, & quod tu damnas, omnium, qui de his litteris vere possunt existimare, calculis damnatum habetur,

DEDICATIO.

tur, qui nihil das gratiæ, nihil odio aut cupiditati, me ad te colendum inflammassent. Qui enim illum non amat, cujus tam multa ingenii animique ornamenta omnes amant & in cœlum ferunt, is non meretur a quoquam amari, cum quid sit amabile non intelligat. Accipe igitur hoc mei in te amoris & observantiæ pignus Lectiones Hesiodeas recognitas, & non paucis accessionibus auctiores; tenue quidem & quod minime respondet animi in gratia referenda studio, sed quod hoc nomine non, credo, aspernandum putabis, quod, cum majus, quod tibi, ut nunc est, offerrem non invenirem, perquam effusæ voluntatis meæ sit monumentum. Voluntatem autem semper viri boni potius spectant, quam verborum honorem, aut munerum magnitudinem. Huc accedit quod nullam rationem inire queam, quæ tua merita sive oratione, licet essem disertissimus, sive rebus, licet essem ad hoc munus persolvendum ab omnibus facultatibus instructissimus, possim assequi. Id tantum velim tibi sit persuasissimum, nul-

DEDICATIO.

lam mihi curam antiquiorem esse, quam
ut referam gratiam tibi, quamdiu superstes
fuero, grata memoria & observantia perpe-
tua. Vale Vir Illustris, & me, quod fa-
cis, ama. Trajecti D. xv. Kl. Januar.
CIOC CI.

CANDIDO LECTORI.

S. P. D.

JOANNES GEORGIUS GRÆVIUS.

IN Hesiodi hac nova editione quid præstitum sit, & quibus subsidiis instructus ei adornandæ me accinxerim, paucis accipe. Græca verba non nisi ex antiquis codicibus & Interpretibus, iisque scriptoribus, qui hujus poëtæ sententias olim laudarunt, emendavi locis non paucis, quorum rationem in lectionibus meis reddidi. Ex Latina quoque versione magnam vim errorum sustuli. De multis in iisdem egi notis, de æque multis non putavi verba esse perdenda, cum essent tam manifesti, ut in iis notandis paullo humaniores operam me luisse judicaturi fuissent. Et vereor jam ne fastidiosus & delicatis lectoribus nimis hic fuisse videar. Usus duorum manuscriptorum librorum mihi præstitit Vir summi ingenii, plurimæque & multifariæ eruditionis, Isaacus Vossius, recentium eorum quidem & chartaceorum, sed qui tamen summopere mihi profuerunt. Ex bonis enim & antiquis libris eos fuisse descriptos apparet. In utroque vero solum illud carmen reperiebatur quod rei rusticæ & familiaris præcepta complectitur. Theogonia & Ræis desiderabantur. Alteri subjectus erat Ietzæ commentarius & intersita fere versibus singulis explicatio verborum singulorum, tanquam quædam metaphrasis, quam sub glossarum veterum Vossiani codicis nomine nonnumquam laudo. Librum verò hunc primum appello. Alter, qui secundus est, subnectitur aliquot Euripidis Tragædiis. Expositionem Procli, insignis illius Philosophi Platonici, manu exaratam mecum communicavit clarissimus & elegantissimus Vir, Marquardus Gudius, cui & hoc plurimisque nominibus aliis sum devinctus. Ineditas quasdam annotationes Illustris Scaligeri, & perpetuus fere no-

L E C T O R I

tas eruditissimi Francisci Guieti, ex duobus exemplaribus, quorum marginibus eas adscripserat, excerptas ad me curavit Emericus Bigotius, decus illud suæ Galliæ, qui natus est ornandis literis, illorumque conatibus, qui in arte aliqua egregia illustranda elaborant, promovendis. Has Guieti curas (quas novissimas ei fuisse, & postremum librorum, quem evoluit, antequam in fatalem morbum incideret, is, cui eas debemus, nobis confirmavit Bigotius) si maturius vidissem, correctior hæc editio non uno in loco prodisset. Sed cum mihi traderentur jam maxima pars Hesiodæi operis, mearumque in id lucubrationum erat profligata & descripta typis: certe quæ in E'gyæ scripseram & in Aspidem omnia. Hinc non licuit annotare, in quibus postea virum illum egregium mecum in easdem cogitationes & emendationes incidisse deprehendi, ne quis suspiceretur ejus me compilasse scrinia. Norunt multi apud nos viri docti, dudum meis observationibus ultimam fuisse impositam manum, ut nihil post hæc iis accesserit, cum Guieti liber ad me perferretur, quamvis postea per horum temporum, quibus vexamur, diritatem intervenerint, quæ pane confectam editionem diu retardarunt. Ista præfixeram editioni primæ, quæ apud Danielem Elzevirium prodit anno CIO IOC LXVII, quam etiam, ut eam tum correxeram, tam in Græcis, quam in Latina versione, secuti sunt Huguetani. In hac secunda editione, quam denuo recensui, & multis in locis emendavi, usus sum manu exarato libro in E'gyois, qui sane mihi profuit nonnunquam, ut & editione Veneta Francisci Trincavelli, quæ prodit anno MD XXXVII. cujus marginibus nonnullas adnotationes Græcas adscripserat ex antiquis scholiis erudita manus, cui accepta referes nonnulla in Lectionibus meis non contemnenda. Vale.

JOHANNIS GEORGII GRÆVII LECTIONES HESIODÆ.

CAPUT I.

Primi duo vexati versus in ἔργοις illustrati. ἐννέπετε ὕμνεύου-
σαι. Δεῦτε δὴ. Antiqua Hesiodi lectio bis vindicata.
Plato emendatus. Ἀΐξιν. Augere. Κάρφειν. Δίκη. Jupi-
ter Justitiæ Præses. Callimachus illustratus. Hesiodus
emendatus. Διάνδιχα θυμὸν ἔχων. ἔρις ἀγαθὴ est φιλία.
Moschopulus correctus. Ἀγορῆς ἐπακτός. Ὠρῆ. Vetus He-
siodi lectio defensa. Elegans præsentium usus apud
Græcos. Interpretes Latini sæpè notati.

IN ἔργοις καὶ ἡμέραις.
v. 1. Μῦθον Πιερίην αἰοδῆσι κλείουσαι
Δεῦτε δὴ κοῖνῃσι σφίπερον.] Non veteres solum Interpre-
tes, Proclus, Moschopulus, Tzetzes, sed & Hesychius κλείου-
σαι exponunt ἀνοῦσαι, δὲαΐζουσαι. Scholia inedita libri Vossiani. αἰο-
δῆσι κλείουσαι, ἀοδαῖς καὶ τραγῳδαῖς δὲαΐζουσαι. & sequenti versu : Δεῦτε
ἴθετε. Eustathius quoque ad Ὀδυσσ. 1. Hesiodum Musas ex Pieria ar-
cessere scribit. Κλείων pro κλεινὸς nemo Veterum dixit. Inde liquet
hos versus sic rectè exponi : *Musa ex Pieria carminibus gloriam con-*
ciliare solita Adeste, quaeso, dicite patri vestro hymnum. Cum Moscho-
pulo ad κλείουσαι intelligendum existimamus ὅς αὖ ἰθὺς ἴδωται. Nam ut il-
le ait : Ἐκ τοῦ Μουσίων κλέος ἔρχεται. *A Musis venit gloria.* ἐννέπετε
ὕμνεύουσαι, est ὕμνεῖτε. ut inferius v. 32. Ἀλλὰ τί ποτὰ Ἀρπάξαν ἐφύ-
ρει pro ἡρπαξας, & v. 42. κρύψας τις ἔχουσι βίον, pro ἱερύψαν. Apud
Hom. βῆ δ' ἴον pro ἴον, ἔχετο φεύγον pro ἴφουγ, & sexcenta talia. So-
lere verò Poëtas Numina, quorum opem implorant ex locis, quæ
iis erant sacrata, vocare; Musas ex Parnasso, Pieria, Helicone, Pin-
dō; Apollinem ex Delo, Lycia, Xantho, quis tam hæpes est in il-
lorum

lorum lectione qui ignoret? Et sic hunc locum intellectum olim fuisse locuples testis est Aristides hymno in Jovem: *ἔγω δὲ Μῦσαι Διὸς παῖδες, ὃς ᾗ ἔγωγε ὁρῶ πότι δὲ τις ὁρᾷς ἄλλοισιν καλίστην ἢ μου. εἴδ' ὁμοῖς γὰρ ἐπ' Ὀλύμπῳ σὺν Ἀπόλλωνι Μουσῆσιν τὴν Δίῳ ἰδὲν ἄδειν ὁμοῦσιν ἢ ὁμοῖον τι καὶ τὸ ὅλον πατήρ, ἐπὶ Πιερίᾳ φίλον ὁμῶν ἐοδαιόμενον, ἐπὶ δὲ Ἑλικῶνι τῇ Βοιωτίᾳ χοροῖσι.* Agite ergo Musa, Jovis filia, (nec enim vos umquam alias quam nunc invocare praestiterit) sive in Olympo cum duce Apolline divinum canitis canticum, vestrum simul & παννύχιον patrem celebrantes, sive Pierium vos delectat domicilium, sive in Boeotio Helicone choreas ducitis. In versu secundo δὲ legitur in utroque MS. Vossiano, ut & meo, nec non in editionibus priscis, Veneta Victoris Trintavelli, Florentina Juntae, alisque, & id omnes agnoscunt Interpretes veteres, ut mirer H. Stephanum solius Eustachii auctoritate compulsus reposuisse δὲ, quod deinceps pleraque editiones occupavit. Habet ista particula obsecrandi vim in hisce formulis, *δῶρε δὲ, φίλε δὲ, ὦ δὲ, age, sis, quæso.* Hom. *ἄγε δὲ ἱστῶ Διὸς παῖδ'.* Socrates in Phædro apud Platonem: *ἄγε δὲ ὦ Μῦσαι,* quo expressit hoc nostri Poëtæ: *δῶτε δὲ ὦ Μῦσαι.* Sed totus locus Platonis addendus est, ut ex illo menda eluatur. Socrates ibi ait: *ἄγε δὲ, ὦ Μῦσαι, εἴ τι δὲ αἰδῆς εἶδος λόγου, ἐπὶ Διὶ ἱστῶ μουσικῇ τὸ λόγιον πάντῳ ἔχει ἐπανομίαν, ἐνθαῦτα δὲ μόνον, ὃν μὲν ἀναγκάζει ὁ θεὸς ἄνθρωποι λόγον.* Quid hic τὸ λόγιον, scribendum puto τὸ λόγον, & vertendum: Agite igitur, ὦ Musa, dulces sive propter canis genus, sive propter Musicae genus suave, hoc nomen consecuta estis, mihi adfuitis in hoc sermone quem me hic amicus optimus jubet habere.

v. 3. *ὦ π Διὶ θεῶν]* Hos duos versus aliter distinximus, & exposuimus quam vulgò fit, uti apparet ex nostra editione. Vide inferius rationes in notis ad v. 430. Θεογονίας. *ὦ π Διὶ* est, ut apud Demosthenem *Διὶ τὰς θεάς, Deorum beneficio & munere.* Sic & Johann. VI. 51. *καθὼς ἀπέσταλέν με ὁ Πατήρ, καὶ ἐγὼ ζῶ Διὶ τὸ πατήρ.* Sic ego vivo, beneficio patris.

v. 15. *ῥέει μὲν ᾧ βέλτε, ῥέει δὲ βελύσσου καλέπῃ.]* Uterque Codex MS utroque loco legit *ῥέει*, quam veram lectionem esse Tetztes ostendit: *Τὸ ῥέει σαφὲς ἐστὶν ὅτι μὲν καλεῖται συλλαβῆς, καὶ τὸ ἄλλο εἰς μέγα ῥέει.* Nec aliter apud Homerum in omnibus legitur codicibus Iliad. 4.

ῥέει μὲν ᾧ φέρονται ὑπὲρ ὅα Τρώας ὀρμηγυδῶ.

Quæ loca malè Guilicimus Canterus, decus nostræ Trajecti, sollicitavit. Hesiodus:

ἔπειτα πολλῶν, δῖος δὲ πατὴρ ὃς ὁ ἀπατήρ.

Ubi rursus malè mutat in *ἔπειτα*. Hom. II. π.

Αἶψα ζῶον πῖνυσι Σαρπηδόνα ὄνδ' ἀδμήν δὲ.

Idem Iliad. v.

ἴσσω τέλει πολλῶν τέλει, ὃν μὲν μέγα ῥέει.

v. 6. *Ἀλλὰ αἶψα]* Obsecrum augeat. hoc est, evchit, ornat, Callic. *Ἀλλὰ πάλιν. Περὶ δὲ. V. 8. πατέρων. Ρυθμ. V. 11. ἴσσω μὲν δὲ ἔπειτα, ὀρμηγυδῶ, ἰλλυθῶτα.*

lim. hymno in Jovem v. 95: Οὐκ ἀρετῆς ἀνεῖ λαοὶ ἐπίσταται ἀνδρῶν οὐδ' ἄλλων. Sine virtute divitia non possunt homines ornare. Homero est παρὰ τὴν φύσιν. In qua notione quum & Latinis augere ponatur, retinui hoc verbum in versione. Sueton. Claud. In semet augendo parvus atque civilis nomine Imperatoris abstinuit, nimios honores recusavit. C. Nepos Phocione: Μᾶλλον αὐτὸς ὀρνατὺς αὐτὸς ἀπὸ Δημοσθένε εὐνὴν quem tenebas gradum ascenderat. *Quid: ad Callist. Aug. 86, 3*

v. 7. Ἀγχοῦσθαι κέρφει] Versiones vulgatae: superbum contrahit. Alii: desiccatur. Ineptè. Rectè Proclus ostenderat κέρφει hic esse ἀπὸ τοῦ κέρφει καὶ πεπρωμέν. Vertimus cum Horatio, attenuat, qui hunc locum expressit, ut pridem Muretus observavit:

Valet ima summis

Mutare, & insignem attenuat Deus. inferiùs v. 575:

Ὡς γὰρ ἐν ἀριστῷ ὅτε τ' ἡλίῳ ῥέει κέρφει.

Tempore messis quando sol corpus attenuat, hoc est, corporis vires exhaurit, arerit.

v. 9. Δίκη δ' ἰθαυὲς δίμους] Justè rege judicia. Sic bene prisca omnes Interpretes hunc locum declarant, qui hæc retulerunt ad Jovem. Δίκη est ἐκ δίκης, five οὐκ δίκης, ut Moichopulus. Δίκη ἰθαυὲς δίμους est præesse judiciis, & ea sic gubernare ut leges exercentur, & justæ ferantur sententiæ. ἰθαυὲς est regere, gubernare. Hesych. ἰθαυὲς, ἀσφαλῆς, ἰθαυὲς, διοικεῖν, ἀσφαλῆς, κυβερνᾷ. Jupiter enim Justitiæ Præses & vindex habebatur. Plutarchus: ὡς ἐν γέφυρᾳ ἀπὸ τοῦ Διὸς ὁ Ζεὺς οὐκ ἔχει τὴν Δίκην παράδοτον, ἀλλ' αὐτὸς Δίκην καὶ Θέμισιν ἐν, καὶ νόμον ὁ ἀριστοτέλειος καὶ πλατωνέλειος. Jovi Justitia non adsidet; sed ipse est Justitia & Themis, & lex antiquissima & perfectissima. Callimachus hymno in Jovem: v. 81.

Δῶκε δὲ πρυμνοῖς φυλασσέμεν. ἴθω δ' αὐτὸς

Ἀκρὴς ἐν πρυμνοῖς ἐπὶ δίκης

Λαοὶν ὑπὸ σκαλιῆς, οἳ τ' ἱεραταὶ ἰθύνουσιν.

Constituisti qui urbes custodiant: túque ipse præsides in arcibus, Inspector tam eorum qui legibus populum sub iniquis, quàm eorum qui aliter gubernant. Sic hic locus vertendus. Jovi enim arces sacrae sunt, teste Aristide hymno in Jovem, qui & ibi docet Jovem esse præsidem Justitiæ. Vide & Euripidis Troad. In Theogonia eodem sensu dixit ἀφ' ἑωυτοῦ δίμους δίκας vers. 85, de rege:

Πάντες ἐς αὐτὸν ὁρῶσι ἀφ' ἑωυτοῦ δίμους

Ἰθαυὲς δίκην.

Omnes ipsum respiciunt reddentem jus rectis judiciis V. 886. Ingeniosè quidem vir summus pro Πίεσθι legit Πίεσθι. Sed quomodo ἰδὼν αὐτὸν π commodè possit tribui Persæ non video: quin tota oratio videtur huic emendationi & sententiæ ἢ πᾶν adversari. Hæc enim Poëtæ mens est, audi intuens & auscultans, uti jus valeat regente te, utique ego Persæ vera præcipiam. Aliquid petit in publicum, aliquid sibi. Sic olim sentiebam de hoc loco, sed accuratius cùm nunc illum

exponderem, vidi eundum esse in sententiam magni viri Danielis Heinsii, qui contra veteres Interpretes vidit non hæc referenda esse ad Jovem, perperamque vulgò hos versus legi & distingui. Sententiam autem esse. Vide & attende Persa, & sine ambitione judica: ego verò, ô Persa, tibi vera præcipiam. Itaque sic cum Heinsio interpungo. κλυθι ἰδὼν αἶσαν πῖ δῖα δὲ ἴθυσθ' ἑμίστας Τύνη, ἐγὼ δὲ καὶ Πέρση ἐπήτυμμε μνηστῆράδω. In meo sanè MS. legitur Πέρση, non Πέρση. Ceterum non Pausanias tantum, quod Scaliger observavit, sed etiam Aristarchus hos priores decem versus obelis suis jugulavit, & Praxiphanes discipulus Theophrasti, notante Tzetze, in pervetusto libro illos se non reperisse testatus est. Praxiphanes autem iste videtur esse ille, qui à Diogene Laërtio in vita Platonis, narratur Platonis & Isocratis sermonem de Poëtis prodidisse memoriz. Hujus Praxiphanis etiam alibi meminit Diogenes. Cujus ætatis fuerit non observant docti Interpretes, quod ex hoc Tzetze annotatione discimus.

V. 11. Τὼ μὲν καὶ ἐπαιέσασθαι νοήσαντες] Uterque MS. Vossianus & editio Basileensis lingrin: ἐπαιήσαντες. Quod quis non probet præ duro illo diplasiasmo?

V. 13. Διὰ δὲ αἰδοῖχα θυμὸν ἔχοντες] Mirum quid Interpretibus Latinis in mentem venerit, qui hæc ita vertunt: *in diversa autem animum distrabunt*. quo nihil à Poëtæ sensu & Græcis verbis potest fingi alienius. Αἰδοῖχα θυμὸν ἔχον Homero est δῖχα θυμὸν ἔχον, dissentire, discrepare. Il. v. v. 31:

Βάν δ' ἰμδραὶ πόλεμόνδε θεοὶ δῖχα θυμὸν ἔχοντες.

Ibant in prælium Dii discrepantem animum habentes.

hoc est, à se invicem dissentientes, aliis stantibus pro Troja, aliis in Trojam. Ubi vulgò versiones ineptæ: *divisum animum habentes*, pro quo alii dicunt αἰδοῖχα θυμὸν ἔχον. Quid verò miri Poëtam ἔειπεν tribuere animum, quum inter Deas referantur & hic & in Theogonia?

V. 15. Ἀλλ' ὑπὸ αἰάγῃ.

Ἀθανάτων βελήσαν ἔρειν πρῶσι βαρύνω] Hæc cum Tzetze non sic accipienda sunt, quæ Deus sit malorum auctor. Sed hæc est Hesiodi mens, omnia quæ geruntur Dei numine geri: illum hominibus aut propter vitia, quibus sunt obnoxii, aliasque causas nobis sæpè parum exploratas, corrumpere consilia, sanam eripere mentem, & contendendi ac litigandi libidinem immittere. Penelope apud Homer. Οἶδος. ψ.

Μῶα φίλη, μαργυρὸν σε θεοὶ δίωκυ, οἳ πῖ δαίω.)

Ἀφροίτα πρῶσαι, καὶ ἐπίφρονα πρὸς μὲν ἴοντα,

Καὶ πῖ χαλιφροσύνην σποφροσύνην ἐπίστανται.

Nutrix dilecta, insanam te Dii fecerunt, qui possunt insipientem reddere, qui vel prudentissimus fueris, & delirum prudentia compotem reddiderunt. Nam ut benè alius Poëta:

Ὅταν γὰρ ἐργὴ δαιμόνων βλάπτῃ πῦα,

Τύνη

Τότε τὸ πρῶτον ἐξαφαιρῆται φρονῖν,
Τὸ νῦν τ' ἰσθλὸν εἰς δὲ τὴν χεῖρα πέσῃ
Γαῖαν, ὣς αἰδῶ μηδὲν εἰς ἀμερῆναι.

Quando ira deorum aliquem laedit, huic primò eripit prudentiam, & sanam mentem, & in deterius mutat consilia, ut non videat qua peccat. P. Syrus Mimus: Fortuna quem vult perdere stultum facit.

v. 17. Μὲν ἔρεβος] Nox habetur mater omnium rerum tristem & malaram, sicut in sacris litteris tenebræ. Opera tenebrarum apud Apostolum, projici in exteriores tenebras, apud Matthæum. Sic contra Deus dicitur apud Prophetam indutus luce, habitare in luce inaccessa, & felicitas sempiterna sæpè lux appellatur.

v. 19. Γαῖα εἰς ρίζαν] Hæc verba non referenda esse ad Jovem, cum antiquis Hesiodi Interpretibus, præclare monuit Daniel Heinsius ἐπὶ τῷ, cui Hesiodus & omne litterarum genus plurimum debet. Nihil certius hæc ad Ἔρῳ pertinere bonam, quam Philosophi Φιλίῳ dicunt, quæ dicitur in terra habitare inter homines. Inde Empedocles Agrigentinus Physicus antiquissimus, qui principia omnium rerum præter quatuor elementa constituit Νεῖκῳ & Φιλίῳ.

Τίσιναρ δ' πάντων μὲν ἔρεβος πρῶτον ἄκρη.
Ζεὺς δ' ὄρνις, ἥ γ' ἐπὶ φρεσίν, ἡ δ' Ἀΐδωνος.
Νῆας δ' ἡ δακρυόεις τίς γ' ἡ κρύσταλλος βρόπιος.
Νεῖκῳ τ' ἐλέρειον δίχα τ' ἀπύλαστον ἀπάντη.
Καὶ φίλος μὲν τοῖσιν, ἴσιν μὲν ἡ πλάτῃ π.

Quatuor omnium rerum principia primus audi, Jupiter candidus, Juno alma, & Pluto, Ac Nestis qua lacrymis tingit humanas scatebras, Et contentio perniciofa qua absque iis par est ubique, Et amicitia cum his qua æquè longa ac lata est. De quibus Sextus Empiricus adversus Mathematicos: Ἐξ παροδοῶσι τὴς τ' ἄντων ὀρχαῖς τίσιναρ μὲν τὰς ὑλικὰς, γλῶ, ὕδωρ, αἶερ, πῦρ. δύο δὲ τὴς δευτερίως φιλίῳ καὶ νείκῳ. Sex tradit rerum principia. Quatuor quidem materialia, terram, aquam, ærem, ignem. Duo autem operantia, amicitiam & discordiam. Vide & Diogen. Laërt. in vita Empedoclis. Latini Interpretes Hesiodi πολλὸν ἀμείνω cum ἀνδράσι conjungunt, quasi Hesiodus dixerit contentionem bonam longè meliorem esse hominibus: quos redarguit copula & συνίππας, quæ ita constituenda. Θῆκε δ' ἡ μὲν πολλὸν ἀμείνω, scilicet ἔρῳ Κερνίδης εἰς γαῖας ρίζαν καὶ ἀνδράσι. Posuit illam longè meliorem in terræ radicibus, hoc est, in terra & inter homines. Εἰ δ' ἀπὸ πρῶτον repetendum.

v. 20. Εἰς ἔτερον γὰρ τίς π' ἰδὼν ἔργον χαρίζω Πλύσει, δὲ στυγερὴν ἀργίον μὲν ἡδὲ φονίον] Hic rursus Interpretes malè gesserunt suas partes, qui secundum versum sic transtulerunt, ut si δὲ hic esset relativum, quum tamen hic ponatur pro ἔτῳ, quod discere poterant ex Moschopulo & Proclo. Glossæ MS. Vossianæ: δὲ, ἔτῳ, πλάγος. Iners, inquit, videns alium labore divitias invenisse, & ipse eadem ratione opes quærere studet. Eodem sensu inferius:

Εἰ δὲ καὶ ἐργάζῃ, τίχα σε ζηλώσῃ ἀεργὸς
Παλιῖνται.

Quod si laborares max te amulabitur otiosus discedens.

Tzetzes videtur legisse αἰς. Porro in MS. legitur ἀργάμην. quam lectionem tuetur Tzetzes, qui propter liquidam *α* τὸ εα produci contendit. Proclus verò hoc à Græcorum Poëtarum consuetudine alienum esse in talibus infinitivis affirmat, ideòque τὸ *α* geminandum.

v. 28. Εἰς ἀφρονὲν παυδόντα] MS. I. Voss. εἰς ἀφροντὸν παυδόντα. Sic etiam Moschopulus: Αἴφροντὸς δὲ λὺν τὸ ἀφρὸν τὸ ἐκκωτὸν ἀθροίζοντὸν πλῆττ. τὸ αὐτὸ καὶ βίττ, αἴφ' ἔβιαι περὶ δηλονότι. ἀφροτὴν δὲ τὸ ἀφροντὸν ὁρῶντι καὶ, καὶ τὸ ἀφροντὸν ἀδιδέοντα. Sic legendus hic locus. Vulgò malè & sine sensu λὺν τὸ ἀφροντὸν ὁρῶντι. Eadem ratione peccarunt in ἀργάμην apud eundem Moschopulum v. 32. ubi vide Proclum.

v. 29. Αἰργῆς ἐπακουὲς ἴοντα] Græci Scholiastæ omnes rectè αἰργῆς explicant ῥημάτων καὶ φημάτων ἡγυῖν φιλοπονητῶν κενυμένων καὶ αἰργῆ. Latinos verò quis fecit, qui *fori auscultatorem* transtulerunt? Quis Latine sciens intelligat quid sibi velit *fori auscultator*? Verte: *concionum auditor*. Αἰργῆς ἐπακουὲς sunt homines subrostantei, αἰργῆται, Aristophani αἰργῆς ἐπεπαισμηταί, circumforanei, concionales, qui, ut Livius ait, *concionibus hærent adfixi & in foro vivunt*: sive ut Cic. 1. de Orat. c. ult. *qui in subselliis habitant*, quamvis ibi loquatur de causidicis, Latinis propriè tales homines canalicolæ. Gell. IV, 20: *Qui jurabat cavillator quidam & canalicola, & nimis ridicularius fuit*. Vid. Festum: Dicuntur & homines ordinarii. Festus: *Ordinarium hominem* Oppius ait dici solitum *scurram, & improbum, qui assidue in litibus moraretur, ob eamque causam in ordine staret advenientium prætorum*. At Ælius Stilo qui minimè ordine viveret. Αἰργῆς ἐπακουὲς τῶν Plauto est *foro operam dare*. Terent. *litos sequi*. Posses tamen etiam exponere αἰργῆς ἐπακουὲς, *fori auditor*, ut apud auctorem dialogi de causis corruptæ eloquentiæ, quem ego quidem Quintiliani esse nullus dubito. Rationes aliàs dabo. Is cap. 34. *adolescentes, qui in subselliis quotidie nobiles causarum patronos audiebant orantes, vocat fori auditores*: Atque hercule, sub ejusmodi præceptionibus juvenis ille de quo loquimur, *oratorum discipulus, fori auditor, sectator judiciorum, eruditus & assuetus alienis experimentis, &c.* Sed hic in bonam partem accipitur.

v. 30. Ὡρὴ γὰρ τ' ὀλίγη πέλεται] Non est ut recedamus à lectione librorum & Interpretum veterum expositione, qui aiunt ὥρῳ ψιλῶς, & interpretantur *φρογνίδα*, sicut & MS. I. Vossianus cum Glossis: ὥρῃ νεκρίαν τ' αἰργῆαν περὶ, ἢ φρογνίς δικησθεῖαν, δικησθεῖαν. Verba verò hæc ὥρῃ ὀλίγη πέλεται νεκρίαν τ' αἰργῆαν περὶ sunt ὀλιγορεῖ νεκρὴ καὶ αἰργῆς, vel ὀλιγορεῖν καὶ νεκρὴ τ' αἰργῆς περὶ, non curare debet forenses curas. Inferius v. 208. Τῇ δὲ εἰς, ἢ τ' αὖ ἐγὼ περὶ αἰγῶ. Hac is, *quia te duco*, hoc est, *ire debes*. Hom. Iliad. χ, v. 62. Αὐτὸν μὲν μὲν τοῖσι διδογμένους εἰσέκεν ἑλθῆς; Ἡ δὲ δῖος μὲν τ' αὐτῆς; *Illic maneo cum his expectans donec*

donec venias? An te sequor rursus? Μῖνον, θίω, est μένος, θίω δὲ. Luc. VIII, 19. Σὺ εἰ ἐρχόμενος, ἢ ἄλλον προσδεκόμενος. Tu ne es qui venturus est, an alium expectamus? vide & Matth. XXVI, 8. Πίλεται pro πίλεσθαι δὲ. Sic sæpè præsens accipitur. Eurip. Hec. 163.

Ποῖον ἢ ποῦτον, ἢ ποῖον πῖνον; Quamnam, hancne an illam eo? pro πῖνον δὲ. Quomodo non infrequenter occurrit apud Scriptores sacros. Matth. III: Πᾶν ὃν δένδρον μὴ ποιεῖν καρπὸν καλὸν ἐκκόπεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται. Omnis arbor non ferens fructum bonum excinditur & in ignem conjicitur. Hoc est, excindi & in ignem conjici debet.

CAPUT II.

Hesiodi obscurus locus expositus contra Græcos & Latinos Interpretes. Ὀρεῖται βίον ὠρεῖται καρποί. ὠρεῖται ὕδαρ. ὠρεῖται. Lectio antiqua Poætæ bis asserta. Ἐργάζεσθαι. ἔργον. Dimidium plus toto. πηδάλιον. Scitum in Pandectæ illustratum, repudiata Commentatorum sententia. Gubernacula in navibus Veterum duo. Hesiodus emaculatus. Γυμνῶροι μελεδῶνες. Interpretum varii lapsus.

V. 31. **Ω**ποι μὴ βίον ἔνδοι ἐπιμενὸς κρατύνεται
 Ὀρεῖται βίον ὠρεῖται Latini interpretantur, *visus tempestivus*. Græci verò magistri, *ex singulis anni partibus collectus*. Quod quidem ferri posset. Nam ὠρεῖται καρποί sunt omnes fructus è terra provenientes qui in mensis secundis apponuntur pro anni & temporis ratione, ut verni flores, æstiva mala, pira, pepones, autumnales uvæ, & quæ hyeme possunt haberi. Antigonus Carystius in vita Menedemi. Τραγῆμα μὲν θέρμει, ἢ κύματι σπορῶν ποτὶ δὲ καὶ τῷ ὠρεῖται εἰσφέρειται, ἢ μὲν θέρμει ἢ πόσει. ἢ δὲ τῷ ὠρεῖται, κατὰ δὲ τὴν χειμερινὴν ἔργον ἰσχύει. Pro bellariis dabatur lupinum & sarius faba: Nonnumquam ex fructibus, quos illa pars anni ediderat, quidpiam apponebatur, æstate malum Punicum, vere ervilia, hyeme carica. Malè Interpres Dipnosophistæ reddit: *ex fructibus horariis*. vid. Galen. de aliment. facult. II, 2. qui docet propriè Græcis ὠρεῖται καρποί dici de talibus τραγήμασι, non de frumento, de quo hic tamen agi omnes vident. Sic & apud Ælian. Var. Hist. I, 31. ὠρεῖται τραγήματα. Persuasissimum itaque habeo ὠρεῖται βίον esse fructus æstivos, qui ἐν ὥρῃ, ἢ ἔργον ἐν ὥρῃ ἔργον, æstate, diebus canicularibus tempore messis colliguntur. ὠρεῖται enim & ὠρεῖται κατ' ἐξοχὴν significat

cat æstatem , & quidem adultam , dies caniculares , ut Galenus in variis locis tradit. Hinc ὠρεῖν est æstivus. ὠρεῖν ὕδωρ apud Hippocratem Galenus ostendit esse pluviam aquam, quæ media æstate cadit, κατὰ τὴν χειρὸν ἐκκίον ὅν ὀνομάζουσιν ὠρεῖν ἔτης. *tempore illo quod vocant ὠρεῖν ἔτης*, hoc est , dies caniculares. Plinius sanè ὠρεῖν μέλι vertit mel æstivum , ut pulchrè notavit vir Magnus ad Athenæum III. Animadvers. cap. 6. Nec aliter capiendum inferiùs v. 307 :

Ὡς καὶ τοὶ ὠρεῖν βίοντι πλήθοντι καρπία.

Ut victu æstate collecto impleantur horrea.

In sequente versu nescio cur contra manu exaratorum librorum & priscarum editionum fidem recentiores scribant Τῷ καὶ χειρὸς αἰμάριον, sed video hoc ab H. Stephano profectum qui καὶ putat sejungendum & pro αἰν poni. Sed rectiùs MSS. & omnes scholiorum Auctores scribunt καὶ χειρὸς αἰμάριον, cujus libertatis poëticae exempla quis desideret nisi puer? Nemo enim ignorat apud Homerum κατέθωσι pro κύθωσι, λαλάθωσι pro λάβωσι. Levia hæc sunt, fateor, nec monerem, nisi Stephani auctoritas multos in errorem induxisset.

v. 39. Δίχλω διχόσσαι] MS. uterque & editio Ulpii apud Isingrinum, διχόσσαι. Stephan. διχόσσαι. Sed rectiùs vulgatæ, metro poscente. Phocylides etiam in editione Stephani :

Ἢν σὺ κακῶς διχόσῃς, δὲ θεὸς ματέριπτε διχόσῃ.

Scaliger in libro suo notavit, ἰθέλεις hic positum esse pro ἡέλοισι, verè.

v. 40. Ὅσω πλέον ἡμῖν πυντός] Quàm variz sint hujus loci expositiones nemo ignorat. Mihi maximè probatur Platonis & Aristotelis, uterque, ille III. Lib. de legib. hic IV. Polit. præstare censet dimidium , si illo moderatè utaris , toto , hoc est , magnis divitiis, si luxu diffuas, aut turpiter prodigas. Eiusdem ferè sententiæ est illud Catonis in distichis : *Quod nimium est fugito , parvo gaudere memento.* Sed tamen hic propriè docet fratrem Poëta, omissis litibus, præstare quietam possessionem dimidii, quàm totius litibus quærendam, præsertim si parcè vivas. Nam ut verè Lucretius Lib. V. *Quod si quis vera vitam ratione gubernet , Divitia grandes homini sunt vivere parcè.* Sequens versus id docet , in quo parcimoniam , quæ tam magnum est vectigal , tantopere laudat. Propter eandem causam Pythagoras quoque deterrebat ab usu carniū homines , ὡς ἀποδείκνυσι αὐτοῖς εἶναι τὰς τροφὰς, ἀπὸ αὐτῶν ἀποσφραγιστοῖς, καὶ λιτὴν ὕδωρ πίνουσιν. ἐν τῷ δὲ καὶ σάματι ὑγίαιεν, καὶ ψυχῇς ἐξυμῖα ἀειγίνοισι, ut homines victui tenui assuescerent, ut cūm cibi minimè coctis uterentur, & aquam solam biberent, facilem haberent vivendi rationem. Hinc etiam tam corporis sanitatem, quàm acumen animi illis accessurum, teste Diog. Laërtio in Pythag.

v. 43. Πηδῖας γάρ κεν ἐπ' ἡμέρῃ ἐργάζοιο] Verte : *Facile enim uno die tantum quasi visses.* Vulgò : *tantum operatus esses.* Sed ἐργάζοιο hic est labore parare, acquirere. Subintelligendum autem ex præcedente

dente versu βίον. Quod loquendi genus postea imitatus est An Jocides: ἐργασίᾳ τ' βίον ἐκ τῶν δινάων καὶ τῶν χρογῶν. *victum quærere justè suis manibus.* Εργάζεσθαι βίον est victum parare, quærere unde utamur, vitam quærere, ut Ennius loquitur. *Nautisq̃ue mari quarentibus vitam.* Vita Latinis, æquè ut Græcis βίον, est victus, alimenta, quæ ad vitam tuendam pertinent. Et sic hoc loco capiendum, non pro incertis vitæ casibus, ex sequentibus liquidò apparet. Εργάζεσθαι eandem vim quoque apud Platonem tenet: Καὶ οὐδὲν ἐπιτήδεια ταύτῃ ἐργασσομένη καὶ τὸ εἶναι ἡρέψασαι. *Et alimenta ipsam quasituvam, & familiam sustentaturam.* Herod. I, 34. ἐργασάμενοι δὲ χρόνῳ μεγάλα, διαλύσας ὀπίσω ἐς Κόρινθον ἀπέκισθαι. *Cum magnam pecuniam acquisivisset voluisse redire Corinthum.* Joh. VI, 27. ἐργάζεσθαι μὴ τὸ βρῶν τὸ ἀπολαύμενον, hoc est, nolite conquirere victum qui perit. Obscurè vulgatus. *Operamini non cibis, qui perit.* Nec melius Beza, *Operamini non cibo qui perit.* Hinc & ἐργάζεσθαι simpliciter est quæstum facere, acquirere, ut apud Demosthenem in ora, contra Apaturium: ναυπηῶς ἐργάζεσθαι est quæstum facere pecunia in fœnore nautico collocata. Sic optimè illum locum emendavit maximus virorum Salmasius, cui nihil viget par & secundum. Inde ἔργον est lucrum, quæstus. Sophocles:

Ἄλλ' εἰδὲν ἔργον ταῦτα ἡρηϊόταί μάλιστα.

Sed nullum lucrum est ista deplorare. Ubi Scholiastes: εἰδὲν ἔργον, εἰδὲν ἔφαλτο. Quia verò nullus quæstus est uberior, quàm qui ex usuris & fœnore capitur, ἔργον, & ἐργασία κατ' ἐξοχὴν dicitur de fœnore: ἐργάζεσθαι χρόνῳ est exercere pecuniam, fœnori locare, ut rectè à viris doctis ostensum est jam pridem. Matth. XXVI, 16. αἰργάζομαι ἐν αὐτοῖς, scilicet, πέντε τετρανταί. *quæstum fecit illis scilicet quinque talentis.* Est Hebræicum loquendi genus ἐργάζεσθαι ἐν πρὶ, pro quo Græci ἐργάζεσθαι πρὶ. Vide Beza.

v. 45. Αἰψά καὶ πηδάλιον] Miror omnes versiones Latinas quas mihi videre licuit, πηδάλιον hîc interpretari temonem, flivam, quum mihi sit exploratissimum intelligi clavum navis, seu gubernaculum. Glossæ MS. Vossii: πηδάλιον αὐχένιον. sed, etsi aliæ decissent rationes, non finit nos dubitare de hac interpretatione v. 627:

Πηδάλιον δ' ὀρεγέας ὑπὲρ καπνῷ κρεμνίσσεται.

Clavum artificiosè factum super fumum suspendito.

Ibi præcepta expedit quid hyeme, confecta navigatione, sit faciendum: solebant autem tum clavos in fumo suspendere, quo credebantur indurari ac à putredine servari, æquè ut nunc caro salita fumo induratur. Virg. 1. Georg.

Et suspensa facis exploret robora fumus.

Aristophanes in Ὀρίστ:

Πρῶτα μὲν ὥσας φαίνοντο ἡμεῖς ἤθε', χειμῶν, ὁ πάρος.

Στείρειν μὲν, ἅπαν γέροντες κρῶζοντες ἐς τὸ Διδύλω μετὰ χειρῶν.

Καὶ πηδάλιον τότε ναυκλήρῳ φρεσὶ κρεμνίσαντε κρεμνύδου.

Primum quidem tempora ostendimus nos veris, hyemis, autumni.

Seminare

Seminare quidem quando grus crocitans in Libyam decedit.

Et tunc jubet nautam suspendentem clavum dormire.

hoc est, quum tempus est naves subducendi, clavum suspendendi, & nautæ possunt securè in utramque aurem dormire. Malè & ibi Interpretes *πιδάλιον* temonem vertunt. Aristophanem hæc loca Hesiodi, de quibus agimus cum maximè, respicere faciliè intelligunt omnes, & clarè Scholiastes ostendit: *Καὶ τὸ πρὸς τὸ Ἡσιόδιον, αὐτίκα πιδάλιον μὲν ὑπὲρ κρητῶν κρημνίσια, καὶ πιδάλιον δὲ ὑπὲρ κρητῶν κρημνιστάς.* Duas vitam tuendi rationes Veteres præcipuè coluisse in hoc opere docet Hesiodus, navigationem nimirum & agriculturam. Aut mare exercebant negotiando, aut terram conferendo & colendo. Utroque hoc victum parandi modo ærumnoso & laborioso essemus levati, inquit Poëta, neque in mari jactari cum tanto periculo, neque opere rustico nos defatigari necesse esset, si Deus non occultasset facilem illam victum & amictum curandi viam. Suspenderes clavum fumo, quod solebant hyeme facere, quum clausa essent maria, & naves subductæ, & navigandi studium deponeres, numquam mare tentares & infidis procellis tuum caput quæstus causa committeres. Nec aliter Proclus. Vidit quoque D. Heinsius sensum hujus loci in Introductione, sed nec ipse in tot suis editionibus scdum hoc mendum expunxit, nec ab aliis editoribus fuit auditus. Ab hoc more proverbium natum *ὑπὲρ κρητῶν πιδάλιον*, de iis qui artem desinunt, nec amplius exercent, sed otio se dedunt. Eustath. ad Iliad. I. pag. 650. edit. Basil. *ὅλον δὲ ἐν τῷ κρητῶν καὶ πιδάλιον τὸ ὑπὲρ κρητῶν τὸ πιδάλιον ἐπὶ τῷ θογγύνειν, καὶ κρημνιστάς τις τίχρας, ὁποῖον καὶ τὸ ἐπὶ πιδάλιον τίχρον ἢ κατὰ τὸν ἀγκυρωτάς.* Unde liquet paræmia ducta à fumo, super fumum gubernaculum, de otiosis, & artes desinentibus, quale est in clavo suspendere arcum aut citharam. Hæc de *πιδάλιον* disputatio in mentem mihi revocat Scutum Claudianis temporibus factum, cujus fragmentum nobis servatur lib. XLVII II. Tit. IX, l. 3. §. 8: *Ut si quis ex naufragio clavum vel unum ex his abstulerit, omnium rerum nomine teneatur.* Hic Interpretibus aqua hæret dubitantibus quid per clavos Imperator intelligat, quum non nisi unum in navi clavum esse existiment. Sunt viri eruditissimi qui docent clavum modò pro *ἀγκρῇ* & *πιδάλιον*, modò pro toto poni gubernaculo, & clavos hic esse gubernacula clavo annexa. Quod sanè ego quid sit non capio. Gubernaculum enim habet unum clavum, numquam duos. Gubernaculi partes sunt *οἰαξ*, *φθεῖς*, *πλερύγιον*, *αὐχὴν*. *Οἰαξ* est clavus, quo, ut Isidorus inquit, regitur gubernaculum. Naves verò Veterum paullò majores duo habebant gubernacula, duos clavos. Hinc Græcis dicuntur *ἀμφίπλευροι* tales naves. Petron: *Nunc per puppim per ipsa gubernacula dilabendum est, à quorum regione funis descendit, qui scapha custodiam tenet.* Idem: *Pergit interim tempestas mandata fatorum exequi, omnesque reliquias navis expugnat.* Non arbor erat relicta, non gubernacula, non funis, aut remus. Apud Hesiodorum

liodorum V. Æthiopic. Theagenes & Chariclea ad Ithacæ promontorium appellant, ἡ ἀνδάλιον ἡάτην ἀποβαλόντες, aliter clavo ἀμίσσο. Lucas Act. xxv. i. in Pauli nave dixit in numero multitudinis πῶς ζευκτηρίας ἡ ἀνδάλιον, vincula clavorum. Sed omnium clarissimè genitius Hippolytus de Anti-Christo quem ante non multos annos edidit Marquardus Gudius, vir doctissimus & mihi conjunctissimus, cui brevi plurimùm res litteraria debet, in elegantissima comparatione Ecclesiæ cum navi: Θάλασσα ἐστὶν ὁ κόσμος, ἐν ᾗ ἡ ἀκκλησία, αἱ ταῦς ἐν πλάγι χειμαζονται μὲν ὡς αἱ ἐν δόξανται. ἔχει γὰρ μὲν ἑαυτῆς τὸ ἱμπεριον Κοδερνήτην Χριστόν. Θέλει δὲ αἱ μέγα καὶ τὸ πτόπαιον τὸ κατὰ τὸ θανάτου αἱ τὸ πνεῦμα τὸ Κυρίου μὲν ἑαυτῆς βασιλεύουσι. Ἐπὶ γὰρ αὐτῆς μὲν πρῶτον ἡ ἀνάστασις, πρῶτον δὲ ἡ θύσας τὸ δὲ κύκλοι, μεσημβρία. εἰακίς δὲ δύο αἱ δύο ἀγῆται. Sic enim rectè MS. Eboracensis. Possunt hi clavi videri in columna Trajani & Argo navi in signis cœlestibus apud Aratum. Vide Lipsium ad II. Taciti annalem c. 6. Samuel. Bochartum, virum summæ eruditionis, qui in omni doctrinæ genere primas tenet, in Hierozoico, & Cl. Schefferum de militia navali. Sed hæc in transcurso.

v. 48. Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης] MS. II. ἀγκυλόμηνος, quomodo legendum censet Moschopulus: sicut ποικιλόμηνος, δολόμηνος, quæ tamen in secundo casu inflectuntur ac si primi λῆξίς esset ητης. Sic noscer in Theog. αἰολόμηνος Προμηθεὺς. Apud Hom. πολέμηνος, εὐμηνος. Proclus tamen secutus auctoritatem Plutarchi, qui & ipse olim in Hesiodum Commentarios edidit, quos Gellius laudat Noct. Att. XX. 8, & Proclus frequenter, tuctur ἀγκυλομήτης. Eustathius verò ad O'dυσ. γ, ait utramque terminationem apud Veteres inveniri. Illam in ητης esse à μῆδω, hanc verò à μῆτης, ἡ βυλή

v. 51. Διὸς παῖς παρὰ μηλόων] Imperitè μηλόεις & μηλότης vertunt consilius, quum potius sit consilii plenus, consiliorum auctor, μέγα βυλεύων ut rectè circumscribit Theocritus notante Eustath. ad Iliad. α. Nec hoc prætermiserunt viri eruditi, sed surdis narrarunt tabulam. In præcedente versu παῖς ἱαπίεω verte: filius Japeti. Gloss. Vetus: Παῖς ὁ υἱός, Filius. Non ignoro Latinis quoque Poëtis puer pro filio dici, ut Veneris puer apud Ovidium Cupido, Latona puer Horatio Apollo, sed in versionibus, quæ in tironum & Græcæ linguæ non satis peritorum gratiam adornantur, hæc non habent locum. ius autem reddidi egregius. Moschopulus exponit καλός. Et Hesych. ius, ἀγαθός, καλός, μέγας, εὐτυχής. Glossæ MS. Voss. ius, μέγας. Senè apud Hom. conjungitur ius πὶ μέγας π. Sic in Ἀπιδι v. 25. ius παῖς Ἀλκαίου. egregius filius Alcai. ubi Interpretes: præstans puer.

v. 55. Pro χαίρει prior liber Vossianus χαίρει.

v. 63. Ἀθανάταις πὶ θεαῖς εἰς ὧπκα ἵσταται] MS. I. editio Kingrini, Tzetzes: ἀθανάτης θεῆς. Idem codex, ut & Palatinus, sequenti versu legunt παρθενηῖς pro παρθενηαῖς, quam lectionem Proclus quoque agnoscit. Nec aliter scripsit Hesiodus. Glossæ MS. Palatini li-

bri exponunt optimè παρθένῃ. Vossianæ addunt subintelligendum παρθένῃ. Pertinet παρθενικῆς εἰδὸς ad Pandoram non ad Deas, ut vulgò capiunt. Jupiter, inquit, jussit Vulcanum quàm celerrimè ex luto formare massam, illàmque voce humana instruere & viribus, & tanta pulcritudine virginali ut ad formam Dearum accedat. Equidem ex vulgata lectione nullum sensum idoneum posse confici faciliè vident qui animum advertunt.

v. 66. Γυμνάσιον, μελεδῶναι] Veteres quidem magistri in explicando γυμνάσιον mirè ambigunt, sed mihi rectè vidisse videntur illi, qui exponunt τὴν μίλην χρυσίδας, sicuti præter Moschopulum & Proclum Vossianæ Glossæ, & Phavorinus. Κορυὴν est χρυσίδα, χρυσαυτίς. Hesych. χρυσίον, χρυσίδας, χρυσαυτίς. Unde & γυμνάσιον, qui templum ornat & tuetur, ædituus. In Actibus Apostolorum Ephesus dicitur γυμνάσιον Ἀρτέμιδος, ædituus Dianæ. Sicut & in nummis Græcorum frequenter urbes & populi γυμνάσιον καὶ κοινὸν appellantur, quia templa in honorem illorum excitant, quibus ornandis & colendis operam suam devoverant, ut quasi essent Cæsarum æditui, ut monuit vir illustris Caspar Gevartius, sicut Ephesii Dianæ sunt, γυμνάσιον, propter illustrissimum & maximi operis templum, quod in ejus Deæ honorem in sua habebant urbe. Γυμνάσιον μελεδῶναι sunt curæ, quæ totæ in ornando corpore sunt occupatæ. Mulieres verò quo studio magis tenentur quàm comendi & excolendi corporis, quibus, ut Plautus ait, nulla satis ornandi satietas est?

C A P U T III.

In Hesiodo tres mendæ deletæ. Idem expositus. Ἀμφιγυήεις. φωνή. Jovis dona quomodo rejicienda esse Hesiodus doceat. Θελίαις πέριπτοι. Hesiodo versus fugitivus, qui in nullis editionibus conspicitur, restitutus. Antiquissimorum hominum vivendi ratio. Pecus non alebant. Varro emendatus. Μηλα, Poma omnes arbutei fructus. Μηλα pro ὀπίβις. Ἐπὶ βυσσὶ κπίνεσθαι. Homerus explicatus. Hesiodus bis emendatus. Interpretes sæpius reprehensi. Ἡ ἔρετα ἐσθλὰ μὲν.

v. 69. Ως ἴφαι, οἱ δὲ ἐπίθου] Vitia hæc sunt ne in pueris ferenda, & tamen omnes occupant editiones. Scribendum, ὡς ἴφαι, οἱ δὲ ἐπίθου. Nec aliter MSS. Sequente versu Ἀμφιγυήεις est ὡς γῆρα βεβλαμμένη. γῆρα κατ' ἰσοχλίαν dicuntur manus & pedes. Homer,

Γυμνάσιον

Ἰφάνη μὲν σφῶνι ὑπ' ἀργαῖον ἄκας ἵππας.

Frangunt quidem pedes celerum equorum ante currus.

Ἰφάνη enim, ut benè Porphy. ad Homerum observat, est *σπυλινγὴ πρῶτον*. Latinis utroque pede claudus, pedibus captus. Quod quum à Græcis propriè tribuatur Vulcano, quibus familiare est *ἐπίδω* singulis Diis & Heroibus assignare, iisque uti loco ipsorum propriorum, Latini verò careant tali voce, qua illum commodè possint exprimere, ut Vulcanum per eam significari intelligant omnes, *Ambiclaudus* enim Latium vetus ignorat, vertendum est, Vulcanus: ut *ὀνομάζω* Neptunus. Ridiculus esset qui verteret *Terram concutiens* quum pro ipso Neptuno ponitur. Talia apud Græcos *ἔστι κῆρυξ*. v. 77. *φῶνι* MS. I. pro *ἐπίδω*.

v. 71. *Παρθένω αἰδέῃ ἱκελον*] Hoc est, *ἱκελον χεῖρες*, similitudinem virginis, id est, imaginem, statuem. Plin. *figere ex argilla similitudines*. Sic ferè Latinis similis simpliciter pro simulacro, imagine accipitur. Juvénalis: Sat. II, v. 6. *Si quis Aristotelem similem vel Pittacem emit*, hoc est, Aristotelis vel Pittaci imaginem. Multis exemplis declararunt docti viri ad Statium.

v. 79. *Εἰ δ' ἄρα φωνὴ ἦεν θεῶν κῆρυξ*] Querunt Græci Magistri quomodo hic Mercurius vocem Pandoræ indidisse potuerit, quum paulò ante Vulcano ejus confectio mandata fuisse dicatur. Itaque *φωνὴ* v. 61. interpretantur *ὄργανα φωνῆς*. sed licet hæc exponendi ratio possit probari, nondum tamen essemus defuncti. In præcedente enim versu jam commemoraverat Mercurium Pandoræ pectori inseruisse *ἀνυλίας λόγους*. quomodo verò illos sine voce? & quomodo res ab eodem gesta tamquam diversa à diversis acta narratur? Quid querimus? *φωνή* hic est *ὄργανον*, ut apud Hom. II. γ.

Πρίανω δ' Εἰλίῳ ἐναλίεστο φωνῇ.

Priamus Helenam vocavit nomine. ubi *φωνή* perperam *παρίκεν* docent, & exponunt voce. Gregor. *Μήτι ἡμῶς ἀδυνάτη τ' ὑψηλοτέρως φωνῆς*. Ne nos increpetis ob verbum insolentius. *ἐπίκεν* *φωνὴ* est nomen imposuit. Ita omnino Hesiodum intelligendum ipse docet: *ὀνομάζω δ' τιώδ' ἡνωῶτο Πανδώραν*, appellavit autem mulierem hanc *Pandoram*.

v. 86. *Μήποτε δῶρον δέξω*] Jovis igitur dona sunt rejicienda? Sed egregiè hujus loci mentem declarat Plutarchus, in libello quomodo adolescenti Poëtæ sint audiendi, ostendens *Διὸς δῶρον* esse fortunæ munera: *Ὁ Ἡσίοδος τ' Περιουσίας πειῶν τῷ Ἐπιμηθεὶ παρακαλεῖται*.

μήποτε δῶρον

Δέξω παρὰ Ζηνός: Ὁλυμπία, ἀλλ' ἀντιπέμπτω.

ἐπὶ τῇ τ' τύχῃ διωάμει τῷ Διὸς ἐνέουσι κέρηται. πῶς τ' ἄρα τῶν Διὸς δῶρον κέρηται, πλῆντος κ' αἰώνος, κ' ὀρχαίς, κ' πάντε ὅλως τὰ ἐν τῷ, ὡς ἡ κίησις αἰώνος ἐπὶ τοῖς χεῖρας καλῶς μὴ διωαμείοις. διὸ τ' Ἐπιμηθεὶς φάσκει ὅτι κ' αἰώνος, οἷται δὲ φυλάττει καὶ διδόναι τὰς εὐτυχίας.

χίας, αἷς βλαβησόμενον καὶ ἀφροσύνην ἐπ' αὐτῶν. καὶ πάλιν ὅταν λέγῃ·

Μήδιστο· ἐλομέριον πάλιν θυμωφύροιο ἀνδρὶ

Τέτλαθ' ὀνειδίζειν, μακάρων δῶσι αἶν' ἰόντων.

Σείσδωτον κὺν τ' πυρρὸν εἴηκεν, αἷς δὲ αἷσιον ἐγχαλεῖν τοῖς ἀλφ' πάλιν τὸ χλὺ πτομέριον, ἀλλὰ πάλιν μετ' ὀργίας, καὶ βουμίας, καὶ μελακίας, καὶ πολυτάλειας ἀπορίας, αἷχερὸν καὶ ἰπποειδιστὸν ἔστω. Hesiodus ubi Prometheus inducit fratri Epimethæo suadentem ne à Jove ultha dona accipiat, sed en aliò dimittat, Jovis nomen de potentia fortuna usurpavit. Bonis enim fortuna tribuit appellationem donorum Jovis, opibus, conjugis, impensis, & omnibus in universum bonis externis, quorum possessio inutilis est rectè uti iis nescienti. Itaque etiam Epimethem hominem vitiosum & fatuum cavere sibi jubet & metueret à rebus nocendis, damno nimirum ei & exitio futuris. Iterum ubi ait, Nunquam pauperiem perniciosam animùmque excruciantem exprobra bovini, quia decorum minus est. Decorum minus vocat id quod fortuna obligit, innuens non esse eos culpandos, qui fortuna injuria pauperes sunt, cum ignavia potius, socordia, mollitie & luxu conjunctas divitias in turpibus & vituperatione dignis habendas. Vide ibi plura, & ejusdem libellum de Fortuna in fine. v. 87. pro παρὲς ζωὸς MS. II, παρὰ ζωὸς.

v. 96. Εἰν ἀρρήκτοις δόμοις] Queruntur veteres Critici, valdè ἀκυρότως, dolum appellari hic δόμος. Inde & Seleucus pro δόμοις scribebat πύλαι, ut Proclus notat. Seleucum, qui hunc locum sic emendandum judicavit, existimo fuisse Grammaticum illum Alexandrinum, qui Romæ docuit, & Homericus dicebatur. Hunc enim in omnes ferè Poëtas commentarios edidisse Suidas auctor est. Quæ à viris doctis afferuntur ad istam translationem asperam molliendam, arguta quidem sunt & ingeniosa, sed quæ faciliùs rejici possunt quàm probari. His equidem argutiis non est opus. Δόμος enim quodvis receptaculum, & vas notat. Euripides arcas cedrinās, in quibus vestes recondabantur, κεδρίνας δόμους vocat. Alcest. v. 158.

Εἰν δ' ἐλῶσι κεδρίαν δόμον

Εὐδῆτα, κέσμεν τ' ἐνπρεπῆς ἡσυχαστο.

Ex cedrinis domibus (hoc est, arcis) vestem sumens & mundum decentem, paravit. Sic & Philoni vestes dicuntur οἰκία φορητοί, portatiles domus, quia homines tegunt ad instar domorum, ut crudité notavit vir dignitate & doctrina præcellens Gisbertus Cuperus Observat. III, 18.

v. 99. Αἰγιόχῃ βαλῆσιν] Hunc versum inducendum esse rectè Aristarchus & D. Heinsius censuerant.

v. 102. Νῦν σοι δ' ἀφρώπιον ἐφ' ἡμέρη ἡδ' ἐπὶ νύκτι] MS. I. ἐφ' ἡμέρη. lege ἐφ' ἡμέρη. Sic emendaveram, & rectè me emendasse postea ex Plutarcho cognovi, in cujus consolatione ad Apollonium sic legitur.

v. 105. Οὕτως ἔπ' πρὶν ἐπὶ Διὶ νόον ἐξαλείψαι] MS. I, ἔπ' πρὶν. Sic & Tzetzes.

Tzetzes. πῶ nonnunquam æquè περιλάει ac πρ. Διὸς γὰρ est Jovis sententia, consilium, decretum. Hesiodi sententiam Tacitus refert: *Quæ facta manent, quæquevis significata, non vitantur.* Sequenti versu idem liber: εἰ δὲ θείας.

v. 113. Νόσφω ἄπερ πὶ πάντων] In utroque MS. abest π. Et sanè abesse debet. Tzetzes. πόνων δὲ τὸ πρ κενὴ ἐπὶ συλλαβῇ. ὑπὸ δὲ ἑ, ἀπο-πελάς ἀποπέμπω. sic & superius v. 91. in manu exaratis libris legitur. Νόσφω ἄπερ πρῶτων. Ubi H. Stephanus perperam incuriæ editores insinuat. Interius v. 674. Μὴ μῦθον εἶπαι δὲ νῦν καὶ ἐπὶ ἔργον ἄπορρον. Sic MS. I. Vossianus. vulgò μὴδὲ μῦθον. versu præcedente in nonnullis editionibus legitur ζῶντων pro ἔχοντων. Quod auribus meis magis arridet.

v. 115. Τίρποντ' ἐὼ θηλίῃσιν] Suaviter tempus transigebant in conviviis, nimirum quæ intruxerant ex iis quæ sponte tum ferebat injusta tellus. pro quo statim:

οἱ δ' ἐθίλημεν
Ἥσυχον ἔργα τίρποντο σὺν ἰοδολαῖσιν πολλόισιν.
ἱρσιμαίεσσι

Tranquilli quæ collegerant dividebant cum multis bonis.

hoc est, ut Virgilius exposuit, in medium quærebant, & iis in otio sine contentione & invidia fruebantur. Hæ sunt illæ θηλίαι. de ἀθηναισίᾳ & Deorum epulis Hesiodus hic non cogitavit, quod & ille versus luculenter ostendit: qui in nostris quidem editionibus nunc desideratur, sed olim non desiderabatur in iis, quibus usus fuit Diodorus Siculus. Is in libro V. bibliothecæ huic, quem nunc exponimus, istum subjicit:

Ἀφρονὲς μῆλοισι, φίλαις περὶ κέρεσσιν Διῶσι.
Abundantes pomis, cari beatissimis Diis.

Dignus sanè est qui loco suo, de quo fuit injuria temporum & hominum deturbatus, restituitur. Ceterum hunc versum malè intellexit & interpretatus est vir Græcè doctissimus, Laurentius Rhodomannus. Ἀφρονὲς μῆλοισιν vertit: *felices gregibus.* μῆλα hic non sunt greges. Nam quamvis pastoritia vita sit simplicissima, & aliis vitam tolerandi rationibus vetustior, ignorata tamen fuit antiquissimis illis hominibus, qui sub Saturno dicuntur egisse. Hi enim iis solum se tuebantur, quæ terra sponte ad eorum victum ferebat. Omitto Ovidium, aliósque Poëtas. Varro II. de R. R. cap. 1. *Et homines & pecua quum semper fuisse sit necesse, natura, (sive enim aliquod fuit principium generandi animalium, ut putavit Thales Milesius, & Zeno Citriens, sive contra horum principium extitit nullum, ut credidit Pythagoras Samius, & Aristoteles Stagiritæ) necesse est humana vite à summa memoria gradatim descendisse ad hanc ætatem ut scribit Dicaarchus: & summum gradum fuisse naturalem, quum viverent homines ex iis rebus quas inviolata ultro ferebat terra: ex hac vita in secundam descendisse pastoritiam, è foris atque agrestibus, ut ex arboribus & virgultis decerpendo glandem, arbutum.*

mora.

πόρα, πόμαque collegerant ad usum, sic ex animalibus, propter eandem utilitatem, cum quæ possent sylvestria deprehenderent, concluderent & mansuescuerent. Sic hic locus legendus & interpungendus videtur, in quo tamen emendando Gronovio τῶ πᾶν debentur; *collegerant; & mansuescuerent, quæ reposuit pro colligerent, & mansuescerent.* Τὰ δὲ cum intellectu revocandum ad superiora; quasi scripsisset: *pastoriam: cum, ut ex arboribus & virgultis decerpendo glandem, arbutum, mora; πόμαque in usum colligere consueverant antehac, sic ex animalibus sylvestria quæ possent caperent, septo custodirent, mansueta redderent.* Hic videtur supervacuum vel quod prius posuerat *ἐξ ὧν & ἀγrestibus, vel quod post dixit, ex animalibus sylvestria.* At hæc est illius repetitio propter ὑπερβολήν, sensui magis quam verbis conveniens. De quo genere Gronov. ad Senec. I. de ira, 3. Μῆλα autem hoc loco sunt omnes arbutei fructus, qui edules sunt, sicut apud Latinos poma. Nam & nuces, & ficus, & uvæ τρώξιμοι mala dicuntur. Vid. leg. C V. de verb. signif. Varro cap. 59. lib. I. de R. R. proficitur se acturum de pomis condendis, & ibidem tradit, quomodo pira, rapa, nuces juglandes sint servandæ, quia rapa, pira, nuces in pomis numerabantur. Hesych. Μῆλα πάντες δένδρου καρπὸς, ἐξ αὐτῶν δὲ τὸ μῆλας, καὶ πάντα τὰ δένδρα. In hoc ipso verbo offenderunt inferius Latini Interpretes, sed ratione diversa v. 162.

Ἐλίσσιν μαχάρμοις μῆλων ἔτι καὶ Οἰδιπόδαο.

Perdidit pugnantes propter oves Oedipi.

sed non pugnabant propter oves; sed propter opes, regnum; facultates Oedipi. De quo Græci Magistri: Μῆλα, κτήνη, ἀγροσσία, βασιλεία. Hos Latini debebant sequi. Veterum enim divitiæ in pecudibus, præcipuè in ovibus. Varro dicto loco libri secundi: *In quæis* (nimirum animalibus agrestibus, quæ comprehendebant & mansuefaciebant) *non sine causa putant oves assumtas, & propter utilitatem, & propter placiditatem.* Non longè post: *De antiquis illustrissimus quisque pastor erat, ut ostendit Græca & Latina lingua, & veteres Poætæ, qui alios vocant πολύκηναι, alios πολυμήλας, alios πολυθύτας, & quæ sequuntur.* Sic apud Hesiodum inferius πολύμηλος est opulentus. Ceterum in hoc, quem reposuimus, versu, φίλοι μαχάρμοι Διόσι, idem est quod εὐδαίμοις. Sic & intelligendum in disticho illo in Epictetum:

Ἀλλ' Ἐπίκτητ' ἡρόμεν, καὶ σὺ μὲν αἰνέπη.

Καὶ πῶλλον ἴρῃ, καὶ φίλῃ ἀθανάτοις.

Servus Epictetus sum, & corpore mutilus, & paupertate latus, & tamen Deis carus, id est; felix. Terent. *Solus es quem Dii diligunt.* Vid. Meric. Casaub. præfationem in accuratissimam Epicteti editionem à se editam. Porro quod viri docti notant ἐπὶ βραδίᾳ κλείεσθαι ἢ θνήσκειν esse in prima pueritia occidi, mori, id verò ex exemplis, quæ afferuntur, non potest intelligi. Nihil aliud verba, quæ Iliad. ζ. leguntur, volunt, quam illos deprehensos esse apud armenta & gregem, ibique

ibique occisos. Alioquin κλέπτειν ἐπ' αἵματι eandem haberet vim. Iliad. v. verò Æneas non ait se metuere Achillem, quodd aliquando cum eo esset congressus ἐπὶ βυσί, sed contra ea Æneas ibi excusat certamen cum Achille incundum, quia jam olim expertus sit vim Achillis, & robur ejus hastæ, quum salutem suis debuerit pedibus servatus ἀπὸ λαοφθογῶ γυναι,

Ὅπ' βυσί ἐπήλυθεν ἡρωτέρῃσιν.

Quum armenta nostra invasisset, inquit Æneas. Quod & ipsum Achilles ei postea exprobrat :

Ἡδὲ μὲρ σέ γε (Φωί) καὶ ἄλλοι περὶ φόβηται

Ἡ' εἰ μάλιστα ὅπ' πέρ σε βοῶν ἄπο μῦθοι ἰόνται

Σεῖα κατ' ἰδαίων ὀρίων ταχέωςι πόδεςσι

Καταπλάμους, τότε δ' οὐκ μετατροπαλίζεις φεύγας.

Jam enim te puto & alias hasta terrui. An non recordaris quando te apud boves solam existentem repuli ab Idaeis montibus velocibus pedibus celeriter? Tunc verò non convergebaris fugiens. Vides nullam hinc reconditæ notionis formulam latere, sensum esse simplicissimum & apertum.

v. 122. Τοὶ μὲρ δαίμονες] Aristides, Plutarchus de oraculorum defectu, Plato in Cratilo, & V. de legibus hos versus sic legunt :

Τοὶ μὲρ δαίμονες ἰοδαῖοι ἐπιχθόνιοι πλάθουσιν

Αἰγροί, αἰλαγίκατοι φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων.

Quam lectionem vulgatæ præferendam existimo tot summorum virorum auctoritate munitam. Sed de his Geniis, cujus fuisse naturæ credebantur olim, vide Plutarchum in laudato libro, de oraculorum defectu, multis disputantem.

v. 124. Οἳ γὰρ φυλάσσουσὶ π δίκας] MS. I. φυλάσσουσιν. Sic hic versus legitur interiùs, 254. & 233.

Τίξουσιν δὲ γυναικας ἰοικότες τέκνα.

Hom. Il. α. Στήθεισιν λαοίοισι δ' ἄνδρα μαρμάρειν. Infinita hujus paragogen exempla ex Græcis Poëtis facile colligas.

v. 125. Ἡἴερ' ἰοκαίμενοι] Retinenda est antiquior versio: αἴερ' ἰνδuti. Virgil. obscuro aëre septi, hoc est, oculis subducti sunt ut à nemine possint videri. Versu sequente, γέρας βασιλείας non est regale munus, sed regius honor. Hinc postea de argentei sæculi dæmonibus dicit, illos quidem his esse inferiores, nec regia maiestate illustres, ἀλλ' ἡμιπας πρὸ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ. Verum etiam hi honore sunt conspicui. Cur autem dæmonibus tribuatur regius honor hanc rationem affert Plutarchus, libro de defectu oraculorum, quia βασιλικὸν τὸ εὖ ποιεῖν.

CAPUT IV.

Φυή. νόημα. Hesiodus expositus. Muliebris educatio puerorum inter mala argenteæ ætatis. Μέτρον ἥβης, θαλάσσης. Elegans Græcorum Poëtarum periphrasis. Hesiodo vetus lectio restituta. Eiusdem vexatus locus expositus. Dæmones mori, exacta certa periodo. Dæmonum sunt diversi gradus. Αἰνῶνται δ' ἄλλοι. Secundus. Καλῆεσθ. Αἴπλησι. Εὐρώεις δόμοι αἶδ'ε. Κρυερὸν. Γενεαί. varii Interpretum errores ostensi.

V. 129. **Ο** ὅτι φυὴν ἐοικέναι οὐκ ἔστι νόημα.] Verte: Neque corporis habitum simile, neque ingenio. Φυή hic non est sola statura & proceritas corporis sed conjuncta cum dignitate formæ, ut rectè Græci magistri docent. Νόημα est ingenium. Glossæ MS. Vossianæ: νόημα φρόνησις. Homero Φρόνις Iliad. α.

ὅτι ἔστιν ἐν χερσίν
Οὐ δ' ἔστιν, ἔδ' ἐν φυῇ, ἔτ' ὅτ' ἐν νόει, ἔτι π' ἐν ἔργῳ.

Quoniam illi non est inferior, neque corpore, neque forma, neque ingenio, nec operandi peritia.

V. 130. Αἴψ' ἐκείνῳ παῖς.] In I. MS. παῖς desideratur. Viri doctissimi αἴψ' hic accipiunt pro αἴψ' ὅπως, quasi Poëta dixerit inferiorem quidem hanc ætatem esse & deteriorem superiore, hoc tamen habuisse bonum, quod pueri aliquamdiu simpliciter, sine malo, & αἴψ' apud matres fuerint educati, ut hanc longam ἐν γυναικωνίῳ αἴσθησιν habuerit inter notas & bona hujus ætatis, quibus sequentem antecellat. Quod planè Poëtæ menti adversatur, qui maternam educationem depravationi hujus sæculi adscribit, ex quo appareat longè deteriorem esse hanc ἡλικίαν priore aurea, quia pueri diu in Gynæceis latitent, & in sinu matrum adolescant, & corroborentur; qua muliebri educatione redderentur molles, imperiti, effæminati. Inde ait pueros evadere μάλα ἡπίεις valdè rudes. Quo nomine Plato quoque educationem filiorum Regum Persiæ reprehendit. Quid verbis opus, res loquitur. Nec Veteres umquam aliter hunc locum ceperunt.

V. 131. ἥβης μέτρον ἦεν.] Interpp. Pubertatis terminum attigisset. Hesych. quidem μέτρον dicit esse πῖος sed Poëtis ἥβης μέτρον nihil aliud est quàm ἰπία ἥβη. Sic inferius μέτρα θαλάσσης est θαλάσσα. Hom. μέτρα κελύβη, κελύβη. In epitaphio Henodi, quod Pindaro adscribitur μέτρον σφίης est σφίς, ut ibi legendum inferiùs ostendimus.

v. 134. Ἀλλὰ ἔστιν Ἀφροδίτη] MS. I. ἀφροδίτη.

v. 135. Ἦν δὲ ἀπιδάλλον] Hi sunt mollis illius maternæ educationis fructus, *Nihil magis facit iracundos*; inquit Seneca, *quàm educatio mollis & blanda*; ideo unicis, quò plus indulgetur, pupillisque quò plus licet corruptior animus est.

v. 141. Τοὶ μὲν ὑποχθόνιοι] MS. I. Ταὶ μὲν τοὶ χθόνιοι. Nonnulli codices, quod Stephanus notat, ὑποχθόνιοι, quam lectionem Tzetzes tuetur. Nihil verius, quamvis alteram sequantur Proclus, Moschopulus, & omnes quas vidi editiones. Verùm si argenteæ ætatis homines postquam mortem obierunt sunt ὑποχθόνιοι δούπιοι, quinam sunt πρῶτοι ὑποχθόνιοι, quod Tzetzes meritò urget. Vir magnus multus quidem est in asserenda lectione vulgata, præfatus δούπιος δαίμονας hic conjungendum, non δούπιος ὑποχθόνιοι. ex illa enim lectione hanc absurditatem nasci, quòd tum δούπιοι etiam cum θνητοῖς fit conjungendum: hinc verò confici primos etiam fuisse θνητοὺς contra doctrinam Platoniam. Sit contra doctrinam Platoniam, non tam: n est contra Hesiodi, qui dæmonas quoque exacta certa periodo mori cecinit. Plutarchus de oraculorum defectu: Ο' Ἡσίοδος αὖ καὶ παλαιότις ποτὶ χθόνα γένεσθ τοῖς δαίμονας τοῖς τελευτήσιν· λέγει γὰρ εὖ περ τὴ Ναιΐδος ἀποσώπει καὶ τὸ χθόνα ἀντιτίδωκε.

Ἐπὶ τοὶ ζῶντες ἄνθρωποι λατρεύει χθόνα

Ἀνδρῶν ἡρώων· ἔλαφον δὲ πτερυγέρον.

Τρεῖς δ' ἑλάφους ὁ χρόνος γηγόνους· αὐτὰρ ὁ φαινέ

Ἐπὶ τοὺς χθόνιους δὲ τοὺς ὑπὸ τοὺς φεβύχους

Νύμφαι ὑπὸ λυγροῖς, κῆρυες Διὸς ἀργόχοιο.

Hesiodus certis temporum conversionibus mortem dæmones appetere censet, & tempus etiam sub involucrio proponit, hac sub Naidis persona loquens: Novem hominum vegetorum ætates garrula cornix vivit, cervus autem quatuor cornicum, tres autem cervi corvus. Sed phœnix novem corvorum: vos autem Nympha formosa, Jovis filia decem phœnicum. Vide ibi plura. Sanè primos δαίμονας ætatis aureæ fuisse quoque θνητοὺς annon ista verba ostendunt? v. 116.

Θνήσκον δ' αἷς ὑπὸν διδυμηδρόν. Moriebantur verò tamquam somno obruti. & v. 121

Ἀντὶς ἐπὶ καὶ τῷτο γῆν κατὰ γαῖαν καί λυψα.

Verùm postquam & hoc genus terra texit, hoc est παροφθαλμῶς, ἀπιδάλλει, inquit Tzetzes MStus Vossii, in edito enim hæc desiderantur. Verborum autem Hesiodi hæc est συνέπεια. Τοὶ μὲν μείζοντες θνητοὶ καλέονται δούπιοι ὑποχθόνιοι. Hi beati mortales secundi sunt terrestres, scilicet dæmones: hoc est secundi gradus, inferiores illis dæmonibus, qui ex aurei sæculi θνητοῖς sunt orti. Qui quidem non regium honorem sunt adepti, ἀλλ' ἴματις πρὸ καὶ τοῖσιν ἐπηδῆ. sunt tamen & hi in dignitate constituti. Dæmones esse diversorum graduum nemo dubitat. Eἰσὶ γὰρ αἷς εὖ ἀνθρώποις, inquit Plutarchus, καὶ δαίμονας θνητοῖς ἀφροδίται. sunt enim sicut inter homines, sic etiam inter dæmones diversi vir-

tertium gradus. Δαίμονες διύπερσι sunt inferioris loci & ordinis dæmones, ut διύπερσι ἀθρίαζοι, Dii inferiores, minorum gentium, apud Maximum Tyrium. dissertat. xxvi. Θεὸς μὲν οὖν αὐτὸς κατὰ χεῖρας ἰδρυμένη, οἰκιστομένη τ' ὑπερὸν καὶ τὴν ἐν ὑπερῷ πεζῇ. Εἰσὶ δ' αὐτῶν φύσεις, αἰθιαζοὶ διύπερσι, ἐν μεσοείῳ γῆς καὶ ὑπερῷ πεταγμένοι, ὧν μὲν αἰσθητέων, αἰσθητῶν δὲ ἰχθυόων, &c. Deus quidem eodem in loco manens, cælum regit, omniâque in eo ordinat ac disponit. Immortales autem quasdam habet potentias, quas secundos immortales vocant. Hi sunt Deo infirmiores, hominibus verò potentiores. Senecæ dicuntur inferioris notæ Dii, ep. 110. Unicuique nostrum pedagogum dari Deum, non quidem ordinarium, sed hunc inferioris notæ, ex eorum numero, quos Ovidius ait de plebe Deos. Sic & servi apud Florum III, 20. secundum hominum genus, quasi sint viliores & inferiores aliis hominibus: Enim verò servilium armorum dedecus feras. Nam & ipsi per fortunam in omnia obnoxii, tamen quasi secundum genus hominum sunt. Cic. III. de Off. quasi secunda quadam honesta esse dicunt. Et tela secunda apud Ovid. Superi vocant illud fulmen cui dextra Cyclopium flammæ & iræ minùs addidit. Senec. ep. 92. Excedat ex hoc animalium pulcerrimo, ac Diis secundo, mutis aggregetur animal pabulo latum. Idem IV. Nat. Quæst. 3. Ex his me testibus numerata secunda notæ, qui vidisse quidem se negant, sed audisse. Inde & illæ loquutiones apud Græcos διύπερσι ποιῶν, ἀθρίαζ, ἄγεν, postponere. Lucian. Εἴ μιν διύπερσι ἄγεις Ἑρμιῶνα, si Hermioni me postponis. Καλίστην verò hic est εἰσὶ. Superius v. 122. dixit δαίμονες εἰσιν ἐπιχθόνιοι, hic dicit eodem sensu καλίστην ἐπιχθόνιοι. In sacris litteris καλίστην ὑοὶ Θεῷ, hoc est, ἱστυται. Apud nostrum inferius v. 1715.

Μηδὲ πολυέκνον, μηδ' ἄξεστον καλίστην.

Nec verò multorum hospes, neve nullius fæ.

In Theogon. v. 410.

Ἦχαρετ' εἰς μέγα δῶμα φίλῳ καλῶσθαι ἀγιστῷ.

Duxit in amplam domum sua ut sit uxor.

De quo loquendi genere Sacris pariter & τῆς ἱεῶν Scriptoribus familiari plura pridem præceperunt viri magni, Casar. bonus ad Theocritum, & Grotius ad Novum Fœdus.

v. 149. Ἀΰλασι] Latinis sunt *inconditi*, qui moribus sunt inculti. Tzetzes ἄγελοι. Cic. vasti & agrestes. v. 149. Uterque codex MS. πῶμασι μέλαισι. Versus sequens in primo sic se habet: τ' δ' ἑὸν χαίκεα πύχνα, χαίκεα δ' οἱ οἶνοι. Vers. verò 151. idem liber μέλαις pro μέλαις.

v. 151. Βῆσαν εἰς ὑεραντα δῶμον περιεῖ ἀΐδω] Εὐρώης δῶμος multis antiquis & recentioribus est πατρὺς, laxa, ampla domus. Et sic C. Barthius Adversar. XXX, 13. qui hoc loco utitur ad firmandam correctionem Horatii, in quo pro domus exilis Plutonia substituunt domus exilis Plutonia. Sed hanc emendationem meritò rejecit Vir magnæ & diffusæ eruditionis Johannes Gerhardus Vossius, qui docuit

tuit sedem exilem Plutonium Horatio non esse amplum illud mortuorum receptaculum, sed sepulchrum. quod certissimum. *εὐρώης* hic est squalidus ab *εὐρώς* situs, squalor. ut Virgilius *loca senta sive* dicit: aut tenebricosus. Glossa MS. Vossii: *εὐρώης*, *σποτειών*. Suidas: *εὐρώης*, *σποτειών*, *ζοφώδη*. Sic & Hesychius & Etymologicum Magnum. Sophocles Ajace Flagellifero v. 615. *Αἴθλας Ἀΐδαν*, Homerus & noster in Theogon. *ζοφὸν ἡρώϊον*, Æschylus Prometh. 432. *Κελαινὸς αἶδης μυχός*. Latini sæpè *caca tartara*. Inferiùs in Theogonia v. 729.

Εἴηκα θιοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ζοφῷ ἡρώϊον
Κεκρύφαται, βελῆσι Διὸς νεφελιγαρέτω,
Χαίρει δὲ δρυάνη.
*Illic Dii Titanes sub caligine opaca
Absconditi sunt, consilio Jovis nubes cogentis,
Loco in squalido.*

sic & v. 739. *Κρυερός* verò non est meo judicio frigidus, sed dirus, illatibilis, horrendus, ut in Theog. 657. *δρὸν κρυερός*, grave damnum. & 636. *πάλωρος κρυός*, horrendum bellum. In *Ἀσπίδι κρυός* *Τάρταρος*, eadem ratione dicitur, pro quo in eodem carmine: *νυκτὸς ἱερῆς αἰκία δισαῖ*, noctis obscura domus horrenda. Hesych. *Κρυερός*, *φρικτὸν*, *μικτὸν*. *αἰκιδίς*, *φοβερός*, *ἐλάνος*, *αἰκτὸν*, *δινόν*, *χαλεπὸν*, *ποικερόν*, *κρυόν*, *δύχριν*.

v. 156. *Αἰτῆς ἐπὶ καὶ τῷτο γένει*] Quæ viri docti de *Διόσπλαις* hic subtiliter disputant inter *ἀγῆνης* diversarum ætatum, ego sanè ut ex Poëtæ verbis cogi possint nullus video. Tertiæ enim ætati illud ipsum Poëta *ἐπιφανῆ*, quod iis, quibus *ἀγῆς* assignasse dicitur. *Αἰτῆς ἐπὶ καὶ τῷτο γένει* *κατὰ γαῖαν καλέντα*.

v. 162. *Προτέρη γένει*] Verte: *priori ætati*, non *generationi*, ut vulgò. Qui error passim quoque obviis in sacrarum litterarum Interpretibus. *Γενεά* Latinis est ætas. quod Homerus dixit:

Τὰ δ' ἔδῃ δὲ μὲν γυναιὶ μετῶπιον αἰθρῶπιον
Εὐφρίανθ'

hoc Ovidius interpretatur XII. Metam. *vixi Annos bis centum, nunc tertia vivitur ætas*. Horatio est ævum, cui Nestor perhibetur *senex ter æve functus*. Ante Olympiades Græci per *γενεάς* rationes temporis colligebant, ut Porphyrius ostendit, qui *γενεάν* definit *πλὴν ἑπταίην καὶ ἡντῶν πελίσσον*. sicut & Plutarchus, qui quum dixisset Heraclitum *ἐπὶ τελέεσθαι ποιεῖν πλὴν γενεάν*, subjicit, *ἐν ᾧ χρόνῳ γενεῶνται περὶ χεῖρ ἑξ αὐτῆς γεννημένων ὁ γενεήσας*. spatium quod à natali pertinet ad tempus generationi aptum, quod circumscribunt triginta annis. Alii tamen productiores, alii fecerunt angustiores *γενεάς*. Sunt enim qui uno anno, sunt qui septem, decem, viginti, quinque & viginti, triginta, sunt & qui centum annis definiunt *γενεάς*. Quò sunt antiquiores tantò sunt longiores, monente eodem Porphyrio.

CAPUT V.

Versus Hesiodi fugitivus ex MSC. & antiquis Interpreti-
bus revocatus & suo loco repositus. Saturnus Rex He-
roum in beatis Insulis. Hæ in Oceano locatæ. Hesio-
dus bis restitutus, & aliquot locis expositus. Παλι-
γρησία. Elegans futurorum usus. Θεῶν ὅπρς. Hesychius
correctus. Ὅπιν ἔχειν. Οὐπρς. Εἰδῆν. Hesiodo denuò
medela. Φῦλα Θεῶν. Trajectio versuum in Hesiodo ob-
servata. Versio Latina sapiùs castigata.

v. 169. **T** Ηλῆ ἀπ' ἀθανάτων πῖσι Κρόνῳ ἱμῶσιλῶν] Hunc versum
ex MSto II. hic repositui, quem olim quoque in antiquis
extitisse exemplaribus, sed à nonnullis fuisse ejectum cum sequente
tamquam ineptum, & qui Hesiodo sit indignus, Proclus testatur.
Quorum judicio si stamus, proximus etiam versus est expungendus.
A Tzetze sanè non videtur agnitus esse, nisi credibilius sit alterum
illum quem cum hoc prisci Critici ἀνέλιπον etiam nunc desiderari,
sicut quem nunc ex MS. reponimus, in editionibus desideratur, pro-
pter illam causam quam Proclus nobis ostendit. Eam tamen mihi non
probant acerbi illi censores, quorum obelis quàm multi confoderen-
tur, si ad hanc legem essent exigendi? Plures enim hoc longè dete-
rioribus in Hesiodo reperiuntur. Quin hunc optimis non dubito ac-
censere. Quid enim siue verba spectes, numerosius, siue senten-
tiam, pulcrius? Imperium autem in heroes in beatis Insulis degentes
Veteres Saturno tribuunt. Inscriptio elegantissima monumenti Re-
gillæ uxoris Herodis:

Ἦσι πρὶς ἱερὸν εἶδ' εὐζώντιο γυναικὸς

Ἀγκῆ, αὐτῇ δὲ μετ' ἡρώησι γένεσσι

Ἐν μακάρων γήσισιν, ἵνα Κρόνῳ ἱμῶσιλῶν.

Quibus (sc. Deabus) sacra hac statua pulchra foemina

Dedicata est. Ipsa vero inter Heroïdas habitat

In beatorum Insulis, ubi Saturnus regnat.

Ultimus versus ex isto Hesiodi est expressus. Salmasius dubitat an
usquam legatur beatas Insulas fuisse sub Saturni imperio. Sed præter
Hesiodum Diodorus Siculus etiam lib. III. hoc tradit.

v. 171. Παρ' Ὀκείανον βαθυδίλῳ] Græci Magistri Ὀκείανον hic locant
& exponunt ἐν τῇ αἰῶνι. poterant aliud agere. Poëtæ enim beatas
Insulas statuebant in Oceano. Horat. libro IV. carm. 16.

Nos manet oceanus circumvagus: arva beata

Potamus arva, divites & Insulae.

v. 173. Τεὺς ἔϊται] Restitui lectionem veterem, quam MS. I. & Tzetzes nobis servavit: τεὺς ἔϊται. Sic inferiùs τεὺς ὕδα] παρίχων. Vidit & H. Stephanus.

v. 174. Μῆκεν' ἔπειτ' ἀφαιλῶν] Ordo verborum quem in his binis versibus Tzetzes instituit tam ineptus, quàm sensus quem ex iis conficit. Ait enim Hesiodici voti hunc esse sensum, se maluisse mori ante heroici seculi exitum, quàm post illum nasci. Sed hoc ab Hesiodi mente alienum planè est, qui optat ἢ ἀφαιλῶν παρὲς, quàm quinta ætas ingruerit, ἢ ἔπειτ' ἀφαιλῶν, quum meliora scilicet tempora reflorescent. Persuasum enim habebant Poëtæ & plerique Philosophi, præcipuè Platonici, exacta hac misera ætate, παλιγγενεσία futuram, omnia reditura in suos ortus & pristinam felicitatem. Inde Probus ad illud Virgilii,

Ultima Cumæi venit jam carminis ætas.

notavit Cumæum carmen esse carmen Hesiodi, quod sic dicatur à patre Dio, qui Cumæus fuerit. Sed quid his immoramur? Nihil est in Poëtis decantatius, qui tamen omnes videntur hanc opinionem ex isto Hesiodi loco hausisse.

v. 178. Εὐ τ' αἰ γονεῖσιν παλιερότεροι πλείων] Insulsè Interpretes Latini: *Postquàm facti circa tempora cani fuerint. An γονεῖσιν παλιερότεροι πλείων est fieri canum? quid absurdius fingi potest? γονεῖσιν sunt πυχρότεροι.* Sic autem verte: *Quum vix nati canescant, hoc est, senescant, quum vix postquàm lucem aspexerunt senio conficiantur.* Hinc paullò post αἶψα γονεῖσιν τεκῆας appellat. Conqueritur de vitæ brevitate, cui quinque hujus ætatis homines sunt obnoxii, quòd celeriter tacitis consenscant annis. Hoc est de quo toties conqueruntur Poëtæ, meliores annos esse fugacissimos. Theocritus: Μὴ καυχῆ' τίχαι γάρ σε παρέρχεται, ὡς ὄναρ, ἦδη. *Noli superbi- ro. celeriter enim te relinquit, tanquam somnium, adolescentia.* Sed hæc Anthologiarum Scriptoribus relinquamus.

v. 180. Οὐδὲ πατὴρ παίδων ὁμοῖός] Non hæc referenda sunt ad ἰδίαις ὁμοῖός, ut non nemo facit, sed ad γονεῖσιν. Loquitur de discordia & dissensione animorum, quæ miseros mortales hujus ætatis sic exagitat, ut omnia sint ὑπὸ λῶν, nusquam candor, fides, non fucatus amor, ne inter parentes quidem & liberos. Ovid.

Filius ante diem patrios inquit in annos.

Glossæ MS. Vossii: ὁμοῖός, ὁμογενέων. Græci magistri, ὁμοῖός, ὁμογενέας, σίμφων. Alia ratio est inferiùs, v. 235.

Τίττυον δὲ γυναῖκες ἰοιχόμε τίχου γονεῖσιν.

Pariunt vero mulieres similes parentibus liberos.

Hic utique loquitur de σίδας ὁμοῖότητι. Liberi enim qui parentum os referebant habebantur pro nota & argumento maternæ pudicitie. Horat. IV, 6.

*Nullis polluitur casta domus stupris,
Mox & lex maculosum edomuit nefas,*

Laudantur simili prole puerpera:

Culpa[m] poena[m] premit comes.

Cui non dictus Hylas?

v. 185. Α'πμήσου] Barbarè Interpretes: *Dehonorabunt*. Α'πμήσου autem est ἀπμῶν φιλήσιν. Sic & versu sequente μίμψον] est μίμψομαι φιλήσιν, & verbi. 189. ἔπειθ' ὁ δ' ἐπὶ πάλιν ἐξαλαπάξει, est ἐξαλαπάξειν ὥστε solet expugnare. vers. 225. οἱ τὶ μοι ἐξελάσῃσι, qui ipsam expellere solent, sic ex MSS. ibi legendum. & v. 323.

οἷα τι παλαῖ

Γίγται, αὐτ' αἰ δὴ κέρδος νόον ἐξαπατήσῃ, id est, ἐξαπατᾷν φιλά. & mox v. 327.

Γόνι δ' ὅς θ' ἐπὶ τῷ ὅς τι ξένοι κακὸν ἔρξῃ.

hospitem malo afficiet, hoc est, afficere solet. Homerus Iliad. α. ὅπ' χύσεται ἀνδρὶ χίρῃ, quando irasci solet viro inferiori, & sic sępè. Aristoph. Pluto:

Ὁ Πάμφιλ' δ' ἐχ' ἄλ' τῶν κλαύσται;

Pamphilus nonne propter hunc plorare solet?

Sic & Scriptores Sacri, Marc. III. 27. καὶ τίπτε τῶν οἰκῶν αὐτοῦ διαρπαῖσθ'. & tuam domum ejus diripiet, hoc est, diripere solet. Jo. n. XV. 6. Ἐὰν μὴ τις μείνῃ ἐν ἐμοὶ, ἐκλήθη ἔξω ὡς τὸ κλῆμα, καὶ ἐξηρανθή. Si quis non in me manserit, ejici solet foras, & tanquam palmes arefcere. Interpretes ibi hæsitant. vide Beza[m]. In hac notione legitur etiam imperfectum, ut ἴθυσον. Marc. XIV. 12. μαῖεσθαι solent. & XV. 6. ἀπύλιν, dimittere solebat, ut bene hic vetus Interpres.

In Scuto Herculis, v. 402.

Ὡς δὲ λέοντι δύο ἀμφὶ κταμένης ἐλαΐφου

Ἀλλήλοισι κτείνοντι. ἐπὶ σφίας ἐρωήσωσι.

Ut autem leones duo pro occiso cervo sibi mutuò irati in se ipsos impetum facere solent. In Theogon. v. 750.

Ἡ μὲν κατεβήσεται, ἡ δὲ ὑπερβήσεται.

Hæc quidem intrabit, illa verò foras egreditur, h. e. intrare solet. In Ierem. v. 523.

Νυχὶ κατελίσσεται ἰνδοθῆν οἶκον.

Noctu cubare solet intra domum.

Et v. 370.

Πίστις δ' αἶσα ὁμῶς καὶ ἀπιστία ὤλεσεν ἀνδρας.

Credulitas pariter ac diffidentia perdere solet homines. Et v. 443.

Ῥῖα δ' ἀφείλετο φαινομένην ἐθέλυσά γε θυμῷ.

Facile verò auferre solet apparentem volens saltem animo. Interpretes Latini: *abstulit*. Et v. 284. Ζεὺς δὲ τι ἔειπεν ἱπμψι. Jupiter tum Irim mittere solet. Theogo. v. 7.

Ἀκροπύτῃ Ἑλικῶνι χορὸς εὐκροίῃσιν Καλῆς.

Summo in Helicone choreas ducere solent pulcras.

Sic

Sic & Scriptores in oratione pedibus soluta loquuntur frequenter, ut & Sacri Marc. XIV, 12. ἐπὶ τὴ Πάχα ἔθνοι, quo tempore Pascha mactare solent, & XV, 6. ἀπίλως solebat dimittere. Sic & Latini hoc tempore utuntur, hinc in versione retinui. Horat. *Sat. I. A: 36.*

Non hic cuiquam parces amico. an. O. I. 7:1.

hoc est, parcere solet. Ferri. Sat. 11.

At bona pars procerum tacita libabit acerra.

hoc est, libare solet, ut benè ibi πολυμαθὴς Casaubonus, quem vide, qui & Hebræos hoc genere loquendi usos esse docet. à quo nec Græcos abhorre, quod non à quoquam antehac observatum esse memini, hi loci Hesiodi argumento sunt. Aoristis quidem hanc vim inesse tralaticium est, ut & apud nostrum 240

Ταῖσιν δ' ἐργονόθεν μίγ' ἐπὶ ζαχα πῆμα Κροτῶν.

Illis autem cælitus magnam importare silet malum Jupiter.

& sæpè aliàs. Theogon. v. 87.

Αἶψα πὶ καὶ μίγα καὶ ἐπισταθμῶς κατίπαισε.

Statim etiam magnam contentionem scitè dirimere solet.

v. 187. Οὐδὲ θεῶν ἔπιν εἰδῶς] Imperiè Interpretes: Neque Deorum oculum veriti. Verte: neque Deorum iram veriti. Interiùs v. 252. θεῶν ἔπιν εἰς ἀλγόντες Deorum animadversionem non curantes. Ubi ite-rum Interpretes sine sensu: Nullam Deorum reverentiam curantes. Homerus Iliad. π.

Οἱ βίη εἰς ἀγροῦ σκαλιὰς κέρωσι δέμους.

Εἰς δὲ δύνω ἐλάσσει, θεῶν ἔπιν εἰς ἀλγόντες.

Hic Interpretes: Deorum rationem nullam habentes, quod ferri pos-set, ut apud Herodotum Calliope: οὔτε δαιμόνων, οὔτε θεῶν ἔπιν ἔχου-τας. Neque Geniorum, neque Deorum rationem habentes. At O'doc. φ. v. 29.

Σχέτλιοι ἔδδ' θεῶν ἔπιν ἡδίστου ἔδδ' τερόπιζαν.

Interpretes rursus inscitè vertunt: Deorum providentiam reveritus. In omnibus his locis ἔπιν est ira, pœna, vindicta, animadversio. Hesych. ἐπίδα, ἐπιστροφῶ, ἐντροπῶ. Item: ὅπιν, ἀφιστροφῆ, φωνή. Cor-ruptissimè. lege: ἐπιστροφῆ, πονή. Noster in Theogonia, 222. de Parcis:

Οὐδὲ ποτε λήγουσι θεῶν δυνεῖο χόλοιο,

Πεῖν γ' ἀπὸ τῆ δύνουσι κακῶ ὅπιν, ὅς τις αἰμάρτη.

Non ante depouunt Dea gravem iram,

Quàm ab illo pœnas sumserint magnas, qui peccavit.

Unde & Nemesis ὅπιν, & Ionice Οὔπιν dicitur in Inscriptione Herc-dis Attici:

Ἡτ' ἐπὶ ἔργα βροτῶν ἐλάσει Παμνύσιος Οὔπιν.

Qua facinora hominum punis Rhamnusias 'Ipi.

Ut benè emendavit & exposuit maximus Salmasius. Quam appella-tionem Nemesis quidem ἀπὸ τ' ἐπιν accepit, non tamen hoc nomi-ne, quòd ἔπιν seu curam gerat rerum humanarum, sed quòd animad-vertat

vertat & puniat mala & improba audacium & insolentium hominum facinora. Quas Nemefios partes esse nemo ignorat. *Εἰδότες* apud Hesiodum sunt Φοβέμενοι. Hesych. *εἰδῶν, ἰφοβῶν*. v. 190. pro *ἐξαλαπάξῃ* MS. II. *ἐξαλαπάξῃ*. Malè.

v. 199. *Ἀἰνιότων μὲν φύλον ἴτην*] *Φῦλον ἐνικῶς* apud Græcos Scriptores in hac notione non legitur. Itaque hic locus mihi mendii dudum fuit suspectus, quod deterfit MS. II. ex quo legendum *φῦλ' ἴτην. ἴτην* fuit etiam in codice Palatino & conspicitur in margine Stephanianæ editionis. Hinc & statim *στυλιπόντες* non *στυλιπόντες*. *Ἀἰνιότων φύλα* sunt Dii. & sic vertendum, non ut vulgò: *familia Deorum*. sic superius *φῦλ' ἀνθρώπων* sunt homines, *φύλα γυναικῶν* mulieres.

v. 207. *Δαιμονίη π' ἀέληκας*] MS. I. *ἀέληκας*. probat Tzetzes.

210. *Ἀφρων δ' ὅς κ' ἐθέλοι*] Versum istum & sequentem obelis suis confodit Aristarchus, quia brutis non conveniant *γνώμαι*, sententiæ. Et mihi videtur absurdum. *Ἐπιμύθια* enim à *λογηπνοῖς* solent addi. Itaque jam olim persuasum mihi fuit accuratius de hoc loco cogitanti ab antiquissimis temporibus hos versus laborare traiectione, qui sic restituendi sint suo ordini:

*Δαῖπρον δ' αἶψ' ἰδέλω ποιήσμεν, ἢ μεθίστη.
Ὡς ἴφρατ' ἀκυπνίης ἱρή πινυσιπύρῳ ὄρεας.
Ἀφρων δ' ὅς κ' ἐθέλοι σὺς κρείσσειας ἀντιφροσύνην,
Νίκης τε σίρτα, σὺς τ' αἰχίσσον ἄλγος πάχνη.*

In hac opinione me confirmavit Manuscriptus prior Vossianus, in quo idem ordo servatur, nisi quod sequens versus *Ὡς Πέσση, σὺ δ' ἄκνη δίκης* malè præcedat *ἐπιμύθιον*. Sic enim ille liber, recens quidem, sed ex optimo exemplari descriptus hos versus digerit:

*Ὡς ἴφρατ' ἀκυπνίης ἱρή πινυσιπύρῳ ὄρεας,
Ὡς Πέσση, σὺ δ' ἄκνη δίκης μεθ' ὕβριος ὄφρα.
Ἀφρων δ' ὅς κ' ἐθέλοι, &c.*

Tzetzes totam hujus fabulæ, quæ eodem ordine in exemplaribus ejus tunc descripta erat, ut nunc in nostris, *συνάμεινον* damnat, non verborum, quasi aliquid *σάλοισιν*, aut *σαλοισφαιῖς* hic sit commissum, ut viri docti ceperunt, sed sententiæ & totius orationis, quæ non videtur commodè cohære. Hinc & ipse versus alio locat ordine, quàm quem vulgò tenent. Vide ejus commentarium,

CAPUT VI.

Εὖθλος. Bonus. Δειλός. Hesiodus ter explicatur. Ἰθεῖαν νέμειν. Εἰσελάσσωσι. Ἐργα θαλῆης. Hesiodus quater cmen-
datus. Ἀπαυρεῖν. Ἐπαυρεῖν βασιλῆος, ἀνδρὸς, κακοῦργου-
φίας. Interpretum Homeri & Hesiodi aliquot errata. Κυδρὸς. Οὐνοτάζειν δίκην. Πεπηγνός. Hesiodi non intellecto
loco lux. Δίκαια. Ἀλήθεια. Βλάπην δίκην. Versus He-
siodi supposititius indicatus.

v. 214. **Τ**εῖς γὰρ τι κακὴ δειλὴ βροτῶν. εἰδὲ μὲν εὖθλος Εὐθῆλος φρε-
νὸν δυνάται] Εὖθλος, ut rectè vidit Plutarchus hoc lo-
co est ὁ τῇ τύχῃ καὶ τῇ δυνάμει πείχων, potens, nobilis,
dives, ut, apud Latinos, bonus. Flor. l. 7. Ipse in senatum cadibus,
in omnes superbia, qua crudelitate gravior est bonis, grassatus. Plaut.
Curc. IV, 1. 14. In foro infimo boni homines atque divites ambulant.
Cic. IX. ad Att. 12. Ædiles ludos parant? viri boni usuras perscri-
bunt. Apud quem infinita sunt ferè exempla. Δειλός, contrà est te-
nuis, inops. Glossæ MS. Vossii, & Græci magistri Δειλός, ἀχλυνῶν.
ἀδυνατίζων. Hunc sensum esse hujus loci ex præcedente fabula quo-
que intelligitur. In versu antecedente αἴων δίκης est obtempera ju-
stitiæ, sequere justum. Inferiùs v. 273. ἐπαυρεῖν δίκης.

v. 219. Αὐτίκα γὰρ πείχεται] Hunc Versum optimè ὁ πῶν interpretatur.
Significat enim Hesiodus religionem jurisjurandi, qua se judices
obstringunt, violari, simul ambitioni subscribunt aut gratiæ, aut lar-
gitionibus corrumpuntur; hanc verò læsam fidem sacramenti sequi
pœnam perjuris debitam. Nam versu sequente εἰσελάσσωσι εἰσελάσσωσι
βιαιῶς, σὺν βίᾳ, jus quod aut gratiâ inflectitur, aut potentiâ pertrin-
gitur, aut pecuniâ adulteratur, & violenter opprimitur, ut Cic. in-
quit.

v. 222. Ηἴθις λαῶν] Stultissimè Interpretes: mores populi. Ηἴθις
hic sunt ἀγορεύου, τόποι, vici, domus, sedes populi qui tales injustos
habent magistra us. v. 525.

Εἰν τ' ἀπύρρον αἶμα καὶ εἰν ἡθροὶ λουγαλίοισιν.

In frigida domo, in adibus tristibus.

Nihil tritius.

v. 224. Καὶ εἴη ἰθεῖαν ἰνεμεν] Ridiculè Interpretes: neque rectè di-
stribuunt. Ἰθεῖαν νέμειν Aristoteli V. Ethic. est δίκην νέμειν, jus red-
dere, in sequente versu, δίκην δίδου ἰθείας. rectam ferre sententiam.
Optimè hunc locum interpretatur Eustathius ad Iliad. ψ.

Εἰδὲ

Εἰδὲ αὖτ' ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, καὶ μ' οὐ πᾶς φησὶ
 Ἀἴων ἐπιπλήξεν Δαναῶν· ἰδέσθαι γὰρ ἔσται.

Age ipse judicabo & me nullum puto

Reprehensurum Græcorum. rectum erit iudicium.

Ubi Eustathius notat ad ἰδέσθαι subintelligi δίκη. Τὸ δὲ ἰδέσθαι ἐλαττωτέρας καὶ αὐτὸ εἶρηται. Εἰληπῆται γὰρ ἀπὸ τοῦ τὸ δίκη ὄνομας ἐκ τῆς διηγορίας ῥήματι. εἰς δὲ σαφέναιον τὴν τοιαύτης λέξεως χρήσιν καὶ Ἡσίοδος τὸ ἰδέσθαι ἔποιμασιν, ὅτοι τὴν εὐθυπῆτῳ δίκῃ. In hoc versu legitur in utroque MS. o. i. π. μ. ἐξελάσσει pro ἐξελάσει. Optimè. Hom. Iliad. π.

Οἱ βίη ἐν ἀγρῇ κοιλίᾳ κέρουσι θάμιστας,

Ἐκ δὲ δίκῃ ἐλάσσει, θιῶν ὅππῃ ὅσα ἀλίσσονται.

v. 231. Θαλίης δὲ μεμνηλότα ἔρῃα νέμονται] Hic verò mirificè Interpretes: In conviviiis autem partis opibus fruuntur. Unde hanc versionem exsculpsent, quid viderint, legerintque ego quidem exputare nullus possum. Quid enim à Poëtæ verbis comminisci poterant remotius? ubi partarum opum mentio? Hinc non immeritò olim à viris doctis hæc versio fuit improbata. Sed nec hi, quod pace illorum dixerim, plus viderunt. Volunt θαλίης μεμνηλότα esse per idiotisimum Poëtis familiarem θάλασσαν, legendumque θαλίη μεμνηλότα ac vertendum fructus colligunt florentes. Hæc quidem eruditionis & acuminis specie blandiuntur, sed revera à Græcæ linguæ indole abhorrent & mente Poëtæ. Sensus est simplicissimus per θαλίης μεμνηλότα ἔρῃα intelligi ipsa convivia, sicut ἔρῃα Ἀφροδίτης sunt σιωπῆσαι. ἔρῃα Ἀρηῶν bella: seu opera pertinentia ad convivia, quæ grata sunt convivis. θαλίης μεμνηλότα ἔρῃα νέμονται, exercent opera grata convivis est id ipsum quod superius dixerat τέτυποντ' ἐν θαλίης, convivia celebrant. Νέμεσθαι θαλίης ut apud Pindarum νέμεσθαι αἰῶνα. Δάκρυς νέμονται αἰῶνα. hoc est, ἀλέγχει, ut scholia antiqua exponunt. Superius apud nostrum v. 119. Οἱ δὲ Μελημῶνι Ἡσυχίᾳ ἔρῃα νέμονται σὺν ἰοδαῖσιν πολέοισιν. Illi verò pro arbitrio Tranquilli res suas curabant cum bonis multis, sive vivebant sine curis. Ubi itidem malè Interpretes: Ἰρμάμεν ὑπὲρ Quietis partis fruebantur. Nimirum, qui justitiam colunt, illos Poëta affirmat, aureæ ætatis hominibus similem vitam agere, in perpetuo gaudio sine curis & mœrore. Hinc & addit illos non currere per maria & undas, sed contentos cœnis terrestribus, & post quas non lavandæ sunt manus, & quos humus fert fructibus pasci, æquè ut illi beati seculi mortales. Proclus sic hunc locum intellexit: homines justos vivere semper in conviviiis, & in iis agere opera ad agriculturam pertinentia. In MS. I. legitur θαλίης. In 2. θαλίης, in casu secundo. In præcedente versu liber I. Ἰσοδίκη.

v. 233. Ἀκρη μὲν τι φέρει βαλάντις, μέισθαι δὲ μελίσσας] MS. I. ἄκρη, μέισθαι. Videtur Tzetzes hanc lectionem agnovisse, qui exponit ἐν ἄκρη, ἐν μέισθαι. Vulgata tamen lectio melior. v. 237. pro νεώστοιται MS. I. νέστοιται.

v. 240. Πολλὰ καὶ καὶ ἐξυμπύσαι πάλιν καὶ αἰνέρος ἐπαυρεῖ] MS. I. αἰνήρος.

ἀπῆνερ. Sic legit Æschines oratione contra Ctesiphontem, Tzetzes, antiquus Scholiastes Pindari ad Pythionic. 111. Eustathius ad Iliad. α. cujus verba sunt : ἵνα λέγῃ σφαιρῶς κὲ εὐφύμως, πάντες ἐπαύρων βασιλῆως τῆς τε κακῆς, κατὰ τὸ,

Πολλὰ κὲ ξύμπασσι πόλις κακῆ ἀνδρὸς ἀπῆνερ.

ἦν δὲ ὅρα τὸ ἀπαυρεῖν ταύτην ὃν τῷ Ὀμηρικῷ ἐπαυρεῖν, διὸ καλῶς ἢ αὐτῶν ἐρμηνεύει. Apud Hesiodum, inquit, ἀπαυρεῖν eandem vim habet quam apud Homerum ἐπαυρεῖν. Equis dubitet Hesiodum scripsisse ἀπῆνερ, quod postea scioli moti vocis insolentia in hac notione mutarunt? Ἐπαυρεῖν enim pro ἀπολαύσειν pœnas dare, damno affici frequenter apud Homerum aliósq̃ue legerant, sed ἀπαυρεῖν in hac significatione non nisi in hoc Hesiodi loco, nisi me fugit memoria, reperitur. Alioquin pro ἀφαίρεσιν & apud Homerum & apud nostrum sæpiùs legitur. Non dubitavi reddere suam lectionem Hesiodo fundatam tot antiquorum Scriptorum auctoritate, quamvis editi libri repugnent omnes. Ceterùm verba illa Homeri, ad quæ Eustathii scholion laudavimus, Iliad. α, ἵνα πάντες ἐπαύρων βασιλῆος, Latini Interpretes transtulerunt: ut omnes fruantur rege. poterántne insulsiùs? ἐπαύρων βασιλῆος est plectantur propter regem, luant regis stultitiam. Nec meliùs. Iliad. ζ.

Τῆς δὲ οὐτ' ὅρ' ἰαυ φρίνης ἱμπίδω· ὅδ' ὅρ' ἐπίσσω
Ἔσονται· τίς κ' ἐν μιν ἐπαυρήσομαι εἶω.

Huius enim neque a. minus constans est, neque in posterum

Erit; idcirco ipsum pœnas daturum puto.

Sic vertendi hi versus. Iliad. α.

Ὅ μ' ἐν εἶδ' εἰ αὖτε κακὴ ῥαφίης ἀλογιστὴς
Πρώτη ἐπαύρηται.

Nescio an non insidiarum infeliciam

Prima pœnas luas.

Similiter peccarunt Latini Interpretes inferiùs apud Hesiodum v. 419. Πλεῖον δὲ νυκλὸς ἐπαυρεῖ, hoc est, *magis autem nocte laborat*, subintelligitur hic καμάρτε. πλεῖον καμάρτε ἐπαυρεῖ majores capit labores. Illi ineptè: *magis autem nocte fruatur*. Ἀπαυρεῖν, & ἐπαυρεῖν βασιλῆος, ἀνδρὸς. κακὴ ῥαφίης sunt loquutiones concisæ, in quibus subintelligitur κακὸν & ἐκ, aut ἔτι κα. ut integra sint ἐπαυρεῖν κακὸν ἔτι κα βασιλῆος, ἐκ κακὴ ῥαφίης. sanè κακὸν additur Ὀδυσ. σ.

Μίμν' π' κακὸν μὲρ μείζον ἐπαύρης.

Ne majus malum capias. Sic & ἐπαύρησθ' ἀγαθὸν apud Andocidem. Similiter inferiùs Theog. v. 882. κρείσσθ' ἡμῶν sc. ἔτι κα. *certare de honoribus*. Tales ellipses Græcis Scriptoribus tam qui soluta, quàm qui pedibus constricta utantur oratione, non sunt infrequentes.

v. 248. Κοινοφροσύνῃς κὲ αὐτὸν πλείδ' ὀκλύω] Est, *Considerate & ipse hanc pœnam*, quæ injustis magistratibus & iniquis infligitur hominibus. Respicit enim ad illam ὀκλύω, de qua paucis abhinc versibus egerat:

Τοῖς δὲ δικαίω Κεργίδης περμαίρεται εὐρύοπι Ζεύς.

sanè quàm inficetè Latini Interpretes hic : *Considerate hanc justitiam.*

v. 256. Σηγλιῶς ὀνομάζων] Ὀνομάζων Eustathius exponit *μυμφομένη*. Hesych. ὀμφαυλίζων, ὑβρίζων. Proclus *περμαίρειται*, ut apud Cic. *adulterare pecuniam jus.* quod qui faciunt contumelia Deam afficiunt. Paullò ante *περμαλίνων δικας* Cic. est *inflectere jus gratiā.*

v. 257. Κυδῖν τ' αἰδῖν] MS. II. κυδῖν, & Proclus : *ἀπὸ τ' κῦδ*, inquit, γίνεται κυδῖς, καὶ κυδῖν, ὡς ἀπὸ τ' ἰχθῖν ἰχθυῖς. Sic & Etymol. Magni auctor & Hesychius : κυδῖν, ἰνδῖς, σερμῖν, πμῖα, ἱνπμῖα. Hom. Διὸς κυδῖν περμαίρεται. Κυδῖς nihili vox est. Restitui hanc vocem κυδῖς interiùs Hesiodo in Theogon. v. 318, & 442. Vide & Hom. Iliad. σ. v. 184, & O'd. λ. v. 579.

v. 260. Ἀποδαλίας βασιλείων] Uterque MS. Vossianus, Palatinus, editio Isingrini : βασιλείων probante Tzetze, qui ait *λη&ων* coalescere in unam longam.

v. 265. Pro οἱ αὐτοὶ MS. I. οἱ δ' αὐτοὶ.

v. 267. Πάντε ἰδὼν Διὸς ὄφθαλμο] Hunc cum sequentibus sex verbis expungit Plutarchus. vide Proclum.

v. 273. Δία περμαίρειται] MS. I. Δία μνησάντα. Glossa MS. βαλδουκνήν.

v. 277. Οἰανοῖς πιπνοῖς] Uterque Codex Vossianus : πιπνοῖς. Sic etiam Mōschopoliani codices : πιπνοῖς, inquit, πιπνοῖς, κρινῶς δὲ πλῆθον καὶ πιπνοῖν. Apud Porphyrium de abstinentia, ubi hos versus laudat, animalium, extat quoque πιπνοῖς.

v. 280. Εἰ γάρ τις καὶ ἐθέλη τὰ δίκαι' ἀγρεύειν Γινώσκων] Nec Græci nec Latini Interpretes hunc locum ceperunt. δίκαια non sunt justa, quod omnes existimant, sed ἀληθῆ vera ut ex ἀντιθέσει patet. Verum autem pro justo, & justum pro vero in utraque lingua frequens esse in tanta litterarum luce multis docere putidum est. Priscianus lib. XVIII. *Justum pro vero & verum pro justo frequenter tam nos quàm Attici ponimus.* Inferiùs 768. ἀλήθεια pro justitia:

Εὖτ' αἰν' ἀληθείῳ λαοὶ κείνοντες ἄγων.

Cum in rebus agendis populus est occupatus. in jure dicendo. κείνον ἀλήθεια est, res agere, jus dicere. Hinc & in sacris *μυμνοῖς τ' αἰδικίας*, & *μυμνοῖς αἰδικῶς*, sunt opes non veræ, fluxæ nimirum & hæ caducæ, quæ opponuntur *μυμνοῖς ἀληθινῶς*, opibus veris, divinis scilicet. Sanè ἀδικία in sacris litteris nonnumquam est mendacium. Joann. VII, 18. 1 Cor. XIII, 6. Sic & apud Latinos *veritas* pro justitia. Cic. XIII. ad Fam. 57. *Ut suum negotium habeat cum populo Sardiniano, pro causa veritate, & pro sua dignitate conficiat.* Pro Cælio: *Equidem vos ducam à testibus, neque hujus veritatem judicii, quæ mutari nullo modo potest, in voluntate testium collocari sinam.* Alia quamvis multa notarunt viri docti, præcipuè Joan. Frid. Gronovius ad Senecam & Tacitum. Et in lingua Hebræa, Syra, & Arabica una

una eadēque voce justitiam & veritatem denotari præclare docuit vir insignis Ludovicus de Dieu.

v. 283. Εἰ δὲ δίκην βλάβης] Βλάβην δίκην est hic justitiam impedire, falsum scilicet testimonium perhibendo; impedire ne iudices possint secundum illum dare, à quo jus & fas stat. Sic βλάβην apud Homer. Οἶκος. N.

Αὐτὸς γὰρ ἀπὸ τοῦ ὑπὸ ζυγῶ, μᾶλλον ἑταίρων
βλάβην ἐλαυνόντων, ὅπου περιχέεται ἱερουργίαι.

Ipse iuit per navem sub transstris ne aliquem sociorum

Impediret propellentium navem, quia properabant, remis.

Utrouque Latini Interpretes malè: *laderent*. Apud Poëtam hunc, alibi quoque hujus significationis βλάβην occurrunt exempla.

v. 288. Οὐ λίσσῃ μὲν ὁδῷ] Plato II. de Rep. & Xenophon II. Ἀπομνημονεύματα legunt λεία, optimè.

v. 291. Εἰς ἀσπρὴν ἱκτάμ] Hunc locum miror inquinatum etiam nunc in omnibus circumferri editionibus, quum pridem sit emaculatus ab Heinsio, Scaligero, Meursio, qui ἱκτάμ legendum esse præceperunt, ut omnes veteres Interpretes qui explicant ἱλθῇ. Sed jam olim Erasmus in adagiorum farragine rectam lectionem proposuerat, & in versione secutus erat. Lucianus in πεντακοντήσια versus Homodi vocat πένδημοι ἱκη celebres & omnibus notos. Hunc locum pulchrè imitatur Silius Italicus, ubi Virtus sic alloquitur Scipionem dubium animi, virtutine se dederet, an voluptati.

Ardua saxoso perducit semita clivo,

Aspera principio, nec enim mihi fallere mos est,

Prosequitur labor ad nitendum intrare volenti.

Vide quoque Catalecta Virgilii de littera Pythagoræ.

v. 293. Ὅς αὐτῶν πάντα νοήσῃ] Hæc inepta lectio omnes fœdavit editos libros. Antiquam tamen & veram nobis servavit Aristoteles I. Ethic. ad Nicom. cap. 4. Clemens Alexandrinus III. Pædagog. cap. 8. Aristides in λόγῳ πρὸς τὴν Πυθαγορείαν, Plutarchus aliique, qui & hic pro αὐτῶν legunt αὐτίς, & v. 296. ὅς δὲ καὶ μὴτ' αὐτίς νοήσῃ. Et Zeno in sua imitatione:

Καὶ τοῦ μὲν πανάρετος ὅς εἰς εἰπὴν πύθη,

Εἰ δὲ λὸς δὲ αὐτὸ καὶ αὐτὸς ὅς αὐτὸς πάντα νοήσῃ.

Sic enim isti versus leguntur, apud Diogenem Laërtium. Hos tantos auctores qui non sequitur, næ ille miser iratis Musis natus est. Et licet absque his esset, ipsa tamen Græcæ linguæ indoles facile non oscitantem lectorem depravationis, quæ nostras editiones contaminat, admoneret.

v. 293. Φερεσάμενος πᾶσι καὶ ἱππῆσι] Non agnoscitur hic versus ab omnibus illis antiquissimis Scriptoribus, quos hoc loco usos esse diximus, nisi ab Aristotele. In vetustis tamen codicibus fertur desiderari. Sanè nec Eustratius qui reliquos exponit, hujus meminit, ut & alii

Εὐδοκίμῳ
tamen O.
ἔστιν ὅς
εἰδομένη
ἔδωκεν
ad Plad: II
pag. 118
ed 208 Bon

alii prisca Aristotelis Interpretes. Nec Latinis fuit cognitus, qui hunc locum in sua transtulerunt scripta. Liv. 32. *Sapè ego audiui milites eum primum esse virum, qui ipse consulat quid in rem sit: secundum eum qui benè momenti obediat: qui nec ipse consulere nec alteri parere sciat esse extremi ingenii.* Cic. in Cluentiana: *Sapientissimum esse dicunt eum, cui quod opus sit veniat in mentem: proximè accedere illum, qui alterius benè inuentis obtemperet.* Hesiodi tamen Græci Interpretes in suis libris illum invenerunt, ut ipsorum declarant explicationes. Hinc verò apparet non heri aut nudius tertius, sed ante multa sæcula hunc versum esse Hesiodo subiectum. Supposititium enim esse & Poëtâ indignum ego quidem nullus dubito.

CAPUT VII.

Hesiodi insignis locus explicatus contra omnium Interpretum sententiam. Ἐν θυμῷ βάλλεοθι. Ἀκύν, Μέτελα ἔργα. Hesiodo & Theocrito lux. Μετελῶς λέγειν. Μέτελα. Commodus. Epitaphium Hesiodi, quod Pindaro tribuitur, emaculatur. Μέτελα σοφίης. Hesiodus sapè expositus, aliquoties emendatus & ab Interpretum inscitia vindicatus. Ὁ πάζειν, κατοπάζειν. Tzetzes emendatus. Καὶ. Εὐνή. Ἀλιτάνειν. Γήγερος ἔδος.

v. 295. **M** Ἦτ' ἄλλος ἀκύν ἐν θυμῷ βάλλεται] Ex versione Latina & Interpretibus Græcis hujus loci sensum nemo eruat. Quid enim est? Neque alium audiens id in animum admittit. Notissimus Hellenismus omnes fugit. Ἀκύν ἐν θυμῷ βάλλει] est ἀκύν ἐν θυμῷ βάλλει. neque alii parere in animum inducat. Ἐν θυμῷ βάλλεοθαι est in animum inducere, ut βεβλήμεθα εἰς νῦν apud Chrysostomum qui in animum induxit, & ut faceret consilium cepit, ut eleganter notavit vir magnus Gu. Budæus, quem tamen miror in eodem loco hunc Hesiodi versum exponere: nec cum ab alio audiverit animadvertit & in memoria versat. Sed ἀκύν hic esse parere, obsequi, dicto audientem esse, ut sapè, & ex sensu verborum & interpretatione Livii, qui alii parere scias exposuit, facillè erat animadvertere. In eundem impegerunt lapidem Interpretes inferiùs v. 709.

— Εἰ δὲ κεν ἄρχῃ

Ἡ π' ἔπειτα εἰπὼν ἀποθύμιον, ἢ κ' ἔξας.

Si autem ceperis aut verbum aliquod dicere ingratum, aut facere. vulgò vertunt: si ceperis locutus, faciens.

v. 306. *Ἐνὶ φανῷ Δαμνίτῃ*] Græci magistri nescio quas commi-
niscuntur ineptias cur Ceres *Ἐνὶ φανῷ* dicatur, quas excutere non
est operæ. An hoc ulli Poëtæ Interpreti potest obſcurum eſſe, Ce-
reri dedicari coronas ſpiceas, & illis ſemper ornataſſimam eam Divam
conſpici? Nummiſſus aureus.

Vide & argenteum apud Fuly. Urſinum in familia Caſſia. Ovidi

*Feſta pia Cereris celebrabant annua matres,
Illa, quibus nūvea velata corpora veſte
Primitias frugum dant ſpicea ſerta ſuarum.*

Idem in Amor.

Flava Ceres tenues ſpicis redimita capillos.

Tibullus:

*Flava Ceres tibi ſit noſtro de vire corona
Spicea, qua templi pendeat ante fores.*

Horat. carm. ſæculari:

*Fertilis frugum pecoriſque tellus
Spicea donet Cererem corona.*

v. 304. *Ἰκαλῷ ὀφθαλμῷ*] Malui, ſimilis cupiditate, quàm cum In-
terpretibus ſudio. Tzetzes *ὀφθαλμῷ* exponit. Heſych. *ὀφθαλμῷ*, βελή,
ἐπιθυμία. *Κάδρυς* eſt vocula *μυρία*, de cujus expoſitione varia vide
Proclum. Heſych. *Κάδρυς*, *δρυς*, *ἀκνής*. Eadem Phavorinus,
& addit: *κἀδρυς κὴ ὁ κλίπτης κὴ ὁ κρύπτης*.

v. 306. *Σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔσσι μίτρεα κατὰ κῆρ*] Verte: Tibi verò cura
ſit opera decentia curare. *ἔργα μίτρεα* ſunt, ut benè Scholiaſtes Voſſia-
nus, *ἔργα πρίπειν*, ſive, ut Tzetzes, *μὴ ἀπείπειν*. Monet fratrem
ne otii ac ignaviæ blanditiis malis rebus & operibus animum appli-
cet, & cupiditate auferatur alieni laboris fructus intercipiendi, ut
fuci illi qui miſerorum ſudore & laboribus paſcuntur, ſed potiùs in
talibus occupetur operibus quæ ſe viroſque bonos decent. Hæc ſunt
μίτρεα ἔργα quæ opponit *ἔργα ἀπείπειν*. *Μίτρεα* eſſe *μίζας*, *ἔχοντα*
in animum equidem ego inducere non poſſum, quum potiùs veteri-
bus Criticis ſit *μικρός*. Heſych. *μίτρεα*, *μικροί*. *μικροπαγῆς μίτρεα*
πάγων. Apud Platonem verò *μικροί* λέγονται eſt convenienter loqui,
commodè dicere & pro rei dignitate, quæ maximè ad rem faciunt,

ut apud Thucydidem lib. 2. Χαλεπὸν γὰρ τὸ μίτερος εἶπέν, οὐ δὲ μέλις
 καὶ ἡ δόκησις τῇ ἀληθείας βεβαιῶται. Ibi optimè Scholiastes vetus: μί-
 τερος, συμμύτης, ἀξίως. In Theocriti epigrammate: μίτερος ἢ
 οὐ πᾶσι, non est, excelluit in omnibus, sed, moderatus fuit in om-
 nibus, modum in omnibus rebus tenuit, fuit ubiq̃ue modestus. Hi
 enim dicuntur μίτεροι. Hesych. μίτεροι, ἐπιεικείς. Apud Demo-
 sthenem μίτεροι & ἐπιεικείς conjunguntur. Quod hominum genus, quia
 singulari morum facilitate est & humanitate, μίτεροι τὴ ἡγή Aristoteli
 IV. Ethic. dicuntur, homines commodi, faciles, homines commodis
 moribus. Cic. pro Mūræna: Nemo Catone proavō tuo commodior, co-
 mior, moderatior fuit, ad omnem rationem humanitatis. Id. de amici-
 tia: Atque hoc quidem videre licet, eos qui antea commodis fuerunt mo-
 ribus, imperio, potestate, prosperis rebus immutari. Epitaphium verò
 Hesiodi, quod Pindaro tribuitur, foedissimè deformatum est. Vul-
 gò sic legitur:

Χαῖρε δὲς ἡβήσας, καὶ δὲς πύφω ἀντιβολήσας,
 Ἡσίοδ' ἀνθρώποις μίτερον ἔχων σοφίης.

Cælius vertit:

Salve cui pubes, tumulúsque bis obtigit unius,
 Tu sapis Hesiodo, quantum homini sapere est.

Sic quidvis ex quovis potest verti. Quid est ἀνθρώποις μίτερον ἔχων σο-
 φίης? Qui ἡμεῖς ἀνθρώποις pro εὐ ἀνθρώποις positum contendunt, illi
 filices possunt concoquere. Nihil hac lectione absurdius. Veram,
 elegantem, dignam auctore illius epigrammatis, quicumque sit, ac-
 cipe ex MSto Vossiano:

Ἡσίοδ' ἀνθρώποις μίτερον ἔχων σοφίης.

Hesiodo hominibus tradens sapientiam, sive praecepta sapientia.

Totidem litteris in illo Codice scriptum legimus, nisi quod corruptè.
 Ἡσίοδ' pro Ἡσίοδ'. μίτερον σοφίης est loquendi genus Poëtis familiare
 pro σοφίᾳ, ut suprà μίτερον ἡβῆς, pro ἡβῇ. v. 131. vide ibi notas.

v. 314. Δαίμονι δὲ εἶπ' ἡδὲ] Interpretes Græci mirè hic argutan-
 tur. Omnes δαίμονα capiunt pro τύχῃ, hoc, ut videtur, sensu, cujuscum-
 que sortis & conditionis fueris. Δαίμονες hîc esse quod Æschylo κρεί-
 ττους, non assequor. Est, ut verum fatear, mira locutio, quam ita
 judico exponendam esse: τοῦτ' ἡδὲ εὐ εἶπ' δαίμονα. hoc est, ἵσθ' ὅτι
 εἶς ὅμοιος θεῷ es. ut apud Xenophontem: χαλεζόμορον οἶσ' εἶαι ἀν-
 θρῶ, pro χαλεζόμορον τοῦτ' ἀνθρῶ οἶσ' εἶαι. Et apud eundem: ἡμεῖς δὲ
 ἴγνωμεν τοῖς οἰοῖς τῇ ἡμῶν, καὶ οἰοῖς χαλεπὰ καὶ περὶ τῆς εἶναι δημοκρατίας. pro
 τοῖς τοῦτ' οἰοῖς ἡμεῖς καὶ ὑμεῖς, ut hæc duo loca Stephanus rectè expo-
 nit. Sensus Poëtæ est, si labore tibi victum comparaveris, beatus
 eris. Terent. Deus sum si ita est.

v. 318. Ἡδ' εἰρήνη] MS. I. ἡδ', II. ἡρ'. lege: Αἰδὼς ἡδ' αἰδοῦμαι
 καὶ εἰρήνη, ἡδ' εἰρήνη. Pudor alius vehementer obest, alius verò pro-
 dest. Versu sequente in utroque MS. οὐδὲ ἀνελπίαν, & οὐδὲ ἔλπον.
 nisi

Nisi quod in secundo vitiosè ἔλκεν. Ὅλκον etiam Palatinus codex habet, utrumque Tzetzes & Stobæus.

v. 321. Χερσὶ] Latini hoc unitatis numero malunt exprimere *Manu agere*. Florus: *Matrimonia manu capta*. nihil notius. v. 326. Αἰνέει τῷ tritissima Poëtis Græcis enallage pro αἰνέεις ἔ. utrumque Latinos Interpretes fugit. pudet hæc annotare.

v. 324. Αἰδῶ δὲ τ' αἰαυδίῃ κατὰ πύξῃ] MS. I. Voss. αἰδῶς δὲ τ' αἰαυδίῃ κατὰ πύξῃ. alii libri αἰδῶς δὲ γ' αἰαυδίῃ κατὰ πύξῃ, quod probat vir doctus & exponit: *pudor imprudentiam sequatur, id est, posthabetur*. sed ego vulgatam lectionem retineo, quæ sic exponenda: *Pudorem verò cum imprudentia vicerit. Ὁ πύξεν & κατὰ πύξεν est sequi jubere, ut victores solent victos, aut domini jubere solent servos sequi*. Apud Hom. ὀπάσας, teste Eustath. est ὀδὺς ἵπταξ. Hesych. ὀπαζομένη, διερχομένη. ὀπαδὲς, ἀνέλεος, δούλος.

v. 326. Πῶτα πὶ μου μαυροῦσι θύοι] MS. II. Πῶτα δὲ μου αἰμαυροῦσι. Proclus etiam videtur αἰμαυροῦσι legisse.

v. 328. Κακῶν ἔρεξ] MS. II. ἔρεξ cum editione Isingrina & pluribus aliis antiquioribus. sed rectius ἔρεξ legitur. à ρίζῳ est ῥίζω, & κατὰ μετέπειτα ἔρεξ, ut benè veteres magistri. Tzetzes hic foedè corruptus est. Ἴσον, inquit, τῷ ἱππάρκῳ δρᾶ. ὅς τις εἰς λευκόντα καὶ αἰς φίλον, ἢ εἰς ἀλλοδαπὸν [αἰς ἔρεξ] καὶ πεινῶν βλαβερόν π. Heinsius legit pro αἰς ἔρεξ, λέξῃ καὶ πεινῶν. Scaliger uncis inclusit. Uterque malè. Scribendum: ἀλλοδαπὸν ἔρεξ, καὶ πεινῶν βλαβερόν π. Exponit quid sit ἔρεξ. καὶ est ἡ γυν, hoc est, exponendi vim habet. ut paullo pòst: πῶ καὶ πύξ. πῶ, hoc est, πύξ. Aristoph. Pluto: Κακῶς ἔπερθε καὶ πίνης λῶ. Malè egit, hoc est, pauper erat. sic καὶ millies apud priscos Græcorum Scriptorum Interpretes. Emendationem nostram video firmari MSto Vossiano.

v. 329. Κρυπῶδες ἄνῃς] Est, *furtivi concubitūs*. ineptè Interpretes: *secreti lecti*. Εἰνὴ enim est συνουσία. Hom. Iliad. Ω.

Τέκνοι ἱμῶν, τίς μὲχρις ὀδρεῶν καὶ ἀχέων
Σλὼ ἴδωι κεκοίλω, μεματημένῳ ἔδῃ π σίτε
Οὐτ' εὐνῆς.

Mi fili, quamdiu lamentans & dolens tuum cor comedis neque cibi neque Veneris recordans. Ubi Interpretes æquè imperitè εὐνῶν cubile venterunt, ut hoc loco. Hos tamen potuisset hujus erroris admonuisse Eustathius, si ipsum consulissent. Qui asseverat εὐνῶν esse μίξιν præfatus propterea nonnullos hos versus ἀθετῆν, quia οἱ ἀθληταὶ τ' ἔ' ἀθλῶν πάντες κρυφὸν εἶναι ἱππασίας τῇ γυναικί. sed & quæ statim sequuntur εὐνῶν Homero esse συνουσίας ostendunt: ἀγαθὸν δὲ γυναικί ὡς εὖ φιλήτην μίσγασθαι. Bonum verò est cum muliere consuescere. Phavorinus: Εὐνῶν εἰ μόνον τὴν κατὰ δὴλοῦ ἀλλὰ καὶ τὴν συνουσίαν, αἰς εὖ τῷ θυτέρῳ τ' γυναικίῳ παρὰ τῷ ἱππάρχῳ. Hinc & εὐνῶν εἶναι μίσγασθαι γυναικί. Iliad. β. Θυὲ βροτῶν εὐνῶν. Ὀδυσσ. ε. παρ' ἀνδράσι εὐνῶν εἶναι est cum viris consuescere. Paulo in litteris ad Romanos exaratis κατὰ eadem

ratione est *συνουσία*, cum cap. XIII. vetat *συνουσιῶν ἐν κρίταις καὶ ἀσπασί-
γυϊαις*.

v. 330. *Ἀλυσταίνεται*] Reposui ex MS. II. & vetere Palatino, *ἀλυσ-
ταίνεται*. vide Etymologicum Magnum. v. 331. *γῆρας* ἔδδς est ipsa
senectus. Nec aliter Latine debet exprimi. Tales periphrases innu-
meræ apud priscos Græcos Poëtas occurrunt, ut de multis jam nos
ipsi & alii viri docti monuerunt. Pleræque abhorrent ab usu & con-
suetudine Latinæ linguæ, in quam illas verbum de verbo exprimen-
do transferre imperitia est.

CAPUT VIII.

Θῦϑ, θύειν. Vetustissima sacrificia gramen, & alia quæ
tellus producit, non animalia. *Κλῆρος* ager. *Χρῆμα* ἐσχά-
τον. *Χῶρος*. *Χωρίτης*. Tzetzes & Proclus correcti. Με-
τρεῖσθ. Καί. Hesiodus ter emendatus. Ἀρχεσθ πίθου.
βλαβερόν. Obnoxius. *Θυμὸς ἐν φρεσὶ*. Multæ Interpre-
tum hallucinationes.

v. 338. Σ *Πανδῆσι θύοσι τε ἱλασκεσθαι*] MS. II. editio Stephani,
Isingrini, alizque meliores: *θύοσι*. Itaque ut versus
constet, legendum *πανδῆσι θύοσι*. Proclus etiam sic le-
gisse videtur: *Καὶ ἀγνῶς, καὶ κρηταῶς, καὶ θύοσι καὶ πανδαῖς ἱλασκομένους*.
Latini verò Interpretes pessimè vertunt: *Libaminibus atque hostiis
placæ*. Atqui de hostiis jam dixerat præcedente versu: *ἐπὶ δ' ἀγλαὰ
μηρία κείειν*. *nitida femora adole*. Sic interpretare. *ἀγλαὰ* sunt niten-
tia adipe, qua cooperiebantur ut docet in Theog. Stultè igitur hîc
rursus hostias inculcet. Θῦϑ Græcis est *θυμίαμα*, odoramentum,
odores, qui Diis adolentur, quod proprè vocant *θύειν*, hoc est, odo-
ramenta accendere, quibus solis olim faciebant. Synes. hymno VII.
de Magis:

Ἄγε δῶρα κημίζετι,
Σμύρνης ἐκκρίματα,
Χρυσὴ τ' αἰσθήματα,
Λιβάνη τε θύη καλὰ.

*Eia munera ferte Myrrha libamina, Aurisque donaria, Thurisque odores
suaves*. Θύειν enim est *θυμῶν* suffire, ut tradit Porphy. II. de absti-
nentia animalium. Postea ad alia quoque quæ Diis offerebantur mu-
nera translatum, & tandem ad victimarum maculationem. Porphy.
II. de abstinencia animalium: *Δίνδρα μὲν γὰρ δὴ αὖθις ζῶον αἰνέδωκεν ἡ γῆ.
τὸ δὲ δῖον καὶ πολὺ πλεονέχει ἐπὶ πῶτον θητιῶν πῶτον, ὥς δὲ πῶτον φέρεται*
καὶ

καὶ ῥίζαι καὶ τὰς ἄλλας τῆ φύσεως αὐτῶν βλαστὰς, κατέκρινον πύστη τὰς φαινο-
 μένους ἐργασίας θεῶν τῇ θυσίᾳ δεικνύμεναι, καὶ ἀλλὰ τὴ πυρρὴ ἀπαθνηταΐζοντες
 αὐτοῖς τὰς πρῶτας. τούτοις γὰρ καὶ τὸ πῦρ εἰθνήκετο φυλάττομεν ἐν ταῖς ἱερῇ,
 ὅτι μέγιστον αὐτοῖς ὁμοιωμένην. ἐὰν δὲ τῆ θυμιάσεως τὸ λάϊον γῆς, θυμιατήρια τε
 ἐκαλεῖται, καὶ τὸ θύειν, καὶ θυσίας. ἃ δὲ ἡμεῖς οἰς τὴν ὑπερῶν πωλυμέλειαν
 ἐμφανίζοντες εἶναι ἐρεῖται ἐξαγαγόμεναι τὴν ἀλλὰ τὴ ζώον ἰδοῦσαν διασπείσαν κα-
 λῶντες θυσίας. Terra prius arbores quàm animalia protulit: ante arbores
 verò gramen quotannis nascens, cujus folia & radices, totaque illius na-
 tura germina colligentes flammis adolebant: hoc sacrificio Deos visos coe-
 lestes excipientes, & per ignem honores illis reddentes immortales. His
 etenim ignem perpetuum, cum sit iis simillimus, in templis asseruamus.
 At ex eorum quæ terra nascuntur suffimentis in sacris adhibitis, acerram
 θυμιατήριον appellarunt, & sacra facere θύειν, & sacrificia θυσίας, quæ
 omnia nos non rectè interpretamur, quasi erroris illius qui postea irrepsit,
 essent indicia, ideòque eum, qui ex animalium mactatione videtur esse,
 cultum θυσίαν vocamus. Idem inferius eodem libro: Εἴπει καὶ Ἀπόλλων
 παρθενῶν θύειν κατὰ τὴν πατέρα, ταῖς τε κατὰ τὸ ἱερόν τῆ πετρῶν, ἅπαν
 ἄγναι ἰοικεν εἰς τὸ παλαιὸν ἱερόν. Τὸ δὲ παλαιὸν ἀλλὰ πετρίων καὶ τῆ κρηπῶν
 ἰω, οἰς ἀπιδεικνύμεν. Ὅθεν καὶ θυσίαν καὶ θυγατρὶ, καὶ θυμείαν ἐκαλεῖτο, καὶ
 αὐτὸ τὸ θύειν τὴ θυμῶν εἶχετο, καὶ τὴ τῶν παρ' ἡμῶν λεγομένη ἐπιθύνει. ὃ γὰρ
 ἡμεῖς τῶν θύειν λεγομένην ἱερῶν ἱεραγῶν. Ἐρεῖται Ἀπόλλωνι πλησίον ἐκατόμβας
 πέτρων ἢ δὲ αἰγῶν. Quia etiam Apollo cum præcipit sacra facere secun-
 dum patris, id est, patribus receptos ritus, ad antiquum morem nos re-
 ducere videtur. Vetus autem sacrificandi mos erat per placentas & fru-
 ctus, uti demonstravimus. Unde sacrificia θυσίαν, & θυγατρὶ, & θυμείαν
 dicebantur, & ipse actus sacrificandi τὸ θύειν, idem valuit, quod suffire
 vel adolere, quod nunc vocatur ἐπιθύειν. Quod enim nos θύειν dicimus,
 illi ἱερῶν dicebant. Θύειν igitur est suffire. hinc θυῶν est odoramen-
 tum, unde Latinum thus, ut à πῦρ pus, ut ostendit vir maximus
 ad Solinum. Quia præcipuè in sacrificiis postea thure sunt usi. Inde
 nobis etiam thus myroock dicitur, quasi sacer fumus, sicut in Germa-
 nia festi dies quibus natalis Christi celebratur, wynnacht, hoc est, sa-
 cra nox ab illa nocte, quam præcipuè colunt, quia in illa Christus
 natus esse creditur. Galenus θύειν optimè exponit θυμιάμεναι, ἀρώμε-
 ναι. Proclus & Moschopulus hoc loco ψαίσαι. Eustathius πύμμεναι.
 Postea enim ad omnia quæ Diis offerebantur translatus, ut & θύειν.
 Sed hic in propria notione capiendum,

v. 341. Ὅφρ' ἄλλων ἀνὴρ κληροῖν] Interpretes: ut aliorum etas for-
 tem. Malè. Vertendum: ut aliorum etas agrum. Κληροῖς est fundus,
 ager, possessio, quia agri sunt præcipua facultatum & honorum, quæ
 possident homines, pars. Κληροῖς omnia bona significat. Hesych. κλη-
 ροῖς, ἡσία. Propriè tamen bona quæ hereditate venerunt, ut Latinis
 fors. Liv. Puer in nullam sortem bonorum natus, est qui non habet
 patrem in cuius patrimonium successionem speret. Consortes ὁμό-
 κληροῖς, ejusdem hereditatis participes, coheredes. Olim enim sorte

hereditas dividebatur. Postea omnia bona quæ possidemus quacumque ratione parta, & τὸν ἐξῆκλόν αἰγρί, possessiones dicuntur κλήρες. Theocritus Η' γεκλήρη.

Ὅππῃς κλῆρον ἔπειτα καὶ εἰσπιδὸν μίτρα Τυδῆος
Ναῖ.

*Quam optime agrum & viniferum latum solam Tydens
Teneret.*

Herodot. Meliomm. φθεῖραν ἔ' Συρίαν τὰς κλήρας. *Synonymi agros vastans.* Hinc & κληροῦχος apud eundem est colonus, cui data pars agri colenda & possidenda.

V. 342. Τὸν φιλοῦντ' ἐπὶ δαίτῃ καλῇ] Aliud non tantum præcipit Christus apud Lucam X IV, 12. sed & ipse Plato in Phædro: εἰ καὶ τοῖς διορθοῖσι μέγιστα χαρίζεσθαι προσήκει, προσήκει καὶ ἑ ἄλλοι μὴ τὰς βελτίους, ἀλλὰ τὰς ἀνθρώπους εὖ ποιῆν. ποτὶς γὰρ ἀπαιδαγωγότις ἡ καὶ, πλείω καὶ αὐτοῖς εἰδόνται. Καὶ μὴ δὴ καὶ εὖ τοῖς ἰδίαις δαπάναις ἢ τὰς φίλους ἀξίον περὶ καλῶν, ἀλλὰ τὰς προσαιτιῶν, καὶ τὰς διορθοῦς πλεονεξίας. Ἐκείνοι γὰρ καὶ ἀγαπήσονται, καὶ ἀγαθήσονται, καὶ ἐπὶ τὰς θύρας ἔξουσιν, καὶ μέγιστα ἡδύσονται, καὶ εὖ ἐκ ἐλαχίστου καὶ αὐτοῖς εἰδόνται, καὶ πολλὰ ἀγαθὰ αὐτοῖς εὐχόνται. Si egenis gratificandum est maxime, convenit omnino non meliores juvare homines, sed pauperrimos. Maximis enim liberati multis gratias ingentes habebunt. Privatis quoque & propriis sumptibus non vocandi amici erunt, sed esurientes & supplices. Hi enim beneficium maximi facient, te sectabuntur, ad fores opperientur, applaudent, gratias agent, vota pro te fundent.

V. 344. Εἰ γὰρ τοι καὶ χρεῖον ἴσχυρα ἄλλο γόηται.] Si enim tibi negotium aliud rusticum inciderit. Sic hic versus exponendus. Vulgò ineptè: Si res aliqua fortuita eveniat. Χρεῖον ἴσχυρα, est res, quæ ad agrestes, & ruricolos pertinet, opus & negotium rusticum. χῶρος enim & χῶρος est vicus, pagus, ager. Hesych. χῶρος, ἀγρός, χωρίον est rusticus. Idem: χωρίον, ἀγρός, ἀγροῖον, χωροβάτην in agro spatium. Chorobates apud Vitruv. instrumentum quo agros metabantur, Latinis gruma, quamvis & aquis librandis inserviret. χωρίον villa, prædiolum. Sanè in Sacris quoque litteris χῶρος est ager. Luc. XXI, 21. ὁ εὖ τοῖς χωρίοις μὴ εἰσπιδέσθω οἱ αὐτοῖς. qui in agris sunt non ingrediantur in eam, sc. Urbem. pro quo Matth. XXIV, 18. ὁ εὖ ἀγρός. Sic olim χωροποιοί, erant, rustici Episcopi, qui in vicis & pagis rem sacram faciebant. Proclus legit olim ἱεράμειον, uti ex ejus explicatione apparet, quamvis vulgò legatur ἱεράμειον. ἱεράμειον verò idem est quod ἱεράμειον, nempe quod in eadem κώμῃ geritur. Posses quidem etiam exponere ἱεράμειον οἰκίον, ut sit negotium in tuis ædibus incidens, domesticum. Suid. ἱεράμειον οἰκίον. Sed altera præstat interpretatio. Rustica enim hæc præcepta sunt, quæ χωρίοις dantur.

V. 346. Πῶς καὶ γόηται] Ad quod confirmandum Proclus & Tzetzes afferunt Αἰτωλὸς καὶ Αἰθιοπίας, Κερκεδονίης καὶ Βοζωπίης, qui propter

propter vicinitatem mutuis cladibus & damnis perierint. Sed quid audio? Num Carthaginenses & Byzantini tantis locorum intervallis disjuncti sunt vicini? legendum Χαλκεδόνιαι. Chalcedon enim contra Byzantium sita. Mox Tzetzes: δίκνυσαι τὴν Πλάτωνα. Θιμισαλὲς γάρ φασιν ἢ Πλάτωνα πεπερασμένον τὴν αἰχρὴν λέγειν, ἢ τὴν αἰχρὴν ἔχειν. Non hoc Platonis dictum est sed Catonis; legendum igitur Κάτωνιαι. Sic etiam Vossianus codex. Sed hæc præstat differre ad Interpretes, ex quibus infinitas pæne mendas eluimus.

v. 348. Οὐδ' ἂν βῆς] Hoc versu probat Heraclides in fragmentis de rebus publicis, ubi agit de re publica Cumzorum legem illorum, qua sanxerant, ut si quis aliquid amitteret, furto à vicinis damnum rescircetur: ἴδ' ἡ δὲ αὐτοῖς οἷς καὶ κλοπιμαῖαν συμβάλλεται τὰς γείτονας, διὸ καὶ ἐλὶζα δάποιοντι πάντες ἢ ὁμοίως ἐτίθεν. καὶ Ἡσίοδος ἐπὶ τοῦτον δυνεῖ λέγειν οὐκ ἂν βῆς δάποιον οἱ μὴ γείτων καὶ οὐκ οὐκ. Moris erat apud eos, ut vicini omnes conferrent ad rescirciendum quæ furto ablata fuerunt. Quæ propter pauca furto amittebantur, quod universi pariter sua aliorumque diligenter custodirent. Atque hinc videtur petendum, quod apud Hesiodum est: Bos non facile peribit, nisi vicinum malum habueris. Eadem lex fertur esse apud Japonenses in ultimo Oriente.

v. 349. Εὖ μὲρ μετρίῳ] Glossæ MS. Vossii: καλῶς δυνίξιδα. Hesyh. μετρίῳ, δυνίξι. μετρίῳδα, δυνίξιδα. Μετρίῳδα est sub usura mutuum petere sive mensura, sive pondere, sive numero constet. Cic. I. de Off. utendum accipere vertit: Quia si ea quæ utenda acceperis, majore mensura, modo possis, jubet reddere Hesiodus, quidnam beneficio provocati facere debemus? Malè ergo Interpretes: Recta mensura mutuum accipe; quasi de iis solis rebus loquatur Poëta, quæ mensura consistunt, ut multis docuit Salmasius libro de Usuris. Inferius v. 396.

Ὡς καὶ νῦν ἐπ' ἐμὲ ἦλθες, ἐγὼ δὲ τοι οὐκ ἐπιδώσω

Οὐδ' ἐπιμετρέσω.

Sicut & nunc ad me venisti, ego verò tibi non amplius donabo,

Nec amplius mutuum dabo.

Glossæ Vossianæ MS. ἐπιμετρέσω, δυνίσω. Proclus. εὖ χέσω. benè. Notant enim veteres Grammatici χέσω ἐπὶ φίλων dici, δυνίσω ἐπ' αἰμασίων. Suidas: Δυνίσω ἐπὶ τῷ τυχόντι. Antiquissimis certè Scripturis δυνίσω, non est fœnori locare, sed mutuum dare sine usuris.

v. 353. Τὰς ἀρετὰς ἀποσώσω] An hoc est quod Interpretes volunt, juvantem te juva? Quanto rectius Græci magistri invisente n invisit? Qui eo, inquit, ingenio sunt, ut mutuis amicitiz & consuetudinis commerciis delectentur, cum iis cole amicitiam. Idem sensus versûs sequentis: qui libenter sua cum aliis communicant, iis tu libenter impertire, si quibus opus habuerint. v. 351. MS. I. ἴσα ἀγῶσω.

v. 357. Καὶ μίζα δόν] Revocavi pristinam lectionem ex MS. II.

& Proclo, qui legunt *ἐμὴν δὲ καὶ*, quod Interpolatores fugit, est καὶ, καὶ ὅτι, καὶ οἱ, ut statim: καὶ τὸ σμικρὸν ἰόν. *etsi sit exiguum Aristoph. Plut. Εἰν δὲ αὐτοῖς λάβω πῶς καὶ σῶμαι, τ' ἔχουσιν τῷτι θῶν ἐν πείρῃ πῶς ἐστι.* Si socium aspero aliquem esse imbecillum, potentem tamen hodie faciam. Pro quo Scriptores orationis solutæ malunt dicere καὶ τοι, καὶ τοιγα. V. 358. αὐτὸς est ἐθελῶ libens, uti in aliis locis accipi viri eruditissimi docuerunt.

v. 361. *Εἰπὶ σμικρὸν κατὰ δὲ* MS. *σμικρὸν*. quod verum est. Tzetzes versu ab hoc secundo: *ὅς δ' ἐπ' ἰόντι φέρει* v. 382. *ἔργον τ' ἐπ' ἔργον ἐξαίρετον*. Subscribunt Moschopulus & Tzetzes, & veteres Scriptores plurimi qui hunc locum laudant.

v. 364. *Αἰεὶ καὶ*.] Est *hominem sollicitum habet, non ledit*. Hom. *καὶ δὲ θυμὸν*. *Animum sollicitat*. Sequenti versu, *βλαβερόν* est damno, periculis & variis casibus obnoxium. perperam Interpp. *noxium*. Sic etiam Latinis *obnoxius* simpliciter, est opportunus injuriæ. Flor. III, 20. *Et ipsi (servi) per fortunam in omnia obnoxii*. Lib. IV, 4. *Cum intra decem & octo annos, tenerum & obnoxium & opportunum injuria juvenem videret*. Phædrus: *servitus obnoxia, quia, quæ volebat, non audebat dicere*. Senec. ep. 61. corpus humanum vocat *obnoxium domicilium animi*.

v. 368. *Ἀρχοῦν δὲ πῶς καὶ ἀγνοῦν κατὰ δὲ*] Stultè Latini Interpretes: *Incipiente verò dolio & desinente saturato te*. Quid incipere & desinere dolium Latinis auribus sonet ego non exputo. Verte: *Quum relinitur dolium, & fere est epotum, saturare*. *Ἀρχοῦν πῶς* est *ἀνοίγειν πῶς*, Theocrito *ἀρχοῦν*, Terentio *relinere dolium*. Longè ineptius inferius *ὡς ἡμέτερος* v. 51. *ὅπως δὲ ἀρχοῦν πῶς* vertunt: *optimam implendis dolis, quum sit, optimam aperiendis dolis*. Vers. sequ. *ἀλλὰ* uterque MS. ut benè restituit Heinsius. Ceterum de sententia hujus versûs, & cur vinum in medio dolio sit optimum disputat Plutarch. Sympos. III, 7. & Macrobius VII. Saturn. c. 12. quos vide, & ride Alexionem apud Plutarchum, qui irridet hunc versum Hesiodi, quod in medio sit vinum optimum. Atqui hoc ipsum quoque dicit Hesiodus, ideóque tum parcius illo utendum esse, ut diutius optimo fruamur. Vetus est vini medium, olei summum, mellis imum optimum esse.

v. 370. *Μισθὸς δ' αἰνός*] Hic cum sequentibus duobus versibus in MSto primo non comparet, & expunctos olim fuisse à nonnullis Proclus testatur, à Plutarcho tamen vindicantur & probantur. Vide Proclum. Sed ipse Plutarchus in Theseo tribuit hunc versum Pittheo, Aristotelémque laudat. Cujuscumque sit sententia, est optima: si cum amico tibi res quædam sit, fac ut primò cum illo pacificaris de mercede, quam sibi deberi putat, ut omnes querelæ præcendantur.

v. 376. *Μυροῦν δὲ πῶς σίτος*] MS. I. *σῖς*, cum glossa *ὑπάρχει*. Pulcrè D. Heinsius observavit hos versus esse transpositos, & eleganter

ter illos exponit, quem vide. Sine MSS. auctoritate nihil tamen sustinui mutare.

v. 381. Εἰ φρεσὶν ἦσαν] MS. I. σῆσιν. II. σῆσι leg. φρεσὶ σῆσιν. ἔν-
μεν cā φρεσὶν, ut apud Plautum: *Mens animi.* & Catullum: *Nec potis
est dulces Musarum exponere factus Mens animi.*

C A P U T IX.

Distinctio vulgaris librorum Hesiodi deleta. Hesiodus bis emendatus. Veteres nudī faciebant opus. Ἔργα Δα-
πυμαίρεος. Proclus emendatus. Οἱ περὶ Τιμόθεον. Χρή-
ματα. Χρησέμεα. Nicolai Damasceni locus vindicatus.
Æliani Interpretes ter reprehensi. Τητᾶν, πτᾶν. Qua-
rere. Ἔργον. Opus. Οἷος ἡέλιος. Sol acutus. Sol acris.
Sirius acris. Claudianus emendatus. Χιῶν ὀξεία. Ζῶς
pro cōto. Lapsus crebri Interpretum indicati.

Βιβλίον β] Expunxi hanc distinctionem quam & codices ma-
nu exarati, & veteres Scriptores cum Interpretibus ignora-
runt. In primo Vossiano hīc omnia perpetuā & continuā serie sine
ullo distinctionis vestigio perscripta sunt: sicuti & in Procli com-
mentario manu exarato, quem mihi utendum dedit Marquardus Gu-
dius noster. In secundo nonnihil quidem spatii inter versum 383.
& sequentem intercedit, ut possit capere indicem hunc, qui vulgò
præponitur. Sed nec hic nec alii, si qui sunt, libri nobis tanti sunt,
ut istam distinctionem χῶρος καὶ πρῶτον natam ferendam existimemus in-
gratis totius antiquitatis, quæ nullam hujus operis divisionem in duos
libros agnoscit. Clarissimè id liquet etiam ex Servii procemio in Vir-
gilii Georgica. *Hesiodus fuit de Ascre civitate; qui scripsit ad fratrem
Persen, librum, quem appellavit ἔργα καὶ ἡμέρας, id est, opera & dies.*
*Hic autem liber continet, quemadmodum agri, & quibus temporibus
sunt colendi.*

v. 383. Πανίδων Ἀτλαγρίων] Latinis dicuntur Vergiliæ, quarum
ortum & occasum in primis observabant Veteres, ita ut æstatis atque
hyemis initia, & messium atque arationum tempus ab illis numera-
bant. Vide Eratosthenis *χρονικαὶς μῦθος*, quos primus ad Aratum edi-
dit summè Reverendus Præsul Oxoniensis Joannes Fell, mihi, dum
fata finerent, amicissimus cap. 23. De illarum verò ortu & occasu
quam variæ fuerint Veterum sententiæ, vide Petavii disputationem
in variar. Differtat. Lib. II. Cap. 9. quæ Uranologio adjecit.

v. 389. Εἴς τιν' αἰώνιον] MS. I. & II. αἰώνιον nisi quod in secundo addatur σιν. Et sic versu abhinc tertio uterque pro αἰώνιον αἰώνιον. Est hæc Dorum dialectus. Vide supra ad v. 124. In hoc ultimo versu, liber secundus interit δ: Νῦν δ' ἄρ' αἰώνιον δ' αἰώνιον δ' αἰώνιον δ' αἰώνιον.

v. 391. Γυμνὸν δ' ἀμείβεσθαι] MS. I. Vossianus, & Codex Palatinus: ἀμείβων. Sic etiam in carmine, quod dicitur certamen Homeri & Hesiodi. Nec aliter Proclus legit: Αἰμίον, συναμειβίζον, ἢ ἀμειβίζον. Illud enim ἀμείβεσθαι quod in edito Procli Commentario præcedit τὸ ἀμείβων à scio ex Hesiodi vulgatis editionibus insertum esse puer admodum vidi. Et rectè me vidisse codex postea manu exaratus Marquardi Gudii ostendit: qui illud ἀμείβεσθαι non agnoscit. In quo & paulò ante legitur, γυμνὸν δ' ἀμείβων] ὡς αὖ ἀμείβων. Non ut vulgò ἀμείβεσθαι, quod ab imperitis in Hesiodo primum suppositum qui secundam ab ultima in ἀμείβων non productè poni sibi persuaferant. Cur verò nudis arandum, ferendum & metendum esse præcipiat Hesiodus, sicut & cum secutus Virgilius Georg. I. *Nudus ara, sere nudus, docet* Servius: *Nudus ara, id est, adeo sereno caelo, ut vestimentis non egeas. Nam dicit nudum esse debere, quasi aliter non oporteat aut possit: sed sub tanta serenitate dicit hac agenda, ut & amictus possit contemni.* Quam explicationem Servius debet Proclo, cujus priorem expositionem vide: binas enim hujus loci affert. Sed prior verior est. Veteres tamen nudos plerumque fecisse opus ostendit Plutarchus in vita Catonis Majoris: Πυθάρμους δὲ τὴν αὐτοεργίαν καὶ διαταρ αὐτοῦ παρὰ τὴν οἰκιστῶν, καὶ γυμνασίαν ἐκτελεσθῆναι ὅτι αὐτοὶ μὲν οἱ ἀγροὶν βαδίζοντες καὶ περὶ ταῖς ἀροῖς, ἐπισπασθῆναι δὲ οἱ τὸ χιτῶν, αὐτοὶ μὲν ἢ γυμνοὶ, ἐκτελεσθῆναι δὲ τὴν αὐτοεργίαν, ἡ δὲ πᾶσι τὴν αὐτοεργίαν. Cujus cum labores & rationes vivendi accepisset (Valerius Flaccus) à servis, mirareturque cum narrent illi manè eum forum adire, & præsto esse ejus opera utentibus: regressum ad villam tempore brumali vestitus exomido, æstate operari cum servis nudum, eadem mensa, eodemque vesci pane, atque idem vinum bibere. Et Aurelius Victor in Quintio Cincinnato: *Quintius Dictator dictus, ad quem missi legati nudum eum arantem trans Tiberim offenderunt, qui insignibus sumotis Consulem obsidio liberavit.* Et apud Poëtam: *nudi messores.* Non tamen hæc sic capienda sunt, ac si essent sine omni vestitu. Tunica tantum erant induti, sine toga, si Romani, aut pallio, si essent Græci. Sic & Saul dicitur nudus cecidisse coram Samuele, 1. Sam. XIX, 24. hoc est, in interula seu vestitu interiore per totam noctem extra se raptum fuisse. Sic Petrus dicitur nudus abjecisse se in mare, hoc est, deposita veste superiore. Vide ibi Grotium, & in primis Amplissimi Cuperi Observat. 1. cap. 7. De veste autem interiore intelligendum esse Hesiodum ostendit etiam in Scuto v. 286.

οἱ δ' ἄροτῆρες
 Ἡρώην χθονιάδιον ἱππολάδην δὲ χοῦνας ἐπέλατ'.
 ————— agricola autem

Proscindebant terras bonas, ornatæque tunicas succinxerant.
 Ergo non nudi arabant.

v. 397. Θεοὶ διεπικράευντο] Per Deos Græci hic intelligunt alii stellas, alii elementa, qui non sunt audiendi. Dii, inquit Hesiodus, labores hominibus imposuerunt.

Εἴθ' ἂν μὲν ὕδαϊς, εἴς τε καὶ ποταμοῖσι βαρύνται.
Nemo enim est mortalium qui non laborat. ut Sophocles ait. Hoc autem à Diis, qui, secundum Epicharmum, ὅς πᾶσι πωλεῖσιν ἡμῶν πάντα πείσεται, labore omnia bona nobis vendunt. Quod hauserunt ex Mose ut infinita alia, apud quem ad Adamum ipse Deus: Εἰ ἰδρῶν ἔσθ' ὅτις σε φάγη ἢ ἄρτιόν σε. Εἴργει ἀπικραΐα, est labores imponere. ἀπικραΐα, πικραΐα non solum est σφοδρία, sed & καταισχυρία. Etymologici Magni auctor: πικραΐα σημαίνει τὸ καταισχυρίζω, καὶ τὸ σφοδρῶσαι. Superius v. 228.

αὐτοῖς
 Ἀργαλέον πύλεμον περικραΐεται Εὐρύππης Ζεύς.

————— *Ipsis*
Molestum bellum immittit omnia videns Jupiter.
 Rectè Glossæ MS. hoc loco διεπικράευντο, καταπείσαντο.

v. 402. Χρῆμα μὲν εἰς πρῆξις] Terent. Adelph. Numquam rem facies, abi. nescis inescare homines.

v. 405. Οἷον μὲν πρόπτε γυναικί π] Non hic ab Hesiodo intelligi uxorem, ut vulgus cum Interpretibus Latinis accipit, sed ancillam, quæ domum custodiat, versus sequens arguit, qui hanc γυναικί καὶ κτηνῷ εἰς γαμετῶν emptam non nuptam appellat, quod olim mouerunt ad hunc locum veteres magistri. Aristoteles quidem in Oeconomicis & Politicis γυναικί sumit pro uxore, non verò κτηνῷ, ut viri docti affirmant. Nec judicandum est Philosophorum principem Hesiodi mentem non habuisse exploratam: sed potius cum hunc versum suo voluisse accommodare instituto, ut sæpe solent Philosophi. Nam Mureto, homini quotquot à renatis litteris fuerunt, disertissimo & elegantissimo, qui auctoritate Aristotelis permotus sequentem versum tamquam supposititium jubet expungi, non est ut suffragemur, si vera sunt quæ Timotheus apud Proclum de Aristotele commemorat, illum nimirum adductum hac Hesiodi sententia post obitum uxoris cum Herpylide ancilla consuevisse & ex illa sustulisse filium. Quamvis & hic Aristoteles maluerit suo obsequi ingenio & auctoritate Hesiodi suam tueri vivendi rationem, quam Poëtæ monita sequi. Nam Poëta nec de pellice, nec de uxore loquitur, sed de famula pretio comparata. Vide Proclum, apud quem pro οἱ αἰεὶ Τίμαιον legend. οἱ αἰεὶ Τιμόθιον. de quo Diog. Laërt. in vita Aristot. οἱ αἰεὶ Τιμόθιον verò non sunt Timothei discipuli, sed ipse Timotheus

theus Atheniensis, qui vitas Philosophorum à Laërtio toties laudatas memorizæ prodidit. οἱ τοῦ τ' Τιμόθεον, elegantissimo idiotismo est ipse Timotheus. ut apud Polyb. οἱ τοῦ Αἰνίου καὶ τ' Βάρκα est Anno & Barcas. οἱ αὐτοῦ τ' Κρίωνα καὶ Σιμωνίαν apud Alian. Crito & Simprias. & mille talia.

407. Χρήματα δ' εἰς αἶμα πάντα ἀνέμεινε ποικίλας] Homeri, & Hesiodi tempestate χρήματα notabant omnes facultates, omnia quæ in bonis habebant, non nummos aut pecuniam, cujus usus tum adhuc erat Græcis ignotus. Hoc loco autem singulari notione significat χρητήρια οἰκίᾳ, instrumentum domesticum, suppellectilem, utensilia. nimirum λατὶ τ' χρήματα. Propter eandem causam ab Alcæo in Paphiaῖ χρητήρια οἰκίᾳ dicuntur. Quamvis Plato Comicus in Helade illa tantum vasa, quibus utebantur τοῦ δεινείου καὶ θυσίου, dixerit χρητήρια, rectè tamen etiam omnia πᾶσι κατ' οἰκίαν χρήματα appellari χρητήρια docuit Pollux X. cap. 1. Sanè in hac notione legitur apud Nicolaum Damascenum in fragmento historizæ universalis, quod Stobæus nobis servavit; Ἀείονοι τ' ἐμψύχων ἔδην ἀποκρίνεται. πᾶσι δὲ κτερίῃσι τ' χρητήριον ἐν χρυσῷ ἐλνύτοισι φυλάττει. Arioni nullum animal possidet. Vasa figulina ad quotidianos usus parata in aureis involucria custodiunt. Sic rectissimè hunc locum vertit vir incomparabilis, quem honoris causa nomino, Henricus Vallesius. Benè se omnia habent. χρητήρια sunt vasa domestica, utensilia, sive sint pretiosa, sive vilia, & nullius rei. Strabo lib. XV. p. 722. Ποικίλα δὲ κτερίκων καὶ τ' σωματίων καὶ τ' χρητήριον ἐπιπίσων χρηματίων ὕμνω, καὶ τ' βασιλικῆς δὲ κρατιστικῆς ἐξυλίσθη. Multa autem corpora & utensilia noctu ingruens torrens hausit, & magna pars regia suppellectilis ablata. Eadem autem ratione ut χρητήρια sic & χρήματα omnem notant suppellectilem, κατ' ἔξοχον tamen de vasis & sacra templorum suppellectile frequenter accipiuntur. Alian. Ποικίλ' ἱερ. lib. 1. cap. 20. Διόνυσος ἐξ ἀπάντων τ' ἐν Συρακούσαις ἱερῶν ἐσάλησε πᾶσι χρήματα. Ubi Gesnerus vertit: Dionysius ex omnibus Syracusarum templis & delubris per sacrilegium pecuniam abstulit. Paullò post: Ταῦτα τ' Ἀπόλλωνος καὶ τ' Ἀδρυαδίας ὕμνω, ἐσάλησε χρήματα. Ubi rursus Interpres: Universas Apollinis & Leucotheæ pecunias nefario scelere abripuit. Pessimè cum utroque loco significantur vasa sacra diis illis consecrata, quæ abstulit Dionysius, sicut inter illa commemoratur ibi mensa sacra Apollini dedicata. Lapsus quoque est idem vir doctissimus in Interpretatione hujus vocabuli in lib. VI, cap. 9 Ἀριστοπύλῃς ἀσυνδοσίμῳ πᾶσι ἐκ τ' πατρὸς χρήματα ἔμελλεν ἐπὶ στρατίαν. Aristoteles obligavit omnibus pecuniis, quæ ex hereditate parentis ad ipsum venerant, in militiam profectus est. Vertendum erat, consumitis omnibus facultatibus. Quamvis non ignorem pecuniam apud Latinos etiam pro toto patrimonio capi, sed Interpretem de nummis solum cogitasse, cum ita verteret, satis constat. Sic & χρήματα quasvis facultates norant apud Marc. X, 23.

V. 408. Οἱ δ' ὀφειλόμενα σὺ δὲ τιλῶ] MS. I. Voss. οἱ δ' ὀφειλόμενα, σὺ δὲ τιλῶ

ἔσ. quod glossæ MS. explicant : *σερίση ἢ γαργαῦ ἰεργάνη*. Videntur sanè veteres dixisse *πρίαν* & *πρίαν*. Hesych. *πρίαν*, *σερίση*. Apud eundem tamen legitur etiam *πρίαν*, *λίσση*, *ἰνδην*, *ἰεργάνη*. *Τητιμῶν* *σερίση*. *Τητιμῶν*, *σερίση*. Auctor Etymologici magni: *πρίαν* ἢ *ἰεργάνη*. *σημαίνει τὸ ζήτην*. *ἐν ἢ πρίαν ἢ σημαίνει τὸ ζήτην γίνεσθαι κατὰ ἀναδίπλωσιν μὲν πρίαν*, *πρίαν*, *καὶ κατ' ἑκαστον πρίαν*, & quæ sequuntur. Platoni III. de leg. *φρυγῶν τητιμῶν*, sunt mente capti. Sophocles Philoctete: *πρίαν* *οὐδὲ αἶψα* *ἢ ἰμῶν τητιμῶν*. *Navigo ad meam patriam meis rebus privatus*. Sicut autem *πρίαν* propriè est quæro, deinde careo, destitutor, sic & Latinis quæri est abesse, desiderari. Senec. ep. 91. *Lugdunum quod ostendebatur in Gallia queritur*. Petron. de Eunuchis: *querit se natura nec invenit*, hoc est, desiderat suum opus, quæ marem condidit, nec tamen invenit marem esse, quem fecerat. Stat. Theb. II. *Jam trepidi se se quarunt numerantque*. Cic. act. II. in Verr. cap. 10. *Nego esse quicquam à testibus dictum, quod aut vestrum cuiusquam esset obscurum, aut cuiusquam oratoris eloquentiam quæreretur*. hoc est, ad quod explicandum desideretur vir disertus. Dicere quod quærat eloquentiam est iniantem esse, indisertum. Nam quæ quærentur non adsunt. Hinc & Plauto in *questione esse, questionem esse*, est abesse, non præsto esse, in Pseud. Cistellaria, & Catina. Hinc & illæ venustæ locutiones *Siciliam in Sicilia*, apud Cic. in *epulis epulas* apud Ovid. *Samnium in Samnio* apud Flor. *pontum in ponto quærere* apud Manilium, de quibus Cl. Gronovius in observationibus.

v. 409. *Μινύθῃ δὲ τοι ἔργον*] Hoc est, ne cùm tempus effluerit, non possis opus, quod tum faciendum erat, facere. *ἔργον κατ' ἔχον* hic est opus: labor rusticus, qui impenditur agro colendo, ut & versu sequente & ipso indice libri hujus ac infinitis aliis locis. Florus I, 9. *Medium erat fortè tempus sementis, cùm patricium virum iunxum aratro suo licet in ipso opere deprehenderet*. Apud Terent. Cic. *opus facere*, de opere rustico. Hæc trita sunt.

v. 411. MS. uterque ἀτῆσι.

v. 414. *Ἡμῶν*, *δὲ λήγῃ μὲν ὀξείῳ ἡλίῳ*] *ὀξὺς ἡλίῳ* non est celer ut Græci volunt magistri, sed *θερμὸς*, fervens, ardens, acer. Pindar. Olympionic. 7.

ἔχῃ τί μιν ἔ-
ξῆαν ὁ γοῖθλιῳ αἰκτῶν Πατῆρ
Πῦρ πτόντων δόχῃ ἔπαν.

Habētque ipsam (Rhodum) fervidorum genitrus radiorum patet, ignem spirantium dux equorum. Aratus de Sirio:

ἢ δὲ οἱ ἀπὸ
Ἀστὲρ βέβληται δεινὴ γῆ, ὅς ῥα μέγιστος
ὀξία σιελῇ, καὶ μὲν χαλῆος ἀνθρώπων
Σείλιον.

Vertit Avienus:

Æstuat in mente, multis rubor imbuīt ora.

Stridit

*Stridit anhelanti face pestifer aëra motu,
Terret & immodicis terras coquit ignibus astri.*

Horum imitatione Horatius solem ferventissimum dixit *acutum*. Lib. I. ep. 10.

*Est ubi plus tepant hyemes? ubi gratior aura
Leniat & rabiem canis & momenta leonis,
Cum semel accepit solem furibundus acutum?*

Lib. I. Sat. 6. vocat solem *acrem*.

*Ast ubi me fessum sol acrior ire lavatum
Admonuit.*

Lucret. V l.

*Hunc homines fontem nimis admirantur & acri
Sole putant subter terras fervere raptim.*

Florus II. 6. Obs. ruato loci genio, quod & sol ibi *acerrimus*, & plurimus pulvis. Restituenda est hæc vox Claudiano. In epigramm. de crystallo, cui aqua inerat:

Quem neque constrinxit hyems, nec Sirius acris.

sic enim hic versus legendus. Vulgò circumfertur: *Quem neque constrinxit hyems, nec Sirius axis*, sine sensu. In nonnullis codicibus est *ardens*, quos sequitur Nicolaus Heinsius, vir suavissimi ingenii & summæ eruditionis, qui in carminibus novis pangendis, & veteribus castigandis, ac suo decori restituendis nulli, qui in hoc studiorum genere elaborant, est secundus. Mihi tamen *ardens* videtur glossa & explicatio *acris*, quod vitio descriptorum transit postea in *axis*, quod non frustra tot codices retinent. Sicut verò hic ὄξυς ἥλιος, sic contrà apud Pindarum χυὸν ὄξεια, nix acuta, ut apud Horatium *frigus acutum* est vehemens, & *acris hyems*, sæva. Apud Sophoclem Ajace Flagellifero, v. 258. ὄξυς ἰός, *Auster vehemens*. Omnia enim quæ penetrant & vehementer lædunt Latinis dicuntur *acuta*, *acria*, Græcis ὄξεια.

v. 415. Καύματι δαλίμα] Est ἰδρωτι κινῆσι, ut melius omnes Græci, quàm Latini, qui stultè: *caloris humidis*. Hesych. ἰδάλιμον καύματι τὸ ἰδρωτοποιόν.

v. 415. Μεταπεινὸς ὀμβρέσαντο Ζῆνός τελευτή] MS. I. ὀμβρέσαντο. Græci Magistri nescio quid de Jove cœli & pluviarum domino hic nugantur, cùm Jupiter hic sit, ut sexcenties Poëtis, cœlum, aër. Inferiùs 488.

Τῇμ Ζεὺς οἱ τέττω ἥματα, μηδ' ἀπώλῃσι.
Tunc Jupiter pluat triduo, neque desinat.

v. 564. Εὐτ' αὖ δ' ἐξήκοντα μὲν τροπικὰς αἰέλοισι
Χεῖμασι καταλέσῃ Ζεὺς ἥματα.

Cum autem sexaginta post conversionem solis
Hibernos perfecerit Jupiter dies.

Theocritus: X' αἱ Ζεὺς ἄλλοτε μὲν πύλῃ αἰθέρα, ἄλλοτε δ' ὕψι.
Jupiter alibi est serenus, alibi pluit.

Horat.

Horat. *Nūcſque deducunt Jovem.* Sed hæc quis ignorat?

v. 416. *Μὲν δὲ τρέπτει βρότον χάρις*] Perverterunt sensum hujus loci Interpretes, cum vertunt *μετατρέπτει*, *mutatur*. Vertendum: *movetur*. Facilius, inquit, movetur corpus autumnō, quia vires suas jam recepit, quas nimii solis ardores attriverant, ut pares nunc possint esse laboribus ferendis, & materię cædendæ.

C A P U T X.

Σείριος pro sole & quovis sydere. Hesiodi aliquot loca illustrata. *Ἀθλιωαίης δμῶδες. Ἐργάνη. Θέος ἄροτρον. Αὐτόματον ἄροτρον. Buris. Γύης. Πηκτὸν ἄροτρον. Ἐλυμα. Ἰσοβοός.* Interpretum crassi aliquot errores. Pollux emendatus & mox Hesiodus. *Ἐλικες βόες. Ἀργατός. Ζῶς Χρόνιος.* Pluto & Proserpina Dii agricolarum. Pluto divitiarum dator. Hesiodo rursus medela.

v. 417. *Ἡ γὰρ τίη Σείριος ἀστὴρ*] Sirius hic non est canicu'æ sy'dus, sed sol, ut non solum antiqui Interpretes Hesiodi, sed & Suidas interpretatur: *Σείρ, σιγρὸς ὁ ἥλιος, αἰ δὲ καὶ σείριος.* Noster inferiùs vers. 587.

Ἐπὶ κεφαλῇ καὶ γένει Σείριος ἀΐει.

Quoniam caput & genua sol affligit.

In Theogonia, v. 152.

Ὅστις δὲ σφί ἀφ' ἡμεῖς σκεπόμενος

Σείριος ἀζαλίει καλαίῃ πύματο αἶψ.

Ossa autem ipsis pelle circum putrefacta sole sub torrido in nigra putrescunt terra. Archilochus:

Πολλὰς γὰρ αὐτῶν Σείριος καπνιστὴρ

εἰς ἰαλάρκων. Multos illorum sol siccabat acutum splendens. Sic hunc locum capiendum esse docet Hesych. *Σείριος κυνὸς δίκτυ.* Σοφοκλῆς τ' *ἀστὴν κυνία.* ὁ δὲ Ἀργύλοχος τ' ἥλιον, Ἰσχυρὸς δὲ πάντα πᾶσι ἄστρον. Idem. *Σείριος ὁ ἥλιος, καὶ ὁ κυνὸς ἀστὴρ.* Lycophron in Alexandra de corpore Ajacis in littus è mari ejecto: *Ἐκτερορρομήσας νίκω ἀκτὴς Σείριος καπνιστὴρ.* Cadaver expulsus siccabit solis radius, quod & observavit Vir eximius & singularis eruditionis Hadrianus Junius in animadversionibus. Quin & Virgilium sic interpretantur ὁ τοχόντης.

Ipse rapidus torrens siccantes Sirius Indos Ardebat cælo.

Non solem autem, sed etiam omnia sydera dici *Σείριος* ex Ibycomodo docuit Hesychius. Inde & Latinorum *sy'dus* à *σειρ* esse ingeniosè nuper ostendit *χαλκιστὴρ* Tanaquillus Faber ad Dionysium Longinum.

v. 419. Πλείον δὲ τι νυκτὸς ἐπαυρεῖ] MS. I. ἐπαυλεῖ. corruptè. De hujus loci interpretatione ambigitur. Alii enim ἐπαυρεῖν νυκτὸς πλείον exponunt πλείον ἀπὸ λαμβάνειν καὶ ἀπὸ λαύειν ἢ νυκτὸς, plus nocte frui, diutius quiescere, qui respiciunt illam pervagatam Poëtarum opinionem, solem noctu strigare & quiescere. Hos sequuntur Latini. Alii πλείον ποιέειν καὶ φέρειν ἀποκρίνεται ἢ γῆς majores capere labores sub terra in opposito mundi latere quod dum peragrat, quod verum esse ex oppositione liquidò apparet: brevi tempore, inquit, super nostra conspicitur terra interdiu, noctu verò majorem capit laborem. Vide quæ suprâ notavi ad vers. 240.

v. 422. Μεινυμένη δ' ἄρειον ἔργον] MS. I. ἄρειον ἔργον. Vers. seq. MS. II. Οἷον μὲν τριπόδιον ἔργον. Idem v. 425. ἀπὸ καὶ σφύρειν καὶ πείρειν.

v. 430. Ἀθλωαίης δρυὸς] Quæ hæc est vesania Ἀθλωαίης habere pro Attica Cerere, quod Latini fecerunt Interpretes? Quis umquam fando cognovit Ἀθλωαίης dici Cererem? Estne qui ignoret Minervam esse præsidem artium & opificum, in primis verò fabricæ magistræ, indèque dici Ἐργάνη, Cic. in Arateis:

*Ut nemo cui sancta manu doctissima Pallas,
Sollertem ipsa dedit fabrica rationibus artem,
Tam tornare catè contortos possiet orbes.*

Ejus simulacrum erat apud Thespienses, cui Plutus assistebat, quo significabatur opibus illam Deam cumulare suos cultores strenuos nimirum opifices. Vide Pausan. in Boeoticis & Aristid. hymnum in Minervam. Julianus Imperator in fragmento orationis, p. 531. edit. Petav. Οἷον ὅτι ἐργάνη & Ἐργάνης Ἀθλωαίης δρυὸς. Videte quot opificis Minerva in nos derivata sint munera. Ἀθλωαίης δρυὸς est πύλον, faber qui aratra faciebat. Sequentē versu πλάσσειν ἀποσπάρηται est ἀποσπάρηται ut suprâ vers. 1. ἐνέπει κλείσσει, pro κλείπει. In MS. I. Voss. est ἀποσπάρηται. v. 432. θείῳ ἄργεον non est disponere aratra, sed ποιῶν, κατασκευάζειν, ut sexcenties apud Græcos Scriptores tam vincitæ quàm solutæ orationis πῆναι pro ποιῶ usurpatur. inferiùs v. 518. προχαλὸν δὲ μέγαν πῆναι. incurvum verò senem facit. & v. 556. χρωπὶ τι μυδαλῶν θείῳ. Corpus madidum faciat. Equidem Latina hac Hesiodi versione nihil est insulsius, & imperitius, in qua vix ullus versus legitur sine gravi hallucinatione. Vide quàm ineptè mox duo illa aratrorum genera αὐτόγων & πηκτὸν exponant v. 432.

*Δεῖα δὲ θείῳ ἄργεον ποικιλήμην κατ' αἶαν
Αὐτόγων καὶ πηκτὸν. vertunt:
Bina verò disposito aratra domi laborans
Dentatum & compactum.*

Quid est aratrum dentatum? An quod dentale habet? Nonne & πηκτὸν habet dentale? Hunc errorem facillè potuissent declinare, si Veterum consulissent expositiones, quæ docent αὐτόγων ἄργεον esse quod habet burim suoapte ingenio curvam, illamque non clavis affixam te-

moni & dentali. sed quod totum ex uno ligno conficiebatur. de bu-
ri Virgil. I. Georg.

*Continuò in sylvis magna vi flexa domatur
In burin, & curvi formam accipit ulmus aratri.*

hoc est ulmus seu ulmi ramus inflexus natura sua à rustico continuò
seu per aliquot annos semper magis magisque inflectitur, ut sic cur-
vus adolescat in burim, ut naturaliter curvus & aptus sit ad burim. Bu-
ris verò sive *burra*, Græcis γούρα, est propriè infima pars temonis. malè
vulgò *dentale* exponitur à viris doctis, cum dentale aptetur buræ;
Hesych. Γούρα τὸ κατώτατον μέρος τῆς ἰσοβοῦς ἐν τῇ δρότρῃ. αὐτόγυνος δὲ τὸ
μὴ συνθεῖσθαι, ἀλλ' ἐξ ἑνὸς ξύλου. Γούρα est infima pars temonis in aratro. Αὐ-
τόγυνος est non compositum, sed ex uno ligno. Inde & Proclus ad h. l.
λέγεται δὲ γούρα ὅτι αὐτὴ παρὰ πλὴν γλῶσσαν. Αὐτόγυνος opponitur ἀεγρῶν πηκ-
τῶν, quod non ex uno ligno, sed variis est conflatum & compactum.
Eratosthenes in Archæetico utrumque describit apud Schoiasten
Apollonii Rhodii: Δύο δρότρων εἰσὶν ἑῷ· τὸ μὲν πηκτὸν, τὸ δὲ αὐτόγυνος·
πηκτὸν μὲν τὸ ἐκ συμβολῆς ἔχει τὸ ἔλυμα. ἔστι δὲ ἔλυμα, ἐν ᾧ ὁ ὕψις ἐπιδέ-
ται. τὸ δὲ ξύλον τὸ ἀπὸ τῆς ἑλόμενης τέλει ἐπὶ τὰς βέας, γούρα καλεῖται. τὸ
δὲ ἀπὸ τῆς γούρας ἰσοβοῦς. ἡ δὲ ζυγὴ τὰ ἐπὶ τὰς αὐχίαις τῶν βοῶν ἐπιπιδέματα αὐ-
τῶν ζύγλας, οἱ δὲ μίσσαδες λέγεται. Ταῦτα μὲν τὸ πηκτὸν. αὐτόγυνος δὲ
ἐστὶν ἑῷ τὸ ἔλυμα ὅσον ἐστὶν ἐκ συμβολῆς. Sunt duo aratrorum genera:
quorum alterum compactile, alterum non compositum. Compactile qui-
dem habet dentale quod cum aliis committitur. Est autem dentale cui
vomer includitur. Lignum verò quod à dentali extenditur ad boves vo-
catur buris, quod verò à *burra* temo. Illa verò pars jugi, qua cervici-
bus boum imponitur alii vocant ζύγλας, alii μίσσαδες. Tale quidem est
compactile aratrum. Non compositum verò est, cuius dentale non com-
mittitur; nimirum clavis & arte cum aliis aratri partibus, sed est
unum lignum ex quo dentale, buris, temo. Inde apparet quam egre-
gios Interpretes egerint in versibus paullò præcedentibus exponen-
dis, qui de Græco Latinum fecerunt Hesiodum:

Εὗτ' ἂν Ἀθήναιος δρωὸς ἐν ἑλόμενῃ πῆξαι
Γόμφουσι, πλάσις αἰσχυρήνεται ἰσοβοῖ.

Nempe cum Attica Cereris famulus temoni infigans Clavis adjunctum sti-
va aptauerit. Quot ferè verba tot errata. De Atticæ Cereris famulo
antè dictum. Num ἔλυμα est temo, ἰσοβοῖς stiva? Perverterunt om-
nia. Stiva est postrema aratri pars, Græcis ἑτέρα ἰσοβοῖς prima illa
temonis nimirum pars, quæ inter boves protenditur. Ἐλυμα est den-
tale. Eratosthenes: Ἐλυμα ἐν ᾧ ὁ ὕψις ἐπιδέται. Ἐλυμα est cui vo-
mer inducitur. Proclus: Ὑψις ἐστὶ τὸ σίδηρον αὐτὸ τὸ ἐν τῇ δροτρίᾳ χί-
ζον πλὴν γλῶσσης. τῷ δὲ τῷ ἑλόμενῃ αἰσχυρήνεται ἀναδόν ἐμβεβλημένοι εἰς αὐτὸ
τὸ χεῖλον ὄν. Ὑψις est ferrum quo in arando terra scinditur. Hoc verò
adaptatur ἑλόμενῃ superius injectum ubi cavum est. Ἐλυμα Latinis di-

citur dentale. Servius : Dentale est lignum in quod vomer includitur. Varroni dens dicitur, lib. IV. de Lat. lingua : Rutrum ut ruitum à ruendo : aratrum quod eruit terram. Ejus ferrum vomer, quod vomit eo plus terram. dens quod eo mordatur terra. Alii tamen in medio aratro ἔλυμα locant, & sic appellant commissuram, qua γόνυ & ἰσοβοῦς conjungitur. Tzetzes: Ἐλυμα τὸ μίσην τῷ δρότῳ, ὅπου ὁ γόνυ καὶ βλαθεὶς συνελθὶ τὸ γόνυ καὶ τὸ ρυμόν. Ἐλυμα est medium aratri, ubi clavis impræctus committit burim & temonem. Proclus paullo antè : ἔλυμα μίσην τῷ δρότῳ ἐν τῇ μίσην ὅν, ἵνα συμβάλλεται ὁ γόνυ τῷ ἰσοβοῦ. ἔλυμα δὲ παρὰ τὸ ἰλέην ὃ ἵα καλύπτειν. Ἐλυμα pars aratri in medio, ubi committitur buris cum temone. Dicitur autem ἔλυμα ab ἰλέην, quod est, tegere. Verùm hanc observationem non esse Procli, sequens annotatio ostendit quæ accuratè δρότῳ κατισχυλὼ docet, ejusque partes enarrat. Inde tamen hausit Etymologici magni auctor qui iisdem verbis utitur. In hunc verò errorem hos omnes induxerunt malè intellecti Hesiodi versus, quos modò produximus : Εὐτ' αἶν Ἀθλίω ἀνδρὶ δρῶδες &c. Hos isti Grammatici ita ceperunt quasi ἐπὶ ἔλυμα impingeretur & ἰσοβοῦς & γόνυ, quæ partes per ἔλυμα conjungerentur. Sed falsi sunt. Hesiodus dicit : burim inventam impinge dentali, illique buri adapta clavis temonem. Pollux lib. I, cap. 13. ὁ δὲ ρυμός ἐστὶ μέσην ἔλυμα. τὸ δὲ δρῶν σιδήρεον ὄνυξ. ἢς τὸ ἀκρον νύμφη. ὁ δὲ ὁ ρυμός ἐκμεσση ἐν τῷδε. τὸ μὲν ἐπικαμπὴς αὐτῷ, ὃ ὑποπίπτει, τὸ ἔλυμα χορημοφωδρόν, γόνυ. τὸ δὲ μὲν τὸ γόνυ ἰσοβοῦς. Cui temo adaptatur ἔλυμα, dentale. terram verò arans ferrum ὄνυξ, vomer. cujus suprema pars νύμφη. Temo verò aptatur ex his partibus. Pars ejus curva, cui subnectitur dentale clavis adfixum, γόνυ, hoc est buris vocatur. quod verò post burim, ἰσοβοῦς, hoc est temo. Sic autem legendus hic locus. Vulgò legitur : ὅ ὃ ζυγὸς ἐκμεσση ἔλυμα. quod falsum. vide & Favorinum & præcipuè Proclum ad hunc locum. Sed de hac aratrorum antiquorum forma & confectioe alibi pluribus egimus.

v. 436. Δρυὸς ἔλυμα, πένιοι γόνυ] MS. uterque : πένις π γόνυ.

v. 450. Χάμα] ὄρλω Δεινύδ ὀμβρεῖ] Emenda ex Palatino & Vossiano codice I. aliisque ὀμβρεῖ, imbriferi, pluvialis.

v. 452. Ἐλικὸς βόας] Hesych. ἔλικος, ἐλικασκός, ἐπικαμπὴ τὴν κέρας ἔχοντις. Qui cornua habent introrsum reflexa, Quæ vera notio est hujus vocis. Latinis dicuntur camuri. Philargyrus ad Virgil. III. Georg. v. 55.

Et camuris hirta sub cornibus aures.

Camuri boum sunt qui conversa introrsum cornua habent : quibus contrarii patuli : qui cornua diversa habent : levi quorum cornua terram spectant. His contrarii licini, qui sursum versum cornua habent. Eadem Servius habet nisi quod malè levi apud hunc omissum. Patuli enim sunt qui cornua diversa habent, hoc est, extrorsum flexa, qui oppo-

Opponuntur camuris, laevi verò licinis. Festus: *Camara* & *camuri* *typus à curvatione*, & *Græco καμῦν*. Boves nimirum *camuri* à curvatione coronum *camurâ* sic dicuntur.

v. 454. Ἀπηνήσασθαι] MS. I. ἀπηνήσασθαι. MS. II. ἀπηνήσασθαι.
quasi ab ἀπηνήσασθαι. Sed ἀπηνήσασθαι videtur quoque Proclus agno-
scere: Τὸ δ' αἰτήσας ἄλλως ἔστιν. ἀλλὰ τὸ ἀπηνήσασθαι καὶ μὴ εἶναι ἄλ-
λως. Sed vulgata praestat.

v. 458. Εὐρ' αὖ δὲ μέγας ἀγῶν] MS. uterque, & Proclus: εὐρ' αὖ δὲ quos sequor. Ἀγῶν hic est tempus arandi, non ipsa aratio, ut messis, sæpe messis tempus: πλεονεξία, tempus quo maxima est in foro hominum frequentia: prima fax, tempus quo vesperæ faces accendantur, & mille talia. Versu sequente MS. uterque δὲ τὴν ἰσομενέλειαν.

v. 462. Εἴτε παλῆν] Uterque codex: παλῆν. Glossæ prioris, πα-
 λῆ. αἰέσσει. Nonnulli legerunt ἔτε παλῆν. quæ pro varia lectione
 prioris libri margini erant adscripta. Nihil muta. Vide suprâ ad
 vers. V. Hesiodum Ennius imitatur, qui eadem ratione dixit *polare*
agros pro *vertere*. Hoc enim est à παλῆν. inde & *interpolare*.

v. 465. Εὐχὰς Δὲ χθονίῃ Interpp. Latini: *Supplicia Jovi terrestri*. Quisnam ille terrestris Jupiter? Quæ Tzetzes de sua εἰσαγγελίῃ inculcat hic & aliis pluribus in locis, nugæ sunt. Χθονίῳ Ζεύς est Jupiter inferus. Χθονία Græcis dicuntur quæ sub terra sunt, κατωχθονία. Χθονίαι θεοὶ sunt Dii interī. Hinc sæpe in Græcis inscriptionibus ΞΘΟΝΙΟΙΣ ΘΕΟΙΣ. quod in Latinis est *Dii manibus*. In alijs verò θεοῖς κατωχθονίοις. Sic commemoratur in monumentis antiquis χθονίος Ἑρμῆς, *Mercurius infernus*, qui animas corpore solutas ducit ad inferos. Sicut apud Homerum κατωχθονίῳ Ζεύς est qui nostro χθονίῳ. Æschylo in *iket.* v. 164. dicitur Ζεύς κατωχθόνιος. *Jupiter mortuorum*. Hesych. χθονίῳ Ζεύς ὁ ἄδης. Ab alijs Græcis Poëtis dicitur & χθονίῳ βασιλεύς. In Theog. 767. θεὸς χθονίῳ. Et Proserpina dicitur χθονία, scilicet βασιλίσα, Regina infera. Euripidi Furæ sunt χθονίαι θεῖαι. Nec hoc ignoravit Proclus, sed cur Pluto ab agricolis sit invocandus nescivit. Id verò inde est quòd Plutonis ditioni & potestati subjecerint terram & omnia quæ sub terra sunt, illumque crederent esse datorem illarum divitiarum quæ ex terra proveniunt. Onomacritus hymno in Plutonem, qui sub Orphæi nomine circumfertur:

Πλατυδοντῶν γένειον βρογίον καρποῖς αἰαντῶν.

Divitias largiens humano generi fructibus annuis.

Cic. II. de Natura Deorum: *Terrena autem vis omnis atque natura Di-
ti patri dedicata est: qui dives ut apud Græcos Πλούτων, quod residant
omnia in terras, & oriantur è terris. Plutus in Timone Luciani ad
Mercurium: Οὐδὲ ὁ Ζεὺς ἀλλ' ὁ Πλούτων ληϊστέλλει με παρ' αὐτῆς, ἅπερ
ἐκαστοῦ καὶ μετὰλλοῦ καὶ αὐτὸς ἄν. δηλοῖ γὰρ καὶ τῆς ὀνόματι. Non fu-*

pter, sed Pluto me mittit ad eos, qui & ipse divitiarum dator est, & magnorum largitor, quod suo etiam nomine declarat. Nimirum sicut *πλάτων* apud Græcos à *πλάττω δίδωμι*, sic propter eandem rationem Latinis Dis dicitur, quod divitiarum dator sit. Refert huc quoque Arnobius raptum Proserpinæ ex veteribus Mythologis: Ille qui raptam Dite à patre Proserpinam dicit, non, ut reris, in turpissimos appetitus viraginem dicit raptam; sed quia glebis oculimus semina, isse sub terram Deam, & cum orco significat fœdera genitalis conciliare fœtura. Vide & Porphyrium apud Eusebium de Præparat. Evangelica lib. III. cap. 3. Hinc & Proserpina numinibus agricolarum accensebatur. Augustinus IV. de Civit. Dei, cap. 8. *Præfecerunt Proserpinam frumentis germinantibus.* Arnob. III. adversus gentes: *Et quod sata in lucem proserpant cognominatam esse Proserpinam.*

v. 466. *Ἦσθ' αἰνέω*] Delenda hic distinctio. Nam *ἡχιδά Δὲ χθονίᾳ* pertinet ad versum sequentem, *ἄρχιδ' αἰνέω* πρὸς τὸν Διὸς. Incipiens arationem supplica Plutoni, ut opus fortunet. *Ἀρχιδ.* rectè MS. secundus. In primo ut & editionibus *ἄρχιδ.* perperam. Suprà v. 384.

*Πλειάδων Ἀτλαγείαν ἐπιπλοιδράαν
Ἀρχιδά αἰνέω· ἄρχιδ' αἰνέω δὲ δυσσευδράαν.
Pleiadibus Atlante natis exorientibus
Incipe metere, arare verò occidentibus.*

Ἐκπλία βέβηκεν verò in initio hujus versus est: *Ut matura grandescant.* Lustricum carmen apud Catonem: *Mars pater te precor, quasque vis tu fruges, frumenta, virgulta, vineta grandire benèque evenire sis.* Accius Meleagro: *Fruges prohibet pergrandescere.* Hinc *grandia frumenta* apud Virgil. IV. *Æn.* v. 405.

———— *pars grandia trudent
Obnixa frumenta humeris.*

& apud alium Poëtam *grandia farræ.* Contra *vegrandia farræ* apud Ovid. III. *Fastor.*

———— *vegrandia farræ coloni
Qua malè creverunt, vascâque parva vocant.*

v. 468. *Ὅττις βεῶν ἐπὶ νῆπι ἵκηται*] Legendum puto: *ἵκηται.* *Temonem tergis bonno immittas, ferias temone terga.*

CAPUT XI.

Hesiodus ter emendatur, semel Proclus. Μέσαβον, μέσων
 βον. Pollux emaculatus. Εὐθημοσύνη, κακοθημοσύνη. Βιό-
 τε αἰρδ' ἔμμε. Εὐοχθέων. Ἡελίς τροπαὶ bruma. Hesiodi
 locus non intellectus adhuc exponitur. Ἡ ἔμμεν ἀμῶν.
 Κάθεδρ. Sedere. Desidere. Οὐχ' ἔδ. Χαλκήϊ. Θῶκος.
 Λέχαι. Stationes. Atheniensium Garrulitas & nimium
 novarum rerum studium. Λεσχῶν multitudo Athenis.
 προσλέγειν κακὰ. Δεικνύειν. Ostendere. Μέμυκε γαῖα.
 Orpheus emendatus. Καλῖαι.

γ. 469. **E**Νδρυν ἐλκόντων μισάβων] Lege ex utroque MS. *μισάβων*.
 Jam olim de lectione hujus loci incertos animi fuisse vi-
 ros eruditos, qui in hoc Scriptore non negligerent sunt versati,
 Proclus ostendit, qui utramque lectionem affert & exponit. Vulga-
 tam ut tueatur ibi vide. De hoc nostra sic disputat: *Ελκόντων μισά-
 βων*] (sic lege ex MS. Gudii, vulgò malè *μισάβων*) τὰ μίσταβα μιστά-
 βων, λέγον] δὲ αἱ τὸ ζυγὸν γλυφαί. Καὶ ὁ Καλῖμαχος μίσταβα βῆς ὑπὸ
 δὲ. Ελκόντων τὸ βῶν τὸ ἔνδρυν τὸ μισάβων, τὸ ζυγὸν δὲ αἱ γλυφαί,
 ἵνα οἱ αὐχόνες τὸ βῶν δίδονται. Sed melior hoc loco Tzetzes: Εὐχε τῇ
 χθονὶ οὐρανὸν ὅταν ἀρετὴ δροσεῖται, καὶ οἱ ἀνέροι τὸ ζυγὸν ἔλκωσι τὸ ρυμόν
 δηλονότι τὸ βῶν κινεῖται. Precare terrestrem Providentiam cum inceperis
 arare, & lora jugi traxerint temonem, bobus scilicet moventibus. Est
 enim μίσταβον & μίσταβον lorum quo boves alligantur temoni. Pol-
 lux I, 13: Οὐρανὸς ἰμῶς ὁ τὸ ζυγὸν παρακαταπύδων ἐχέσσειον, καὶ
 μίσταβα, καὶ μίσταβον (sic lege ex MS) καλεῖται κατελαμβάνουσι δὲ αὐτὸν
 ὅταν περιέλωσι εἰς τὸ ζυγὸν τρέπηναι, κατελθὼν ἐνδύοντες ἢ κα-
 λῖται ἔμμεν ἢ ἔνδρυν. Lorum latum jugo adnexum vocatur ἐχέσσειον,
 & μίσταβον, & μίσταβον, quo utuntur cum in jugi foramen immittunt
 paxillum ligneum, quem ἔμμεν aut ἔνδρυν vocant. Valde appositè ad
 hunc locum. Sanè ἔνδρυν Proclus quoque δρῦον παρακαλῶν quer-
 num paxillum exponit, qui infigitur foramini jugorum ne lora,
 quæ temonem trahunt & boves illi alligant, excidant. Plerisque ta-
 men est ipse ἰσέσσειον, seu ρυμός. Sed, puto, συνεκδοχικῶς, ut postea
 temo pro ipso aratro.

γ. 472. Εὐθημοσύνη καὶ αἰετή] Uterque codex *εὐθημοσύνη*, sicut &
 sequente versu *κακοθημοσύνη*, qui tamen non sunt sequendi. Nec
 Latini Interpretes, qui imperitissimè vertunt *industria*, & *ignavia*.
 Diu est quòd non solum Proclus, sed viri etiam nostræ ætatis doctis-

fimi clamarint; *κατασκευάσει* esse concinnam rerum dispositionem. cum omnia rectè & ordine geruntur & collocantur; *κατασκευάσει* ve: ò ordinem confusum, cum res malè digerantur, nihil via & ratione agitur, nihil loco fit. *εὐθιμῶς*, qui omnia benè & ordine disponunt. Æschylus Choëphoris:

Ἀνὰ γυναικῶν ἀρμότων εὐθιμῶς.
Ancilla domum ordinantes.

Scholias tes antiquus: Τῆς ἐν ἀρμότῃ τῇ πλείστῃ καὶ ἀπὸ τῆς ἀρετῆς. Vide viri sine dubitatione doctissimi P. Leopardi Emendat. lib. V. cap. 2. In eodem versu in MS. I. legitur *ἀρμότων κατεσκευάσει*.

v. 476. *Βίοντι ἐπὶ εὐμῶν*] Si Moschopuli interpretatio accipiendā legendum *ἐπὶ εὐμῶν*. Tradit enim Hesiodo positum esse pro *ἐπὶ εὐμῶν*. Idque esse abundantem, ab *εὐμῶν* quod significet copiam divitiarum, per translationem à stomacho petitam, qui non ructet nisi cibo sit repletus. Sed hæc perquam dura est translatio & inconcinnā. MS. Vossianus legit *βίοντι ἀπὸ εὐμῶν*, *victu fruētem*. Quæ quin vera Hesiodi lectio sit nullus dubito. Est constructio Attica, ut *ἐπὶ εὐμῶν* & *ἐπὶ εὐμῶν*, qua lectionem vulgatam etiam tuetur Moschopulus. Videtur confirmare Proclus, qui *ἐν πόντῳ ἔχει κατεσκευάσει*, sicut & Tzetzes, qui *ἐπὶ εὐμῶν* & *βίοντι καὶ τῷ ζῶντι* exponit, quamvis apud hos etiam legatur *ἐπὶ εὐμῶν*.

v. 477. *Εὐχρίαν*] Reponē ex Proclo, Moschopulo, Eustathio, & antiquioribus nonnullis editionibus, *εὐχρίαν*, benè instructus cibis. Vidit & D. Heinſius & Isaacus Casaubonus ad Arhenæum.

v. 479. *Εἰ δὲ καὶ ἡλίοιο τροπαίης ὄρους*] Per *ἡλίοιο τροπαίης* hic intelligi *χειμερινῆς* liquidò constat. Vertendum ergo: *si brumis araveris*, Cic. II. de Nat. Deorum c. 7. *Solis accessus discessusque solstitiis brumisque cognosci*. Veteres solstitium æstivum κατ' ἔξοχὴν solstitium dicunt: quod verò vulgò hibernum solstitium appellatur, melioris ætatis Scriptores appellant *brumam*.

v. 480. *Ἡμεῖς αἰμῶν*] *Ἡμεῖς αἰμῶν* non est, quod omnes Græci Latiniq̃ue volunt, sedere in metendo propter culmorum raritatem & brevitatē. Non vidi Interpretē, qui hunc locum intellēxerit. *Ἡμεῖς αἰμῶν* est tempore messis, cum alii occupantur & exercentur in demetendis & congerendis frugibus, otiosum esse, nihil habere quod agas, quia ager nullos tulit fructus ob serotinam arationem. Græcis enim & Latinis *sedere* est otiosum esse. Demost. Philipp. II. *πάλιν γὰρ πλείους ἀφορμαὶ εἰς τὸ τῇ παρὰ τῷ Θεῷ εὐνοίᾳ ἔχειν ὅρα ὑμῶν εὐδοκίας ἢ ἐκείνων αἰεὶ οἰμῶν καὶ θλίψεων ὅδ' ἐν πλείοντι*. Plures occasiones rei bene gerenda se nobis offerunt quia in Philippo, quæ sunt significationes benevolentia Deorum erga nos. *sed sedemus, ut video, nihil molientes*. Non longè post: *Τὸς μὲν αἰδῶς σπουδάζει πολεμικῆς πάντας, καὶ κατ' ἔξοχον τοὺς ὑμῶν, τὰ δὲ ὑμῶν αὐτῶν ἀπελωλεγκίης καὶ θοδῆ*. Alios plerumque universos ac singulos conservabitis, nunc amissis vestris sedetis. Bacchylides:

ὅδ' ἴδρας ἴσθ'· ὅδ' ἀμύδαλ'· Non est sedendi tempus & cunctandi. pro quo Homerus ἔχ' ἰδ'·, non est sedendi tempus. Iliad. α.

Ἡμῶν δ'

Θήσονται ὅθι ἄν' μείλιν ἰλικωπὶς Ἀχαιοί
Ἀχαιῶν δ' οἷα πρὸς ἡμῶν· ὅθι δ' ὡσται
Ἰχθὺς ἰσομήδης παλῶν βασιλῆς Ἀχαιῶν.

Māne autem commissent pugnam circa urbem nigris oculis Graeci. Hi enim indignantur sedentes, neque possunt continere cupidos pugnandi Graecorum reges. Cic. pro Rosc. Cum jam prescriptionis mentio nulla fieret, cum etiam ii qui antea proscripti erant, sederent, nomen refertur in tabulas S. Roscii. Id. in Pison. An potest ulla esse excusatio non dicam malè sentienti, sed sedenti, dormienti in maximo reipublica metu consuli? In Verr. Quid sedes Verres? quid spectas? Lib. XVI. epist. ad Fam. 3. Iis enim ventis isthinc navigatur, qui si essent, nos Corcyra non sederemus. Sic & desiderare, & residere: hinc deses, reses, desidia. Terent. Frustrā ubi totum desedi diem. Sueton. Jul. A quo ad arcescendam classem in Bithyniam missus, desedit apud Nicomedem.

v. 485. Εἰ δ' ἐν ὅθ' ὄρεσσι] MS. I. ὄρεσσι.

v. 490. Οὐτὼ κ' ὁψιμέτης ὀψιμέτης ἰσφαρίζοι] MS. I. ὀψιμέτης ἰσφαρίζοι. MS. II. ἰσφαρίζοι. Scribendum, ἰσφαρίζοι quod & Guic-tius monuit.

v. 493. Πὰρ δ' ἔνι χαλκῶν ἔσθ'] Interpretes: Præter autem aneam sedem. sed vertendum: officinam arariam, seu ferrariam quæ omnibus patebant, in quibus solebant pauperes confabulari, quin & dormire. Homerus Odys. σ. vocat χαλκήϊον δόμον, ubi Melanthe ad Ulyssē, quem pro mendico habebat:

Οὐδ' ἰδίαν εὐδὼν χαλκήϊον ἐς δόμον ἔλθ'·
Ἡὲ περ ἐς λίσχον.

Non vis cubitum ire in fabri ferrarii officinam, aut aliquam tabernam. Vide ibi Eustath. Ὡς enim hic idem est quod δόμος, officina, taberna, locus ubi commoramur. Noster alibi:

Φεύγει δὲ σκερὺς ἴσχυς κ' ἐπ' ἡμῶν κρῖται.

Fuge opacas domos & matutinum somnum. Hinc ἴσχυς est commorari in aliquo loco. Hesych. ἴσχυς, κρῖται, ὀρεσιῶν. Λίσχαι sunt porticus, basilicæ, tabernæ, aliæque loca publica in quibus otiosi confabulandi causâ conveniebant. Latini vocant stationes. Plin. II, ep. 9. Prenso amicos, supplico, ambio domos, stationesque circumeo. Sueton. Neron. 37. Salvidieno Orficio objectum est quod tabernas tres de domo sua circa forum civitatibus ad stationem locasset. Posterioribus temporibus scholas dixerunt, ut multis docet Vir summus, Thomas Reinesius ep. 36. ad Rupertum. Tales λίσχαι & stationes Athenis trecentas & sexaginta fuisse Proclus ad hunc locum testatur. Quod nemo mirabitur qui meminerit Atticos fuisse valdè garrulos, novæque audiendi præcipuè de aliorum vita & rebus percupidos. Dicaearchus ἐν βίῳ ἰθαλόων· Οἱ μὲν Ἀθηναῖοι ὀψιμέτης πῶς λαλῶν, ὑπὸ λῶν, συκοφαν-
πύδης,

τύδης, παρεμπροχθεταὶ τῶν ξενικῶν βιῶν. Athenienses sunt valdè dediti inanibus confabulationibus, occulti, sycophantæ, exploratores vitæ aliorum. quod confirmant egregiè verba Lucæ in Actibus Apostolorum. Ἀθηναῖοι δὲ πάντες καὶ οἱ ἐπιδημῶντες ξένοι εἰς εὐδὴν ἤ τερον εὐκαίρῳ ἢ λέγουσιν ἢ καὶ αἰετὶν καυώτερον. Athenienses autem omnes & inquilini peregrini nulli alii rei vacabant, nisi aut dicendis aut audiendis rebus novis. Proboverò hîc lectionem, quam ex antiquo codice primus prodidit G. Canterus, ἐπιλεία λέχλω. Eam agnoscit quoque codex Vossianus primus cum interpretatione Σερμῶν Φλυαρίαν.

v. 499. Κατὰ προσλέξατο θυμῷ] Latini Interpretes in recentioribus editionibus: *animum suum increpat*. perabsurdè. quantò rectiùs antiquiores: *mala versat in animo*. Προσλέγουσιν κατὰ est κατὰ συνέσειν ἐν ἑαυτῷ ψυχῇ, ut rectè Græci magistri. nimirum cogitare de furtis, latrocinîis, iaculegiis aliisque malis vitam tuendi artibus, ad quas compellit paupertas, quæ crimina suadet ingeniis, ut Claudianus ait. Sicut autem λόγῳ, λέγω, ἀφελόγημαι, φράζω, φημί, sic & προσλέγω, non solum de oratione, sed & ratione & cogitatione dicuntur.

v. 502. Δείκνυσι δὲ δυνάμει] Præclarè D. Heinsius docuit δεικνύειν hîc esse dicere. Sic & Latinis ostendere. Cic. V. ad Fam. 12. Cum mihi sapè ostenderis te accuratissimè nostrorum temporum consilia & eventus litteris mandaturum. hoc est, dixeris, declaraveris. lib. IV. ep. 1. Eadem omnia quæ à te de pace & Hispaniis dicta sunt ostendi me esse dicturum. Lib. 1. ep. 9. In eo ipso quod te ostendis esse facturum, h. e. dicis, scribis. Sallust. Jugurth. 30. Multa superba & crudelia facinora nobilitatis ostendere. commemorare. C. Nepos Epaminond. Micythus Epaminondam convenit, & causam adventus Diomedontis ostendit. pro θίρει MS. I. θίρει.

v. 508. Μήμους δὲ γαῖαν] Hunc locum optimè exposuit vetus Scholiastes Nicandri ad Theriacῶν v. 626. qui contendit μήμους hîc esse clauditur, constringitur gelu terra, ἐπιπλή πύματα ἐν χειμῶνι συνεπληρῆα εἰσὶ καὶ ἡσφαλισμῆρα. quòd omnia hyemis tempore clausa & constricta frigore rigeant. Vide Proclum quoque ad hunc locum. Orpheus in descriptione hyemis, quam Hesiodum hîc aiunt esse imitatum:

Πολλὰὶ ὑετοὶ ἐκ νεφελῶν
τῆμ' ἐπὶ πύματα φηγεῖ καὶ δένδρεσσιν ἄλλοις
οὐρεσὶ περὶ σκοπίλοις περὶ καὶ ἀνθρώποις ἐρεδύμεναι
Πηγυλίδες, καὶ ἴσονταί αἰμειδίαι. αἱ δὲ ἡδ' ὄντως
τρυχεσσὶ καὶ ἡῆρας ἐν ἔρεσσιν, εὐδὲ περ ἀνδρῶν
Προβλῶσκον μεγίστην δυνάμει κατὰ γῆα δαμάσσει
Φυχὴν ἀδυναλίσαν πάχυν δὲ κατὰ γῆα μήμους.

Multa de cælo & crebra & nubibus Tunc incidit sagis & aliis arboribus montibusque & rupibus & hominibus mæstis glacies, & erunt ad spectum iriffes. Illa enim affligit & animalia in montibus neque mortales prodire ex adibus possunt, quia membra uruntur frigore acri, geluque membra

βία constringuntur. In tertio versu scripsimus *αἰμαίνεσθαι*. sicut apud Poëtam *αἰμαίνεσθαι νύκτες*, tristes noctes. Latinis, tristis hyems. vulgò legitur sine sensu : *αἰμαίνεσθαι*. Sed hoc vitium D. Heinsium quoque deprehendisse postea cognovi.

v. 503. *Ποιείσθε καλίας*] Est exstruite ædes, tuguria. *καλίας* enim & *καλιοί* sunt ædiculæ, casæ. sic & supra v. 305.

Ὡς καὶ τοὶ αἰετὶς βίοντι πλάθουσιν καλίας.

Ut tibi æstate collecto victu impleantur tuguria. Quamvis propriè ibi dici de horreis Veteres notent. Hesych. *Καλιοὶ τὰ εὐτελῆ νικημάτων.* Idem : *οἱ μικροὶ οἶκοι καλίας καὶ καλίδια.* Vulgò *νιδος* cōmponite vertunt. Novi apud Latinos interdum etiam nidos dici tenuiores ædes, & quosvis secessus, sed in versione præstat propriis uti vocabulis.

v. 510. *Πιπῶν*] MS. I. *πιπῶν*, II. Codex : *πιπῶν*. quod non improbem. Hinc *πιπῶν* apud Homerum, teste Eustathio, est *ωσπερίπινον*. Et *πιπῶν*. Hesych. *πιπῶν*, *πίπιν*, *οὐκ εἰν*.

v. 513. *Ἀλλὰ τοὺς ψυχραῖς ἰὼν ἀλγῶσι*] Non intellexerunt hujus loci sensum Interpretes, cū vertunt : *quas nihilominus frigidus existens perflat.* Verte : *sed & has frigidus valdè perflat.* Τῶν hīc ut sæpè apud Poëtas pro *ἐν τῶν*. Quod & Moschopolus monuit & auctor glossarum ineditarum codicis Vossiani. *Δασύτρινα* & *πενήτρινα* vulgò interpretantur *hirsuta*. Sed Latinis non dicuntur hirsuta quæ villosas habent cutes, sed quæ setosas, ut porcorum, aprorum, echinorum. Cic. de Nat. Deorum : *Quarum animalium alia coriis tecta sunt, alia villis vestita, alia spinis hirsuta.*

CAPUT XII.

Ἐπιετανὸν. Αἰόσεθαι. Κυάνεθαι niger. Πανέλλωες. Μυλιαῖν, Μαλκιάιν. Cratis correctio in Hesiodo probata. Proclus correctus. Crates Mallotes. Νίψ. Hesiodus leviter emendatus. Χλαῖνα, lana. Πῖλοι. Ἀρνακίδες. Pollux emendatur. Πέλωιρα. Πόδια. Ἀναξυρίδες. Σκελέαι. Rursus Polluci duo loca restituta. Διφθέρα.

v. 517. *Ὅτε ἐπιετανὰ τέχας αὐτῶν*] *Ἐπιετανὰ τέχας* Latinis Interpretibus sunt *appui villi*. Sed Græci erant audiendi qui benè explicant *δασύται*, & *ἀλελείπυσται*, *σιωχεῖς*, villi densi, spissi, quibus opponuntur rari. *Ἐπιετανός* sæpè est affluens, copiosus. Hesych. *Ἐπιετανόν*, *σιωχεῖς*, *ἀδιόληπτον*, *παρρηγάρμοι* ἀπὸ πάντος ἔχοντες, *δασυλές*. Homer. *Ὀδυσσ.* δ.

Α' α'

Α' αὖτ' αὖτ' ἀπὸ πᾶσι χύσιν ἐπὶ πηγεῖν γάλα ῥηαῖ.

Sed semper præbent copiosum lac inuigentiæ.

Οἶνος. 9.

——— λίλυ δ' αἰσχυρίως ἰδαμυρίδην

Κυμῖον εὖ ποταμῶν, ἐπὶ δ' ἐχθρὸν κατὰ ἱνᾶ

Ἡν ἰππηγεῖα.

Miserrimè vexatus in fluctibus immensis, quodvis comitatus abundans non erat in navibus. Vide ad utrumque locum Eustathium.

v. 520. Ἐπὶ δὲ φίλῃ παρὰ μητέρι μίμνῃ] MS. primus: Ἐπὶ δὲ μίμνῃ παρὰ μητέρι κιδίῃ.

v. 523. Νυχὴ καταλίσσεται ἰνδοθὸν οἶκον] MS. I. Μυχίῃ καταλίσσεται] ἰνδοθὸν οἶκον. quod non improbem. Μυχίῃ MS. glossæ ejusdem libri exponunt ἰνδοθόν. Nimirum μυχίῃ est quæ εὖ μυχῶ δέχεται, ut Homerus loquitur, in interiore ædium parte versatur, quæ Græcis dicitur θυλάμιον, παρθένων & Gynæconitis. Hinc οὖν θυλάμιον παρθένον Theocrito est virgo, quæ in thalamo versatur, innupta puella. Stat. I. Theb.

Nec mora præceptis cum protinus utraq; virgo

Arcano egressa thalamo.

quod nemo accedit nisi propinqua cognatione conjunctus, ut C. Nepos ait. Sic & Proclus legisse videtur, qui exponit εἰς τὴν μυχὸν τῆς οἴκου παρθενίου οἴκου.

v. 524. Οὐτ' αἰνέσθῃ δὲ πόδα τίνει] Antigonus Carystius in παρὰ δέξιν στωαγωγῇ, cap. 25. legit τίνει. Οὐ δὲ πολύπους, inquit, εὖ τῇ χειμῶνι πᾶσι πλακύνει αὐτὴν κατὰ τὴν τῶν ἐν

Ἡμεῖς χειμῶνι οὐτ' αἰνέσθῃ δὲ πόδα τίνει.

Polyrus hyeme suos comedit cirros. Hoc significat: Tempore hiberno quando exossis Polyrius suam pedem arrodit. Quod Hesiodus πόδα πολύποδος hoc Antigonus πλακύνει nominat, Philus verò & Ælianus πλακύνει. Inde proverbium cujus Hesychius meminit: Πολύποδον ἥκω αὐτὸς ἐαυτὸν καταφαγών. Observatu verò dignum est quod notavit Moschopolus αἰνέσθον esse Lacedæmoniorum vocem, sicque eos appellasse πολύποδον.

v. 527. Κυανίαν ἀνδρῶν] Κυανίαν quidem propriè est cæruleus, ὑπερβαίνει γὰρ χροῖαν. Κίανον enim est color cæruleus: sed sæpè etiam ponitur pro nigro. Hesych. Κυανίαν μέλας. Κυανίαν μέλανα, φαιά. Dionysius Characenus v. 586.

Μέσφ' ἐπὶ κυανίῃς νοτίῳ ὁδὸν αὖτις ἐλάσσει.

Donec ad nigros (Æthiopes) australem viam rursus confecerit. De Indis v. 1112.

Τὰς γαίης γαίῃ μὲν ὑπὸ χροῖαν κυανέῃσι

Θιῶσι σπονδὰς λιπύωντις.

Quare terra habitatores quidem corpore sunt nigro mirè pingues.

v. 528. Πανέκλυτοι] Non vertendum universis Græcis, ut vulgò; sed simpliciter Græcis. Πανέκλυτοι enim tempore Hesiodi, Homeri;

Archi-

Archilochi appellabantur Græci ad differentiam Εἰλωῶν propriè sic dictorum. Hellenes autem tum temporis dicebantur Phthiotidis incolæ, quod nomen acceperunt ab Hellenè Deucalionis filio, qui illius partis Theſſaliæ Rex fuit. Ante hunc nominabantur Γεῖναι, quod Latini retinuerunt. Hinc Homerus Achillis populares & subſectos vocat Myrmidones & Hellenes. Achilles autem imperabat Phthiotidi. Hi itaque cum propriè dicerentur Εἰλωῶν, reliqui Græciæ populi dicti ſunt Παρθίων. Vide Thucydidis proœmium, Strabonem lib. VIII. Apollodor. lib. I. Biblioth.

v. 530. Αὐτὸν μυλῶντις] Suidas: μυλῶντις, ἡρωῦντις. Proclus: δις ἑκαμυῖαι καὶ συσκευθῆντις ὑπὸ τῷ κρύει. Ut apud Phædrum: *Musca contracta frigore*. Alii tamen omnes μυλῶν putant eſſe κινῶν καὶ συσκευθῆντις ὀδόντις ἀπὸ τῷ ψυχρότητι, quod Marthæo eſt βρυσηὶ ὀδόντων. Tertulliano *frendor dentium*. Sed frigus ferarum æquè ut hominum dentes collidere quis vidit, quis tradit? Mallem itaque cum Crate legere μυλῶντις. Μαλκῶν, μαλκῶν, μαλκῶντις eſt frigore rigere. Ἄλ' ψυχὸν μὴ ἔχειν ἀκινήτην δυνάμιν χεῖροσσι. Ut Etymologici magni auctor exponit. Aratus:

Τότε δὲ κρύει καὶ Διὸς ἐστὶ

Ναῦτη μαλκῶντις χερσίνεον.

Vertit Cæſar Germanicus:

Tunc rigor, aut rapidus ponto tunc incubat Auſter,

Tarda miſteria. Et nautis tremor alligat artus.

Ad hanc quoque lectionem puto pertinere Procli expositionem illam, δις ἑκαμυῖαι καὶ συσκευθῆντις. Sic lege, non συσκευθῆντις. Apud eundem corruptè quoque legitur Γόταρῆτις, pro Κεῖτις. Cratis enim Mallozæ Grammatici Pergameni celeberrimi, qui Ariſtarchi æmulus fuit & perpetuus adverſarius, hæc eſt lectio, non Iſocratis. Etymologici Magni auctor: Μυλῶντις. Ἡσιόδῳ τὰ χεῖρα κινῶντις, ἀπὸ τῷ ψυχρότητι καὶ σιμῶντις, ἢ τὰς μύλας συσκευθῶντις. Κεῖτις δὲ γράφει μαλκῶντις. Ἐπὶ δὲ τὸ Ἄλ' ψυχὸν μὴ ἔχειν ἀκινήτην δυνάμιν χεῖροσσι.

v. 535. Νίφα λευκῶ] Omnes tradunt νίφα dici per ἀπαισιῶν pro νίφα, quod mihi nulla ratione probatur. Non dubito eſſe accusativum verum obſoleti nominativi νίψ, νίφες, unde Latinum *nix*. Hoc quidem nomen interiit ut infinitæ aliæ omnium ferè linguarum origines, de quibus vide eruditam diatriben doctiſſimi Chriſtiani Dæmii noſtri. Ab hoc antiquato νίψ eſt νίφω, & νίφωλῆτις Ἀλπις in Antholog. Alpes nive conſperſæ.

v. 537. Χλαῖναι περὶ μαλακῶ] MS. II. χλαῖναν περὶ μαλακῶ. Sic metro conſulitur. Gloſſæ MS. exponunt ἱμάτιον παχύ. rectè. Latini dicitur læna non chlæna, ut Heſiodi Interpretes. Erat veſtimentum craſſius quo utebantur ad arcendos imbres & frigus. Varro IV. de L. L. *Lana quod de lana multa. Duarum enim togarum inſtar: ut antiquiſſimum mulierum vicinium, ſic hoc duplex virorum*. Sed in verberbio labitur Romanorum doctiſſimus. Eſt enim læna à Græco χλαῖνα,

χλαῖνα, sine dubio, abjecto χ, sicut ab antiquo γλαῖζ γλακτῆς est lac.

v. 541. Βοὸς ἴφι κἀμύραιο] Omnes Græci rectè exponunt bovis nec senio nec morbis confecti, sed qui in ipso robore & flore ætatis vi occiditur, cujus corium calceis, qui non faciliè deteruntur, & contra frigus maximè muniunt, sit aptissimum. Sic apud Homerum ἴμφος βοὸς ἴφι κἀμύραιο, *lorum bovis vi occisi*. Rationem reddit Plutarchus II. Sympos. nimirum pelles animalium ferro jugulatorum esse tenaciores, nec tam flaccidos ac tam faciliè rumpi, quàm pelles animalium quibus morbus aut senectus mortem attulit. Veteres ex crudo corio calceos conficiebant, Latinis perones dicuntur.

v. 542. Πίλοις ἔντοδ' πυκνίσαι] Quis non miretur stuporem Interpretum, qui reddunt: *pilis intus condensans*. Quis umquam fando audit πῖλον Latinis significare pilum? πῖλοι sunt lanei calcei, qui sub peronibus inducebantur ad arcendum frigus. Latinis dicuntur *udones*. Ulpianus II. de auro & argento legato: *Alia causa est udonum, quia usum calceamentorum præstant*. Domi nimirum cum non prodirent; sicut & soleæ. Alioquin calcei cum prodirent in publicum semper superinducebantur à Romanis, ut ostendit Salmasius ὁ πῖλον ad Lampridium. Sunt etiam laneæ fasciæ pedules, ut inferiùs ostendemus. Quicquid enim ex lana coactili conficiebatur dicebatur πῖλος. Tam capitis tegumentum, ut statim v. 546. quod hinc Latinis etiam pileus dicitur, quàm pedum. De pedulibus Lucian. Πατέρων διδασκαλῶν, ἢ ἑμβάς Σικωνία πῖλοις τοῖς λούκῃς ἐπιπέπυσται. *Sicyonius calceus albis decorus soccis*. Pollux VII, c. 33, sect. 4. Οὐ μόνον ὁ ἐπὶ τῷ κεφαλῶν ἐπιθεῖσθαι πῖλον ὅπως ἐκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ὁ περὶ τοῖς ποσὶν, ὡς δημοῖ Κροτῶν ἐν Μαλθακῇς λέγων. λούκῃς ὑπὸ ποσὶν ἔχον πῖλους. Ὅτι Πλάτων ἐν συμποσίῳ· Καὶ δρῶακίδας τοῖς πῖλοις περὶσπῆσιν, ἐνελίσσῃσιν τὰς πόδας εἰς πῖλους πρὸς δρῶακίδας. Non solum quod capiti imponitur πῖλον dicitur, sed & quod pedibus inducitur, ut Cratinus ostendit ἐν μαλθακῇς *Albos sub pedibus calceos laneos habens*. Sed & Plato in symposio etiam δρῶακίδας cum πῖλοις conjungit: *Involutum pedes in calceos laneos & agninas pelles*. Sic lege. Ἀρῶακίδες erant calcei ex pellibus agninis (δρῶακίς enim est agnina pellis cum ipsa lana) quibus hyeme utebantur, sicut πῖλοι ex lana coactili. Udonες apud Martialem lib. XIV. ex hircinis pilis confecti narrantur:

Non hos lana dedit, sed olentis barba mariti,

Cinyphio poterit planta latere sinu.

Cinyphius sinus est calceus ex caprinis pilis contextus. Πῖλος Æschylus & Sophocles dixerunt πῖλωτα, Critias πόδια. Pollux VII, 22. Ἀὐτὸ δὲ πόδια Κριτίας καλεῖ, εἴπετι πῖλος οἰητῆρον, εἴπετι ἐνελίσσῃσιν ποδῶν, ταῦτα πῖλωτα καλεῖ ἐν Φοινίσσῃσι Λίχυνλον.

Πῖλωτα ἔχουσιν Ἀθήνῃσι ἐν δρῶακίς,

Τὰ δὲ πῖλωτα εἰδὲ ὑποδήματα, ὡς περὶ τὰ πόδια, ἀπὸ τῶν λῶν τῆς ἀγνῆς ἐνελίσσῃσι, ἃς καλεῖται ἱνῆς ὀνομαζέσθαι. Κριτίας δὲ ἐν ἱερταῖς ἔφη· Καὶ δὲ πόδια

διὰ τεμαίωνα. Sic hunc locum partim ex MStis, partim ex conjectura restitui, qui corruptus est in editis libris. Confundit Pollux hoc loco crurales fascias cum pedulibus. αἰαξυρίδες & σκαλίαι sunt propriè crurales fasciæ, πῖλοι verò, πῖλυιρα, πῖδια, pedules. Idem Pollux lib. X, cap. 11. Ἄ δὲ ὑπὸ πῖλαι διὰ πῖδια, πῖλας, πῖλυιρα. ὅπως ἦδ' Ὀφειλὴς πῖ πῖδια κηλῶ τὴς δὲ αὐτῆς τοῖς ποσὶ πῖλας ἢ Πλάτων μῦθοις ἐὼ συμποσίῃ φήσας, ἐκελευμένον τὴς πῖδας εἰς πῖλας τε καὶ ὄρναικίδας, αἰαξ καὶ Κρητῶν ἐὼ Μαλθακῶν. Ἀδελφὸς ὑπὸ ποσὶν ἔχον πῖλας. ἔστι δὲ ὁ πῖλος καὶ πλεσίλῃς πῖλας. καὶ ἐπὶ τῷ ὀνομαζομένῳ ὑδῶνι πῖλας τεμαίτας, Λυσίππου ἐπὶ τῷ ἐὼ Βάκχαις αἰαξ τεμαίτης ἐπὶ πλεκτός. Sic istum locum ex suo optimo Codice legendum esse, qui gravissimis mendis & lacunis miserè fœdatus est in editis libris, ostendit mihi nuper Vir Maximus & undiquaque eruditissimus Isaacus Vossius. Verùm postquàm hæc fuerunt edita, de his Polluci locis eruditissimam ad me scripsit epistolam, quæ cum multa doceat exquisita, non possum non eam tecum communicare. Cum utrumque locum in optimo suo Codice sic legi ostendisset, ut à me editus est, nisi quòd in priore pro εἴπε πῖλας οἰήτιον scribatur εἴπε αὐτῶν αἰητίον. & pro αὐτῶν πῖλας, ταυτὸν πῖλας. & pro πῖλυιρα, πῖλυιρα, subjicit: Cudones vel udones apud Veteres pro eadem re accipi rectè notat Salmasius, verùm non rectè à cudendo hoc vocabulum arcessit, cum sit Græcum, & Græcam habeat originem. Ab οἷς est οἷα vel ὄα vel ὄα pellis ovina, & pro ὄα verò addito ut sæpè κ, dicitur etiam κῶα, vel κῶας, vel κῶς. A κῶς verò est diminutivum κῶδιον, κῶδια, & κῶδης, & amplificatum κῶδιον vel κῶδιον, pro quo etiam ὠδιον, & ὠδιον reperitur, unde Latinum cudones, udones, seu odones dixere, idque promiscuè; cum κ aut c initiale non in barbaris tantum, sed etiam in multis Græcis Latinisque modò adfit, modò verò abjiciatur, quemadmodum etiam agnoscit Salmasius. De πῖλυιρα vocabulo sic sentio, esse id ejusdem naturæ ac originis ac sit ἰλυιρα. In multis enim solet τὸ π loco τῷ ὀνομαζομένῳ affigi, ut ἡλίκα, πηλίκα, ἡλανον, πηλανον, αἰαλὸς, πηλῶδης, & infinita istiusmodi. Est autem ἰλυιρα integumentum, involucrium, σκέπη, &c. ab εἰλύν seu εἰλύν involvo. Eodem referri debent πῖλυιρα & πῖλυιρα, licet Hesychius habeat πῖλυιρα, quæ sunt talaria seu fasciæ cursorum, quibus ad compescendam talorum extorsionem pedes muniabant. Ut enim ἰλυιρα & ἰλυιρα dicitur, ita quoque πῖλυιρα & πῖλυιρα dicuntur ab εἰλύν & εἰλύν. Reddi debet hoc vocabulum Aristoteli in Problematis sect. XVI. quæst. 4. ubi quærit cur non tantum rotunda, sed & quæcumque rectilinea in terram cadentia ad æquales utrimque resiliant angulos. Dicit enim id fieri καὶ διὰ τὴν τοῖς τε ξυρεμέτοις πῖ σκέλη συμβαίνει καὶ ὅτι τὴς καλῶς ὑφαιρῶνται. Quæ vulgò sic vertunt, ut his accidit quibus aut pars inferior raditur, aut colei violantur. Unde nullum nisi ridiculum efficias sensum. Omnino sic erat scribendum, καὶ διὰ τὴν τοῖς δὲ συρεμέτοις πῖ σκέλη συμβαίνει, καὶ ὅτι τὴς πῖλυιρας ὑφαιρῶνται. Quæ admodum coniungit loripedibus, & illis quibus (inter lavandum) talaria surri-

surripuntur. Vide locum integrum & fateberis omnia plana fieri si sic legamus, frustra que se hic torquere Interpretes & mathematicos. Οἱ σὺν ὁδοῖς καὶ σκέλη aliter Græcis dicuntur *σπερμαδὲς* non *ἀπὸ τῆς οὐρῆς τοῦ ποδὸς*, ut habet Diogenes Laërtius in Pittaco, neque *ἀπὸ τῆς ἀλγεῖς σπερμαδὲς τῆς οὐρῆς* *δυσωτὲς*, *ἔχον τὴν τῆς ποδῶν δακτύλους*; ut putat Galenus, sed *ἀπὸ τῆς σπερμῆς ποδῶν*, pedibus enim tamquam scopis verrunt pavimentum quidam loripedes. Tales præcipue multi reperiebantur inter Æthiopes & Ægyptios, non propter nervorum imbecillitatem, neque etiam propter eam causam, quam memorat Aristoteles eodem scripto sectione XIV. quæst. 4. sed propterea quod illis vel tali, vel genuum patellæ incidebantur, ut nempe fugæ spes præriperetur illis qui mallent pedibus quam manibus operari. De talis conjicio, de genuum patella testem do Origenem qui in Philocalia scribit, morem fuisse quibusdam Æthiopibus *τὰς κνήκας τῆς γονάτης ἀειμαρτίζεσθαι*. Commodè hinc intelligi possunt verba Petronii de Æthiopibus: *Age numquid & crura in orbem pandere possumus, numquid & talos ad terram deducere.* Ista nempe Æthiopica mancipia, quibus genuum conchæ erant ablatae, poterant crura in utramque partem in circulum movere, iisque non nates modò, sed & ventrem pulsare. Quod si illis tali inciderentur jam quoque poterant plantas pedum similiter in orbem movere, & sursum ad crura adducere, & supinatis plantis supra solos ambulare talos. Firmandis autem & continendis talis maxime conducebat talarium genus quod draco dicebatur. De his & aliis talarium generibus multa hæcenus ignota possum tibi scribere, verum iis colligendis & digerendis oportunius forsitan sese offeret tempus. Hæc vir ille summus. Vides etiam Sophocli hæc tribui *πῆλαια*, quæ superius tribuit Æschylo. Apud Hesiodum nostrum *πῆλαι* sunt *ἐμπῆλαι*, fasciæ pedules ex lana coactili, quibus etiam Romani usi sunt, sed serò. Varro enim affirmat calceamenta sine fasciis sumi solita se puero. Latinis etiam dicuntur *empilia*. Ulpianus l. 25. D. de auro & argento leg. §. 4. *Fasciæ crurales pedulæque & empilia vestimenta sunt, quia partem corporis vestiunt.* *Πῆλαι* & *ἐμπῆλαι* est condensare, cogere, coactilia facere; unde *πῆλαι* & *ἐμπῆλαι*, quam vocem malè juris Interpretes notant dici, quasi sine pilis. Hinc & *pilare*. Festus: *pilare & compilare sunt Græcæ originis. Græci enim si res piletas dicunt.* Hinc & *compilare* non est congerere, ut vulgò dicunt, & putant sed furari. *Compilare ades*, furto ex ædibus aliquid auferre, quod nobis est *besteeelen*. *Πῆλαι* etiam dicuntur tegumenta ex lana coacta, sub quibus hyeme habitant Scythæ iuxta Herod. IV. 23. malè ibi Interpretes vertunt *pilei*. Sic & improverunt qui Strabonem verterunt. Nam ubi lib. XVI. legitur *παρόδωται πῆλαι* ridiculè exponunt *virgatis pilis*, cum legendum sit *παρόδωται ἀπὸ λόφου* *virgatis maculis*, ut monuit Salmasius ad Vopiscum. De *πῆλαι* capitis tegumento loquitur statim v. 546. *Πῆλαι ἔχον ἀσκήτων*, *pileum habere bene factum*. Fuisse tales proprios Thessalis ad arcendum solis fervorem

rem docet Eustath. ad Iliad. x. Antiquissimis temporibus *πῖλον*, non alium usum capiti præstabat, quam *πῖλον*, qui calceis inferebantur. Galeæ enim interiores iis muniebantur, qualis ille erat galeæ Ulyssis, quem acceperat à Merione, Iliad. x. v. 265.

Μίσην δ' ἐν πῖλῳ δέσσει.

Media autem inerat pileus apertus, ubi rectè antiqua scholia *τὸ ἴσον πεπλεγμένον*, coacta lana. Eustathius verò ad illum locum docet omnes olim galeas lana coactili fuisse munitas, inde posteriores, cum quævis capitum tegumenta *πῖλον* dicerent, Ulyssi adscripserunt pileum, quali tum utebantur. Sic enim semper exprimitur. Et sicut clava Herculis est insigne, sic pileus Ulyssis, ut constat ex nummis, monumentis & testimoniis Veterum. de quo Ulyssis pileo vide Albertum Rubenium, virum politissimum, de Re vestiaria lib. II, cap. 15. Primus autem Apollodorus sic pinxit Ulysssem testante Eustathio ad Iliad. x. p. 723. edit. Basil. Eustathius ad Iliad. x. apud Veteres *πῖλον* appellari capitis tegumentum, quod nunc communiter dicitur *καπέλον*, & quod ab Hesiodo dicatur *πῖλον αἰσχροῦς*. Tradunt plerique capitis tegumenta veteribus Græcis usitata non fuisse. Eustathius ad Odys. I. ait Latinos nudi capitis consuetudinem à priscis Græcis accepisse. Romanos enim Saturnalibus pileum gessisse, aliis diebus nudo capite incessisse, aut caput veste velasse. Apud Homerum pileum & causiam æ se semel nominari. Quod verum est si pileum accipias hujus generis, quali postea utebantur, non tamen olim apud Græcos aut Latinos, nisi cum iter facerent in magno æstu, aut frigore, aut tempore pluvio. Quos pileos Romani vocabant petasos, qualis conspicitur in Mercurii simulacris. Hinc tamquam singulare notatur à Suetonio in Julio Cæsare, illum semper incessisse nudo capite cum iter faceret, *sem sol, sem imber esset*. Alioquin in Urbe lacinia togæ caput velabant. A *πῖλον* est *πῖλῆς*, fur, deceptor, superius v. 373. quod Æolicè dicitur pro *φῖλῆς*. Vide Etymol. magnum de hujus vocis origine, quæ inepta sunt. Sed credo antiquissima voce esse *πῖλῆς*, sicut Æolica dialectus est vetustissima, pro quo leniore postea sono usi alii Græci *φῖλῆς* dixerunt. Fures autem & impostores dictos esse *φῖλῆς*, quod pilo sive capitis tegumento se velarent, æ faciliè possent agnosci. Sic Æoles dixerunt *ἀμφί* communiter *ἀμφί*, *παῖς*, alii *φῖλῆς*, lampas, lychnuchus. Latina lingua tota formata est ex Æolica, cujus dialecti qui peritus est, faciliè plerarumque omnium Latinarum vocum origines invenire potest, sæpius pro communi Græcorum φ utitur Æolice π. Latinis *αἶψα*, Græcis *αἶψα*. *Φοῖβε*, Pœnus, & plura hujus generis, quod dudum observavit Caninius in Hellenismo.

v. 543. *Πρωτόγων ἰερόν*] Simylus in Moreto:

cinctus villosa tergore capra.

Hoc vestimenti rustici genus, quod x pellibus hædinis conficiebatur, Græcis dicitur *διδυμία*, unde *διδυμῖον* pastores & Attici rustici talibus

bus vestimentis amicti. Theocrito Idyll. III, 25. & v. 15. dicitur *βαίται*, ubi Scholiastes docet alio nomine appellari *μηλωντιῶν*, qui prophetarum vestitus fuit, ut ex sacris voluminibus constat. Latinis hic habitus rusticus nominatur *rhenus*. Ovidio *pastoritia pellis*. Glossæ: Segestre *διφθίγγα*. Segestre teges erat ex segetibus primo facta, sed postea ex pellibus, quibus milites in castris, nautæ & pauperiores utebantur, ut Varro docet; & ad Varronem Josephus Scaliger. *Διφθίγγα* nimirum est omne vestimenti genus ex pellibus rudibus factum.

CAPUT XIII.

Hesiodus quinquies emendatus. Α'λεή. Duo epigrammata in catalectis veterum Poëtarum correctæ. Μάκαρες. Beati. Χαλεπός. Gravis. In Virgilio lectio Servii probata. Oceanus cur facer. Theocrito lux. Alcæi fragmentum elegans correctum. Πετραίη σκιά. Πέτρα antrum in rupe. Μᾶζα ἀμολγαίη. Ὑπερμαζᾶν. Θάλαβου pabulum. Ἀκροῆς Ζέφυρος. Ἐπερμύς βίβος. Ποιείδης θῆτα. Facere populum. Floro lux. Facere pro gignere. Η'μερόκειτος.

v. 544. Ο'φρ' ἐπὶ νώτῳ] Moschopulus: ἐπὶ ὤμῳ. quod rectum est. Quæ enim induuntur dicuntur humeris injici non tergo. Exemplorum ubique magna messis. Sequentia verò: ὑπὲρ ἀμφοδάλῃ αἰλαιώ. pessimè interpretantur, *pluvia arceas teporem*. cum sit, *pluvia arcenda*, sive *præsidium*, *munimentum injicias adversus pluviam*. Quod à nobis defendat pluviam. αἰλὴ enim est αἰλαρὴ, συγχροή, κρηπιδυγὴ, ut benè magistri, αἰλὴ verò tepor.

v. 546. Ἴν' ἄσπε μὴ κεφαλῇ] Est per synecdochen dictum, ne caput tibi madefaciat. Ὑπὲρ ἄσπε κεφαλῇ imber perpluens caput in memoriam mihi revocat elegantissimum epigramma ex catalectis veterum Poëtarum de Priapo, sed quod aliquot mendis deformatum suo nitori restituemus.

*Parum est, miser quod hic fixi sedem
Agente terra per caniculam rimas,
Siticulosam sustinens die astatem.
Parum quod imos perpluunt sinus imbres,
Et in capillos grandines cadunt nostros
Rigétque duro barba vincula crystallo.*

Sic scribendi hi versus. In tertio vulgò legitur: *din astatem*. In quarto: *Parum quod imi perfluunt sinus imbres*. In sexto: *juncta crystallo*. ineptissimè. Sed & qui duobus interpositis sequuntur ex veteribus editionibus sic sunt refingendi:

*Huc adde quòd me fuisse de rudi vilem
Manus sine arte rustica dolaverunt,
Intérque cunctos ultimum Deos numen
Cucurbitarum ligneus vocor custos.*

sed hæc præter institutum & pensum nostrum, ad quod nos revocamus.

v. 549. *Ἀντ' πλεονέχων τῖπται*] MS. I. *πλεονέχων ἐστέπται*, cum interpretatione, *σφόδρ' ἐπιχίται*. Seleucus verò legit *ἀντ' ὁμολογέων* observante Proclo. *Μακάρις* hic, ut apud Latinos, *beati*, *fortunati* sunt homines copiosi, opulenti. Catullus: *O quantum est hominum beatorum*? Dicuntur & Græcis *εὐδαίμονες*. Versu sequente uterque Codex & Tzetzes: *δρουσάμενον*. Ibidem liber primus *σπερμῶν αἰὲν ἰόντων*. secundus autem *αἰνιόντων*. quod verius. Sic quoque Tzetzes. Ifingrini editio proximè verum: *αἰνιόντων*. Sic & apud Hom. *Ὀδυσ. N. v. 109. ἔδμεν' αἰνιόμεθα*, ubi quoque vulgati *αἰνιόμεθα*.

v. 554. *Τὸν φθιμένον ἔργα πλέσσει*] Ut versus constet, repone lectionem veterem ex utroque codice: *Τὸν φθιμένον ἔργον πλέσσει*. Extat & apud Moschopulum.

v. 558. *Χαλεπὸς αἰσάπαις*] Noxius ovibus, ut Latinis *gravis*. Virg. III. Georg. 415.

Galbanèoque agitare gravi nidore chelydros.

Sic legit Servius & exponit, *serpentibus noxio*. Ovid. IV. Metam. v. 497.

Inspirantque graves animas.

Liv. VII, 6. *Grave tempus & forte annus pestilens erat*. Versu sequente uterque codex: *καὶ πλεῖστον αἰῶν*.

v. 561. *Ταῦτα φυλασσάμενον*] Hunc & sequentes duos versus pro subdititiis expungendos esse censuit olim Plutarchus. Nec illos videtur agnovisse Moschopulus. Rectiùs sanè abessent.

v. 566. *Ἰεργὸν Ὠκεανὸν*] Omnes *ἰεργὸν* hic esse magnum, immensum interpretantur. Non nego sic posse accipi. Verum tamen est *ἰεργὸν* hîc propriam notionem non migrare. Oceanus enim sacer erat, quia erat Deorum domicilium, Neptuni, Thetyos, Solis, astrorum, quæ credebantur mare subire. Fabianus apud Senec. I. controvers. *Sacrum quidem terris natura circumfudit Oceanum*. Hinc & *dium* appellatur. Plautus apud Varronem ex emendatione Scaligeri:

conferta rate inaratæque peritæ

Qui dium mare eunt sudantes atque sedentes.

Sic sæpè apud nostrum & alios *εἰς ἄλαν ἦσαν*. *In mare dium*. Quin & Oceanus pro Deo habebatur, Cæli & Telluris filio, patre verò

Saturni & Opis. Hinc Alexander M. ei fecit tamquam Deo. Justinus: *Expugnata deinde urbe, reversus in naves Oceano libamenta dedit, prosperum in patriam reditum precatus.*

v. 568. Οἰστρογόν Πανδονίς] MS. II. Proclus, Tzetzes: οἰστρογόν. Sic & Hesychius & Etymologici magni auctor, Suidas tamen & MS. I. stat à vulgata. v. 570. MS. I, περιπυρνέμεν. v. 574. MS. II. κρύπτειν.

v. 582. Ἡμῶν δὲ σκόλυμα τ' αἰθεῖ] Hoc tempus significat Theocritus Idyll. VI, 15.

Α' δὲ καὶ αὐτόθι τοὶ ἀφ' ἡρώωνται, αἵ αὖτ' ἀκάνθας
Ταῖς καρπυρῇ χαῖται, τὴν καλὸν θάλασσαν αἰεὶ φέρει.

Quæ sic reddenda sunt: Illa verò sua sponte lascivis, quia cardui flores sunt languidi, tum pulcra aestas ardet. Versationibus vulgatis nullus sensus. Χαῖται καρπυρῇ αὖτ' ἀκάνθας, sunt pappi volantes Lucretii. Pappi enim sunt flores carduorum. καρπυρῇ quia fervore solis flaccidæ decidunt & per aërem feruntur. Elegans fragmentum Alcæi de hoc ipso tempore nobis servavit Proclus: Οἷον πτόμα τήγχε. (Sic MS. Gudii) Τὸ γὰρ ἄστρον περιτίλλεται. Ἡ δὲ ἄστρο χαλινά. Ἀχὼ δ' ἐν πετάλων τὰ δὲ αἰνὰ τήγχε αἰθεῖ καὶ σκόλυμα. Corrupta D. Heinsius sic emendat, ἀχὼ δ' ἐν πετάλων ἀχίπε τήγχε. Sed videtur potius scripsisse: ἀχὼ δ' ἐν πετάλων αἰθεῖ αἰνὰ τήγχε. *Sonne canit.* ut exprimat illud Hesiodi, λιγυρὴν καὶ χαλινὰ αἰεὶ αἰθεῖ. ubi tamen MS. II. ἐπικρύπτει.

v. 584. Καρυατώδης] MS. uterque καρυατώδης, ut & vers. 664.

v. 589. Εἰς πετραίην τι σκῆν] Mirificè Interpretes Latini, ut solent *Petrosaque umbra*. Πετραίη σκῆν est σκῆν ἐν σπηλαίῳ, umbra in antro. ut supra v. 532. γλάφυ πετρῇν, est antrum in petra. Ubi rursus Interpretes, *caverna petrosa*. Πέτρα Homero aliisque Græcis Poëtis sæpè est antrum in rupe excavatum. Iliad. β.

Ἡὐν ἴθνα εἰσι μελισσῶν αἰθινῶν
Πέτρης ἐν γλαφυρῇ αἰεὶ νέον ἐρχομένην.

Quemadmodum populi evolant apium confertim ex cavo rupis antro novo examine exeuntium. Idem Iliad. δ. Πέτρης ἐκβαίνοντα διδρυμένον ἐν σπηλαίῳ. Ex rupis antro exeuntem excipiens insidiis.

v. 590. Μᾶζα τ' ἀμολγαίη] Est polenta pastoritia, ποιμνική, ut Athenæus explicat. Μᾶζα est polenta farina conspersa & subacta aqua & oleo. Hesych. Μᾶζα, ἀλφίτη πεφυρμένη ὕδατι καὶ ἐλαίῳ. Α μᾶζα perelegans vocabulum ὑπερμαζῶν apud Simocattam ep. 77. & Alciphronem ep. 18. legitur. quod est è nimia alimentorum copia lascivire. Id ipsam quod Belgæ eadem ratione pervenustè dicunt: *broet-droncken zijn*. Hesych. ὑπερμαζῶν, ὑπερτροφῶν. Nugatur Tzetzes, qui μᾶζαν dici putat quasi τὸ μὴ ἄζαν. Μᾶζα est à μᾶτῳ, subigro. Est enim farina subacta aqua. hinc Latinis massa. Siculi ζ & σ invicem mutant. Pro πλάσσω dixerunt πλάζω, pro αἰνάσσω αἰνάζω, ζάκωντος Saguntus.

v. 591. Βοῖς ὑλοφάγος] Interpretes: *bovis arborivora*. Imo: *bovis quæ*

qua nascitur frondibus. Ex enim pabulum boum. Hesych. φαῖδος βοῶν
προφῆ, ὃ ἐοικέναι οἱ βοῶν. Phædrus:

*Hac inter ipse dominus à cœna redit
Et quia corruptos viderat nuper boves
Accedit ad præsepe: Cui frondis parum est?*

In eadem fabula: Frondem bubulcus affert. Ovid. III. Metam. v. 730.
Res trita est.

v. 594. Ἀντίον εὐκροῖε αἰέμω] Revocavi lectionem veterem,
quam servavit MS. I. & omnes Græci Interpretes præter Tzerzem,
qui hunc versum non exponit. Legunt autem omnes ἀκροῖε Ζεφύρου.
Homer. Οἶδος. β.

Τοῖσιν δ' ἐκδροῖν ἔσθ' ἢ γλαυκῶπις Ἀθλίῳ
Ἀκροῖ Ζεφύρῳ, κέλαδον τ' ἐπὶ οἶνον πάντων.

His verò ferentem ventum immisit casus oculis Minerva purum Zephy-
rum, resonantem per obscurum pontum. Sic exponunt Græci magistri
ἀκροῖ purum, nullis aliis ventis permixtum. Alii ἡρέμα πνέοντα, le-
niter spirantem. quod non probo. Nam & Boreæ tribuit Homerus
Οἶδος. ξ.

Ἐβδμοῖτ' δ' ἀνθεῖναις ἀπὸ Κρήτης ὑπὸ
Ἐπιδροῖ Boreῖ αἰέμω ἀκροῖ κηλοῖ.

Septimo verò conscendentes à lata Creta nāvigauiμus Borea vento puro
bono. Vide ibi Eustath. Sed ad priorem locum Οἶδος. β. Scholiorum
brevium auctor, qui pro Didymo venditatur: ἀκροῖ Ζεφύρῳ] ἐπιπνέ-
διον ἀέρας, πνέοντα πρὸς πλὴν χεῖμα. οὔτε πλείον οὔτε ἥλαστον. ἢ τ' μὴ κε-
κομῆτον Ζεφύρῳ. Ἀκροῖ Ζεφύρῳ, commodum, spirantem quantum opus
est, neque nimis vehementer, neque nimis remissè. Aut non mixtum,
sed purum Zephyrum. In MS. II. est εὐκροῖ Ζεφύρου, sicut & apud
Homerum nonnullos legisse εὐκροῖ Ζεφύρῳ Eustathius & Scholiastes
observant. Sed prætuli consensum libri antiqui cum Interpretibus,
ut & ἀκροῖ in Homero retinetur.

v. 596. Τεῖς δ' ὕδατος μετρίαν]. Latine redditur imperitissime:
Tertiam aquæ partem infunde, quartam verò misce vino. Estne qui in-
telligat? Hoc verò dicit Heliodus: Tres partes aquæ prius infunde,
quartam verò vini admisce. Tribus partibus aquæ unam vini admiscen-
dam esse præcipit.

v. 601. Ἐπικροῖ βίον] Latini Interpretes: victum sufficientem,
cum sit conditum, repositum. Superius v. 407.

Χεῖματα δ' εἰν οἴκῳ πάντ' ἄρδρα ποιήσας.

Instrumenta verò omnia domi disposita para. v. 627.

Ὅπλα δ' ἐπικροῖς πάντ' ἐγκρίθης οἴκῳ.

Armamenta verò disposita omnia domi repono. v. 617.

Παλιν δὲ κατὰ χρόνους ἀγέμενος εἶναι.

annus verò in opere sic rectè dispositus sit. Si hæc feceris, omnia gerentur suo tempore, totum annum rectè dispensaveris in opere faciendo. Vulgò inficere vertitur: ita annus in opere rustico absolutus sit.

v. 602. Ποιῖναι δῆμις] Est quærere, comparare sibi servum, ut alio loco ποιῖναι γυναικα inveniire uxorem. Marc. III. 14. καὶ ἐποίησεν δωδεκὰ ἵνα ἀποστείλῃ. Et elegit duodecim quos mitteret. ὁμοίως ποιῖναι. Demosth. comparare argentum. ποιῖναι πέντε τέλαντα. Matth. XXV. 16. quinque talenta lucrari, facere. Ubi malè Interpretes hoc loquendi genus incusant Latinismi, à quo abhorreat Græca Lingua. Latinos sic loqui verum est, Cic. I. divinatur. Etiam Philosophum, si commodum ei esset, pecuniam facere posse. Sic rem facere. Sed Græci etiam ac Hebræi hoc loquendi genere usi sunt, ut Drusus & Grotius ad Matthæum ostenderunt. Nec alienum est à nostra vernacula, in qua dicimus *groot gold maecken*. Hinc facere est ποιῖναι comparare, colligere. Florus lib. I, cap. 1. ubi aqua hæret viris doctis: Ex variis elementis congregavit corpus, populūque Romanum ipse fecit. Ipse collegit. ut apud Sallust. exercitum argento facere, est colligere, comparare. Herodotus l. II. Κροῖστος δὲ ἀμαρτῶν τὸ χρυσὸν ἐποίησε σφραγίσαι αὐτῷ Καππαδοκίῳ. Cræsus autem oraculo interpretando adversus Cappadociam conscribat exercitum. Nihil certius. Non spero futuros imposterum quibus hic locus Flori mendi sit suspectus, quique fateantur se ignorare quid faciat hoc loco fecit. Posses quidem etiam exponere *populum Romanum ipse fecit*, hoc est, genuit quasi *populum Romanum*, est parens populi Romani. Nam facere nonnumquam est gignere. Varro III. de R. R. 22. plerumque pullos similes sui faciunt. Sic κατὰ ποιῖναι apud Lucam XIII, 9. quod non ineptè vetus vertit Interpres, *fructus facere*, pro ferre, gignere. Romulus dicitur etiam Romani populi sator. Ennius:

————— O Romule, Romule dic o

Qualem te patria custodem Di genuerunt.

Tu produxisti nos endo luminis auras

O pater! o genitor! o sanguen dis oriundum.

sed verius est, quod prius dixi.

v. 605. Ἡμετέροισι] Latinis dormitator, Glossæ Vet. ἡμετέροισι dormitator, fur nocturnus. Plautus: Ni illic homo est aut dormitator aut sector zonarius. Huic opponitur inderdiarius. Eadem glossæ: Inderdiarius ἡμετέροισι.

CAPUT XIV.

Theocriti epigramma duobus distichis ineditis ex MS. auctum. Idem emendatum. Hesiodi locus novè expositus. Idem bis restitutus. Μέτρε φυλάσσεσθ. Elegans epigramma in Anthologia emendatum & expositum, repudiata magnorum virorum interpretatione. Nemesis homines pro meritis accipit. Infesta est superbis & ostentatoribus, & nimix felicitati. Ἐπικεῖς. Καίρως. Tempus.

v. 619. **Ε**Υ΄ τ' αἰ Πλειάδες θύει] Quàm periculosi sint tum cursus maritimi insigni exemplo ostendit Theocritus in epigrammate in Cleonicum, qui circa occasum Pleiadum in mari periit. Hujus epigrammatis quatuor versus nunc primi edimus ex codice Palatino veterrimo; quem Fridericus Sylburgius contulit cum Anthologia. In qua ut & in Theocriti editionibus prius solum distichon extat.

Ἀνδραπὶ, ζωῆς ἀειφείδω, μηδὲ παρ' ὥρην •

Ναυτίλῳ ἴαθι, ὡς ἔ πάλυς ἀνδρὶ βίῳ.

Δηλαῖε Κλεόνικε, σὺ δ' εἰς λιπαρὴν Θάσσην ἰλθεῖν

Ἦ πείγῳ κίχλης ἱεπορῳ οἶα Συρίας.

Ἐμπορεῖς, ὦ Κλεόνικε, δύσιν δ' ὑπὸ Πλειάδες αὐτίκῃ

Ποιθόρῳ καὶ τῇ Πλειάδι συγκατέβης. lege: ποιθόρῳ καὶ τῇ.

Homo parce vita, neque tempore alieno Naviga, quia vita hominis est brevis. Miser Cleonice, tu in optimam Thasum venire properasti mercator ex Coelestria. Mercator Cleonice, sub ipsum Pleiadis occasum Mare transiens nauta cum Pleiade simul occidisti.

v. 643. Νῆ ὀλίγῳ αἰεῖν] Tricantur Græci Magistri, qui contendunt αἰεῖν εἰρηνικῶς esse χαίρειν ἰαῖν, quamvis iis adstipuletur Plutarchus libello de audiendis Poëtis. Qui, cùm hunc locum produxisset, ait: τὸ μὲν γὰρ αἰεῖν σημαίνεται τὸ ἰπανεῖν. αὐτὸ δὲ ἰπανεῖν ἀντὶ τοῦ παρορμητικῶς νῦν κίχρηται, καθάπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ καλῶς φαιδρὸν ἔχειν, καὶ χαίρειν καλεῖσθαι, ὅταν μὴ δεινότητι μηδὲ λαμβάνωμεν. ἔτι καὶ τὸ ἰπανεῖν Περσεφόνηαν ἱστοί φασὶν ὡς παρατητὴν εἰρῆνης. Αἰεῖν hic ἰπανεῖν significat, id est, laudare. Laudare autem pro recusare ponitur hoc loco. Sicut usitatum nobis est dicere bonè habet & valeat, cùm aliud volumus & non accipimus. Atque sic quidem aiunt Proserpinam vocari ἰπανεῖν quasi aspernandam. Vide Eustath. ad Iliad. κ. p. 720. edit. Basil. Sed

non erat ut alienam τῷ αἰεῖν significationem hīc affingerent. Dictum enim est ab Hesiodo eo sensu quo à Virgilio : *laudato ingentia rura, Exiguum colito.*

v. 647. Βέληαι δὲ λείψ] MS. I, & II. βέληαι. In secundo præterea ἀπερία λιμῶν.

v. 655. Τὰ δὲ ἀποπρωγυδύρα πολλαῖ] Latini Interpretes: *pradeliberata voxò multa.* Inscitè. ἀποπρωγυδύρα sunt ἀποκρυψιδύρα. Per præcones indicata, prædicta. Sed πῖδαται ἀλλα hīc est *præmia præponere*, non *certamina*, ut malè Interpretes, monente Amplissimo Cupero in Observat. lib. III, c. 20. Vide & quæ notavi ad Luciani Solocistam. Sic & πῖδαται ἀγῶνα in fragmento Pindari apud Plutarchum de animalium follertia:

Τιβιδύρων ἀγῶναν πρίφασις δροπίς
Εἰς αἶπυν ἔβαλε σκοτίς.

Propositorum præmiorum certaminis declaratio Virtutem in altas conjecit tenebras.

v. 657. Ὑμῶν νικήσονται φέρειν τρίποδ' ἀγῶνται] Monet Proclus quosdam scribere Ὑμῶν νικήσονται ἐν Χαλκίδι θῆον Ὀμηρον. qui non sunt audiendi. Decisum enim jam est & constitutum ab iis, qui temporum rationes descripserunt, Hesiodum minorem esse Homero centum quasi annis, nec potuisse cum eo de palma certare.

v. 667. Εἰ μὴ δὲ ἀέφρων] MS. I. Εἰ δὲ μὴ ἀέφρων. v. 669. πύλας est imperium, potestas, magistratus. Hinc οἱ ἐν πύλῃ qui sunt cum imperio, magistratus.

v. 679. Ἡμῶν δὲ τὸ πρῶτον] Sic omnes editiones, quas vidi; cum scribendum τὸ πρῶτον cum MSS. Hoc mendum & in aliis locis sæpè sustulimus.

v. 688. Ὅσ' ἀγρεύω] MS. II. ὡς ἀγρεύω. Sic & in quodam libro se reperisse testatur Commelinus.

v. 691. Μετὰ κύμασι πῆματι κύρσται] MS. I. πῆμασι. non inventa paranomasia, ut παθήματα μαθήματα, & infinita talia. Versu sequente scribe: Διῖον γ' εἰκ' ἐφ' ἁμάξαν cum libro primo & Græcis Interpretibus omnibus.

v. 694. Μίτρεφ φυλάσσειας] Non video cur viri doctissimi μίτρεφ hīc ve'nt exponi tempus. Quis μίτρεφ accepit pro καιρῶ. Μίτρεφ φυλάσσειας est modum tenere. Luciano μίτρεφ ἱππας. Epigramma de Nemeli in Antholog:

Ἢ Νέμεις πῆχυν κατῆχῃ. πινὸς ἔνεφ; λίξης.
Ἡᾶσιν ἀπυγίλλω. μηδὲν ὑπὲρ τὸ μίτρον.

Nemesis cubitum teneo? quæmobrem? quæris. Omnibus præcipio: nequid supra modum. Extat de eadem Dea in iisdem Floridis Græcorum Poëtarum aliud epigramma ejusdem argumenti, sed turpissima macula se datum, quam mirum tot viros doctos, qui in illo vertendo elaborarunt, non animadvertisse.

Εἰπίδα

Ἐλπίδα καὶ Νέμεσιν Εὐνὺς παρὰ βωμὸν ἵταδ' ἔα
 Τὴν μὲν ὡς ἐλπίζης, τὴν δ' ὡς μηδὲν ἔχειν.

Vertit magnus Politianus:

*Spem simul & Nemefin posita dicat Eunus in ara,
 Scilicet ut speres omnia, nil habeas.*

Sic & Henricus Stephanus, & plurimi alii. Rem prorsus admirabilem Eunum Spem & Nemefin in eadem ara consecrasse, ut sperare quidem liceret, sed numquam potiri! Ad illam aram mortuos arbitror fecisse, quibus omnis vitæ rerumque jucundarum spes delicit, non miseros, quos bona illa Dea fovet, & melius cras fore semper ait. Deinde quis umquam audivit Nemefin tam crudelem esse, quæ omnium desideriis intercedat, neminemque votorum compotem fieri sinat? Quin contra Nemesis credebatur esse Dea, quæ omnes pro meritis accipiebat, ab improbis & insolentibus exigebat supplicia, bonos & modestos augebat præmiis, sic dicta ἡ δὲ τῇ ἴσῃ νόμον ἐχέειν, quod suum cuique tribuat. Artemidorus lib. II. Οὐνεργεῖν. Νέμεσις αἰεὶ τοῖς κατὰ νόμον ζῶσι ἀγαθὰ, καὶ μετρίοις ἀνθρώποις, καὶ φιλολόγοις, τοῖς δὲ παρενομοῦσι, καὶ τοῖς ἐπιτεταρμένοις ποτὶ, καὶ τοῖς μεγαλὸν ὄρεσθ' ἀνέχουσιν ἐναντία κατὰ νόμον, καὶ ἐμπόδιον ἔπι χειρὶ μένων. Nemesis semper propitia est viventibus secundum legem, & moderatis hominibus, & philologis. At verò contra leges delinquentibus, & his qui aliquibus insidias struunt, & magnas res moliantur, adversatur, eorumque conatus impedit. Amm. Marcell. lib. XIV. Hac & huiusmodi innumerabilia ultrix facinorum impiorum, bonorumque præmiatrix aliquoties operatur Adrastia, atque utinam semper, quam vocabulo duplici etiam Nemefin appellamus. propterea & paullò post addit veteres Theologos finxisse Nemefin esse Justitiæ filiam. Vides ergo non solum acumen & venustatem huic epigrammati detraxisse descriptores aut corruptores; sed & ipsum sanum sensum. Omnia restitues, si mecum scribes ut Poëtam scripsisse planè decrevi & pro compertissimo habeo:

Ἐλπίδα καὶ Νέμεσιν Εὐνὺς παρὰ βωμὸν ἵταδ' ἔα
 Τὴν μὲν ὡς ἐλπίζης, τὴν δ' ὡς μηδὲν ἔχειν.

Spem simul & Nemefin Eunus in eadem ara posuit. Illam quidem ut speres, hanc ut ne quid nimis. Eunus Nemefin & Spem in eadem ara dedicarat, ne improbas spes concipiamus, & immodica desideremus, ut simul ἐπιμενῶν, neque ultra sortem nostram efferamur. Sic enim dicebantur qui sic se comparabant, ut semper in omni vitæ ratione tenerent illud μηδὲν ἄγειν. Galenus III. in πρὸς ῥηλικὸν Hippocratis: Ἀνθρώπων ἐπιμενῶν καλεῖται τὸ μέτρον, ὃ μηδὲν ἄγειν πρὸς τὴν βίον. Hominem ἐπιμενῶν vocamus modestum, cui ne quid nimis in omni vita cura est. Has esse præcipuas Nemeseos partes, præter id quod superius attulimus, aliud ejusdem sententiæ epigramma antiquum testatur: αὐτὸς δὲ ποτὶ. 255

Ἢ Νέμεσις ἐπὶ λήξει τῆς πύχης τῆς τι χαλινῆς
 Μὴτ' ἀμετρίον τι ποιεῖν, μὴτ' ἀχάιστα λέγειν.

*Nemesis monet hoc cubito & hoc freno ne immoderatè quid agas, nec of-
frenatè loquaris. Α'χαλίνα λέγων, ut apud Euripid. ἀχαλίνει σίμα. Tacito, procax lingua. Tumidis verò, vanis ostentatoribus, & improba
spe magna affectantibus Nemesis est infestissima. Claud.*

*Sed Dea quæ nimis obstat Rhamnusia votis
Ingemuit flexisque rotam.*

Lucanus:

Et tumidis infesta colit quæ numina Rhamnus.

Ovidius ad superbum & suam felicitatem jactantem;

Non metuis dubia fortuna stantis in orbe

Numen, & exosa verba superba Dea.

Nec ista Diva valdè magna patiebatur esse diuturna. Inde & si quid excellens peribat, adsignabatur Nemesi. Statius II. Sylvarum montem formosissimi pueri adscribit Nemesi, quia nimiam ejus pulcritudinem ferre non potuerit:

Nectere tentabat juvenum pulcerrimus ille

Cum tribus Eleis unam trieterida lustris:

Attendit torvo tristis Rhamnusia vultu,

Ac primum implevitque toros, oculisque nitorem

Addidit, & solito sublimius ora levavit.

Heu misero letale favens, seseque videndo

Torsit, & Invidiam Mortemque amplexa jacenti

Injecit nexus, carpsitque immotis adunca

Ora verenda manu.

Vide & Epicedium in Glauciam. Hoc caput ex Animadversionum Variarum libellis libuit hic interferere. Redeamus nunc ex diverticulo in viam & ad Hesiodum. Μῆτις hic nihil aliud esse quàm modum, non tempus, ut viri Græcè doctissimi notarunt, etiam ex præcedentibus apparet. Præcipit enim Poëta, ut modum servemus in omnibus rebus, neque nimium credamus navibus, neque nimium onus imponamus curribus; utque singula agamus suo tempore, neque hyeme, neque vere mare tentemus, sed æstate, quod ille tempus navigandi optimum ducit. Hinc & statim sequitur præceptum de legitimo tempore uxorem ducendi. Καὶρὸς est tempus justum, opportunum. ut etiam apud Latinos. Terent. *In tempore venire quod verum omnium est primum.* Apud eundem: *per tempus advenis.* Donatus: *oportune.* Sic igitur videtur hic versus interpungendus:

Μῆτις φυλάσσει. Καὶρὸς δ' ἐπὶ πάντι ἀρετῇ.

Modum tene. Tempus verò in omnibus est optimum.

v. 696. Μήτις τελειόται ἐπίαν] In MS. II. pro varia lectione notatum erat: τελειόταις, quam lectionem Tzetzes probat invitis Mufis.

v. 698. Τίτρε' ἡβώη] MS. II. ἡβῶαι. Proclus, Tzetzes, Moschopulus, Pollux, docent omnes hic omissum esse δῖος, & Poëtæ sententiam

tentiam esse, puellam quatuordecim annorum esse nubilem. Sed & hic Latini Interpretes maluerunt errare, quàm eruditorum magistrorum sententiæ subscribere.

v. 702. Οὐ μὲν γάρ π] MS. I. ὅδ' ἔν γάρ π.

C A P U T XV.

Hesiodus emendatus. Γήρεϊ θῆκε. Γλώσσης χάριν. Gellius ex conjectura emendatur. Κατὰ μέτρον ἴσασιν. Hesiodus interpunctione restitutus. Noctes cur dicantur esse Deorum. Noctu in terris versari Deos Veterum opinio. Quintilianus in declamationibus emendatus. Αὐλή. Ἀγροῦλοι ποιμένες. Concubitum polluere Veteres credebant. Τάφῳ coena funebris. Χυτρόποδες. Ἀνθρώπια. Hesychius emendatus. Λάσανα. Mos Veterum in novis vasis lustrandis. Imbuere. Ἀκίνητα. Multi & graves aliquot Interpretum lapsus.

v. 705. Ω Μὰ γήρεϊ δῶκεν] In secundo MSCto alia manus: αὐτὸ γήρεϊ θῆκεν. Et sic Stobæus legit cum Proclo & Tzetzæ. Ille enim exponit: τὸ αὐτὸν τὸ γῆρεϊ τὸ ἀνδρὶ πῶσαι. Hic: καὶ παρ' ἡλικίαν πρὸς γῆρεϊ καὶ ἀφῆλκα. In crudam senectutem ponit, facit ut ante tempus senescat. γήρεϊ θῆκε per ellipsin pro εὐ γῆρεϊ θῆκε, hoc est, πῶσαι εἶναι. Vulgata lectio non potest ferri.

v. 709. Γλώσσης χάριν] Est quod aliter dicitur ῥήματος χάριν, *dicis gratia*. Glossæ Latino-Græcæ: *dicis causa ῥήματος χάριν. Dicis gratia* 14. ῥήματος χάριν ὡς παρὰ Γαίῃ τῇ ἡμετέρῃ. Interpretes sine sensu: *lingua gratia*. Sequentia lege ex MS. I.

εἰ δὲ κεν ἀρχῇ

Ἦν ἔπειτα τ' εἰπὼν. Vertunt perperam:

Si autem coeperis aut verbum aliquod locutus infestum, aut facias. Vide quæ notavimus ad vers. 294.

v. 712. Ἦν ἔπειτα εἰς φιλόπῃ] MSS. ambo. ἦν ἔπειτα. v. 714. Σὲ δὲ μὴ πῶ κατὰ δόξαν εἶδαι. σὲ πῶ, pro σὺ πῶ. Quæ ἀντίπῃσι Homero familiaris. Quod non monerem, nisi tantillæ rei ignorancem fraudi fuisse Interpretibus, ut ineptissimè hunc versum redderent, deprehendissem.

v. 716. Νεκρῶν] Uterque codex: νεκρῶν. Secundus pro ἔπειτα ἔπειτα. Vulgatam tuctur Eustathius ad Iliad. x, p. 713. Ἐκ τῆς νεκρῶν, νεκρῶν, καὶ ὁ παρ' Ἡσιόδῳ νεκρῶν.

v. 719.

v. 719. Γλώσσης τῇ θρασυτέρῃ] Hunc locum Latinè fecit Gellius lib. I. Noct. Att. 15. Hesiodus Poëtarum prudentissimus linguam non vulgandam, sed recondendam esse dicit, perinde ut thesaurum; ejusque esse in promendo gratiam plurimam, si modesta, & parca, & modulata sit. Sed aut Gellius non intellexit quid sit κατὰ μέτρον ἔχειν, quod non est modulata, sed modum tenens, quæ coërcet & reprimit effrenem loquacitatem, ἀχάλινους λόγους, inanem futilitatem, quæ μετὰ φυλάσσει in loquendo: aut forsan scripsit: & parca & moderata sit.

v. 721. Εἰ δὲ καὶ γὰρ ἔφη] Affert hic Proclus similem Alcæi sententiam: εἰκ' εἰπὼς τὰ δέλως, ἀκούσεις τὰ κ' εἰ δέλως. Quam quasi de verbo ad verbum Latinè expressit Terentius: si mihi pergit quæ vult dicere: ea quæ non vult audiet.

v. 722. Μὰ δὲ πολυζέινε δαιτὶς δυνάμεφιλ' εἶναι οἱ καὶ γὰρ] Hujus loci hic est sensus: Ne in convivio quod multi instruunt amici sis morosus de symbolis. Δαίς πολυζέιν' οἱ καὶ γὰρ est convivium quod de symbolis instruitur à multis amicis. Talia convivia dicebantur ἔργον. Hesych. ἔργον ἢ πολλῶν δόχλια. Terentio de symbolis esse. Convivæ ἔργον, σίωσιν. Sed hæc obvia sunt & à viris doctis pridem observata.

v. 726. Οὐ γὰρ τίς κλύσει] MS. εἰ γὰρ δ' οἶα.

v. 727. Οἷός τις ὁμίχων] MS. I. ὁρῶς. malè. Veteres qui vestibus longis utebantur, exoneraturi vesicam non erecti stabant, sed procumbebant in terram, ut pedes vestibus tegerentur. Hinc pedes tegere sacris Scriptoribus est ventris aut vesicæ excrementa ejicere. Græcis καθίλεισθαι ἰδιώτας. Ad idem vestitus genus pertinet istud præceptum, quo statim Hesiodus vetat nudari αἰδῶναι μεϊντήτων.

v. 728. Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ] Uterque codex: Αὐτὰρ ἐπὶ καὶ δὴ. Primus postea: μεμνημέν' εἰς ἀνίον. post ἀνίον delenda distinctio. Sic autem vertendi sunt hic & sequens versus. Sed etiam postquam occidit, memor ejus rei, adversus orientem, neque in via, neque inter eundem extra viam meas. In vulgata versione nihil sani.

v. 730. Μακρόν τ' οὐκ ἐστὶν ἔσθαι] MS. I. ἔσθαι. Quæ hic Moschopulus & alii tradunt de sententia Hesiodi, cur noctes dicat esse Deorum, non sunt nauci. Nemo Poëtam interpretaturus tam hospes esse debebat in lectione Poëtarum, ut ignoraret illorum sententiam fuisse, noctes Deos versari in terra & hoc orbe nostro inter homines, interdum sedes superas colere. Stat. I. Sylv. 1.

————— Huc sub nocte silenti

Cum superis terrena placent, tua turba relicto
Labetur cælo.

Quintil. declamat. X. Quotiescumque domus fuerat grato sopore prostrata, aderat ille, quales humanis se offerunt oculis propiti Dii, quale latissimum numen est cum se patitur videre. Sicut omnis religio templorum, omnis religio lucorum, cum tacuere mortalia, & profani procul,
errare

erat sedibus totis, solitudine frui, & de suis dicitur exire simulacris: ita juvenis meus noctibus totus agebat filium, & paterna domo ac peratibus suis fruebatur placidus & mitis, & matri propitius, ut numen & Deus delabi syderibus, & venire de liquido puroque aere videbatur. Sic legendus hic locus, & distinguendus. Vulgò malè habet. Hinc pleæque ἱερφαίμαι non solum apud gentiles, sed etiam in sacris libris noctu dicuntur factæ.

v. 732. Εἰς κίον αὐλῆς] Ἀλλὰ non est atrium, ut Interpretes existimant; sed caula. uti ferè semper antiquissimis Scriptoribus αὐλῆς sunt mansiones ὑπαῖραι, in quibus oves, capræ & alia animalia minoræ stabulabantur. Pollux lib. 1. ἡ μὲν αἱ βόες ἵστανται βύταθρον, βουάλιον, βουάσιον. ἡ δὲ αἱ οἰς καὶ αἴγες, αὐλὴ καὶ σηκός. Apollon. Argon. I. 575. & 1173. ac sæpè apud Homerum. Quoniam verò sub dio erant, inde αὐλίζαν & ἀγραυλεῖν est sub dio agere. In Theog. v. 26. ποιρῆδες ἀγραυλοί. sunt pastores sub dio agentes, non, ut Interpretes, in agris pernoctantes. Quem errorem quoque B. Lucæ Interpretes errarunt, in capite secundo; sed quem dudum castigavit If. Casaubonus.

v. 733. Μηδ' αἰδῶν γυνῇ πεπλεγμένη] Immeritò Proclus hic Hesiodum exagitat, quasi in nimis exilibus tradendis versetur, & de rebus levibus præcepta præscribat, dum verba in propria notione accipit. Sed Hesiodi verba sunt μυτικώπεια. Hoc autem vult à concubitu etiam legitimo non rem sacram esse faciendam, ne domi quidem, nedum in publico, ni antè lauto & lustrato corpore. Tibullus:

————— discedat ab aris
Cui tulit hesternæ gaudia nocte Venus.

Hinc solebant se purificare. Suet. Aug. 94. de Attia Augusti matre, quæ cum dracone in templo visa sibi est volutari: *expergesacta quasi ex concubitu mariti sese purificavit.* Quin & alia negotia suscipere non licebat iis qui propter dormierant, nisi antea essent lustrati. Columell. XII. 4. de pistoribus, cocis, cellariis: *His omnibus placuit eum qui rerum harum officium suscepit, castum esse continentemque oportere, quoniam totum in eo sit, ne contrectarentur pocula, vel cibi, nisi aut ab impube, aut certè abstinentissimo rebus Venereis: quibus si fuerit operatus, vel vir vel fœmina, debere eos flumine aut perenni aqua priusquam penora contingant ablui.* Propter quod his necessarium est pueri vel virginis ministerium, per quos promantur, quæ usus postulat. Nec Christianis olim licebat statim sacris operari, si cum uxoribus consueverant. Gregorius M. respons. ad Quæst. X. Aug. Episco. Ang. *Vir cum propria conjuge dormiens intrare Ecclesiam non debet, sed neque lotus intrare statim debet.* Paullò pòst: *Et quamvis de hac re diversa hominum nationes diversa sentiant atque custodire videantur, Romanorum tamen semper ab antiquioribus usus fuit post admixtionem propria conjugis*

gis & lavacri purificationem ab ingressu Ecclesia paulatim reverenter abstinere. Sed quantò rectius sapiens illa foemina, cùm consuleretur, quando post concubitum liceret mysteriis interesse, respondit; si cum tua uxore rem habuisti, statim, si cum aliena numquam.

v. 735. Μηδ' ἀπὸ δυσφήμις πίφω] Τάφω hic non est bustum, sepulcrum, ut rursus malè Interpretes, sed *αἰδέσθω*, filicornium, coena funebris, quæ opponitur *δαιτὶ θιῶν*, hoc est convivio quod celebratur die festo, aut post sollemne sacrificium. Nullum enim sacrificium sine epulis. Hesych. Τάφω τὸ χορὸν αἰδέσθω ἐπὶ τῇ τ' *χοιτοχόρῳ* τιμῇ. Τάφω est convivium quod celebratur in mortuorum honorem. Homer. Iliad. ψ. v. 29.

Αὐτὸς ὁ τοῖσι πίφωι μυστικὰ δαίτυ.

sed ille his funebres epulas lautas instruxit. Ab hac ferali coena redeuntes vetat Poëta liberis operam dare mali ominis causâ, quia, ut puto, vana superstitione capti credebant minimè vitales futuros, qui ex hac *μίζῃ* procrearentur. Hinc vocat *δυσφήμις*, & quia Græci & Romani statuebantur omnia feralia polluere propterea purgabantur ab exequiis redeuntes. Festus: *Funus profecti redeuntes ignem supergrediebantur adpersi: quod purgationis genus vocabant suffitio-nem.*

v. 748. Ἀπὸ χοιτοπόδων ἀνεπὶρέκτων] Ab ollis nondum dedicatis. Sic verte. *Χυτοπόδες* enim *χύτρας*, ut Proclus aliique monent. Alioquin sunt *ἱχθαὶ* τ' *μαγείρων*, foculi sive sint fixi, sive mobiles, qui carbonibus implebantur & quibus imponebantur ollæ, quæ & *λάσυνα* dicuntur & *ἀνθράκια*. Hesych. Ἀνθράκιον τὸ μικρὸν τελεπόδιον, καὶ λίθον τιμὸν ὃ ἐν δακτυλίσκῳ, καὶ χοιτοπόδιον, καὶ πῦρον μικρὸν ἡμίονον. Sic scribendus hic locus, sine sensu vulgò legitur & laudatur à viris Græcè doctissimis *χοιτοπόδιον*. Pollux X, 24. *Χυτοπόδες* ἴτι μὲν καὶ *λάσυνα* κυκλωδὸν ἄρῃν, ὡς Διοκλῆς ἐν Μετρίσταις. Ἀπὸ λαοστίνων *δαμνῶν* ἀφαιρήσιν. Ἐν δὲ τοῖς πρώτοις τ' *ἱππύνακ* *ἰάμβων* εἰρηται *χοιτοπόδιον*. ὡς αὖτε καὶ παρ' Ἡσιόδου.

Μὴ δ' ἀπὸ χοιτοπόδων ἀνεπὶρέκτων ἀνελόντα.

Ἀλλὰ τὐτο μὲν ἔπαθ' ἡ δηλοῖ. ὅταν δὲ Δίφιλον ἐν ἱππκλήρῳ λέγη, *Χυτροὶ μίζαν παρὰ τ' μαγείρας*. δαλονόπ τιτὼ χύτραν λέγει, ἀλλ' ὃ τ' *χοιτοπόδα*. Paucis interjectis: *Χυτοπόδα καὶ πύκα καὶ ἀνθράκιον* ἔφη. Ἀλέξιδ' *εἰπὼν* ἐν Λημνίᾳ. Καὶ μὲν παρὶν μὲν ἀνθράκιον ἐν μέσῳ στίων πὶ κυάμων μετὰς. Καὶ ἡδ' ὃ στίων ἀργεῖον ἢ κυάμους, ἢ ἄλλο πὶ τοῖσιν εἰσφρυγν. Καὶ μὲν ἱχθαὶν εἰποῖς ἀντὶ τὸ ἀνθράκιον τὐτο καὶ ἱχθαίον. Ἀρσινόφάνης ἐν *πυγλώσταις* εἰπὼντ' *ἱχθαίον*. ὃ δὲ Στρεπύνης ἐν *Φυλακταῖς*. Πῶς αὖν ἡμίσει μὲν πὶς θυμωλῶπιν μετὰ ἱχθαίον. Ap-
posui pluscula verba, quia ex illis discimus quid fuerit *χοιτοπόδες*, *λάσυνα*, *ἀνθράκιον*, quod video ignorari. Plerique enim putant esse

esse *trullam*, ut P. Septimius Florens, vir elegantissimus, in Aristophanis *ειρήνῃ*, qui hos versus

——— *ἐμπύην γὰρ*
Πρὸς τὸ πολέμου πὲρ λάσσαν τῇ βουλῇ ποτ' ἰδῶ,

sic interpretatur:

——— *ante bellum hic scilicet*
Trulla steterit in gratiam Senatus.

Cum non sint trullæ, sed foci ad quos carnes coquebantur Seriatui post sacrificia. Vide ibi antiqua scholia. *χορὸπέδεις* autem sunt ipsæ *χορὸς συνουδοχικαὶ*, ut *templa lapidata* apud Sueton. Calig. 6. non sunt grandine icta, ut exponit vir plurimæ lectionis C. Barthius in Adversariis, sed Dii lapidibus impetiti. Veteres autem nullis vasis solebant antè uti ad cibum potumque capiendum, nisi antè lustrata essent libatione ex iis Diis facta. Proclus ad hunc locum *ἀπὸ χορῶν μὲν αὐτῶν φαίγῃς πρὶν ποτίσῃς ἐξ αὐτῶν τοῖς θεοῖς*. Ex ollis non antè cibum capias, quàm ex iis Diis libaveris. Sic patinam dedicat Vitellius apud Suetonium: *Hanc quoque (cœnam) superavit ipse dedicatione patina, quam ob immensam magnitudinem clypeum Minerva Αἰγίδα παλῦχον διατίθαι*. Hoc Latinis propriè est imbuiere, quia tum vasa illa imbuebant vino quod Diis libabant. Inde postea *imbuiere* de omnibus rebus, quæ primo usui nostro accommodantur. Catullus de Argo nave: *Illâ rudem cursu prima imbuit Amphitriten*. Etiam de ipsis hominibus dicitur: Florus II. 3. *Cotidiani & domestici hostes tyrocinia militum imbuebant*. Tacit. I. ann. 36. *Imbutasque prada manus in direptionem Galliarum erupturas*. Id. III. Hist. 15. *Us civili prada miles imbueretur*.

v. 750. *Μὴδ' ἐπ' αἰνήταισι καθίζον*] Rectè αἰνήταις Veteres exposuerunt *πίφους*. In bustis enim stare, sedere, imò busta videre habebatur pro diro & infausto omine. Quam superstitionem gentilium deridet Theodoretus sermone VII. *θρηνητικῆς ἰατρικῆς*. *Μὴδ' ἰστολαμβαίνει τὸ πλάζον τοῖς πίφους*. *Nefas habes accedere ad sepulcra*. De his multa viri doctissimi notarunt ad Theophrasti characteres.

CAPUT XVI.

Vulgatus index Ημέραι expunctus. Fausti dies & infauti, sicut & horæ in fastis notatz. Commoda sydera. A Jove omnes dies. Hesiodus emendatus ter. Πεπονασμένοι. Antiqua lectio Poëtæ vindicata. Τεπελεσμένοι ἡμαρ. Quaternarii numeri sanctitas. Φύσις αἰόλα, Παναίοι. Nicomachus Gerasenus & Anonymus antiquus Scriptor correctus & explicatus. Hesiodo lux. Orcus. Ὀρθὸς sepulcrum. Menandro medicina. Orcus perjurii vindex. Virgilius defensus. Hesiodus denuo correctus. Μετάδραμι.

HΕΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ ΗΜΕΡΑΙ] Nec hic index in Vossii codicibus, nec in Gudii Proclo est. Quia nec ullum distinctionis vestigium apparet. In nonnullis tamen libris recentioribus titulum istum existare viri docti monuerunt, in Veteribus verò non conspici, a quorum auctoritate nobis discedere religio est.

v. 765. Ημέραι δ' ὅν Διόειν] Veteres, ut etiam nunc superstitioni homines, alios dies faustos, alios infastos ac inauspicatos ad aliquod opus inchoandum ducebant, quos vocabant ἀνφοροί, ἀνφοροί Latini *Ægyptios*, *ominales*, *religiosos*, *incommodos* (sicut contrà ea *commoda sydera* sunt fausta. Propert. II, el. 26. *Quaritis & cælo Phœnicem inventa sereno Quæ sit stella homini commoda, quæque mala.* Eodem modo Græcis *μαίρα ἐπιθίδει*, & *ἀνπιθίδει*) qui in veterum fastis erant notati ut semper cognosci possint ab aliquid aggressuris, felix ne esset ille dies, nec ne. Petronius narrat in triclinio Trimalcionis duas tabulas fuisse in utroque poste defixas, quarum altera *luna cursum*, *stellarumque septem imagines pictas*, (sc. habebat) & *qui dies boni*, *quique incommodi essent*, *distinguente bullâ notabantur*. Non verò dies tantum sed & horæ aliæ faustæ habebantur, aliæ infastæ. Quod & Proclus observavit addens Diis dicatum esse meridiem, Heroribus verò tempus pomeridianum, ideoque esse inauspicatum: auspiciatissimum verò matutinum & vespertinum. Hinc superstitioni nihil auspicabantur, nulli se accingebant operi, nisi inspectis ephemeridibus, ex quibus capiebatur dies & hora fausta. Juven. Sat. VI. v. 576.

Ad primum lapidem vectari cum placet, hora

Sumitur ex libro: si prurit frictus ocelli

Angulus, inspectâ genesi collyria poscit. &c.

Hæc

Hæc superstitio primùm ab Ægyptiis profecta, unde dies *Ægyptiaci* dicuntur. Augustinus in epistolam ad Galatas: *Tam verò ne aliquid inchoetur aut adificiorum, aut ejusmodi quorumlibet operum diebus, quos Ægyptiacos vocant, sæpè etiam nos monere non dubitant.* Dammati sunt à Conciliis & Patribus primæ Ecclesiæ. Meritò. Nec tamen nostrorum fastorum auctores ab hac ridicula gentilium opinione possunt deduci. Tam difficulter inveteratæ opiniones & errores eradicantur. Hesiodus autem felicitatis dierum & infelicitatis causas tribuit Jovi.

Ἡμεῖς δ' ἐν Διὶ πύλας μὲν εἶναι καὶ μετὰ μῆτρην.

Dies verò ex Jove observans ut decet. Et paullò post:

Αἱ δὲ τῶν ἡμερῶν εἰσι Διὸς παρὰ μητρὶν.

Dies enim sunt à Jove sapiente. Ubi malè Interpretes: *ha enim dies.* Omnes dies sunt à Jove. Noster iterum:

Ὅσας τῶν νύκτας τε καὶ ἡμερῶν ἐν Διὶ εἰσι.

Quotquot noctes ac dies à Jove sunt. Ut mirer doctos viros hic tricarī. Superiùs in *ἔργα* v. 563.

Εὐτ' αὖ δ' ἐλάττω μὲν τρεπὺς ἡλίου

Χείμαρξ ἐκπλήσσει Ζεὺς ἡμέτη.

Cùm autem sexaginta post brumam hybernos dies Jupiter exegeris. Homerus:

Ταῖς τῶν νύκτων ἐστὶν ἐπιχθονίαν ἀνθρώπων

Οἷον ἐκ' ἡμερῶν ἄγχοι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

Talis est hominum terrestrium mens.

Qualem diem inducit pater deorum & hominum.

Sic enim antiquissimos accepisse hos versus testantur Eustathius & Sextus Empiricus lib. V. adversus Mathematicos, qui Chaldaeorum opiniones explodit. Vide & viri præstantissimi & magnæ eruditionis Merici Casauboni, magni parentis dignissimi filii dissertationem de hoc Homeri loco, æternum monumentum amicitiæ, quæ inter nos intercedit.

v. 765. Τετραγὰς μὲν δὲ Τετραγὰς est ultima dies, sive trigesima cujuscvis mensis. Veteres olim singulos menses credebant esse triginta dierum, quamvis id, si calculos ponas accuratè, verum non sit. Solon, teste Plutarcho, hunc trigessimum diem vocavit *ἐνὲ καὶ νῆας*, veterem & novam, quia pars ejus diei pertinebat ad lunam veterem, pars ad novam. Vide quæ hic notant Proclus, Moschopulus, Tzetzes, & in primis Petavius in variis dissertationibus ad Uranologium, Lib. IV, cap. 13.

v. 781. Σπέρμα δ' ἄρ' ἐσθλόν] MS. I. σπέρματι δάσπαται, quod & in secundo habetur pro varia lectione. Metri causâ legendum δάσπαται. Sed vulgatam non damno.

v. 783. Κέρη δ' ἐὶ σύμφορος ἐστίν] MS. I. αἰσύμφορος.

v. 785. Κέρη τε γνέσθαι] Nullus dubito quin omnes probaturi sint MS. I. lectionem: κέρησι γνέσθαι. Sic quoque legendum versû 794.

κέρησι

κέρησι δὲ πειρησίοις. Vulgò ineptè: κέρη δὲ πειρησίοις. In recentissimis editionibus cum jactura metri, κέρη δὲ πειρησίοις.

v. 793. Ἰστέον φῶτα Γένεσθαι. μέγα γάρ πινυμεν ἄνθρωπον ἰσὺν] MS. I. γένεσθαι. MS. II. μέγα. Sic & Palatinos codices legisse testatur Commelinus, quibus adstipulantur editiones Basileenses Ysingerini & Oporini, quas sequor. Ibidem malè nonnulli scribunt πινυμεν. πινυμεν enim Græcis dicitur homo prudens, & versutus eadem ratione qua Latinis *callidus*, cujus scilicet animus ita rerum usu occalluit, ut falli faciliè non possit. Phædro *retorridi* dicuntur. Hoc verò sine præclaris ingenii dotibus consequi nemo potest, etsi à primis annis in luce fori & hominum fuerit versatus.

v. 797. Πρύλαξο δὲ θυμὸν περὶ αἰεὶ αἰεὶ] Hos tres versus ineptissime & imperitissime verterunt Interpretes: *cautus verò esto animo ut quartum vites desinentis & inchoati mensis, doloribus conficiendo animo, valdè hac accommodata est dies*. Nihil potest fingi imperitius, nihil insulsius. Miror viros eruditissimos, qui hunc Poëtam ediderunt, istam inscitiam non castigasse. Hesiodi verò hæc mens est: *Teneto verò memoria quarto die ut vites finientis & inchoantis mensis doloribus conficere animum; valdè hac sacra est*. Vides sententiam Poëtæ rectà adversari Interpretum Latinorum versioni. πρύλαξο θυμὸν, ut superius: *ὅς θυμὸν δὲ εὖ πάντα φυλάσσει*, animo autem studiosè omnia custodi. Τετραμερὴν ἡμᾶς est ἰστέον, ut apud Gregor. πλεὺς ἰστέον est festum celebrare. ἰστέον ἐπὶ Χριστῷ τετραμερὴν, festus dies Christo dicatus, qui celebratur in honorem Christi. Quis ignorat τετραμῆς? Quarta verò finientis mensis est quarta & vicesima mensis dies; quarta verò inchoantis est quarta à kalendis. Apud Græcos enim in quolibet mense tres erant quartæ dies, τετάρτη ἰσημέρις, τετάρτη μισῶντις, τετάρτη φθίνοντις. Prima quarta, τετάρτη ἰσημέρις, est quarta à kalendis; secunda quarta τετάρτη μισῶντις est quarta post decimam: tertia quarta τετάρτη φθίνοντις est quarta post vicesimam. Sic etiam sunt tres tertix, quintæ, sextæ, septimæ, octavæ, nonæ in singulo mense. Paullò ante μέσης τετραγίδος, *media quarta* meminit, quæ est quarta decima, τετάρτη μισῶντις. Versu 812. & sequentibus tres nonæ, εἰσάδες commemorantur. Et hæc satis obvia, quæ non notassem, nisi viderem esse qui nesciant qui per τετραγίδα φθίνοντις καὶ ἰσημέρις μὲν dies sint intelligendi. Ceterum numerus quaternarius quàm sanctus fuerit antiquis, præcipuè Pythagoreis, & quam vim ei tribuerint neminem paullò humaniorem fugit. Inter varia cognomina dictus etiam fuit Φύσις Αἰόλος. Nicomachus Gerasenus in Ἀριθμητικῶν Θεολογικῶν libris: *Ἡ δὲ περὶ πάλιν αὐτοῖς θυμὸς μέγιστος, ἀλλὰ θεός, &c. ἔστι γὰρ αὐτοῖς τὸ πνεῦμα φυσικῶν ἀπαρασφάκτων πηγῇ καὶ κλειδῶν τὸ φύσεως, &c. ἀλλὰ καὶ αὐτὴ φύσις καὶ Αἰόλος*. Vertit A. Schottus: *Quaternarius item magno ipsis est miraculo, novus Deus &c. Fons ipsis est naturalium effectuum, atque natura claviger, &c. Imò natura ipsa est & varietas*. Sed num Αἰόλος est varietas? Meursius in denario Pythagorico legit:

legit : Αἰὼς φύσις ex Anonymo in Theolog. Arithmetica : Αἰὼς φύ-
σις πρῶτος πᾶσι πνεύματι τὸ πνεῦμα ἐμβαλίνοντι τὸ οἰκίστην. καὶ ὅτι
ἐκ αἰὸς πρῶτης ἡ πρῶτη ἀφ' ἧς ἀρχή. διὸ καὶ κλειδῶν πᾶσι τὸ φύσις
αὐτῶ πνεύματι ἐμβαλίνοντι. *Æoli naturam appellabant quater natura,*
varietatem proprietatis indicantes : & quod absque eo non sit universalis
constitutio, unde etiam clavigerum natura quendam ipsum undique co-
gnominabant. Sod quid est *Æoli natura*? *Æolus Vulcaniarum Insula-*
rum Rex fuisse traditur, & cœlestium motuum peritus; idcircoque
ventorum dominus. Quid verò ille ad naturam rerum omnium pa-
rentem? Rectè se habet lectio Nicomachi, nisi quòd copula sit exte-
renda, legendumque : αἰὼς καὶ αὐτὴ φύσις αἰὼς. Dorica Dialecto,
qua utebantur Pythagorei & omnes magnæ Græciæ incolæ pro αἰὼς.
Sic vice versa emendandus Anonymus ex Nicomacho, non contrà.
Αἰὼς, & Παναιὼς sunt φύσις propria epitheta. Ratio nemini
potest esse obscura. Inscriptio antiqua apud Gruterum:

ΦΥΣΙΣ ΠΑΝΑΙΟΔΟΣ

П А Н Т. М Н Т.

Fuit, qui me reprehendit, quòd Nicomachum Gergasenum dixerim, uti vocatur apud Photium, præfatus nullos umquam fuisse Gergasenos, sed eos dici Gerasenos. Verùm si Photio non credit, credat Matthæo, qui eos vocat, Cap. VIII. 28. *Gergesenos*. Nimirum eadem urbs vocabatur *Γεργεσα*, & *Γεργεσων*, incolæ Geraseni, Gergaseni, & Gergeseni, quos etiam hoc nomine appellat Josephus II. de Bello Judaico 20.

v. 804. Ὀρχος ἀνωμόδης] Interpp. *Perjurium vindicantes*. Quis au-
divit Ὀρχος esse perjurium? Ὀρχος ἀνωμόδης est jurisjurandi fidem vio-
lare, perjurum fieri. Sed Ὀρχος numquam simpliciter est perjurium.
Ceterum in MS. I. legitur: Ὀρχος γυνόμειος. *Orcum natum*. Sanè sic
legisse videtur Virgilius: *quintam fuge: pallidus Orcus Eumenidesque
sata*. Ubi Servius: *Hesiodus Orcum quintâ lunâ dicit natum*. Ex Celso
quoque tradit Orcum esse jurisjurandi Deum, pallidum dictum quia
jurantes repudatione palleant. Apud Orcum enim defunctas ani-
mas jurare, ne quid suos, quos in vita reliquerunt, contra fas ad-
juvent. Orcus Latinis est Pluto, summus inferorum Deus. Cic. in
Verr. *Ut alter Orcus venisse Ætnam, & non Proserpinam, sed ipsam
Cererem rapuisse videatur*, hoc est, alter Pluto. Plaut. Poen. I. 130.

Quo die Orcus ab Acheronte mortuos amiserit.

Et sic Latini frequenter. Nonnullis tamen non Pluto, sed Charon Orcus est. Glossæ Philoxeni: Orcus Χαίρων. Quin & Silius Italicus Cerberum dicit Orcum.

Illatrat jejunis faucibus Orcus

Armenti quondam custos immanis Iberi.

Ut Veteres videantur omnibus inferis tribuisse nomen Orci, quod à Græcis illos accepisse certum est; qui ὄρεον vocarunt sepulchrum, ut bene observat Maximus Scaliger ad Varronem ex Menandro:

Οὐ πάντες ἐξήλωσα πολυπλῆ κερεῖν.

Εἰς τὸ ἴσην ὄρεον τῆ σφῶδ' ἔρχεται εὐπλής.

Numquam invidio mortuo opulento, in simile sepulchrum venit viam valde tenuis. Sic hic locus legitur; pro quo malè substituit vir summus ὄρεον rectè tamen scripsit εὐπλής, cum aliter legeretur εὐπλῆ. ὄρεον Ianè fuisse Deum inferorum, patet ex hoc loco Hesiodi, qui illum conjungit cum Furiis, & natum dicit ab Eride in perjuro- rum poenam. Vide & in Theog. v. 231. Sicut autem ἄδης, hoc est, Pluto, sic & ὄρεος inferorum Deus pro sepulchro ponitur. Ex lectio- ne autem nostri codicis apparet Virgilium non esse hallucinatum, quod Salmasius in libro de annis climactericis contendit, cum scrip- sit Orcum natum esse quinto die. Sic enim invenit in suis exem- plaribus, ut legitur in primo Vossiano. In hoc tamen abit à senten- tia Hesiodi, quòd illo die Erinnidas quoque natas canat: cum He- siodus tantum dicat illas versari apud superos, ad vindicanda sce- lera flagitiosorum hominum. Sed forsitan in hoc secutus est Or- pheum, & Melampodem; qui & ipsi commodorum & incommodo- rum dierum ephemerides ediderunt cum illorum causis, ut Græci In- terpretes, qui illorum testimoniis sæpè utuntur, ostendunt.

v. 812. Εὐδαλὶ μὲν γὰρ τ' ἰδὲ φυλάσσῃ] MS. I. εὐδαλὶ μὲν γὰρ θ' ἰδὲ φυ- τασσῃ. Bona siquidem est hæc ad plantandum.

v. 818. Παῦροι δὲ τ' ἀληθῆς κελύουσιν] *Pauci veracem dicunt.* Inde Virgilius ait illum diem esse contrarium furtis. *Veritas fuga melior con- traria furtis.* Furtibus enim fraudi est veritas. Hic est hujus loci sen- sus, quem & Salmasius ὁ πάνυ vidit.

v. 820. Μῖσος παῦροι δ' αὖτ' εἰσέδου] MS. I. μετ' αἰσέδου παῦροι δ' αὖτ' εἰσέδου. quod placet. Subintelligendum autem hic ἴσους. Paul- lò antè τῶν πολυκλήδων perperam vertunt bene *clavatum*, cum sit πα- λυκλήδων in qua multa sunt sedilia remigum. Κληίδες enim sunt transtra. v. 823. Μηνίδωναι sunt μετὰ πίπλους, dies *intercidentes*, qui inter faustos & infaustos volvuntur. Vulgò *incerti* vertunt. *Διῶς* est πῆμα. Unde Catadupa Ciceroni Nilī catarrectes dicitur, quod de altissima rupe præceps cadat.

CAPUT XVII.

Λαοαγόϙ. Hesiodus emendatus & vindicatus. Ταύσφυρϙ. Δῶσε Αφροδίτης. Πλεκτὰ ἄρματα. In Hesiodo conjectura. Οἰχέην ἄτλω. Phazdrus emendatus. Ἐχειν, habere pro regere. Adamantinus. Obscurus locus Hesiodi & aliquot Homeri expositi. Κυάνε πύχες. Πύχες in scutis quid. Πύχες montium juga. Πολύπλυχϙ. Οἴλυμπϙ. Ἐλαύνειν, δελαύνειν. Ducere.

ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ] Servius ad XII. Æneid. hunc librum laudat nomine Αἰσιδωπίου. Latinis, inquit, secundum Hesiodum in Αἰσιδωπίῳ Ulyssis & Circes filius fuit. Sed errat Servius; Non in Αἰσιδῷ sed in Theogonia hæc dicit Hesiodus. Et sic legendum videtur apud Servium.

In Αἰσιδῷ v. 3. Λαοαγός] Ad bella concitantis, bellicosi. Hefych. Λαοαγόϙ, εὖσε ἢ παραγομένης οἷς τὸ πόλεμον. Οἷον ἐκείνου Αἰήτα. Cur vertant populorum dissipatoris causam nullam video. De matre Alcmenæ quæ Herculem edidit diversæ sunt Veterum sententiæ. Pelopis filiam fuisse consentiunt ferè omnes. Hinc Hercules Pelopis pronepos dicitur in antiqua inscriptione. Diodorus Siculus illam vocat Eurythemodam, Ptolemaeus Lyfidicen, Apollodoro in Bibliotheca Anaxo Alcæi filia dicitur.

v. 9. Ἡ δ' αὖ καὶ δῖ] Lege: ἢ δῖ.

v. 23. Τὰ δ' αὖτε ἱέρηροι] Diaconus legit ἱέρηροι, & interpretatur παρδωρόροι. Pessimè meo iudicio. Γέρηροι παλέμιοι καὶ φυλόπιδες coniungenda esse vel puer videat.

v. 29. Αἰὲς ἀλκτῆρος φονόση] Cui persuadeas tironem Græcæ linguæ nescire δῖος ἀλκτῆρος esse depulsatorem malorum, damnorum, calamitatum? Hinc Hercules appellatur ἀλεξιμαχϙ. Interpretes tamen portentoso errore transtulerunt: Martis depulsorem. Inferius:

Θήκετο δ' αἰὼφ' ἄρμιοι δῖος ἀλκτῆρος σίδηρον.

Iniecit autem humeris malorum depulsatorem gladium.

v. 35. Ταυσφύρε Ηλεκτρυώνης] Pulcra Electrionida. Ridiculè Interpretes. procera Electryonida. quam paullò antè appellaverat εἰσφύρον, nunc dixit ταυσφύρον. Hefych. ταυσφύρϙ, ἐρτόσφυρϙ, εἰσφύρϙ, λεπτόσφυρϙ. quæ pulcros & teneros talos habet, formosa. Sic apud eundem: Ταυαῖφης est λεπτόφης, tenuiter textus. Ταυαηκίς Ve-

teres exponunt *εὐμήκες*. Ταύτεριχα, λιπύτεριχα. Ταυὰς non solum est *μυήκες*, sed & λιπύς.

v. 47. Τερεπύριχα δώροισι πολυχρόνι] Nescio quid hîc deliret Diaconus, qui hæc verba accipit de Alcmena, asseverans illam hîc à Poëta dici Venerem, quia superiùs scripserit, eam omnes antecellere mulieres *εἰδὴ καὶ μεγάλῃ*. quæ an sano homini in mentem possint venire dubito. Cui enim, præcipuè qui Græcos Poëtas enarrandi partes sibi imposuit, potest latere δώροσφι Ἀφροδίτης esse *συναίσαν*, *εὐνίαν*, *φιλότηα*, *Concubitum*, *consuetudinem*?

v. 52. Βίλιω Ἡρακλείω] Ineptè vertitur: *vim Herculanam*. Cùm sit secundùm pervulgatam & creberrimam Græcis Poëtis circumscriptionem, ipse Hercules. Inferiùs:

Εἰ μίεσσα δὲ δράκοντος ἔλω φόβῳ, ἔπ' φαίνομαι.

In medio autem draco erat terribilis. Homerus Iliad. β. v. 387.

Εἰ μὴ νύξ ἐλθῶσα διγχεῖναι ἰδέσθαι ἀνδρῶν.

Donec nox irruens dirimat viros, ubi ridiculè Interpres, *robur virorum*. Ubi Interpretes denuò: *draconis horror*. Imitatus est Horatius:

Perrupit Acheronta Hercules labor.

hoc est Hercules, ut apud eundem Catonis *virtus* est Cato: Narratur & prisca Catonis virtus sæpè incaluisse mero.

v. 63. Πλεκῖσιν ὑφ' ἄρμῳσι] Inferiùs v. 309. ἄρμῳσι κελαινῶσι. v. 307. *εὐπλεκῶσι δίφροις*. hoc est, currus ex lignis contextos, compactos. *κελαινῶσι* de curribus, ut apud Latinos *texere* de navibus. Claud. *Quæ sylva carinas texuit*. Propert.

Itæ rates curvas & leti texite causas.

Ut pulcrè & verissimè emendavit Gronovius ὁ πῶν in Observationibus. Eustathius ad Iliad. θ. p. 602. Δίφρονι πεμπάινων, καὶ ὁ δηλαδὴ μίερος ἢ πῶπλεκται. Ἀλλὰ καὶ εὐπλεκῶσι καὶ εὐπλεκῶσι λέγεται. Vide eundem ad Iliad. κ. Texebantur autem currus ex viminibus, ut multis docet Schefferus lib. I. de re vehiculari c. 3.

v. 93. Ἡὲ ἄτλω ὀχέων] *Culpa[m] suam lugens*, non *noxam*, ut vulgus Interpretum. Existimo autem legendum ὀχέων, culpa[m] suam ferens, hoc est, luens. Homer. Iliad. φ. 300.

Ὁ δὲ φρεσὶν ἦσιν ἀκαδέει

Ἡὲν, καὶ ἄτλω ὀχέων ἀσσίφρονι θυμῷ

Hic verò mente sua captus iuit, suam culpa[m] luens stolido animo. Quod loquendi genus etiam Hebræis frequens, ut in illo, *filius non portet delicta patris*, hoc est, non luat.

v. 95. Ἀλλὰ σὺ θάσσον ἔχ' ἥνα φεικόμεναι ἱππων ἀκυπέδων] Hoc equos rege frenis. Hoc Phædro est, ora continere frenis spumantibus. Lib. III, fab. 6.

*Sed istum timeo sella qui prima sedens
Fugum flagello temperat lentum meo,
Et ora frenis continet spumantibus.*

Sic legendum esse ante quadraginta annos vidi, & probavi Gronovio. Horatio est ora fœdis temperare, Lib. I. carm. 7.

Gallica nec lupatis temperet ora frenis.

Ubi Scholiastes meus ineditus: *Gallica pro Gallicarum equarum ora.* Ovid. *spumantia ora coërcere*, V I. Metam.

————— *dum flectit in orbem*

Quadrupedes cursus, spumantiæque ora coërcet.

Id. V. Metam.

————— *Dea fertilis angues*

Curribus admoveat, frenisque coërcuit ora.

Id. epist. Phædræ:

Sapè juvat versare leves in pulvere currus,

Torquentem frenis ora sequacis equi.

Seneca Hippolyto v. 1002.

Cellos sonipedes ocyùs subigit iugo

Et ora frenis domita substrictis ligat.

Manil. lib. V.

Stare levi curru moderantem quattuor ora,

Spumigeris frenata lupis, & flectere equorum

Prævalidas vires,

v. 103. ΗΘΩι] Malè in multis editionibus legitur η Θωι. In aliis α Θωι, & sic legit Joannes Diaconus. Sed nihil muta. compellabant Seniores. Vide Scholiasten Homeri ad dictum locum & Apollonii Rhodii ad Lib. III, v. 52. Homerus Iliad. ζ. v. 518.

ΗΘωι η μεγάλη δή σε η̃ ιαχυμένην κωπύκω.

Venerande, certè te jam valdè properantem detineo.

v. 104. Ταύρεσσι Ε'πιοσίγαισσι] Non alia ratione Neptunus dicitur ταύρεσσι, uti & Oceanus apud Euripidem in Oreste: Η' πόντος Ωκεανὸς ἐν ταυρόχερος ἀγκύλαις ἐλίσσων, κυκλοῖ χθόνα. Aut Pontum quem Oceanus Taurinum caput habens Devolvens ulnis circumit terram. quam ejus filii, fluvii, nimirum propter violentiam, & strepitum. Festus: *Taurorum specie simulacra fluminum, id est, cum cornibus quod sunt atrociora ut tauri.* Virgil. IV. Georg. 371.

Et gemina auratus taurino cornua vultu

Eridanus: quo non alius per pingua culta

In mare purpureum violentior influit amnis.

Horatius: lib. IV. carm. ode 14. v. 25.

Sed tauriformis volvitur Ausidus,

Qui regna Dauni præfluit Appuli

Cum sævit.

Strabo lib. X. de Acheloo: Οἱ δὲ εἰκάζοντες ἐξ αὐτῶν πέλαις, ταύρας ὁμοῖον λέγουσι τῷ Α'χελῶϊ φασί, καθότι καὶ τὰς ἄλλας ποταμούς, ἀπὸ τοῦ ἔχειν, καὶ τὸ κατὰ τὴν ῥοὴν καμπύλῃ αἰς καλῶς κίεσθαι. Qui autem

ex fabulis verum colligunt, tauro similem forma Acheloum aiunt, ut & alios fluvios, ob strepitum & fluxum alveorum, qui cornua dicuntur. Vide & Ælian. Var. Hist. II, 32. Sic & in antiquis nummis fluvii forma bovis exprimuntur, ut pridem docuit vir doctrina & judicio magnus Antonius Augustinus in Dialogis.

v. 105. Ος Θήβας κρείδωνται ἔχει] Interpretes vertunt: qui Thebarum moenia tenet. Nec improbo. ἔχει tamen poterat etiam verti, habet. Nam habere Latinis æquè ut Græcis ἔχει dicuntur loca, qui illa possident, & gubernant, qui illis præsunt. Justin. XII, 4. Terras inter amnes Hydaspem & Indum Taxiles habebat. Flor. IV, 2. Siciliam & Sardiniam annona pignora per legatos habuit. Tacitus II. annal. 20. Festinare & urgere ut provincias & legiones solus habeat. Sic & homines & Dii dicuntur haberi ab iis, sub quorum potestate & ditione sunt. Ovid. I. Metam. v. 196.

Cum mihi qui fulmen, qui vos habeoque regoque,
Struxerit insidias.

v. 116. Θυμὰς γηθήσας] Nonnulli codices legunt non malè: μούρη γηθήσας.

v. 136. Κωίλω εὐπακῶν ἔργου Δαυδαλέω αἰδόμενῳ] Diaconus contendit αἰδόμενῳ hic non esse lapidem; sed αἰδέσθω. Hunc sequuntur Latini Interpretes. Sed quis tam hospes est in Veterum Scriptis, cui lateat adamantina Græcis & Latinis dici omnia quæ valdè dura sunt & firma? Sic Horatius Marti tribuit adamantinam tunicam. Ovid. IV. Metam. de sedibus inferorum:

Carceris ante fores clausas adamante sedebant.

hoc est, obicibus & postibus firmissimis. Sexcenta apud Poëtas exempla facilè invenies.

v. 143. Κωίω δὲ Δίῳ πλόχας ἡλέατο] Interpretes inscitissimè: cæruleis plicis fulgorem interfecantibus. Verte: cærulea lamina erant ductæ. Κωίω πλόχας, sunt cæruleæ laminæ, ut apud Homerum Τεσφός κωίω, cærulea lorica. Πλόχας sunt laminæ, tabulæ, plagulæ, coria ex quibus scuta conficiebantur. Etymolog. M. exponit τὴν Διόφορον, ἐπιπλασίαν ἐλαίσματα. Ex pluribus enim plagulis, pellibus, textis, tabulis, pro materiæ diversitate, conficiebantur clypei Græcorum, sicut & scuta Romanorum. Unde vult Varro scutum dici à secando, quasi secatum. Quamvis autem in veriverbio labatur Togatorum doctissimus, est enim scutum à σῦν, quia pellibus obducebatur, ostendit tamen Veterum scuta ex variis partibus fuisse compacta. Liquidissimè Homerus Iliad. H, v. 248.

Ἐξ δὲ Δίῳ πλόχας ἡλθε δαΐζον χαλκὸς αἰτερὸς

Ἐν τῇ ἐσθρομῇ ῥινὰ ῥέτο.

Ceterum sex per plagulas penetravit findens hasta, in septima autem pelle hæsit. Ajacis clypeus erat ἐπὶ αἰσίοι, singula pellis constituebat πλόχα, five plagulam. Iliad. γ, in descriptione scuti Achillis:

Ἀλλὰ δὴν μὲν ἑλπετο Δίῳ πλόχας, αἱ δὲ αἶψ' ἐν τῇ

ἦσαν

Ἦσαν ἑπτὰ πύλας ἤλασε Κρόνος
 Τὰς δύο χαλκείας, δύο δὲ ἰνδοὶ χρυσίεσσιν
 Τὴν δὲ μέσην χρυσίῳ.

Sed duas quidem adegit per plagulas, ha autem adhuc tres erant. Quoniam quinque plagulas Vulcanus duxerat, duas arcas, duasque intus flammis: Unam vero auream. In quibus locis ineptissime Interpretes πύλας vertunt plicas, ut in pluribus aliis. Polybius in descriptione scuti Romanorum σκεδῶμαζα appellat, lib. VI. Ἐκ διπλῆς σκεδῶμαζα, ταυροκόμῃ πιπηγὼς ὁμοίῳ μὲν δὲ πύλαι μολύβδινον δερμὶν ἐκτεταγμένη. Scutum ē duplici tabulato glutine taurino est compactum: extrema superficies linteo, deinde vitulino corio circumtegitur. Nicetas Choniata lib. I. rerum Isaaci Angeli in descriptione thoracis ex lineo coactili saepius aut decies in se complicato συμπλέγμετα dicit, quæ Proëtæ Veteres πύλας. Αὐτὸς μὲν τοι ὁ Κόρραδος ἀνδρὶ θυρεὺ τήνικα δὴ δὴ λίνῳ πιπηγῶν ὁμοίῳ αἰὲν αὐτῆρα ἰκτινῶς ἡλισμῶν ἀλγέροντων πολυλάκεις ἐκτεταγμένῃ δικλῇ ὡς οὖτος ἐκιδύτο. ἐς τοσούτον δὲ ὡς ἀνέκτοπις αἰὲς καὶ αἰὲν συμπληθέν, αἰς καὶ βέλους εἶναι παντὶς στρατιώτην, ἡλεκτῶντο δὲ ἐκ τεταγμένων καὶ πολλῶν ὑφάσμετα συμπλέγμετα. Ipse Conradus sine scuto tunc dimicabat: sed pro lorica textum quoddam gestabat ē lino factum, vino austero probe salito maceratum, saepius replicatum: quod quidem sale et vino coactum adeo firmum adversus ictum erat, ut penetrari à nullo telo posset. Erant autem huius texti plagella octodecim et eo plures. Propter eandem rationem tabulae quoque ex quibus fores compingebantur πύλας dicuntur. Pollux onomast. IX. 5. πύλας sunt etiam pugillarium tabulae, sive sint eburneae, sive lignae, sive aureae. Hinc δίπληξ, τερίπληξ, πολύπληξ. Nec longè inde discedit quod pro jugis montium πύλας ponuntur. Apollon. Rhod. III, 101.

Ἦν ὁ Ἰμῶν Οὐλύμπιο κατὰ πύλας.

Ivit per juga Olympi.

Ubi ridiculè Interpres novissimus valles exponit. Jugis montes conpescuntur. Hinc nostro in Theogon. v. 113. πολύπληξ Ὀλύμπῳ est multa juga habens. Ineptè Interpretes: caelum multis sphaeris impletum. Vide Eustath. ad Iliad. Θ. p. 610. ubi varias de huius vocis notione & origine sententias tradit. Ἐλαύνειν verò & ἐλαύνειν sunt propria in hac re verba. Homerus in loco superius laudato: ἑπτὰ πύλας ἤλασε Κρόνος. Quoniam quinque laminas duxit Vulcanus. Idem alio loco: ὡς ἄρα χαλκὸν ἤλασε, quam faber ararius fecit. Ἐλαύνειν σίδερον χρυσόν, ferrum, aurum ducere, propriè dicuntur fabri aurarii & ararii. Hinc ἐλάσμετα sunt laminae ductiles. Eustath. ad d. l. πύλας ἤλασε. εἰρηται τῷτο μὲν κατὰ τέχνῃ χρυσοδίκλῳ. dicitur hoc quidem secundum artem fabrorum arariorum. Est enim proprium χαλκουργῶν verbum. Herodot. I, 68. Ἐλθὼν ἐς χαλκήϊαν ἐσηκίτο σίδερον ἐξ ἐλαυνόμενον. Cum venisset in officinam arariam videns ferrum duci. Idem I, 50. Καταχαιόμενον χρυσὸν ἄωλετον, ἡμιπλῆθια ἐξ αὐτῶν ἐξήλαυν.

ἔχλαυν. Immensam vim auti liquefecit, ex quo dimidiatos lateres duxit. Noster inferius in Theogon.

Τὸν αὖτις χαλκὸν ἔρκετο ἔλκλαται.

Quem circa ferreum septum ductum est. Apollon. Rhod. Argonaut. II, 231.

Οὐδ' εἰ οἱ ἀδάμαντος ἔλκλαίμερον κίεας εἴη.

Ne si cor ei sit ex adamante ductum. Ἐλάμμερον Latinis est ducere. Horatius de Alexandri ærea statua : Ne quis se duceret ære. Πτόχες rectè etiam verti possunt tabulæ, quamvis sint ferreæ, aut coriaceæ, aut ex alia materia. Sic apud Tertull. de pallio eadem translatione plicæ longæ in toga dicuntur *tabula toga*, quod similes sint tabulis.

CAPUT XVIII.

Λόκα θεόντες. Ἀπλητο. In Hesiodo menda exempta. Eadem lux. Ἀμφὶ Καινέα, & similes locutiones. Τιταρήσιτο. Ἀγελαίη Ἀθλῶα. Μάχλει κορύσσειν. Danielis Heinssii elegantissima emendatio asserta. Juvenali lux. Rumpere auditorium. Hesiodus distinctione adjutus. Πάνεφθας κασίπερος. Κίβισις. Τιταίνειν. Χλωρὸς est ὠχρὸς. ἐπὶ χλωρῷ ἀδάμαντος βαίνειν. Leves in hastis. Et similes locutiones.

v. 146. Οὐδόντων λόκα θεόντων] Pervenustum loquendi genus est pro οὐδόντων λόκαῖν. Antiqua inscriptio in consecrationem templi in agro Herodis Attici, πωὴν χλωρῷ θείου, herba viridis, quod olim observavit Salmassius, & ante eum David Hæschelius in epistola ad Meursium scripta, quæ penes me est. Simile loquendi genus apud Aratum, λεπτὴ φάσκει χηλαί. vertit Cicero *obscura corpore chela*.

v. 147. Οὐδόντις ἀπλητοι] Dentes magni. Hesych. Ἀπλητοι, ἀπρόσιτοι, ἀχώριστοι μιγα. Interpretes pessimè : dentes inaccessi. Ut & v. 230. Γοργόντις ἀπλητοι, sunt terribiles. In Theog. v. 151. Χεῖρες ἀπλητοι manus magna, terribiles Sophocles : Ajace flagellifero v. 256. Τὸν ἀπλητοῖ ἔχει. Hunc furor magnus tenet. Nam sic legitur in editionibus antiquis. Recentiores Stephaniana, Plantiniana, ut & Græcus Interpres scribunt, ἀπλητος ut significet furorem seu insaniam veram, hoc est, magnam.

v. 155. Εἰ δὲ ὁμοῦς πε, φέτο τ' Ἀνδροκυσίη πε διδῆ] Legendum : ἀνδροκυσίη τ' ἐδιδῆ. Vertendum verò : In eo tumultu, terror, & homicidium ardebant scilicet ira, indignatione, dimicandi libidine.

v. 171. Οὐδ' ἔπειτα πρὶν ἵππῳ] Legendum ἔδ' ἵππῳ.

v. 179. Κανίᾳ τ' ἄμφι αἶακα, Δρύασι π] Hi omnes accusativi ab hoc versu usque ad 183. exponendi sunt per nominativos, *Canens Rex*, *Pirithous*, &c. quod sitis indicat versus, qui iis subicitur:

Ἀργυροί, χρύσεια δὲ χρὸς τὰ χεῖρ' ἔχοντες.

Latinos Interpretes fugit elegantissimum istud dicendi genus, αἰ ἄμφι Πλάτωνα, pro Πλάτων, de quo superius egimus. Poëta omisit articulum.

v. 181. Τιπερήσιον] Notat Diaconus hunc Lapitham nomen accepisse à loco quem coluerit. Is est fluvius Theſsaliz. Suidas: Τιπερήσιον ποταμὸς Θεσσαλίας. Sed & ejus accolæ eodem nomine truebantur. Stephanus de Urbibus: Τιπερήσιον ποταμὸς Θεσσαλίας. τὸ ἐθνητὸν ὀνομασθέντι Τιπερήσιον. Stultè ἔστι Ἀρεῖν veritatur *potius Martis*. cur non: *filius Martis*? Sic autem omnes dici πολέμικος ἄνδρας qui Homerum, parentem omnis doctrinæ & elegantiv legunt, non possunt nescire. Apud eundem eodem sensu: ἦς Ἀρηῖ.

v. 185. Ἀστυλοὶ οἰονιστῶν] Ovidio XII. Metamorph. dicitur Astylos:

*Quique suis frustra bellum dissuaserat augur
Astylos.*

v. 196. Ἰερδῶν π] *Ruentium*. non: *festinantium*. nisi forsan legendum: δ' ἰερδῶν π avidorum scilicet pugna.

v. 197. Ἀγλαίη τετραλόχεια] Cave veritas, *prædatrix Tritogenia*, cum Interpretibus. Retinendum Græcum epitheton *Agelea*. qua significatur bellicosa Minerva. Suidas: Ἀγλαίη ἢ Ἀθλῶα, ἢ δὲ τὸ ἄγειν λαόν, τετρί, τετραπλή. Noster infer. Theog. v. 318. Homer. Iliad. δ. v. 178.

Πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ Ἀγλαίη.

Prima Jovis filia Agelea. ubi æquè ineptè Interpretes: *prædatrix*. vide ibi Eustath. scholia Didymi & Etymolog. Magnum.

v. 198. Μάχῳ ἐθίλυσεν κρύσσεν] Quid est, *pugnam velle armare*? Sic enim reddiderunt Interpretes. Κρύσσεν μάχῳ est accendere prælium, ciere bellum, ut Justinus loquitur de Artemilia: *inter primos duces bellum acerrimè ciebat*. Noster paul' ὀ antè: Κρύσσεια κλέρον ἀνδρῶν, *accendens pugnam virorum*. Pindarus Isthmionic. VIII.

μάχας ἐκκαμύσσει

Ἐρῶν ἐν πεδίῳ κρύσσονται.

Pugna homines interspectis opus in campo ciere, quod est fortiter pugnare. Κρύσσεν sæpè generaliter est augere. Hesych. Κρύσσεν αὐξάνει. Pindarus Isthmionic. VIII. βίαν κρυεσσάμεναι ὀρθόδοιοι μηχαναῖς, *fortunas amplificare bonis artibus*.

v. 203. Θεῶν δ' ἔδ' ἄγνους Ὀλυμπῳ] Elegantissimè hunc locum emendavit D. Heinsius, qui legit ἄγνους Ὀλυμπῳ *frangebatur*, hoc est, resonabat Olympus. Polybius XV, 30. τ' δὲ Δίῳσι φέρονται τὰ παρὰ τὸ βασιλείας κατεργάζοντο πᾶς ὁ κόσμος τ' κρῶνται καὶ τ' κρῶνται. *Sacelliti-*
bua

bus regia mandata exponantibus plausu & clamore omnia loca replebantur. Noster Poëta inferius vers. 278.

Τοι μὲν ὑπαὶ λυγρῶν σφείζων ἵσαν αὐδῶ

Ἐξ ἀπαλῶν συμφώνων. ὅτε δὲ σφισιν ἄγνυτο ἡχώ.

Atque hi quidem canoris tibiis emittebant cantum & tenera ore, circumque ipsos frangebatur echo, id est, resonabat. Vers. 347.

Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἵππων ὑπὸ μαρτίαι ἀπάλαντο

Ὅξεϊα χεῖμαίσι, ὅτε δὲ σφιν ἄγνυτο ἡχώ.

Horum equi deinde obviam sibi mutuū facti, acutū binniq̄re, circaque ipsos frangebatur echo. Virgilius:

Et ca: tu quervula rumpens arbuta cicada.

I. 13. Juvenal. *Affiduo rupta lectore columna. Nec aliter intelligendus ejusdem Poëtæ locus Sat. VII. v. 85.*

Gloria quantalibet quid erit, si gloria tantūm est?

Curritur ad vocem jucundam, & carmen amica

Thebaïdos, latam fecit cūm Statius urbem,

Promisitque diem: tanta dulcedine captos

Afficit ille animos, tantæque libidine vulgi

Auditur. sed cūm fregit subsellia versu

Esurit, intactam Paridi nisi vendat Agavem.

In quo loco exponendo principes ingeniorum Josephus Scaliger & Isaacus Casaubonus mirè tricantur. Ille in Ausonianis lectionibus vult Statium Poëtam post incredibilem totius urbis expectationem tandem in agone Capitolino Thebaïdem suam recitasse, sed non placuisse, & contra cum alios coronatos, Hoc falsè significare Juvenalem dicentem: *sed cūm fregit subsellia versu*, nimirum Poëtam recitantem non stetisse, sed excidisse, hoc est, non placuisse. In diversum planè iit Casaubonus in animadversionibus in Suetonium, qui frangere subsellia interpretatur vehementissimè placuisse, sic ut Κρότω, Euge, Sophos acclamantium quasi subsellia frangerentur. Fundum hujus sententiæ producit Sidonium Apollinarem V, ep. 70. *Hunc olim perorantem, & rhetorica subsellia plausibili oratione frangentem, socer eloquens ultrò in familiam patriciam adscivit.* Sed uterque nihil aliud significat quàm simplicem recitationem, quod & postea ipse Casaubonus fatetur. Frangere subsellia versu eadem ratione dicitur, ut rumpere legendo columnas, cantu arbuta, Olympum. Martianus Capella: *Nam absque his qui perturbantes pectora sensusque cunctorum cognoscentium quoque perfregere subsellia.* Non nego tamen etiam de Κρότω & acclamationibus auditorum hoc loquendi genus posse usurpari. Sidon. lib. IX, ep. 19. *Dignum omnino, quem plausibilibus Roma foveret ulnis, quoque recitante crepitantis Athenæi subsellia curvata quaterentur.*

v. 204. Ἐν δὲ ἀγῶνι, ὅτε δὲ ὅλῳ ἀπάλαντο ἱστορίῳ

Ἀγανῶντι ἐν ἀγῶνι. Διαὶ δὲ ἐξέχον αἰσίδης]

Hi versus nec rectè sunt expositi, & prava distinctione corrupti. Ad quod enim referas

referas εὖ αἰῶν non est. Sed leviter distinctione mutatâ omnis λή-
γας tolletur.

ἔν δ' ἄγερ', αἰεὶ δ' ἄλγε' ἀπείθε' ἱερφάνεθ
Ἀΐναιον· εὖ αἰῶνι θεῶν δ' ἱέρεον αἰεὶ δέ.

Ibi erat cœtus, qui cinctus erat ingentibus opibus Deorum. In certami-
no Dæa verò incipiebant cantare. Ἀΐγε' hic est concio, cœtus Deorum,
qui Apollinem & Musas audiebant canentes. Posset & πλεῖν πηγὰ
poni post ἱερφάνεον. Sed priorem distinctionem probō.

v. 208. Πάριφθ' ἡρασίπρε'] Interp. stanno liquefacto. Sed πάριφθ' ἡ-
ρασίπρε' est idem ἀπύφθ' ἡρασίπρε', stannum benè excoctum, pur-
gatum, optimum. ἀπύφθ' χρυσὸς Herodoto est purissimum, aurum
ad obussum, ut loquitur Suetonius. lib. I. cap. 50. ubi ἀπύφθ' χρυσὸν
opponit χρυσὸν λευκόν, album aurum. Ubi aurum λευκόν est aurum
cui multum argenti est admixtum, quod propterea dicitur pallere,
ut apud Catullum, *lure expalluit auri*. Hinc Augustinus sermone
de commate Psalmi L. *Quoniam iniquitatem meam ego agnosco. Quid
volui? aurum pallorem terra? argentum livorem terra? honorem tem-
poris fumum.* Theodoretus: ἀγνώσκει χρυσὸν δοκιμὸν τε καὶ ἀπύφθον.
Dignoscere aurum probatum & excoctum. Ubi perperam vir doctus in
Analectis emendat ἀπύφθον, ἀργύρεον ἀπύφθον eidem argentum rustula-
tum. Pollux lib. VII. ἀπύφθ' χρυσὸς ἀκέραιος, ἀκέραιος, εὐκλειπής,
ἀκέραιος.

v. 224. Ἀἰὼφ' δὲ ἰὼν κίβισις θεί] Quàm malè Interpretes: *circum
ipsum autem pera ferebatur*. Hæc nemo, nisi Græcè intelligat, asse-
quetur quid sibi velint. Sensus est, ipsum caput erat sacco inclusum,
sive perâ. Κίβισις est πήγ'ς, κίβισις. Callimachus:

Εἰ γὰρ ἐπὶ τῇ πύρρῃ ἰμὸν κίβισις.

Sic dicta quòd in illam reponatur βόσις, id est τροφή, si magni Ety-
mologici auctori credimus, qui & hunc Hesiodi locum benè expo-
nit: ἐδάσμεζεν εὖ δὲ κίβισι πρὶ ἀγρίῳ πλεῖ κεφαλὰν τῇ Γοργόνῃ ὁ Περσεύς.
Vide & Apollodor. Bibliothec. lib. II. Κίβισις est, quæ aliter dici κίστη
& κρίτη, cista, in qua facientes iter panem circumferebant & oblo-
nia. Vide Pollucem X, 23. Hesychium in κρίτη. & Etymologicum
Magnum in κρίτης. Latinis propriè dicitur *sportula*. Menander in Dy-
scolo apud Athen. Δειπνοσφ. IV.

Ὡς ἴνασι δ' αἱ τοιχάρυες
Κόλτας φέροντες, σάμνι ὑπὲρ τῶν θεῶν
Ἐνὲκ' αὐτῶν.

Ut sacrificant parietum perfossiores
Cistas ferentes & serias non Deorum
Causa, sed sui.

Ubi malè Casaubonus reponendum putat κίβισις, quamvis & ipse post
in addendis repudiaverit hanc emendationem. Pessimè verò Dale-
campius vertit *lectos*.

v. 229. Περσὺς Δαναΐδης ἐνὶ στήθεσσι] Interpretes cùm hæc, & paullò
præ-

præcedentia ita vertunt: *Ipse autem properanti & formidanti similis Perseus Danaides extendebatur*, ipsi nescierunt quid dicerent. *πράναι* & *πράναι* interdum est currere, festinare, fugere. Hesych. *πράναι*, *πράναι*. *πράναι*, *πράναι*. Et sic hoc loco accipiendum.

v. 231. *Ἐπὶ χλωρῷ ἀδάμαντι βαίνουσιν*] Exponitur: *In viridi adamantante euntibus*. Virides adamantes quis vidit? *χλωρὸς* Græcis non solum est viridis, sed etiam *ἀχρὸς* pallidus. Inferius v. 264. *Ἀχλὺς χλωρὴ*, tristitia pallida. Theophrastus carbunculos dixit *χλωροδίντες*, hoc est, pallidiores. Galenus in multis locis notavit apud Hippocratem *χλωρὸν* frequenter poni pro *ἀχρὸν*. Sicuti contrā ea apud Virgil. Eclog. VI. *pallentes herba* pro viridibus. Notandum verò loquendi genus exquisitum *ἐπὶ χλωρῷ ἀδάμαντι βαίνειν*, in pallido adamantante venire, pro ornatum adamantibus, ut apud Pindarum *ἵπποι ἐν πτεροῖς*, equi in alis pro alatis. Ennius: *levésque sequuntur in hastis*, hoc est, hastati. Virg. V. *Æn.*

————— occurrit Acastes
Horridus in jaculis & pelle Lybistidos ursa.

Jaculis instructus, & indutus pelle ursina. Flor. I. 1. Juventus divisa per tribus in equis & armis ad subita belli excubaret. Hoc est, equis instructa & armis.

v. 235. *Ἐξόρυσσας ὀδόντας*] Propriè acuebant dentes, ut in *ἔργῳ* v. 573. *ἄρπας χαρσύνουσιν* falces acuere. Sed hoc loco est frendebant dentibus, quod trendentium dentes colliduntur, sicut ferrum cūm acuitur ducitur in core.

v. 260. *Προφίης τ' ἰὼν προσδυνάτην*] Hunc versum nullus dubito quin respexerit Aristarchus, qui in glossa antiqua ad istum in Theogonia versum: *Κακίῳ μὲν προφίῳ ἰὼν ἀπασίαν* interpretatur *προφίῳ*, *προδυνάτην*. Quasi *ἐν προφίῳ* essent posita *προφίης* & *προδυνάτη*. Viri quidem doctissimi existimant Aristarchum ad versum 578 in *ἔργῳ*. *Ἡὼς τε προφίῳ μὲν ὀδῶν προφίῳ τε καὶ ἔργῳ*. Sed hæc nihil faciunt ad significationem *προφίῳ* pro *προδυνάτην*. Ipsum verò Aristarchum errasse hic ipse locus, qui, cūm illa scriberet, ejus animo obversabatur, vincit. *προφίης* enim est excellens, præstans. *προφίης* ἢ *ἀλῶν* præ aliis excellens. Concisè dicitur pro *ἐν* aut *ἐπὶ* ἢ *ἀλῶν*, ut *διὰ γυναικῶν*, *nigra lanarum*, apud Plinium & mille talia. Hæc non monerem, nisi intellexissem ἢ *πρόφῳ* hic impegisse,

CAPUT XIX.

Ἀχλὺς. Γενὸς πᾶχῆς. Fame laborantium pedes tumescunt. Homeri locus insignis expositus. Mos nuptialis Græcorum. Παίζειν. Ludere. Ὑπὸ φορμίσσαν. Hesiodo lux. Βάψυ λήϊον. Πέτῃλα aristæ. Versus supposititius indicatus. Εἰφίεσθ, ἐπίγειον ἴππευς. Ἀκρίων ἀεθλον. Ἀγών. Hesiodus emendatus. Gestatio. Jus. Θέα. Ἐλαιον, ἀρώματα pro foris ubi venduntur. Λαοί. Λιών. Πολεμίζεσθ. Σπᾶδαν. Hesiodus quinquies correctus. Μαστῖχάειν, μαστῖχάειν, μαστῖχάειν. Massare. Θῆλυς ἐέρση. Θήλειά νύξ. Ἡ ἑλαφος cervus, Ψυχὴ vita. Λαὸς, multitudo. Populus.

v. 264. Π Ἀρ' εἰ Ἀχλὺς εἰσέκη] Pulcrè & eruditè docuit V. Cl. Tanaquillus Faber ad Longinum ἀχλὺς hic esse tristitiam. Quo nihil est certius. sic contrā φῶς est χαρὰ. Hesych. Φῶς, χαρὰ, σπηδεία. Exempla apud Sacros Scriptores & τὰς ἑξῆς sæpè occurrunt. Cur verò ἐπισμυγὰς transferunt perusta similis? Diaconus scilicet exponit κακωμένη. Sed iste homo suprâ triviales Grammaticorum canones non sapit. Ἐπισμυγὰς est miser, ærumnosus, plenus dolorum. At γυνωπιχὴς appellatur, quia fame est confecta & exhausta. Illorum enim qui fame laborant pedes tumescunt cùm alia membra macescant, & exarescant. In ἑρμῆς, v. 496.

Μὴ σε κακὴ χειμῶν ἀνυπαρτή κακωμένη
Συνὸ πνίη, λιπτῇ δὲ παχυνὸ πόδα χειρὶ πνίσει.

Ne te mala hyemis difficultas opprimat cum paupertate: macilentam verò crassum pedem manu premas. Ovid. VIII. Metam. v. 807. in insigni descriptione Famis:

Auxerat articulos macies, genuumque tumebat
Orbis, & immodico prodibant tubere tali.

Apud Ephesios lex fuit, μὴ ἐκτείνειν πατὴρ παῖδας ἀποδείξῃ ἵως ἀνάλῃ λιμὸν παχυνθῇ τὰς πόδας. non licere patri liberos exponere donec inedia pedes tumescant. Plutarchus affirmat fame confectorum pedes turgescere, corporis verò reliquas partes macescere & attenuari. Hinc lux affulget Homeri loco Ὀδυσ. ε, cuius sensum nec Veteres nec recentes Interpretes ceperunt.

Τὸν κ' εἴ μοι δδῆς σταμὼν οὐτῆρος ἄλλοσθ
Σταχέρεν τ' ἔμδρα, θαλόν τ' ἐλφοισι φορέην.
Καὶ καὶ ὅθου πίναν, μαζάλλω ἐπὶ γυνίδα δαῖτο.

Εὐκλες

Hunc si mihi dares stabulorum custodem esse, & caularum curatorem, ut frondes hedis apportaret, Ille saltem serum bibens crassum genu faceret. Hoc est, ita curarem, ut fame & macie confectus desisteret pererrare alienas urbes & domos, hominibusque mendicando negotium facessere: non plus cibi iste bonè habitus mendicus caperet, quàm ad famem extremam expellendam satis esset, ne corpus faceret, cui nunc mendicando servit. Ulysses fuisse bonè habitum liquet inferius ex Odyss. φ, ubi Penelope ad Eurymachum proci, qui volebat Ulysses tractare arcum à Penelope propositum, illum hospitem ait esse μέγαν κ' ἀπηνήν,

Οὗτ' ὃ δὲ εἶν' ὃ μέγα καὶ ἀπηνής.

Isse hospes valde magnus est & validus. Scio Eustathium, Budæum, alios omitto, de hoc loco sentire aliter velleque μεγάλῳ ἐπὶ γυνίδῳ δῖο εἶναι εἶναι, corpulentus fiet. In hanc rem producant ex sequente libro:

Οἷον ἐν παλαιῶν ὁ γέρων ἐπὶ γυνίδῳ φαίνεται.

quale ex panno hoc habitu senex femur ostendit. Quod enim hic ἐπὶ γυνίδῳ dixit, paulò antè appellavit μέγας καλὸς πὶ μεγάλας π. Sed hic de femore loquitur, quod crassum & robustum est μέγας argumentum. Ibi verò de genu, cujus tumor est famis & maciei indicium. Ovidius: genuumque tumebat orbis. Επὶ γυνὴ est vox πολύμη. Cic. in Arato vertit genu. Sic capiendum in priore loco. Aristarchus verò exponit partem supra genu, τὸ ἐπὶ γυνὴ γένυ, femur nimirum, ut posteriore loco accipitur. Constat autem etiam ex hoc versu αἷον ἐπὶ γυνίδῳ φαίνεται Ulysses corpulentum fuisse & validum. Cui bono igitur plus corporis fecisset? Deinde serum non videtur multum posse conferre ad σωματιαν. Minatur potius se feri potu illum redacturum ad maciem, ut cum corpore deponat istam ferociam & impudentiam, ac desinat ἐπιρροάζειν.

V. 273. Εὐαράτῃ ἐν' ἀπηνήν] Nimirum, ex more Græcorum, qui sponfas sellis insidentes in currus imponebant, quibus ex parentum ædibus in mariti vehabantur. Vide Lucian. in Lapithis. Suid. in Ζεύ.

V. 277. Χοροὶ παίζοντες] Saltantes. Homer. Οδυσ. ψ, 147.

Τοῖον δὲ μέγα δῶμα αἰετὸν χιζέει πρὸς τὴν

Ἀνδρῶν παίζοντων καὶ γυναικῶν.

Horum autem magna domus strepebat pedibus virorum saltantium, & ornatarum foeminarum. Sic & ludere Latinis. Virgil. Eclog. 6.

Tum verò in numerum Faunosque ferāsque videres
Ludere.

Horat. III, 15.

Mature propior desine funeri

Inter ludere virgines.

Ibidem:

Illam coget amor Nothi

Lasciva similes ludere caprea.

Et lib. II, carm. 12.

Nec dare brachia
Ludentem nitidis virginibus.

hoc est choreas ducentem inter virgines. In saltationibus Veterum major brachiorum quàm pedum movendorum ratio habebatur. Ovid.

Si vox est, causa: si mollia brachia, salta.

Antiquus ineditus Interpres Horatii, qui penes me est, ad locum illum, ex lib. II. carm. ult. notat, dare brachia est saltare gestu brachiorum. Exprimat autem habitum mulierum, quæ brachiis extensis solent saltare. Vide quæ nuper docuit Vir eruditissimus Franciscus Vavassor in libro omnibus Græcis & Veneribus condito de ludicra dictione. Ab hac significatione δ ludere, manavit etiam ludius, hoc est, ἄγχις, χοροῖς, saltator, histrio. Prudent.

Saltat Tonantem tauricorum ludius.

Et ludi & ludicra primò dicta sunt spectacula, quæ ludii, ἀγῶνι ediderunt, deinde ad alia translata spectacula, in quibus nullæ saltationes.

v. 280. Ὑπὸ φεγυ(ζ)ον] Est ad cytharam. Horat. ad cytharam cessatum ducere curas. Lucian. lib. αἰὲι ἀγχις δὲ διδύμοι νομά & παλαῖον ὑπὸ αὐλοῖς ἢ κυμβάλοις. Multos discens antiquos ritus ad canticum tibia & ad cymbala. Noster versu sequente: ἀνὰ φεγυ(ζ)ον ὑπὸ αὐλῷ, comessabantur ad fistulam. & v. 283. ὑπὸ αὐλαῖς δὲ ἱερῶς ἀνὰ δὲ ἱερῶν, Quæ non ceperunt Interpretes, qui vertunt: ante tibicinem autem singuli præcedebant. Imò: sub tibicine singuli procedebant. Quilibet habebat tibicinem qui præcedebat tibiā canens, ad cuius cantum ludebat & saltabat.

v. 288. Βαθὺ λήιον] Est magnus ager segetibus confitus. Homer. Iliad. β, v. 147.

Ὡς δὲ δὲ πρὸς κρήνην Ζέφυρος βαθὺ λήιον ἐλθὼν.

Velut cum spirabit Xephyrus in magnum agrum segete refertum irruens. Ibi malè Interpretes: altam segetem, ut hîc: profundam segetem. Ubi optimè antiqua scholia, quæ Didymo tribuuntur: βαθὺ λήιον ὑψόγῃ, ἀνὰ φεγυ(ζ)ον χρεῖον. Diaconus verò & Scholiastes Theocriti χρεῖον exponunt. Sed tamen Latinis etiam Poëtis seges est ager confitus segete. Virg. I. Georg. Quid faciat latus segetes, quo sydere terram vertere, Macenas. Ubi Servius: id est, quæ res terras pingues efficiat. Segetem enim modo pro terra posuit. Sic alibi: Horrescit strictis seges ensibus. Idem Poëta Eclog. I.

Impius hæc tam culta novalia miles habebit?

Barbarus has segetes?

hoc est, hos agros cultos, Tibull. lib. I. el. 10.

Non seges est infra, non vinea culta, sed audax

Cerberus & stygia nautica pappis aqua.

v. 289. *Κορωνιόντι πίτῃλα*] Reddunt: *rostrata folia*. Quis vidit folia aristarum ipicis grvida, & quidem rostrata? Est foedissimus error. Quem corrigere potuissent ex Græcis magistris, qui hîc docent Hesiodum abuti vocabulo *πίτῃλα*, & uti pro *σῆχος*, *καλάμῳ*, culmî aristæ. Sic in Veteri epigrammate *καλλιπύτῃλον λίον*, est ager repletus læta segete, gravidus aristis. Φύλλα quoque hac notione leguntur apud Herodotum l. i. c. 19. de Babylonis agro *Τὰ δὲ φύλλα αὐτόθι, ὅτι πῦρρον, καὶ ὅτι καλῶν τὸ πλάτος γίνονται ποσάρων εὐπετίαν δακτύλων*. Quaternum autem digitorum maximorum latitudo est tritici æquis hordei aristis. Legendum verò est *κορωνιόντι*, ex antiquis libris & editionibus. Quod est, fastigata, capitata, à *κορῶν* *virga capitata*. Phavorinus: *Κορῶν πῶσι ῥάβδος κεφαλαίωντι παρὰ τὸν κῆρον λέγεται*. Johannes Diaconus hoc loco exponit, *ῥάβδωδι καὶ δι' εὐκαρπίας εὐοφῆς*. *Κορῶν* ἢ *ῥάβδος*. Idem est *κορωνώδης*. Theophrastus asparagum *κορωνώδη* dixit, quod Plinius vertit *fastigatum*. Hesych. simpliciter exponit ramosus: *Κορωνῶδης, ὀζῶδης. & Κορωνήσις, βλάστησις*. Sic quidem veteres Grammatici. Sed alii scribunt *κορωνιόντι*, ut notat Diaconus, hoc est, fastigata, acuminata. Latine possis dicere *spicatas aristas*. Dracontius in Hexaemero 409.

Ventus alit fluctus, & ventus spicat aristas.

Virgil. I. Georg.

Ferròque faces inspicat acuto.

ubi Servium vide. Si itaque sic scribas, est *κορωνιόντι* à *κορῶν*, ut & *κορωνώδης* clavæ instar se fastigans. Sic asparagum dixit *κορωνώδη* Theophrastus, quod Plinius vertit *fastigatus*. *Κορῶν* est clava. *Κορωνιόντι* Diaconus exponit *ῥάβδωδι, καὶ δι' εὐκαρπίας εὐοφῆς*. *Κορῶν* ἢ *ῥάβδος*. Vide Phavorinum in *κορῶν* & *κορωνώδης*. Diaconus affert etiam interpretationem lectionis, quæ nunc in editis conspicitur, & exponit *κορωνιόντι μύλανα*, unde patet à multis seculis hujus vocis scripturam fuisse ambiguam. Cur aristæ nigræ dici possint ego sanè non video. *Κορωνιόντι* potest quidem nigrum significare, à *κορωνίως*, quæ est ficus nigri coloris, ut Scholiastes Aristophanis docuit, sed hîc locum non habet. Flavæ enim sunt aristæ non nigræ. Quamvis Diaconus dicat alias aristas esse albas, alias flavas, alias nigras. Sed nigras aristas, nisi injuriâ cœli vitiatas, nemo vidit. *Κορωνιόντι* retinent MSS. & edit. antiquæ, idque est à *κορῶν*. Quod inter alia notat quoque omne curvum, inflexum, ut solent flecti aristæ cùm maturuerunt, grandia ferentes grana. Versu sequente *Δημήτρι' ἀκτὼ*. vertendum Cereris donum, ut aliquoties in *ἔργῳ*. quia frugum usum prima docuit Ceres. Antea glandibus vescabantur.

v. 291. *Ἐπύπλον ἀλωῶν*] MS. meus, cum Palatinis, edit. Trinca-vellii *ἔππλον*, quod rectè exponunt *ἐξέτεινον ἐπὶ τὸν ἄλῳ*, hoc est extenderunt in area demessas aristas, sive manipulos ut rectius exarescorunt: Hesych. *πύπῃ, ἐκπύπῃ, ὀστρεῖν*. Qui verò retinere vulgatam

latam lectionem malunt, exponunt, arcam, seu horreum impleat, ut Theocritus Idyll. VII, v. 34.

Μάλα γάρ σφισι πλὴνι μόντῳ
Ἡ δαίμων ἱουρὶς ἀντλήσων αἰλαιόν.

Nam ipsis valdè pingui mensurâ
Dea bono frumento implevis horreum.

v. 296. Παρὰ δὲ σφῶν ἔρχῃ χρύσιον ἔλῳ] Ὁ ἔρχῃ non est vitis, ut Interpretes existimant, sed vitium ordo. Inscriptio vetus Herodis:

Μήδῃ τις ἡμετέριον ἔρχῃ, ἢ ἐνάλια δύνῃ.

Ne quis vitium ordines aut nepos.

Vid. Scholiast. Theocrit. ad Idyll. I, 47. qui videtur hunc locum respicere.

v. 299. Τῷ γὰρ μὲν δῖ] Iste versus irreptitius est. Nemo dubitabit qui hunc locum non negligenter leget, quod miror viros doctos non observasse. Quid enim faciat tibicen & ludentes inter agricolarum & vindemiatorum opus? Ne dicam ineptè cum interferi descriptioni aurei illius ordinis vitium, quæ hoc versu interruptitur. Conflatus est ex versu 282, & vers. 283. Nec agnoscitur à Diacono & Tzetze. Si auctori hujus carminis sua debet restitui integritas, delendus est hic supposititius versus & tollendus.

v. 308. Εἰσέουσιν αἰκίας ἵππους] Immittebant veloces equos, hoc est, incitabant laxatis frenis. sic & Latinis immittere. Sergius Galba ad Cic. in X. ad Famil. Repente equum immisit ad eam legionem tironum quæ veniebat ex castris. Vide Gronovium ad Senecæ III. de Ira. Pro εἰσέουσιν ἵππους inferiùs dixit ἐπύχον ἵππους, v. 550. Ovid. I. Metam. 280.

Fluminibus vestris totas immittite habenas.

Εἰ πύχον αἰκίας ἵππους, nobis immittitis veloces equos. ubi Interpretes: contra nos tenetis equos. Εἰ πύχον & ἐπύχον dicuntur ii qui in hostem movent. Herodot. ἐπύχον ἐπὶ Λακεδαιμονίους movere in Lacedæmonios.

v. 309. Εἰπεροῖον πόντον ἄρματα] Interpretes: subsultantes volabant currus. Εἰπεροῖον esse subsultare πῦ καὶ πῦ, legendum: ἐπιπεροῖον.

v. 311. Ἀνρίβει εἶχον ἀδλον] Indefinitum certamen Interpretes translulerunt, quod quæ sit, Latinus civis non intelligit, cui esset anceps certamen, dubium, cum adhuc certant & quis victoriam reportaturus sit in incerto est. Cui opponitur decretum pralium. Cic. X. ad Fam. ep. 10. Quamobrem quamquam in uno pralio omnis fortuna reipublica disceptat, quod quidem cum hac legeres, jam decretum arbitrabar fore. finitum, peractum, ut liqueat penes quem sit victoria. Sic & res judicata apud eundem II. ad Att. 12. Totæ res etiamnum fluctuat, quæ si decesserit, magis erunt judicata quæ scribam. certa, sicut post sententiam latam à iudicibus apparet uter litigatorum vicerit.

v. 312. Ἐν τῇ ἀζώνῃ] In stadio, circo. non: intra azonem, quod

in versionibus extat sine sensu Ἀγών est locus certaminis, stadium, hippodromus. Hesych. ἀγὼν ἀγώνιστον, στάδιον, ἀθροισμὸς. Idem, ἀγὼν ὁ πῖπτος. ἴδου ἀθροίζονται οἱ ἀγωνισταί. Antiquorum scholiorum auctor ad vers. 91. in Theogon Ἀγὼν λέγεται τελευτῆς ἀπὸ τὸ χροῖον, ὁ δὲ αὐτὸς ὁ χροῖος, καὶ ξυνομιθέπτερον, ὡς περὶ καὶ πάλιν. vide & Porphyrii Quaestionum in Homerum vicesimam primam. Equidem pro hominibus, qui conveniunt, & generaliter pro concione, & coetu sæpius capitur. Pindarus Isthmionicon 10. Ἐς ὑπερβόρεον ἀγῶνα, *Ad Hyperboreum coetum* Hesiod. Theog. v. 91.

Ἐρχόμενοι δὲ αἱ ἀγῶνα θύειν αἰς ἱλαίσματα.

Venientem in concionem tamquam Deum venerantur. Sic hunc versum legi in antiquis libris scholiorum auctor annotavit. quæ lectio vulgaræ præferenda. In concionibus enim, ludis, spectaculis præcipuè magno honore Reges & Principes afficiebantur, quod vel ex unius Suetonii lectione nemini potest esse ignotum. Non insolens verò Græcis & Latinis res, quæ in aliquo loco geruntur, ponere pro ipsis locis, in quibus aguntur. Δρόμος, cursus, & locus ubi curritur, stadium. Phavorinus: Δρόμος τοῦ γυμνασίου. ὅτι δρόμος τίπτε τοῖς ἵπποις, ὅτι καὶ ἵπποις οἱ νῖοι. Gestatio locus ubi gestabantur lectici: *Ambulatio*, ubi ambulationibus vacabant, sic & Belgis *een wandeling*. Jus pro loco ubi jus dicitur. Titulus XI. lib. X. II. *de interrogationibus in iure faciendis.* est δὲ βήμων pro tribunali, ut rectè Græcos interpretatos esse observavit Princeps Jurisconsultorum Cujacius. Hinc *in jus vocare* est ad tribunal. Θία spectandi locus. Θία κατελαμβάνεν apud Lucianum, Synesium, & alios est spectandi locum occupare. Λάχανα loca in quibus confabulandi causâ conveniebant, ut supra vidimus. Οἶκος, ἔλαιον, χύψα, ὄψον, vinum, oleum, ollæ, obsonium, pro foris & tabernis in quibus vinum, oleum, ollæ, obsonia venduntur. Βιβλιοθήκη tabernæ librariæ, ubi libri venduntur. Eupolis: ἀειλῆν εἰς τὰ σπόροδα, καὶ τὰ κρόμμυα, καὶ τὰ λιθαντὶν καὶ αἶψα τὰ ἀρωματῶν, καὶ αἶψα τὰ γέλγη. *Abiit in allium, & cepas, thus, tum & aromata, & omnis generis merces.* hoc est, in loca ubi hæc merces venduntur. ὄρεον pro ὀρνεοπωλείον forum ubi aves vendunt. Aristoph. Avibus: ὁ δὲ καὶ δίδρακεν ἐκ τῶ ὀρέον. *Indignis nos afficis malis, qui est ex avibus*, hoc est, foro, in quo aves veneunt. Sic & ἰχθυὸς pro ἰχθυοπωλείῳ. Aristoph. in vespis: διακτεμενίτζε μὲν αἱ τοῖς ἰχθύσι in πινυτοῖς τῶς concidit πικτυλοῖς in piscibus, hoc est, in foro piscatorio. Sic δὲ γυμνασίου specimen rerum venalium, & forum ubi proponebatur.

v. 330. Μία φέρει λαῶν]. Latine redditur vulgò: *prestantissimo populorum*. Sed hocine de uno homine dici potest? Verte: *fortissime mortalium*. Hesych: Λαοί, ἄλλοι, δῆμοι. δύναται δὲ ὕψος εἰρηδῆ ἀγροπυ. Διὸ τὸ εἶναι λαλῶν, ἴδου καὶ μίεσται ἀπὸ τῶ μακαριωδέως ἔχει τὰ ἔπα ὅ ἐστι φανῶν.

v. 331. Γλυκαῖς αἰῶνι αἰμίστης]. Interpp. *dulci avo spoliariis*. Cur non

ἡοῦ: *dulci vitæ*? Hesych. αἰὼν ὁ βίος ἢ ἀνθρώπων, ὁ δὲ ζωῆς χρόνος, *res trita*.

v. 340. Ἐσσυμένους] Non viderunt quod pertineat ἰσχυρόν, qui ver-
tunt *certatim*. Referendum ad ἰσχύοντο. Ἐς δὲ φεγὶ ἰσχύοντο ἰσχυρόν.
In curram influit celeriter. Ibidem δόγην] est generosus, ut millies
monuerunt veteres Magistri. Sed surdis auribus prætermiserunt In-
terpretes.

v. 358. Σύνεισόμεθα πολιοίξειν] Πολιοίξειν non est bellare, bel-
lum gerere, sed pugnare, dimicare. ut πόλεμος & Latinis *bellum* fre-
quentissimè pro prælio. Sallust. In eo bello trecenti milites desiderati
sunt.

v. 364. Πᾶσι ῥῆϊ στυδῶν] Omnibus viribus nitens, incumbens. In-
terpretes ut solent: totis animis festinans. Hesych. στυδῶν, στυδάζων,
ἐνεργῶν. In ἱερῶν: Στυδῶν δρόμους, θυπέειν, οἶκον εὖ θείει. incumbere
arationi, plantationi, rei familiaris curæ. Ibidem στυδῶν εἰς ἀφί-
κος divitiis quarendis operam dare. Alianus II. Var. Hist. 6. Καὶ ἄλλος
δὲ ἰσχυρὸν στυδάζειν ἢ παύσασθαι, ὃς μέγιστον ἦδ' ὅτι πρὸς τὴν τοιαύτην περὶ-
ξιν διακρίνεται. Alios etiam adolescentes in societatem adsciscere studuit,
quos ad ejusmodi facinus promptissimos sciebat. Sic sæpissimè apud hunc
Scriptorem, & alios. Nihil tritius.

v. 372. Ἡΐονος δὲ ἱσχυῶν] Bene Palatinus codex. ἱσχυῶν, hoc est
ἰσχυρὸν, ἰσχυράζων. Sic & Homerus Iliad. β. vide Suidam. probavit
etiam Commelinus.

v. 380. Πᾶσι δὲ Μυρμιδόνων τι πόλιν.] Est Thessalia. Velleius Pa-
terculus: Acer belli juvenis, natione Thesprotius, cum magna civium
manu eam regionem armis occupavit, qua nunc ab ejus nomine Thessa-
lia appellatur, antea Myrmidonum vocitata civitas.

v. 389. Ἀφ' οὗ δὲ πρὸς τὸν μὲν μακρὸν δαΐεται] Μακρὸν & μακ-
ρῶν, quod apud unum Hesychium in μακρῶν legitur & exponi-
tur σφοδρῶς μακρῶν, est paragogicum ἢ μακρῶν, μακρῶν, id est,
edere, mandere, manducare, frendere. Gloss. παρὰ μακρῶν. A
quo μακρῶν, id est, mansum, cibus. Latini sequiores dixerunt pro
eodem *massare*, quod extat apud Theodorum Priscianum lib. I. c. 8.
lib. II, c. 29. Unde liquet μακρῶν notare actionem eam, qua anima-
lia collisu dentium & conventu maxillarum res objectas comprehen-
sasque antequam deglutiant, commolunt & incidunt. Sic de isto lo-
co Vir summus Thomas Reinesius, in litteris nuperius ad me datis,
rectissimè & eruditissimè censuit. Hinc & μακρῶν cibus. Homerus
Iliad. I. v. 324. μακρῶν ἐπὶ ἐλάφῃσι. Escam postquam invenerit. Vide
ibi Eustath. p. 655.

v. 395. Θῆλος ἕρση] Diacono θῆλος est ἀπυλὴ tener ros, quem se-
quuntur Interpretes, qui interpretantur, *mollis*, alii ineptius: *fa-
mineus*. Verum θῆλος ἕρση est ros herbas vegetans. Hesych. Θῆλος
ἕρση ἢ πρὸς φύσιν θῆλως πρὸς φύσιν, ὁρῶντος, καὶ θρηνητικῆς. Probat Etymologici
Magni auctor, præfatus τὸ θῆλος dici pro θηλή, ut vice versa τῆλη pro
θηλῶν

καρὺς apud Callim. θηλή autem esse à θῆ quod propriè est τρέφω, quia mammarum lacte infantes nutriuntur. Ἐγὼ, inquit, θῆ ῥήμει θηλήν τὴν τρέφω, ἢ ὁ μάλιστα θήσω. Ὁμοῦτο· γυναικὶς τι θήσεται μάλιστ' ἀντὶ τῆ ἐθήλειαι. Ἐκ τῆ θήσω ἐν γένεσσι ρημολικῶς ὄνομα θηλή. καὶ τρεφῆ θήλως. αἵ καρὴ καρὺς. At Eustathius ad Ὀδυσ. 1, ubi hoc ipsum exponit θήλως ἔρση, θήλως ait significare θρεπτικῶς per translationem à foeminis ductam, quia foemellæ in omni animalium genere alant pullos suos & infantes, non masculi. Dicit autem θήλως pro θηλή. Θήλως, ait, ἢ θρεπτικὴ τῇ φύτει ἐκ μεταφορῆς τῇ ζών, ἐκ οὗ καὶ θήλαα θρεπτικὴ εἶσι τῇ νεογνῶν μάλιστα ἢ περὶ τὴν αἰρεῖναι. ποιητικῶς δὲ εἶπαι τὸ θήλως ὁμοίως τῇ πελαῶν ἐφ' ἡμέλῃ τρεφτοῖ καὶ τὸ θήλως τι μάλιστα καὶ τὸ θήλως αὐτῆς. Quod verum est. θήλως ponitur pro θηλή. Eadem ratione & apud Sophoclem ἐν θηλαῖα dicitur. hoc est ὑπομωρὸς καὶ ποιῶναι θήλαα, ut veteres Grammatici monent. Priorem tamen etymologiam probat Plato in Cratylō, p. 284. edit. Francofurt. Wecheliana: Τὸ δὲ θήλως ἀπὸ τῆ θηλῆς τι φαίνεται ἐπωνομασθῆναι. ἢ δὲ θηλή ἔρση γ, ὡς Ἐρμολογίας, ὅτι πεθιλέναι ποιεῖ, ὡς αἰετὶ δροδόμενα, &c. Θήλως est foemina ἀπὸ τῆ θηλῆς, id papilla dicitur. Θηλή autem, Hermogenei, videtur dici, quia germen facit, quasi ea qua irrigantur. Hanc vim & ros & nox habet. Virg. II. Georg.

*Et quantum longis carpent armenta diebus,
Exigua tantum gelidas ros nocte reponet.*

Theophrast. VIII. hist. Plant. 6. Ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Βαβυλωνί, καὶ Βιάντραις, ὅπου μὴ ὑστὶν ἡ χύμα, ἢ στανίως, αἱ ὄρεσι τὸ ὅλον ἐκτρέφουσιν, ἐπὶ καὶ αἱ περὶ Κυρκώϊον καὶ Ἐσπερίδας τόποι. In Ægypto, Babylonia ac Bactriana, ubi nard aut nardum pluit, rore omnia convalescunt, sicut & apud Cyrenenses & Hesperidas. Igitur θήλως ἔρση est vim habens vegetandi, & fovendi sata, arbores, plantas, ut convalescant.

v. 397. Τῆμος δὲ κίχρησι ἀεργλῶχαις πλίδυσι] Lege: Ἡμος δὲ κίχρησι ἀεργλῶχαις πλίδυσι. Quando & milio arista surgunt. Res liquida est.

v. 400. Δῶκε' ἀνδράσι χάριμα καὶ ἄχθος] Veteres Grammatici hoc loco tradunt dona Bacchi ἄχθος appellari, propter labores & molestias, quæ exhaustiendæ hominibus in serendis & colendis vitibus. Sed verius existimo ἄχθος ea dici propter dolores & mala, quæ creat vinum si immodicè bibatur. Homerus Ὀδυσ. φ.

Οἶνός σε τρώει μελινδής. ὅστις καὶ ἄλλως
Βλάπτει, ὅς ἐν μιν χαυδὸν ἔλη μὴδ' αἴσιμα πίνει.

Vinum te sauciat dulce, quod & aliis nocet, quicumque eo copiosè utitur, & immoderatè bibit. Vnde & quæ sequuntur, si tanti est.

v. 402. Κερμίδης ἐλάφοιο] Non cervam, sed cervum hoc loco & versu sequente 407. intelligi nullus dubito. Græci enim tam Philosphi quàm Poëtæ ἢ ἑλαφός dixerunt de cervo & cerva, ut olim docuit vir incomparabilis ad Solinum. Callimachus hymno in Dianam v. 99.

Ἔρως ἐπὶ ποταμῷ ἔριτο· ὃ Παρρῆσιον
Σκαυέσσης ἐλάφους.

Reperiebatur in cacumine montis Parrhasii Salientes cervos. Cervos fuisse non cervas vers. 102. ostendit.

Κεράων δ' ἀπὸ λαίμαργο χερσὶ.

Cornutum verò aurum olucebat. Ad quem versum vide Spanhemium incomparabilem. Inveniri autem cornutas etiam cervas, præter illa quæ ibi Vir magnus notavit, ostendit cerva cornuta capta in Chersoneso Cimbrica, ante annos circiter triginta, à Duce Holsatiz, quam elegantè elegia descripsit & decantavit doctissimus amicus noster Morhofus, cum superesset.

v. 405. Οἱ δ' αἶς τ' αἰγυπιοί] Puto scribendum: ἡδ' αἶς αἰγυπιοί.
v. 410. legend. αἶγυ.

v. 416. Ἀμφιπυγμαδὴς δὲ βίη Ἡρακλείη] Lege: βίη Ἡρακλείη in casu primo. Sic & Diaconus legit, ut ex paraphrasi ejus licet colligere.

v. 420. Μῆλα γὰρ εἶνος ἔμαπτε φωνῆς] De Hercule vulgò hæc accipiunt. Hinc vertunt. *Magnum enim robur inciderat viri.* Sed Diaconus Cygno hæc tribuit, κατεβλήθη δὲ ἡ μεγάλη ἐχὺς ὃ ἀνδρὸς, ἥγει ὃ πένη. Quem si sequimur vertendum erat: *magnum verò robur viri concidit, vir valdè robustus concidit.* γὰρ & δὲ vicissim nonnumquam apud Poëtas permutantur. Versus sequens tum optimè cum hoc coheret, si Diaconum sequimur.

v. 428. Μαλίστρας θυμὸν ἀπήγαγε] Dulcem animam seu vitam eripuit. Θυμὸς hic est ψυχή. Brevium scholiorum auctor in Homeri Iliad. α. v. 173. Θυμὸν περὶ τῇ πεντηή συμφορῇ πίπτει. τὴν ἀργυρῶν. αἶς τὸ θυμὸς δὲ μέγας ἐπὶ διοτρεφίῳ βασιλείῳ. τὴν ψυχῶν. αἶς ὅταν εὔπῃ, μελεῖται θυμὸν ἀπήγαγε, &c.

v. 431. Οὐρὴν ῥαπείαν] Rescripsi ex codice Palatino ῥαπείαν.

v. 479. Λαὸς αἰπύραν] Verte: *populus magnus*, hoc est, ingens multitudo. Virg. 1. Æn. *Ac veluti magna in populo cum sæpè coorta est seditio.* Just. XI, 2. *Tantus paternus populus.* Ovid. IV. Metam. v. 447. & lib. VI, 197.

CAPUT XX.

Γοειδής. Ε'λικεβλέφαρ. Vetus lectio Hesiodo asserta. Γανοί ε'λεβ'θής. Ε'λεβ'θής. Cur Mnemosyne illi dicatur imperare. Egregius Hesiodi locus mendâ liberatus. Γλυκερὴν χροῖον ἐέρσω. Ros Achæius. Mel, nectar pro eloquentia. Lucianus emendatus. Θύμ. Α'πικὸς. Antiqua lectio Poëtæ restituta, & alius Hesiodi versus à Cratis censura vindicatus. Μηχαναί. Cyclopibus cur centum manus tribuantur. Rursus Hesiodi lectio vindicata ab emendatione Seleuci. Στεινομήνη.

IN Theogonia v. 3. Κελύων ἰαυδής] Non ignoro ἰαυδής sive esse μέλαινα, violarum instar nigricans, ut apud Homerum Iliad. λ, πάντος ἰαυδής, niger pontus, apud aliam Poëtam ἰαυδής νεφέλη, nigra nubes. Sed in fonte laudaveris potius liquidas & argento puriores aquas, quàm nigras, turbidas, limosas. Hinc adducor faciliè ut veterum Magistrorum sententiam amplectar, qui κελύων ἰαυδής docent esse ἰαῖς, hoc est, αἰθροὶ ἀειπφορσμήλω, αἰθρῶν floribus cinctum fontem, in agro floreo situm. Etymologicum Magnum: ἰον ὄνομα βοτάνης, ἀπὸ αἰθροῦ. παρὰ τὸ αἰεῖναι παρὰ. Καὶ Ἡσίοδος.

Περὶ Κελύων ἰαυδής

Α'πὶ τῷ πλὴν αἰθρῶν. Vide & antiqua Scholia Αἰωνίους in hoc carmen.

v. 16. Ε'λικεβλέφαρ. Α'φροδίτη] Ε'λικεβλέφαρ & ἑλικώπιδες puellæ Græcis dicuntur, qui sunt mobili oculorum perulantia, ut Petron. loquitur, sive quæ habent, ut idem dicit:

— blandos oculos & inquietos

Et quadam propria nota loquaces.

Qui hinc Ovidio dicuntur arguti. Aliter plerique sentiunt, & exponunt: nigros oculos habentes. Sed ea vera est quam dixi hujus vocis notio, quam faciliè pluribus confirmarem nisi res ipsa loqueretur.

v. 28. Α'ληθία μυθήσασθαι] Antiquorum scholiorum auctor notat in quibusdam libris fuisse γηρύσασθαι. quam lectionem non temerè damnam. Sciunt enim qui Veterum Scripta cum judicio versarunt, rariora & exquisitiora semper fuisse expuncta, & pro iis supposita trita, & ab usu vulgi minùs remota. Μυθήσασθαι alterius est glossema. Hesych. γηρύσασθαι, φθέγχεσθαι, λέγειν. Hesiodus in ἔργois, v. 257.

Αὐτὶς παρὰ Διὶ πατρὶ καθεζομένη Κροτώνι

Γηρύσῃ αἰθρῶν αἰθρῶν ἰόν.

Statim

Statim apud Jovem patrem confidens Saturni filium exponit hominum iniquitatem. Nec est quod quis modulum syllabæ obijciat, quasi tertiam ante ultimam habeat brevem. Qui Græcos Poëtas non negligenter legerunt norunt ancipitem esse hanc syllabam in plerisque hujus notæ verbis, ut, in *δουρῶν*, *αἰῶν*, *ἄρῶν*, *μυῖων*, in *ἀεὶς* etc. perpetuò ferè produci.

V. 54. Γυνῶσι Εὐαδῶντες μεδύσσι] *Fertilitati Eleutherarum imperas*, hoc est, fertilibus Eleutheris. Superius in *ἔργῳ*, *νῦν* βῶς, pro *νῦν* βῶν. Eurip. *παυλὴ ποδὶς*, pro *παυλὴ ποδῶν*. quæ loquendi genera Hebræis, & qui eorum idiotismis gaudent, Græcis Scriptoribus Novi Fœderis sunt perfamiliaria. Apud quos *μεδύσσι* *μεδύσσι* est *κέρνυμι* *μεδύσσι*, *μεδύσσι* *αἰδίας*, pro *μεδύσσι* *αἰδίας*. de quibus fusè viri docti. Εὐαδῶντες est urbs in confiniis Atticæ & Megaricæ propè Platæas, quæ postea in numero multitudinis dicta Eleutheræ, ut sequentibus temporibus Platææ, quæ Homero Platæa. Nomen fertur accepisse ab Apolline Eleuthere. Stephanus de urbibus: Εὐαδῶντες πόλις Βοιωτίας ἀπὸ Εὐαδῶντες ὁ Ἀπόλλων. Mnemosyne illi dicitur imperare, quia ibi culta fuit, & fortè templum habuit. Horatius de Fortuna:

O diva gratum qua regis Antium.

quia Antii templum erat celebre Fortunæ.

V. 59. Μῶν φθιόντων] *Exactis mensibus*. Virg. III. Georg. 139.

Exactis gravida cum mensibus errant.

Aurel. Victor. *Tum exactis mensibus geminos editos*. Plaut. Amphit. III, 2. *Menses tibi exactos vides*. vulgò malè exponunt: *mensium decrescentium*.

V. 83. Τὰ μὲν ἐπὶ γλαύσῃ γλυκερῶ χεῖρσιν αἰδῶν.] Quid Regibus cum cantilena? Poëtarum hoc donum est, quibus paullò post tribunt *γλυκερῶ αἰδῶν*, non Regum. Tam celebrem locum, tam *πύδην*, ut cum Luciano loquar, tam diu in mendo cubuisse, nec id animadvertisse viros doctissimos, præsertim cùm antiquorum scholiorum auctor veram servaverit lectionem, quis non miretur? Ille verò pro *αἰδῶν* legit *ἑρσῶν*.

ἑρσῶν] *ἑρσῶν*, inquit, ἢ ὄρεος κυρῶν. νῦν δὲ μεταφορικῶς τὸ μέγα γλυκερῶν δὲ τὸ γλυκὺ καὶ ἀπυλὸν τὸ λόγῳ. sic scripsisse Hesiodum dubitare nos non sinit Themistius in Protreptico ad Valentinianum Juniorem, quæ est inter orationes numero undecima, ubi non solum vera Hesiodi scriptura retinetur, sed & exponitur. Nam cùm versus hos ut olim scribebantur, recensuisset: Παπαί, inquit, ἡλικὸν ἄρσεν μὲν ποτὶναι τοῖς βασιλεῦσι ὁ ποιητής, εἰ μὴ τὸ μῦθον ἀμειλοῖεν. Πρῶτον μὲν αἰδῶν αὐτὸς ὀνομάζει, &c. καὶ διοτρεφεῖς ὀνομάζει τὴν βασιλίαν τὴν ὑπὸ τῶν μῦθων ἐννοημένην, καὶ ῥητορικῶς φησὶ αὐτῶν ἀπὸ τῆς γλαυκῆς ὄρεος γλυκεῖαν, καὶ λόγους ἐγκύριους καὶ ἀφελήτους λέγειν τὴν ὄρεον. Παρασκευασθε bonarum copiam Poëta regibus conciliat, nisi Musas contemserint. Præcipuum enim venerandas illos nominat, &c. Præterea reges ipsos, quos Mu-

sa respexerint, alumnos Jovis appellat, & ex illorum lingua suavissimum rorem destillaturum confirmat, utiles ac fructuosas orationes roris nomine significans. videndus integer locus, qui hos sex Poëtæ versus egregia paraphrasi illustrat. Totum enim exscribere nec vacat, nec lubet. Sic ros Achaicus in Catalectis Virgilii, est eloquentia Græca, Attica:

Ite hinc inanes Rhetorum manipuli, ite

Inflata rore non Achaico turba.

Sic benè Scaliger & Turnebus emendant, hoc est, Rhetores Latini, qui loquaces tantùm estis, sed expertes & rudes veræ illius Atticæ eloquentiæ. E'ργὸν autem hic pro melle poni rectissimè Scholiastes notavit. Mel verò & nectar Poëtis sæpissimè est eloquentia. Ovidio: *Nestora mella* Nestoris eloquentia. Antiquus Poëta:

Cujus Cecropio pectora melle madent.

Symmachus: *Affluabas enim multo melle facundia, quod avectum totum doleo.* Licentius ad Augustinum:

——— *reputans qua pectore in alto*

Conceptum in lucem vomuisti nectarum mel.

Varro Atacinus:

Pierio liquidam perfundis nectare mentem.

Lucianus in libro quomodo scribenda historia ferè eadem ratione herbam, ex qua mel apes conficiunt, pro eloquentia ponit. Sed locus est corruptus, Ε'ργος δὲ Θουκυδίδου ἡλικιῶν ἀπὸ τοῦ οἴου δὲ μέλας τῷ ὄρχι-
τόνῳ εὐνομήδους καὶ τὸν ὄρχιν, οἱ αὐτοὶ οὖν τῷ αὐτῷ ὀνόματι ἔχουσιν,
καταπίνοντες ὄρχιν ἀπὸ τοῦ, καὶ ὅμως δ' Ἀττικῷ ἀποπίνουσιν. Interpretes sic readunt? *Alter summus Thucydidis imitator valdè similis archetypo cum suo nomine principium ducit, ut ille festivissimum illud principium, animamque Atticum spirans.* Profectò non minùs festivi sunt librarii simul & Interpretes, qui exordio tribuunt animum Atticum, quàm historiographi, qui putabant se egregiè referre Thucydidem, si nomen suum præponerent ipsi suæ historiæ, ut Thucydides. Lucianus scripsit: *καταπίνοντες ὄρχιν ἀπὸ τοῦ, καὶ ὅμως δ' Ἀττικῷ ἀποπίνουσιν.* elegantissimum omnium exordiorum, & thymum Atticum redolens. Nihil certius. Quid thymo Attico decantatius, unde mel Hymettium? Plin. XXI, 2. *Mellis Attici summa laus in toto orbe existimatur.* Ergo translatum est ex Attico thymum. Sed alia ratio natura obfistit non durante Attico thymo, nisi in afflatu maris. Eubulus:

Καὶ σίλφρον ὅμως π' ὕμνῳ.

Silphium & thymum Hymettiorum.

Sed de hac emendatione in nostris observationibus plura dicemus.

v. 91. Ε'ρχόμενοι δ' αἰνὰ αἶν] Legitur in aliis exemplaribus αἰνὰ αἶν-
ος, testante scholiorum Auctore. quam lectionem superius asserui-
mus ad v. 312. Α'αριδο. Non tam per urbem euntibus, quàm in
concionem venientibus Regibus hic cultus tribuebatur. Non qui-
dem ignoro Reges olim urbes ingredientibus divinis fuisse honoribus
exceptos,

exceptos, inter aras, victimas, ardentisque tædas incessisse: sed antiquissimis illis Regibus, quorum regna finiebantur intra patriam, honores maximi in concionibus, ludis, & spectaculis præstabantur. Quis nescit etiam longè post in Græcia magna virtutis & doctrinæ præmia ac honores, si cui erant exhibendi, (de agonistis nunc non loquor) eos in sacris illis ludis fuisse exhibitos meritis?

V. 93. *Οἷα τοι παλαιῶν*] Antiqua scholia legunt. *οἷα τοι παλαιῶν*.

V. 94. *Ἐκ τῶν παλαιῶν*] Non in illis ipsis scholiis solum; sed & in Didymi, ut volunt, expositionibus ad Homeri Iliad. α. v. 176. scribitur: *οἷα γὰρ τοι παλαιῶν*. ☉

V. 118. *Γαῖ' ἄρυστρον*] Interpretes: *tellus lato pectore pradita*. sed *ἄρυστρον* hic generaliter est *ἀγρῶν*. lata, latè patens, quod perpetuum terræ epitheton, sicut & *ἀβυσσὸς*, quod itidem ineptè reddunt *terra latas vias habens*.

V. 142. *Οἱ δὲ τὸ πρὸν ἄλλα*] Crates delevit hunc versum, & pro illo supposuit istum:

Οἱ δὲ ἐξ ἀθανάτων θνητοὶ τρώων ἀνδρῶν.

causa hæc est. quia Cyclopes fuerint mortales, non dii, nec diis similes. Inde postea ab Apolline interempti, teste Leucippo in Catalogo. Sed hæc vis est. Quasi non plures commemorentur in hoc libro, qui ex diis sati mortales tamen nati fuerint. Cyclopes autem diis similes erant robore & staturæ magnitudine, non immortalitate.

V. 146. *Ἰχθὺς τ' ἠδὲ βῆν. καὶ μηχαναὶ ἦσαν ἐν ἔργῳ*] *Μηχαναὶ* sunt doli, fraudes, non *molimina*, ut Interpretes. Hinc *μηχανοπόρος* Euripidi est dolorum confutor. Plaut. *Machinari machinam*, dolum comminisci. Apud quem frequenter machina est fraus, fallacia.

V. 150. *Ἀπ' ὤμων αἰσχροῖς*] Variè vertitur. optimè, si quid video, *ab humeris prorumpabant*. Non Græci solum Hesiodi Interpretes, sed & nostræ ætatis viri docti nescio quas frivolas comminiscuntur rationes, cur his terræ filiis tribuantur centum manus. Mihi exploratum est hoc commento nihil aliud significasse Veteres quàm hominum illorum violentiam, ferocitatem, & injustitiam. Erant *χρησθῆναι*, nihil divini humanique pensi habebant, omnia vi & manu agebant; omne eorum jus & opes in armis sitæ erant. *Χῆρς*, ut Latinis *manus* est vis, ut suprà notatum. Tales fuisse illos gigantes, qui ante diluvium *καθολικὸν* commemorantur à Mose, non tam corporis stupenda mole, quàm ferocitate, superbia, violentia, injustitia insignes, Gennadius, Theodoretus, Johannes Damascenus, pluresque alii docent. Tot manibus, ut solent semper fabularum læta esse incrementa, postea etiam tot affinxerunt capita. Vide Heraclitum *ὡς αἰνῶν* cap. 11.

V. 155. *Σφενίον δ' ἤχοντο τοῦτι*] Non affecuti sunt sensum Poëtæ; qui reddiderunt: *suo verò infensi erant parenti*; cùm velit: *à suo infestabantur parente*. quia fata cecinerant filios eum regno exuturos.
hinc

hinc infestus erat liberis. Hi verò non antè succensuerunt parenti; quam à Tellure matre certiores essent facti facinoris, quod in eos coetus moliebatur. *ἄχθουμαι* est *μισῶμαι*. Homer. *Οἶκος*. ε.

Ἐχθροὶ πάντες Διῶσι.

Infestabatur ab omnibus Diis, invisus erat omnibus Diis. Quod rectè veteres Grammatici præcipiunt esse ab *ἄχθουμαι*, non *ἰχθουμαι*.

v. 160. *Στυγερὰν* Seleucus scribit *αἰχτυρὰν*. Sed hoc ipsum est *στυγερὰν*, ut in illo Poëtæ: *στυγερὰν ναιέσσι*, *dalens super mortuos*. In tristitia enim cor contrahitur & angitur. Inde Cicero tristitiam definit opinionem recentis mali præsentis, in quo demitti contrahique animo rectum esse videatur.

v. 176. *Ἀμφὶ δὲ Γαίῃ Γμείρων φιλόπτος ἐπύχτε*] Vertunt: Undique verò Telluri cupiens amorem imminuebat. O scurè, & parum Latine. *Γμείρων φιλόπτος*, est flagrans cupiditate consuecendi, concubitus. *Φιλόπτος* enim *συνουσία*, ut milites apud nostram & Homerum.

C A P U T XXI.

Hesiodus sæpiùs emendatus, ut & Hyginus & Apollodorus. *Μεταχρόνιος*. Νύξ. Ζόφος. Ἄεμοι cur Syri antiquis Græcis Scriptoribus sint dicti. *χαλκεόφωνος*. *λύξ* *εἰδεῖα*.

v. 188. *Μήδεια δ' αἷς τὸ πρῶτον λήπμαίξας αἰδύμωτον* *Καὶ δὲ αὖτ' ἐπ' Ἡπίεργον*] Assentior Commelino, aliisque scribentibus: *αἰδύμωτον*. Falx enim non abjiciebatur, & in ponto ferebatur, ut vulgata lectio & versio præ se fert, sed natura Coeli. Interpunge:

Μήδεια δ' αἷς τὸ πρῶτον λήπμαίξας αἰδύμωτον,

Καὶ δὲ αὖτ' ἐπ' Ἡπίεργον,

hoc sensu:

Testesque, postquam ut prius (scilicet dictum) resevit ferris,

Projecit in æræ m.

v. 227. *Λήθω π, Λοιμὸν π*] Scribe: *Λοιμὸν* ex Diacono & veterum scholiorum Auctore, quos non inspexit Commelinus, cum pro *Λήθω* olim *λοιμὸν* scriptum fuisse tradat. *Λήθω* omnes agnoscunt, non verò *λοιμὸν*.

v. 245. *Κυμοθὸν, Σπυώτι θοῇ, Θαλίῃ τ' ἐρώσασα*] Pro *Κυμοθὸν* corruptè apud Hyginum legitur *Κυμοθῶσα*. *Θοῇ* verò non est epitheton, sed nomen Nereidis, uti ex antiquis scholiis apparet: *Θοῇ ἡ περὶ πύκτιν*. Hygin. *Nesæ, Spio, Thoë*. Apud auctorem tamen bibliothecæ, qui

Apollo-

Apollodorus esse dicitur, hæc Nympha omiſſa eſt, ut aliz plures: ſicut contrà leguntur ibi alia Nympharum nomina, quæ nec hic nec apud Hyginum extant. Noſtræ lectioni non obſtat, quòd copula deſideretur. Deſideratur & v. 250.

Καὶ Πρωτομήδεια,

Δωρίς, καὶ Πανόπη, καὶ Λαοδὴς Γαλατία.

Inferius v. 340.

Θαΐν π, Γῆστον γ', Ἀχελαιοὶ δ' ὀρυγγοῖσι.

Iſtaſq. lectionem poſtulat quoque numerus Nympharum. Si enim hanc expungas, erunt tantum novem & quadraginta.

v. 245. Μελίτη] Apollodorus ſuppoſititius: Μελίη. Nihil muta: Homero quoque Μελίτη dicitur, & Virgilio Æn. v. 825. Pro Εὐλαμήν vitioſè Hyginus Clymene. Jam antè enim hujus Nereidis memineraſt. Bis enim illud nomen occurrit in indice illo Nereidum Hygini.

v. 247. Εὐμένη] Melius apud Apollod. Εὐνία. Corruptè apud Hygin. Eurydice, quæ nullum inter has marinas Nymphas locum habet.

v. 248. Πρωτομή] Atqui hæc ſuperius v. 243. fuit commemorata. Certum igitur aut hic aut ibi hoc nomen eſſe corruptum. Forſan legendum Κρυνομή, quod Nereidis nomen apud auctorem Bibliothecz.

v. 249. Πρωτομήδεια] Apollodorus, Πρωτομήδισσα.

v. 255. Ηῖονη] Sic & legendum apud Apollodorum, ubi malè Γῆονη. Pro Γλαυκώρη, idem auctor Γλαυκώρη.

v. 256. Πανόπεια] Reſtitue hoc nomen Hygino, ubi malè legitur Panopea. Panopes paullò antè meminit, quamvis corruptè vulgò legatur in editis Panope.

v. 258. Πελοπία] Apollodorus Πελοπία. Pro Λυσιανόσσα mendoſè Hygin. Αλαπιſſα.

v. 261. Εὐπάρπη] Apollod. Εὐμόλπη, & pro Περγόνη malè Πιόνη. Et v. ſeq. pro Νημερτὶς vitioſè apud eundem ſcribitur: Νεόμητις. Hygin. Nimertis.

v. 269. Μεταχρονίαι ᾧ ἱαλλόν] Hoc eſt, ſublimes feruntur, volant. Interpretes: in caelo enim degentes volitant. Ergo Harpyiæ in caelo habitant? Μεταχρονίαι eſt μετῴωροι. Apollonius Argonaut. II, 589.

Υψὲ δὲ μεταχρονίῳ πτόμενον,

In alto autem ſublimis jerebatur. Et Lib. IV, 952. de pila: καὶ ἐς ἡνίοπον πύκνῃ ὑψὲ μεταχρονίῳ. Et in æræm projicit altè ſublimem. Scholia ad priorem locum. Τὸ μεταχρονίον σημαίνει πλὴν μετῴωρον.

v. 270. Γεγῆας τίνας καλλιπάρχους] Quomodo Græcæ ſunt καλλιπάρχοι cùm ſint canæ natæ, unde & γεγῆαι dicuntur. Γεγῆας enim eſt vetula. Scribendum omninò καλλιπάρχοι, ut fit Cetus epitheton, quod & ſuperius verſu 238. ei tribuitur. Ubi tamen malè ſcribitur Κηθῶ, quamvis & apud Hyginum Cetho fit. Hunc locum ſic emendandum eſſe

esse vidit olim Seleucus apud scholiorum confarcinatorem, cujus auctoritas hinc non fuit respuenda. Verba scholiorum adscribam ut corrigi debent, in editis enim sunt corrupta. Φόρξυ] Φόρξυς ἢ ἐπιφορξὺς ἢ ὑδρίτης. Κατὰ δὲ βαθεῖς. Γεγῆας δὲ τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ. ἀφαισίων δὲ γεγῆας καὶ ἀφαισίων, ὡς ἢ ἐπὶ Κατῶς τὸ ἐπιθεῖται.

v. 271. Πέγῃς ἰουκτός] Hoc est, πῶς δὲ, ad occasum, quia ibi solem Oceano mergi, & noctem oriri credebant. Apud Homerum tamen Ζόφῳ est septentrio, secundum Aristarchi & Strabonis sententiam, quem vide lib. X, & Merici Casauboni V. Cl. distriben de Hackiana Homeri editione. Versu præcedente mirum cur Interpretes omiserint πέρῃς, qua ratione multos in fraudem deduxerunt, qui hac versione pe. suasi crediderunt Hesiodum Gorgonum sedem locasse in Africa. Verum ego nullus dubito quin significaverit Gorgades Insulas, quæ sitæ sunt contra Εὐρώπης πέγῃς olim, nunc Caput Viride dictum. Ex enim à Gorgonibus nomen hoc acceperunt, quod illas coluisse ferantur hæ puellæ. Iis etiam vicinæ sunt Hesperides. De quibus vide antè v. 215.

v. 283. Ο' δ' ἄρ' αἰὲρ χεύσεται] Noli credere Latinis Interpretibus, qui hinc denuò sensum auctoris non perspexerunt, cum vertunt: *ceterum hic ensam aureum tenebat manibus caris*, quasi ad Pegasus pertineret. Atqui de Chrysaore loquitur, cujus nominis reddit rationem, sicut in præcedente versu Pegasi. Inde opponitur τῷ μῦθῳ, ὃ δὲ Pegasus dictus quod ad πηγάς Oceani natus sit, χεύσεται, quod manibus teneret, cum ederetur, χεύσεται ἄρ'.

v. 304. Εἰν Ἀείμῃσι] Apud Syros. Græci magistri temerè hinc affirmant Ἀείμῃς montes esse Ciliciæ & Lydiæ. Arimi enim Homero & antiquissimis Poëtis Syri dicuntur. Strabo sine lib. XVI. λέγει καὶ τὰς Ἀείμῃς ὁ ποιητής, ὅς φασιν ὁ Ποσειδῶν δὲ λυγρὸς δὴν μὴ τίπον πια τὸ Συρίαν, καὶ τὴν Κιλικίαν, ἢ ἄλλας πρὸ γῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν Συρίαν αὐτὴν. Nominat etiam Arimos Homerus, quos Posidonius docet accipiendos non locum aliquem Syria, vel Cilicia, vel alius terra: sed Syriam ipsam. Ferebatur autem Typhoeus occisus esse in Syria ad Orontem fluvium, qui propterea Typhon dictus est. Idem Scriptor eodem loco: Ο' ἔργῃς τὸ ὄνομα δὲ τὸ γαρυμῶσι αὐτὸν Ο' ἔργῃς μετίλαβε, καλέρησεν ὅστις Τυφῶν. Μυθῶσι δ' ἐπὶ πᾶσι περὶ τὴν καρυμῶσιν ἢ Τυφῶν, καὶ τὰς Ἀείμῃς. Orontes cum prius Typhon diceretur mutato nomine ab illo qui in eo pontem fecit, Orontes est appellatus. Huic loco Typhoeus fulmine icti fabulam affingunt ὃ Arimos. Alii tamen & plerique Latini Poëtæ Insulam Campaniæ littoribus adversam Inavimen, quæ & Ænaria dicitur, Typhonis antro adsignant decepti similitudine vocis. Ut verò rectè docuit Strabo Ἀείμῃς esse Syros, sic docere non potuit, cur olim Syri dicti sint Ἀείμῃς, & quæ sit hujus appellationis causa. Perabsurda enim sunt quæ de illa prodidit. Hoc verò nuper admodum didicimus à Viro Maximo, Samuële Bocharto, qui in Geographia sacra ostendit hoc nomen antiquissimos Græcos accepisse

piſſe ab Hebræis, quibus Syria dicitur Aram à conditore ſuo Aramo Semi filio. Inde Bethuel & Laban Aramæi Genef. XXV. & Syriæ regionibus Aram præponitur. *Aram Nabarajim*, Syria duorum fluviorum apud Sacros Scriptores eſt Meſopotamia. *Aram Damafce*, Syria Damafcena. Vide ipſum Lib. II, cap. 5, & 6.

v. 310. ΧαλκίοφωνⓈ] Hoc eſt *magna voce*. Interpretes: *anea vocæ*. Heſych. χαλκίοφωνⓈ, ἰχυρόφωνⓈ. Stentori Homerus tribuit. Superius in Αΰσι v. 243. χαλκίον ἐξὺ βίαν. *Vehementer acutè clama-*
bant. Homerus:

Οἱ δ' ὥς ἐν αἶαν ἔπευ χάλκιον Αἰακίδαο.

Hi verò ut audierunt vocem magnam Achillis. Vide quæ de hoc loco notavit Porphyrius Quaſtione VI. ad Hom. Virgilio eadem tralatone: *vox ferrea*, Lucretio, *vox aëra*.

v. 312. Ἀόχ' εἰδῆαι] Poëticum dicendi genus pro *λυγρὴν, ἐλθρὴν*, pernicioſam. Superius in Ἱερῶν, *αὐτὸς μῦθος εἰδὴς*, prudens. Nec abhorret longè ab hoc illud quod notavimus in Αΰσι, *λόγῳ θύοντι*, pro *λόγῳ*.

CAPUT XXII.

Vetus lectio reposita in Hesiodo. Φίξ' ἐλοῦν. Φίκιον, Pi-
cati. Βοῶπις. Hesychius emendatus, & Dracontius.
Βέπαις. Catulaster. Hesiodo medela. Ἀργέτης ζέφυρος.
Hesiodus emendatur, & alio loco exponitur. Γλαυκή.

v. 326. Σ Φίξ' ἐλοῦν] Reposui veterem lectionem ex antiquo-
rum scholiorum auctore. qui legit Φίξ' ἐλοῦν, & ex-
plicat *σφίξ' ἐλοῦν*. addit porrò Boeotos dixisse Φίξ',
unde Φίκιον locus ubi Sphinx ætatem egerit. Huic Euripidis Scho-
liastes adſtipulatur in Phœniſſis, qui tradit Φίκιον ἔξⓈ à Sphinge dictum
eſſe, ipſamque à Boeotis vocatam Φίξ'. Hinc & Latinis picati dicti,
quorum pedes formam Sphingum habebant. Feſtus: *Picati appellan-*
tur quidam, quorum pedes formati ſunt in ſpeciem Sphingum, quod eas
Dorii phicas vocant. Sic Φίκιον τίρας phiceum monſtrum dicitur Sphinx
apud Lycophronem Cassandra, v. 1463. Φίκιον verò eſt mons Boeotiae,
cujus meminit in Αΰσι, v. 31.

—— πῆχ' δ' ἔξ τοθαόνιον, τόδ' αἶθε

Φίκιον ἀπρόγινθι ποσσὶν ἔπειτα Ζεύς.

Celeriter pervenit in Typhaoniam, unde rursus ad Phicium summum ac-
ceſſit ſapiens Jupiter. Stephanus de Urbibus: Φίκιον ἔξⓈ Βοιωτίας καὶ
ἀπὸ διφθόγης, καὶ ἀπὸ βρύχων τε. vide & Plutarchum in libello, quod
bruta

bruta ratione utantur. Aëoles postea præposuerunt σ, sicut pro φᾶζω, σφᾶζω, pro μῆδω, σμῆδω, pro μῦτ, σμῶς, sic & pro φῆκων, σφῆκων. Sic enim ille mons appellatur apud Palæphatum in MSS. in editionibus perperam σφῆζων scribitur.

v. 330. Εἰσιφαίει] Benè Grammatici, ἑδλασῖν. Hesych. εἰσιφᾶει, βλαῖψαι.

v. 336. Ἐκ κητῶν κ' φέρων] Rectius alii φέρων, ut Homerus Odysf. α. 72. & alibi. Vide Eustath. ad Il. β. v. 862. sed hoc & alii observarunt.

v. 352. Πασθῶν] In nonnullis codicibus extitit πυσθῶν, ut veteres testantur.

v. 355. Παντῶν βοῶπις] Turpissimè Interpretes: *Pluto bovinis oculis*. Vel pueri norunt βοῶπις esse magnos oculos habens. Omnia enim magna Græci βόων vocant, ut & prisca Latini. Hinc elephantem dixerunt *bovem Lucam*. Sic Græci βόωντα apud Hesych. βάλων apud Erasistratum est μύζας λιμὸς, magna fames. βυζαῖος, μυζαλαρχος jactator: βύπαις, quod legitur apud Alciphronem ep. 61. est μύζας πῦς puer adultior. Hesych. βύπαις, νίος μύζας, ἀφῆλξ, μύζας πῦς ἢ ἰχθύς, scribe ἰχθυός. Glossæ veteres: *catulaster βύπαις*. Aliæ δρόπαις *catulaster*. quæ vox Dracontio restituenda. In lib. II, v. 191. in editis legitur:

Non catulastrum gerit puerilia, non pater addet

Attrahere tener Martia tela manu.

Legendum: *Non catulaster agit puerilia*. Loquitur ibi de variis hominum pro distincta ætatis ratione studiis. Catulastrum autem sunt pueri grandiores, qui incipiunt *catulire*, hoc est, ad venerem incitari. Inde & Catulli nomen. Oculi verò magni inter præcipua pulcritudinis περὶοχα. Liban. Progymnasf. Ὅμηρος ἐνδιῆκαδ' βυζαῖον ὡς εἴησαν ὀφθαλμοὶ τῇ Ἡρᾷ καλοὶ τε μυζαῖοι τε, βοῶπι αὐτῷ ἰκρίσσι. Homerus ostendere volens quod oculi Junonis magni essent & pulcri, bovinos oculos eam habere dixit.

v. 375. Κεῖν δ' Εὐρυβίη πῆλιν] Sic & Interpretes: *Crio autem Eurybia peperit*. Igitur Crio est foemina, Eurybia verò mas? Attamen superius Hesiodus ostendit Eurybiam esse filiam Ponti. Quid tricamur? legendum: Κεῖν δ' Εὐρυβίη πῆλιν. Vidit hoc etiam Commelinus, nisi quod pro Κεῖν male scribat Κεῖν. Sed Κεῖν dicitur & Apollodoro, & Scholiis antiquis, & Euripidis Interpreti.

v. 379. Ἀργίστω Ζεφύρον] Ἀργίστω hic non est Caurus, sed Zephyrus ἰσχυρότερον. Inferius v. 870.

Νότος Νότος, Βόρειοι π, κ' δρόπαι Ζεφύρον.

Præter Notum & Boream: & ceterum Zephyrum.

Homerus Iliad. λ, v. 307.

Ἀργίστω Νότος βαθείη λαίλαπι τόπῳ.

Celeris Noti usbemente procella verberans.

Scholia antiqua ad hunc locum Hesiodi: Ἀργίστω τ' ὀξὺν κ' περὶν, κ' καλόν.

ἡμετέροις ἔστι. Hesych. Ἀρχαῖοι Νότιοι. Ὁ λεγόμενος λευκός. πρὸς τὸ λευκόν. Ὁμοῦ ὅς τις αὐτοῦ εἶδεν αἰνέσας. ἔπινεν ὅτι περὶ. Sed quam Hesychius damnat expositionem, eam probat Strabo lib. I. quem vide.

V. 417. Ἐρδὴν ἱερὰν κατὰ νόμον] Est sacra faciens secundum, patrios mores & consuetudinem, ut in Carmibus aureis, quae Pythagorae adscribuntur:

Ἀθάνατος μὲν πρῶτον θεὸς νόμου οἷς διαίκεται,
Τίμω.

Immortales quidem Deos primò secundum patria consuetudinem, Venerare. κατὰ πάτριαν dixit Porphyrius loco supra laudato.

V. 430. Ἐν τ' ἀρχῇ λαοὶ μὴ μὴ δ' ἰδέσθω] Sic legunt editiones recentiores: & vertunt: *Inque concione inter homines eminet, quae scilicet voluerit.* Heinſii editio major: ὃν κ' ἰδέσθω, Interp. *quorum scilicet vult.* Sed utraque lectio non est unius assis. Quem enim commodum sensum inde conficeres? Reponenda est veterum librorum & editionum lectio, quam temerè commutavit Commelinus, ut ex notis ejus editioni praefixis videre est: *Hic pro cō, inquit, reposuimus cō τ', ὅ pro δ' κ' ὃν κ'.* Sed δ' κ' non erat de sua sede deturbandum. Subauditur enim *μὴ μὴ δ' ἰδέσθω*. Sensus est, in concione inter homines excellit quemcumque voluerit excellere Hecate. Eiusdem sententiae versus est in initio *Ἐρως*, quod me docuit Vir summi ingenii & eruditionis Johannes Fridericus Gronovius, cui quantum debeant hae reconditae literae nemo ignorat, nisi barbarus, & omnis humanitatis expers:

Ὅν π' ἀπὸ βροτῶν ἄνδρες ὁμοῦς ἀφ' αὐτοῦ π' φασὶ π.
Ἔστω τ' ἀρχαῖοι π' Διὸς μεγάλαιο ἔκαστ.

Per quem mortales homines pariter sunt obscuri clarique. Nobiles ignobilesque sunt Jovis magni voluntate. Sic hic locus ex sententia doctoris nostri est interpungendus. Διὸς μεγάλαιο ἔκαστ, idem est quod hic dixit ὃν κ' ἰδέσθω. Jupiter nobiles & ignobiles, claros & obscuros facit, quos vult. Omnia nunc sunt liquida, discussae omnes tenebrae, quae viros doctos exercuerunt, qui prava distinctione inducti sibi persuaferunt, Διὸς μεγάλαιο ἔκαστ abundare, & omnis causae tantum esse appositum, quia nihil sit quod referatur. Sed nunc quod referatur nemo non videt.

V. 440. Οἱ γλαυκῶν ἀντιπαφίλοι ἐρράζονται] Γλαυκὴ simpliciter est mare, Latinis *caerulea*. Virg. *caerulea veternit*. Interpretes: *glauca mare*.

CAPUT XXIII.

Hesiodus emendatur & ejus antiquus Scholiastes. Αἰγαῖον ὄρεσ. Γερα πέτρα. Γερα πύτνα. Κύβρα. Stephanus emendatus. Γύαλα παρηγοῖ. Mos Veterum in Deorum statuis, templis, aris ornandis lana. Cur Homerum Plato è Republica sua ablegans voluerit ornari lana. Locus Hesiodi ex conjectura emendatus. Παρελθεῖν. Chaos. Hesiodus interpunctione emendatus. Ἐπαινῇ. Lucianus correctus. Ὀρύγεσ. Ἔργματα ἔχειν. Hesiodus emendatus & antiqua Scholia. Μαψαῦρα. Horæ pulcritudinis præfides. Ὀρεαῖα. Ὀρεαῖσ. Χρυσόμυκες. Ἀμπυξ. Ἀνάθημα. Mitæ sunt fasciæ, & barbararum mulierum cultus. Σπεφάναι. Vetus lectio Hesiodi restituta. Ἐρεκύδοιμ. Ἀφροδίτη νύχι.

v. 485. **A**ργεῖον εἰς ὄρε] In Cappadocia mons Argæus est, cujus meminit Claudianus, Plinius, alii. In Creta autem frustra quæras montem hoc nomine. Nullus enim in illa reperitur. Itaque in animum induxi meum jam dudum reddendam esse Poëtæ lectionem veram, quam servavit *παλαιὸν σχολιῶν* Scriptor. Is legit: Αἰγαῖον εἰς ὄρε, αἰτque sic Cretam dictam olim à capra Olenia Jovis nutrice quasi Capræ montem. Αἰγαῖον εἰς ὄρε] Σημείωσται ὅτι καὶ ἔτι αἰγίοχον ἐκάλουν τὴν Δίαν, ἐπὶ αἶγα ἐθήλασεν. ἀφ' ἧς καὶ Κρήτη αἰγὴς ὄρεος καλεῖται, καὶ Αἰγαῖον ὑπὸ τοῖς οὐρανοῖς τὸ ἰδαῖον καλύμνον. Οἱ δὲ Ὀμῆρος ἐκ τῆς ἰδίας ὁρατῆς αἰγίδος αἰγίοχον αὐτῶν ἐκάλουν. Nota quod & iste (nimirum Hesiodus) *Ægiuchum* dixit *Ἰουετι*, quia capra ubera suxit. A qua etiam Creta appellatur Capra mons. Et à nonnullis Αἰγαῖον dicitur mons Ida. Homerus ab ejus armatura agide ipsum *Ægiuchum* dixit. Sic hic locus est restituendus, qui flagitiosè corruptus est in editionibus. Hanc lectionem confirmat quoque Theon ad Aratum, apud quem & ipsum olim sic lectum fuit in his versibus:

Δίκτη εἰς Ἰδαίῃ, ὄρεσ. χεῖδεν Αἰγαῖοιο
 Ἀντρεῖ ἰγχεπόμεν.

Sic enim scriptum fuisse, non ut nunc χεῖδεν ἰδαῖοιο, his verbis testatur: Τῶς γεφύροι, χεῖδεν Αἰγαῖοιο, παρὰ Ἡσίοδου λαβόντες φαίμεν] τὴν Δίαν εἰς Αἰγαῖον ὄρε πικνωμένην ἐκ Κρήτης τετραφύωσιν. Hinc & H. Grotius conjicit apud Aratum legendum esse Λύκτω, ut hic apud Hesiodum.

Sanè

Sanè apud hunc scribi debere Αἶγαιον luce clarius est. Montem Ægæum in Creta quia ignorabant, idè apud Aratum, ut sequentibus prodit Theon, expunctum est & Αἶγαιος & mutatum in Ἰδαῖος. Sanè sic olim scriptum fuisse licet ex Scholiaste antiquo Arati discere ad v. 32. Οἱ μὲν τότε κατέζοντο Δίκτῳ ἐν τοῖσι ὄρεσιν Ἰδαῖοις. *Qui cum lu- dentem in Dicta bene olente, propè montem Idæum.* Τινὲς γράφουσιν, καὶ Αἶ- γαιος, παρὰ Ἡσίοδου λαβόντες φάσκοντες, ὅτι Δία ἐν Αἶγαιῳ ὄρεϊ πεφυκε- μένῳ ἐν Κρήτῃ παραφύκει. *Quidam hic scribunt καὶ Αἶγαιος ex Hesiodo id sumentes qui dicit, Jovem in Ægæo monte in Creta nutritum.* Sed ad- dit idem, *Si in Creta nullus est mons Ægæus, præstat conquiescere in le- gione vulgata apud Aratum, & aliter illum locum interpretari.* Alius est Ægæus campus, Αἶγαιον πεδῖον, sed ille campus fuit in Phoride, de quo vide Stephanum de Urbibus in αἶγαιον πύργῳ, & quæ illic notarunt viri docti. Mons Ægæus est is ipse, mea quidem sententia, qui à Ptolemæo vocatur ἱερὰ πέτρα. Inde sancta rupes dicta, quia in illius antro credebatur custoditus & enutritus fuisse Jupiter. Erat collis Idæ, qui postea ab urbe in illa posita appellabatur Pytna. & urbs ἱερὰ Πύτνια, quod cognomen ei adhæsit à colle. Strabo Lib. X. Τῆς δὲ Ἰδæας λόφῳ Πύτνια, ἀφ' ἧς ἱερὰ Πύτνια ἢ πέτρα. *Pytna Ida collis, unde urbs Hiera Pytna.* Malè in Dione Lib. XXXVI. Ἰερὰ πύτνια scri- bitur. Quod & nuper animadvertit Vir magnus Ezechiel Spanhemius, in eruditissimo commentario de præstantia & usu Numismatum an- tiquorum. Hinc vides cur nonnulli Jovis incunabula ponant in mon- te Ida. Stephanus de Urbibus non collem, sed campum dicit. Ἐπὶ τῷ Αἶγαιον πεδῖον σπανίαν τῇ Κίρρῃ ὡς Ἡσίοδος. λέγεται παρὰ αἶγαν πέτρα φερόμενον (sic emendarunt viri docti) λόγῳ δ' αὖτε τὸ Πύθιον ὄρος, ἀφ' ἧς τὸ πεδῖον Αἶγαιον. *Est & Ægæus campus annexus Cirrha, ut apud Hesio- dum.* Dicitur verò à fluxu Αἶξ, qui olim descendit à monte ad Pythium, à quo & campus Ægæus. Nullum est dubium, quin hunc locum re- spexerit Ἡσιόδοτος. Campus Ægæus latè patuit, ut & Pythium & Gor- tyna in illo fuerint sita. Hinc Strabo Gortynam in campo sedere ait. Hic verò est ille campus Ægæus. Imò totam Insulam olim αἶγαιον fuisse appellatam ex Scholiaste modò accepimus. Sed quænam illa Cirrha cui fuit aditus Ægæus campus? Sanè Cirrha in Creta nulla est. Legendum Κύβρα quæ eadem est quæ Pytna. Stephanus: Ἰερὰ Πύτνια, πέτρας Κρήτης ἢ αὐτοῦ Κύβρα, εἴτε Πύτνια, εἴτε Κάμυρος, εἰδ' ὅπως ἱερὰ Πύτνια. *Hiera Pytna urbs Creta, qua prius Cybra, postea Pytna, deinde Camiros, deinceps Hiera Pytna.* Non est quòd nobis scrupulum injiciant Lyctii, ad quos à Rhea delatum esse Jovem paullò autè Hesiodus cecinerat: cùm ii satis longè à Pytna, seu mon- te Ægæo absint. Verùm non urbs intelligitur Lyctus, sed populus Lyctius, sub quorum ditione tum fuit & mons & campus Ægæus. Lyctios enim magnis opibus aliquando floruisse Strabo dicto loco ostendit. Malè Hiera petra in mappis Ptolemæi littoribus maris Car- pathii apposita est, non longè distans à Dicta, cùm sit collis Idæ.

V. 499. Γυάλας ὑπὸ Πάρνασσῳ. Interpretes: in jugis Parnassi. Sed γυάλα potius sunt valles *χυλάριον*, quam juga. Apud Euripid. γυάλα κρηνοφόρος, *valles frugifera*. Hoc loco intelligit anfractum illum rupis Parnassi & planitiem in qua urbs & templum Delphicum. De qua Strabo Lib. XI. & Justin. Lib. XXIV. In templi enim ἀναθήματα longè pòst fuisse istum βαίτυλον testatur Pausanias in Phocicis: Ἐπεισοδάμνῃ δὲ δῶτ' ἔμνησθαι, λίθος ἔστιν ὃ μέγας, τέτυκ' ἡ ἑλαιον ὀσμὴν κρηνοχίμαι, ἡ κατὰ ἐσπερίω ἐγκλίω ἑλαι ἐπιβύβαι δόξαί. Ἔστι δὲ καὶ δόξα ἐς αὐτὸν δόξαν Κρόνον τ' λίθον αὐτὸν ἔπεισας ἡ αἰσὶν ἡμεῖς αὐτὸν ὁ Κρόνος. Ab eo monumento cùm rursus adscendera inciperis, lapidem videas modicè magnum. Hunc quotidie oleo perfundunt, singulisque festis lanam in eo ponunt eundem. Fama autem tenet esse illum ipsum lapidem, qui datus fuerit Saturno pro puero, quemque postea rursus evomuerit. Lana ornabatur hic lapis diebus festis, quoniam omnia quæ maximè sacra erant, & divino velent honore affici, ungebantur, & lana, lancisque tæniis ac coronis ornabantur. Arborem sacram Arnob. lib. V. lanarum velleribus colligatam ac circumvolutam dixit. Et Plutarchus in Theseo ramum ex olea sacra decerptum ἐλαίον λάναν καπνισμῶν, lana alba recinctum fuisse ait. Sic solebant lares lana cingi, & fores ac aræ templorum, cùm rem sacram die solemni essent facturi, vittis laneis ornari. Propert. IV, 6.

*Costum molle date, & blandi mihi thuris honores
Terque focum circa laneus orbis eat.*

Hinc intelligimus cur Plato, ubi Homerum è sua republica in aliam civitatem dimittendum esse censeret, cum jubeat unctum & lanâ coronatum educi. Ἀποπέμπειν δὲ πρὸς αὐτὸν, inquit, εἰς ἄλλαν πόλιν, μύρον κατὰ τῆς κεφαλῆς περιχέοντες ἡ ἐλαίον στέφανον. Dimittamus eum in aliam urbem unguento caput ejus perfundentes, & lanâ coronantes. Aman dari quidem volebat Homerum è sua civitate, ne qua opinio sequior de Deo civibus suis, qui fabularum mysteria non intelligebant, per imprudentiam ex ejus cantibus affricaretur; sed volebat eum dimitti non tamquam hominem scelestum, & infamem, sed tamquam hominem divinum, dignumque qui ad instar Dei ungeretur, & lanâ coronaretur, hoc est divinis afficeretur honoribus. Diis enim & rebus facerrimis hic honos habebatur. Homerum enim Plato unus omnium maximi faciebat, & ob artis divinitatem mirificè celebrabat, ejusque sententiis utebatur frequenter ad docendum, verbis verò & loquendi generibus ad dictionem expoliendam. Hæc est vera ratio cur ungi & ἐλαίον voluerit coronari Homerum Philosophus: non quòd tamquam exul & civiliter mortuus fuerit ejectus, quia mortui ungebantur: nec propter Poëtarum mollitiem, quam lanea corona significaverit, ut hercle Musarum & Platonis ingratiis docuit Andreas Schottus Nodorum Ciceronianorum lib. III, cap. 12.

V. 532. Ταῦτ' ἄρα αἰζόμεθα] Ellipsis, quam hic fingunt Interpretes,

tes, malè convenit cum genio auctoris & ipsius linguæ Græcæ. Quis enim dicat ταῦτα ἄζωον, pro propter hæc venerari, ut illi volunt? Locus est contaminatus, qui sic puto emaculabitur, si legas: Ταῦτ' ἄεθ' φεγγόμενον, hac quidem moliens. φ aut vetustate temporis, aut alio vitio exoletum, aut negligentia descriptorum intercudit, inde ex præcedente syllaba ἄεθ' est absorptum, quod frequentissimè in veterum libris contigisse nemo nescit paullò modò humanior.

v. 574. Ἀργυφὴν ἰδῆν] Sic lege. vid. Etymol. Magnum. Malè vulg. ὄργυφιν.

v. 612. Παρελθῆν] Est effugere, vitare Dei consilia, decreta. Nam quæ fato manent, quantumvis significata non vitantur, ut Tacitus ait. Homer. Iliad. α, v. 134.

Μήδ' ἔτις ἀγαθός ὧς εἶν, Διοίκελ' Ἀχιλλεύ,
Κλίπτε νόμῳ, ἐπεὶ εἰ παρελεύσται, εἰ δέ μιν πείσῃς.

Ne sic, quantumvis fortis sis, divino Achilles, dolose agas, quoniam non effugies, neque mihi persuadebis. εἰ παρελεύσται, scilicet quæ decrevi facere.

v. 700. Καὶ μὲν δὲ διαπίστον κήρυχον χάσθ'] Incendium ingens corripuit inferorum sedes. Sicut paullò antè de clamore:

Εὐροσὶ δ' ἵκανε βαρεῖα
Τάρταρον ἠερόν τε, ποδῶν αἰπύη τ' ἰνὴ.

Concussio verò gravis venit ad Tartarum caliginosum, & pedum magnus fragor. Chaos sæpè est inferorum domicilium: Plutarchus sanè χάσθ', ἄδλω, ὄργυλον, ἱερόν exponit. Orpheus apud Ovidium X. Metamorph. ad Plutonem & Proserpinam:

Per ego hac plena timoris,
Per chaos hoc ingens, vastique silentia regni Oro.

Statius:

Qui numquam sospite nato
Triste chaos, mæstique situs patiere sepulcri.

posses etiam aërem interpretari. Aristophanes in Avibus:

Διὰ τὸ πύλωις τὸ ἀποστῆναι, καὶ τὸ χάος
Τῶν μεγάλων τὴν κνίσαντο εἰ ἀλγος φέρουσι.

Per urbem alienam & chaos femorum nidorem non transferetis. Ubi Suidas & alii veteres Magistri χάσθ' exponunt aërem. Hinc & vetus Interpres Luc. XVI, 26. illud μίχα χάσμα, quod inter epulonem divitem & Lazarum erat chaos magnum interpretatur, hoc est, vastum inane, vastum intervallum quale est aër, sive, ut Tertullianus vertit, immensa distantia sublimitatis & profunditatis. Apud nostrum Poëtam inferiùs v. 740. locum Erebi vastum & immensum in quo Titanes servabantur χάσμα μίχα dicit, quem postea v. 814. ait esse πύλω χάσθ' ὑποφύγιον, ultra Chaos tenebricosum, hoc est, Erebum.

Itaque magis probo priorem expositionem, & hoc nomine, quia de aëre paullo antè verba fecit:

Φλόξ δ' ἡρώς δ' αἶαν ἵκταν αἶανσι.

Flamma verò ad aërem divinum pervenit magna. Sequentia tam obscurè & ineptè versa sunt, ut quid Poëta velit ex versione ne Oedipus quidem intelligat. Verba Græca sunt:

εἰσαὶ δ' αἶαν

Ὁ φημι μῦθον ἰδεῖν, ἡ δ' ἔστιν ὅσα αἶανσι,

Αὐτὸς αἶαν ὅτι γαῖα καὶ ἑρμῆς εὐρεῖν ὑπερδαν Πίλωνα.

Sic interpungenda mihi videntur. Mens Poëtæ est: *Similo autem viā debatur atque si coram oculis quis adspiceret, atque auribus audiret, eodem modo ut cum terra & cœlum latum supernè appropinquabas. Aërem, inquit, terram, pontum, Tartara corripiebat ignis fulminum à Jove missorum, tantusque fragor ex illo oriebatur incendio, ac si cœlum rueret, sive terram cœlo misceri videret & audiret.*

v. 709. Ὅτι δ' αἶανσι] Antiquorum Scholiorum auctor notat in nonnullis exemplaribus legi κῆρυξ, quod præ edita lectione placet. v. 718. Ἀγλαίοισιν ἰδεῖν. Scholia antiqua legunt ἀγλαίοισιν, quæ vide.

v. 735. Εἰς αἶαν γαῖα] Appositè ad hunc locum Seneca Hercule furente:

*Sterilis profundi vastitas squallet soli,
Et fœda tellus torpet aeterno situ,
Rerumque mœstus finis, & mundi ultima:
Immotus aër haret: & pigro sedet
Nox atra mundo.*

Vide Virgil. VI. Æneid. v. 577. Homer. Iliad. θ. v. 429.

v. 748. Ἀσπὶς ἰδῶν] Sic leg. cum vetere Interprete. Nec aliter legisse videntur qui Latinè verterunt Hesiodum, cum interpretantur *propinquantes*, quod non significat vulgatum αἶανσι ἰδῶν.

v. 768. Εἰς αἶαν Περσεφόνειαν] Est hoc proprium Proserpinæ epitheton. Homerus Iliad. ι.

Κεκλήκεσ' Αἰδῶν καὶ ἐκείνῃ Περσεφόνειαν.

Invocans Plutonem & terribilem Proserpinam. Proclus superius, ad Εἰς Αἰδῶν δ' αἶαν πρὸς περσεφόνειαν, ὡς αἶαν ἐκείνῃ Περσεφόνειαν. Restituenda hæc vox Luciani Necyomantix: Δαίμονας ὅμῃ πάντας ἐπισκοῦτο, ποινὰς, καὶ Εἰρινύας, καὶ νυχίαν Εἰρήνην, καὶ αἰσθητὴν Περσεφόνειαν. Interpres vertit: Dæmones simul omnes inclamat, Pœnas, Erinnyes, Hecaten nocturnam, excelsam Proserpinam. Foedissimè. lege: ἐκείνῃ Περσεφόνειαν. terribilem Proserpinam. Ποινὰν verò sunt Furæ.

v. 797. Ἀπολείψας] Benè antiqui Grammatici: ἀπονέμειν ποτῆρας, libans. Libantes enim aliquid de pateris effundebant in mensas & aras.

Sic

Sic & simplex λείβω. Unde Latinorum libo, libum, libamen. Infaniunt qui hic dicunt ab ἀπαιέω esse ἀπαιέψας.

v. 806. Ωὔροισι] Referendum est ad ὄρεον, non ad ὕδωρ, & exponendum magnum. Ωὔρος enim est magnus. Hesych. Ωὔρος, πάλαι, ὄρεον, μέγας πόντος. Stygem autem fuisse maximum Deorum iurjurandum alibi noster dixit, & res nota est.

v. 818. Οὐδ' ἔστιν ἄλλ' ἵκασιν] Nec hic mentem Poëtæ ceperunt, qui vertunt: Cujus manus quidem sunt ob robur operibus ἀπία. Ἐργασίαν ἵκασιν est ἐργάζεσθαι. Hic est sensus: Cujus manus quidem ob robur semper operantur.

v. 851. Κόρον ἀμφὶς ἰόντες] Circa Saturnum existentes, qui unâ cum illo in vincula sunt coniecti. Interpretes diverso planè & absurdo sensu: A Saturno seorsim existentes. Titanes Saturni fuerunt copiarum contra Jovem, à quo victi cum suo Imperatore deturbati sunt ad inferos.

v. 872. Μὰψ αὐτοῖσι] Reddidi Hesiodo priscorum exemplarium lectionem: Μὰψαῦτοῖσι, quam probant Hesychius & Scholia antiqua. Hæc: Μὰψαῦτοῖσι κατὰ τὴν μέγιστον ποιήσας, οἷον κακίας, θρασείας. Sic lege, illum vide.

v. 875. Ἄλλοι δ' ἄλλας ἄνοι] Legendum ἀνοί, quod Æolicè dicitur pro ἀνοί. Et sic lectum olim fuisse Etymologici scriptor ostendit: Τὸ γ' ἔ' παλαιωτέρων, ἀνοί, Αἰολικώτερον. ἔρχω δ' ἀνοί, ἄνωγει ἵκασιν. Ἄλλοι δ' ἄλλας ἄνοι. Malè legitur ἄλλας in Etymologico. Hanc emendationem sequens Ἀἰσχυρίδης confirmat, & ἀνοί ferri non posse declarat.

v. 903. Αἱ τ' ἔργ' ὀφείλουσι καὶ ἀθανάτοισι βροτοῖσι] Inscitiæ Interpretum insignis monumentum & hic locus est, dum vertunt: Quæ opera matura faciunt mortalibus hominibus. Loquitur de horis. Non quidem ignoro eas esse cœli janitrices & ministras solis. Valer. Flacc. lib. IV.

———— Sol auricomus cingentibus horis
Multifidum jubat & bisseño sydere textam
Loricam induitur.

sed quis non videt aut alias planè esse has Hesiodi horas ab illis Homeri, aut alias partes eis dari à nostro Poëta, cui sunt pulcritudinis præsides. Quod & nomina illarum declarant. Quid enim magis res humanas pulcras reddit & florentes, quàm Eunomia, Dike, & Irene, hoc est, bonæ leges, Justitia & Pax. Hæ sanè divæ non matura reddunt mortalium opera, sed ornant, excolunt, nitorem & decus illis conciliant. Pind. Olympion. XIII. de beata & omnium rerum copia affluente Corintho: Εἰς τὰ δὲ δὲ Εὐνομία καὶ Δίκη καὶ Ἥρα, καὶ Ἰρηνή, καὶ Ἄνδρασι πόλιν, καὶ παῖδες ἐὼς ἑσπέρης. In hac (Corintho) Eunomia habitas, sororesq̃ue, fundamenta urbium firma. Justitia & iisdem moribus

ribus prædita pax, dispensatrices hominibus divitiarum, aurea filia Theopidis consultricis bona. Hinc omnibus rebus ornandis adhibentur Horæ. In ἱρῆς in Pandora comenda, v. 74.

Ἀμφὶ δὲ πλῶγα
Ὡρεὶ καλίστῳ σέφον ἀνδρῶν εἰαλειόσι.

Ipsam porro Horæ pulcræ comam habentes coronant floribus vernis. Theocritus de poculo pulcherrimo, & suavem exhalante odorem, Idyll. I. v. 148.

Ἡνὶ δὲ τοι τὸ δέπας ῥῆσαι φίλον ὡς καλὸν ὄσδῃ.
Ὡρεὶ πεπλῦσθαι γὰρ ἐπὶ κρήναισι δακρυοῖς.

En tibi poculum: contemplare, amice, quàm suaviter olet,
Horæ in fontibus ablutum dices.

Hinc ὦρε est pulchritudo. Ὡρεῖ pulcræ. Hesych. ὦρεῖ ἰμμορφῶ. εὐπρεπὲς, εὐχάμων, εὐπρόσωπος. Theocr. Idyll. I, v. 109. Ὡρεῖ Χάδων. Formosus Adonis. Ὡρεῖ pulcrum reddo, decus & venustatem concilio. Est vocula μονήρης, sicut superius μοσιχίαν, & plures aliæ. Pro ὦρεῖν frequentius legitur verbum paragogicum ὦρεῖζεν. Hesych. ὦρεῖζεται, καλλοπίζεται. ὦρεῖσθαι, καλλοπισθῆναι. Quia verò ὦρεῖ est pulcræ, & homines in adolescentia & juventute sunt pulcherrimi, hinc ὦρεῖ est ἀκμάζων, in ætatis flore constitutus. In ἱρῆ, v. 695.

Ὡρεῖ δὲ γυναικὸς πόν πρὶ οἴκῳ ἄγει.
In ætatis flore uxorem tuam in domum duc.

Sic enim benè exponit Scholiastes Theocriti ad Idyll. I. v. 109.

v. 916. Μῦσαι χρυσάμπυκας] Interpretes: Muses aureis mitris revinctæ. Præstat interpretari: aureis reticulis ornata. Ἀμπύξ est ἀνὰ δῆμα, τελεόδομος, diadema, reticulum, fascia, quâ mulierum comæ redimitur. Homerus Iliad. X, v. 468.

Τῆλε δ' ὑπὸ κροτῶς χεῖ δ' ὀμφοῖ σφαλόντα,
Ἀμπύκα, περὶ φάλον τ' ἠδὲ πρὸς τὴν ἀνάδωμον.

Longè autem à capite fudit splendidas fascias, reticulum, vittamque & implexum redimiculum. Ubi brevia Scholia Didymi, ut credunt vulgò: Ἀμπύκα ἡσάμα πρὸς τὴν κεφαλὴν, ἀνέχοντα τὰς τεύχας τῆς κεφαλῆς. Hinc rectè ab Hesychio exponitur ἀνάδωμος. Anademata enim erant fasciæ crinales. Sed & mitræ erant fasciæ, quibus comæ religabatur. Hinc Judith. X, μίτραν Castalio reddit fasciam. Verùm mitris utebantur barbaræ mulieres, & vetulæ, & meretrices: Ovid.

Simulavit anum mitræque capillos
Presserat.

Juven. Sat. II. v. 66. Ite quibus grata est picta super barbara mitra.
Ple-

Plerumque vitio vertitur. Itaque mitras tribui Musis *αἱ χαρίωντες* non ferent. Barbaræ enim illæ mitræ à Græcarum matronarum & puel-
larum reticulis fuerunt diversæ. Hæc Homero *σφαίρας*. Iliad. Σ,
V. 567.

Καὶ ῥ' αἱ μὲν κεφαλὰς σφαίρας ἔχον,

Sed apud Pollucem lib. V. cap. 16. rectiùs legitur:

Τῶν δ' αἱ μὲν πλεονεῖς σφαίρας ἔχον.

*Hæc quidem plexas coronas habebant. Ut superiùs πλεκτηὶ ἀναι-
δισμα. Σφαίρας autem fuisse propria antiquarum Græcarum mulie-
rum ornamenta capitis ex Æliani Περὶ τῆς Ἰστορίας. Lib. I, c. 18. cognos-
cimus: Πῶς δὲ ἔδιδόντο ὑπὸ περὶ τῆς αἰ πολλαὶ τῆς γυναικῶν; Ἐπὶ μὲν ῥ'
τῇ κεφαλῇ σφαίρας ἐπιτίθεντο ὑψιλῶς. Quis verò neget plerasque veteres
mulieres luxu diffuxisse? Caput enim ornabant altâ fasciâ. Sic verte.
Erat enim σφαῖρα limbus seu fascia altior caput, seu aliud quid am-
biens. Hinc & lorice & murorum pinnæ σφαίρας dicuntur.*

v. 925. *Ἀρκεύδημον*] Miror unde in recentiores editiones irrepre-
sit hæc inepta lectio & vocabulum nihili, cùm rectè legatur in pri-
mâ editione majore Heiniana, Stephaniana, ac plerisque aliis omni-
bus antiquioribus, *Ἰρκεύδημον*, quod rectè exponunt antiqua Scholia
πρὸς Ἰρκεύδημον ἰσχυρῶς. Tumultus, turbas excitantem. Quamvis in edi-
tionibus vitio librorum omissum sit *Ἰρκεύδημος*, & sola extet ex-
plicatio. Monuit etiam me de restituendo hoc eleganti vocabulo Tho-
mas Reinesius, vir numquam satis laudatus, præfatus extare id quo-
que apud Cointum Lib. I. v. 178. ubi Eris dicitur *Ἰρκεύδημος*. Sy-
nonymum esse *ἰσχυρῶς*, *ἰσχυρῶς*. *Ἰρκεύδημον* dixisse Non-
num XIII. Dionys.

v. 927. *Ἐν φιλότῃ μιν γένεσθαι*] Legendum est *ἐν φιλότῃ μιν γένεσθαι*, ut
nuper ostendit mihi elegantissimus juvenis Cuperus ex Scholiaste
Apollonii, qui ad Argonaut. I. v. 859. *ἐν φιλότῃ* est sine concubitu,
ex se sola, sine consuetudine cum masculo. Nihil certius. Confir-
mat vetus Scholiastes Hesiodi: *Πρῶτος ἔτος τῇ Ἡφαιστῷ ἐν μόνῃς Ἡῖος
ἔστι. διὸ καὶ τῷτ' οὐκ ἔστι. Οὐδὲ Ὀμήρου ἐν Διὶ καὶ Ἡῖος. Præter istum
Vulcanum ex sola Junone canit. ideòque hoc nota. Homerus verò ex
Jove & Venere. Et Apollodorus I. Bibliothec. Ἡῖος δὲ καὶ ἐν Ἡῖος ἐγένε-
ται Ἡφαιστῷ. Juno sine concubitu peperit Vulcanum. Hinc & Apollo-
nio dicitur Ἡῖος υἱός, Junonis filius non Jovis.*

v. 924. *Φόβον*] Malo vertere *Terrorum*, quàm cum Interpretibus,
Timorem. Sequitur enim *Δεῖμος*, Timor.

v. 971. *Κρήτης ἐν πόνῃ δημῶς*] In accentu peccatur. Legendum
Κρήτης ἐν πόνῃ δημῶς, ut superiùs v. 538. *ἔστι πόνῃ δημῶς*, *intestina
cum pingui adipe*. *Κρήτης πόνῃ δημῶς*, *Creta pinguis adeps*, est Cretæ
fertilissimus ager.

v. 989. *Φιλαμμενίδης Ἀφροδίτῃ*] Sic legendum ex Hesiodi sententiâ.
Vide superiùs v. 200. & quæ ibi notat Interpres.

v. 991. Νηπύλαι νύχτες] Archilochus emendat *νύχτες*, quasi agentem in Cypri recessu, qui à nullis possit adiri. Alii eandem vim tribuunt τῇ νύχτι, exponentes *ἀφανῆ*, *λαθραῖον*, occultam, quæ à nullo videatur: Sed propria vocis significatio retinenda. Pleraque enim sacra Veneris noctu celebrabantur. Inde *nocturnvigilia* dicitur Plauto. Idem Curcul. I. 3. v. 25, & 49.

*Quid tu Veneri pervigilare te novisti, Phaedroma?
Nam hoc quidem haut multò post lucebit.*

Pervigilia Veneris cui non nota? Vide carmen elegans incerti auctoris quod inscribitur, Pervigilium Veneris.

Δόξα τῷ Θεῷ.

DANIELIS HEINSII
INTRODUCTIO

in doctrinam, quæ libris Hesiodi

Ε'ΡΓΩΝ καὶ Η'ΜΕΡΩΝ

continetur :

*In qua opinio, quæ hætenus de iis obtinuit, refutatur;
totum Poëta institutum probatur.*

THE
JOURNAL OF THE
ROYAL ANTHROPOLOGICAL INSTITUTE
OF GREAT BRITAIN AND IRELAND
VOLUME 31. PART 1. 1901.

CONTENTS.
PAGES.
THE ANTHROPOLOGY OF THE
FUTURE. BY H. H. S. GORDON.
1-10.

Nobilissimo Amplissimoque Viro

IANO DOUSÆ.

Nordowici Toparchæ.

Philosophi Platonici, Vir Nobilissime, qui in explicatione sapientiae amœnitatem illam Poëtarum, suavitatem, varietatem; numerorum denique, quatenus eam pedestris admittit oratio, volubilitatem sequuti sunt; ut nimirum magna illa Dea etiam à veste sua commendaretur; negant inter alia, cum homine Cimærio de Solis pulcritudine, cum mediterraneo de maris latitudine, cum Epicuro de Deo agendum esse: quia scientiarum præstantiora simul infundi non potest, aut ut illi magnifico axioma pronuntiant, ὅτι αἱ γὰρ ἀρεταὶ ἢ ἰσχυρία ἐρχεῖται, αἱ δὲ ἀπὸ τῆς φύσεως πρὸς τὰ αὐτὰ δέονται. Sicut enim omnis homo terram aut agrum videt, solus agricola de fertilitate ejus judicat, ita cum omnes hodie Poëtas tractent, sincerum de illis judicium ab eis expectare maxima sit dementia. Antiquissimi Philosophi cum in operto scientiarum, à quo quàm longissimè vulgus arcendum est, versari solent; Rhetores, cum acutissimè de omni dicendi artificio agunt, Homerum cum Hesiodo sibi sufficere existimant. Cum virtutes omnes in oratione persequuntur, tam quæ ad τὸ λεκλικόν, quàm quæ ad τὸ περικλυτὸν spectant, ex his duobus omnia perficiunt: nec de reliquis anxie satagendum existimant. Hoc tempore, quo magnis passibus in occasum literarum itur, si quis Philosophiæ studioso, primum Philosophorum fuisse Homerum cum Plutarcho ostenderet, non accederet, magis quàm si Sophistam aliquem esurientem, aut frigidum Atticistam in ἀδόξῳ versari audiat: putà febrim commendantem, vel Therpsitem. Si quis eloquentiæ studioso plenam συνθέσεως scientiam, quæ Harmoniam & Rhythmum respicit, quam Plato tantè fecit, ut etiam παιδείας nomine in Poëtarum scriptis eam partem dignatus sit, ex his petendam in Academiis probaret, frigeret auditorium: quia diu ex animis nostris principia illa effluxerunt, quibus ad plenam scientiam pervenitur, quibusque monumenta sua veteres, tamquam æternitatis sale, ad immortalitatem condiebant. Si quis ex Hesiodi charactere, miti illo, facili, amœno,

cujus

cujus periodi, tamquam ad amussim quamdam facta, brevitatem quadam aequali se mutuò excipiunt, totum inter Tragicos Euripidem, inter Lyricos Sappho, inter Oratores Isocratem fluxisse ostenderet, frustrà esset: plus enim inveterata potest persuasio, quàm ut rationi, veritati, arti cedat. Ut nonnumquam dubitaverim me hercule, utrum miserior sit vulgus, qui ignorat ista, an nos qui ab illis talia exspectamus. Nunc enim si quis Poëta obtreñt, reliqua omnia scire existimatur: & hoc uno scientiam consequutus videtur, quòd illius auctores supplantat. Nos, qui neque eò arrogantia provecti sumus, ut aliquid nos scire existimemus: neque tam adverso Genio nati, ut ab omnium judicio pendeamus, in Ἐγγυῶν & Ἡμετέων libris, in quibus divina fuisse antiquissima sapientiæ mysteria nobis persuadent Veteres, experiri volumus: primò, utrumne inveteratam de iis opinionem tollere, deinde, an præclaram eorum doctrinam eruere possemus: ipsam veritatem quæ profundè sepulta erat, per vestigia, ut venatores solent, indagati. In qua commentatione, obiter & non nisi loco suo, ostendimus, quantà simplicitate ea proponat Hesiodus, de quibus maxima Philosophi volumina consarcinarunt. Non quòd eadem ubique illis, quæ postea Philosophis, in mentem venisse arbitrer: sed quemadmodum ex simplicitate Poëtarum, Philosophorum doctrina conflata est: ita ad illustrationem Poëtarum methodo eorum interdum & verbis opus esse. Ab Allegoriis, hoc est, Græcorum ambrosia & nectare, nisi cùm necesse fuit, abstinemus: idque tantum ipsius doctrinæ & τῶν ἀνδράδων causâ. Scriptum hoc qualecumque, nomini tuo, Nobilissime Doussa, inscripsi: vel ut Poëtarum, vel ut patronorum meorum primo. Quis enim tali amore quemquam unquam est prosequutus, quali nos tu, optime virorum? aut quis vivit hodie terrarum usquam, cui amplius debeamus? Quod si ve Musarum, quas tu deperis; si ve nostri causâ à te factum est, in solidum tene-mur. Interesse autem cùm mea, tum literarum existimaui, quæ de πειρήσει hujus libri, de instituto, de ordine, de doctrina, de scopo, contra opinionem Veterum multorum, recentiorum autem omnium disputamus, sub auspicio illius prodire, qui & sartam rectam tanti Poëta auctoritatem conservare, meam verò infantiam nominis sui splendore protegere possit. Vale, vir Nobilissime, & nos amare perge.

DANIBLIS HEINSI INTRODUCTIO

In Hesiodi libros

Qui ΕΡΓΑ & ΗΜΕΡΑΙ inscribuntur.

CAPUT I.

Libros Hesiodi qui ab argumento ΕΡΓΑ inscribuntur, quanti fecerit vetustas, ex Aristotele, Platone, Xenophonte, &c, qui horum ore loquitur, Socrate videre est. Nec mirum, cum in illis perfecta Ethicæ & Oeconomicæ præcepta tradantur, quibus Philosophi primi sua, tamquam firmissimo fundamento, superstruxerunt: quod facillimè & elegantia & antiquitate, cui omnes sensim quidlibet deferimus, impetrarunt. Nostra quoque ætate cum omnium iudicio eum dignitatis gradum obtineant, ut iuventuti præ reliquis commendentur: scopus eorum tamen, tum ea quæ in iis præcipua sunt, non ætatis nostræ doctissimos modò; sed (quod sine arrogantiâ dictum à me existimari velim) Græcos Commentatores, quos omnes cum superiori editione nostra Lectori dedimus, tum Veteres ferè omnes, quorum ad nos de his pervenit aliquid, effugisse videntur. Nostrum ergo existimavimus, priusquam ad singula perveniamus, generaliter ea præmittere, quæ maiestatem horum librorum, mentem Poëtæ, & propositum, non commendare modò omnibus, sed & illustrare purèque proponere possint: ne quid sit quod posthac aut doctores in interpretatione Hesiodi latere, aut auditores ab ejus lectione detertere possit. Et enimverò, cum omnes ferè antiqui Philosophi, in eo elaborarint, ut ex Homero disciplinas omnes, præcipuè autem eas, per quas cognitione singularum actionum ad prudentiam pervenitur, quæ est quædam φιλοσοφία πρακτική, ut de historia pronunciant Veteres: ex his verò Hesiodi, præcepta Politica, Ethica, Oeconomica haurirent: nostrâ intererat,

pererat, ut ea cum iis vel admirari possemus, vel frui saltem & usui nostro applicare. Cum autem inter reliqua in his libris hic & ibi ea sepulta quasi jaceant, quibus ex antiquis nonnemo, æternitatem suam mundi probare nititur: cum ex his libris doctrinam illam Periodicam nobilissimam Plato construxerit, cujus interdum in his commentariis, quasi per nebulam meminit Proclus: quam omnes denique Platonici, & ex iis Poëtæ Græci & Latini toties nunc occultè, nunc manifestè, & sublato quasi signo alludunt: cum in proposito Poëtæ & ratione agendi sit ars admirabilis & propemodum divina; cum ipsum argumentum horum librorum non controversum, sed eversum sit; danda est opera ut in his omnibus viris doctis industriam nostram probemus; &, quod proximum est, neque à candore nostro alienum, veniam petamus, sicubi à summis hominibus in eo dissentiamus. In quo cum vix ullus sit Veterum qui præierit nobis, facilius id de quo laboramus impetrabimus. Priusquam igitur ad Hesiodi lectionem se conferet Lector, brevissimè quædam præmittemus, quæ & falsam ex animis opinionem tollant, & veram proponant. Ut autem ad constitutionem veri & refutationem falsi, ad quæ sine mediis non pervenitur, pergamus; quædam præmittenda sunt, quibus ea quæ graviora sunt, tandem innitentur. Primò itaque an de agricultura Poëta scripserit quæremus: secundò, an si in his libris, ex instituto id fecerit: tertio, an in his tantum. Quibus quæstionibus tamquam velitis præmissis, reliqua quæ majoris momenti sunt adornabimus.

C A P U T II.

EA quæ præmissa sunt capite superiori, eò spectant, ut opiniones partim Veterum quorundam, partim recentiorum omnium tollamus: ne postea nobis, cum aliquid concludendum erit, occurrant hæc salebræ. Sicut enim viatores priusquam viam insistant, removere solent quicquid euntem remoratur, aut in itinere diutius quam par est, retinet, quamvis stipulas levissimas sæpenuerò aut festucas: ita nos ea prius admonebimus, quibus remotis, ea quæ præcipua sunt, facile transigentur. Horum enim omnium non minus quam ceterorum, primum propositum erit veritas, secundum brevisitas. Eorum autem quæ proposuimus, primum extra controversiam per se quidem est; nec de eo dubitari potest: quia ex eo tamen alia quædam tamquam trunco quodam rami ceteri oriri videntur, adjungendum fuit: utrum de Agricultura scripserit Poëta noster.

De Agricultura scripsisse Hesiodum, ut mille Auctorum testimonia prætermittam, ex iis apparet qui in argumento versati sunt eodem;
quorum

quorum duobus adductis, reliquis supersedebimus. M. Varro, de quo merito ut primo Romanorum primò incipimus, post enumeratos eos qui in argumento hoc versati erant, sed soluto sermone: *Ἴι, quos dixi*, inquit, *omnes soluta oratione scripserunt: easdem res etiam quidam versibus, ut Hesiodus Ascreus, Menecrates Ephesus.* Caius Plinius Procerio Lib. 14. *At Hercule non reperiuntur qui norint multa ab antiquis prodita: tantò priscorum cura fertilior, aut industria felicitior fuit. Ante mille annorum, inter principia literarum Hesiodo præcepta Agricola pandere orso, subsequentiisque non paucis hanc curam ejus, unde nobis crevit labor. Ut penè in proverbium ea res abierit.* Tyrius Maximus: Γεωργίας τῶν τε ὑπερβότης ἰκρίων, ἔδῃ Βοιών, ἀνέ, ἡ Θερμολιγός, αἰδᾷ ἡλιῶν αὐτῶν καὶ σελήνῃ γαίλασσιν, καὶ ἡμῶν τε τρέφοντις, καὶ ἀνέροις διαπύοντις. Idem ex Manilio hoc loco, & infinitis aliis probare insuper habeo: Primò quòd in confesso sit res ipsa; deinde quòd hæc ipsa alterius rei causâ præmittantur: ad quam festinamus.

CAPUT III.

Primum itaque de quo dubium non fuit, sequitur alterum, in quo plerique Veterum, ut diximus, recentiores autem omnes falluntur: Non esse de Agricultura hos libros. Quæ pars etsi pluribus infrà confirmabitur, ubi argumentum proponemus, quia altero posito, tollitur alterum; hic nihilominus ordinis & perspicuitatis causa examinanda fuit. Quod ut fiat commodius, locum quæremus aliquem, in quo exactissimè & ex instituto Poëtæ ipsius libri τῷ Ἐργῷ dividuntur. Eam divisionem etiam si nos ex ipso Poëtâ, verbis nostris constituere poteramus, nihil tamen peccabimus si accedat & judicium alterius & auctoritas: nec ea cujusvis, sed naris emunctissimæ: Luciani, nimirum, qui hoc modo in suo cum Hesiodo colloquio, postquam reliqua ejus opera enumeravit: Ἐν δὲ γεωργικῶν δρότοις, καὶ παρανοήτοις γεωργικαῖς, καὶ ὅσα παρὲς Πλατιάδων καὶ ὅσα παρὲς κειρῶν αἰρόντων, καὶ αἰμήτων καὶ πλῆ, καὶ ὅλως τῷ ἄλλων ἀπάντων. Ex enumeratione partium constituendum est totum aliquid. Totum videtur esse παρανοήτοις γεωργικῇ, seu potius γεωργίᾳ. Partes ejus sunt παρὲς Πλατιάδων, παρὲς δρότου, παρὲς αἰμήτων, vel παρὲς κειρῶν δρότου, παρὲς κειρῶν αἰμήτων. Quod si παρανοήτοις γεωργικῇ totum sit, quærendum, an respectu partium suarum, an respectu generali propositi Scriptoris ipsius, quod in hoc libro sequitur; an verò utriusque. Respectu partium esse jam ostendimus. Si respectu Hesiodi, necesse est ut ὁ πλῆς se habeat ad πλῆ γεωργίαν, sicut ἀροῖ, αἰμή, & partes reliquæ. At contrâ, sicut κειρὸς αἰμήτων, κειρὸς δρότου, vel simpliciter, ἀροῖ, αἰμή, pars est γεωργίας; ita κειρὸς πλῆ, vel γεωργίᾳς (ut Hesiodus loquitur) & ceteræ quæ ejusdem sunt confi-

considerationis, partes sunt $\text{ἑ} \omega \lambda \acute{\epsilon}$. Unde sequitur, duo præcipua tradi in his libris, quorum causâ reliqua dicuntur. Quoniam alterum sub altero non comprehenditur, nec se habet sicut pars ad totum. Si ergo de duobus inter se æqualibus agit & eodem spectantibus (utriusque enim finis idem est) aliquid querendum est, quod illa duo comprehendat quod quid sit, postea ostendemus. Nunc enim quid non sit, non quid sit, demonstramus: ibi enim pluribus idem, quamvis alio modo, confirmabitur. Ex hoc rursus alia nobilissima orietur consideratio: an τὸ Εἶργον in his libris in inscriptione, κατὰ τὸ κύριον, an verò κατὰ γλῶσσαν sumatur: de quo infra, de inscriptione cum loquemur, sumus acturi.

C A P U T IV.

Secunda quaestio ex parte admissa, ex parte negata fuit. Hesiodum his libris de Agricultura agere diximus: sed non aliter quam de Mercatura. Ex proposito verò magis de illa quam de hac libris tractari, negavimus. Sequitur, an alio in loco id ab eo præstitum fuerit. Quo quaesito ad stabilienda, partim quæ præmissa, partim quæ sequutura sunt, opus omnino est. Testimoniis utemur, ut eam partem explicemus, neque incertis, neque à posteriori ætate petitis, quam in eo deceptam scimus. Ac primò videamus, quid in Hesiodi Agricultura præcipuum fuerit: ex quo duo sequentur: & quid in his libris non sit, de quo jam agimus: & quid sit, de quo postea acturi sumus. Id ut fiat, partem è multis aliquam eligemus, de qua & in illis maximè, & in his minimè, aut omnino non, tractavit. Est autem ea, CURA ARBORUM. Atque hæc causa est, cur Maro, librum secundum, in quo diligenter hæc pars pertractatur, ASCRÆUM carmen vocarit. Eam partem inter alia (quod notatum hætenus non fuit) quam sit fusè persequutus noster auctor in Agricultura sua, videamus. Plinius lib. xiv. multis conqueritur, ætate sua tantam inductam esse, cum ceteris agriculturæ partibus, tum huic verò maximè, caliginem, ut pleraque quæ ab Hesiodo commemorata fuerunt arborum ignorari cœperint nomina. Quorum omnium in his libris ne unicum quidem refertur, nisi fortè quercum aut ulmum Romanis ignotam fuisse arbitremur: quarum tamen ipsarum, neque ratio, neque natura, neque cura, in his libris describitur: sed obiter & ratione alia sola fit mentio. Idem magnus Scriptor, Lib. 15. cap. 1. *Hesiodus quoque, in primis cultum agrorum docendum arbitratus vitam, negavit olea satorem fructum ex ea percepisse quemquam. Tam tarda tunc res erat.* Hæc quoque in his libris qui tractari existimabit, nã ille frustrâ futurus est: cum ipsius oleæ ne mentio quidem fiat ulla. Sed plenum Agriculturæ Hesiodi ex Manlio

hio argumentum petamus. Poëta igitur ille, postquam Homeri scripta diligenter, Hesiodi quoque nostri Theogoniam, & reliqua quæ in illis continebantur, recensuit: librorum ipsius, qui de Agricultura agebant, & Γεωργικῶν, ut verisimile est, inscriptionem habebant, argumentum his verbis proponit:

*Quin etiam ruris cultus legesque sacravit,
Militiâque soli: quod colles Bacchus amaret,
Quod fecunda Ceres campos, quod Bacchus utrumque,
Atque arbuta vagis essent quod adultera pomis:
Sylvarumque Deos, sacrataque numina Nymphas,
Pacis opus, magnos natura condit in usus.*

Vides, ut in superioribus, Plantationem: quæ pars præcipua horum librorum hic nusquam apparet. Ita ut ex hoc Manilii testimonio Plantatio & Propagatio vineæ, arborum Infitio, tum quæ loca his vel illis commoda sint vel incommoda, illorum argumentum fuerit librorum. De quibus non singulis tantum, sed & omnibus, altissimum in libris τῶν Ἑργῶν silentium. Postremò vagatus in iis Poëta fuit circa sylvarum, hortorum, fluviorumque descriptionem, amœnitatemque illorum: quam Poëtæ plerumque, ut & hic Manilius Satyrorum & Nympharum nomine designant. Nam quæ de vineis in universum in his libris, quos Ἑργα vocamus, dicuntur, hæc sunt: quæ de eò quidem spectant:

*Εὐτ' αὖ δ' Ὀρίων καὶ Σείριος εἰς μίσην ἔλθῃ
Οὐρανὸν, Ἀρκτῦρην δ' ἐσίδῃ ροδόδαν' ἑλὺς ἡώς,
ὦ Πέρον, τόπῃ πάντας ἀπιδρίκει οἴκηδ' ἐβότρυς,
Δειξάτω δ' ἡελίῳ δῖον τ' ἤματα καὶ δῖον ὑκτας,
Πίνετ' δὲ συκαίῳ, ἔκτῃ δ' εἰς ἄγκυ' ἀφύσσει
Δῶκε Διανύσσει πολυγυθὶς.*

Id est:

*At postquam Orion & Sirius atheris ardet
In medio, Arcturumque videt Tithonia conjux,
Incipe decerptos ad te vectare racemos,
Et Soli monstrare decem noctesque diesque,
Dimidiūque umbra: sexto spumantia labris
Latitia patris dare munera.*

Multò minùs quæ alibi obiter οὐδὲν ὁράφης οἴηται. Accedat & illud. M. Cato apud Tullium, in libro de senectute, aliquam ab Hesiodo partem in Agricultura prætermittam queritur, quæ ab ipso esset tractata: ea autem erat Stercoratio. Atqui si hos libros de Agricultura esse existimasset, multa potius deesse, imò omnia ferè questus esset, quæ in libris DE RE RUSTICA, qui hodie Catonis nomine circumferuntur, accuratissimè pertractata sunt. Sequitur ergo aliis libris accuratè de ea re ab Hesiodo actum esse, quæ his contineri putabatur. Ex quo dux veterum recentiorumque opiniones hæctenus receptæ concidunt: prior, quòd horum librorum argumentum ex proposito

Agriculturam esse existimant: altera, quòd hos libros Maronem imitatum esse hætenus omnes arbitrati sunt. In qua opinione cùm plurimi apud Veteres fuere, tum vel maximè Servius: apud nos cùm omnes, tum major omnibus Julius Scaliger. Qui incomparabilis vir, si persuasum hoc habuisset, neque tam immitis in hos libros Hesiodi fuisset: neque Hesiodi *Ἔργα* cum Maronis Georgicis contulisset.

C A P U T V.

EVia nostra ea removimus, à quibus non periculum quidem timebamus, nec ruinam, sed molestiam. Nunc ut ad institutum nostrum pergamus, duobus adhuc lectorem capitibus præparabimus. Diximus suprà duo tractari his libris, quorum finis idem est, partes diversæ. Horum alterum quia sub altero non comprehenditur, aliud quærendum est quod complectatur utrumque. Id autem est Oeconomia. Oeconomia cùm sit cura partim possessionis comparandæ, partim comparatæ jam conservandæ: primum circa quod versatur illa, teste Aristotele, est ἡ γαργυρία, id est, agriculturæ studium; quod quidem studium in Oeconomica consideratione primum est duobus modis. Primò γυνὴ φύσιν, id est, ratione naturæ: quia antiquissima ejus est ratio & simplicissima. Cùm enim plures sint artes, quæ circa terram versantur, qualis videlicet, quam Philosophus adfert, ἡ μεταβολή, secundariæ tamen sunt omnes. Secundò, quia cum Justitia conjuncta est. Nec enim ab hominibus volentibus lucratur, ut mercatura: neque à nolentibus, ut ars militaris. Tertiam rationem prætermittimus, quam & Aristoteles & ex eo Cato adjungunt; cùm usum in his habeat nullum. Quibus rationibus librorum horum argumentum superstruemus. Cùm ergo Agricultura sit prima naturâ in Oeconomia, rectè secundo libro præmittitur: cùm autem sit justa, rectè libro primo justitiæ præcepta traduntur. Cùm igitur alter librorum sit Ethicus causa alterius, alter Oeconomicus sed per se; rursus aliud quærendum est, quod utrumque contineat: id autem est ea Poëtica pars quam *Παιδεία* vocamus: paullò aliter quàm Platonici; qui etiam ad Harmoniam eam referunt, de qua proximè acturi sumus. Cùm igitur plures sint Oeconomiz partes, quibus comparatur possessio; maximè lucrosa est ea quæ ab æquitate quàm longissimè abest; quam planè excludit Poëta: ea est Foeneratura. Proxima ab hac quæ non tam cum iniquitate conjuncta est, quàm prima; sed magis cum periculo quàm prima & ultima: ea est Mercatura. Tertia est quæ minùs lucri habet & periculi, sed plus æquitatis: ea autem est Agricultura, æquitate & tranquillitate prima, lucro verò ultima. Cujus causa ex Platone & Hesiodo hæc reddenda est.

est, quod hæc quam minimè ab ἡμερονικῷ abest sæculo: quo terra omnia suppeditabat, sed absque cura. Alteræ duæ quàm maximè ad ἐπιθυμητικῷ accedunt: quod *Cupidum* vocavit Catullus.

Sed postquam tellus scelere est imbuta nefando,

Iustitiamque omnes cupida de mente fugarunt.

Astræam enim intelligit, quam usque ad ἐπιθυμητικῷ permansisse volunt Platonici, cùm reliqui Dii in θυμικῷ iugissent.

Ejus de quo agit Poëta, libro primo propositionem habemus. Id à nobis dicitur, οἰκονομεῖν: ab eo alibi, οἰκονομῶ δὲ δίαλ. Ejus rei in secundo præcepta sequuntur. Inter quæ est & illud, quo in divisione Oeconomiz utitur Aristoteles:

Οἰκονομὴν μὲν πρόπτε, γυναῖκα πὶ βῆν τ' ἀρετῆρα.

Quæ singula infra percurramus. Nunc hoc constituamus. Primus liber aliquid agendum docet, sed justè: secundus, quid agendum sit, quo pacto, & quando. Eandem divisionem apud Maximum Tyrium habes, qui hos libros Oeconomicos esse non ignorasse videtur: Εἰδυιασθεὶς δὲ ὅτι ὀλίγον μὲν τὸ ζῆναι τὸν εὖ ἅπαντες τὸ δὲ πολὺ δημευμαῖος φιλεῖ, ἐδιδίκεν τῷ γένει ἀποκεκλειμένῳ τὴν πείησιν ἐξεργάζεσθαι, καὶ ἡγεῖται ὁ Ἡσίοδος. Χρεὶς μὲν τ' ἡρώων, ἀπὸ γυναικῶν δόχον μὲν, κατελέγειν τὴν γένη, ὅστις ἐξ ἧς ἴφου. Χρεὶς δὲ αὐτῷ πεποιμένῳ οἱ θεοὶ λόγοι. ἅμα τοῖς λόγοις Θεογονία. Χρεὶς δὲ αὐτῷ ἀφελῆναι τὴν εἰς τὸ βίον, ἔργα πὶ ἀδρεστίον καὶ ἡμέτερον εὖ αὖς δρεστίον.

C A P U T VI.

Cum suprâ totum hujus libri subjectum in duo dividerimus, quorum neutrum per se traditur, sed causâ alterius; Terræ cultum, & Navigationem: quorum utrumque pars est totius: totum enim est Oeconomia, cujus causâ Poëta in alterum devolvitur, id est, Justitiæ præcepta; rursus & hanc & illam partes esse diximus respectu totius. Totum est Διδασκαλία, seu Παιδεία. quæ olim fuit Poëtarum tantum: postea ad Philosophos migravit. Omnis igitur Musicus, teste Platone, duo spectat: τὴν μελοποιίαν, sub qua nos paullò aliter quàm ille, ea quæ ad metra, quæ ad numeros eorumque inventionem, ac dispositionem, comprehendimus: & τὴν Παιδείαν, qua reliqua omnia usibus hominum accommodantur. Quod nobis est docere partim, partim movere: alterum πείν dicebant, alterum χρῆσθαι τοῖς πεποιημένοις. Sicut autem prius necesse est constituere aliquid quàm constituto uti. Ita necesse est, priorem esse μελοποιίαν, posteriorem alteram. Nam, si rectè Platonis Παιδείαν consideremus, vix egreditur rhythmum & harmoniam, ut subtiliter disputant ejus Interpretes: & potissimum in movendo versatur, quod duobus illis solet fieri. De quo multa differere possemus; nunc ta-

men, quia aliud agimus, vocem παιδείας simpliciter, ἀπὲρ διδασκαλίας sumemus, quam Scriptores antiqui tamquam vetustissimum Poëtarum considerant institutum. Ea cum latissimè tendat, nos paullò arctiùs eam hoc loco restringemus. Est igitur duplex, quæ docet vivere, & quæ scire. Quarum prima instituto nostro conducit: alteram nunc prætermittimus. Rursus ejus partes circa vitam privatam duæ versantur. Quarum altera singulos propriè vivere docet, & circa τὴν εἴησιν occupatur: altera singulos benè vivere docet, & mores complectitur. Utraque φιλοσοφίας τὸ βίον ambiguè à Veteribus dicitur. Cum autem Poëta ad hominem ociosum scribat; rectè quo pacto comparanda sit substantia, docet: cum ad prodigum, rectè quo pacto conservanda sit: ostendit. Cum ergo duo hæc proponat liber primus, secundus perficiat: in alio tamen libri primi consumitur argumentum: in quo antiquissimum παιδείας usum videmus, quæ etiam διδασκαλία appellata est. Cujus institutum est, ἡθικὴ παιδεία, non οἰκονομικὴ, multò minùs γυμναστική. Ejus propositum est, ut antiqui Poëtæ verbis utar, εἰπὼν τὸ πρὸς τὴν ζωὴν χρῆσιμος. Nec dubium est, quin hinc διδασκαλῶν Comici dicti sint & Tragici, qui illud primò simpliciter agebant, ut apparet ex Epitaphio Epicharmi, Comœdiæ apud Doros inventoris, quod ejusmodi est:

Ἄπὲρ φανὰ Δάρεσθαι, καὶ τὴν οὖν τὴν καμωδίαν
 Εὐρὺν Ἐπίχαρμον.
 Ωὖ Βάκχε, χαλκίον ἔστιν αὐτὸ ἀλαδινὸν
 Τὴν ὡς ἀνέστηκεν
 Τὸν Συρακούσας εὐδρυτὴν πειλοχρῆσθαι πόλιν,
 Οἱ ἀνδρὶ πολίτῃ.
 Σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων μεμνημένος
 Τελεῖν ἐπὶ χροῶ.
 Πολλὰ γὰρ ποτὶ τὴν ζωὴν τοῖς παισὶν εἶπε χρῆσιμα.
 Μεγάλα γὰρ αὐτῷ.

Laudat eum ὅτι πρὸς τὴν ζωὴν εἶπε χρῆσιμα, & quidem παισὶ, qui Oeconomiz nondum sunt capaces, multò minùs, quæ ad plures pertinet, Politicæ. Hæc igitur pars diutiùs Poëtarum fuit, quàm Comico-
 rum; quia priùs fuit Poëtæ nomen quàm Comici. Ac Poëtæ docue-
 rant τὴν πρὸς τὴν ζωὴν χρῆσιμον, priusquam extaret apud Siculos Comœ-
 dia, ad quos τὰ δραματικὰ & eorum inventionem, ut ex voce δράν,
 quæ κατὰ διάλεκτον illorum est aut vicinorum, probat Aristoteles, pro-
 priè spectat. Atque hæc causa est cur Philosophi, & præcipuè septem
 illi Græciæ, neglectâ plerumque (non semper tamen) Μυλοποιίᾳ, id
 est, numeris & similibus (nam ita nos illam vocem qua de Musica
 utitur Plato, sumimus) sententias in quibus de moribus, de Deo,
 de virtute egerunt, quæ ad hanc παιδείαν spectabant, ἀσματος καὶ ἀδύ-
 ρμα dixerint. Unde Thaletis ἄσματος, & aliorum ferè omnium à
 Laërtio citantur: quæ Carmina à veteribus Latinis dicta sunt. Quod,
 quia

quæ à nemine adhuc ostensum est, monere lubet; cum instituto nostro maximè conducatur. Hinc illud apud Dionysium Catogem: *Deid. I.*

Si DEUS est animus, nobis ut Carmina dicunt.

Carmina, id est, dicta Philosophorum. Causa est, quia dicta illa brevia, quibus sententias suas, de Deo, deque reliquis includebant, *αἰδοῦμαι* dicebant, id est, *Carmina*. Sic *αἰδοῦμαι* Thaletis illud extat:

Οὐπὲρ πολλὰ ἔπη φρονίμῳ ἀπιφάνετο δόξαν.

Chilonis:

Εἰς λιθίαις ἀκόνταις χρυσὸς ἐξαιρίζεται.

Hodièque, quod observatum non fuit, *αἰδοῦμαι*, sive *αἰσχροῦ* habemus, in libello illo, qui à moribus Cato inscribitur. Primò enim in *αἰδοῦμαι* de Deo agebatur, quod & sequutus est ille: qui ut propositi sui rationem occultè redderet, citat continuò *πὲρ αἰδοῦμαι*, additque, *nobis ut Carmina dicunt*, id est: *ὡς αὖτε ἐν τοῖς αἰδοῦμαι τῶν φιλοσόφων τῶν πολλῶν γράφεται*. Atque hæc causa est, cur breves sententias præmittat: ut, Aleam fuge, & similia. In prioribus enim illis filium suum instruit, sicut in Hypothecis Hesiodi alumnum suum Chiron. His cognoscendis aliquantum temporis impendere poterant in prælectionibus suis triviales quidam, priusquam Poëticen universam, in qua non solum nihil vident, sed cujus usum ignorant, in contemptum adducerent, & minùs certè ocio suo abuterentur. Invenirent numquam tam humiliter Platonem & Aristotelem de Poëtis sensisse, quin semper ex illis discerent. Nos pergamus. Prima igitur materies qua hominibus innotuerunt Poëtæ hæc doctrina fuit, quæ primo *ἔργων* tractatur: nimirum, *καθήκους* & *παρρησιαστικῆς ἐπιβολῆς*. Hoc sine vitæ hominum adhibebantur, ut vel ætate provectiores docerent, sicut Persen Hesiodus: vel minores, & qui modum vivendi habere nondum poterant. Comicus dividit eos, qui virtutem docent in *διδασκαλίαις*, καὶ *παιδείαις*. Ab alteris pueros, ab alteris provectiores doceri vult.

τοῖς μὲν γὰρ (inquit) παιδαγγοῖσι

Εἴη διδάσκαλοι, ὅς τις φροῦν, τοῖς δὲ ἡδὺν ποιηταί.

Utrumque tamen confunditur. Et præsentia enim sua, & postea scriptis, temperantiæ & justitiæ magistri erant publici, quibus *ἐπὶ θρησκείᾳ παιδείᾳ* maximi quique nobilissimique committebantur. Unde etiamnum Platonis ætate vox *σοφός* Poëtis, tamquam propria, attributa fuit. Qui semper ὁ σοφὸς Ἡσίοδος, ὁ σοφὸς Ὀμηρος, ὁ σοφὸς Ἀρχιλόχος, ut & multis post eum ætatibus, quamvis ignota esset causa. Sic de Repub. 2. postquam de Homero, Hesiodo, & Musæo egerat, Οὐκῶν, inquit, ἐπειδὴ τὸ δοκεῖν, ὡς δηλοῦσιν μοι οἱ σοφοὶ καὶ τὴν ἀλήθειαν βιάται, καὶ πύρρον εὐδαιμονίας. Paullò post: Τὴν δὲ τῶν σοφῶν Ἀρχιλόχου ἀλώπηξ ἐλευτίον ἐξόπιον, κερδαλίαν καὶ ποιικίλῃ. Primum, quod docebant olim; fuit temperantia. Ingenuorum itaque liberis ante pubertatem continuò præficiabantur, ut prospicerent, ne fortè

auderent τ' ἄρ' αὖτε χαρίζεσθαι, quos παιδαγωγούς Græci, Athenienses ἀγκυ-
 λῆτες, Latini *Comites*, *Custodes*, antiquiores etiam δυνάμεις & αἰοιδῆς
 dixerunt: quamvis eorum propriè munus docere esset. Ἀγκυλῆτοι sæ-
 pè apud Platonem dicuntur. Alcibiades in Convivio negat se, quòd
 formosus esset, absque ἀγκυλῆται, primo Socratem adire ausum fuisse:
 Εἴθε γὰρ ἦν ἔτι ἐπὶ τῇ ὥρᾳ, inquit, θαυμάσιον ὅσον, ταῦτα αὐτῷ δια-
 νοηθεὶς πρὸς τὸν εἰσθλὸν αἰδοῦ ἀγκυλῆτα μὲν μὲν αὐτοῦ γίγναι, τίτι λῆ-
 σιμῶν τὸ ἀγκυλῆτον, μὲν σιωπῶν. Et in Charmide: ἀλλὰ καλῶς
 ἔφη λέγεις, καὶ καλῶς αὐτὸν καὶ ἄλλοι πρὸς τὸ ἀγκυλῆτον, καὶ ἔφη καλῶς Καρ-
 μίδην. In cuius vocis interpretatione labitur doctissimus Politianus.
 Virgilius eisdem simili ratione *Comites*, dixit, qua Græci ἀγκυλῆτες,
 Lib. *Æneid.* 5.

At pater Æneas nondum certamine misso.

Custodem ad sese comitemque impubis Iuli

Epitidem vocat.

Ex his rursus antiquissimi illi fuere, quibus matronæ καὶ τὸ γυναικῶν
 committebatur. Qualis celeberrimus ille Homeri fuit Odyss. γ. qui
 αἰοιδῆς ab illo dicitur. Idem παῖδων & δυνάμεις postea Græcis, Lati-
 nis *Custodes* dicti sunt. Hesychius, αἰοιδῆς, αἰδοῦ, καθαροῦ, καὶ ὁ ποιη-
 τὴς, καὶ ὁ ἱεροῦ, ὁ δυνάμει ποδῶν. Manifestè αἰοιδῶν δυνάμει exponit.
 Quid verò sit δυνάμει ποδῶν, numquam intellexi, donec approbante
 tandem mirum in modum maximo Scaligero, δυνάμει, παῖδων, emen-
 davi. Veteres enim Magistri, αἰοιδῶν illum Homeri, qui in officio
 Agamemnonis uxorem continebat, δυνάμει, interpretati sunt, quòd
 respicit antiquarum omnium Glossarum Epitomator, earum præser-
 tim, quæ ad Homerum spectant, Hesychius: qui non aliud in ani-
 mo habuit, cum αἰοιδῶν, παῖδων interpretatur, quàm quod diximus.
 Idem Hesych. Αἰοιδῆς, καθαροῦ, ὁμογενοῦ, ἢ δυνάμει. Eustathius; π-
 νίς δὲ αἰοιδῶν τὸ δυνάμει παρενόησαν, ὡς αἰοιδῆς μὴ ἔχοντες: de eo enim Ho-
 merico αἰοιδῆς quid non excogitarunt Veteres? Sententiam illam repro-
 bat Didymus, seu quicumque est, cuius brevia in Odyssæam Scholia
 habemus. τὸ γὰρ ὁμογενοῦ οἱ αἰοιδῆς φιλοσόφον τῆς ἐπιτοχῆς πνίς δὲ κακῶς
 νοήσαντες τὸ δυνάμει ἀπέδωκαν. Sed neuter mentem Veterum intellexit,
 nec Eustathius, nec commentator ille. Nam qui αἰοιδῶν δυνάμει esse
 dixerunt, πνίς τῆς ἐπιτοχῆς respexerunt: non autem πνίς τὸ σώματι λαβεῖν,
 id est, munus: non privationem corporis: quaniobrem errat Eusta-
 thius, qui δυνάμει exponit, τὸ αἰοιδῆς μὴ ἔχοντες. Nam cum αἰοιδῶν illum
 Veteres δυνάμει exponunt, nihil aliud volunt, quàm si nos *Custodem*
 exponeremus: quia *Eunuchi* iidem dicebantur, qui *Custodes* postea.
 Quippe cum παρθενίαι Poëtæ essent, & custodiæ ab antiquis fæmi-
 narum præficerentur, quòd res extra suspicionem esset, Eunuchi illi
 muneri apud Barbaros adhibebantur: qui postquam γυναικῶν non
 modò occupant, sed & puerorum curæ præfuerant, manifestam
 integris gentibus ruinam invexerunt. Atque hoc est de quo libro
 de legib. III. conqueritur Plato, διαφθαμερῶς πνίς παιδείας πνίς τὸ λε-
 γόμενον

καὶ τὸν αὐτὸν χρόνον τὸν Μυθικὸν, ἐπὶ αὐτοῖς ἐπὶ γυναικῶν καὶ ἐνέχων πα-
 ρέχοντες αὐτῶν τὰς ψαῖς. Apud Græcos & Romanos cū obtinuit hæc
 corruptela, non aliam πῆξιν habuerunt quàm Homericus αἰδὼς, quam-
 vis mutilati & moribus dissimiles. Talis erat, in quem elegantissi-
 ma Nasonis exstat elegia,

Hæc mihi quod dominam, nec vir, nec femina servat!

Εὐνέχων igitur & ἀνέχωνες, αἱ αἰδὼς ab Hesychio dicuntur, non quod
 Homeri tempore idem erant, sed quod postea idem munus spadones
 obtinuerint. Illi enim sunt qui postea à Nasone, Propertio, Plauto
 & reliquis *Custodes* dici cœperunt. Apud antiquos certum est, con-
 tinentiæ magistrōs, quamvis integri essent, ἐνέχωνες dictos esse: quod
 nomen temperantiæ est, non sceditatis. Causa hæc est. Vetusissimi τὸ
 εὐ νῦν, ἔχων intemperantiæ directè opponebant, cuius partes omnes
 αἰδὼς dicebant. Unde illud apud Comicum, ὕπνος τ' ἀπὸ χολῆς, καὶ ἀνέ-
 χων πέντην. Opponebant enim σωφροσύνην καὶ ἀφροσύνην, id est, tem-
 perantiam & demeritiam, sicut postea σωφροσύνην & ἀνιδρωσίαν Philoso-
 phi. Atque hoc est quod notat Aristot. Nicom. VII. c. XI. ἐν ἐμ-
 πύδιον τῷ φροσύνῃ αἱ ἰδέαι, καὶ ὅσα μῦθον χαίρει, μῦθον εἶναι πλὴν τ' Α' φρο-
 σιάν· εἶναι γὰρ δινασθῆναι πὺν ὅσῃα εἰς αὐτῇ. Unde pro ἀφροσισιζέσθαι,
 μωροσύνῃ dicebant & ἀφροσύνῃ, & apud Comicos συνάμωρος sunt οἱ κωμο-
 φρεῖς. Atque hac ratione, ut in Rhetoricis notat idem Philosophus,
 factum suum excusabat Helene apud Euripidem, quod ἡ Α' φροσισιζῇ
 nihil aliud esset, quàm ἡ πλὴν ἀφροσύνης ἀρχή. Καὶ μῶρος γὰρ πέντ'
 ἐστὶν Α' φροσισιζῇ βροσῇ, Καὶ τὴν ἐμὴν ἐξ ὧν ἀφροσύνης ἀρχὴ θεῖα. Hinc hu-
 manæ sapientiæ princeps Homerus, de casta muliere quoties agit,

————— φρεσὶν, inquit, κέχρητ' ἀγαθῇσι,

id est, ad verbum, εὐ νῦν εἴχῃ. Hæc quoque causa est, cur Horatius τὴν
 σωφροσύνην integrum vocet:

————— & integra

Tentator Orion Diana,

Virgineâ domitus sagittâ.

Integra, id est, casta, & ut Homerus loquitur, φρεσὶν ἀγαθῇσι κεχρη-
 μένῃς. Sic integrum opponit alibi amanti:

Brachia & vultus teretisque furas

Integer laudo: fuge suspicari,

Cujus octavum trepidavit asus

Claudere lustrum.

Putabant videlicet, intemperantiam mentis esse mutilationem καὶ
 πύρρῃσιν: quemadmodum auditoribus nostris ibi pluribus, ex Philoso-
 phis, ostendimus. Nunc enim quantum possumus à multorum aucto-
 rum testimoniis abstinemus, & ad institutum nostrum pergemus.
 Et certè omnis ferè vitii nomine τὰ ἀφροσισιζέσθαι notabant Veteres. Sic
 ἵβρις à Comico rei Venereæ intemperantia dicitur, & ὕβρις maritus

qui à conjuge sua sæpè una nocte τὴν χάριν flagitat. Negat enim Thescum ὑδραῖν fuisse, sed σωφροσύνην.

ὅτι ἢ ὑδραῖς
Οὐδ' ἴδης ἐν τοῖς σπώμασι τὴν νύκτι πανυχίζην,
Γυνὴ δὲ σιναιμωρεμένη χαίρει.

More enim Atticorum suorum loquutus est, qui ὑδραῖν τὴν ἀγκλασίαν, & ὑδραῖν τὴν ἀγκλασιν dicebant. Sic Tyrinus Maximus τὴν ὑδραῖν ἔρωτα opponit, vel amoris Platonico, vel τῇ σωφροσύνῃ. Serm. 10. Ἀλλὰ αἰχρὸν μὲν διαμα, ἔπαυτο αἰφῶνι αἰχρὸν δὲ ἀκρομα ὑδραῖς ἔρω. ἔτος ἐστὶν ὁ ἔρος ὁ τὰς κρημνὰς πηδῶν, ὅς ὁ ποταμὸς πρῶν, ὁ ἔξω λαμβάνων. Et Serm. 6. Οὐδ' ἔτι πολυπίας τρέπτω, ὅτι ἐν Πειραιῇ πλατύνω, ἔτι ἐν Κρήτῃ νομοθετῶ, αἰδ' ἐπὶ περὶ αἰσῶν ἡρωικῇ τῇ φιλοσφῆ δεικνύω, δι' οἰκονομίας ἡρωικῆς. ἀρχοῖς αὐτρεχοῖ, περὶ ἀδύοιμοι, αἰσῶν ἀγαθοὶ περὶ πολέμους. γυνὴ σάφρων, αἰσῶν τῇ ὑδραῖς νανίας, Et 32. ὑδραῖς ἀντὶ τῆ ἀγκλασίαν posuit, & partes Venereas, τὰ ὑδραῖς περὶ dixit, λιχνύειν ἢ γλῶττα. τηκίωσαν οἱ ὀφθαλμοί, ἐκλύειν ἢ αἰσῶν. πληρέων ἢ γαστὴρ ὑδραῖς τὰ ὑδραῖς περὶ. Dicebant & αἰδκίαν, & vice verba δικαίως τὰς σωφροσύνης. Synesius antiquarum elegantiarum magnus imitator: τὰ ἢ εἰς Ἀφροδίτῃν ἐγὼ δικαιοσύνης, καὶ τὴν Βελεροφόντῃ σωφροσύνης ἀμφισβητήσομαι. Aristoteles Rhetoric. 2. τὰς σωφροσύνας laudat, ὅτι ὅτι αἰδκίαι. Εὐνῆχοι igitur apud Veteres qui fuerint apparet. Atque hæc causa est, cur idem Synesius Encomio calvitiei, ubi de Homericis αἰσῶν agit, Cometen cum fuisse negat, quales postea mollissimi illi Eunuchi erant: Οἶμαι δὲ ἐγὼ καὶ τὴν αἰσῶν ἐν Ἀζαμύνῃ τῇ Κλυπεμένηστρα μελεδῶν δαπνέλοισι, τὴν καὶ ἡμῶς εἶναι γένος. κομήτη ἢ ὅτι αἰσῶν ποτε γύναιον ἐκ διαβλημένης οἰκίας ἐπίστυσε. Atque hæc quidem de Παιδείᾳ, & de iis qui hanc apud Veteres τῇ πύξῃ profecti sunt.

II.5.

C A P U T VII.

A Liquantum jam promovimus. Ostendimus, primo Hesiodi, nihil commune esse cum secundo: nisi quatenus in eo proponitur, aut quatenus ad ea præparat lectorem in primo, quæ est traditurus in secundo (adhuc enim loquimur cum vulgo qui in libros divisit hoc scriptum: quàm rectè autem sigillatim postea ostendemus.) Quàm multi sint quos ipsa deceperit inscriptio Veteres Recentioresque, dubium ei esse non potest, qui diversitatem considerat sententiarum; quæ ut omnes veræ esse non possunt, ita omnes falsæ esse possunt. Et ut omnes de posterioribus duobus aliquid statuerint: ita primum penitus vel neglexisse, vel in judicio de eo ferendo cæcutivisse videntur. Quod omnino aliud illius sit κειμήλιον, quàm reliquorum. Quod si alibi in Veterum scriptis sepultum conclamatumque inveniamus,

namus, operam nos non luisse existimabimus. Canum igitur in morem qui *μνηστῆρες* ad cubile feræ deducuntur, vestigia sequemur: ut nimirum videamus, an ex odoratu aliquid à nobis apprehendi possit. Servius ad primum Georgic. ita de Poëta suo, simulque de hoc nostro, & de his libris agit: *Ingenti autem egit arte, ut potentiam nobis sui indicaret ingenii, coarctando lata, & angustiora dilatando. Nam cum Homeri & Theocriti brevitate scripta collegeris, unum Hesiodi librum divisit in quatuor.* Cum autem Grammaticus ille, de libris ad Persen loquatur, quos Maronem ibi frustra expressisse existimavit, unum librum tantum novit, qui est procul dubio secundus: in quo de Agricultura agitur; quamvis non ex instituto primo, & proposito Poëtæ. Ita primum à secundo penitus disjunxit. In his cum nec Suidas, qui simpliciter τὸ Ἑρῶν meminit, neque reliquorum quisquam, auxilium ferat nobis, iterum ad eum recurremus, qui fusissimè scripta ejus pleraque recenset, & ob oculos ponit. Is autem est Manilius, qui hoc modo:

— sed proximus illi

*Hesiodus memorat Divos Divumque parentes,
Et Chaos enixum terras, orbemque sub illo
Infantem, & primum titubantia sidera corpus.
Titanas juvisse Jovis cunabula magni:
Et sub fratre viri nomen, sine fratre parentis,
Atque iterum patrio nascentem corpore Bacchum,
Omniaque immenso volitantia numina mundo
Quin etiam ruris cultus, &c.*

Hesiodus cum diversa libro primo pertractet, præcipuum est quòd ibi primus manifestè secundam τὴν λογικὴν speciem commemorat, de quibus aliquoties inculcat, & sub quibus sæculum suum collocat (cur autem & qua ratione infra dicemus) nimirum τὴν Δαίμονας, qui in ἐπιθυμητικῷ, in quo scripsit Hesiodus, inspectores rerum humanarum, & legati quasi primæ Divinitatis, id est, τὴν πρώτην τὴν θεῶν δύναμιν, quam Jovem illi dicunt, circa terram præsentem versari existimabantur: unde ἐπιχθόνιοι à Poëta appellantur. Eò spectant illa,

*Τοὶ μὲν δαίμονες εἰσι Διὸς μεγάλης Διὸς βουλῆς,
Ἐὐθλοὶ, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων,
Οἳ ῥα φυλάσσουν τι δίκας, καὶ χέτλια ἔργα
Ἡέρα ἰσαήμεροι, πάντα φοιτῶντες ἐπ' αἶαν
Πλεῖσθ' ἔσται.*

Item:

*Τελεῖ δὲ μύελοι εἰσὶν ἐπὶ χθονὶ πελοποπίρη
Ἀθάνατοι Ζεῦος, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων,
Οἳ ῥα φυλάσσουν τι δίκας καὶ χέτλια ἔργα,
Ἡέρα ἰσαήμεροι, πάντα φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.*

Manilius igitur *κεῖθεν* hujus libri primi esse voluit, id de quo præcipuè agitur. Quia primus Hesiodus, ut ex aliis etiam Veterum ostend-

ostendemus, quemadmodum in Θεογονίᾳ de Diis, five de prima Divinitatis specie; ita in hoc libro primus distinctè de secunda egit, nimirum περὶ τῶν Δαιμόνων, περὶ τῶν ποταμῶν θεῶν. Quod quidem περιήλθεν omnibus de quibus infra disputabimus, cum coherentiam totius doctrinæ ostendemus, firmiter stabilietur. Hæc secunda Divinitatis species, five εἰδὲς λογικὴν, duabus proprietatibus, quæ peculiariter conveniunt illi, à Poëtis distinguitur. Prior est, quòd *volans* eos dicant, deinde quòd circa terram, quod Latinus Poëta dixit, *toto mundo versari*. Ab altero Hesiodus eos φοιτῶντας, ab altero ἐπιχθόνιους dixit: utrumque quoque in Manilio est. Manilius itaque Deos illos de quibus Hesiodum hoc libro egisse ait, *numina volantia*, dixit: quorum descriptionem, quod nulli umquam in mentem venit, hujus libri subjectum facit. Ac primò φοιτῶντας eos vocat ea ratione auctor noster, quâ manifestius ποταμοὶ dicebantur, quod ad verbum cum voce Manilii convenit. Ita in oraculo quodam apud Eusebium Præparationis Evangelicæ Lib. IV.

Ὅσσοι δ' ἀμφὶ γαῖαν ποταμῶντο αἰὲν ἴασιν,
Τοῖς δὲ φόνος πλήσας πάντη πνευσιπληθία βωμῶν
Εἰ πνευρὶ βείβη δέμας θύσας ζωῶς ποταμῶν.

Nec aliud in animo habebant Veteres, cum illis *volatilia* tantum, id est, ποταμῶν, ut in oraculo est, sacrificarent. Eadem ratione & à Græcis Theologis πλάνοιν γένος dicebantur, id est, *genus vagum*, quæ vox Hesiodicum illud φοιτῶντας ad verbum exprimit, & αἰνιδνύμενοι θεοὶ, καὶ κυλινδνύμενοι, id est, *volubiles Dii*. Synesius de insomniis: Τὸ γὰρ ἢ πάντως, ἢ παρὰ μικρὸν ἀληθίζοντες, θεῶν ἐπὶ, ἢ πέλας τῶν θεῶν. τὸ δὲ καὶ πλάνοιν ἐν ταῖς περιήρησιν ἀληθινὸν ἐπὶ τῶν αἰνιδνύμενων εἰς ὕλιν, ἐμπαντες καὶ φιλόπυγγοι. Eadem ratione eos & ἀληθινὰς dicebant, quòd loco certo non continerentur; tamquam, ut loquitur Niceph. Synesii Schol. λῆξιν καὶ τόπον ἐν ἑχόντας. Eadem ratione οἱ πέλας dicebantur: quòd humanæ vitæ inspectores per totum universum diffunderentur, tamquam, ut idem loquitur, ἀεὶ βλέποντες τῶν μεγάλων θεῶν βασιλείας ὀφθαλμοῖς. Secunda proprietas est, cum *in mundo volitare* dixit: *mundus* enim est quod χθὼν & γαῖα Hesiodo & aliis: unde ἐπιχθόνιοι, & φοιτῶντες ἐπ' αἶαν, & in oraculo ποταμῶντο ἀμφὶ γαῖαν dicuntur. Atque hæc causa est, cur à Chaldæis θῆρες χθονὸς dicerentur. Quamquam Pythagoricam vocem propriè expressit Manilius, qui ἐγκοσμῖους θεὸς dicebant. Postremò, quod & addi potest, manifestè per vocem *Omnia*, vocem Hesiodi μύεσσι expressit, aut περὶ μύεσσι. quod Manilius esse ἀόρατον ostendit. Quare eam vocem Clemens aliique patres ἐπὶ χλιδασμῶν referunt, propter multitudinem. Τρεῖς μύεσσι itaque Manilius vertit, *omnia*, sequutus procul dubio Interpretes vetustissimos, quales tum temporis extabant in Hesiodum multi, qui illud περὶ μύεσσι exponebant πάντες: quod etiamnum in Proclo habemus, his verbis: ἢ μὴ μύεσσι δηλοῖ τὸ πάντες τῶν δαιμόνων αἰεθμὸν, ἐν ᾧ περιλαμβάνει τὸ δαιμόνιον γένος, & plura quæ eò spectant. De iis egisse primò

primò Hesiòdum primòque distinxiss: πὸ λογιῶν, in libro Περὶ τῶν ἐλ-
 λαιπύτων χρησμῶν Plutarchus ostendit: Ἡσίοδος δὲ χρησμῶν καὶ δια-
 ρισθῶν πρώτους ἐξέθηκε τῶν λογιῶν πέντε καὶ ἑξήκοντα, οἷον δαίμονας
 πολλὰς καὶ ἀγαθὰς, οἷον ἥρωας, οἷον ἀνθρώπους, τῶν ἡμετέων εἰς ἀνθρώπους ἀπο-
 κρινόντων. Constituit igitur *κρητῆριον* horum librorum τὸν Δαιμονολο-
 γίον. Partim quòd circa eam tota doctrina, quæ hîc traditur verse-
 tur; id quod brevi apparebit: partim quòd minimè inusitatum es-
 set, à parte libro inscriptionem imponere. Sicut enim Rhapsodi in-
 ter canendum Homeri libros dividebant; sic citharœdi totum τῶν Ἔρ-
 γων in conviviis cùm ad citharam canerent. Ubi illud etiam notan-
 dum venit, de quo infra agimus, non in libros distinctum fuisse hoc
 scriptum, sicut hodiè circumfertur, quod valdè recens est, sed in
 partes suas. Apud Plutarchum in Sympotiacis, citharœdus qui hæc
 Hesiodi canebat, cum Homérico Rhapsodo certat: citharœdus ab eo
 versu inchoat, Οὐκ ἄρα μῦθον ἴδω. Quod carmen *πρὸς τὸν Ἰεῖδω* fuit.
 Rhapsodus verò ab illo Homérico, Ζῶς δὲ Ἡρώων ἐκάλειστο κρηστὴν
 ἀλόχον περὶ, in nuptiis Ptolemæi. Carmen *πρὸς τὸν Ἰεῖδω* sequitur Pan-
 dora. In Pandora rursus sunt minutæ partes, qualis est *πῆλοισι* &
 aliæ, quarum Grammatici meminerunt. Pandoram sequuntur Pe-
 riodi, seu pars illa quæ πρὸς λέξεις continet, usque ad τὸν ἐξόμνησιν τῶν
 ἡρώων, quæ ibi desinit, Μηκέτ' ἔπειτ' ἄφαιλον ἔχω. Prima λέξις est æta-
 tis aureæ, quæ τὰς Δαίμονας constituit: quos, ut dixi, *ποταμὸς* anti-
 qui, Manilius *volantia numina* dixit. Sicut autem minimè insolens
 erat, librum integrum Iliados à parte dicere *Πατράλαιον*, vel *λύτρεον*,
 vel *ἐρκίον ἀφάνισιν*, vel *ἐρκίον κρητῆριον*, Odysseæ, *Κυκλώπειον* & *το-
 κεύειον*, & quod plus est, interdum à voce unica, in illo aut illo libro
 obvia, sicut Iliados quartus liber *ἐπιπώλησις* dicitur, quòd ibi dixerat
 de rege Poëta, *ἐπιπώλειται σίχας ἀνδρῶν*. Eustathius: Οἱ δὲ *χολιασθῆ
 ποταμὸς μῆλον* καὶ *κρητῆριον* πρὸς ἀνδρῶν τῶν ἐπιπώλησις οἷον ὅτι φησὶν ὁ
 ποιητὴς εἰς τὴν ἐπιπώλησιν. ἤρουν εἰς τὴν Δράψωδιαν & paullo pòst, ἐπι-
 πώλησις δὲ κρητῆριον ἢ Δράψωδιαν, διότι εἰς αὐτὴν ἐπιπώλειται σίχας ἀνδρῶν
 ὁ βασιλεὺς. Ita interdum & à prima voce partem integram distin-
 guere: sicut *Βοιωπία* Poëtæ catalogus appellatus fuit: ut nimirum
 memoriæ consuleretur Rhapsodorum: ita quoque *Δαιμονολογίον* pri-
 mum τῶν Ἔργων vocat Manilius, quòd ex illa parte pleraque depen-
 deant. Sicut autem Tragœdiæ nihil aliud, quod ad Oeconomiam,
 quàm *πικρὰ* poëseos Homericæ erant, & exiguam aliquam partem
 comprehendebant, propter angustiam Tragicæ periodi, quæ exiguis
 limitibus terminatur: secus si fiebat, *ἐπιπώλησις* & *πολυμύθον* nomen
 incurrebat Poëta, qualis fuit Agathon, teste Aristotele, qui in eo
 solo peccavit, aliàs probus, & ut cum Comico loquar, τῶν γνησίων.
 Ita Scholiorum auctores, Alcæus, Anacreon, Praxilla, & alii, in
 partes Hesiodi *παραπλήσια* dividebant: quod antea fecerant οἱ *πρὸς λυ-
 ραν ἄδοντες*. Primum enim Scholiorum argumentum *παραπλήσια* fuit,
 Athen. καλὸν δὲ πικρὸν ἐκρίνει, τὸν παραπλήσιον περὶ καὶ γνησίων ἔχει
 δευτέρου

διχοῦσαν χρησίμω εἰς τὸ βίον. Ita, ut dixi, hos libros in partes & membra dividere solebant. quorum non ultimum est, ἡ Δαιμονολογία. Quod κειμήλιον inventum retinebimus, donec quomodo in sequentibus magis magisque cohaereat, & quem locum in reliquis partibus habeat, ostenderimus. Si quis igitur potissimam hujus libri primi partem quærat; dicam esse ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΖ.

C A P U T V I I I.

INventa aliqua libri primi nota, illud tenendum: duplicem Παιδείαν, sive docendi Poëtarum vetustissimis fuisse rationem: quarum utraque in hoc locum habet. Est enim vel adumbrata, vel manifesta. Adumbrata est, quæ vel fabulosis narrationibus constat, ut de Pandora, vel fabulis, ut de Accipitre. Manifesta, ut præcepta de moribus in primo, de administratione domestica in secundo. Nos ea quæ tractanda nobis sunt pertexemus, quæque ad priorem spectant Παιδείαν explicabimus: quæ ad posteriorem ostendemus. Divisio libri utriusque, quod ad contentum hæc est, Agricultura & Navigatio, Γεωργία καὶ πλῆξ: finis utriusque idem ἡ κλῆσις. A præcepto inchoat, delumpto à divisione τὸ ἑρμῶς: quarum alteram improbat, bella nimirum & judicia, quod à proposito patrisfamilias abhorreant: alteram laudat, quæ ad eundem finem tendit, ad quem Oeconomice, τὸ ἐπιτηδεῖν πύργον. Post hanc divisionem operis, sequitur divisio ex obliquo, & in transitu quasi, his verbis, Αἰψά καὶ πηδάλιον. Ubi duo proponuntur circa quæ cura & industria hominis, cui res familiaris curæ sit, versari debeat. Alterum est πλῆξ, qui è terra petitur, & designatur per ἔργα βοῶν: quo universus terræ cultus, & quæ ex ea proveniunt, comprehenduntur: ὁ πλῆξ, qui sub se comprehendit τὸ πύργον, quæ est altera vitæ comparandæ ratio, quam designat τὸ πηδάλιον. Utriusque rationem cum labore conjunctam esse ait. causâ hominum: quorum scelus in Promethei fraudem derivat, τὸ ἀπατῆναι τὸ Δία. Hac occasione, elegantissima intexitur Pandoræ fabula, ex qua cum potissima hujus libri atque adeò totius doctrinæ dependeat ratio, Græculi tamen, ut solent, loquacitate sua non tam spem nobis explicandæ allegoriæ illius quàm voluntatem præne præripuerunt. Dicemus tamen non ea tantum, quæ totius operis Hesiodi proposito maximè conducere videbuntur, sed & quæ vera sunt, & necessaria, & sine quibus, quæ his libris traduntur intelligi posse nemo sanus concedet. Porro priusquam id quod de Pandora dicitur, aggrediamur, doctrina Periodica explicanda est, quæ Pandoræ προσωπίδος, & more Poëtis usitato subjungitur, cum præmittenda fuerit.

CAPUT IX.

Periodos veteres Platonici, ex opinione præceptoris sui, duas statuiebant: quarum altera mundum à Diis regi existimabant: altera tamquam animale sibi & industriæ suæ, hominûmque *οικονομίας* permitti, de quibus ex opinione veterum Poëtarum multa in Politico suo Plato, qui inter alia: τὸ γὰρ πᾶν τίδε, τοτὶ μὲν αὐτὸς ὁ θεὸς ἐνομιπὴν περὶ δόμοι, καὶ συγκυκλιῖ, τοτὶ δὲ αἰνῆεν, ἵπαι αἱ ἀνθρώποι *ἀποσπῆσθαι* αὐτὰς μέτρον εἰληφασιν ἥδη χρόνον. τὸ δὲ πάλιν αὐτίματον ἐς πέντασια *ἀεικέλ*), ζῶον δὲ, καὶ φρονησὶν εἰληχὸς αἱ *ἐνταξέμενοι* αὐτὸ κατ' ὁρμῆς. τῦτο δὲ αὐτὰς τὸ ἀνέκταλον ἵστα, ἀλλὰ τίδε ἐξ ἀνάγκης ἔμφυτον γένηται. Statuit Plato, interdum à Deo moveri, regi, flectique hoc universum, donec expletus sit ille ambitus: tum rursus sua sponte mundum regi, sibi que permitti. Hujus alterius Periodi exemplum, sub Saturno locabant: cuius felicitatem *ὡς τὸ *ἐν βίᾳ αὐτομάτῃ**, id est, spontanea rerum omnium suppeditatione, sine labore ullo statuiebant: quæ vita excludebat *τὴν *οικονομικὴν* οἰκονομικαί*: id est, humanam in tuenda & comparanda re familiari curam, quia sub τῇ *οικονομῇ* multò felicius, agebat: ideoque meritò cum eo Plato Monarcham suum confert, *τίδ' ἔν *ἐν ἀνθρώποι* λαχθὲν αὐτομάτῃ *ἀπὸ βίᾳ*, ἀλλὰ τὸ τινὸς αἴτιον*), inquit, θεὸς ἑνὸς αὐτὸς, ἐπιστατὴν, id est: *Quod igitur de spontanea illa hominum vita dicitur, ob hanc causam dictum est: quia ipse Deus ipso aiebat, tamquam rex eorum & præses.* Multa ibidem talia: in quibus verbis ferè Hesiodi, quamvis nusquam meminerit ejus, Periodi illius felicitatem describit. Sicut igitur Periodus hæc felix & sub imperio Deorum, sic deficiente hac & elapsa, ut divinum imperium, ita benignitas Deorum defecit, & felicitas humana. Sicut prius sæculum sub Deo est, ita alterum sub Fortuna & collegis ejus τοῖς Δαίμοσιν. Igitur ut res sit dilucidior, sub altero τὸ *ἐν βίᾳ αὐτίματον* statuiebant, sub altero τὸ *ἀναγκαστὸν*, sub altero vitam sponte affluentem, sub altero vitæ comparandæ, labore multo & industria, necessitatem: in quo Jupiter & singuli Dii ea quæ prius ipsi ministrabant, quæ hominibus sine cura, sine labore, sine Oeconomica ratione, suppeditabant, fortunæ permiserunt, aut, ut Plato τῇ *ἐνταξέμεν καὶ ἐπιθυμῇ*. Unde maximo labore singula hominibus investiganda fuerunt: singuli enim Dii singula dona sua secum sustulerunt, quod Hesiodus *κρύπτεν βίον* dicit eleganter. Plato ibidem: *ἐπειδὴ τὸ μὲν ὡς θεῶν, ὅπερ ἐρρήθη, νῦν δὲ τὸ ἐπιμελείας ἐπέλπει ἀνθρώπους, δι' ἑαυτῶν τι ἴδου τὴν πᾶν πᾶν διαγωγὴν καὶ τὴν ἐπιμελείαν αὐτὸς αὐτῶν ἔχειν.* Postquam autem Deorum imperium, de quo jam dictum est, hominum curam gerere desuit, sibi ipsis illi prospicere, sui que curam gerere coacti sunt. Pro duabus illis Periodis, quinque Periodica sæcula, seu re-

volu-

volutiones sæculares constituit Hesiodus, quarum prima, secunda & tertia, sub ἡγεμονικῇ sunt: quarta sub θυμικῇ, quinta sub ἐπιθυμικῇ. In quod sæculum incidit Hesiodus & Perses. Ex quo sequitur, necessariam esse rei familiaris curam, postquam divitiarum incescit cupido, quam sequuta est judicum iniquitas, quos ignorare ait, Ὅσος εἰς μεγάλην τε καὶ ἀσφοδίαν μέγ' ὄνησας. id est, quàm facilè olim viveretur, priusquam Dii humanum genus τῇ ἐπιθυμίᾳ καὶ τῇ τύχῃ permiserant. Tria secula Hesiodi cur sub ἡγεμονικῇ collocarim, quartum sub θυμικῇ, causa hæc est, quòd Heroicum, maximè ab Historicis, celebratum sit & Poëtis, ab hac parte: quales sunt Thebani, qui μῆλιν ἰνὸν Οἰδιπόδω, & Trojani, qui Ἑλένης ἰνὸν ἠνέχμεν, bellum gesserunt. Huc illa spectant ex Photii Excerptis Θυμὰ δὲ ἀφαισιν-ρῶν πολυτεία τὴν ἐπὶ πολέμῳ καὶ μάχῃ, καὶ ὡς ἐπίπαι φαίται, τὴν αἰεὶ πορτεῖαν καὶ δόξης ἀγωνιζομένην, οἷον ἡνὸς τὴν ὑπὸ τῇ ἰστορίᾳ ἐκείνῃ θρυλαρῶν ἀπύομεν. Fuit ergo de his sæculis Veterum hæc opinio. Sicut ex ἡγεμονικῇ factum erat θυμικόν, ex θυμικῇ ἐπιθυμητικόν, sic futurum iterum ex ἐπιθυμητικῇ ἡγεμονικόν, ex ἡγεμονικῇ θυμικόν, atque ita deinceps. Ita ut perpetuus quidam esset Περίοδος lapsus & revolutio. Unde infelicitatem suam deplorat alibi hoc libro Poëta, quòd non aut prius natus fuisset, aut seriùs, ante τὸ ἐπιθυμητικόν nimirum, aut post illud: sicut suo loco ostendemus. Circa periodorum revolutionem Hesiodicam, tota Maronis Pollio versatur, cujus rationem ignorarunt Interpretes. Primò enim exspectari ait τὸ ἡγεμονικόν, sicut sub Saturno fuerat.

*Magnus ab integro sæclorum nascitur ordo.
Jam redit & Virgo, redeunt Saturnia regna:
Jam nova progenies calo demittitur alto.
Tu modò nascenti puero, quo ferrea primum
Desinet, ac toto surget gens aurea mundo,
Casta fave Lucina.*

Habes τὸ ἡγεμονικόν, accipe τὸ ἐπιθυμητικόν:

*Pauca tamen suberunt prisca vestigia fraudis;
Quæ tentare Thetis ratibus, quæ cingere muris
Oppida, quæ jubeant telluri insindere sulcos.*

Habes τὸ ἐπιθυμητικόν, aut ejus effigiem; jam revolutionem accipe & θυμικόν, quod Heroicum Hesiodo vocatur.

*Alter erit tum Tiphys, & altera quæ vehat Argo
Delectos Heroas: erunt etiam altera bella,
Atque iterum ad Trojam magnus mittetur Achilles.*

Habes τὸ θυμικόν, ubi vox iterum, sicut apud Hesiodum τὸ ἴππεον, circumvolutionem ejusdem sæculi notat, καὶ τὴν αἰείαν. Exitum sive terminum & ἡγεμονικόν Maro ultimam ætatem Sibyllini carminis vocat: quòd τὸ ἡγεμονικόν ultimum inter ætates erat. Quo desinente, duo priora iterum revocabantur. Mirum itaque non est, si ejus ratio fuerit Servium: ita ut fuerint nonnulli, inter quos Pomponius Sabi-

hūc est, qui Maronem ibi de Hesiodo agere existimarint: *Vel intelligit, inquit, de Hesiodo Poëta, cujus Pater Dius fuit, natione Cumeus: Hesiodus autem libris suis quatuor sæculorum facit mentionem.*

CAPUT X.

Postquam hæc constituimus, ulterius eundem erit. Duabus de causis sæcula intexit Poëta. Altera est, ut ostendat vitæ quærendæ necessitatem, καὶ τὸ ἀναστῆναι τὸ ἐπιτηδευμάτων καὶ πόλεως καὶ ἐπιμελείας, quæ sub ἐπιθυμητικῷ erat, postquam defecissent Deorum dona. Altera ut ostendat τὰς ἐπιστάτας τὸ ἐπιθυμητικῷ, qui sunt Δαίμονες. Primum sæculum sicut αὐτομάτως ex terra vivebat: ita & eadem ratione ex ea nascebantur homines. Unde Plato eos modò γηγνηῖς, modò γηῖνες vocat. Nota est opinio Græcorum veterum de generatione rerum hominūque è luto terræ, & calore Solis, priusquam ἐκ τῆς ἀλλοτρίωνος crearentur. Sicut igitur è terra fiebant, ita rursus in eandem vivebant ita tamen, ut è defectu unius succederet origo alterius, ne genus interiret. Horum igitur γηγνηῶν duo constituunt genera: quorum alteri dissolvebantur; alteri in speciem λογικῷ convertebantur & constituerent nobilior quid & ærium. In omni vita tria statuunt Platonici; βίον, θάνατον, λήξιν, sicut Poclus loquitur: *Vel, ut nos mallems, βίον, πλοῦτον, μῦθον id est, vitam, vitæ finem, & quod vitæ finem sequitur.* Primi igitur sæculi homines, quorū nobiliores erant, post emensum tempus suum λήξιν Δαιμόνια, sive τὰς Δαιμόνας τὰς ἐπιχθονίους, constituunt. Secundi, τὰς ὑποχθονίους. Tertiī sine λήξει interierunt. Quarti Heroas. Quinti ψυχῶν ἀνθρωπίνων, quos Hierocles ἀείγνια ζῶα, in libro De fato & providentia vocat, ubi eos terrios facit post τὰ ἔργα, quos Deos dicimus: quos sequuntur τὰ αἰθέρια, quos Dæmones appellamus: ὡς τὰ μὲν πρῶτα, inquit, λογικὰ ἔργα πὶ καὶ θεοὺς καλεῖσθαι. αὐτὰ δὲ ἡ μετ' ἐκείνων τὸ συστημα ἔχειν ἔλαχε χεῖρα. λογικὰ αἰθέρια πὶ καὶ ἀγαθὸς δαίμονας ὀνομάζει τὸ πὶ συσφερόντων ἀνθρώποις ἐπιχθονίους πὶ καὶ ἀγέλας γηοδόνους. τὸ δὲ ἀνθρώπιον φύλον τὸ πλοῦταίαν τήν ἐπὶ χεῖρα, οὗς ἀείγνια πὶ ζῶα καὶ ἀνθρωπίνους ψυχὰς, καὶ (ὡς ἀνὴρ Πλάτων) ἀθανάτους ὀνομάζει ἀνθρώπους. Atque ita fit, ut cū quinque sint sæcula, quatuor tantū constituantur λήξεις. De continuatione primorum sæculorum ita Plato: Ἐχέμεν γάρ ἐστι τὰ τὰς πρεσβύτας ἐπὶ τῶν τῶν παιδὸς ἵνα φύσιν, ἐκ τῆς τελευτησάντων αὐτῶν. κειμένων δὲ ἐν γῇ πάλιν ἐκτὶ ζωισταμῶν καὶ ἀναβιωσκόμενους ἐπὶ τῇ τροπῇ, συνανακυκλωμένης εἰς πῖναστος τὸ γένος, καὶ γηγνηῖς δὲ κατὰ τῶν τῶν λόγον ἐξ ἀνάγκης φουδόμενους, ὅπως ἔχον τὸν νόμον, καὶ τὸ λόγον, ὅπως μὴ θεὸς αὐτῶν εἰς ἄλλω μῦθον ἐκδόσμησιν. *Homines, inquit, primorum sæculorum quoscumque ex his Deus post mortem meliori non destinaret conditioni, mutatione senectutis in juventutem, perpetuam*

successio-

successionem constituiebant: ita ut ex necessitate generationis, qua semper in contrarium circumfertur, postquam aliquamdiu in terra jacuissent, rursus reviviscerent. Atque ita è terra nati dicebantur. Ut ex verbis aliquid constituamus: duplices illarum ætatum facit homines: alteri perpetua quadam serie humanum genus constituiebant: qui autem puriores & præstantiores erant ἀνθρώπων divinam consequiebantur, & inter Dæmones referebantur. Atque hæc causa est, cur ex ætatibus illis ἀνθρώπων constituat Poëta, & εἰδὴ λογιστά. E quibus omnibus unum solum instituto suo applicat. Id autem est τὸ τῶν Δαιμόνων. Repetit enim paullò post hæc de iisdem:

*Τεὶς γὰρ μύεταί εἰσι πὶ χθονὶ πελυβομένη
Ἀθάνατοι Ζηνὸς, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων.*

Cum autem duabus de rebus agat: de Justitia, ut diximus, moribusque, & de rei familiaris cura; duo τῶν Δαιμόνων γένεθ ministeria tribuit, quorum utrumque instituto ipsius convenit. Primò enim justitiæ inspectores eos facit: secundò rei familiaris curam penes eos esse ostendit, cum πλετοδοῦντες eos vocet. Ne quis existimet frustra Manilium περὶ τῶν Δαιμόνων horum librorum fecisse τὰς Δαίμονας, & quæ de iis dicuntur.

C A P U T X I.

Postquam igitur Deorum cura penitus destituisset mortale genus; nec ullum præterquam in se præsidium & in cura diligentiaque sua homines haberent, & ut Plato loquitur, ἰδὲ πλὴν διαγωγῆς καὶ πλὴν ἐπιμελείας αὐτὰς αὐτῶν ἔχον, cum in Deorum providentia, id est, ἐν τῇ τῶν Θεῶν προνοίᾳ præsidium haberent nullum, coepit hominum ἀσθενήθεια paullatim sibi prospicere, donec tandem τὸ πῦρ invenit, quod πῦρ Plato ἀπορίαν interpretatur. Hesiodus βίον, id est, vitam, five vivendi facultatem. Hac audaciâ cum poenam meritis Prometheus, hoc est, *stulta hominum ἀσθενήθεια* esset, Jupiter ut factum illud vindicaret, humanis rebus introduxit malum. Hæc doctrina enim cum Periodo ætatum ac divisione sic cohæret: ut Poëtæ quidem ratione quamvis sit posterior, ipsa tamen re sit prior. Pandora est ἡ Τύχη, quam rerum humanarum arbitram, facultatum præcipuè, omniumque quæ è terra nascuntur, è mari comparantur, ὁ γὰρ τῶν ἐπιγαινῶν καὶ οἰκονόμος Deus esse voluit (in qua tamen etiam alia considerantur, ut ostendimus cum de Peristasi agimus.) Eam utrique & mari & terræ, id est, toti Oeconomicae rationi, circa quam versatur Poëta, τῶν πλεόντων, nimirum, καὶ πόρῃ præstiebant Veteres. Horatius Lib. 1.

*Te pauper ambit sollicita prece
Ruris colonus: te dominam aqnoris*

Quicumque

*Quicumque Bithynā laceffit
Carpathium pelagus carinā.*

Dominam enim æquoris vocat, non quòd mari & ejus tempestatibus præfecta esset, sed quòd navigationibus, sicut eas considerat Hesiodus, id est, τῷ πόρῳ, & mercaturæ. Atque hæc causa est, cur Antii & in maritimis oppidis, ab antiquis hæc Dea coleretur. Jam δῶρον διῶν dictum fuisse quicquid ad vitam hominum conducit, sciunt qui Homerum & Hesiodum legerunt, & quæ nos hac de re alibi ad Interpretes Hesiodi disputamus. Plato in Politico Ὅθεν δὲ τὰ πάλαι λαχόντες παρὰ θεῶν δῶρα ἡμῖν διδύμεται μὲν ἀναγκαίως διδοχῆς καὶ παιδύσεως. Loquitur enim de ætate hac, quā Pandora fuit nata. Quotiescumque autem παρὰ θεῶν δῶρον loquuntur Veteres, τὰ τοιχερά intelligunt. Plutarchus in tractatu Quomodo juveni legendi sint Poëtae, ubi de Hesiodo loquitur, Τὰ τοιχερά, inquit, τὸ ἀγαθὸν, Διὸς δῶρον πέλαγος, πλούτης καὶ ὄρεα, καὶ πάντα ὅλας τὰ ἐκτός. Oeconomica ergo finis est, rerum sufficientia. Quæ cum sub ἡμερονομικῷ δῶρον διῶν esset, sub ἐπιθυμητικῷ donum Fortunæ facta est, teste Hesiodo: quia omnes Dei, & singuli, sua dona huic monstro resignarunt: ac propterea Πανδῶρον dixerunt,

— ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Δῶρον ἰδύμεσαν.

Porro cornu Amaltheæ gestasse Fortunam, in trivio notum est. Quia autem illud τῷ παντοεργίῳ continebat, id est, terræ dona omnia; imperium autem Fortunæ latius pateret, Plutarchus etiam de mari cornu illud interpretatur: in quo fallitur. Locus est in libello De Fortuna Romanorum: Τὸ δὲ ὑμνέμενον ἐαῖνο τὸ πλῆτος κίερος ἔχει Ἀφ' ἧς χερσὶς, ὅτε ὁπώρας αἰεὶ θαλάσσης μυστὸν, ἀλλ' ὅσα φέρει πᾶσι γῆ· πᾶσι δὲ θαλάττῃ, καὶ ποταμοὶ καὶ μέταλλα, καὶ λιμνῆς, ἄφθονα καὶ ῥύθνη ἐπιχειρή. Duo illi attribuebant pictores Veterum: in altera cornu hoc, in altera gubernaculum. Quod gestabat gubernaculum in altera, sicut in altera cornu Amaltheæ, navigandi opportunitatem designat, & per consequens τὸ πόρον, id est, divitias marinas, sicut cornu Amaltheæ τὸ πλῆτον, id est, terra opulentiam, quod nec Plutarchus, neque reliqui Veteres notarunt. Causa hæc erat: navi gubernaculum cum demerent, significabant, τὸ ὄρεα πλῆτον desiisse, id est, tempus navigandi idoneum: hoc est, advenisse autumnum. Quo ex Hesiodi præscripto non amplius illi qui circa alteram Oeconomica partem, quæ his libris continetur, versabantur, mercaturam nimirum, mari se committebant, sicut secundo libro docet. Sicut autem cum navi gubernaculum affigerent, advenisse ver significabant, ita autumnum, cum demerent. Autumnus enim in fumum gubernaculum deponabant. Unde illud: Αἰψά γε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ κρηνοῦ κρεμασθεῖς, & Πηδάλιον δ' ἀνέρας ὑπὲρ κρηνοῦ κρεμασμένους. Ubi per πηδάλιον, alteram Oeconomica rationem Hesiodus designat, τὸ πλοῦν nimirum; cujus finis est ὁ πόρος, sicut per ἔργα cornucopiam. Utramque hanc, ut

dixi, vitæ comparandæ rationem. Veteres Fortunæ attribuebant, sicut hîc Pandoræ,

Αἴψα καὶ πηδάλιον μὲν ὑπὲρ κρητὺς κρητύνῃ

Ἐργα βεῶν δ' ἀπάλαιε καὶ ἡμίονον παλαεργῶν.

id est, continuò gubernaculum in fumum suspendere potuisses, neque ad Autumnum usque expectandum fuisset: nec de terra ulterius sollicitus esses, sed hæc omnia facerent. Nunc utrumque & τὸ πηδάλιον, & τὰ βεῶν ἔργα in manibus Fortunæ sunt. Ubi primò duplicem Oeconomizæ, de qua in his libris est acturus, rationem proponit, utrique τὴν Πανδῶρον præficit. Neque alia causa est, cur τὴν Τύχην Homerus, teste Pausania, Deam marinam fecerit, qui, in hymno εἰς Δήμητρα, primò meminisse illius notatur, ubi eam cum Cereris filia inter reliquas Oceaninas ludentem introducebat. Quod nos in nostro εἰς Πανδῶρον, ubi Veterum errorem refutamus, his verbis prosequuti sumus:

Χαῖρι πάλιν κρείσσει Διῶν, τραφερῆς τε καὶ ὑγρῆς,

Υγρῆς καὶ τραφερῆς, τῇ καὶ παλάμῃσιν αἰετοῖς

Τῇ μὲν Ἀμυλθέης κέρως ἀγλαόν, ἔθαρ δ' αὖρῃς

Εὐφορίης μίτρα σῆμα, πρὶν ταχύτασι βεβρυχθῆς.

Ἀμφόπτερον ταχύτασι καὶ ἀνθισιν· ὅσαί τι γαῖαν

Εἰαρινῷ Ζεφύρῳ χεῖρ μινύουσι· ἔρση.

Πηδάλιον δ' ἐτέρηφι· τίθιν σῖθιν ἀμφι Διάνη

Πολλὰ παλαιήναι ἐψύσατο βεβυχία φωνῶν.

Ἡ δ' ἀνακτερίτω πὲρ μόνῳ κόσμῳ καὶ δ' ὀχλῷ

Σημενίαν ἡρῶντο. Σὺ δ' εἰναλίη Διὸς ἦοδα,

Εἰναλίη Διὸς ἦοδα. Τύχην δ' ἐφ' ὅσας κληῖται

Νηρέϊ· εὖ βένθεσι, καὶ Ὀκεανῷ γέροντι.

Et reliqua quæ sequuntur. Totum enim hymnum, quem in Deam illam, ad explicationem hujus doctrinæ, scripsimus, editioni huic nostræ adjunximus: ne quid studiosis adolescentibus deesse possit: simul ut feliciter eorum ingenium excitetur, ut has Musas cum Latinis conjungant. Atque hæc sola fuit causa, cur pictores antiquissimi, Homeri & Hesiodi, ut & reliqui artifices, imitatores, Fortunam utrumque in manu habere voluerint: cornu, quo designatur ἡ γαργία, & qui ex ea ὁ πλῦς: & πηδάλιον, quo designatur ὁ πλοῦς, & qui ex eo ὁ πέρς. Hanc enim alteram vitæ rationem minùs justam τῇ πηδάλιῳ designabant. Hinc eleganter Synesius, Astræam ex aëre ταίχῳ protendere dicit, ἢ πηδάλιον: quòd agricultura justior sit mercaturâ. Hanc qui non videt esse mentem Hesiodi, quæ totius propositionem continet operis, quam nos postea explicabimus, quæ veriora esse existimat, amplectatur. Nos duo hoc capite probavimus: Primò quomodo cum ætatum divisione cohæreat Pandora. Secundò quomodo cum totius operis subjecto. Nunc ad reliqua pergamus.

CAPUT XII.

Restat ut ostendamus, quomodo ea quæ de Pandora dicuntur, inter se convenient. Præter ea quæ ἔρρα dici ab Hesiodo infra ostendimus, ἔρρασιον quamdam mulieribus attribuit: ita vocat τὴν πελασπερίαν, & hinc quædam Hesychii Glossa, de qua infra, dividit τὴν ἔρρα, in γαρρίαν, quæ viris: & πελασπερίαν, quæ mulieribus propriè convenit. Ait igitur Poëta noster, Deos singulos dona sua commisisse huic Pandoræ. Minervam primò τὴν πελασπερίαν, cui præest ipsa; ut mulieres quoque habeant quo aliquid ad rem familiarem conferre, & ejus potentiam in conquirenda vita experiantur. Jam quòd Venus illi χάριν dederit, ut Poëta loquitur, nihil est quod magis huic Dææ conveniat: vox enim χάρις quomodo hic sumatur, in Notis nostris diximus. Duplex Mercurius duplicem illi facultatem, duplicia dona largitur. Prior impudentiam & versutiam: hic Mercurius est ὁ ἐμπροχὴς θεός, mercaturæ nimirum & ejus fraudum, quæ in illa Oeconomizæ parte committuntur, præses. Quòd autem ille ἀγαστήρ à Poëta dicitur, causa est, quia secum τὸ ἐσθλὰ καὶ κακὰ λόγῳ habet: ut Philosophi loquuntur, è quo bona vel mala proficiuntur, qui Fortunæ non minùs quàm reliqui suum donum largitur, quod est fallere & decipere. Quæ Fortuna in emporiis nostris notissima est. Jam alter Mercurius, qui vocem illi suppeditat quæ inescare homines possit, ὁ αὐτοφρονὴς λόγος est: qui externo vocis ministerio utitur. At verò donum suum Pitho quod confert, huc respexit Alcman cùm Fortunam Πειθὺς ἀδελφὴν dicit. Quòd Promethei causâ inducta sit; eò alludit idem, cùm eandem Deam Προμηθεΐας θυγατέρα vocat. Plutarchus de Romanorum fortuna: αἰὶνὰ μᾶλλον (de Fortuna loquitur) Εὐνομίας καὶ Πειθὺς ἀδελφὴ, καὶ Προμηθεΐας θυγατὴρ, αἷς ἡμετέροις Ἀλκμήν. Nunc quòd à Vulcano è luto factam eam vult, naturale est: sine igne, aqua & terra, nihil creatur. Deas autem, etiam πῆς νοστής, Poëtæ ubique ἀνθρωπομορφῶσι. Prometheus est humanæ prudentiæ & industriæ vis: quæ dum nimium se effert, dum ignem, id est τὴν εὐπρίαν, teste Platone, à Diis consequi sperat, in vinculum acerbissimum incidit; fortunam, nimirum, & necessitatem fati: cujus auxilio (ut Hesiodus loquitur) vitæ comparandæ modum Jupiter occultat. Poena audaciæ illius, quæ τὴν εὐπρίαν illicitis sibi vindicare modis ausa fuit, Fortuna est; Dea cæca & quæ cum τῇ Προμηθεΐᾳ pugnat. Veteres Philosophi, diu deliberarunt, utrum naturam, quæ omnia hominibus suppeditat, Τύχην, an verò Σοφίαν appellarent. Plutarchus libro suprâ adducto αὐτὴν τὴν ἡμετέραν ἡμῶν καὶ Φίρην αἰσάντων φύσιν, οἱ μὲν Τύχην εἶναι νομίζουσιν, οἱ δὲ σοφίαν. Prometheo opponitur Epimetheus: alter prudentiam significat, quæ futura

prospicit: alter poenitentiam, quæ jam facta deplorat. Hic Epime-
theus δῶρον Διὸς accipit: ita Poëta more suo bona fortuita appellat.
Quod non solum notat Plutarchus, sed & totam concinationem ad
eamdem Deam, ad quam nos reliqua omnia, refert, in libello De
Fortuna. Ἡ περ καλῶς ὁ Ἡσίοδος Περιουσίας τῇ Ἐπιμηθεῖ παρεκελεύει,
μάλιστα δῶρον Διὸς πλεονεχὲς Ζηνὸς Ὀλυμπίου, αἰὲλ' ἀπαιέμενον, πᾶσι τοιχοῖς
λέγων καὶ πᾶσι κατὰς. Ubi manifestè ostendit, quid per donum Jovis He-
siodus designet. Fortunam, nimirum, quæ Pandora dicitur. Quod
autem apud Hesychium legitur, Πανδώρα ἡ γῆ. ὅτι πᾶσι κατὰς τὸ ζῆν
πάντα δίδωσι. αἶψ' ἔτι καὶ ζείδωρος, sciendum est, scholion esse Aristo-
phanis, sicut totum Grammatici illius lexicon, nihil præter Glossas
auctorum continet) quo explicatur Comici locus, qui lepidè, γῆν
Πανδώραν vocat. Locus hic est, πρῶτον Πανδώρα δόσιν ἀδελφότητος καὶ φίλων.
Interpres Græcus. Πανδώρα, τῇ γῇ ἐπειδὴ πάντα κατὰ τὸ ζῆν δίδωσιν,
αἶψ' ἔτι καὶ ζείδωρος καὶ αἰσχροδωρος. Doctrina tam nobilis quæ hic à Poëta
traditur, nemini quod suboluerit, mirum est: quorum plerique συ-
μμετρίας, καὶ φυσικὰς ἀλληγορίας excogitarunt: quæ cō τῶν διδασκαλικῶν
locum non habent: ac propterea ad Theogoniam pertinent. Nos
eam, ut putamus, ita manifestè eruimus, ut posthac latere non pos-
sit. Ita ergo, inquit Poëta, cum rebus nostris agitur, postquam à
Deorum tutela destituti fuimus, ut objecta sit difficultas maxima:
cui Dii singuli munera attribuerunt: penes quam summam faculta-
tem eorum distribuendorum esse voluerunt: unde processit necessi-
tas artis Oeconomicae, Fortuna nimirum: extra quam qui sunt, si-
ne difficultate ab Homero vivere dicuntur; quales sunt mortui, ut
infra dicemus.

C A P U T XIII.

NE quid sit quod diligentiam effugiat nostram, aut in Pando-
ra, aut in iis ex quibus illa dependet, in propositione ipsius
operis hi versus sunt explicandi, priusquam ad ordinem reli-
quorum pergamus:

Κρύψαντες γὰρ ἔχουσιν οἱ βίον ἀνθρώποις.

quæ verba quasi vinculo quodam necessario & indivulso, cum illis
quæ postea sequuntur, cohærent. Αἰὲλ' Ζεὺς ἔκρυψε. quæ est prima
ad Pandoram εἰσβολή. Vita illa, quam occultatam à Diis Poëta præ-
dicat, supponit alteram. Sicut itaque opponuntur inter se ætates:
ita & vitæ duæ diversissimæ. Prioris homines πρῶτα ζώοντες ab Home-
ro dicuntur: quod vitæ genus opponitur huic de quo Hesiodus scri-
psit, in quo hodie versamur. Unde ab eodem Homero πρῶτα ζώοντες,
etiam defuncti, appellantur, quos vulgò μακροβίους dicimus. Qui ex
hac Fortunæ ἀπὸ τῆς rursus, unde deciderant, pervenerunt. Τὸ πρῶτον
ζῆν

Ἐν duabus in rebus constituunt: in simplicitate cum αὐταρκείᾳ: in facilitate cum voluptate. Priore egestas tollitur, & cupiditas: altero labor & difficultas. Exempli gratia, statuamus *μαλάχῃ καὶ ἀσφόδι-
λῳ*, quem Poëta cibum proponit, tamquam sufficientem simpliciter viventibus. His duobus nihil simplicius, nihil magis obvium: utrumque tamen sufficit τῆς βίᾳ ζῆν ἀναρρηγνύει. Destruitur hæc vita à duobus maximè; cupiditate & labore. Cupiditatis servi hoc tempore omnes sunt: maximè autem illi, qui à pristina illa vitæ simplicitate ad luxum iniquis artibus quàm maximè declinant. Quales Hesiō ti iudices sunt, quos *δωροφάγους* ille appellat. Labor cupiditati inservit, quæ sunt voces τῷ πόνῳ. Utrumque enim finem suum sequitur. Utrique frænum injectum fuit maximum, quod à Platonicis *πείρασσις* vocatur. Cùm enim cupiditas vitæ prioris simplicitatem tollat, labor facilitatem destruat, quorum ab altero sæculum hoc *ἐπιθυμητικόν*, ab altero *χαλεπὸν* dicitur: utrumque autem comparare studeat quod desiderat; illud quod utrumque impedit est ἡ *πείρασσις*. Cupiditas labore utitur ad consequendam rem cupitam: *πείρασσις* cupiditati frænum injicit & laborem impedit: à quo *πείρασις* hoc ævum, & *ἀγκύσιον* appellatur. Exemplis rem illustremus è vita Oeconomica petitis. Ex nauta si quis quærat, cùm omnia, secus ac olim, arte & labore comparentur, cur naviget; respondebit, lucri causâ. Si ex eo qui uxorem ducit, quam causam propositam habeat; respondebit, liberos. Si ex agricola, cur terram colat; respondebit, ob fructus. Si ex homine politico; respondebit, honoris causâ. Si ex militante; vitæ gratiâ. In quibus tria consideranda sunt, quæ priori vitæ adversantur. Primò cupiditas quæ petit: secundò, ars, industria, labor, quo petit: postremò, successus, qui cupiditatem & laborem sequitur, & prioribus duobus imperat. In cujus potestate cùm sint reliqua duo, tollitur libertas hominis cupientis & τὸ αὐθαίρετον, quod nihil quàm petere possit & anniti. Ceterùm si & nauta, & agricola, & miles successu carent, apparet ἡ *πείρασσις*, quæ & antè fuit, quia de successu suo certi esse non possunt. Itaque & antequàm successus impeditus est, tollitur libertas; quia & non succedere potest: & postquam impeditus est, apparet servitus. Hæc tria inter se cohererent, *ἐπιθυμία, τέχνη, πείρασσις*, ut neque cupiditas aliquid sine arte efficiat, neque ars sine successu esse possit: neque successus ibi imperet ubi priora desunt. Hæc tria in unica Pandora sunt consideranda. τὸ χαλκὸν καὶ πηλὸν est voluptas, ὁ κόσμος τῷ Ἀθλόῳ est ars. Dona Deorum quæ commissa sunt illi, est Fortunæ potentia. Hoc itaque modo apparet quomodo Dii vitam occultarint secundum Hesiodum, de quo in illis versibus, quos proposuimus, agit. Illis verò, qui sequuntur, *πείρασσις* actionum nostrarum describitur:

Ῥηθὺς γὰρ καὶ ἐπ' ἡμῶν ἐργασίαι
Ὡς δὲ π' οἱς εἰσιωπὸν ἔχον, καὶ ἀεργὸν ἰόντα.

Nisi, inquit, obstarēt ἡ ἀφείσασσι, id est, Pandoræ potentia, facillimè uno die ea consequeretur homo, quæ jam vix toto vitæ tempore. Priorem itaque vitam Philosophi βίον ἀπλοῦν dicebant, ἀφείσασσιν, ἐλπίσιν ἐπιβολόν. Posteriores, χαλεπὸν, ἀναγκάϊον, ἀφειστέλκον. Quibus omnibus hoc efficitur, nihil aliud quàm Pandoram Hesiodicam circumscribere Platonem, qui omne illud ævum quod sub Diis non est, sed sub Dæmonibus, τῇ εἰμαρμένῃ, id est, Fato, seu Fortunæ, & τῇ ἐπιθυμίᾳ, id est, cupiditati attribuit. ἢ δὲ δὴ κόσμος πάντων ἀνίστηται εἰμαρμένῃ τε καὶ ἐυνοίᾳ ἐπιθυμία, id est, Orbem verò rursus (postquam ex eo Diī recesserunt) fatum, ejusque socia cupiditas volubant. Nam & Veteres inter Parcas Fortunam numerabant, & quidem plus quàm reliquas posse existimabant, & τὴν Τύχην, εἰμαρμένῃ καὶ Μοῖρῃ dicebant. Quod in nostro Pandoræ hymno his verbis attigimus:

Χαῖρε μοι αὖτις ἄνασσα, θεῶν πέρι μὴτι εἶσαι,
 Κηρὸς ἀλγέστερος, παρατρέψασα δὲ πότμον
 Εὐσθέων παιδίοσι νόστον δὲ δὴν πάνμπαν ἀλάλκεις.
 Ζεὶ δὲ ἄμω γεννημένη, νόστοι ἀίολαι, ὅξυ π πῦμα,
 Ἰκίλαι ὀρνίθισιν, ἢ ὀρνυμένησι μελίσσῃς
 Ἀδρόμεον βίον διὐθὺ δίδραμον· εἰ δὲ τις ἔχει
 Ἀθανάτων, σέο νόσφι Διὸς βυλῇπι δῶκεται.
 Οὐδὲ παραπιῶδ' συμελὸς μερόπτος ἀνάγκῃ,
 Οὐδὲ κρηγνήτας, τῇσιν σ' ὁμόπρον ἴθηκε
 Ζεὺς Κροτῖδης, Λαχρίσιν τε καὶ Ἀτρεον. ἡ δὲ τι λέγεται
 Ἀνδρόσιν ἰσορροῖσιν ἐπικλώσσαν ἐφειναι
 Δαίμων· αὖ δυσφροῖοντε, καὶ ἡθάδα κῆρα μέλαιναν.

Et rectè Pausanias: Εὐαὶ μὲν ἔν Πινδαρῷ πάντε ἀπὸ πίθομαι τῇ φῶν· καὶ Μοῖρῃν τε εἶναι μίαν τὴν Τύχην, καὶ ὑπὲρ τῆς ἀδελφῆς πῖχυν. Atque hæc hæc tenus.

C A P U T XIV.

Ut ulterius pergamus, eaque confirmemus, quæ de Pandora sunt dicta, ad habitaculum illius perveniamus: ut bonam illam Deam in lucem porro protrahamus. Illud Hesiodus Πίθω facit: Homerus autem eodem modo, Fortunæ secundæ & adversæ Πίθω suum designarat. Ita ut ex his duobus similibus locis concluderint jam olim Magistri, ὅτι φαίνεται παρὰ τὸν Ὀμήρου ὁ Ἡσίοδος. Verba Poëtæ sunt, apud quem Achilles divina oratione lugenti Priamo filiiue fatum agro animo ferenti hoc modo loquitur:

Οὐ γάρ τις περὶ πύλαι κρηγῆο γόοιο,
 ὅς γ' ἐπικλώσσει θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι,
 Ζῶσιν ἀχινυμένους· αὐτοὶ δὲ τ' ἀκηδῆς εἰσὶ,

Δοῦναι γάρ τι πῖθαι κρηταιά) εἰς Διὸς ὕδρ',
 Δάσαν οἷα δίδωσι, κακῶν, ἔπειτα δὲ ἰάαν.
 Ὡς μὲν κρηταίῃας δῶν Ζεὺς κρηταίῃας,
 Ἄλλοτε μὲν τι κακῶν ὅ γε κύριον, ἄλλοτε δὲ ἰατρῶν.
 Ὡς δὲ καὶ τῷ λυγρῶν δῶν, λυγρῶν ἰατρῶν,
 Καὶ ἡ κρητὴ βύβρωσις ἐπὶ χρόνῳ δῖαν ἰλαύνει,
 Φοιτῶν δὲ ἔπειτα θεῶν περὶ μὲν, ἔπειτα βροτῶν.

Id est:

*Haud equidem prodest misero succumbere luctu;
 Hac etenim Divinum lex stat mortalibus agris,
 Vivere sub curis: quæ illi longius absunt.
 Dolia bina jacent Jovis alto inclusa cubili,
 Qualia distribuit terris, latumque, malumque.
 Hinc cui mixta dedit magni concussor Olympi,
 Prospera nunc illi, nunc illi adversa fuere.
 At cui dura pater: miserandum protrahit ævum:
 Illum namque famas terras malè suada per omnes
 Ludibrium premit infelix hominumque Deumque.*

Hos versus ubi adducit Plutarchus, cum eleganti elogio, in Consolatione ad Apollonium, Hesiodi quoque nostri hunc locum adducit, ejusque tamquam recentioris meminit, ut qui in hoc quoque Homerum sit secutus: ὁ δὲ μὲν τῶν καὶ τῇ δόξῃ, καὶ τῷ χρόνῳ, καὶ τοῖς Μεσσηνικοῖς ἀνιστοῦσιν ἑαυτὸν μεθεπὶ τὸν Ἡσίοδον, καὶ αὐτὸς εἰς πῖθον κρηταίῃας καὶ κρητῶν πλὴν Πανδώραν ἀνοίξαντι δῖαν ἰλαύνει τὸ πᾶν ἐπὶ πᾶσι γένεσι καὶ γένεσιν. Differentias in utriusque Homeri & Hesiodi Πιστωλασίᾳ has notant magistri; quod Homerus in cælo constituat, Hesiodus in terra: quod Homerus duplex dolium constituat, Hesiodus unum; quod in Homericæ vase σκευαίαι sunt, & ἐξ αὐτῶν δυνάμει, in Hesiodi sunt ψυχῆς. Quæ tamen differentia magni momenti non est. Homericum Jovem uno ore omnes non Interpretes modò sed & Philosophi τὸ εἰρησπύλον (id est Fatum) dicunt, quæ præest bonis malisque. Hesiodus noster ostendere pergit, quomodo mala in homines invecta sint, bona amissa: quomodo Jupiter prima Deorum potestas, meretrici illi rerum humanarum Fortunæ, quæ mille illecebras, mille habet dolos, quibus strenuos viros & solertes, id est, τὰς μηχανικὰς, τὰς πηλικὰς, quos ἀλφειῖας vocat, qui ignem, id est, rerum inveiendarum rationem sibi vindicarant, obruat: quomodo Πῖθον ille ad terram pervenerit, in quo erant Labor, Senectus, Morbi, & alia. Quæ omnia cum inter homines sparsisset, sola Spes remansit; quæ perpetua ac sola adversæ fortunæ comes est. Si enim Fortunam tollas, Spes non erit: quæ semper in malis bono animo est, quod de instabilitate Fortunæ cogitat. Nisi enim instabilis Fortuna esset, in malis Spes non esset, in bonis Metus. Pandora igitur, operculo remoto, spargit malorum agmen. Sicut autem πιστωλασία Jovis est; ita πῖθον (eleganti voce hunc Hesiodi locum ita vocant Grammatici)

Pandoræ. Mala illa quæ emittuntur (ut rectè notat Proclus) in potestatem τῆς Δαιμονίας veniunt : quo omnia illa confirmantur, quæ supra à nobis sunt dicta. Verba Procli sunt : ὅτι καὶ τὰ τῶν Ἱφροῦ δαίμονες εἰσιν, οἳ πρὸς ὁρῶσιν ἀφανῶς ἐπιπέμπουσιν τὰς κατὰ τὴν εἰμαρμένην πεπαισµένους, καὶ τὰς ἐν τῇ πίθει κήρας ἀξιοποιεῖσθαι. Nonne satis manifestè Pandoram esse τὴν εἰμαρμένην, aut, quod proximum est, τὴν Τύχην, fatetur? Deinde, Dæmonum potestatem, quam libri hujus, seu potiùs partis prioris, subjectum facit Manilius, agnoscit? Ita ubique Interpretes doctrinam hanc alludunt, & ignari verum fatentur, nusquam agnoscunt. Sic itaque, ut Horatii verbis loquar,

*Post ignem ætheriâ domo
Sublatum, macies & nova februm
Terris incubuit cohors,
Semotique prius tarda necessitas
Lethi corripuit gradum.*

Lethi necessitas, est ἡ κατὰ τὴν εἰμαρμένην πεπαισµένη in secunda Periodo : *tarda*, quia in priori non fuit, nimirum sub Saturno.

C A P U T X V.

Cum variaz fuerint de hac Pandora opiniones Veterum : refutanda nobis ea erit, quæ maximè assertoribus suis visa est probabilis : quod si fiat, non necesse erit ut de reliquis laboremus. Ea est eorum qui Πανδῶραν, τὴν τύχην esse voluerunt, id est, ipsam artem : in qua opinione est Tzetzes. Tria, secundum Platonem, universum regunt, Τέχνη, Τύχη, Φύσις. *Ars, Fortuna, Natura*. Ex his *Ars & Fortuna ἐκαιπερμένα* sunt. Artis inventrix est ἡ Περµήθεια : nam sub ἐπιθυμια cessat αἰσινία Deorum, quam offendit Prometheus, & ab hominibus avertit, propterea que ejus vicem Artem subisse existimabant. Aristoteles quoque, quotiescumque de Περµήθειας & ejus partibus vel effectis agit, toties illi ferè τὴν τύχην opponit, ut libro Ethicor. Nicomach. III. cap. VI. ubi τὸ βελότιν, cum ab aliis, tum præcipuè à Fortuna separat. Cum præterea, ut Philosophus idem Rhetor. Lib. I. docet, Fortuna sit eorum, quorum & causa non est definita, nec alicujus gratia sit, nec semper, nec sæpè, nec ordinatè, excluditur αἰσινία, quia nec sine ratione procedit, nec sine experientia. Unde Fortuna ibidem ἀλογὸν αἰτία ἀνθρώπων λογισμῶς dicitur. Qua poena major esse non potest, iis præsertim hominibus, qui ἀλφειῶν ab Hesiodo dicuntur, & excogitandæ semper aut inveniendæ rei alicui sunt intenti. Infinita ejusmodi ex Platone directè adduci possunt & simpliciter : ex Aristotele partim simpliciter, partim κατὰ συμπέρασμα. Jam enim hoc solummodo agimus, ut doctrinæ hujus series & ordo pateat : ipsa autem lu-

gem

sem accipiat. Nunc ut & alteram rejiciamus restat. Eorum enim opinionem prætermittimus, qui hæc omnia ad sexum mulierum referunt, qui nesciverunt quid in Scriptis Poëtarum sit τὸ περικλυτὸν, quod pugnat cum τῇ ἀλφειᾷ & τῇ ποσειδῶνι. Duo illa inter se pugnant, ἀλφειά, καὶ ποσειδῶνι : item ἀμυχανία & τέχνη : item id quod furripitur, & poena surrepti. At verò ignem Promethei esse τὸ περικλυτὸν, τὸ περικλυτὸν, τὸ μηχανικὸν, & Plato ubique affirmat, & cum eo Tzetzes. Jam hominibus Prometheus, Deus, ut Æschylus loquitur, φιλοφρόνως ἔδωκε, ignem largitus est, non ut ἔδωκε suum, qualia sunt illa, quæ propria singulorum Deorum cum sint, ab illis hominibus suppeditantur; sed ut Diis surreptum. Hujus rei causas duas statuit Plato; ut succurreret τῇ ἀμυχανίᾳ, & τῇ ἀπείρῳ, quia homines, ut ille inquit, ἐν μεγάλαις ἀπορίαις ἦσαν, πρὸς ὅσα ἐπιστάμενοι, id est, magnis difficultatibus urgebantur, cum de viis sibi prospicere non possent. Ignis igitur id est, quod Diis furripitur, hominibus traditur. Quem ignem Platonici, Dei, opificis universi, quasi instrumentum statuunt. Jupiter hunc ignem, cum à Prometheo deceptus esset, in divisione bovis, de quo in Theogonia habes, hominibus furripuit: eundem mox rursus sibi vindicat Prometheus, & hominibus tradit; ipsam nimirum artem, ipsam industriam, ipsam conquirendæ vitæ rationem. Quo furto & poenam Jovis ipse, & clientes ejus homines incurrerunt. Poena fuit Pandora. Quam Pandoram si Artem interpretemur, eadem erit poena Jovis & munus Promethei, quod absurdum esse quilibet videt. Rursus quod ἀντὶ τοῦ datur, aliud est ab eo pro quo datur. Sed Πανδώρα propter surreptum ignem immittitur, verum poenæ vice, non muneris loco, ut Hesiodus loquitur: Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακόν. Item, finis artis & ejus ποσειδῶνι ignis, est prodesse hominibus: qua etiam de causa a Prometheo surreptus Diis fuit: Pandoræ verò nocere: unde κακόν ab Hesiodo dicitur. Rursus ars cum labore juvat: Pandora cum voluptate nocere dicitur. Ac propterea sub Saturni Periodo ne ars quidem fuit, sed sine labore quidlibet à Deorum benignitate suppeditatum fuit. Rursus, cum ars fuit, frænum artis inventa est Pandora. Præterea Hesiodo, (nunc ea quæ ab eo dicuntur, sequimur, nec umquam in vastum illud τὸ μνηλοσημεῖον mare abripi nos patiemur, non enim aliud agimus, quàm ut horum librorum doctrinam planam faciamus) τὸ ἀλφειὴν & τὸ περικλυτὸν eadem sunt: Pandora vocatur πᾶσι τοῖς ἀλφειῇσι, id est, iis qui arte, & surrepto igne utebantur, τοῖς εὐρεῖσι, τοῖς μηχανικῇσι (ita enim vocem illam esse accipiendam infra ad ipsum ostendimus:

ἀνάμνησι δὲ πλείω γυναῖκες
Πανδώραν· ὅτι πάντες ἐλύμπια δώματ' ἔχοντες
ἔδωκεν ἰδύμεσθαι, πᾶσι ἀνδράσι ἀλφειῇσι.

Ergo diversa sunt. Quippe si Pandora eorum sit poena, qui & industria utuntur & arte, oportet aut aliud sit, aut aliud habeat quàm ars
& in-

& industria. Rursus aliud est quod à favente datur, ab eo quod ab irato immittitur: sed artem tradidit *ἰὺς* Prometheus (ita dicuntur proprie in Theologia veteri Dii singuli, cum dona sua largiuntur, quæ alio nomine *ἰὰ* dicuntur, & ipsi *δωτῆρες ἰάν*) aliud quod à Jove sed *χρηλοσυμδότης*. Pluribus idem aliis rejici potest, & nostrum probari. Sed & aliud afferemus argumentum. Pandoram esse Deam, quæ absentibus Diis, quod in *ἐπιθυμητικῇ* contigit, omnia dona hominibus largitur, jam supra diximus. Hanc Deam Veteres alio nomine *Ἀνταίαν* dicunt & *Τύχην*. Hesiodus in Theogonia *Ἐκάτην* vocat: refertque uni illi plenam omnium divinorum beneficiorum distribuendorum potestatem factam esse. *Ἀνταίαν* & *Ῥέαν* eandem esse Apollonii Interpretes ostendunt ad illud: *Ἥ δ' ἔπευ ἰαγγείων ἐπὶ φρέσιν θῆκε θνητοῖς Ἀνταίη δαίμων*. Interpretes, *ἡ Ῥέα ὑπὸ λήξει, διότι κοινῆς τοῖς Τελχῶσιν ἐξήστε*. Etymologus & alii: nam nihil iis qui Græcos auctores vel à limine salutarunt, notius est. *Ἀνταίαν* eandem esse eūdem τῇ *Τύχῃ*, tum alii, tum verò Flaccus noster ostendit:

O Diva gratum quæ regis Antium,

Præsens vel imo tollere de gradu

Mortale corpus, vel superbos

Vertere funeribus triumphos.

Ita Deam indigitabant illam, quæ Antii colebatur, *παρὰ τὸ ἐπιπύματον πρὸς αὐτῇ*, pro quo male apud Hesychium legitur *πρὸς αὐτῇ*. Jam notissimum est, quot absurditates Veteres Hesiodi Interpretes adducant, ut causam in Theogonia reddant, quare Hecaten, quam omnes τὴν *Τύχην* fatentur, cum Neptuno conjungat, his verbis:

Καὶ τοῖς αἰ γλαυκῶν δυνάμεσσι φέρον ἐξείζον.

Εὐχῇ δ' Ἐκάτῃ καὶ ἱερὰ τὸν Πανδώραν.

Ejus rei nos causam supra ostendimus: cum diximus, *Τύχην*, mari nam fuisse Deam, ac propterea *πηδάλιον* gestare: quod ibi aliis etiam rationibus probavimus. Ita ibi Hesiodus reliquis omnibus, mari, terræ, venationi, militiæ, foro, cunctis denique quibus Dii singuli præerant, unam Hecaten, ut hic *Πανδῶραν* præficit. Rheam autem, id est, Hecaten, Pandoram esse patet ex illo loco, qui ab Eusebio 11. lib. De præp. citatur: *Γενέσθαι δ' ἔργων θνητῶν, Βασιλείαν, καὶ Ῥέαν τὴν Πανδῶραν*. Ceterum conferat lector quæ de Hecate Hesiodus, cum iis quæ à nobis de Pandora in Hymno dicta sunt. Obtinuit hæc opinio apud Veteres, usque ad regnum Fortunæ. id est, τὴν *Ἀνταίαν*, quæ sub *ἐπιθυμητικῇ* est, quo navigatio cepit, fuisse regnum Astrææ τὴν *Ἀντικαμάρην*. Unde opposuerunt Astræam & Fortunam: quatenus altera spicam, altera gubernaculum ostenderet. Huc respicere Synesius videtur. *ὡς τὸ Περὶ παρουσίας*. Ubi locum hac de re Arati Interpretatur: *Ἐως, φησὶν, ἡ ἐχρῶντο θαλάσσης, χρυσὸν δ' ἦσαν ἄνθρωποι, καὶ θεῶν ἐπιμιξίας ἐτύχαιον. πλοῖον δ' εἰσελθόντων κυργῆς εἰς χρῆσιν βίης, ποσὶν ἀπὸφοίτησεν ἡ δίκη τῇ γῆς, ἃς μόλις ὁρᾶσθαι νυκτὸς αἰθέρας. καὶ μὲν τοι νῦν ὁρῶμεν, τῶν ἡμῶν παρούσῃ, καὶ ἡ πηδάλιον*. Illā sublata, sequuta est Pan-

dora:

dora: quæ cum aliquamdiu regnum obtinuisset, recessit & Αἰδὼς καὶ Νέμεσις. Locus elegantissimus est, apud Avienum Arati Paraphrasten, ubi de Astræa:

*Seu patris Astræi clarum est genus, aurea cuius
Sydera sunt proles, & qui pro munere morum
Inculpabilium nomen dedit omnibus astris:
Aut Pelusiaci magis es Dea listoris Isis,
Digna poli, consors & cura latrantis Anubis:
Seu tu Diva Ceres: sic nam tibi fragrat arista,
Est, ceu Siriaco torretur spica calore
Protentata manu; seu tu pernicibus alis,
Nec sat certa gradum viduatæque vertice summo
Flexipeda vertis vestigia, lubricum ut ævum
Sors agat, & subitis obrepat mobile fatum
Temporibus ———*

Ho loco emendavi *vertis vestigia*, pro quo malè *vestis* legebatur: reliqua ferè sunt ex editione Grotii nostri. Ac propterea eandem Astræam & Fortunam esse voluerunt, ut Germanici Interpres & alii observant. Quò etiam versus illi Avieni referri possent, modò legatur *Flexibilis*. Glossæ veteres, *Flexibilis ἀνερπητός*, proprium Fortunæ est. Ut ut sit: alii Astrææ Fortunam successisse, alii Astræam in Fortunam mutatam volunt ἐκ τῆς ἐπιθυμητικῆς. Dio Chrys. eandem facit oratione 11. Περὶ τύχης. Ὡνόμασται δὲ ἡ τύχη καὶ πολλαῖς ποτὶ ἐν ἀνθρώποις ὀνόμασι τὸ μὲν ἴσιν αὐτῆς, ἰεμίσις, τὸ δὲ ἄδηλον ἐλπίς, τὸ ἀναγκασίον μοῖρα, τὸ δὲ δίκαιον θίμις. Eodem tempore coeperunt sors & fatum: quod conjungit Avienus, ἢ Εἰμαρμένη, ἢ Πανδώρα, οἱ Δαίμονες. Ita ut illi qui εἰς τύχης ea omnia, quæ de Pandora dicuntur, intelligunt, multis partibus impingant. Proclus, ut Platonium decebat, quicquid de Pandora dicitur, ad τὸ ἄλογον τῆς ψυχῆς refert: qui quamquam ubique rerum suarum satagat, priusquam probet τὸ ἄλογον ἐκ τῆς φροσύνης, & in parte ἀνερπητικῇ esse, nobis sufficit non aliam in his Hesiodi libris allegoriam, aut allegoriæ interpretationem adferri, quàm quæ cum doctrina sæculorum cohæret. Quamquam in eo laudem mereatur Proclus, quòd ordinem libri hujus & rationem ferè eandem, quam nos ostendere conatus sit: tum quòd rationem τῆς παρεκβάσεως, qualis est illa de sæculis connectere cum reliquis tentarit. Rursus tamen omnem ordinem, & institutum Poëtæ his verbis confundit: καὶ ἔτι δὲ ὁ μὲν ἐπιτηδύομαι ὡς ἀπὸ λογικῆς ἀδελφῆς, ὅπως μὴ χολάζει πόριαις. Illud obiter notabunt studiosi, hoc quod de Pandora in Theogonia dicitur παραμυτικήν esse, in his libris ἀληθινήν & νομικήν. Pandora παραμυτικήν est, cum mulierem designat συλλαβικῶς: ἀληθινήν, cum sive Fortunam, sive Artem, sive Voluptatem, sive tale quid: quod sæpe numero à viris doctis confunditur. Græci omnibus scriptis vim suam eripuerunt, cum nihil pragmaticum in illis relinquunt, sed vento inani allegoriarum abrepti, omnia

omnia pro nutu fingunt: contra sæpenumero nudè ea sumunt, quæ non nisi *νοερώς* cum reliquo Scriptoris instituto conveniunt. Quidam Grammatici aliquam Pandoræ partem *ἀληθοεικέλιον* esse voluerunt: aliquam *παραμυθικήν*. Sic ignem cuius hic fit mentio *παραμυθικόν* esse norant: partim credo *ἀλλ' οὐ τὸν ἔργον ἐν πάσαις ταῖς τέχναις καὶ τὰ βίαια τὰ ἀνθρώπων χρῆσιν*, partim *ἀλλ' οὐ τὸν ἔργον ἀνθρώπων πλείονιν ἀνδρὶ πυρὸς ἐπισημαίνοντα*. Pergamus.

C A P U T XVI.

Hesiodus igitur ex opinione vetustissimorum qui *ἀπὸ τοῦ λογικῶν* egerunt, & eorum speciebus, in Theogonia sua de prima specie tractavit, cuius sub *ὑπερβολικῶν* maxima fuit cum hominibus familiaritas, ut ita dicam. Ejus non modò genus, ortum, parentes, sed quod amplius est, *μοῖραν*, ut veteres Theologi vocant, ut ipse Hesiodus, *δῶρον* persequutus est, & quæ quisque hominibus conterret. Tractat & *Ἡρωονομίαν*, ut & hodie ex auctoribus compluribus scimus. Mediam verò speciem in primo *Ἔργων* persequutus est. Hinc igitur lucem accipit locus Manilii, in quo verius ille, qui ad τὰ *Ἔργα* spectat, ab omnibus ad *Θεογονίαν* relatus fuit. Postquam enim de Theogonia ita egit,

Hesiodus memorat Divos, Divumque parentes,
interjectis aliquot mox versibus, quibus contentum operis describit, hunc adjicit,

Omniaque immenso volitantia numina mundo.

Aliter autem Pandoram suam in Theogonia quàm *ἐν πρώτῳ Ἔργων* considerat: in altero enim ut primam foeminam, his verbis:

*Τῆς γὰρ ὁλοτάτης ἐστὶ γένεσις, καὶ φύλα γυναικῶν
Πῆμα μείζον θνητοῖσι μοῖρ' ἀνδράσι ναυσίπλοισιν,
Οὐλομένης πίης ἐ σύμφορος, ἀλλὰ κέρειο.*

In altero, nimirum in quo nos versamur, longè aliter pro Dea illa, cui Diis immortalibus postquam *ἀπαξία* est inducta, omnia commissa sunt. Causa cur in Theogonia ita consideret, hæc est: quòd ante *τὴν ἀπαξίαν*, sive sub imperio manifesto Deorum, *γῆνοι* fuerint homines, ut suprà ex Platone ostendimus, & ex ipsa terra oriundi. Quorum pars maxima *λογική* erat & pura: altera autem vi illà quam *ἄλογον* vocant, cuius prior pars est *ἡ φυσική*, sive vis creandi, & crescendi, maximè carebant. At inductà Pandorà, *ἀληθογονία* pariter inducta est. Quod nos ita quoque in nostro persequuti sumus:

*πρώτῳ δὲ σέ φασι γυναικῶν
Τῶνδε γὰρ αἰεττίτυχοι, καὶ ἀγλαὸν ἱλαρχεῖς εἶδες
Παρθενικῆς ὤνασσα, χέρον εἰλόουσι καὶ αἰδῶ.*

CAPUT XVII.

ATque hæc causa fuit, cur apud Veteres, φιλοσόφως aliquis, & qui mentem hujus libri bene examinaret, quæ potissima ex parte circa ἀτυχίαν & volubilitatem Fortunæ, quâ Dii, ut Poëta loquitur, vitæ conquirendæ rationem occultarunt, versatur, à versu illo, Οὐδ' ὅσσ' ἐσσι μάλ' ἀχχ', ὅσ' τε ad illum, Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ' ἱρῶν hoc exordium, quod ex Pausania & Plutarcho Hesiodi non esse certò scimus, præfixerit:

Μῦσ' αὖ Πιερίην ἀοιδῶσι κλείεσσαι,
 Διὶ π' Δι' ἐνὶ πτόσφι πατέρ' ὑμνέεσσαι.
 Οὔτε γὰρ βροτῶν ἀνδρῶν ὁμῶς ἄφατοί πε φάτοί πε,
 Πῆτι τ' ἀρήτοι πε, Διὸς μεγάλοιο ἔκπ' .
 Πῆτι μὲν γὰρ βελανί, πῆτι δὲ βελανίτ' ἀλάτ' .
 Πῆτι δὲ δροίχ' ἡλ' ὀνύχ' , καὶ ἀδ' ἡλ' ἀεὶς .
 Πῆτι δὲ τ' ἰβὺν σκολιὸν καὶ ἀγλῶρον κέρ' .
 Ζεὺς ὑψιφρονέτης, ὃς ἐπ' ἔρ' ὄντα δαίμονα καί .

Qui versus, aut ego fallor, aut mali Poëtæ sunt, sed boni Philosophi, & qui cum cura librum hunc perlegerat: meliusque argumentum perceperat, quàm eorum quisquam, quem hodie in Hesiodum habemus. In quo tamen omnes non penitus errarunt, quòd in hoc exordio vocem Διὸς, αἶν' ἐμμερόν' poni mordicè asseverant: quamvis minimè propositum ἔργον, multò minùs Hesiodi ex eo institutum perceperint. Argumentum libri hoc exordio continetur, quod à nullo hætenus notatum fuit, multò minùs quid sit. Argumentum est vis Fortunæ ac potestas, quemadmodum Iliados ira Achillis. Plato in mundo ἀΐακτις περιφρονέων, vim quamdam constituit, tamquam animam magni illius Dei, Mundi patris, quam Stoici εἰμμερόν' & ἀνάγκη vocant, & sæpissimè Δία. Horatius, qui (ut jam olim renascentibus litteris notavit Muretus) totum hoc exordium, quod ἔργον primò præfixum legitur, κατὰ λέξιν vertit, Deo reddidit: quem eundem cum Fortuna facit. Ode lib. I. xxxiv.

————— valet ima summis
 Mutare, & insignem attenuat Deus,
 Obscura promens: hinc apicem rapax
 Fortuna cum stridore acuto
 Sustulit, hic posuisse gaudet.

Tota hujus Dæ vis ex periodica revolutione pendet: quæ fit κατὰ
 δαίμονα περιφρονέων, ut Philosophi loquuntur, id est, segregatione Deorum à rebus mortalium. Nota est Platoniorum & Aristoteliorum
 lucta κατὰ τὸ αἶν' & κόσμος disputantium, καὶ κατὰ τὸ ἀγλῶν magni illius
 Dæmonis. Præcipuum argumentum, quo probabant, erat Periodica

dica doctrina, & revolutio sæculi, quod vocabant *πῆξις* εἰς *ἀπείραν* *παραγωγῶν*. Quæ *ἀπείρα* hanc constituebat potentiam, quam nunc *Δία* vocat procemii auctor. Eo argumento ex Platonis Politico desumpto, usus est Proclus poster, ut Philoponus indicat, circa finem decimæ octavæ disputationis: Ἀλλ' ἐπιδή, inquit, καὶ τὴν εἰς ἔχουσαν ἢ Προχλῶ *μετέβαλεν* εἰς ἀνιδεῖν ἢ ἀγνοῖν εἶναι τὸ κόσμον, κατὰ Πλάτωνα τὸ ἐν τῷ Πολιτικῷ, ὡς ἐν ὑποθέσει χειρίζον ἢ κόσμον τὸ Διόν, καὶ τῷ χειρισμῷ ἢ Διὸς εἰς ἀπείραν αὐτὸν ἐν πῆξις *παραγωγῶν*. Philoponus igitur, ut Christianus, ἐν ὑποθέσει loquutum ibi ait Platonem, *οὐχ' ἀπλῶς*, id est, ut ipse Philoponus alibi loquitur, *λαμβάνοντα τὸ ἀνιδεῖν*, καὶ ἐν τούτῳ ἔπεσον τὸ δυνύοντα, *tamquam pro confesso summentem id cui aliquid superstruit*. Disputatione enim decima octava, quam refutat Philoponus, ita scripserat Proclus: Εἰ ἄρα τὸ Διόν ἀπείραν λέγει, Platonem intelligit, ἢ κόσμον, καὶ περιῖνα αὐτὸς ἐν Πολιτικῷ καὶ ἐν Τιμαίῳ, ἀπείραν *εἰσπερὶν*, εἶπε περιῖνα. ὅπου γὰρ εἶχε, φησὶ, τὸ πῦρ, ὡς εἰχὸς ἔχον. Et paucis interjectis, Καὶ διὰ τοῦτο κατὰ τὸ εἰς ἀπείρας μεταβάλλειν εἰς πῆξιν τὸν κόσμον· τότε δὲ ἐν πῆξιν μεταπίπτειν εἰς ἀπείραν, ὥς ἰφιδρῶ αὐτὴν γήθηται τῶν περὶ αὐτὴν ἀψυμῶν ὁ Διός, &c. Hesiodum nostrum certè ἀπλῶς, non modò τὴν εἰς ἀπείραν ἐν πῆξις *παραγωγῶν* asseruisse sæculorum divisio ostendit: sed & contrariam, τὴν nimium εἰς ἀπείρας εἰς πῆξιν, expectasse, manifestum est. Omnia autem Platonis argumenta, sive κατὰ ὑπόθεσιν loquitur, sive ἀπλῶς, ex primo Hesiodi desumpta sunt: quod si vidissent Interpretes, locum illum melius interpretati essent, qui post ἀπείραν sui sæculi, iterum τὸ πῆξις *μετρίον*, notat expectari, sicut sub Saturno fuit, his verbis:

Νῦν γὰρ δὲ γῆσθ' ἐπὶ σιδῆραν, εἰδὶ ποτ' ἤμαρ
Παύσονται κρηναὶ καὶ οἴζυς, εἴθε τὴν νύκτα
Φθισέμενοι, χαλεπαὶ δὲ Διὸς δώσωσι μερόμεναι.
Ἀλλ' ἔμπης καὶ τοῖσι μεμνῆσθαι ἰοδλὰ κρηναῖσι.
Ζῆς δὲ ὀλίσσῃ καὶ τοῦτο γῆσθ' μερόμεν ἀνθρώπων,
Εὐτ' αἰ γαιόμενοι πολυακρότατοι τελέωσιν.

Manifesta periodica revolutione, finem ætatis suæ constituit in melius, sicut jam relapsa erat in pejus. Rursus illis,

Μακρὴν ἔσται ὥφειλον ἔχον πῆξις *μετρίαν*
Ἀνδράσιν, αἰὶν' ἢ ὅσους θανούσιν, ἢ ἔσται γήϊος.

Ubi appositè Proclus suam, quam tot scriptis asseruerat Periodum, notat designari, qui ad locum illum, δι' ὃν εἰς μέγαν δηλοῖ τὴν ἀπὸ τῆς κρητιόνων εἰς τὸ γῆσθ' εἶδ' ἢ ζωῆς μεταβολῶν, αἰὶν' καὶ ἀνάπλεον ἔσται, ἀπὸ κρητιόνων εἰς τὸ κρητιόν. τὸ γὰρ ἔστι γήϊος, δηλοῖ καὶ αἰμῶνους ἔσται ἀπλῶς τὸ κατ' αὐτὸν ἀνθρώπων, ὅστις αὐτὸς καὶ ἐν τούτῳ δηλοῖ, ὅτι τὰς μεταβολὰς ἐβόλησε παραδόντα τὸ ἀείδων τὸ ἀνθρώπινος ζωῆς εἰς τὴν ἐκείνην γαιόμενης. Quamvis nusquam scopum Hesiodi, & ne ibi quidem τὸ κατὰ τὸ ἀνθρώπων totius doctrinæ animadverterit. Magister autem Tzetzes impudentiæ velificans suæ Proclum perstringit: οἱ δὲ λέγοντες τὸς ἔσται ἀνθρώπους λέγουσιν ἢ Ἡσίοδον μέλλαν γήϊος, ἐκείνης τῆς Ἡσίοδου, καὶ ἐκείν' οὐκ

ὁ φαν. Ubi vides hominem nugacissimum: qui rationem ignorare maiuerit, cur Hesiodus *ἴπυς* adjungat, aut turpiter dissimulare, quàm ex alio discere, aut non maledicere. Sub *ἀταξία* igitur, sub qua se natum esse deplorat Hesiodus, Dei vicaria est Pandora, quæ *Ζῶς* ab auctore Procerui dicitur, cujus sunt collegæ *Δαίμονες*: unde sæpenumero ὁ *Δαίμων* Græcis & ἡ *Τύχη* idem numen est. Hinc Romanis, quotiescumque Græcorum *Δαίμων* vertunt, vox *Deus* nihil aliud quàm Fortunam designat. Sic Naso:

Vota suos habuere Deos,

id est, successum eventumque suum. Maro:

Ascanius curvo direxit spicula cornu:

Nec dextra erranti Deus absuit.

Quod nos aliquando reddidimus:

Ἀσκάριος δὲ ἄρ' ἔλασεν δὲ πὺν ἰδρυῖσθαι οἰστὴν

Οὐδὲ τύχης παλάμη πάλιν ἄμοχρος.

Hi sunt quos interdum *injustos Deos* vocant Poëtæ, quotiescumque virtutem fortuna non sequitur. Sic Silius, *Injustis neglecta Deis*, id est, τοῖς *Δαίμονι*, qui cō τῇ *ἀταξία* rerum porciuntur. Contrā *εὐδαιμονία* à Marco Tullio ex Socratico Xenophonte definitur, *Fortuna cum virtute conjuncta*: quia Xenophon dixerat: *Δικροίως μὲν δοκαῖς, αὖ Κῦρε, εὐδαιμονοῦν εἶναι ἀγαθὸς ᾧ ὃν αἰνῇ, εὐδαιμονοῖς.* Quod Tullius vertit: *Rectè verò te Cyre beatum ferunt: quoniam virtuti tuae fortuna conjuncta est.*

CAPUT XVIII.

Postquam ea ostendimus quò spectent quæ ab Hesiodo in his libris obscurius tractantur, quàm ut vel ratio eorum perspicui, vel quomodo cum instituto Poëtæ ipsius cohæreant continuò videri possit, necesse est, cùm variae sint de distinctione librorum sententiæ, de quo suprà aliquid diximus, fusiùs nostram explicemus. Idque eo maxime, quia in iis quæ præmisimus sæpenumero distinctionem librorum, quæ nunc obtinet, & quam in editione nostra servavimus, sequuti sumus. Existimamus igitur, imo dicimus, totum illud quod sub *Ἔργων* καὶ *Ἡμερῶν* nomine circumfertur, librum esse unum, partes multas. Argumentum quo probamus non unum habemus, & quæ talia sunt ut dubitandum ne sit quidem. Ac primò manifesta Servii auctoritas, qui Hesiodum unum ad Persen scripsisse testatur. Deinde quia quamcumque partem horum librorum citant Veteres, *Ἔργα* καὶ *Ἡμέρας* vocant. Sic Etymologus. *Ἀιρεύμενον*, inquit, αἰρεῖται, λαμβάνονται. παρὰ τὸ αἰρῶ το ὁμαῖνον τὸ λαμβάνω, κατὰ πλεονασμὸν, αἰρῶ, αἰρεύμα, αἰρεύμενον, καὶ τὸ ἐπὶ Ἀἰολικῇ αἰρεύμενον. Ἡσίοδος *Ἔργων* καὶ *Ἡμερῶν* καὶ σε ἑλπι Γηθήστιν βίον αἰρεύμενον ἴδαν. ἰδὲ.

Item

Item in ἀκίνηται. Ακίνηται, καθόλου μὲν τὰ μὴ κινέμεναι περὶ Ἡσιόδου δὲ ἐν Ἐργαῖς καὶ Ἡμέραις, ὁ τίφθ. Μήδ' ἐπ' ἀκινήτοις καθίζεν. Item in αἰάντων. δεινὸν δὲ βροτῶν ἱππεύοντο φήμι. Titulus igitur generalis totius operis est, Ἐργα καὶ Ἡμέραι: quamobrem neque necesse fuit duas priores partes Ἐργων, posteriorem Ἡμερῶν titulo distinguere, quod Henricus Stephanus diligenter servavit tamen; & quisquis accuratus. Nam & Magistri veteres totius libri ad Persen inscriptionem esse notant Ἐργα καὶ Ἡμέρας. Διὰ πῦλιν, inquit, πᾶν τὸ βιβλίον ἱππὶ γίγρεται. Ἡσιόδου Ἐργα καὶ Ἡμέραι. Quod ut exemplo aliquo confirmemus, videamus quomodo hos libros citare soleant Veteres. Philostratus ἐν Ἡρώπ, Homerum & Hesiodum certasse notat coram Panide rege, (cujus certaminis & libellus vulgò inscriptus Ἀγὼν Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου meminit, ut & Tzetzes noster, ubi accuratè, ut sibi videtur, de Poëta nostro, disputat) utrumque verò recitasse partem aliquam operis sui: partes autem illas ita distinguit, ut alterum περὶ Αἰάντων recitasse dicat; alterum partem eam, ubi Persen jubet ἔργων πᾶσι καὶ καργία περὶ καὶ ἡμερῶν. In quo Philostratus etiam morem, sicut in Homeri versibus Rhapsodorum, ita in Hesiodi τὴν καθ' ἑαυτὸν observavit, qui in cantilenas hos libros dividebant. Quæ omnia ea etiam confirmant, quæ à nobis de subjecto horum librorum sunt dicta. Nam sicut Homeri operis, quo ea quæ ad Trojam gesta sunt complexus est, partes multæ sunt (ut rectè notat Philosophus, cum de Tragica periodo agit) quæ rursus minutas partes constituunt, quarum partium una est περὶ Αἰάντων, de qua agit Philostratus, cum subjectum sit ira Achillis: ita partes hujus operis multæ sunt; quas non in libros, ut nos, sed in minutas partes & membra distinguebant. Cum autem subjectum sit Oeconomica παιδεία, pars ejus aliqua est ἡ καργία, quæ rursus minutas habet partes, tam respectu sui, quàm respectu operis & ipsius Oeconomix. Sed audiamus Philostratum: qui dicit ἄσται ἄμφω ἐν Χαλκίδι, τὸ μὲν τὰ ἱππὶ τὰ περὶ τῶν Αἰάντων; καὶ ὡς αἱ φάλαγγες αὐτοῖς ἀρχεῖν καὶ καρπεῖν ἦσαν. τὸν δὲ τὰ περὶ τῶν ἀδελφῶν τὸν αὐτοῦ Πέρση. ἐν οἷς αὐτὸν ἔργων τε ἐκείλουν ἅπιστα, καὶ καργίαν περὶ καὶ ἡμερῶν, ὡς μὴ δοίτο ἰτέρων, μὴδὲ πινύη. Ubi manifestissimè illa, quæ juxta principium libri secundi sunt, respicit:

ἔργα δὲ ἡπὶ Πέρση

Ἐργα τὰ τ' ἀνθρώποισι θεοὶ διατεκμήροντο.

Μήποτε σὺν παίδεσσι, γυναικί τε, θυμὸν ἄχουον,

Ζητύης βίοντες κατὰ γένηας. —

Ita ut Homeri cantilena hæc fuerit:

Ἀμφὶ δὲ ἄρ' Αἰάωνας δεινὸς ἵππων φάλαγγες

Καρπεῖν, ἃς ἔτ' αἶψα καὶ Ἀρης ὀνόσσει μετιλθῶν,

Οὐπὶ τίς κ' Ἀθλυνάει λαοσσόθῃ. οἱ γὰρ ἄριστοι

Κελαινίτες Τρῶας τε καὶ Ἐκτορὸς δῖον ἱμῖνον,

Φεφάστας δόρυ δαείν, σάκε' ὀπίσσω δαδύμενοι,

Ἀσπίς δὲ ἀσπίδι ἱερὸν, κέρυς κέρει, αἶψα δὲ ἀνὴρ

Ψαῦον δ' ἰππόκομοι κέρυντες λαμπροῖσι φαλοῖσι
 Νόοντιν· ὥς πυκνοὶ ἐφίστασιν ἀλλήλοισιν.
 Ἐφελξεν δὲ μάχη φθισίμβροτον ἐσχέησι
 Μακροῖς, ἃς εἶχον ταμεισίχρους· ὅσπερ δ' ἄμπερον
 Λύγῃ χαλκεῖη, κορύβων ἄπο λαμπρομύμων.
 Θωρήκων τε νεοσμήκων, σκεπῶν τε φασηῶν,
 Ἐρχομένων ἄμυδρις· μάλα κεν θρασυκαρδὸν εἴη.
 Ὅς τίπτε γηθήπειν ἰδὼν πέποι, ἔθλ' ἀκχεῖται.

Hesiodi verò:

Πληιάδων Ἀτλαγχεῖαν ἱππελομύμων
 Ἀρχεὺς ἄμυδρος, θρόοιο δὲ δυοτομύμων·
 Αἱ δὲ τοὶ νύκτας τε καὶ ἡμέρας πτοσάραχον
 Κακρύφαται, αὐτὸς δὲ ὤρετο λομύων ἐν αὐτοῦ
 Φαίνοντα, τὰ πρῶτα χαρτοτομύμοιο σιδήρε·
 Οὗτος τοὶ πεδίων πέλαται νόμος· οἱ τε θαλάσσης
 Ἐγχοῖσι ναιετάουσ', οἱ τ' ἄγχι βροσθέντες
 Πόντε κυμαίνοντι· λείπεται πῖονα χῶρον
 Ναύεσσιν· γυνὸν ἀπείρειν, γυνὸν δὲ βροσπῶν,
 Γυνὸν δ' ἄμυδρος, εἶχ' ὤρεα παῖτα θείλητος
 Ἐρτα κρομίζετο Δημήτηρ, ὥς τοὶ ἐκαστα
 Ὄρε' αἰετήται, μή πως τὰ μύαζον χατίζων
 Πρώτης ἀποτρίβει οἴκας, καὶ μηδὲν αἰνύσσης.
 Ὡς καὶ νῦν ἐπ' ἔμ' ἤλθες· ἐγὼ δὲ τοὶ οὐκ ἐπιδώσω,
 Οὐδ' ἐπιματρήσω ἐργάζεσθαι, ἢ περ Πέρση,
 Ἐρτα τὰ τ' ἀνθρώποισι θεοὶ διεικνύμενοι·
 Μή ποτε σὺν παῖδοσι, γυναῖκί τε, θυμὸν ἀχέων·
 Ζητήεις βίοντα κατὰ γένεσιν, οἱ δ' ἄμυδρος.
 Δίς μὲν γὰρ καὶ τρεῖς πάρα πύξια· ἡ δ' ἔπ' ἀνυπῆς,
 Χρῆμα μὲν ἢ πρῆξις, σὶ δ' ἐπὶ πῶτα πόλιν ἀνθρώποις,
 Ἀχρεῖ δ' ἔστιν ἐπὶ πῶτα νόμος· ἀλλὰ σ' ἀνὴρ
 Φραζέτω χρῆμα π' ἀνὴρ, λιμὸν τ' ἀλευρόν.

Ita ut manifestè videamus, minimè obtinuisse librorum distinctionem, quæ hodie. Præterea doctrinam τῇ Ἡμερῶν doctrinam fuisse quæ subsequebatur, & cohærebat sine ulla distinctione, cum ea quæ est τῇ Ἐργῶν. Nam certè in Orphei quoque libris doctrina τῇ Ἡμερῶν fuit conclusio quædam τῇ Ἐργῶν, quod docet ipsum exordium manifestissimè. quod tale est:

Πάντ' ἰδίας Μυσαῖε θεοφροδῆς. εἰ δὲ σ' αἰνέη
 Θυμὸς ἱππομῆας μύνης κατὰ μοῖραν ἀνέστη,
 Ρεῖα ποὶ ἐξέρω· σὺ δ' εἰς φρεσὶ βάλλει σῆσιν,
 Οἴοντα ἔχοντα κυρεῖ. μάλα γὰρ χρῆται
 Ἰδιδμα· ὡς αὐτὴ παρὶχί κλέει αἰνέται μύνης.

Non aliter ferè Hesiodus

Ἡμερῶν δ' ἐν Διὶ πύξια μύνη, κατὰ μοῖραν
 Περφροδῆμι δμῶσιν.

Præterea cùm ratio dierum non magis ad *μαερίαν* pertineat, quamvis plura in ea observanda sint, quod ad rationem earum, quam ad mercaturam; tota autem Oeconomiz Hesiodi ratio circa duo illa hoc libro versetur, manifestum satis est, totam considerationem dierum, præceptum esse aliquod, quod doctrinam utriusque absolvat: ita ut alterum ostendat τὸ ἐν δῖ, alterum τὸ πῶπι.

C A P U T XIX.

Illustrata minima hujus libri parte, quæ plurimum difficultatis habet, reliqua jam plana sunt, quæ omnia hoc capite proponemus: ut ordo eorum facilius & series perspiciatur. Sequitur sæculi illius descriptio, in quo *Αἰδὺς* & *Νέμεσις* terras relinquunt, ac cælum petunt. Ultimum divortium id est, quod cum homine fecit Deorum præsentia. Cum illis subeunt tum alia, tum mater scelerum injustitia. Hac occasione singulare *αἰδικίας* proponit exemplum, à causa desumptum, quæ miserè pervertebatur à iudicibus. Quod ut occultius proponat, suavissimam de accipitre & philomela fabellam, quales erant illæ, quas Græci *αἴνυς* vocant, interferit. Ejusmodi *αἴνυς*, quales sunt plerique Æsopici, quos venerabatur antiquitas, desumebant ab *ἡμεμενικῶ*, & Saturni ætate, qua cum reliqua hominibus & Diis, tum vel maximè vox communis erat & familiaritas, utpote nondum inventa *κρηφαγία*: quales fuerunt qui sequenti sunt homines, quorum Poëta ut feritatem ostendat, negat eos amplius *εἶπεν* *ἰδίαν*. Vocem autem *εἶπεν* ita ab Hesiodo sumi, jam olim magistri viderunt. Plato in Politico ubi *ἡμεμενικόν* sæculum cum reliquis confert, beatissimos ait ejus sæculi fuisse homines, si quidem ex reliquis animalibus cum quibus vivebant quotidie, & loquebantur quotidie, didicerant, quæ ex uniuscujusque naturæ cognitione percepta, ad sapientiam spectabant. Locus illius est: *Εἰ μὴ πίνω οἱ τρέφωμι τῷ Κρόνῳ, παρρύσσει αὐτοῖς ἔτι πολλῆς χολῆς καὶ δυνάμεως, ὥς τὸ μὴ μόνον ἀνθρώποις ἀλλὰ καὶ θεοῖσι Διὶ λόγον δύναντος συγχεῖναι, κατηχεῖντο τέτοις σύμπταισι ἐπὶ φιλοσοφίαν, μετὰ τι θεῖον καὶ μετ' ἀλλήλων ὁμιλῶντες, καὶ πυνθανόμενοι παρὰ πάσης φύσεως, εἴ τινα τις ἴδῃαι δυνάμεω ἔχουσι, ἥδε τί τι διάφορον ἢ ἄλλων εἰς συναγυρῶν φρονησεως, εὐκλείῃ ὅτι τῷ νῦν οἱ τέτα μνεῖω ὥς ἀδαιμονίαν διέφερον· εἰ δὲ ἐμπροσθα μὲν οἱ σίτων ἄδλω καὶ ποτῶν, διελέγοντο ὥς ἀλλήλους καὶ τι θεῖα μύθος, οἱ δὲ καὶ τῷ νῦν ὥς αὐτῶν λέγονται, &c.* Ex quo apparet, omnes μύθος illos inter homines feratque, vel ferarum inter se, ad illud sæculum referri solere. Quorum quosdam Plato reprehendit, quòd nihil minùs quàm sapientiam docerent ac virtutem: quales multi tum circumferebantur. Hinc apparet partim *μειψιμοίαν*, partim iniquitas Aristarchi, qui versus illos è numero ejiciebat reliquorum:

Δ'φρως

Ἀφ' ὧν δ' ὅς κ' ἐβίλη σὺς κρείσσονας ἀνταφρίζων,
Νίκης π' εἶρεται. σὺς τ' αἰχίσιν ἄλγος πάχνη.

Causam addebat: ὅτι ἀλόγη γνωμολογίῃ εὔπριπος. Atqui tempore ἰσχυρικῶς, λόγον aliquem tribuebant reliquis animalibus, ut pote nondum existente τῷ ἀλόγῳ maxima ex parte ante τὴν ἀναλογίαν, quod sub ἐπιθυμητικῷ maximum est, cujusque pars præcipua ἡ ἐπιθυμία ἢ ἀσπλαγία. Eam enim vocem ita ut Aristoteli sumitur consideramus, quam Veteres existimabant τὴν ἀντικειμένην τῇ φρονίῳ δύναμιν ἐκ sedis sua ejicere. Hæc causa fuit cur quotiescumque Platonici, aut alii, fabulis utuntur, hæc ferè verba adjungant, ἢ ἄρα τίτι ὁμύφωνα κ' τὴν θηρίαν τοῖς ἀνθρώποις, ut ostendant ex alio ævo, quod multum ab hoc discrepat, tabulas desumi. Sic Max. Tyr. Disp. ix. Ποιῶν αἰνὴ κ' μέγιστον ἐβιάζον ἄμφω καὶ τὸ ὄδον. ἰδόντες δὲ ἐν πόλει αἰνὴ ἐν τῇ πόλει γὰρ, ἀπαιθεῖν τ' συνόμω, αἰσάντο ἐπ' αὐτὴν ἄμφω (ὡς ἄρα τίτι ὁμύφωνα κ' τὴν θηρίαν τοῖς ἀνθρώποις) Deinde sequitur longa descriptio præmiorum justitiæ, poenarum injustitiæ. Atque ita convenienter se ad judices convertit, quos monet, ut vel hanc ob causam justitiæ rationem habeant, τὴν nimirum τῇ Δαιμόνιῳ præsentiam, qui propriè inspectores cùm aliarum rerum à Jove, tum vel maximè eorum qui justè aut contrà judicarent: quos propterea sustinere ait munus βασιλικόν, id est, δικαστικόν. Siquidem ea vox ubique forensis est apud Poëtam. Ubi rursus obiter injuriam sibi factam proponit: ostenditque devenisse eò improbitatem sæculi; ut primum dedecus sit virum esse justum: quamobrem καὶ ὑπόδειξιν injustitiam esse dicit præferendam. Quem locum à versu, cujus initium, Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμοῖς, ad eum usque cujus initium, Ἀλλὰ τί γ' ἔγωγε ἰαλπῶ, ejiciebat Plutarchus. Postea fratrem rursus peculiariter ad justitiam adhortatur, quia alterum hominum proprium, alterum belluarum est; Illa namque τὴν ὁμιλίαν tollit, quæ tam necessaria est, ut humanam societatem constituat: cujus διαίτῃ ne latronum quidem societas carere potest, teste Platone. Ibi perjurio poenas, pretium virtuti ponit. Quæ doctrina Pythagorica est, qui impietatem τῷ ὄρκῳ metuebantur: sicut Plato De Rep. secundo εὐορκίαν & ὅσιον conjungit. Sequitur collatio inter aditum virtutis qui asper est; & vitiorum, qui facilis: ita ut in altero præcedat dolor aliquis: in altero sequatur æternus. Hic primum virtutis præmium illi defert, qui per se sapit: alterum illi qui monitus: inutilem illam ostendit qui nec sponte, nec per se. Justè ut quis agat, esse necessarium ostendit τὸ ἐργάζεσθαι in genere, cujus finis est τὸ πλεονεξῆν, sicut otii paupertas & miseria. Divitias enim sequitur confidentia: paupertatem pudor. Cùm enim necesse sit vivere, sequitur ut vel justè vel injustè comparentur τῷ ἐπιτηδείο. Justè potest, qui labore suo de vita sibi prospicit: injustè, qui vel verbis vel re aliquem decipit. Sequuntur variaz injustitiæ species. Τῷ δικαίῳ enim more Veterum scelera omnia opponit. Atque ita ad finem usque præcepta sequuntur, partim pu-

blica, quæ ad *οικονομικὰ* spectant, partim privata quæ ad *πῆλινά* referuntur. Priore parte in doctrina hac consumpta, ducentis & aliquot versibus præcepta primæ Oeconomix partis sequuntur. Ea autem est Agricultura. Primum est Arandi tempus: secundum modus; ubi terram dividit εἰς *πιδυλὸν*, *ὄρενλὸν*, καὶ *παροψαλασίαν*. Hujus rei finem proponit duplicem. Primus est specialis, & rursus ad Agriculturam spectat: alter generalior, & ad Oeconomicen. Prior est, ut omnia suo tempore proveniant: alter ut res familiaris fiat auctior. Sequitur præceptum Oeconomicum simulque rusticum: de domo, ut capiat: de muliere, ut servet: de bove, ut laboret. Sequitur *ξύλοθυσια*, sive *lignatio*, quæ utrique confert: Agriculturæ ad aratrum & instrumenta similia: Patrifamilias ad thalamum & alia. Hujus lignationis tempus distinguitur. Hanc sequitur præscriptio de numero aratrorum, de numero & ætate boum, quando pascere & in campum deducere oporteat. Tum de his, de instrumentis, de curru, & aliis comparandis. Posthæc, quando invertenda sit terra; quando iteranda; quo modo & quibus Diis supplicandum; de abigendis avibus. Hic iterum generales sententiæ de labore & industria inferuntur; cujus finis est rei familiaris opulentia. Serò arantibus quid observandum sit: tum diligentem habendam esse singularum anni tempestatum rationem. Et quoniam nihil homines magis effœminare existimabatur quàm ignis, qui *βαναύσων* erat proprius, ad quos ocio si homines confluere solebant, sicut suo loco in Notis ostendimus: monet Persen, ut tabernas hujusmodi & *λίχαι* hyeme prætereant, potiùsque de domesticis cogitet: ne & paupertate simul obruatur & frigore. Quorum alterum ἔστι *ἀπογῶνιστος*, alterum ἔστι *θηλανομήδης* est. Ibi tum ostendit, nihil agendi finem esse improbitatem, & artes non bonas, monétque æstate de hyeme, deque *οὐλοσπορίᾳ*, priusquàm ab hyemis violentia præveniatur, patrifamilias esse cogitandum. Sequitur luculenta hyemis, & ejus incommoditatum descriptio; cujus injuria quomodo sit propulsanda: quomodo prævertenda sit pluvia: quæ ratio Oeconomica hyemis tempore, propter inæqualem divisionem ἔστι *νυχθημέριον* ineunda sit, ad veris usque adventum potissimum, demonstrat. Quando sint putandæ vites, quando acuendæ falces. Æstate duo fugienda esse; mane somnum in lecto; pomeridianis horis in umbra. Quorum alterum *κοῖτον ἐπ' ἡοῖ*, alterum *θύπας σκυρὺς* vocat. Agnæ quando pinguissimæ: vinum quando præstantissimum sit: quorum utrumque est, cùm carduus viret, cicada canit. Quænam ratio in victu, quæ in vini mixtione sit habenda, de qua hac occasione tradit præceptum. Quando tritandum sit, qua in area & solo: quomodo & quando intus reponendum. Quid de famulo, ancilla, & custode cane observandum sit: quid de paleis: quando famulis cessandum. Autumnus sequitur. Quando & quo tempore uvæ carpendæ, quamdiu soli exponendæ, quando in labra colligenda. Atque ita prioris Oeconomix pars cum anno absoluto absolvitur. In

hac consideratione ultima est ea doctrina quæ Ephemeris ab agricolis vocatur : quæ à vere incipit & aratione , in eaque rursus desinit : quam Tzetzes & alii in illa parte constituerunt , quam Ἡμέρας dicimus. Hanc excipit pars altera , quæ ut majus lucrum propositum habet ; ita minùs justa est , longiùsque ab ἡμερονικῷ ratione recedit , quod ex terra vivebat : sicut etiamnum agricolæ , excepto labore , quem induxit Pandora. Primum quod in ea est , agit περὶ μίτης θαλάσσης , quod malè intellectum fuit ab Interpretibus : nam ita vocat τὴν ἰππὴν διὰ καὶ ἡμέρας , quem constituit diebus quadraginta , post conversionem Solis. Agit de onere deinceps navibus committendo , & quamdiu redditus differendus sit. Navigationem constituit duplicem : Εἰασηνίαν , quæ usitatissima fuit , minùs tuta tamen est : Θερσηνίαν , quæ tutior multò , & minori cum periculo conjuncta. Sequuntur deinde rursus præcepta in genere Oeconomica , de ætate viri & fæminæ : quando potissimum paterfamilias , quot annorum , qualem denique eligere debeat : quid spectandum , quid fugiendum. Restant versus aliquot , qui omnes præcepta de vita communi , de Diis , de hominibus , & pleraque superstitiosa ad finem usque continent.

CAPUT XX.

Postquam ex ipsis Hesiodi operibus , quæ prior operis hujus pars est , probavimus errasse eos qui hos libros de Agricultura esse existimarunt : idem nunc ex altera parte præstabitur , quæ Ἡμερίων inscribitur. Inter reliquas doctrinas quas Agricultura complectitur , minimè ignobilissima est illa , quæ Εῷμερίων dicitur. Est autem in Agricultura Εῷμερίων doctrina , quæ docet quando unumquodque in ea agendum sit. Quia autem doctrinam τὴν Ἡμερίων cum Εῷμερίων confundunt Interpretes , aliquid priùs de hoc errore dicendum est. Ac primùm Εῷμερίων in Hesiodi Operibus non in Diebus , habemus , Εῷμερίων toto opere sparsæ sunt. Sic , si quæris quando arandum sit ; respondebit , εὖτ' αὖ φωνὴν γαργύς ἰππικέσσης. Si quæris , quando ligna cædenda sint , respondebit , Ἡμῶν δὲ λήγῃ μὲν ὄξυς ἡελίοιο , & quæ sequuntur. Atque ita toto opere. Manifestè autem ibi plena Ephemeris totius anni incipit , Μῆνας δὲ Ἀθηναίων ubi ostenditur ob inæqualitatem dierum quid illa anni tempestate agendum in opere , quid in administratione domestica servandum sit. Atque ibi hyems & dies ejus. Ver ibi habes , & quæ agenda sint , Εὖτ' αὖ δὲ ἐξήκοντα μὲν τροπὰς ἡελίοιο Χειμῶνι ἐκπλήσῃ Ζεὺς ἥματα. Æstas & quæ in ea agenda sunt ibi , Ἡμῶν δὲ σόλυνμός τ' ἀνθεί. Atque hæc causa est cur Philosophus ex divisione Hesiodi mulieres salacissimas esse dicat ἐπὶ ἀελύμας : quod dicendi genus cum non perceperint Aristotelis Interpretes , nos id suo loco illustramus. Autumnus , & quæ in

co agenda, ibi. Εὐτ' αὖν εἴ' Ὡρίων καὶ Σείριος. Atque ita tota Ephemeris absoluta est. Quam Hesiodi rationem his verbis in Avibus suis lepidè alludit Comicus:

Πρῶτα μὲν ὄρεας φαίνομεν ἡμεῖς ἤρῃ, χαμῶν, ὀπίσθας.

Σπείρειν μὲν, ὅταν γέσται κρώσῃς ἐς τὴν Λιούλω μεταχωρῇ,

Καὶ πηδάλιον τόπῳ ναυκλήρῳ φράζῃ κρομάσσουσι καθεύδου, &c.

Errant enim qui Ephemeridis divisionem κατ' ἡμέρας necessariò statuunt, cùm sit κατ' ὄρεας καὶ μῆνας. Quò respexit idem Comicus, Ranis:

Ὁρφῶς γὰρ μὲν, inquit, πλεπὶς εἴ' ἡμῖν κατέδουξε, φόνων τ' ἀπὶ χεῖρας.

Μυσταῖ δ' ἐξακέσσεις τι νόσων καὶ χρησμούς. Ἡσιόδῳ δὲ,

Γῆς ἐργασίας, καρπῶν ὄρεας, ἀρότους.

Nam de operibus loquitur. In Geoponicis, quæ sub Constantini nomine circumferuntur vulgò, liber tertius est Ephemeris, quæ definitur ibi à vetere magistro ἡ περὶ ἡμετέρας ἐργασίας, καὶ τῆ δὲ κατ' ἔχουσαν μῆνα ἐργάζεσθαι. Incipit auctor ejus à Januario, dehinc in Decembrem. Sic Ephemeris erit, si dicam, Τῷ Ἰαννουαρίῳ καὶ καρπάζουσιν καὶ καρποφορεῖται τὰ δένδρα. τῷ Φεβρουαρίῳ καὶ πᾶν δένδρον φυτεύει, & sic in reliquis. Quæ doctrina nihil habet commune cum Diebus Hesiodi. Hinc, ut ego arbitror, iterum aliud sequitur erratum Tzetza, qui Orpheæ quoque ἡμέρας scripsisse vult, cùm ille Ephemeridas scripserit: dividit enim magis, ut ex principio apparet, opera Agriculturæ κατὰ μῆνας. Verba Orphei sunt:

Πάντ' ἰδάνης, Μυσταῖ θεοφάδης. εἰ δὲ σ' ἀνώγει

Θυμὸς ἐπὶ νημίας μολύνῃς κατὰ μέτρον ἀκρότη,

Ρῆϊά τοι ἐξερίω.

Et rursus paullo pòst idem, οἷς αὐτὴ παρέχῃ κλέος αἵντου μῆνης. Singulos tamen dies videtur persequutus ille, sed ex ratione Planetarum, Solis, & Lunæ, prout cum plantis conveniunt: nam & hi versus ejus adducuntur:

Πρῶτον μὲν πρῶτον ἐνὶ ἡμέρῃ φαίει Ἀρης.

Μῆνα δ' εἰς τ' Ἀρίω ἐπιτίλει. ἔχει δ' ἔργων.

Τὴν δὲ γὰρ ἐξανύσσει φύσιν δίκρων ἀναφαίνῃ.

Αὐτὰρ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ πρῶτον ἡλίοιο,

Πᾶσιν ἐπιχθονίοισι φυττανόρεα αἰτὶν ἀλκῆς.

Τετράδι δ' αὐξομένη πολυφρίξια λαμπάδα πινῃ.

Præterea cùm Heraclitus Hesiodum risit, quòd aliam diem φαύλω, aut, ut ipse loquitur, μητρεῖαν putaret, aliam μητίερα, sive ἀγαθὴν, quòd omnes dies æquales sunt, dementia maxima esset cogitare velle. Ephemeridas rusticorum, quarum ratio & natura, è Sole & Luna, κατὰ φύσιν est petita, evertere voluisse. Ostendimus igitur aliud esse Ephemeridem, aliud doctrinam eam, quæ ἡμετέραν ab Hesiodo vocatur: de qua jam agemus. Dies sunt vel Boni, vel Mali, vel Mediocres. Rursus id quod sunt dies, Boni vel Mali, vel Mediocres;

mediocres; partim suo, partim respectu operum sunt quæ aguntur. Quorum diversitatem commoditas vel incommoditas dierum sequitur. Utraque ratio consistit, vel in natura: ut cum quæro rationem, cur Athenienses diem *συνεδιχόν* ad contrahendas nuptias præferant reliquis: causam reddo: quia naturaliter tum cum Sole Luna coit. Vel ex religione: ut cum quintum diem doceo vitandum. Causa est: quia tum circumerrant Erinnyes: septimum approbo. Causa est: quia tum natus est Apollo. Vel ex ratione numerorum & vi occulta: ut cum quartam laudo, ob vim quaternarii magni illius *Δημιουργῷ Πυθαγορείῳ*. quæ præcipuè in his spectatur, & qua nituntur reliqua. Dubium autem non est, quin alii quoque rerum earumdem Scriptores, præcipuè autem qui *Γεωπονικὰ* dederunt, aut in iis aliquid præstiterunt, hæc quoque in re Hesiodum sequuti sint. Quo procul dubio Christianorum hominum censuram meruerunt, qui superstitiones illas tamquam *απίστες* & *ἑκκλησιαστικῆς ἡθικῆς* *ἐνὶ ἀναξίῳ* ex animis suorum evellere conati sunt. Nec aliò spectare certum est, eam quam Photius de Vindanii Anatolii Beryti, & aliorum quorundam scriptis reliquit. *ἔχει δὲ ὁμοίως καὶ ἐν τῷ τῷ βιβλίῳ περὶ τῶν καὶ ἀπίστες, καὶ ἑκκλησιαστικῆς πλάνης ὑπόπληκται. ὁ δὲ τῷ εὐσεβῶν γηπόνῳ ἐκτετακμένον, τῷ λοιπῶν συμπλέγει τὰ χρήσιμα. καὶ οἱ ἄλλοι δὲ, τῷ τῷ γεωργικῶν περὶ ἀστροφικῆς συγγραμμάτων, χρίσιν πὲρ αὐτῶν τῷ αὐτῶν, ὅσα ἐμὲ εἰδύναμι, ἐπιφάνει. ὅσα ἐπὶ πολλοῖς δὲ ἀστροφικῶν, ἐν οἷς δὲ ἀστροφικῶν, ἢ τῷ Λέοντι τῷ ἄλλῳ περὶ πῦρος.* Ex his tota Nicomachi Geraseni constabat Theologia: quod opus rectè vir cordatus *ἀστροφικῆς καὶ γεωργικῆς βλάστης ἀνακτασμοῦ* vocavit. Reliquæ rationes sunt *παρρησιᾶς*, & pro causa habent experientiam. Generalior divisio talis esset. Dies sunt vel *ἐργασίμοι*, vel *ἱερεῖς*, vel *ἀστροφικῶν*. *Εργασίμοι* sunt, qui & *ἀνύσιμοι* & *ὀνήσιμοι* dicuntur: *ἱερεῖς* quos *Θεῶν Ἡμετέρας* vocat Lucianus; quibus opponuntur *ἀστροφικῶν*. Ex illis cum maximè τῷ *ἐργασίμῳ* consideret Hesiodus, nos cum Heraclito τῷ *ἀστροφικῶν* τῷ *ἐργασίμῳ* opponimus, non τῷ *ἱερεῖ*, in hujus quidem operis consideratione. Nam de eo ita notat Plutarchus, *Περὶ δὲ ἡμετέρων ἀστροφικῶν, εἴπερ καὶ πέντε διὰ πιναι, εἴπερ μὲν, εἰ ὁρῶντες Ἡρόκλειον ἐπέπληξεν Ἡσίοδον, τῷ μὲν ἀστροφικῶν ποιητῶν, τῷ δὲ φαύλῳ, ὡς ἀγνοῦντι φύσιν ἡμετέρας ἀπείτης μίαν ἔσσαν, ἐπὶ τῷ διηπόρῳ.* Politianum quantum fugerit ratio, qui tres Jovis dies statuit, ex loco Hesiodi malè intellecto, in Notis ostendimus. Jam ad institutum nostrum pergamus, latiúsque quàm Agriculturam patere hanc partem ostendamus: quod ut fiat, iterum totum *Εργων καὶ Ἡμετέρων* librum dividamus, hoc pacto. Circa duo operis totius ratio versatur. Primò enim aliquid agendum, quid, & quando, docet. Secundò, dies aptos & ineptos, vel mediocres, cum causis suis ostendit. Illud quod agendum est, Agricultura est: quæ non est præcipua, quia habet æqualem: neque sola, quia adjunctam habet alteram. Ea est Navigatio. Sicut igitur doctrina τῷ *Εργων* latiús patet, quàm illarum altera, quia de utraque

agit : ita ἡ ἡμερῶν , quia utrique dies assignat. Ac de Agricultura ubi agat notissimum est : sicut ibi :

Ἡ μὲρ οἷς πίκαν , ἡ δὲ εὐφρονα καρπὸν ἀμῶν. &
Σπέρματι ἀρχαῶν φυτὰ δὲ ἐκτρέψατο ἀρίστη , & aliis.

De altera :

ὀλοτόμον τι ταμῶν θαλαμῆας δῶρα ,
Νηῖά τι ξύλα πολλὰ , τὰ τ' ἀριδρα κυσὶ πέλον ,
Τέλει δὲ ἀρχαῶν νῆας πῆγνυσαί ἀρχαῖς.

Ostendimus utramque partem hic esse sicut in altera. Nunc etiam totum. Oeconomia duplex est , ut diximus , vel conquirendi : ad quam spectat utraque pars de qua egimus , Agricultura & Navigatio. vel conservandi , quæ propriè Oeconomica dicitur , quam continuò in primo ἡμερῶν habes :

Ἡμερῆ δὲ ἐκ Διόθεν πεφυλαγμένῃ δὲ κατὰ μέτρον
Πεφροδὶμὸν δυνάσσει , τερηκίδα μὲν ἀρίστην
Ἔργα τ' ἐποπτεύει , ἡδ' ἀρχαίῳ δατῆας.

Ἀρχαίῳ δατῆας munus erat in magnis familiis ὁ οἰκονόμος quæ secunda persona erat μετ' αὐτῶν , id est , post dominum ; Lucianus οὗ τῆς Περὶ τ' ἐπὶ μισθῷ συνόντων. ὁ μὲν γὰρ μισθὸς αὐτῶν , κατὰ δύο ὁδοὺς καὶ τέτταρας , καὶ βαρὺς αἰτῶν σὺ καὶ ἐχληρῆς δοκαῖς ἵνα δὲ ἔν λαΐῃς , κλαυκλυτῶ μὲν αὐτῶν , καὶ κιστρυτῶ. Στραπυτῶ δὲ καὶ οἰκονόμῳ. ἔτ' μὲν καὶ ἄλλῳ Στραπίας τρέπῳ. Ἴι πνίσαι suos ut plurimum habebant , quorum erat singula πνίσαι. Qua voce Poëta eadem ratione infra de tota Oeconomia utitur.

Ὁ γὰρ δὲ τ' ἐνάτη τι δύν γέ μιν ἡμερῆ μὲν ὁδῶν
Ἐξοχ' ἀξιοκρίοιο βροτήσια ἔργα πνίσαι.

Unde Theocritus Χάρισιν

Πολλοὶ δὲ Ἀντόχμο δόμοις καὶ ἀνακλῶ Ἀλλ' ἴα
Ἀρχαίῳ ἑμὲ μὲν ἑμὲ τῆσιν πνίσαι.

Rursus alio argumento utamur. Cum ἔργασια sit duplex respectu duorum , quæ familiam constituunt , & ex consequenti Oeconomicis legibus utuntur : ut unum ex multis sumamus , Agricultura virorum , Lanificium mulierum ; utriusque meminit. Nam uti non omni die prius fieri posse existimat , ita neque posterius. Diem autem unum altero , tam huic quàm illi , magis conducere. Sic :

Ἡ δὲ δουδική τ' ἐνδικῆς μίγ' ἀμείνων.
Τῇ γάρ τοι νῆ ἡμερῆ ἀρισπότητ' ἀρχῆς.
Ἡμερῆ δὲ ἐκ πλείων. ὅτι τ' ἴδρις σιωπῇ ἀμῶνται ,
Τῇ δὲ ἰσὶ σῆσιν γυνὴ , ἀρσάλοισι τι ἔργα.

Mulieris nentis idem scopus est qui viri arantis , ὁ πλεῖς : utrumque ἔργον est , sicut & navigatio. Rursus alio argumento utemur. Ὑλοποιία duplicem usum habet qui extra Agriculturam se extendit. Alter est πρὸς θαλάμῳ : alter πρὸς νῆα. Utrumque considerat bonus Oeconomus. Thalamum struebat paterfamilias , cum uxorem duceret : unde Homerus θαλάμῳ ἰόν dixit : ad quam rem τῇ ὑλοποιίᾳ erat opus.

Navem ,

Navem ; cū mercaturam institueret. Utriusque tempus commodissimum hic traditur :

Υλοτόμῳ τε τιμῶν θαλαμῶν δῶκεν,

Νῆα πὶ ξύλα πολλὰ, τὰ τ' ἄρμα νηυσὶ πέλοισι.

Possunt & alia ejusmodi adferri : quod faceremus fortasse , nisi aliud festinaremus.

CAPUT XXI.

EX his omnibus jam satis superque apparet , quomodo vox Ἔργον in Poëtæ inscriptione sumenda sit. Cū enim ad speciem ea refertur ; vel κατὰ πῆχαιρον , ut loquuntur Magistri , sumatur necesse est : vel κατὰ γλῶσσαν , aut saltem κατὰ διάλεκτον. Quod si κατὰ πῆχαιρον sumitur , peccavit translatione inepta , ἀπὸ γλῶσσης ἐπ' εἰδος : quæ & inepta esset , quia in inscriptionibus simpliciter loquendum est , & inanis , quia falsa : angustior enim contento esset. Quod si κατὰ γλῶσσαν , aut διάλεκτον , rursus peccavit , cū partim τὸ κυρίον , quibus opponitur ἡ γλῶσσα , partim τὸ κρητὸν , quibus opponitur ἡ διάλεκτος , ibi maxima habenda est ratio , ubi ea tradimus , quæ ab omnibus intelligi volumus. quod in inscriptionibus maxime observandum est. Qui vocem ἔργον ἀπὸ τῆ ἔργας deducunt , κατὰ διάλεκτον eam sumunt , quæ multum ab Hesiodi abhorret : plerique κατ' ἐξοχλῶ , inter quos est Eustathius. Utro modo sumatur , à Poëtarum ratione non abhorret. Sicut in illo Poëtæ , ἀρετὴν δὲ ἰσχυρὰ καὶ ἔργ' ἀνθρώπων. Ovidius κατὰ διάλεκτον , facta vertit. *Non hominum video , non ego facta boum.* Porro cū simpliciter vocem ἔργον ad omnia transferant Veteres , quid opus est nodum in scirpo quærere ? Est igitur ἔργον , τὸ ἔργον τὸ οἰκονομικόν , τὸ πρὸς τὸ βίον συμφέρον. Ita inscriptionem horum librorum manifestè interpretatur Max. Tyrius , Sermone αὖ ἐκ κατ' Ὀμηρον αἵρεσις , ubi diligenter de Hesiodi libris agit , tandemque , χεῖς δὲ , inquit , αὐτῷ πεποίηται οἱ θεοὶ λόγοι. ἅμα τῆς λόγους , Θεογονία χεῖς δὲ αὐτῷ ὠφελεῖ τὰ εἰς τὸ βίον ἔργα πᾶσι ἀδραστοῖς , καὶ ἡμέραν ἐν αὐτῷ δραστοῖς : ut suprâ ostendimus. Non potuit paucioribus verbis melius omnia ea approbare de quibus suprâ disputavimus , simulque ea confirmare , de quibus hic agimus. Cū autem nusquam improprie in his libris vox Ἔργον sumatur , quæ dementia esset , ibi improprie eam sumere , ubi tantum propria esse debet ? Sic , Ἐργάζεσθαι Πίσση δῖον γένος. & , Σοὶ δὲ ἔργα φίλ' ἔστω μέτρα χρημαίν. & , Ἐξ ἔργων δὲ ἄνδρες πολύμηλοι τ' ἀφειοί π. & , Καὶ τ' ἔργαζόμενος πολὺ φίλτερος ἀθανάτοισι ἔσται , ἢ δὲ βροτοῖς. & , Ἐργον δὲ εἰδὲν οἰεῖσθαι , αἰργεῖν δὲ τ' οἰεῖσθαι. & , Εἰδέναι ἔργαζον , τὰ σε ζηλώσας αἰετός. & , Ἐργάζεσθαι ὑπὲρ Πίσση Ἔργα τὰ τ' ἀνθρώποισι θεοὶ διδασκλήσαντο. & alibi. Præterea sicut ἔργα βοῶν . ita ἔργα νῶν dicunt Poëtæ : & sicut γλῶττι ἔργαζεσθαι , ita πάντων ἔργαζεσθαι.

Elegans

Elegans exemplum est in Theogonia, ubi γλαυκὸς ἐργάζεσθαι dixit de mari. Καὶ τοῖς οἱ γλαυκὸς δυνατὸς φιλον ἐργάζονται. Ita ut hinc appareant somnia Grammaticorum, qui subtilius hæc inquirunt: & quibus unus finis est ostentatio eruditionis per fas & nefas. Ut concludamus: non aliter vocem Ἔργον in Hesiodi libris sumi certum est, quam à Philosopho sumitur Rhetoricorum secundo in his verbis: Διὸ τὰς ἐλάσσους καὶ ἀνδρείους πρῶτοι, καὶ τὰς δικαίους: πρῶτοι δὲ ὑπολαμβάνουσι τὰς μὴ ἀπὸ ἑτέραν ζῶντας. πρῶτοι δὲ οἱ ἀπὸ τῶ ἐργάζεσθαι, καὶ τῶν οἱ ἀπὸ γενεῶν, καὶ τῶ ἄλλων οἱ αὐτοεργῶι μέλινται. Ex quibus verbis, ut infra alibi ostendimus, perfecta hujus libri reddi potest ratio. Cum enim τὰς ἐργαζομένους, & τὰς αὐτοεργῶν Veteres maximè justos putarent, apparet non modò quomodo sumenda sit vox illa, sed & cur de justitia agat. Sic & apud Homerum Odyss. x. ubi hanc Oeconomiā tangit:

Τοῖσ' ἴα εὖ πολέμοιο, ἔργον δὲ μοι εὖ φίλον ἦεν,
Οὐδ' οἰκωφιλίη, ἥτις πρὸς ἀγλαὰ τέκνα.

Atque hæc hæctenus.

F I N I S

DANIELIS HEINSII
HYMNUS
IN HESIODI
PANDORAM.

Ex quo, quæ Hesiodi Pandora sit,
intelligitur.

Ἀθανάτων βασίλειαν αἰέδομην ὑδὲ καὶ ἀνδρῶν
Νόσφιν αἰὲ κρατέουσιν· ἐπεὶ κατ' ἀπείρονα γαῖαν
Πλαζόμενοι λιπόμεθα θεῶν, αἰεσίφρονι θυμῷ·
Ἀρξάμενοι, ὡς πρῶτα Φερέσβια δῶρα καλύψας
Γαπεπονίδαο χολασάμεν· Διὰ βελαῖς
Ζῶς κρατερὸς γλυκόπικρον ἐπήγαγε πῆμα βροτοῖσι,
Γλαθὶ πασιμέλεια, πανόλβιε, ποτνα θεῶων.
Εὐφροσυνῆς δῶπειρα, καὶ διάντησόν ἰόντι.

Ὡς ποτε γῇ τεταίνυσθαι, καὶ ἔρηνος δῖρὺς ὑπερθεῖν
Ἀμφιταλαντεύουσιν ἐλυσόμεν· ὦρ' αἰὲ γαῖαν
Τείρεσιν ἐσεφάνωτο, καὶ ἡελὶς γλυκὺ φέγῃ·
Αὐτοκασιγνήτης ἐσέφατο κύκλα σελήνης,
Ἦδη χθονὶν λιαροῖσι καλυψαμένη Διὸς ὄμβροισι
Ἀνθρώπων τέκε φῦλα, καὶ δῖρὺς Διὰ κόλπῳ
Ἔθνεα βοτρυδὸν χρυσεῶν ἀνετέλλετο λαῶν.
Χρυσέων μὲν πρῶπτα καὶ δρυγρέων γῆ· ἀνδρῶν
Μήτηρ πίκτετο γαῖα, θεοῖς πάντεσσι μεμηλός,
Ἐκτὸς ἀλιτροσύνης λυσάδεσθαι, ἐκτὸς ἀνάγκης,
Τοῖσι βίον πόρε δένδρεα, καὶ ἡ πρότερον τέκε μήτηρ.

Πήχας

Πήχεας ἀμπετάσσαι, φίλα μαιώσαιο τέκνα,
 Πάντα χαροσαμύνη. δεινὴ δ' ἀπέκειτο θύλασθα,
 Οὐδ' ἐβίον μερόπεσιν ὀπύπεθεν ἄρματα πόντι.
 Νῆες ἀγίνεσκον, βορέω πνεύοντο· ἀπειλὴν
 Λαίφρεσι πεπταμύνοισιν ἀνὰ μέγα κῦμα θέσται.
 Τοὶ δ' ἔθροισι μερόπεσι μεμιγμένοι εἶδαρ' ἔδρασι,
 Πάντοθεν ὀρύσσερον ἀνεστροφῶντο κατ' αἶαν.
 Ζῶς δ' ὅτε δὴ χεῖρεσι καὶ ὀρέει καρπὲ πεποιθὼς
 Ὅν γνέτω κρατερῇσιν ἀλυκτοπέδῃσι πελάσας
 Οὐρανόθεν βιάοντα κατήγαγον, ἐκ δ' ἐδιώξας
 Γαπετὸν δολέοντα, νέης ἐπεθήσκειτο πρῆης.
 Δὴ τότε χάλκειον γλῶσσο, ὄβελμον, σθένε' ἀνεκτόν,
 Ἀθανάτοισι θεοῖσιν ἀπαχθόμενον, τέκε γαῖα.
 Ἄρει πεφεικὸς, καὶ ἀναιδείῃσι νόοιο
 Ὑστερὰ θεσμῶν θεῶν τελέσων κενεόφροντο ὀρμῆς.
 Τῶς δ' ῥέα λείπεσκον ὅσοι ναετῆρες ὀλύμπου
 Ἀνδράσιν ὠκυμόροισι πάλαι μίγνυντο κατ' αἶαν.
 Οἱ δ' ἐμὴ οἰσθήσκει ἀκινήτοισι δ' ἐμὸν χόλον
 Καὶ θανάτων συγερῇσιν ἐδελώθησαν ἀνάγκης.
 Δῶρα δ' ἐπὶ πάντα θεῶν μίνυθον. Ζῶς δ' ἄφθιτα εἰδὼς
 Κρύψατο πῦρ, πενίης ἄκρος ἄμμορον, ἔρμα βίαιο,
 Σύμφορον ὀπείης. Τὸ μὲν αὐτίκα μέρμερτο ἦος
 Γαπετῶ, καίλοισιν ἐνὶ νερῇξιν καλύψας,
 Ζεῦ δ' ἀνδρῶν κλέπτεισκε, θεῶν πρέμον ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν.
 Οὐδ' ὅπιν ἀθανάτων πεφυλαγμένον, ἐδὲ ὅγε μίωιν
 Εὐρυβίῃ Κρονίωντο ἐνὶ στήθεσιν ἀλύξας,
 Νήπιον. ἣ μάλα μέλειν ἀπειρέα νηλέα θεσμόν
 Λειπέμεν ἀνθρώποισι, καὶ αὐτὸς πῆματι κύρου.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ γίνωσκε καὶ φρένας ἔνδον εἶσας
 Ζῶς ἀπαφισκόμενον, καὶ αἰμεροσάμενον φλογὸς αὐγῆς,
 Δεινὰ παθὼν κεχόλωτο, καὶ ὀσόμενον καὶ θυμόν
 Ἀργαλέας ὀδυίας (αἵ τ' ὠφελον ἔαδ' ἐχλύοντο
 Ἀμφὶ τε γλῶσσον ἔσσι, καὶ αἰλμυρῶν νῶτα θαλάσσης)
 Παρθένον αἰδοίην διερχὴς ἐπλάσασατο γαίης,
 Παρθένον αἰολόμορφον, ἄτερ φιλότητο ἀνάγκης,
 Παρθένον, ἣ χθονὶ πᾶσα καὶ ὑδατόεντες ἑναυλοὶ,

Ὅσα τέ γῇ κοίλῃσιν ὑπὸ ρίζῃσι κέκλυθε,
 Τῆτ' ὀπιτέτραπ' Φυτὰ μυρία, καὶ μέγας ὄλβος.
 Ἐνθά σε τὸ πρῶτον πυρόεις Ἡφαίστος ἐτόξε,
 Πᾶν δ' ὀπιβέβλησσι ὄσων μερόπεσιν ὄνειαρ.
 Πάντα θεῶν λάχες ὄλβον, ἦ γεγαυῖα περ αὐτή.
 Χαῖρέ μοι αὖθις ἀνασσαι, πολύκιτε μήτερ ἑάων,
 Μήτηρ ἀπημονίης. τίνα σοὶ τίνα μῦθον ἀνάψω;
 Πῶς δέ σε κικλήσκων, σέθεν ἰλέω ἀντιβολήσω;

Χαῖρε θεῶν κρείσσαι, θεῶν θεὸς αὐτὴ εἶσαι,
 Δημήτηρ μὲν εἶσαι, καὶ δούρευν' Ἀθήνη,
 Ἐν χθονὶ Δημήτηρ, καὶ ἐν πολέμοισιν Ἀθήνη,
 Ἐν ᾧ πόθοις Κυθέρεια καὶ Γμερ. ἦ μάλα κείν' ὄλβισι,
 ᾧ τῷ ἑλκώπιδ' εἵνεκα κέρους.
 Ἡπιὸς ἦθα θεός, καὶ ἐπέβλεπες ὄμματι λυκῷ,
 Ἐκ δ' ἐβόαες πενίῃ θυμοφθόρον. ἐοτλά τε πολλὰ,
 Χρυστά θ' ἱμερόεντ' ἐπήγαγες ἔδνα γάμοιο,
 Ἐν δ' ἔρον, ἐν δ' ὀάρεσ τε, καὶ ἡδέα Κύπερδ' ἔργα.
 Τῶν ἅμα γὰρ πάντων πάλας ἔμμορες, ἐξέπαι κείναι.
 Ὅπως δὲ τὸ πρῶτον ἐν μερόπεσι φάνηθαι
 Ζῶν χαριστομήνῃ πρῶτ' ἐν δέ σε φανερὰ γυναικῶν.
 Τῶνδε γὰρ ἀντιπέφυξο, καὶ ἀγλαὸν ἔπαχες εἶδ' ἱερῶν
 Παρθενικῆς, ἀνασσαι, χαίρειν σίλβου καὶ αἰδῶ.

Τῷ καὶ ἐγὼ τοι πρῶτ' ἐπὶ χνόον ἀβρὸν ἀέξων,
 Ἡβης χρύστον ἄνθος, ἐπὶ νέος, ἐδὲ βολαίων.
 Νῆις ἐὼν πάντῃ τ' Κύπερδος, ἐδὲ πόθοιο,
 Εὐεπίης ἀπένδω μαλακὸν γάμος. ἴλαθι πότνα,
 ἴλαθι. δὸς δ' ἡμῖν γλυκερῆς ὀπιβήμηναι δύνῃς.

Χαῖρε πάλιν τρέψαι, θεῶν ὀπιειμήνῃ ἀλκίῳ,
 Ἀλκίῳ μὲν πάντων τε θεῶν, πασῶν τε θεαινῶν,
 Εἰρήνης ὀχετηγῇ, καὶ ἰδυύτρεα κυδοιμῇ,
 Ἐλπίδος ἡγήτρεα τίς ἂν σοὶ καρπὸν μάχοιτο,
 Ἡ πολυωνυμίῃσι θεῶν οἱ ὄλυμπον ἔχουσι.
 Δήμητερ μέγα χαῖρε, καὶ Ἀμφιτείτῃ ἀνασσαι,
 Ἐν χθονὶ Δημήτηρ, Ἀμφιτρίτῃ καὶ πόντον.
 Τῷ καὶ ὅσοι ἀπ' ὀδυσσιν ἀρόμηναι ἡδὲ φυτῶν,
 Ὅσοι ἐπ' ἀστυτέρεσι πέδον κρέουσι μακίλλης,

Ὅσοι ἀμνησάμενοι πολυμηθέα καρπὸν δ' ἔρξης,
 Ἐκτελέα, βεΐθοντα, πῶς φέγγουσιν αἰμάλλαις,
 Σὸν πρῶτον τε μέσον τε καὶ ὑπάπαν πῶς βαμὸν
 Αἰὲν ἐλίσσον), καὶ ἐλίσσόμενοι ποτὶ δῶρα,
 Παιμωλῆθες π' φέρεσι καὶ ἔφατον. Ἰλαθι πότνα,
 Ἰλαθι. μὴ δὴ τοί περ ἐμοὶ φίλῳ ἢ δ' ὅτ' ἔθιμα.
 Νόσφι σέθεν γὰρ, ἀνασσα, μάττω φυπεργὸς αἰωδὺς
 Τέτραγνον καὶ νεῖον, ὁμῶς δ' ἄλλός τε καὶ αὐτός,
 Ὡλκα πέρι μοχέοντε, κατατρίβουσιν ἄροτρον.

Χαῖρε πάλιν κρείσσει θεῶν, κρείσσει θεαινῶν.
 Ἐξέπ' γὰρ κείναι, ὅποτε Νέμεσις τε καὶ Αἰδώς,
 Αἰδώς τε Νέμεσις τε, θεῶν δ' ἰδέκεται τέκνα,
 Ὑσάτω ἀθανάτων λιπέττω χθονὰ καὶ μύθῳ ἀνδρῶν
 Νόσφι σκοφροσύνης, παρὰ τοι τέλῳ ἐστὶν αἰπάντων.

Χαῖρε πάλιν κρείσσει θεῶν, τραφερῆς τε καὶ ὑγρῆς,
 Ὑγρῆς καὶ τραφερῆς· τῷ καὶ παλάμῃσιν αἰεῖται,
 Τῇ μὲν ἀμαλθείης κέρως αἰγλαὸν, ἔθαρ δ' ἔρξης,
 Εὐφορίας μέγα σῆμα, πῶς σαχύεσσι βεβελθός,
 Ἀμφοτέρον σαχύεσσι καὶ ἀνθεσιν. ὅσά περ γαῖα
 Εἰαρινῷ Ζεφύροιο χεῖρ μεθύοντι ἔερση,
 Πηδάλιον δ' ἐτέρηφι· τόθεν σέθεν ἄμφι, θεαίνῃ
 Δεινὰ παλαιγύμων ἐψάσαντο βιβλία φωτῶν.
 Ἡ γὰρ ἀνακτερίτω τε μόνῳ κόσμοιο καὶ δόχμῳ
 Σημανέειν ἠγᾶντο· σὺ δ' εἰναλὴ θεὸς ἦοθα,
 Εἰναλὴ θεὸς ἦοθα, Τύχῃ δέ σε φαντὶ καλεῖσθαι
 Νηρέῳ ἐν βένθεσσι, καὶ ὠκεανοῖο γέροντι.
 Πάντῃ ἣ ἀνέρχουσι κατ' αἶσαν οἶδμα θαλάσσης
 Ἰσάτ' ἐκπετάσσει, πῶς πλομήοισιν ἔοικας.
 Ναυηλὴ σοὶ πάμπαν ἐπ' ἄσθεν· ὅς σε, πόροιο
 Νῆα θύλῳ ὅτ' ἰπὸν πόντον ἐλαύνει) ἄμφι καὶ ὄλβος,
 Σοὶ ἀνὰ χεῖρας ἦτανε· σὺ ἣ μεδέουσι κατέσης,
 Ἐμπόρης πόντοιο, καὶ εὐφορίας καὶ γαῖαν.

Χαῖρέ μοι ἄνταια μεγαλύνετε, μήτερ ἀνάγκης,
 Ἡ δὲ Διὸς μεγάλοιο· σὺ γὰρ Τιτῆσι μέτεσκες
 Παντὸς ἐπ' κερτέουσι, πῶς πρῶτοι θεοῖσι,
 Ρ' εἴη πλεπτότερος. μόνῃ δ' Αἰδᾶο θεῶν

ὦν παρ' ἑλπίδας αἶσιν, ἐτ' ἐμπεδα ταῦτα φυλάσσης.
 Μενόχνης Ἑκάτη, δεινὴ κλωστήρος ἀνασσα,
 Γαίης κρηθέσσα, καὶ ἰθυύσα θάλασσαν.
 Χαῖρε Διὸς δέσποινα, Ποσειδάωνος ἑταίρη.
 Χαῖρε πάλιν κρείσσει θεῶν, κρείσσει θεαινῶν,
 Ἄρτεμις θηρήτειρα καὶ Εὐνομία, καὶ Ἀπόλλων,
 Ἄρτεμις ἐν βήσσησι, καὶ ἐν νήσοισιν Ἀπόλλων,
 Εὐνομία δὲ ἀγορήσι. Σὺ γ' ἐσθλόντας οἷσ' ἐς
 Ἡ' λύκῃ ἢ χλόνῃ κατεναντίον ἐς σκοπὸν ἔλκεις·
 Οὔτε παρέσφηλές γε, καὶ εἰ μάλα τιλόθεν ἔστι
 Ἰθὺ πτυσκόμην. Τύχε δὲ ἢ μάλα καίριον αὐτῆς
 Ἦς μεγάλη βληθεῖσα, καὶ ἀσπαίρουσα ποδοῖν
 Ἰσάπον θανάτοιο μέλ' ἐκρύοντο αἰεῖδε.
 Καί σε τις ἡγεμόνι γλυκερῆς αἰτδόμεν' ἄρης
 Κἂν ἐλάφῳ περὶ πηγεῖ, καὶ ἐν νιφάδεσσιν λαγῶν
 ὦρσεν ὑπὸ κρητέων, γλυκερὸν σκυλάκεσσιν ἀγαῖνα.
 Τοῖς γ' ἐμὲν ὄφρηθεν κρηδίλῳ, μάλα δὲ ἀμφὶ πανόσιν,
 Ἰχθυον ἐνθα καὶ ἐνθα διακόμηναι. περὶ δὲ ὀνύχῳ
 Ποικίλ' ἐλποκαίρουσιν, αἰεὶ δὲ ἐλελίσσει ἔρη,
 Ἀγέλα' ὄφροσιν θελξίφρον', εἴκελ' αὐδῇ,
 Μείλιον ἀχρῶσσαι, μέγα σπείδουσιν ἄγαλμα.

Χαῖρέ μοι αὖθις ἀνασσα θεῶν πέρι μῆτιν ἔσσε,
 Κηρὸς ἀλεξήτειρα, παρατρέψασα γ' ὅττιμον
 Εὐσεβέων παίδεσσι· νόσον δὲ ἄπὸ πάμπαν ἀλάλκεις.
 Σοὶ δὲ ἅμα γεινομῆναι νόσοι αἰόλαι ὅξυ π' πῆμα,
 Ἰκελαὶ ὀρνίθεσσιν ἢ ὀρνυμῆναι μελίσσης
 Ἀνδρόμεον βίον ἀμφὶ διέδραμον, ὃδ' ἐπὶ ἔαεν
 Ἀθανάτων σέο νόσφι, Διὸς βελήσιν, δρήγειν,
 Οὐδὲ παρατιθέσθαι συγερῶν μερόπεσσιν ἀνάγκῃ.
 Οὐδὲ κασιγνήτας, τῆσιν σ' ὁμότιμον ἔθηκε
 Ζῶς Κρονίδης, Λάχεσιν τε καὶ Ἀτροπον' ἦν τε λέγεται
 Ἀνδρασιν ἑσσομῆνοισιν ὅπκλωθασαν ἐφείναι
 Δαίμονα δυσφρονέοντα, καὶ ἠθάδα κῆρα μέλαιναν.

Χαῖρε πάλιν, κρείσσει θεῶν, κρείσσει θεαινῶν,
 Εὐνομία τε Θέμις τε· σὺ γὰρ κρατέσσει δικαστῆ
 Ἡ' κυάμοις λούθησι τ', ἢ ψηφοῖσι καθίζεις,

Ξείνοις ἰθὺνόντα δίκας ἢ ὀπίφρονι λαῶ.

Κλήρων γὰρ μεδέεσσι, σὺ τ' μέγαν ὄλβον ἀφαιρεῖς,

Τῷ δ' ἤ πάλιν πόρεσ' ἄλλον· ἐπεὶ βασιληίδες δρχαὶ

Χρυσὸν πλῆθος πεύκιστον, ἔρηθ' ἀνάκτων,

Παίγματά σοι πέλεσσι. σὺ δ' ἐσέφανόν τε ἢ ὄχθον

Τῷ μὲν αἴττωσας, τῷ δ' αὖ πολὺ μείζον ἔθηκες.

Χαῖρε μέγα κρείσσει θεῶν, κρείσσει θεαινῶν,

Τ' σάπιν μοι χαῖρε, ἢ ἡμερόεντας αἰοιδέας,

Μισαίων φίλα τέκνα, κακλὴν δ' ἀπὸ λιμὸν ἄγασα,

Ἡ δ' ἡμέμις ἐσίν, ἀνάσσα, τύχης ὀπίβησεν δρχίης.

DANIELIS HEINSII
 IN HESIODUM
 EPIGRAMMATA.

Δ Ἡμήτερ τείχεϊσθε, σὲ μὲν πολυμήθεα καρπὸν
 Ἀλδαίειν σφίης εἰνός, ἃ τε σαχύων.
 Τὸν μὲν παῖς Δίοιο καὶ ἀγχυρία Πυκιμήδης,
 Ἀσκηρὸς ἐνναέτης, οἶδεν ἀμνησάμεν.
 Σὺ δ' ὕπο τρεφθεὶς μεγαλύνουμε, χειρὶ δὲ ἐχέτλην
 Τῇ μὲν ἀερτάζων, τῇ δ' ἤ μέγα δρέπανον,
 Ἄρπυϊόν τ' ὀκτάβλωμον, αἰεκέα λιμὸν ἀμύνειν,
 Παντοίης κορυφῇ δρέφατ' ἀπ' ἰδμοσύνης.
 Τῶν δέ σοι ἀγλαόκαρπα θαλύσια δῶκε κομίζειν,
 Μελλόμεν γλυκερῆς ἔργα γειτονίης.
 Σωφροσύνῃ δὲ ἐδίδαξε, καὶ ὡς πλέον ἥμισυ παντός,
 Ἐκ Μυσηῶν σφίης μέτρεα διδασκόμεν.
 Ἀλλὰ γέρον μάλα χαῖρε, πανύλβιε. σοὶ δ' ἐνεγκε
 Πολλὴν καὶ πινυτὴν γαῖα φυτοπορίην.

Ad eundem.

Δαφνοφάγον, γλυκύμυθον, ἀνὴρ φίλον ἔρενίδῃσι,
 Γῆς δρότῃς θεῖον δαίμνιον Ἡσιόδον,
 Πιερίδων γείτων πολύνυμον. ὦ πόποι, ὦ Ζεῦ,
 Ἢ γλαφυρῶς ταύτης ὄνατο γειτονίης.

Ad eundem.

Πῆμα κακὸς γείτων, ὅσωντ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειρα,
 Αἰ σελίδες θεῖα φαντό ποθ' Ἡσιόδα.
 Ταῦτ' ἄρα φρεσάμεν, γλυκερῆς φίλον ἥλιον Μυσηῶν,
 Γειτονίης αὐτῶν ἔμμορε Πιερίδων.

Tom. II.

M

Ad

Ad eundem.

Ω μάκαρ, ὦ ξανθῆς Δημήτερος ἔργα κομίζων,
 Βέλῃς Εἰρήνης παῖ, γέρον Ἡσίοδε,
 Δαίμοσιν οἷα ἔησθα, νέμων ἐνὶ βένθεσιν ὕλης
 Ποίμνῳ ἢ δὲ ἀγέλλῳ τ' Ἐλικωνιάδῳ.
 Ἐνθά σε βυκθλέοντα θεῶν καλὰ τέκνα θεῶντο,
 Πηκτίδι σῇ Φίλῳ περπόμενον κραδίῳ.
 Ἦ τάχα πεμπάζοντα βόας, ἢ μηκάδας αἴζας,
 Ἦ τάχα ἢ λεπῆς πηγνύμενον δόνακας,
 Ἐν τε πόης ῥαδινῇσι ἢ ἀνθεσιν εἰαρινοῖσιν,
 Οἷα φιλεῖ λιγυρῶν σῆθεα μηλονόμων.
 Καί τοι σκῆπτρον ἔδον Μυσέων βασιλῆα γυρόσθι,
 Αὐτοφύες θεῖον σῆμα δαημοσύνης.
 Χαῖρε πάτερ τοῖδεασι, ἢ ἴλασθ' ἄμμι γυόιο,
 Αἰπόλε μὲν πρῶτον, νῦν δὲ ἄρ' αἰδοπόλε.

Ad eundem.

Τ' φαζόρεν ποτ' αἰοιδὸν ἀναζητῶντ' Ἀρησθ',
 Ἦ φύσις δ' ἄρχαῖον δείξατο Μαιονίδῳ.
 Δεινὸς Ἀρης μέγ' ἔχαιρε, ἢ οἱ πολέμους τε μάχας τε
 Κέκλετο, ἢ δῖον μελπέμεν Αἰακίδῳ.
 Τῷ δὲ ἄρα γινομένοιο πάλαι κλύε πότνια Δηῶ,
 Βῆ δὲ ἴμεν ὑψηλῆς ἄγχεα Πιερίης.
 Ἐνθά ἄρα οἱ κλυτότοξ' ἐναντίῳ ἦλθεν Ἀπόλλων,
 Ωκα μάλ', Ἀσκραῖον δείξατο δὲ Ἡσίοδον,
 Ἡσίοδον Φιλόμυθον, οἰζυρῇ ἐνὶ κόμῃ
 Βοσκόμενον γλυκερῶν ἄγχ' Ἐλικωνιάδων.
 Ως ὁ μὲν ἦδε μόθον Πηληιάδεω Ἀχιλῆϊ,
 Καὶ πρῶτον ὁρμαῖς ἢ μὲν ἡμιθέων.
 Αὐτὰρ ὁ γῆς ἀρότῃς, ἢ ἀρηρότα ποῖσι μάλιστα
 Ἐκ Διὸς ἔρχενίς σήματα, τὰς τ' ἔριδας.
 Ως ἐρίδων μεγάλων διασῶν ἀνὰ γαῖαν ἐκσῶν,
 Ὅς γ' Ὀππωμητιῷ ἦνεεν, ὅς δ' ἀγαθῶν.

Ad

Ad eundem.

Χαῖρε Θεῶν Ἀσκραίῃ πολὺ ἔργον ὄρω ἔχουσι
 Μήδεα καὶ παλὴθη καὶ γῆϑ' ἐξανύσας,
 Μυσάων ὑποφῆται πελαιγνές. ἦτοι ἐκώθεσ
 Πολλὰ πάτερ θυμῷ δήνεα καὶ προπίδας,
 Τείρεα πάντ' αὖ μαθὼν, τίπερ ἔργον ἐσεφάνω;
 Καὶ Κρονίδ' βυλαῖς, καὶ Φάϑ' ἠελίῳ,
 Τήντε Σεληναίης λιπαρὴν φλόγα, μαῖαν δ' ἄρης,
 Ἀγλαὸν δ' ἄρχαίης σῆμα φυτοσσορείης.
 Ἀρκαῖδες ἰλήκωτε, μόνϑ' προσέληνϑ' ἔεσκε
 Πάντ' Σεληναίης γνὺς πόρον Ἡσίοδϑ'.

A R G U M E N T U M

I N

LIBROS HESIODI

Qui Opera & Dies inscribuntur :

Sicut eos esse intelligendos in Introductione docetur,
Græcè conscriptum olim à Daniele Heinsio,
& nunc Latinè redditum.

FActo à contentionum divi-
sione initio, Poëta alteram
quam esse reprehensione dignam
& vituperio ostendit, rejicit:
alteram verò ut rebus præfe-
rat omnibus, fratrem suum
Persen monet. Quod altera in
fori molestiis omne ferè tempus
ponit: altera autem, quæ ho-
nesta est & bona, solo labore
cum justitia, quæ ad vitam
requiruntur, sibi comparat.
Postquam enim mentis, ut Poë-
ta loquitur, vaferrimæ Prome-
theus, Jovi ignem, hoc est,
vitæ abundantiam (sicut huc
alludens ait alibi divinus Pla-
to) furtim surripuisset, Jupi-
ter hominibus quos industrios
vocat ac solertes, hoc est, de
comparandis facultatibus solli-
citis, malum magnum, Παλ-

Εκ τῶν ταῖν ἐρίδοιν Δρα-
πέσεως ἀρξάμενος ὁ ποιη-
τὴς τὴν Ὀπισμωμητὴν, ἥτοι
Ὀπίσθογον, ἀποδοκιμάζει τὴν
ἣ ἐπέχειν πρὸς πάντας ποιεῖν
τῷ ἰδίῳ ἀδελφῷ τῷ Πέρσῃ
ἐποτίθεται. ὡς ἐκείνης μὲν
πρὸς φιλονεικίας καὶ τὰς τῶν
ἀγορῶν δραπέδας τὴν πλεῖστον
χρόνον ἐχέσης, τὴν δὲ κα-
λὴν τε καὶ ἀθάνην, μόνῳ τῷ τό-
νῳ μὲν δικαιοσύνης τὴν ἐπιτη-
δεῖων μεταποιεμένης. Ἐπεὶ γὰρ
ὁ ἀγκυλομήτης Προμηθεὺς τῷ
Διὶ τὸ πῦρ, τέχνης τὴν ἑβρίαν
ἀπορίαν, (ὡς Φησί πρὸς τοὺς
ταῦτα νεανιδόμους ὁ θεὸς
Πλάτων) κλέψας ἔλαθεν, ὁ
Ζεὺς τοῖς ἀνθρώποις. τοῖς ἀλ-
φηταῖς καὶ ὀρεπικαῖς, ἤγειν
τοῖς πρὸς τὰ ἑ πόρος παρδάσσε-
σι, κακὸν μέγα, τὴν Πανδω-
ρον,

εαν, ἥτοι τῷ τύχῳ, τῷ
πάντα τὰ τῷ θεῶν δῶρε τὰ
φυσικὰ δηλαδὴ ὠεργετήμα-
τα, ὠεβεβλημένῳ, παρε-
σκύασε. Καὶ ἔτω μὲν τὸ βίον
πῶρον ἢ τύχῃ ὑπὸ τέτραπται,
τῇ δὲ αἰνθροπίνῃ περιμεθεία
τε καὶ ὑπὸ μελείᾳ τῶν ἐφικέ-
σθαι χαλεπὸν ἐγχείετο. Τὸ πάλαι
γὰρ, μήπω βῆδισθῆσαν-
το δὲ Προμηθέως, πάντα
τὰ πρὸς τὸ βίον ὑπὸ τέτραπται,
ἀπὸ πάλαι καὶ παρὰ πόδας.
Κρόνῳ γὰρ τοπρωτὸν χρυσὸν
πῶν ἀνθρώπων γένος ἐμνηχα-
νέπατο, ὃ πῶν πάντα αὐτομα-
τίσθαι ἢ γὰρ ἐδωρήσατο. Τῷ
τὸν χρυσὸν γένος, θανά-
τω πῶν μαλακῶ τε καὶ ἡδύπα-
θεῖ ὠεπεσὺν, δαιμονίας λή-
ξεως τε καὶ ὀνομασίας ἐτυχε.
Τῷ τὸν γένος ἀνθρώπων τὸ
δῶρον, τὸ δῶρον δὲ χρυσὸν
χεῖρον μὲν τὰ πάντα ὄν, καθάρων
τὸ μάλλον τὸ ὕστερον γένος.
Ὁ Ζεὺς γὰρ, ἔγχετο ἡ εἰμαρμένη,
καὶ τῷ τὸν γένος κρύπτει καὶ ἔ-
τω μὲν δὲ βίον ἀπαλαχθέν, τὸ
τὸ ὑποχθονίων θνητῶν μακά-
ρων λήξεως ἐπὶ βολὸν ἐποίησα-
το. Περὶ μὲν γὰρ δὲ τρίτῃ
γένος δὲ χαλκῷ τέντῳθεν ἀλα-
μαβάνῃ, θέντῃ τε φησὶ καὶ
ὀμβρίμῃ· οἱ πῶν οἱ ἀνθρώποι
ἀπὸ κλοπῆς τε καὶ ἀφροσύνης
ἀπὸ ἀλλήλων ἐπεσον, νωνύμως,

doram nempe, hoc est, Fortu-
nam, quæ omnia Deorum do-
na, id est, beneficia naturæ,
sibi vindicare cœpit, in me-
dium produxit. Ita tota vitæ
comparandæ ratio, Fortunæ
est commissæ: prudentiæ autem
hominum ac curæ ea sibi com-
parare cœpit esse difficillimum.
Olim ergo, ante vastrum hoc
Promethei factum, omnia quæ
ad vivendum erant necessaria,
facillimè comparabantur, &
ad manus erant. Saturnus
enim primò omnium, genus
quoddam aureum fabricabat
hominum. Cui sua sponte om-
nia suppeditabat terra. Hoc
genus, leni ac jucunda morte
cum hac vita defungeretur, vi-
tam dæmonum & nomen post
obitum consequeretur. Hoc au-
tem, alterum est secutum, quod
argentum dixerunt: quod ut
aureo in omnibus deterius, ita
purius fuit quàm sequentia.
Jupiter ergo, hoc est, Fatum,
etiam hoc genus aufert: quod
defunctum, vitam eorum du-
xit, quos Beatos Subterrestres
vocat. Ita ad tertium, areum
nimirum transit, quod scelestum
esse & impetuosum docet. Qui
quidem homines cæde mutua
& imprudentia cecidere: cete-
rùm nec nomen, nec ut alii

certam vivendi post obitum consecuti sunt rationem, ut qui funditus extincti ad inferos descenderent. Hoc tertium jam genus, Heroes sequuntur (ita tum Eteoclem ac Polynicen, reliquosque qui primum & antiquissimum, Thebanum bellum, tum Agamemnona & Menelaum, reliquosque qui Trojanum constituerunt, vocat) quos Homerus describit. Quorum alii morte sublati, penitus interierunt: alii eorum etiam nunc Beatorum insulas colunt. Hinc ferreum, ejusque injustitiam describere pergit: maxime autem tangit judices, quorum brevi ac venusta fabella, corruptelas taxat. Reliqua pars libri, justitiae ac injustitiae praemia ob oculos ponit: tum & monita quaedam sapientissima Persa proponit. Maxima ex parte autem ratio scribendi, quae praecepta continet, parum inter se cohaeret: ita ut soluta quasi & nihil minus quam adstricta fit oratio. Quae subinde quoque antiquitatem spirat, & non semel idem repetit: prorsusque à scribendi ratione, qua recentiores sunt usi, qui nudas orationi sententias intexunt, abhorret. Non raro & digreditur: ut videlicet tadium

ἦγαν λήξεως μὴ ἐδεμιάς τυ-
χόντες, πανολεθρίως δὲ εἰς ἄδης
καταβαίνοντες. Τῷ τρίτῳ τέ-
τῳ τὸ ἦρώων ἐπεῖ), ἦ ἀμφὶ
τὸ Εὔποκλέα καὶ τὸ Πολυμείκλῳ
μάλιστα, ἦ δηλαδὴ τὸν τε πρῶ-
τον πόλεμον καὶ ἀρχαιότατον
Θηβαϊκὸν λεγόμενον, καὶ ἦ ἀμφὶ
Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλεων, ἦ τε
ἄλλων ὧν ἡ ποιήσις μέμνη), ἦ
Τρωϊκὸν συνησπαμμένων. ὧν οἱ
μὴ τῷ θανάτῳ ὑποπεπληρω-
τες πικρὰ ἀπώλοντο. οἱ δὲ
πνεις αὐτῶν ἐπὶ νυκτὶ τὰς μα-
κάρων νήσους οἰκῶσι. Ἐκ τῆς
τῆς σιδηρῆς, καὶ τὰς αὐτῆς ἀνό-
μίας διελθεῖν ὁμιλούμεν), τὰ
τε τῶν δικαστῶν μάλιστα, ὧν
αἶνῳ πινὶ βραχέϊ τε καὶ χα-
ρίεντι τῇ δωροδοκίας ἀπείῳ).
Τὸ λοιπὸν ἦ ἔστι λόγος τὰ τε τῇ
ἀδικίας τε καὶ δικαιοσύνης ὁμι-
λίῳ ὑποτυπῶν ἀφαιρέ-
ται, καὶ παρεκτρέχει πρὸς τῇ
σφωτάτων τῷ Πέρσῃ ὑπο-
βάλλει. Τὸ πλεῖστον ἦ τῇ ὑπο-
θῆκῳ τῇ ἐνταῦθα κεμένων ὁ
χαρακτήρῃς ἀφοριστικὸς ἐστὶ καὶ
ἀπὸλυτὸς αὐτῷ. καὶ ἀσύνδε-
τος ὡς ὁμιλίῳ ὁ λόγος. ἔστι
ὅτε καὶ ἀρχαιολογικῇ ταυτο-
λογίᾳ κεχρημένῳ, ἐδέ π
κατὰ γυνὴν τῇ τῇ νεωτέ-
ρων γνωμολογίας παρενθήκῳ
ὑποφαίνων. Κεχρηται ἦ καὶ
παρεκβάσει ὅτε ὀλίγη, τὸν
ἀδελφόν

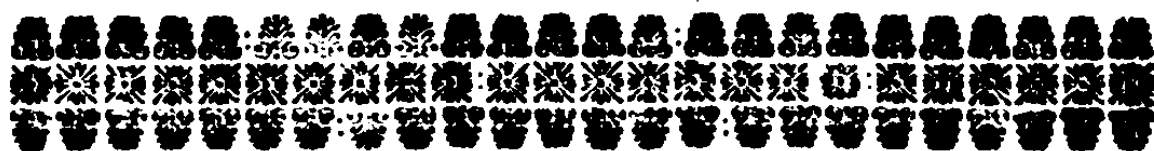
ἀδελφὸν Διὸς ὅτι τὰς ὑπο-
θήκας καὶ παραινέσεις ταύτας
κέρως ἀναλαμβάνων καὶ ἀνακ-
τῶμεν. Μετὰ ταῦτα εἰσβάλλει
τὴν οἰκονομικὴν διδασκαλίαν,
Διὸς τῇ γεωργίᾳ διδόντος ἀρχαί-
μεν. Ἐξ ἧς πᾶσα ἡ διδα-
σκαλία αὐτῇ περὶ καιρῶν προ-
σφόρων ἀροτριάσεως καὶ ἀμύ-
της, περὶ τευγῆτόν καὶ ξυλοτομίαν,
περὶ τὰς ἀποβάσεις τῇ γε ὁρ-
θῶς καὶ κατὰ καιρὸν προση-
μίων, καὶ τὴν παρελελειμ-
μένων τὰς ζημίας, καὶ ὅσα ποιαῦ-
ται. Ἐπὶ τῷ ὥρῳ τὴν δάκρυ-
σιν, καὶ περὶ τὴν πῆμα μάλιστ' ἔ-
ργων οἰκείως αὐτῶν ἐκάστη δι-
κεῖται, μέχρι σίχων καὶ πι-
νῶν καὶ λ. δ. Ὡς μέχρι τέ-
της μὲν ἡ πρώτη τῇ οἰκονομι-
κῇ. Τῶν δ' ἀνθρώπων προσιόν-
των δ' χρόνος καὶ ὑπιδιδο-
μένης ἅμα τῇ ὑπὸ θυμίας, καὶ
περὶ μόνον π' προσέειδεν ἑδ-
αυδαζόντων, ἀλλὰ περὶ πάν-
των, μάλιστα δ' οἰονδῆποτε, καὶ κέρ-
δος π' κατὰ τὴν ποιητικὴν, ἐν
χερσὶ φανέν, ἀρχολαμίων, τὸ
ἕτερον τῇ οἰκονομίας μέρεθ'
διέρχεσθαι φερίων, καὶ τὰ τῇ
θαλάσσης μέρεθ' ἀφ' ἀμείνων.
ἔτω γὰρ τὴν δ' ὅλην ἀκμὴν
καὶ τῇ καιρῶν τὸν ἐπιτηδεύ-
τατον μάλιστ', καλῶν φαίνεσθαι.
Πάλιν δ' μὲν ταῦτα ἐν ὑποθή-
καις καταλήγει. Προοφείας δ' τὴν

fratris, quod ex admonitioni-
bus haurire ac praeceptis pote-
rat, dilueret. Posthac ad Oe-
conomicam transit, cuius ra-
tionem initio ab agricultura
facto, praescribit. Tota autem
hac doctrina, in describendo
tempore ad arandum idoneo,
tum delineando messis et vin-
demiae, et ferendi ligni tem-
pore versatur. Prater hac, tum
eorum quae recte ac ordine ge-
runtur successum et exitum,
tum eorum quae negliguntur,
damna ac noxas ostendit. Huc
accedunt, tempestatum anni
distinctiones: tum quibus quae-
que rebus sit idonea. Usque ad
viginti et octo aut triginta et
quatuor fere versus. Atque
haec tenus quidem prima Oeco-
nomiae pars. Ceterum cum ho-
mines, partim temporis pro-
gressu, partim acrioris lucris de-
siderio, non unum tantum ali-
quem lucrandi modum ample-
cterentur, verum omnia, quae-
cumque modo lucrum aliquod
promitterent, adorirentur, al-
teram Oeconomiae aggreditur
partem: qua occasione, de na-
tura ac ratione maris loquitur.
Ita enim tempus ad navigan-
dum maxime idoneum, vide-
tur vocare. Posthac rursus in
praeceptis definit. Cum autem

de debita Diis reverentia inter alia loquatur, divisionem ejus subjungit : Et cum initium à genere, hoc est, Deorum veneratione fecisset ; ad singula, hoc est, ejus species pergit. Atque ita quidem totum Operum ac Dierum argumentum absolvitur. Quod autem est reliquum, de bonorum ac malorum, tum verò mediocrium dierum observatione agit : tum qui eligendi, qui rejiciendi sint, breviter præcipit.

τὸ ἀθανάτων ὅπιν, ὑποδιαίρεισιν αὐτῆς ἐνταῦθα πεποίηκεν, ἢ ἀπολαύσας, ἀπὸ γῆρας, ἢ γυν, ἔ τ τ θεῶν σεβάσμαί τ, ἀρχόμην τ, εἶτα εἰς τὸ καθεκασον, ἢ τὸ εἶδ τ, ὑπάγα. Καὶ ἔτω μὴ πᾶς ὁ τ Ἐργων λόγ τ, κατὰ τὸν κωμικόν, ἐκπετόξδ τ. Τὸ ὃ ὑπόλοιπον, τ τε ἀγαθῶν ἢ φαύλων ἡμερῶν, πρὶ καὶ τ τ μέσων παρατηρήσεως, τ τε ἐκλογῆς αὐτῶν ἢ τ ἀπεκλογῆς, ἐν βραχὺ πεελέχθ.

INDEX VOCABULORUM,
QUÆ IN
HESIODO
OCCURRUNT,
EMENDATIO.

ε. Opera & Dies, α. Scutum Herculis, θ. Theogoniam
significant.

A.

A, *Qua*, nom. pl. n. g.
ab *δ*, quod : articulus
postpositivus.

Αἶπτος, *αἰάπτης*, ab *αἶπτος* *α*, *δ*,
η non tangendus, ex *α* priv. &
αἶπτος vel *αἰάπτος*, & per pleonasmum
α, *αἰάπτος*. *lædo*, *noceo*.
f. *ψω*. s. 148.

Αἰάδης 3. sing. a. 1. pass. ab *αἶπτος*.
lædo. F. *αἶπτος*. quod fit ex *αἰάω*,
hinc a. 1. *αἰάδω*, pro *ἡάδω*.
tollitur augmentum & *α* poë-
ticè reduplicatur. Th. *αἰάω*, *ᾤ*,
f. *ἡστω*, *lædo*, *noceo*. s. 283.

Αἶσι, flant. 3. pl. ab *αἶσμι*, flo,
ut *ἰσημι*, *ἰσᾶσι*. Th. *αἶω*, flo, spi-
ro. θ. 875.

Αἶστος saturatur. 3. person. ab *αἶσμι*.
in pass. *αἶσμαι* expleor. *saturor*,
ad formam *αἶσμαι*. Th. *αἶω*, f. *ἡστω*, flo,
spiro. α. 101.

Αἶψα, *α*, *δ* καὶ *η*, *insatiabilis*, in-
noxius. Th. *αἰάω*, *ω*, f. *ἡστω*. *læ-*
do. θ. 717.

Αἶψα genit. Ionicus pro *αἰάπτης*,
ab *αἰάπτης*, *α*. *bobus carens*. ex *α*
priv. & *βῦς*, *βοὸς* *δ* *η* vacca, bos,
taurus. s. 451.

Αἶψα, part. a. 2. Atticè pro
αἶψα, ab *αἶψα*. *duco*. f. *αἶψα*. p.
ἡρα, a. 2. *ἡρα*. Att. *ἡρα*.

Αἶψα, *η*, *δ*. *bonus*, a, um. dat. pl.
αἶψα. *paragoge Ionica*, pro
αἶψα. comp. *αἶψα*, *βελπύ*,
κρείσων, *δρεῖων*, *λῶν*. Superlat.
βέλπυς, *κρείπυς*, *αἶψα*, *λῶς*.
s. 24.

Αἶψα, 3. pers. ind. ab *αἶψα*.
μα, *irascor*, *invideo*. s. 333.
Th. *αἶψα*, *ᾤ*, f. *ἡστω*, *demiror*.

Αἶψα, *αἶψα*, *αἶψα*, *αἶψα*, *αἶψα*,
& *αἶψα* *celebris*, *αἶψα*, pro
quo

- quo etiam κλῶμι *audio*, ἀγακλυ-
πῖσιν, dat. pl. Ionic. §. 1015.
- Ἀγαυάτατον, superl. ab ἀγαυός, ὤ,
ὁ placidus, ex α epitatico &
ζαῖ, τῶ, τὸ, lætitia, gaudium.
§. 408.
- Ἀγαλλόμενος præf. part. passiv. ab
ἀγαλάω. f. λῶ, p. ηα, ορνο, ἀγαλ-
λομαι *exulto*: ad formam τοῦ
ἀγαλλιάομαι, *exulto*, ab Hebræo
הא אגאללומא. præf. part. f. g.
pl. num. α. 86.
- Ἀγαυή, nomen sceminæ splendi-
dæ, à masculino ἀγαυός *admi-
rabilis, splendidus*. Thema ἀγαύω
miror. §. 246.
- Ἀγαυός, ὤ. ὁ nobilis, admirabilis.
ab ἀγαύομαι *admiror*. ἀγαυῶν.
gen. pl. §. 462.
- Ἀγαυὴ, nomen mulieris, Vide
pau. ἰὸ ante ἀγαυή. §. 976.
- Ἀγαυεῖ, *ferocis*, gen. sing. Th.
ζαῦρεος. α, ὁ, *superbus, elatus*:
ἀγαυοῖς valdè *superbus*. α non
est privativum, sed intensivum,
§. 832.
- Ἀγί, pro ἄγισ, *vasa*, nom. pl. n. g.
ἄγισιν. dat. pl. Them. ἄγι, τῶ,
τὸ, *vas quodlibet*. α. 613.
- Ἀγίλ, α, ὁ, *nuntius*. α. 85. ἀγ-
γελίη, *proprie res quæ nuntia-
tur*. ab ἀγγέλλω, *nuntio*. f. λῶ,
p. ἡγγαλκ. α. 1. ἡγγελα.
- Ἀγγίων, vide paullo ante ἄγγι. α.
475.
- Ἀγ, Adverb. hortantis, ab ἄγω.
α. 2. imperat. act. verbi, ἄγω,
αἶσο. α. 449.
- Ἀγνεον, 3. pl. α. 1. act. Ion. pro
ἡγνεον, ab ἀγαίρω, *congrego*,
Poetæ metri causâ tollunt au-
gmentum. f. ρῶ. p. ἡγνεω.
Att. ἀγνήγεω. α. 1. ἡγνεω.
α. 652.
- Ἀγάλα, pl. num. *greges*. ἢ ἀγάλη,
grex, ab ἄγω. Grex agitur. sic
Latinè *agmen* ab *agendo*, pro-
prie pecudes aguntur, homines
verò ducuntur. α. 168.
- Ἀγελίη pro ἀγελεία, α, ἡ. Ionicè,
prædatrix. ab ἄγω & λεία, α, ἡ.
præda. α. 197.
- Ἀγίεας, α, ὁ, ἡ. *immunis, præmio
carens*, ex α privat. & γέρας,
τῶ, τὸ, *præmium, munus*. §.
396.
- Ἀγιδαι, præf. inf. pro imperat.
verbi ἄγω, *duco*. f. ἄξω, p. ἡγα,
α. 2. ἡγν. α. 695.
- Ἀγίερα, ὁ, ἡ. *dux exercitus*, Mi-
nervæ epitheton. ab ἄγω, *du-
co*, & τραπῆς, ὤ, ὁ. *exercitus*.
§. 925.
- Ἀγίωρε, acc. sing. *fortem*. ab
ἀγίωρε, ορε, ὁ, *strenuus*. com-
positum ex ἄγαν valdè & ἀνι-
εῖ. α. 7.
- Ἀγήρα, α, ὁ, κ, ἡ, *senii expers*,
μη γηρασκων. compositum ex
α priv. & γήρας, αἰ, τὸ. *senec-
tus*. §. 305.
- Ἀγήρω, accus. singul. 4. simpli-
cium, ab ἀγήρας, α, ὁ κ, ἡ. *se-
nii expers*. Et ἀγήρω, nominativ.
plur. 4. simpl. ex α privat. &
γήρας, αἰ, τὸ, *senectus*. §.
949.
- Ἀγισ, pl. num. *valles*, ab ἄγισ,
α, τὸ, *vallis*. α. 389.
- Ἀγκυλομήτης, α, ὁ, *versipellis*, qui
profert obliqua, non recta con-
silia. compositum ex ἀγκύλ,
obliquus, & μήτης, α, ὁ, *confi-
lium*, ὁ ἀγκύλα, τυπίς, σκολισ-
βαλόα, α. 48.
- Ἀγκυλοχίλα, nom. pl. *repandivo-
stri*, ex ἀγκύλ, *inflexus, cur-
vus*, & χίλ, α, τὸ. *labrum*,
à nominativo singulari ἀγκυλο-
χίλ, α, ὁ. pro quo etiam le-
gitur

- gitur *ἀγκυλόχην*, *cervus habens labra.* α. 405.
- Ἀγλαΐα*, nom. pl. *voluptates, gaudia.* ab *ἀγλαΐα*. splendor, ornatus. Th. *ἀγλαός*, ὤ, ὅ, splendidus. §. 285.
- Ἀγλαός*, ὤ, ὅ, splendidus, *ἀγλαά*, *splendida.* Th. *ἀγλαή*, ης, ἡ. *fulger*, splendor. s. 337.
- Ἀγνή*. dat. sing. ab *ἀγνός*, ὤ, ὅ, castus. s. 465.
- Ἀγνυτ'* pro *ἄγνυτο*, 3. singul. imperf. passivi, ab *ἄγνυμι* *frango*, pro quo etiam dicitur *ἀγνύω*. Thema est *ἄγω*. F. *ἄξω*, &c. *frango.* α. 279.
- Ἀγνώς*, castè, adverb. ab *ἀγνός* *castus.* s. 337.
- Ἀγρί*, *portaret*, præf. act. opt. ab *ἄγω*, *porto*, *ἄγρικ*, acc. sing. præf. part. act. vide suprà *ἀγρών*. α. 480.
- Ἀγροῖω*, f. *ἄσω*, p. *ἄσω*. publice & in foro dico, & per syn. speciei, s. 288. *apertè dico.*
- Ἀγροῖ*, ἄς, ἡ. *forum*, ab *ἀγρίω* *congrego*. Gen. Ionicus *ἀγροῖς*. s. 105.
- Ἀγροῖων*, Genitivus pl. Ionicè pro *ἀγροῖν*. s. 30. à nomine *ἀγροῖ*, ἡ, *forum*. Th. *ἀγρίω* *congrego*, ut suprà, & *ἀγρεῖ*, Ionicè pro *ἀγρεῖ*. *ἀγρεῖφι*, in foro, φι est paragoge poetica, & reddit vocem *ἄκλιτον*. §. 89.
- Ἀγρωλοί*, ruri seu in agro pernoctantes. Epitheton pastoris. Compositum ex *ἀγρός*, ὤ, ὅ, *ager*, & *αὐλή*, ἡς, ἡ, *atrium*, h. e. locus subdialis, apertus & vacuus ante ipsas ædes, τὸ ὑπαίθριον. Item *stabulum, septum*. Hinc *αὐλίζομαι* *stabulor*: item *pernocto*, unde est *ἀγρωλέω*, *ruri pernocto*. §. 26.
- Ἀγρεύω*, Ionicè pro *ἄγρευω*, ab *ἄγρευ*, ας, ἡ, *captura, venatio*. §. 442.
- Ἀγρεύα*, neutrum plural. ponitur pro Adverbio. Th. *ἀγρεῖς*, ὤ, ὅ. *ager*.
- Ἀγρεύων*, accus. est nomen proprium viri. *ἄγρευ*, ας, ὅ. §. 1013.
- Ἀγροτιάς*, accus. pl. ab *ἀγροτιάτης*, ας, ὅ. *agrestis, agricola*, pro *ἀγροῖτης*. Th. *ἀγρεῖς*, ὤ, ὅ. *rur.* α. 39.
- Ἀγροκύνειμι*, ας, ὅ. *qui in agris tumultuatur*. ab *ἀγρός*, ὤ, ὅ, *ager*, & *κύνειμι*, ὤ, ὅ, *tumultus*. §. 925.
- Ἀγρομέδοντι*, dat. pl. part. præf. pro *ἀγρομέδοις*. Syncope. ab *ἀγείρω*, *congrego*. f. *ἄρω*. p. *ἡμερα*, & Attic. *ἀγήμερα*. 2. 1. *ἡμερα*. §. 92.
- Ἀγροπύρις* *feræ*, gen. cas. f. g. ab *ἀγροπύρι* vel *ἀγροπύρις*, substantiva quandoque etiam comparantur. Th. *ἀγρός*, ὤ, ὅ. *ager*. α. 407.
- Ἀγχι*, pro *ἄγχι* propè. construitur cum Genitivo: est Adv. s. 639.
- Ἀγχιμαχί*, pl. num. cominùs pugnantes, ex *ἄγχι* propè & *μάχομαι*, *pugno*, f. *μαχήσομαι*. p. *μεμαχίσομαι*. α. 25.
- Ἀγχιμόλον*, adverbialitèr hìc accipitur hoc neutrum, ex *ἄγχιμόλον*, ας, ὅ κὶ ἡ, è propinquo veniens, ex *ἄγχι* propè & *μόλω*, seu *μύλω*, *venio*. α. 325.
- Ἀγχίστη*, dativus singul. ab *Ἀγχίστης*, ας, ὅ. nomen viri. ex *ἄγχι* & *ἵστω*. q. d. *ἄγχι τῆ ἵσότητος*. §. 1009.
- Ἀγχιμύω*, præf. part. pass. verbi *ἀγχιμύωμαι*, *ἄμωμαι*, *demiror*. Th. *ἀγχιμύω*, ἡσται. idem §. 619.
- Ἀγών*, *vehens*, part. præsens, ab

ab ἄγω *duco, veho*. vide ἀγαγών.
 §. 998.

Ἀγω, *duco*. f. ἄξω, p. ἤξα. a. 1.
 ἤξα. a. 2. ἤγην. s. 208.

Ἀγῶνι, dat. sing. ab ἀγών, ὤν, ὅ, *certamen*. §. 435.

Ἀγῶσιν, 3. pl. subi. ab ἄγω *duco, veho, traho*. f. ξω.

Ἀδάντα, *indocta*, acc. pl. n. g. ab αἰδάνη, *incognitus*. Th. δαίω, *frio, dilco*. §. 655.

Ἀδάμασσαν, pro ἀδάμασσαι. Declinatur duobus modis, vel ἀδάμασσι, s. vel ἀδάμας, αἰή, ὅ, nomen clarissimæ gemmæ, per metaph. ponitur pro ferro, ἀδάμασσι genitivus ab ἀδάμας, αἰή, ὅ. ex a quod hic idem valet quod δύσ, & δαμνάω *domo*. §. 188.

Ἀδελφότης, s. 420. est superlativus, a positivo ἀδελή, s. ὅ. proprie *mor sui non obnoxius*: hic verò *cariem minimè sentiens*: à δάκνω *morde*: f. δαξομαι. a. 2. ἔδωκα. p. δέδωκα. unde etiam est nomen δελφὶς *vermis*, qui lignum coriumpit, ἰψ (ab ἰπῶ *noceo*) *vermis* qui cornua lædit. ἰξ (ab ἰκῶ *advenio*) *vermis*, qui palmitibus obest. σῆς (à σήπω *putrefacio*) *vermis*, qui vestes depravat. τρώξ (à τρώω) qui viriat legumina. ψύς qui ficus arrodit, &c.

Ἀδηλός, s. ὅ. κ. ἡ. non manifestus, obscurus. Th. δηλός, s. ὅ, manifestus. s. 6.

Ἀδίκος, s. ὅ. κ. ἡ. injustus. ἀδικώπρωτος, comp. Th. δίκη, ἡ. *justitia*. s. 260.

Ἀδμήτη, nomen mul. q. d. *indomita*, à δαμνάω, *domo*. §. 349.

Thes. 926. Ἀδόν, pro ἄδον, 3. pl. a. 2. aet. ab αἰδῶ. *placeo*, f. ἴσω, p. ηῖς. at

Ἀδῶ, *sumero, expleo*. θ. 917.

Ἀδρυσία, ἡ. *ubertas, copia* ab ἀδρός, s. ὅ. *dives, crassus, magnus*. s. 473.

Ἀδῶτη, dat. sing. ἀδότης, s. ὅ. *qui nihil dat*. Ratio compositionis planè insolens, ex α priv. & δότης, s. ὅ, *qui dat*. Th. ἡδῶμι, *do*. s. 355.

Ἀέθλον, s. τὸ. *certaminis præmium*, ab αἰθλό, seu αἰθλό, s. ὅ, *certamen*. s. 654.

Ἀιθλάσσαν, *colluctentur*. 3. pl. præf. subj. aet. ab αἰθλάω, f. αἰσώ. p. ηῖς. idem quod αἰθλέω, *rugno, contendo*, vide αἰθλον. §. 435.

Ἀεί, adverb. *semper*. §. 288.

Ἀειφρονία, Genit. pl. *Æolicus*, ab αἰφρονίης, s. ὅ. *sempiternus*. ex αἰεὶ & φρονίης, *qui genitus est*. Th. γένεσθαι, *naïcor*. f. γένεσθαι. a. 2. m. ἰφρόνιμω. §. 548.

Ἀείδω, præf. inf. αἰέδω, 3. pl. imperf. aet. pro ἡείδω, ab αἰέδω *canto*. Metri causâ abjicitur augmentum: in prosa αἰέδω, f. αἰέτω. p. ηῖς. s. 662.

Ἀείρω, a. 1. aet. infinit. ab αἰέρω *tollo*. f. αἰέω. a. 1. ἡείρω. hinc αἰέρος. a. 1. part. aet. αἰερόμενος, pl. part. præf. f. g. s. 761.

Ἀείκω, acc. sing. ab αἰέκω, ἴω, ὅ. ἡ. *durus, asper*. Them. εἰκῶ, *cedo*, f. ξω. §. 166.

Ἀείκω, non invito, adverb. ab αἰέκω *invitus*. Thema. εἰκῶν ὀρίω, ὅ. *spontaneus*. §. 529.

Ἀείπει, 1. pl. a. 1. aet. imperat. ab αἰέδω, f. σω. p. ηῖς. *canto*. §. 965.

Ἀείω, dat. sing. ab αἰέω, ηῖς, ἡ. *turbo, procella*, ex αἰω *spiro* & εἰλέω *convolvo*, §. 874.

Ἀείω, nomen mul. q. d. *procellosa*. §. 267.

Ἀεινόντων, gen. pl. in nom. αἰνόντων,

αἰών, οἷον, perpetuò fluens, alii legunt αἰώνιον, οἷον. ex αἰὲς semper & αἰών, fluo. Th. αἰών, habito. s. 550.

Αἰνάς, genit. g. f. ab αἶναον, perennis. Poët. pro αἰνάον. ex αἰὲς semper & αἰών fluo. αἰνάων, gen. pl. s. 595.

Αἰστών, gen. pl. part. præf. activi, ab Αἰσώ, flō, ad tormam πείθεις, εἰς. Sed quia est ab αἰών, potius juxta ἰσημι esset flectendum. Notetur ergo hæc exceptio. s. 625.

Αἰξ, 3. præf. ab αἰξω, aug. ο, pro quo in prosa, αἰξάνω & αἰξω. f. ἡσω. p. ἡξήκα. s. 6. αἰξομαι, pass. αἰξέ, αἰξέ. imperf. αἰξομένη. gen. Ion. part. præf. s. 773.

Αἰργός, ἄ. ὁ. iners, αἰργός, dat. hinc αἰργίη, inertia, Ionicè, pro αἰργία, ac, ἡ. pigrizia, ab αἰεργός, pro quo in prosa αἰργός. Th. ἔργον, opus. Prosa dicitur quasi profusa. oratio verò ligata, quæ certis numeris adstricta est, quæ est poema. s. 203.

Αἰετοπό, nom. pl. alie volantes. Epitheton cygnorum, compositum ex αἰέω, in altum tollo, & πέτομαι, volare. declinatur duobus modis. αἰετοπότης, s, ὁ. Prim. simplic. & in quinta simplicium, αἰετοπότης, ἦτο, ὁ. in aëre suspensus. s. 316.

Αἰσέρογος, acc. sing. solidum. s. 315. à nominativo αἰσέρογος, οἷον, ὁ. ἡ. ex αἰώ, flo, & φέρω, πέρω, ἡ. mens, qui ventosa mente præditus, inconstans & temerarius est & proinde stultus. hinc αἰσέρογότης, dat. pl. Ionic. pro αἰσέρογότης, ab αἰσέρογότη. stultitia.

Αἰζαλέιο. s. 153. Genitivus Ion.

pro αἰζαλέω, ab αἰζαλέον, s, ὁ. aridus, torridus. Thema est αἰζω torrefacio, arefacio.

Αἰζ, 3. perf. præf. verbi αἰζω, fisco. s. 397. hinc

Αἰζή, præf. sub. tristetur, ab αἰζομαι, propriè exaresco: per metaph. cura & dolore conficior. s. 585. 9. 99.

Αἰζω, cum aspero spiritu veneror. αἰζομαι. 9. 532.

Αἰζωνί, pl. num. discincli; scil. ut cò sint expeditiores: ex α privativo & ζωνός cinctus, quod est à ζώνω vel ζώνωμαι, cingo, in fut. ζώσω, in præf. ἰζωκα. in passivo præf. ἰζομαι vel ἰζωσμαι, in 3. sing. ἰζονται, hinc est ζωνός, cinctus, ζώνη, ἡ. ὄρος, ὁ. cingulum, baltheus s. 245.

Αἰδώς, acc. sing. ab αἰδώς, οἷον, ἡ. luscina, ab αἰδώς cano, pro quo in prosa αἰδώς. s. 203.

Αἰώ, pro αἰώ, spirabat. imperfect. abjecto ο μικρῶ per apostrophum, & τ mutato in θ, propter seq. aspiratam. Thema est αἰώ flo, f. ἡσω. unde formatur αἰώω & pass. αἰώωμαι. s. 8.

Αἰε, αἰεός, ὁ. aer. ab αἰώ, in f. g. significat rorem. s. 549.

Αἰσι, 3. sing. ab αἰσι flō. hinc

Αἰσίοι, flant 3. plur. ut ἰσημι, ἰσησι. Th. αἰώ. flo. s. 514. 9. 875.

Αἰσός, acc. pl. à sing. αἰσός, s, ὁ, flatus. in nom. pl. αἰσόν, flamina. Th. αἰώ, flō. s. 645.

Αἰνία, pl. num. f. g. 9. 968. Græci non dicunt αἰνίος, sed αἰνίαος, ὁ, πῆ ἡ. ex α negati-vo & αἰνίαος. Sic in Novo Testamento αἰνίος, s, ὁ. & αἰνίος. in f. g. αἰνίος. Regula. Adjectiva composita nec non quandoque derivata sunt generis commu-

καμπανίς. ἀθανάτης, pro ἀθανάταις, Ionicè: & ἀθανάτοις, pro ἀθανάτου. ut & ἀθανάτοισιν, dat. pl. pro ἀθανάτοις. s. 309.

Ἀθίσφατος, s, ineffabilis. compositum ex α privativo & θίσφατ pro θίσφατ, à Deo pronuntiatus: prout dicimus θίσφιδτ, divinitus datus, ἀθίσφατος etiam idem quod nefandus. Sed sæpius in bonam partem accipitur, & tum α non est privativum: sed intensivum, ut ἐδίδαξαν ἀθίσφατον ὕμνον αἰεῖν, docuerunt divinum carmen canere. s. 662. ex φατὶς dicendus, hoc à φάω, dico. idem quod φημί. s. 830.

Ἀθλίω, s, ἡ. Minerva. Dicitur etiam Ἀθλίω, quasi ἀθήλη, ex α privat. & θλή papilla, mamma apex, quòd Minerva prognata ex cerebro Jovis (uti fabulantur) non fuerit alita aliorum more. Ἀθλίω, ὤν, αἰ Athenæ, acceperunt nomen, à Minervæ fictitii hujus idoli æde & cultu. Ἀθλίω alio nomine ἀκτὴ, ἤ, ἡ litus, quòd in litore maris fuerit condita, unde πολίτης ἀττικὴ (pro ἀκτικὴ) civis attica. s. 126.

Ἀθλ', pl. num. pro ἄθλα, à singul. ἄθλον, s, τὸ πρæmium certaminis, sed ἄθλα, s, ὁ est ipsum certamen. Vide suprὰ αἰθλα, s, ὁ. s. 756.

Ἀθλόω, s, illimis, limpidus, ex α privat. & θλός, s, ὁ limus, fax, sordes: unde est θλόω turbato: θλωπὸς turbatus. s. 595.

Ἀθρό, s, i, confertus, in unum collectus. s. 246.

Ἀι', artic. præpos. ab ἡ, hæc. ὁ, τὸ.

Ἀι', artic. postp. ab ἡ, ὁ, ὅ, quæ; quid, quod. s. 268.

Αἶακ' genit. ab αἰαχός, s, ὁ. ab αἰαχὲ αἰακ' ὁ. vel αἰας αἰακ' ὁ, quæ idem significant, nomen herois, Ajax. s. 1005.

Αἶαν, pro γαῖαν, terram, Poëtice, à γαῖα, seu γαῖν, ἡ. s. 124.

Αἶζα accusat. ab Αἶξ, αἰζός, ὁ, ἡ. caper, capra. s. 516.

Αἰγίδω, acc. à nominativo, αἰγίδης, s, ὁ, ab αἰγίς, ἑ, ὁ, nomen viri. αἰγίδης ergo est patronymicum, sicut à πηλὶς dicitur πηλίδης. s. 182.

Αἶγνεσι, pl. nom. à sing. Αἶγνεος, s, ἡ. populus nigra. Alii etiam vertunt alnum, ἀπὸ τ' ἐγέσεως. s. 377.

Αἰγίδ', acc. sing. pro αἰγίδα per apostrophum, α abjicitur, ab αἰγίς, ἰδός, ἡ, pellis caprina, munimentum pectoris. Alii putant scutum fuisse pelle ista obductum. Thema αἶξ, αἰζός, ὁ, ἡ. caper vel capra. s. 344.

Αἰγίοχοιο, gen. Ionic. pro αἰγίοχου, à nominativo αἰγίοχ', s, ὁ, epitheton Jovis. Sic dictus, quòd generatus, in Creta nutritus fuerit à capra (ὄχη sonat alimentum) ut lateret patrem Saturnum, qui pueros mares devorabat. s. 483.

Αἰγυπιοί, ab αἰγυπὶς, s, ὁ, vultur, avis prædatrix & rapax. à γύψ, γυπὶς, ὁ, vultur. s. 405.

Αἰ εἰ', sunt duæ voces. αἰ est artic. præpositivus, εἰ per apostroph. pro εἰ verò.

Αἶδω, Genitivus Æolicus pro αἰδου, à nominativo αἶδης, s, ὁ. orcus, inferni. q. d. αἰδής, ἑ, ὁ, obscurus. ex α priv. & ἰδω, non video. s. 153.

Αἶψ',

Αἶδι, à nominativo ὄντι, ἴδι, ἴδι.
s. 822.

Αἶδις, obscurum, adject. generis
neutrius, ab αἰδῆς, s. Θ. Thema.
αἶδι, video, f. αἰδομαι. s. 2.
αἶδον & ἴδον. s. 477.

Αἶδιω, Genit. Ionicus pro αἰδῶν
ab αἰδῆς, s, ὁ. infernus, in prosa
dicitur, αἶδης, s, orcus, tartarus.
s. 311.

Αἶδηλα, acc. pl. arcana, ab αἰδηλος
tenebricosus. Th. αἶδης, s, ὁ. in-
fernus. s. 756.

Αἶδιον, ab αἰδῆς, perpetuus. Th.
αἰεῖ semper. s. 310.

Αἰδῆς, dat. pl. Ionic. αἰδῶς, s, ὄν,
tenebricosus. Th. est αἶδι, video.
s. 860.

Αἰδῆ, dativ. sing. reverentia, ab
αἰδῆς, ὅς, ἡ. pudor. s. 354. hinc
Αἰδῆα, πῆ. pudenda. s. 733.

Αἰδέη, s, ἡ. veneranda. αἰδέοισι,
dat. pl. Ionic. Th. αἰδῆς, ὅς, ἡ,
pudor. s. 257.

Αἰδῆς, genit. sing. ab αἶς, αἰδῆς,
ὁ. orcus. idem quod αἰδῆς, s, ὁ.
Vide supra. αἰδῆς δὲ, ad orcum.
s. 151.

Αἰδρείη, s. 685. dat. pl. Ion. pro
αἰδρείαις, ab αἰδρεία, ἡ, inscitia,
ab ἴδρις, s, ὅς, ἡ, sciens. Th.
ἴσχω, scio. hinc

Αἰδρίς, ignarus, vide Thema, ἴσ-
χω scio. s. 105.

Αἰδῶ, pudorem. accus. sing. αἰδῶ,
αἰδῶ, ab αἰδῆς, pudor. s. 324.

Αἰδωνεύς, ἴος, ὁ. idem quod αἰδῆς,
s, ὁ. Pluto. s. 913.

Αἰδῶς, pudor. ex α priv. & αἶδι vi-
deo. quorum nos pudet, ea non
adspicimus. s. 192.

Αἰωνογενής, s. 893. sempiterna-
rum. gen. pl. Æol. pro αἰωνο-
γῆν. ab αἰωνογῆς, s, ὁ. sempi-
ternus, ab αἰεῖ, semper & γῆ-

νομαι, nascor. s. 893.

Αἰεῖ pro αἰεῖ semper, Poëticè, &
αἰεῖ. s. 114. & 298.

Αἰετὼν, aquilam, pro αἰετὼν metri
causâ, αἰετὼς, s, ὁ. s. 523.

Αἰζήσιος, juvenilis, ab αἰζήσιος, s, ὁ
juvenis. q. d. αἰεῖ ζῶν, semper-
feruens. s. 408.

Αἰζῶν, juvenum, genit. pl. ab αἰ-
ζήσιος, s, ὁ. pro quo & αἰζήσιος ju-
venis. s. 863.

Αἰήτις, Æolicè pro αἰήτις, ab αἰ-
ήτις, s, ὁ. nomen viri. s. 992.

Αἰή, dat. Ion. ab αἰά, pro γαῖα,
terra. s. 153.

Αἰήτης, αἰήτις. Vide Αἰήτις. s.
958.

Αἰή, quæ pro αἰή quaque, ab αἰ-
ή, ὁ. articuli postp.

Αἰθαλόεις, εντός. ardens, αἰθαλόεντις,
acc. sing. ab αἶθω, uro, incendo.
s. 72.

Αἰθήρ, ἰός, αἰθέρις, ὁ. æther. s.
18.

Αἰθίοπων, gen. pl. ab αἰθίοψ, οπος,
ὁ. Æthiops. q. d. αἶθω πῶ ὄψον.
ab ὄψ, vultus, th. ὄψομαι, vi-
deo, & αἶθω, uro. imperf. ἤθον,
ardebant. s. 985.

Αἰθορῆαις, ardentis, præf. part.
gen. Ion. ab αἶθω, ardeo, αἰθο-
ρήοισι, αἰθορῆαν, gen. pl. part.
præf. s. 60.

Αἶθωνι, dat. ab αἶθω, σνος, ὁ. ni-
ger. Th. αἶθω, uro. s. 742.

Αἶθων, acc. sing. ab αἶθω, οπος,
ὁ. κῆ ἡ, niger. ab αἶθω, uro, &
ὄψ, vultus. Th. ὄψομαι. f. ὄψο-
μαι, præf. ὄψομαι. s. 36.

Αἶκ, pro αἶκα. Doricè pro αἶκα. αἶκα
δύναμις si quidem possis. s. 268.

Αἶμα, αἶμα, pro αἶμα, τος, τὸ,
sanguis.

Αἶμαχος, clemente, pl. num. ab
αἶμαχος, ἰός, ὅς, ὅς. Thema
est

est αἷμα, απὲς, τὸ, sanguis. §. 182.

Αἰμυλίοισι, dat. pl. Ion. αἰμύλος, ὁ, ἡ, blandus, αἰμύλιος idem. s. 78. hinc αἰμύλων.

Αἶνα, pl. f. g. αἶνός, gravis. differt ab αἶνος laus, accentu. s. 802.

Αἰνεῖ, laudat. ab αἰνέω, laudo, f. ἦσιν. vel ἴσιν. p. ἤτησιν. aor. 1. ἤτισιν. aor. 1. imperat. αἶνεσον.

Th. αἶνος, s, ὁ, laus. s. 824.

Αἰνείας, s, ὁ, Æneas. §. 1008.

Αἶνῃ, pro αἶνῃμι, probō. & hoc pro αἰνέω, laudo. f. ἴσιν, vel ἦσιν. p. ἤσιν. Thema αἶνος laus. s. 683.

Αἶνον, acc. fabulam, ab αἶνος, s, ὁ. s. 202.

Αἶνῃ, gravis. à masculino, αἶνός, ἡ, ὄν. gravis, horribilis. s. 160. hinc αἰνοπάτω. dat. sing. superlat. α. 397.

Αἶνυτο, 3. singul. imperf. medii, à Themate αἰνυμαι, capio. α. 41.

Αἰολίδα, acc. sing. ab αἰόλις, ἴδης. nomen regionis, ab αἰόλος, s, ὁ. varius. hinc, αἰόλων vario. s. 636.

Αἰόλων, 3. pl. ind. præf. pass. ab αἰόλων, vario. f. λῶ. p. ἤσιν. Th. αἰόλος, s, ὁ. varius. α. 399.

Αἰπόλιον, s, τὸ. grex caprarum. ab αἰπόλῳ, s, ὁ. caprarius. αἰπὸς τὰς αἰχὰς πολῶν. Them. πολέω verso, propriè qui versatur circa capras. Nam αἰ prima syllaba est ex αἰεῖ αἰεῖς, ἡ, capra. θ. 446.

Αἰπὺν, acc. sing. ab αἰπὺς, ἴος, ὁ. αἰπύς. f. ἡ αἰπύα, τὸ αἰπύ. s. 82.

Αἰεῖ, cepit. 2. singul. præf. act. subj. ab αἰεῖω capio. f. ἦσιν. p. ἤσιν. 2. 2. εἰλον. s. 618.

Αἶς, quibus, dat. pl. ab ἡ, quæ.

Αἶσα, ἡ, parca, fors: item fatum, officium, quasi αἰεῖ ἴση,

semper equalis, §. 422.

Αἶσπος, nomen fluvii. §. 342.

Αἶσπον, αἶσπος, s, ὁ. fatalis, ab αἶσα fatum: idem quod μόρσιμον, à μόρος, s, ὁ. α. 336.

Αἰσονίδης, Filius Æsonis, patronymicum viri. §. 992.

Αἶσωνος, 3. pl. imperf. med. à verbo αἶσσω impetu feror, agitor. f. ζῶ. p. χα. θ. 671.

Αἶχισιν, dat. pl. ab αἶχος, ἴος, τὸ. turpitudine. ex α privat. & ἴχω, continere Qui se non continent, sunt turpes. s. 211.

Αἶτῃς, 2. person. sub. ab αἰτέω, peto. f. ἦσιν. p. ἤτησιν. s. 408.

Αἶχμη, ἡς, ἡ. cuspis. Die spitze. αἶχμῃς, dat. plur. Ionicè pro αἶχμηῖς. α. 289.

Αἶχμητιών, gen. pl. Æolicè pro αἶχμητιῶν, ab αἶχμητις, s, ὁ. bellator, th. αἶχμη, ἡ. cuspis. α. 178.

Αἶψ' pro αἶψα celeriter. α. 370.

Αἶψηροκέλευτος, §. 379. epitheton Boreæ. αἶψηροκέλευτος, s, ὁ, ἡ. celeriter viam conficiens, ex αἶψηρος velox. th. αἶψα, cito. & κέλευτος, s, ἡ. via.

Αἶων, præf. part. verbum poëticum, ab αἶω audio. s. 9.

Αἶωνος, gen. sing. ab αἶων, ὤντος, ὁ, αἰων. item in f. g. ἡ αἶων vita. α. 331.

Αἰσμάνη, dat. sing. ab αἰσμάς, αἰσμός, ὁ, indefessus. compositum ex α privativo, & αἰσμός defatigor, f. αἰσμῶν, p. αἰσμησιν. 2. 2. ἡσμῶν. θ. 956.

Αἰσμάτος, §. 824. s, ὁ, ἡ. indefessus. αἰσμάτιο pro αἰσμάτι, gen. Ion. αἰσμάτης, dat. pl. Ionic. f. g. th. αἰσμῶν.

Αἰσθή, nomen mulieris, ab αἰσθῶ acuo. Th. αἰσθή, ἡς, ἡ. cuspis. §. 356.

Αἰσθημῶν,

Ἀνυχήμερος, ex animo dolens. præs-
sentis med. part. ab ἀνυχήμερος
pro ἀνυχίω, tristitia afficio.
Thema ἄνυχος, ἄνυχος, τὸ, dolor.
§. 99.

Ἀνυχήμερος, acutum. part. præt.
pass. ab ἀνυχίω, acuo ἀνυ-
χήμερος pro ἡνυχήμερος. augmen-
to abjecto & syncope facta
ἀνυχήμερος. Them. ἀνή, ἡς, ἡ,
cuspidis, vel ἄνυχος, ἄνυχος, dolor.
α. 135.

Ἀνυχών, animo mœstus. ab ἀνυχών
dolore afficio, ex Themate ἄνυχος,
ἄνυχος, τὸ, dolor. §. 868.

Ἀκρότης, ἄκροτος, ὁ κ' ἡ, negligens.
ex α privat. & κρότος, ἄκροτος, τὸ,
cura. §. 489. ἀκρότης, acc. sing.
α. 112.

Ἀκρότης, pl. sine sorte. ex α priv.
& κρότος, κρότος, ἡ, fors, fatum.
α. 823.

Ἀκίνητοι, dat. pl. Ion. ab ἀκίνη-
τος, qui non movetur. Sepulcra
non sunt movenda & refodien-
da, sed corporibus mortuorum
concedenda quies. Th. κινέω, ὦ,
f. ἵσω, moveo. α. 750.

Ἀκνώπιος, firmissimæ, pl. num.
& superl. grad. ab ἄκνω, in-
corruptus, ex α priv. & κνίς,
κνίς, ὁ, vermis, qui in ligno
oritur, illudque rodit. Vide su-
pra ἀδελφότης. α. 336.

Ἀκρίτιος, acc. ab ἀκρίτης, α, ὁ.
maritus, α. 9. ἀκρίτις, ab ἀκρίτης,
ἄκροτος, ἡ. marita, ex α quod est
non privativum, sed conjun-
ctivum, ab ἄκρος, simul, ὑπὸ,
& κρήνη, ἡς, ἡ, lectus, ἀκρίτις
jaceo, cubo. α. 800.

Ἀκρότης, apud Poëtas idem quod
ἀκρότης, insatiabilis, cum genit.
ex privativa part. α, & κρότος,
ἀκρότης, pro quo etiam dicitur

Tom. II.

κρότις, ὦ, fatio. α. 346.

Ἀκρότης, audi, præs. imperat. ἀκρό-
της, 2. sing. aor. 1. act. opt.
audiveris, α. 720.

Ἀκρότης, pl. num. a. 1. part. ver-
bi ἀκρότης, audio. f. σω. p. κρ. p. m.
ἡκρὰ & Att. ἀκρότης. §. 695.

Ἀκρότης, Ionicè pro ἀκρότης, summa.
neut. ἀκρότης. ἀκρότης, in su-
perl. α. 667. θ. 7.

Ἀκρότης, α, ὁ κ' ἡ, anceps, dubium.
Them. κρινέω, secerno, judico.
α. 311.

Ἀκρότης, vespertinus. comp.
ex ἀκρότης, α, ον, summus, &
κρίσις, κρίσις, τὸ, caligo. item
crepusculum. α. 567.

Ἀκρότης, nomen proprium mulie-
ris. θ. 249.

Ἀκρότης, litus. ἀκρότης, dat. pl. lito-
ribus. ab ἀκρότης frango, quod ibi
fluctus frangantur. & ἀκρότης
munus, donum. α. 32.

Ἀκρότης, dat. pl. Poëticus, ab
ἀκρότης, ἡ, ἡ, radius solis. ab
ἀκρότης, frango. radiorum sola-
rium est refractio. §. 760.

Ἀκρότης, acc. sing. mare, ἡ ἀκρότης, ma-
re: ὁ ἀκρότης, sal. solo genere diffe-
runt. §. 791.

Ἀκρότης pro ἀκρότης δι, ad mare. δι
postpositum accusativo, valet
ad. α. 631.

Ἀκρότης, errant. 3. singul. verbī
passivi, à verbo ἀκρότης, ὦμας,
vagor, erro, pro quo etiam di-
citur ἀκρότης, ἀκρότης, & per re-
duplicationem ἀκρότης, in pas-
sivo ἀκρότης, σοι, τῇ. α. 102.

Ἀκρότης, dat. sing. ab ἀκρότης,
ἡ, ὁ. clamor militum, dicen-
tium ἀκρότης. Gallicè, alarme.
Th. ἀκρότης, ἡς, ἡ, ἀκρότης. α.
382. differt ab ἀκρότης in enar-
rabilis.

N

Ἀκρότης

Ἀλάλκιν, *profligabat, arcebat, imperf. Ionic. ab ἀλάλκω. Thema est ἀλκή, ἥς, ἡ. robur, vires, §. 527.*

Ἀλαοσκοπιῶν, *speculationem, propriè cacet speculationem, comp. ex ἀλαός, cactus, & σκέπθωμαι, f. ψομαι, circumspicio. unde est σκοπή & σκοπία, αῖς, ἡ, specula, §. 466.*

Ἀλαπυδὼν, *imbecillum. ab ἀλαπίζω, diripio, vasto. Thema, λαπίζω, & λαπίσσω, evacuatio. §. 437.*

Ἀλαστος, α, ὁ, κὶ ἡ, *gravis, non obliuioni tradendus, Doricè, pro ἄλστος, à λήτω, f. στω. lateo. §. 467.*

Ἀλγ᾽, *pro ἄλγεα, ab ἄλγος, αἶ, τὸ, dolor, unde Latinorum algeo, frigeo, §. 133.*

Ἀλγινόεντες, *acc. sing. ab ἀλγινόεις, εντος, ὁ, molestus. Thema ἄλγος, αἶ, τὸ, dolor. ἀλγινόεσσαν, f. g. acc. cas. §. 226.*

Ἀλία, ας, ἡ, *Ionicè ἀλή, ης, ἡ, calor, seu tepor qui est ex Sole. §. 493.*

Ἀλίσσαζ, *vitare. a. 1. med. infinit. pro ἀλιύσσαζ, pro quo ἀλιύαζαζ & ἀλίσσαζ, per geminam syncopen (sic Rom. 3. v. 15. ἐκχίαζ pro ἐκχεῖν.) ab ἀλίω, molo. f. ἴσω, p. κω. item vito, caueo, §. 493. pro ἀλίω dicitur etiam ἀλιύω, itemque ἀλειύνω, effugio. §. 828. est versus ultimus.*

Ἀλιγίζω, *f. στω, p. κω. curo. hinc ἀλιγίντος. genit. cas. §. 171.*

Ἀλειίνω, *evito, vide in ἀλίσσαζ.*

Ἀλίλω, *vide paullo antè ἀλία.*

Ἀλεξιάρην, *imprecationum expultricem, ex ἀλέξω vel ἀλεξίω, arceo, depello, & ἀρᾶ, αῖς, ἡ. di-*

ra imprecatio. Est vox media, quæ modò in bonam partem accipitur & vertitur precatio, modò in malam, ut hic. §. 464.

Ἀλειφαρ, *απς, τὸ, pinguedo. ἀλειφω. f. ψω. a. 2. ἡλειφον. §. 553.*

Ἀλίσσαζ, *vide paullo antè ἀλίσσαζαζ. §. 505.*

Ἀλδίουμοι, *vide in ἀλίσσαζ.*

Ἀλειωρῆ, *Ionicè pro ἀλειωρᾶ, αῖς, ἡ. euitatio. Th. ἀλίω, vito. §. 404.*

Ἀληθία, *acc. sing. ab ἀληθής, verus. hinc ἀληθείω, Ionicè, pro ἀλήθειαν. §. 28.*

Ἀλιάκμωνα, *acc. sing. ab ἀλιάκμων, εν, ὁ. nomen fluvii, ex ἄλς, ἁλὸς, ἡ mare, & ἀκμή, ἥς, ἡ, cuspis, vigor, incrementum. §. 343.*

Ἀλίας, α, ὁ, κὶ ἡ, *non desinens. Thema, λιάζω, f. στω. agito. §. 611.*

Ἀλιύς, αἶ, ὁ, *piscator, propriè qui in mari piscatur. per syn. spec. piscator quiuis, Th. ἄλς, ἁλὸς, ἡ, mare.*

Ἀλιμῆδη, *nomen mul. q. d. quæ curat mare. ex ἄλς, ἁλὸς, ἡ, mare, & μῆδ, αἶ, τὸ, cura. §. 255.*

Ἀλίοιο, *Poëticè, pro ἀλίω, ex ἀλι, marinus. Th. ἄλς.*

Ἀλιτημῶν, *part. præf. pass. Ionic. ab ἀλιτῶ, pecco. α. 91.*

Ἀλιτρείν, 3. præf. pass. *malè agit, ab ἀλιτρείνω, pecco, quod est ab ἀλιτρός, peccator. Thema est ἀλιτέω, pecco, f. ἴσω, vel ἀλείτω, cujus aor. 2. ἥλιτον. §. 241. & 330.*

Ἀλκίοιο, *Ion. pro ἀλκίω, ab ἀλκίω, α, ὁ. nomen viri. Thema est ἀλκή, robur. α. 26.*

Ἀλκείδαο, *pro ἀλκείδης, Æolicè, à πο-*

- à nominativo ἀλκείδης, α, ο. nomen viri ab ἀλκή, *robur*, α. 112.
- Α'λκιμος, α, ο, κή ή, *robustus, fortis*. Th. ἀλκή, ής, ή, *robur*.
- Α'λκυμήνη, nomen fœminæ, q. d. *robur Luna*. Luna singulares habet influxus in *fœminam*, nec non in *Oceanum*, qui est quasi *mundi uterus*. α. 3.
- Α'λκτῆρας, acc. sing. ab ἀλκτῆρ, ἥρ, ο, *defensor, propugnator*. Thema ἄλκω, ab ἀλκή, unde ἀλάλκω profligo. α. 29.
- Α'λλ', pro ἀλλά, α. 37.
- Α'λλαι, nom. pl. ab ἄλλη, alia.
- Α'λλαν, *aliarum*, pro ἄλλων, *Æo-cè*, α. 260.
- Α'λλήλων, gen. pl. ἀλλήλοισιν dat. pl. Ion. pro ἐν ἀλλήλοις inter se. ἀλλήλας, acc. pl. Flectitur tantum per Genitivum, Dativum & Accus. pluralem, idque in tribus generibus. α. 135.
- Α'λλοῖω, acc. ab ἄλλω. α. 824.
- Α'λλοῖ, α, ο. *diversus*, ab ἄλλω, alius. α. 485.
- Α'λλω, ἄλλη, ἄλλο, alius, α, ud.
- Α'λλοτε, interdum, aliàs, adverb.
- Α'λλοτριος, α, ο. Thema est ἄλλω, alienus, non proprius.
- Α'λκυονες, α, ο. *falsus*, epitheton Oceani. Th. ἄλς, ἀλός, ή, mare.
- Α'λοχος, α, ή. *μφορ. αλόχω*, dat. ex α conjunctivo, quod est ex ἄμφο & λέχ, ι, το, *lectus*, quod fit in eodem lecto cum marito. 9. 886.
- Α'λως, ι, το, *lucus*. ex ἄλλομαι *salio*, quod arbores veluti è terra profiliant. α. 70.
- Α'λυκτοπέδησι, dat. pl. Ion. ab ἀλυκτοπέδη, *vinculum indissolubile*, q. d. ἄλυκτες πέδη, *indissolubilis pedica*, ἀλυκτες, metri causâ, pro ἄλυτες, ex α privat.
- & λύω, *dissolvo*. 9. 520.
- Α'λυξ, ι, το, *vitabit, fugiet*. fut. 1. med. ab ἀλύσκω, *vito*. F. ξω. Thema est ἀλείω *molo*: item *vito*. α. 363.
- Α'λφειον, ab ἄλφει, α, ο. nomen fluvii. 9. 338.
- Α'λφειῶσι, dat. pl. Poëticè & Ionicè pro ἀλφειῶσι, ab ἀλφειῶς, α, ο, *inventor*. ab ἀλφίω *invenio*. Th. ἄλφα, primæ alphabeti Græci litteræ nomen. α. 82.
- Α'λων, ής, ή. Thema. ἄλως, ω, ή, *area*. Spiritus mutatur in ortu. α. 806.
- Α'μ', pro ἄμφο, ἡνὰ, *cum*, Dat. ἄμφο βορρῆ cum tonitru. ἄμυδις Æolicè pro ἄμυδης. idem quod ἄμφο, *simul*. 9. 689.
- Α'μαιομαίετοιο, *indomiti*. αμαιομαίετος, α, ο, ex α intentivo. quod est ex ἄζαν, valdè, & μαιομαίω, *vahementer cupio*, impetu feror, qui animo est in praelia admodum pronus, αμαιομαίετον πῦρ. Th. μείω, *cupio*. α. 207.
- Α'μαξα, ης, ή, *currus, plaustrum*, quasi dicas ἄμφο ἄξονι, *cum axe*. α. 426. 427. 456.
- Α'μαρτη, *peccaverit*. 3. sing. a. 2. act. subj. ab αμαρτάνω *pecco*. f. αμαρτήσω, p. ἡμαρτήκη. a. 2. ἡμαρτον. ex α. priv. & μαρπτω, *allequor*.
- Α'μαρτῆνο, *cujus mense est prava*, ex αμαρτάνω *pecco*, & νόος, ής, *mens*, qui mente peccat. 9. 511.
- Α'μαρυσσε, imperf. pro ἡμαρυσσε, *splendebat*, verbi αμαρύσσω, ι. ξω. *fulgeo, splendo*, ex α επιθῆκη. & μαίρω *splendo*. 9. 917.
- Α'μεῖν, præf. infinitivi medii, *metere*. Thema est αμείω α. f. ἴσω *meto*.

- meto. Metere instar formicæ, nihil aliud est, quàm colligere, comportare. Est assiduitatis magistra. Prov. 6. s. 778.
- Ἀμαυροτέρα, Ionicè pro ἀμαυροτέρα, obscurior. ab ἀμαυρός, α, ὀν, obscurus. ex α priv. & μαίρω, splendo. s. 284.
- Ἀμαυροθεῖν, intercant, a. i. opt. pass. verb. ἀμαυρόω, ὦ, obfusco, obscuro. Them. ἀμαυρός, ὦ, ὀ. obscurus. s. 693.
- Ἀμβάλῳ, pro ἀναβαίνει, scansilis, pervius. Sic ἀμβαίνω. pro ἀναβαίνω. Thema est βαίνω, eo, t. βήστω. a. 2. ἔβλω. s. 681.
- Ἀμβολιστέρας, ὦ, ὀ. dilator operum, ex ἀναβάλλομαι, differo. procrastino μηδὲν ἀναβάλλομαι, & ἔργον, α, τὸ, opus. s. 413.
- Ἀμβροσίῳ, dat. sing. Ionicè pro ἀμβροσία. ἀμβρόσιος immortalis, ex α priv. & βροτός, ὦ, ὀ. mortalis. κατ' ἐπὶ τοῖς μὴ καὶ τροπῶν τῶν εἰς σίμω. s. 69.
- Ἀμβροσίῳ, α, immortalis pro ἀβροσίῳ. Th. βροτός, mortalis. s. 43.
- Ἀμέγαρεῖ, ardua, invidia carens. Thema μεζαίρω, invideo. s. 666.
- Ἀμετέωλον, præf. part. respondens, ἀμετέωλον, mutantes. ab ἀμείβω, t. ψω. commuto. In dialogis verba commutamus. construi solet cum Accus. a. 117.
- Ἀμειλίχων, gen. pl. ab ἀμείλικτος, α, ὀ καὶ ἡ, asper, durus. Th. μελίωσιν, mellitum reddo. s. 659.
- Ἀμεινόν, melius, comparativus ab ἀγαθός, bonus. Ceteroquin ἀμεινόν ex α epitatico & μείνῳ robur: sic ἀρείων est ex ἀρεῖ.
- ἀμείνομαι, ἀμείνω, acc. sing. m. g. a. 51. s. 19. Vide ἀγαθός.
- Ἀμολῶσιν, 3: pl. subj. negligent. ab ἀμολίω. negligo, hinc ἀμολής, ex α priv. & μείλι curæ est. s. 400.
- Ἀμύρτης, 2. sing. a. i. 2æ. subj. à verbo ἀμύρτω, privo. t. σω. ἀμύρτω pro ἡμύρτω, imperf. Ion. Th. μύρτω, σω, privo. a. 331.
- Ἀμηχανία, Ionicè pro ἀμηχανία difficultas, ab ἀμήχανος minime cautus, perplexus. ex α priv. & μηχανή, machina. ἀμήχανος, inexplicabilem. s. 496.
- Ἀμήσεις, f. i. ind. ab ἀμείω, meto. Vide paullò antè ἀμῶδα. s. 440.
- Ἀμητός, ὦ, ὀ, messis tempus: sed ἀμῆτος, α, ὀ, messis, ab ἀμείω meto. s. 384.
- Ἀμμις, pro ἡμῖς, Æolicè, nos. ab ἐγώ, ego. a. 87.
- Ἀμμιον, pro ἀνὰ μέσον, in medio. a. 209.
- Ἀμμιώ, talionem, propriè, mutationem, ab ἀμείβω mutuo. F. ψω. præf. med. ἡμμιώ. s. 334.
- Ἀμολγαίη, lactea. ab ἀμείλω. f. ξω. mulgeo, ich melcke. ἀμολγῆς, α, ὀ, tempus, quo mulgentur vaccæ. s. 590.
- Ἀμολγῆ, adverb. insatiabiliter, incessanter. ex α priv. & μολγῆς, ὦ, ὀ, linteum carptum quod vulneribus inditur. a. 361.
- Ἀμπαυμοῖ, solatium. pro ἀνάπαυμοῖ, αἰῶ. n. g. ab ἀναπαύομαι, quiesco. Th. παύω, finio, cesso. a. 2. ἔπαον. s. 55.
- Ἀμπέλαγος, per pelagum, per syncopen, pro ἀνὰ πέλαγος. θάλασσα, mare. sed πέλαγος, αἰῶ, τὸ, maris profunditas.
- Ἀμπυκίδω, acc. à nominativo ἀμπυκίω.

ἀμπυκίδης, ὤ, ὅ, *Ampyci filius.*
 ἀμπυξ, υἱος, ὅ. idem quod πῆ-
 κῆλαιον, *caliendum, reticu-*
lum muliebre. ab ἀμπύχῃ cir-
 cumdo. α. 181.

Ἀμυδῆ, Æolic. adverb. idem, quod
 ἄμω, *simul, cum.* α. 345.

Ἀμύνεω, acc. sing. ab ἀμύνων,
 οἶ, ὅ, ἱ. irreprehensibilis
 idem quod ἀμύνω. & valet
 idem quod ἄμω, qui ni-
 hil commisit τ' μυνήσῃ, h. e.
 derisione dignum. ἀ μύζω, ξω.
derideo. Sic dicitur per synco-
 pen Ἐ γάμω pro ἀμύνω. 9.
 264.

Ἀμύνοντις, præf. part. ab ἀμύνω,
 γυνω: item arceo, propello. f. ἰῶ.
 α. 1. ἡμῶν. p. γκα. α. 140.

Ἀμφ' pro ἀμφὶ idem quod ἄμφ',
 circa. α. 205.

Ἀμφαζαπῶντις, præf. part. pl. num.
 ab ἀμφαζαπῶ. ex ἀμφὶ & ἀζα-
 πῶν valdè diligo. α. 58.

Ἀμφαρυγίζον, imperf. Ion. cir-
 cumstrepabant. ab ἀμφαρυγίζω.
 circumstrepo, compositum est
 ex ἀμφὶ & ἀρυγίζω, quod est à
 Themate ἀρυγῶ, ὤ, ὅ. *strepit-*
us. α. 64.

Ἀμφικαλύπτει. 2. 1. act. ab ἀμφικα-
 λυπῶ, circumtego, ex ἀμφὶ
 circa, & καλύπτω, *tego, t. ψω,*
 p. φα, α. 2. ἐγκαλύπτει. α. 166.

Ἀμφίπτει, imperf. med. verbi ἀμ-
 φίπτωμαι, circa quidpiam versor,
 foveo, agito. ἄμφιπτι, 3. imperf.
 act. Ion. verbi ἀμφίπτω, perse-
 quor, foveo. Th. ἔπω, operor,
 sequor. 9. 696.

Ἀμφὶ præpositio circa, per τμή-
 σιν separatim circum. α. 73.

Ἀμφίς, Adverb. α. 701. *circum,*
seorsim.

Ἀμφιδάλη, aor. 2. med. subj. ab

ἀμφιδάλλω, circumjicio, cir-
 cumdo. f. λαῖ. p. βέλλω. α. 2.
 ἱκαλον. p. m. βέλλω. Th. βάλ-
 λω, jacio. α. 545.

Ἀμφι - βάλω, α. 253. per τμήσιν,
 βάλω pro ἱκαλλω. Imperf. Ion.
 Th. βάλω. α. 255.

Ἀμφιδάκτρον, ὤ, τὸ, rete quod à
 duobus utrimque projicitur in
 aquam. ex ἀμφὶ, circum, &
 βάλλω, jacio. α. 215.

Ἀμφιγυῖαι, οἶ, ὅ, utroque pe-
 de claudus, Vulcani epithetum.
 ex ἀμφὶ utrimque, & γυῖον, ὤ,
 τὸ, *membrum.* qui claudicat ex
 utroque pede. ἀμφοτέρω γυῖοις
 ἢ ποσὶ χυλῆς. α. 70.

Ἀμφιδάματι, genit. ab ἀμφιδά-
 μασι. nomen viri q. d. qui utrim-
 que domat. ex ἀμφὶ & δαμά-
 ζω, domo. α. 654.

Ἀμφιδιδῆ, est 3. sing. plusq. per-
 fecti medii, à δαίω, divido, con-
 vivor. scio, comburo. in α. 2.
 act. ἴδω. Hinc est præf. med.
 δίδω. Sicut à θάλλω τέθλα,
 à καίω κέκηκα, &c. α. 62.

Ἀμφικαλύπτει, 3. sing. α. 1. act.
 subj. ab ἀμφικαλύπτω. Th. κα-
 λυπῶ, *tego, t. ψω, p. φα, α. 2.*
 ἐγκαλύπτει. α. 555.

Ἀμφιλογίας, acc. pl. disceptatio-
 nes, quæ fiunt verbis, ab ἀμ-
 φιλογία, ubi ex utraque parte
 contenditur, ex ἀμφὶ & λέγω,
 dico. 9. 229.

Ἀμφιπελύνω. f. εὔσω. obambulo,
 comitor. Them. πελύνω, *verso;*
 pro quo Poëticè πελύνω, *verso.*
 α. 803.

Ἀμφιρρίτω, dat. ab ἀμφιρρίτῳ,
 circumflans, ex ἀμφὶ & ῥίω pro
 ῥίω, *fluo, f. εὔσω, p. ῥρίτω.* α.
 983.

Ἀμφιρῶ, nomen mulieris. 4. con-

- tractorum, ex ἀμφὶ & ῥίω, *fluo*. &c. §. 360.
- Ἀμφιτέτι, nomen mulieris, ex ἀμφὶ & τεῖζω *strido*. Fut. τεῖσω. à circumstrependo. §. 243.
- Ἀμφιτρώων, Nomen viri, ex ἀμφὶ *circum*, & τρώω, *attero*, *macerō*, *vexo*, τρώω propriè *foramen*. item *veterator*. α. 37. hinc
- Ἀμφιτρυωνιάδης, α, ὁ, filius Amphitryonis. Per epenthesein ῥ α metri causâ pro ἀμφιτρυονιάδης, α, ὁ. α. 165.
- Ἀμφιχάα, α. 1. act. infinit. ex ἀμφὶ & χέω *fundo*. F. χέω. Æol. aorist. 1. act. ἔχουσα. & per syncopen ῥ σ, ἔχουσα, & per novam ῥ υ syncopen, ἔχα. p. χέχουσα. perf. pass. κέχυμαι. α. 1. pass. ἐχέθην. α. 65.
- Ἀμφοτέρως, α, ον. *ambo*. dat. pl. ἀμφοτέροισι, Ion. α. 177. hinc
- Ἀμφοτέρωθεν, *utrimque*, adverb. Th. ἀμφω, *ambo*. §. 733. α. 171.
- Ἀμώματος, inculpatus. ἀμωμος, qui est absque omni labe. ex α priv. & μῶμος, α, ὁ, *probrum*, *dedecus*. item *derisor*. ab Hebr. מוּמָא *macula*. Hinc verbum μωμίζωμαι, ἔμωμαι, *cavillor*. proverb. paronomasticum ῥῆτον μωμίζωμαι ἢ μωμίζωμαι. α. 102.
- Ἀμῶνται, 3. pl. ind. pass. verbi ἀμῶω, ᾤ, f. ἴσω, *meto*. §. 599.
- Ἀν, vocola seu particula potentialis. Poëtæ alioquin pro ea ponunt α, αιν. α. 181.
- Ἀνά, præpositio, pro diversa significatione varios casus regens.
- Ἀναβάλλω, præf. inf. differre, procrastinare, Th. βάλλω, f. λῶ. jacio. α. 410.
- Ἀνάγκη, ης, ἡ. *necessitas*. ὡς ἀνάγκης *necessariò*. α. 15. §. 517.
- Ἀναγῶν, ducebant, 3. pl. imperf. Poët. icè. pro ἀνῆγῶν. ab ἀγω *duco*. f. ἔω. p. ἤγα, α. 2. ἤγῶν. α. 280.
- Ἀνάσπῳ, pl. insperata, ab ἀελλπῳ, insperatus. Th. ἐλπης, ἰδος, ἡ. §. 660.
- Ἀναιδέα, ex α priv. & αἰδώς, ὅ, ἡ, *pudor*. §. 312. ἀναιδής, ἰ, ὁ, κ, ἡ. ἀναιδείη, dat. sing. Ionice ut & ἀναιδείῃφι, φι enim per paragonem additur, ab ἀναιδέα, *impudentia*. hoc ab ἀναιδής, ἰ, ὁ, ἡ, *impudens*, ex α priv. & αἰδώς, ὅ, ἡ, *pudor*. αἰδώς verò ex α priv. & αἰδῶ *video*, ab intuendi fuga. α. 359. & 324.
- Ἀναιστος, inculpatus. ex α priv. & αἷστα. ἡ. *causa*. α. 827.
- Ἀνακτα, acc. sing. ab ἀναξ, *rex*. ἀνακτες. α. 179.
- Ἀνάξεν, fut. 1. act. infin. ab ἀνάσσω, *regno*. F. ἀνάξω. p. χα. α. 1. ἤναξα & Ionic. ἀναξα. Distinguitur ab ἀνάγω. F. ἀνάξω ex sola contextus serie. §. 491.
- Ἀνάπνοστος, non respirans. ex α priv. & πνέω, *spiro*. f. πνέω. §. 797.
- Ἀνάσσει, præf. ind. vide ἀνάξεν.
- Ἀνασσεισάτω, quatiens, est f. g. part. α. 1. act. Poët. ab ἀνασσειν, *quatio*. Thema est σείω, *moveo*. f. σείσω, p. σέσειχα. α. 344.
- Ἀνασον, Ionicè & Poët. pro, ἤνασον, 3. pl. imperf. act. ab ἀνάσσω, *regno*. Vide ἀνάξεν. §. 1015.
- Ἀναστροφᾶν, converte. præf. infin. act. pro imperativo. Hellenismus, ab ἀναστροφάω *verto*. Thema est στρέφω. verbo f. ψω. p. ἔστρεψα. α. 2. ἔστρεφον. hinc στροφῆ,

Φῆ, ῆς, ῆ. *versio, flexus*, & hinc *στροφάω*, *verso*, *circumago*, Poëticè *στροφάω*, *idem*. α. 121.

Ἀΐαυδς, α, ο, ῆ. *mutus*, *idem* quod ἄφωνος. Th. ἡ αὐδή, *vox*. §. 797.

Ἀΐαυρος, nomen viri, sine aura, vento. Th. αἶρος, *aura*, *ventus*. item *torrens* & , tum est ex α valdè & νάω *fluo*. α. 477.

Ἀναχάσασθαι, α. 1. med. infinit. Poëticè, pro ἀναχάσασθαι, ab ἀναχάζω, *recedo*. Them. χάζω. F. αἶσα. *recedo*. α. 336.

Ἀναφυσίωντις, præf. part. videtur oriri à φυσίω, *in flo*, hinc φύσα, ας, ῆ, *foliis*. Thema φυσίω *sufflo*. Sed esse à φυσίαω, *anhele*, patet ex declinatione hujus part. Nam pro ἀναφυσίωντις, dicunt Poëtæ ἀναφυσίωντις, ab ἀναφυσίαω, ὦ. Poëticè ἀναφυσίω: sicut pro ὀρέω, ὀρέω dicunt ὀρέω, ubi ο μικρόν præponunt præcedente syllaba brevi, ω verò præcedente syllaba longa. ἀναφυσίωντις verò ab ἀναφυσίω, contractè ἀναφυσιόντις, neque ω habet, neque ο ante se ferre potest. α. 211.

Ἀναψύξαι, α. 1. aët. infin. ab ἀναψύχω, *refocillo*, *recreo*. Sicut ventus æstuantem reficit, ita quies laboribus exhaustum. Th. ψύχω, f. ξω, *refrigero*. α. 608.

Ἀνδιχα, pro ἀνιάδιχα, *divisim*. Adv. à διχα *dupliciter*. Thema δις *bis*. α. 13.

Ἀνδρα, acc. sing. ἀνδράσι, dat. pl. ut & ἀνδρῶσι, sed hic est Poët. & Ion. ab ἀνῆρ, ο, vir, g. ἀνδρῶς. α. 271.

Ἀνδρογῆας, *viripara*, quæ parit maiculum. Sermo est de tempestate seu de die Lunæ. Com-

ponitur ex ἀνῆρ, ο, vir, & γένεσθαι, *nascor*, quod in præf. med. habet γένεσθαι. Inde γένος, *generatio*. α. 783.

Ἀνδροχασίας, accus. pl. *strages* seu *caedes virorum*, ab ἀνδροχασία, ας, ῆ, in dat. ἀνδροχασίῃ, Ion. ab ἀνῆρ, vir, & χρίνω, *occido*. F. κρινῶ. P. aët. ἔκχρησα. præf. med. ἔκχρησα. §. 228.

Ἀνδρομεία, genit. ab ἀνδρόμειος, *virilis*, per syn. speciei, *humanus*, *idem* quod βρόπιος, ἀνθρώπιος. Them. ἀνῆρ, ἀνδρῶς, vir. α. 256.

Ἀνδροφόνειο, gen. Ion. ab ἀνδρῶφονος, qui virum occidit. ab ἀνῆρ, vir, & φίνω, *occido*, quod in præf. med. πέφονα. α. 98.

Ἀνίηκε, perf. Aët. pro ἀνῆκε, Atticè. ab ἀνίημι. remitto, relaxo, f. ἀνῆσω. α. 2. ἀνῆω. Th. ἴημι. mitto. §. 495.

Ἀνέθηκα, α. 1. aët. ab ἀνατίημι, impono, dico. Th. τίημι, pono. α. 658.

Ἀνελόντι, acc. part. α. 2. aët. ab ἀναιρέω, aufero, tollo. in α. 2. aët. ἀνείλον, in part. α. 2. aët. ἀνελών, ὄντος, ὁ ἀνείλετο, *sustulit*. α. 2. med. ab ἀναιρείσθαι, ἔλασθαι, aufero. Th. αἰρέω, ὦ, capio, f. ἦστω, p. ἤρηκα. α. 2. εἶλον. α. 746. §. 553.

Ἀνέμους, α, ο, ῆ, ventus. ἀνέμοιο. gen. Ion. ἀνέμοισι, dat. pl. Ion. α. 645.

Ἀνέπιξτος, α, ο, ῆ, *imperfectus*, ab ἐπιξίω, in superficie rado, seu scalpo; inde ἀνέπιξτος, scalpendo aut dolando non perfectus. Thema ξίω, rado, polio. F. ξίσσω. α. 746.

Ἀνέπικλιν, gen. pl. *nondum confectis*, vel libatis, h. e. in mensa

- appositis. ab ἐπιρρίζω, sacrifico. Thema, ρίζω, facio. F. ρέζω, & ἔρζω. p. ἔρρεχα. præter. pass. ἔρρεγμαι, &c. a. 1. part. ριχθεὶς. p. m. ἔροχα & ἔοχα. s. 748.
- Ἀνίρ, acc. pro ἀνέρε, vide in ἀνδρα. s. 751.
- Ἀνιρεψαμύμη, abripiens, a. 1. med. part. à verbo ἀνιρείπομαι, ex ἀνά & ἐρείπω, everto, attraho. f. ψω. §. 990.
- Ἀνφαίνε, imperf. ab ἀναφαίνωμαι, appareo, manifestus reddor. Th. φαίνω, f. αὐῶ, in lucem profero, p. πέφηνκα, a. 1. ἔφηνκα, a. 2. ἔφανον. p. m. πέφηνκα. §. 710.
- Ἀνήχασον, 3. pl. a. 2. Att. subduxerunt, pro ἀνήχον, verbi ἀνάγω, subduco, f. ἀνάξω, p. ἀνήχα, a. 1. pass. ἀνήχθην. Th. ἄγω. duco. §. 626.
- Ἀνήκεις, s, o, κ, η, ab ἀκίω fano, vel ἀκίομαι, ἔμαι, f. ἔσμαι, & ἔσμαι. §. 612.
- Ἀνήτορα, acc. sing. ab ἀνήτωρ, iners, ex α priv. & ἀνής vir. s. 751.
- Ἀνής, vir, ἀνδρὸς, ἀνδρὶ, &c.
- Ἀνθεῖ, 3. person. præsent. ab ἀνθίω, floreo, f. ἦσω, p. κα. ab ἀνθῶ, s, o, τὸ, flos. s. 582.
- Ἀνθεια, η. nomen proprium loci. a. 381.
- Ἀνθεμέσιον, acc. sing. f. g. ab ἀνθεμέσις, s, o, s, floridus. ab ἀνθεμνί, s, o, τὸ, flos. Th. ἀνθῶ, s, o, τὸ, flos. §. 878.
- Ἀνθεσιν, dativ. pl. ab ἀνθῶ, s, o, τὸ, flos. s. 75.
- Ἀνθεῖσι, 3. person. pl. ind. Doricè pro ἀνθεῖσι, & hoc pro ἀνθεῖσι, florent, ab ἀνθίω. ῶ, f. ἦσω. floreo. Th. ἀνθῶ, s, o, τὸ, flos. s. 254.
- Ἀνθη, η, η, nomen urbis. a. 474. quidam scribunt Ἀντη.
- Ἀνθρωπῶ, s, o, κ, η, homo, apud Platonem in Cratylo, ἐτυμολογεῖται, quasi ὡς ἀνθρώπων ἀὐτοῦ, attentè considerans, quæ vidit. vel ita dictus, παρὰ τὸ ἀνω ἀρεῖν, à sursum aspicendo. s. 472.
- Ἀνίσκει, Poëticè, pro ἀνίσκει, 3. pers. imperf. ex ἀνά & ἵημι: in imperf. ἀνίλω, η, η. & Poëticè, ἀνίσκον, s, s, ut ἐτύπτοσκον pro ἐτυπτον. Sicuti pro ἡλίκαμ Poëtæ dicunt, ἔσκον, s, s. Th. ἵημι, vel ἵω, mitto, f. ἦσω. p. ἔηκα. aor. 2. ἡλῶ. aor. 2. imperat. ἔς. §. 157.
- Ἀνίλω tristitiam, acc. ab ἀνία, Ionicè ἀνίη, η, παρὰ. §. 611.
- Ἀνίκη, s, o, κ, η, invictus. ἀνίκαω vinco, f. ἦσω. p. νίκηκα. a. 1. νίκηκα. §. 489.
- Ἀνιόν, aor. 2. part. propriè sursum euntem, h. e. orientem, ab ἀνίημι: ex ἀνά, ἀνά & ἔμαι, eo, seu ἵημι, idem quod ἔμαι. hinc a. 2. aor. ἦον, s, s. tamquam ab ἔω, sicut à λείπω est ἔλπον, &c. s. 728.
- Ἀνίπτισιν, dativus pl. Ion. ab ἀνίπτω, s, o, κ, η, ex α priv. & νίπτω, f. ψω. lavo. s. 725.
- Ἀνιστάμεν, præf. part. ab ἀνίσταμαι, exsurgō. Th. ἵστημι, sto, f. ἵστη. p. ἵστηκα, a. 2. ἵστη. s. 577.
- Ἀνολβίη, dat. Ionicè pro ἀνολβία, miseria. ex α priv. & ὀλβίω, beatus. Th. ὀλβῶ, s, o. felicitas. q. d. ὀλβῶ βίω. s. 219.
- Ἀνός, inossis, ex α priv. & ὀσίων, s, o, τὸ, os, ossis s. 524.
- Ἀνσπίς, pro ἀνασπίς, percurrit

- currit. ab ἀνά, & εἰς, ver-
to, f. ψω, p. φω. a. 2. ἵστατον.
S. 763.
- Ἀντί, pro ἀντί, è regione, & pro-
inde accentus in prima non de-
bet esse. s. 727.
- Ἀντί, contra. Adv. Poët. item
coram. hinc ἀντί, obviam ve-
nio, f. ἴσω. ἀντίον, idem quod
ἀντί. a. 432.
- Ἀντιβάλλω, a. i. act. ab ἀντί-
λέω, occorro, item nanciscor,
cum Genit. F. ἴσω. præt. ἀντι-
βάλλω. Th. βάλλω, jacio, per-
cutio. a. 439.
- Ἀντί, præpositio, pro, loco.
- Ἀντί, Adverb. è regione, idem
quod ἀντίον. ab Adj. ἀντί, a.
ον, ex adverso stans. Th. ἀντί,
pro. s. 481.
- Ἀντιβόλλω, obviam, Adv. ab ἀντί-
βω, adversus. ex ἀντί & βία,
ας, ἡ. vii. a. 150.
- Ἀντιβόλλω, a. i. act. infinit. Vi-
de ἀντιβάλλω.
- Ἀντί, Ionicè pro ἀντί, ex ἀν-
τί, adversus. Th. ἀντί.
- Ἀντιφείζω, præt. inf. propriè ob-
viam se offerre, item contendere,
ab ἀντιφείζω, f. ἴσω. p. χρ. ex ἀντί, & φείζω, fero. f. ἴσω, a. i. ἡνυχα. S. 609.
- Ἀντί, dat. sing. ab ἀντίον, a, τὸ, antrum. S. 483.
- Ἀντί, pl. num. ab ἀντί, οὗτος, ἡ. propriè, ambitus tota in cur-
va: item orbita. a. 64.
- Ἀντί, part. a. i. act. pro ἀντί-
σας, Poët. ab ἀντίω vel ἀντίω
& ἀντίω, perficio a. i. ἡνυχα. Notetur τρωϊσι, ἀντί-
σας pro ἀντίσας metri causâ, emensus. s. 635.
- Ἀντί, i. sing. præt. med. ab ἀντίω jubeo, f. ἀντίω, a. i.
- Ἀντί, præt. med. Ἀντίω seu ἀντίω. s. 367.
- Ἀντί, 2. sing. a. i. act. opt. ab ἀντίω, seu ἀντίω, frango. F. ἀντί. a. i. ἡνυχα. ἀντίω. 3. pl. a. i. act. opt. Æolic. ἀντίω, ας, s. in 3. pl. ἀντίω, pro ἀντίω, ας, ας, in 3. pl. ἀντίω. s. 436. & 440.
- Ἀντί, u, Poëticè pro ἀντί, sine hospite. Th. ἡνυχα, u, ὅ, hospes, peregrinus. s. 715.
- Ἀντί, acc. sing. ab ἀντί, οὗτος, ὅ, axis, circa axem rota agitur, & circumagitur, axe immoto manente. s. 424.
- Ἀντί, ἡς, ἡ, cantus. à præt. med. ἡνυχα. Thema. ἀντίω cano. ἀντί, ὅσι, dat. pl. Ion. s. i.
- Ἀντί, ὅ, ὅ, cantor. Vide suprâ ἀντί. s. 26.
- Ἀντί, u, ὅ, ἡ, domo carens. ex a priv. & οἶκος, u, ὅ, domus. s. 602.
- Ἀντί, u, ὅ, ἡ, impiger. ex a priv. & ὄκος, u, ὅ, pigritia, ex u & κίω moueo, quia pigri sunt veluti trunci, & vix se movent. s. 485.
- Ἀντί, ὄκος, τὸ, ensis. ab ἀντίω tollo, suscipio. a. 221.
- Ἀντί, u, ὅ, illæsus. ab ἀντίω, vulnere. f. ἴσω. a. 157.
- Ἀντί, pro ἀντί. ab. s. 28.
- Ἀντί, præposit. pro ἀντί, sicut πρὸς pro πρὸς, &c. Poëticè. Alia exemplaria habent ἀντί. a. 409.
- Ἀντί, mollia. h. e. juvenilia. ab ἀντί, ὅ, ὅ, ἡ, mollis, quasi ἀφάτος ab ἀφάτος tactus, quia mollia faciliè tanguntur. hinc ἀντί, dat. pl. Ion. pro ἀντί, ὅσι, S. 9. & 989.
- Ἀντί, iners. pro ἀντί, ὄκος, ex a priv. & παλάμη, ἡ, unde

unde Latinorum *palma*, manus. s. 20.

Α'παλήσεται, *vagabitur*, fut. 1. med. ab ἀλῆμι vel ἀλάομαι, ᾠμαι, *vagor*, *erro*. in fut. ἀλήσσομαι. & in compos. ἀπαλήσσει. α. 409.

Α'παλόχευς, genitiv. ab ἀπαλόχευς, οἷος, ὅς, ἡ, quæ tenellum seu molle corpus habet, ex ἀπαλός, ὤ, ὅ, tener, mollis, & χεῦς, οὖς, ὅ, *cutis*. Thema χροῖα *color*. s. 519.

Α'παίδως, adverb. idem quod αἰδῶ, *sine*, abique. 9. 386.

Α'πανήσας, *recusare*. a. 1. med. inūnit. ab ἀπανάσσομαι, *recuso*. a. 1. ἀπώλυάμην ex δ'πὲ & ἀναίσσομαι *recuso*, quod est ab αἰνέω, *laudo*; item *aff. nti. r.* s. 454.

Α'παντες, acc. sing. ab ἅπας, ἅπαντες, ὅς, ἡ, *omnis*, & in genit. ἀπάντων, ἀπάσης, ἀπάντων, &c. gen. pl. ἀπανσέων, Ionicè pro ἀπανσῶν, dat. pl. ἀπανσιν. ex ἅμα, *simul*, & πᾶς, *omnis*. s. 689.

Α'πάντη, *ubique*. adverb. Th. πᾶς, ὅ, *omnis*. 9. 524.

Α'πανσῶν, gen. pl. Ion. pro ἀπανσῶν. Vide in ἀπαντες. 9. 79.

Α'πάτη, ἡ, *fraus*. ex α priv. & πάτος, ὤ, ὅ. *via*, quum à vera via abducimur, th. ἀπατίω, *decipio*. hinc, ἀπαπών, ἄν, ὅ, *impostor*. 9. 224.

Α'πατήσας, f. 1. verbi ἀπατίω, *fallo*, f. ἥσω p. ἡπάτηκα. s. 46.

Α'πιδιργεῖν, *caput amputasset*, a. 1. aēt. indicat. ex δ'πὲ & δι-εργεῖν *cervicem abscindo*. ex δι-ρη, seu διρη, ἥς, ἡ. *cervix*, *collum*. & τίμω *feco*, in præt. med. πίμω, *refecui*. 9. 280.

Α'πέριτος, ὤ, infinitus. ex α priv. & πέρις, αἰ, τὸ, *finis*. α. 204.

Α'πέριτος, acc. sing. ab ἀπερίτων, οἷος, ὅ, ἡ. infinitus. ex α priv. & πέρις, αἰ, τὸ. *terminus*. s. 160.

Α'πέκτεινεν, 3. sing. a. 2. aēt. indic. ab ἀπεκτείνω, *occido*. Th. κτείνω. *occido*, f. κτείνω. p. ἐκτείνω. a. 1. ἐκτείνω. a. 2. ἐκτείνω. p. m. ἐκτείνω. α. 11.

Α'πελάμπω, imperf. pass. th. λάμπω, *splendo*. f. ψω, p. φω. a. 1. ἤλαμψα. α. 72.

Α'πελείβει, 3. sing. imperf. med. ab ἀπελείβομαι, *destillo*. Th. λείβω, *libo*, *fundo*. f. ψω. p. λείβω. α. 174.

Α'πεινήσων, 3. pl. a. 1. med. ab ἀπεινήσκειν, *recordor*, seu ἀπεινήσκειν, th. μνήσκειν, *memoro*, f. μνήσκειν, p. μνήσκειν, a. 1. ἐμνήσθην. 9. 503.

Α'πίοντες, gen. part. pro ἀπίοντες, Ionicè, ab ἀπειμι, *absum*. part. ἀπών, ὤσα, ὄν. s. 267.

Α'πίοντος, ab ἀπίσας, αἰ, τὸ, ὅ. nomen viri. q. d. *qui non cecidit*. 9. 331.

Α'πίοντες, 3. plur. a. 1. pass. Æolicè vel Boeoticè pro ἀπιστεύθησαν, *proruperunt*. Sic ἐπύθησαν pro ἐπύθησαν Æolicè, poëticè σ duplicatur & s abjicitur. Th. σείω, vel σεύω, *moveo*, *agito*. f. σω. p. σω. a. 1. ἴσσω. 9. 163.

Α'πίοντες, 3. sing. plusq. perf. pass. pro ἀπιστεύοντες, à σεύω in præt. pass. σέσωμαι, poëticè ἴσωμαι, item ἴσωμαι. 9. 859.

Α'πέχουσιν, *omittant*, *abstineant*. 3. pl. præt. sub. ab ἀπέχω, *abstineo*. f. ἀφίξω. Th. ἔχω, *habeo*. s. 645.

Α'πήμας, ὅς, ἡ, *illafus*. Th. πήμα, τὸ, τὸ, *noxa*. unde πήμας, αἰ, τὸ, *noceo*, hinc & ἀπήμας, αἰ, τὸ, *noceo*, hinc & ἀπήμας, αἰ, τὸ, *noceo*.

μων, ον, ο, κ, η, illæsus. 9.
955. s. 670.

Α'πό-- ήμησε demessuit, a. 1. Ind.
ab αμείω. f. ήσω. Vide in ήμησε.
9. 180.

Α'πλώης, ί, ο, η. immitis, ex
ἀπὸ & λῶϊα, habena. π non mu-
tatur in φ. more Æolum, qui
fugiunt aspirationem. α. 273.

Α'πήυρα, abstulit. 3. sing. imperf.
act. ab ἀπαυράω eripio. Them.
αῦρα, aura. ἀπαυράω ergo est
quasi τὴν ἀνάπνοσιν ἀφαιροῦμαι,
aufero respirationem. h. e. occi-
do. α. 428.

Α'πρωρῦντ', pro ἀπρωρῦντο, suspen-
si erant, pl. imperf. med. indic.
Doricè pro ἀπρωρῶντο, ab ἀ-
πρωρίω, ὦ, ex sublimi depen-
deo. Thema est αἰωρίω, ὦ. sur-
sum tollo. f. ήσω. α. 234.

Α'πίσια, η. diffidentia. à πίσις, fi-
des. Th. πῖθω, σω, persuadeo.
s. 372.

Α'πλάσος, pro ἀπίλασος, cui appro-
pinquare tutum non est, à πέ-
λας, adverb. propè, intractabi-
lis. Alii vertunt, inefficatus, in-
formis, ex α priv. & πλάσος,
fictus, à πλάσσω, fingo. & Att.
πλάττω. s. 148. θ. 151.

Α'πλάι, Doricè pro ἀπληι, &
hoc pro ἀπλητος magnitudi-
ne immensus, inaccessus. per
syncopen ῥ σ. Them. πληῖω,
πλεί, plenus. vel quidam ἀ-
πλάτος, idem esse dicunt cum
ἀπλάσις, cui appropinquare tu-
tum non est. Th. πέλας (ad-
verb.) propè 9. 153. & 709. 3/5.

Α'πό, à, ab, præpositio, genit.
regens. ἀπὸ δειπτός, à convivio,
h. e. post convivium, ἀπ' ὀρχῆς
ab initio.

Α'πογομιωθείς, part. a. 1. pass. ab

ἀπογομιόω, nudo. f. ου. Them.
γυμνός, ὤ, ο. nudus. s. 730.

Α'ποδύναι, a. 2. act. infinit. ab
ἀποδίδωμι, reddo, th. δίδωμι,
do, f. δώσω, p. δίδωκα, a. 2.
ἰδων. s. 349.

Α'πόδριπ, præf. imperat. decerpe.
ab ἀποδρίπω, decerpo. f. ψω.
hinc δρίπανον, α, τὸ. falx. s.
611.

Α'πό-- δύσαι, exuere, spoliare, a. 1.
act. infinit. ab ἀπιδύν, exuo.
Thema, δύω. Linea hæc--solet
τμησιν notare. Vide in δύσαι. α.
329.

Α'πό-- ἔληται, 3. sing. a. 1. med.
subj. ab ἀφαιροῦμαι. Vide in
ἔληται.

Α'ποτίειναι, a. 2. med. infinit. ab
ἀποτίημι, depono. Th. τίημι.
s. 762.

Α'ποθρῶσκωσι, defiliunt. 3. pl. præf.
subject. Thema θρῶσκω, salio.
α. 375.

Α'ποθύμιον, invisum, alienum ab
animo. ex ἀπὸ & θυμός, ὤ, ο,
animus. s. 710.

Α'πό-- κίρει, incidit, 3. sing. a. 1.
act. ab ἀποκείρω detondeo, item
decutio, spolio. Thema κείρω.
F. κείρω. & κείρω. Vide in κίρει.
α. 419.

Α'ποκρύπτει, vel ἀποκρύπτεισσι,
Ion. pro ἀπικρύπτει, 3. sing. im-
perf. actiui. α, pro ε, ἀνώμαλον.
ab ἀποκρύπτω, occulto, abscondo,
f. ψω, p. κέκρυφα, a. 2. ἔκρυ-
βον. Th. κρύπτω, abscondo. 9.
157.

Α'πολείψαι, part. a. 1. act. ab ἀπ-
λείπω, relinquo, f. ψω, p. φα. a. 2.
ἔλιπον, p. m. λείλοιπα. θ. 793.

Α'πολήγει, 3. sing. præf. act. opt.
ab ἀπολήγω, desino. Them. λήγω,
cessare facio. s. 488.

Α'πόλ-

Α'πέλωμαι, 3. person. singul. ab
ἀπώλωμαι, *perdo*, a. 2. med.
ἀπώλωμαι, *perii*. Thema ὄλω-
μαι, *perdo*, f. ὄλεσω, p. m. ὄλα.
& Att. ὄλωλα, a. 2. m. ὀλόμην.
s. 763.

Α'πέλω, οἶ, ὅ, Sol, eo nota-
tur, prout Latini dicunt, *Non
semper videt Apollo*. Plato in Cra-
tylo derivat παρὰ τὸ ἀπώλειν,
quod nos liberet à malis, nem-
pe à frigore, & sterilitate, quæ
Solis tribui queunt, ceu Dei or-
gano. α. 68.

Α'πέλω, 3. sing. a. 2. med. optat.

348. Vide paulò antè ἀπώλω. s. 46.

Α'πέ-- λύσας, a. 1. act. infinit. ver-
bi λύω solvo, vide λύσας.

Α'περιέρχεται, fortitur, 3. præsent.
Thema, μείρω, *partior*, seu
potius μείρομαι. præt. med. ἤμ-
μεν, pro μίμεν. præt. pass.
ἐμμεσθαι, & Attic. εἴμεσθαι.
s. 578.

Α'πεπορεύσασθαι, acc. part. a. 1. act.
ab ἀποπέω, *al. cundè reverteror*.
Thema, πορεύω, *redeo*. f. ἔσω. s.
735.

Α'πεπορεύειν, remittere. præf. inf.
Th. πέπω, *mitto*. f. ψω. p. φω.
s. 87.

Α'πεπείσασθε, part. præf. f. g. ab ἀπ-
τίω, pro πτώ poetice πείω, f.
πέτω, flo. spuo. s. 324.

Α'πέποθεν, adverb. procul. The-
ma πεθ', ante. s. 390.

Α'πεπείρω, a. 2. med. part. ab
ἐπιπείρωμαι, *avolo*, ex ἀπ' &
ἐπιπείρωμαι. volo, as, f. πείσωμαι,
a. 2. ἐπείω. a. 2. m. ἐπείωμαι,
part. πεπείρω. s. 185.

Α'πεπείρασι respuunt, 3. plur. ind.
præf. Th. πείω, spuo. f. πεί-
σω, p. ἐπείω, a. 1. ἐπείω. s.
726.

Α'περιέρχεται, concitatæ, præf. pass.
part. f. g. pl. num. Th. ἔρχομαι,
ἐρχομαι, pro ἔρω, *excito*, f. ἔω,
vel ἔσω. s. 9.

Α'περραΐσκειν, fut. 1. act. inf. ab
ἀπέρραϊν, *destruo*. item *careo*.
Thema, ραΐν, *profligo*, *destruo*.
f. σκ. p. ἔρρασκω. θ. 393.

Α'περρίψον, projecturo. dat. sing.
f. 1. part. Th. ῥίπιν, *projicio*,
f. ψω. p. φω. p. m. ἔρριπται. α. 215.

Α'περρύται, gen. sing. ab ἀπέρρυνται,
deorsum fluens, ἀπέρρυνται. The-
ma ῥύν, idem cum ῥίω. fut. ῥέ-
σω, *fluo*. s. 595.

Α'πέ-- τίμω, 2. sing. a. 2. med.
opt. ab ἀπείμω. Vide in τί-
μω. s. 425.

Α'ποπίνυται, 3. person. sing. à
πίνωμι & πίνωμαι, idem quod
Thema πίνω, *punio*, *honoro*. f. σκ.
s. 247.

Α'πείσῃ, luat. a. 1. subj. 3. pers.
Th. πίνω, *punio*. s. 260.

Α'περιμήξας, part. a. 1. act. ab ἀπ-
τμήζω, *abscindo*, f. ξω. a. 2. pass.
ἐτμήγην. pro ἀπείμω. The-
ma, τίμω, *seco*. s. 190.

Α'περρώροι, *privati*, per synco-
pen pro ἀπερρωμένοι, part. a. 1.
med. à verbo ἀπερρίζω, proprie
abduco in montem, Ionicè pro
ἀφορίζω, *extermino*. ab ἔρως, s.
terminus, vel ab ἔρως, σκ, τὸ,
& Ionicè ἔρως, σκ, τὸ, *mans*.
α. 173.

Α'πεφθιμένον, gen. sing. part. præf.
ἀπφθίμηναι, *mortuus*, per syn-
copen pro ἀπφθιμένον, verbi
ἀπφθίω, *perdo*. à φθίω, f. ἴω,
perdo. Th. φθίω, *corrumpo*.
s. 606.

Α'πεφθινύσκει, 3. pl. præf. ind. à
φθινύω, *perdo*. Them. φθίω.
s. 243.

Α'πε-

Α'πεφρίσκει, perdiderit, 3. sing. a. 1. aet. opt. Æolicè pro ληφρίσκει. à φρίω, perdo, pro quo etiam dicitur, φθινόγω. Them. φρίω. 1. 666.

Α'πύρῳ, dat. singul. ἄπυρος οἶκος, frigida domus. Th. πῦρ, υἱός, πῖ, ignis. 1. 525.

Α'πώλισεν, perdidit, a. 1. aet. indic. Th. ὀλῶμι, perdo. f. ὀλέσω, p. ὀλίγω. Att. ὀλώλις. 2. 2. m. ὀλόρω. p. m. ὀλα, Attic. ὀλωλα. 1. 246.

Α'ρ, per metathesin pro ρά, particula expletiva, certè, utique. 9. 838.

Α'ρ pro ἄρῳ. Differunt ἄρῳ, ἡτις, ἄρῳ ἂν, & ἄρῳ, ἡ, ἡ. precatio: item imprecatio. Sæpè redundat, & est μέλειν συμπαρωμαζήκων. Vide 1. 49.

Α'ρῶ, execratio, noxa, damnum. Ionicè δρῶ, ἡς. 9. 657.

Α'ρῶδυνται, pl. num. part. præf. f. g. concutientes non sine stridore, Doricè pro δρῶδυνται, ab δρῶ-βίω, ὦ, strepitum seu fragorem edo. f. ἡσσω. p. κρῶ. Th. ἄρῶος, 1. ὦ, strepitus, propriè armorum cadentium in terram. δρῶ-πας, sonus corporum, aut fragor aquarum delabentium. φλοῖος sonus fluctuum in mari. ἡρῶ sonus reciprocus. φθόγῳ sonus vocis humanæ. βροῦς sonus ignis crepitantis. τῶος sonus fidium. κλύπας sonus ex percussione ortus, &c. 1. 249.

Α'ραιῖς, acc. pl. f. g. ab δρῶος, αἰ, ὦν, rarus, 1. ἄν. 3c. πυκνός, densus. 1. 809.

Α'ρῶξ, a. 1. Ion. pro ἡρῶξ, & ἄρῶξεν pro ἡρῶξεν. a. 1. ind. Ion. ab δρῶος. f. ξω. amputo, abscindo.

Α'ρῶμαι, g. f. pl. num. part. med. ab ἄρῳ, ἄρῳ. fut. Æolicum est ἄρῳ (pro δρῶ) unde ἄρῳ, δρῶ-σάμμος, in præf. med. ἡρῳ, & τα-ετα reduplicatione ἄρῳ, Poëtice ἄρῳ, adaptatus fuit. 1. 271.

Α'ράχνης, 1. ὦ, araneus, & ἀρά-χνης, tela araneorum. 1. 475.

Α'ργαῖος, 1. ὦν, Argæus, ab ἄργῳ, 1. ἡ. nomen urbis in Peloponneso. 9. 484.

Α'ργαῖε, pro δρῶαῖε, ab δρῶ-αῖος, 1. difficilis pro ἀλγῶος, ab ἄλγος, 1. ὦ, dolor, priori λ mutato in ρ, ad vitandam κρῶ-φωσίαν. Th. ἔργον, opus. 1. 741. 9. 880.

Α'ργείω, vide paullo ante δρῶαῖος. 9. 12.

Α'ργειφόντης, Argi occisor, epitheton Mercurii. ex ἄργῳ, nomen canis & φόντης per syncopen pro φονητής, occisor, à φονίω, occido. ὅπ' ἄργον ἦ κόνια ἀπείλει, τυτίε πῖ λυσάδῃ ἔσται εὐθυμήματα. Est interpretatio Tzetzi, quia Argum canem sustulit, h. e. cogitationes furiosas. Th. φένω, occido. 1. 77.

Α'ργίστω, Genit. Ionicus pro δρῶ-γίς, ab δρῶγίς, 1. ὦ, piger, ab δρῶγίς, 1. ὦ κῖ ἡ, otiosus. idem quod ἀργίς, ex eoque factum per crasin. Them. ἔργον, opus. 9. 870.

Α'ργίῳ, dat. sing. ab δρῶγίς, ἔπος, ἔπος, ἔπος, per μεταβολήν & συνη-λίε dicitur pro δρῶγίῳ, ab δρῶ-γίς, ἡ, ὦ, candidus. Thema δρῶγίς, albus.

Α'ργίω, à nominativo ἀργίς, 1. ὦ. nomen proprium Cyclopi. 9. 140.

Α'ργύριος, ἡ, ὦν, argenteus, ab ἀργύρος, argentum; ab δρῶγίς, est

- est album metallum. ἀργυρέης, dat. pl. Ionic. pro ἀργυρέαις. α. 225.
- Ἀργυροδίνῳ, acc. à δίνη, ης, ἡ. vortex, gurges, h. e. argenteos vortices habentem, & ἄργυρος, α, ὁ, argentum. §. 340.
- Ἀργυροπόδα, ης, ἡ, argenteos pedes habens. ex ἄργυρος, argentum, & πόδα, Doricè pes, vel mal- leolus pedis. §. 1006.
- Ἀργυρῶ, dat. sing. contractè pro ὄργυρεῶ, ab ἄργυρος, α, ὁ, ar- gentum. α. 144.
- Ἀργυροί, pro ὄργυροι, dat. sing. ab ὄργυρος, pro ἄργυρος, al- ba textura constans. ex ὄργος, albus, & ὑφή textura, ab ὑφαί- νω, vel ὑφαίνω, ᾧ. texo. §. 574.
- Ἀρδισκός, α, ὁ, nomen fluvii. §. 345.
- Ἀρείον, comp. n. g. ab ὀρείων, masculino, melior in pralio, ab ἄρης, α, ὁ, Mars, Th. ἄγα- θός, bonus, ἀρείων, ἀείσος. α. 158.
- Ἀρεῖος, gen. sing. ab ἄρης, Mars, variè flectitur. in Genit. ἄρεος & ἄρηος, item ἄρης, ἄρε, Io- nicè ἄρειω, ἄρης, vocativi casus, ubi η mutatur in ι in ι. contra- ctorum. α. 98.
- Ἀρείωνος, 3. pl. a. 1. med. ab ὀρέ- σαι, placeo. F. ὀρέσω, a. 1. act. ἤρεσα, placeo, item, placeo. p. ἤρεκα. ὀρέσκομαι in a. 1. med. ἤρεσάμην & prœdicè ὀρεσάμην, α. placavi. α. 255.
- Ἀρείος, a. 2. med. inf. ab αἶρω, tollo, capio. f. αἶρων. p. ἤρκα. a. 1. ἤρεα. a. 2. ἤρεον. a. 1. pass. ἤρ- θην. f. 1. pass. ὀρήσσομαι. §. 628.
- Ἀρετή, ἡ, virtus. quasi ab ὀρέσσω, quia per virtutem placemus. α. 313.
- Ἀρεῖ, pro ἄρεα, acc. ab ἄρης, α, ὁ, Mars. α. 477. §. 922.
- Ἀρεῖα, α. 632. α. 107. 2. person. sing. a. 2. med. Ionicè pro ἄρη, ἄρωμαι, ἄρη, ἄρη. pro ἄρη se- cunda pers. ἄρηα. Thema αἶρω. α. 612. α. 107.
- Ἀρενίδης, Ionicè pro ὀρήγειν, ab ὀρήγω, auxiliior. α. 121.
- Ἀρενί, dat. sing. ab ἄρης. Ἀρενίφιλος, bellicosus, ab ἄρης, Mars, & φίλος, amicus. §. 317.
- Ἀρενία, acc. pl. adject. Μανυρία. ab ἄρης, η, ὁ, Mars. α. 108.
- Ἀρεῖω, pro ἄρεα. Sic in N. T. le- gimus στωδίνῳ pro στωδίνη. Vi- de Lexicon N. T. α. 59.
- Ἀρενός, p. med. ab ἄρεω. Vide su- pra ἀρενός. §. 812.
- Ἀρης, Mars, gen. ἄρηος, &c. πα- ρεῖ τὸ ἄρει, à tollendo. Vide in ἄρειος. α. 192.
- Ἀρεῖς, gen. Ionic. pro ἀρεῖς, ab ἀρεῖ, αἶς, ἡ, dira, damnum: item preces. α. 29.
- Ἀρενιάδης, ab ὀρητιάδης, α, ὁ, no- men patronymicum. α. 57.
- Ἀρεῖς, a. 1. pass. part. ab αἶρω, tollo. f. ἄρων. p. ἤρεα. a. 1. ἤρεα. α. 549.
- Ἀρενιάδην, acc. ab ἀρενιάδην, ης, ἡ, nomen mulieris. §. 947.
- Ἀρενιάδης, acc. pl. ex ὀρεῖ in com- positione valet valdè, & δεικνύει pro δεικνύει, ex δεικνύμι ostendo, ὀρενιάδης, praeclarum, ἀρενιάδης vocat, pro ἀρενιάδης. §. 385. & 543.
- Ἀρενιάδης, quem valdè æmula- mur, ex ὀρεῖ, valdè & ζήλος, α, ὁ, æmulatio. Sunt tamen qui malint pro ὀρενιάδης acci- pere, verso δ, in ζ, clarus, praeclarus. α. 6.
- Ἀρενιάδης, dat. pl. Ion. nomen lo- ci, Ἀρενιάς, §. 977.

Ἀρσένιος, nomen viri. §. 977.

Ἀρσένιος, superl. propriè *bellicosissimus*, per syn. sp. verò *optimus* in re quavis, ab ἀγαθός, bonus. in comp. δρείων, melior. Th. ἄρης, Mars. s. 697.

Ἀρκεσίφ, arcebit, f. i. ab. δρεκίω, f. ίω. propulso. p. ἤρεκα. a. 358.

Ἀρκεσί, s, ὁ κὶ ἡ, promptus, utilis, sufficiens, ab δρεκίω. s. 370.

Ἀρκεύς, acc. ab ἄρκος, s, ὁ κὶ ἡ, *ursa*. per metony. adj. pars mundi borealis. a. 186.

Ἀρκευῆς, s, *ursecauda*, ab ἄρξ, ἄς, ἡ, *cauda*, & ἄρκος, s, ἡ, *ursa*, s. 610.

Ἀρμος, ἔς, τὸ currus, ab ἄρω, adapto. a. 97.

Ἀρμελιών, acc. sing. Ionicè, ab ἀρμελιά, ἄς, & Ion. ἀρμελιῆς, ἡ, *cibus*, *demensum*. Thema, ἄρω, adapto. s. 767.

Ἀρμόμα, apta, pro δρόμωμα, sic & ἄρμω, in f. g. pro δρόμω, ab ἄρω, apto, fut. ἄρω. & δρω. Sic ἱκμω pro ἱκώμω ubi est syncope & spiritus mutatio Æolica. s. 407.

Ἀρμυῖη, compages, ab ἀρμόζω, f. σω. *concinnum reddo*. Vide Th. ἄρω. §. 937.

Ἀρνας, acc. pl. ab ἄρς, δρενός, ὁ κὶ ἡ, *agnus*, §. 23.

Ἀρνη, nomen urbis, ἄρνω. a. 475.

Ἀρνήται, pro δρενή, 3. singul. præf. med. subj. ab δρενέομαι, ἔμαι. f. ἡσομαι, recuso, nego; s. 408.

Ἀρξαός, a. i. med. infin. ab ἄρχω, incipio. f. ξω. p. ἤρχα. a. i. ἤρχα. s. 781.

Ἀρόης, οἷς, 2: sing. præf. act. subj. ab δρεώ, ᾧ, aro. in fut. δρεώσω, p. ἤρακα, a. i. ἤροσα. s. 479.

Ἀρόμωμα, Poët. pro δρόμωμα,

hoc Doricè, pro δρεών, *arare*, præf. inf. ab δρεώ, aro, f. ὅω. s. 12.

Ἀρόγης, a. i. act. subj. ab ἄρῳ, aro. f. ὅω. a. i. act. ἤροσα. s. 485.

Ἀρότης, ἤρος, ὁ, arator. Th. ἄρῳ, aro. s. 405.

Ἀρότις, genit. Poët. pro ἄρῳ, ab ἄρῳ, s, ὁ, *aratio*: sed δρεοτίς, ᾧ, ὁ, *tempus arandi*. Th. δρεώ, aro. s. 383.

Ἀρότης, pl. n. g. ab ἄρῳ, s, τὸ, *aratrum*. Th. ἄρῳ, aro. s. 432.

Ἀρόω, præf. inf. pro ἄρῳ extra crasin, ἄρῳ, præf. part. ab ἄρῳ, aro. s. 429.

Ἀρόω, ἡ, *arvum*, h. e. *terra arata, culta*. Th. ἄρῳ, aro. s. 119.

Ἀρπαξ, præf. part. ab ἀρπάζω, *rapiō*. f. σω. & Dor. ξω. p. ἤρπακα. a. i. ἤρπασα. hinc ἀρπακτής, raptus, rapax. s. 38. & 684.

Ἀρπαξ, αγω, ὁ, rapax. Th. ἀρπάζω, hinc per metathesin, est Latinorum *rapax*. s. 356.

Ἀρπας, acc. pl. ab ἄρπη, ης, ἡ, *falx*, idem quod δρεπανον. Th. ἀρπάζω, rapio. s. 573. §. 179.

Ἀρπάς, rapaces quædam Dæ. ab ἀρπά, ας, ἡ, *raptrix*, hoc ab ἀρπάζω, rapio. §. 267.

Ἀρρηκτοί, infractis, dat. pl. Ion. ab ἀρρηκτός infractus. Th. ρήσω vel ρήγνυμι, *frango*, f. ξω, a. 2. ἤρραζον, p. m. ἤρρα. s. 96.

Ἀρρητοί, plur. num. *obscuri*, qui non sunt in ore hominum, ex α priv. particula, & ρητός. Th. ρίω, dico, f. ρήσω, p. ἤρρα. s. 4.

Ἀρσένιος, Æolic. pro δρεάμιος, part.

- part. a. i. med. ab ἄρω, apto. f. ῥῶ, a. i. ἥρω. α. 320.
- Ἀρσενί, masculos. dualis numeri, ab ἄρσεν, vel ἄρσεν mas. ἄρσεν. 9. 667.
- Ἀρτεμις, ιος, ἡ, Diana, ab ἄρτεμις, ιδος, ἡ, nomen Idoli, q. d. ὁρτιμῆς perfectus. vel, ut alii volunt, παρὰ τὸ τ' αἶμα τέμνειν. 9. 14.
- Ἀρλίπια, ex ἄρπος perfectus, integer, & ἵππος, sermo. Th. ἵπυ, dico. ὁρλίπης, ἰος, ὁ, ἡ, verborum concinnator. Sic & ἡ ὁρλίπια, veridica dicitur. 9. 29.
- Ἀρῖς, ε, ὁ, panis. ε. 442.
- Ἀρυσάμηνος, part. a. i. med. ab ὀρύσσω, haurio. Th. ὀρύω, vel ὀρύω, f. σω. haurio. ε. 550.
- Ἀρχω, impero, f. ξω. p. ἥρω. Ἀρχομαι, incipio, impert. ἡρχομαι. perf. ἥρωμαι. a. i. ἥρω. a. i. m. ἡρχάμην. Ἀρχομαι, pro ἡρχομαι, incipe. Hellenismus, ubi Infinitivus praef. ponitur pro imperativo. Ἀρχομαι, praef. sub. med. pro ὀρχομαι. Th. Ἀρχή, ἡς, ἡ, principium. ε. 384. & 709.
- Ἀς, acc. pl. ab. ὅς, ἡ, ὁ, qui, quæ, quod, Art. subjunct. α. 6.
- Ἀσπίς, ὁ καὶ ἡ, qui exstingui nequit. ex α priv. & σπῖς, ex σπίνναι. F. σπῖω, exstinguo, p. σπῖω, a. i. σπῖω, 9. 849.
- Ἀσκολος, ε, ὁ, nomen proprium auguris. α. 185.
- Ἀσίη, limosa, Ionicè, pro ἀσία, ας, ἡ, ab ἄσις, εως, ἡ. limus. 9. 361.
- Ἀσπῆτος, ἡ, ὄν, nomen verbale, exercitatus, elaboratus, ab ἀσπῖω exerceo. ε. 546.
- Ἀσπερ, dat. pro ἄσπερ Ionicè. nomen proprium pagi montani, in quo Hesiodus fuit educatus. ἄσπερ, ας, ἡ, quercus sterilis. ε. 640.
- Ἀσπον, Adverb. propius, pro ἡγνός, propè, in comparativo ἡγνόν, & ἰσων, quod etiam dicitur ἄσων, in neutro genere ἰσων & ἄσων. 9. 796.
- Ἀσπασίως, Adverb. libenter, cum amplexu: ab ἀσπάζομαι. f. ἀσπῶμαι, amplector. α. 45.
- Ἀσπῆς, ἡ, ὁ, amplectendus, optatus, ab ἀσπάζομαι, amplector. α. 42.
- Ἀσπίς, ε, ὁ καὶ ἡ, quem adsequi nequeas, immensus. ut ἄσπιν ὄλβον, ingentes opes. ex α priv. & ἰσπομαι, pro ἰσπομαι, sequor, consequor, assequor. ε. 379.
- Ἀσπίς, gen. ab ἀσπίς, ἰδος, ἡ, scutum, hinc scuto defendo. α. 417.
- Ἀσπῆς, φῖος, ὁ, ἡ, pro ἀσπῆς, immotus: utrumque est usitatum. Th. σπῖω, assidue moveo. item contumelia afficio. hinc ἀσπῆς firmiter. 9. 812. 878.
- Ἀσπῆς, accusat. ab ἀσπῆς, ἰος, ὁ, ein stern. 9. 381.
- Ἀσπῆς, ης, ἡ, nomen mulieris proprium, q. d. Stellatam. 9. 409.
- Ἀσπῆς, pro ἀσπῆς, stellis ornatum, & pro τ obsequentem spiritum asperum, ab ἀσπῆς, ἰος, ε, stellis plenus, α, m. 9. 127.
- Ἀσπῆς, dat. sing. ab ἀσπῆς. fulgur. Poëtis idem quod ἀσπῆς, ab ἀσπῆς, fulguro. F. ψω. in a. 2. ἡσπῆς. praet. med. ἡσπῆς. Hinc est ἀσπῆς, & Poëticè ἀσπῆς, & ὡσπῆς, fulgurator, ab ἀσπῆς. α. 322. 9. 390.

Ἀστὴρ, ἱρ, ὁ, Stella. s. 421.
 Ἀστρον, plur. ab ἄστρον, τὸ, astrum,
 sydus. Th. ἀστὴρ, ἱρ, ὁ, Stel-
 la. §. 120.
 Ἀστρονίδης, υ, ὁ, nomen proprium
 viri. §. 378.
 Ἀστυ, σ, τὸ, urbs, quintæ sim-
 plicium. Hinc Latinorum astu-
 tus. hinc ἀστῆς, elegans, bel-
 lus, scitus. §. 91.
 Ἀσύμφορος, incommodus, noxius, à
 σύμφορος, commodus. Thema
 φέρω, f. οἶσω, fero. s. 781.
 Ἀσφαλὶς, tutam. n. g. hinc ἀσφα-
 λῆς, tutò. Adverb. Th. σφάλλω,
 everto. §. 128.
 Ἀσφοδελον, dit. ab ἀσφοδελον, υ,
 ὁ, genus plantæ. s. 41.
 Ἀστυν, acc. ab ἄστυς, υ, ὁ, qui
 coerceri non potest. ex α priv.
 & ἔχω seu χέω, contineo, coër-
 ceo. Th. ἔχω, habeo. §. 832.
 Ἀταίσι, dat. pl. Ion. pro ἀταίς, ab
 ἄτη, ης, ἡ, damnum, ab ἀταίω,
 ludo. s. 413.
 Ἀτάλαν, præf. part. ab ἀτάλλω,
 cresco, delicate more pueri alor.
 Th. ἀτάλος, ὤ, ὁ, tener, juve-
 nilis. s. 131.
 Ἀτὴρ, conjunctio, vel αὐτὴρ Poë-
 ticè, idem quod in prosa ἀλλὰ
 sed, vel δὲ. α. 470.
 Ἀτρεμερὸς, noxius, pro ἀτρερός,
 ὤ, ὁ, per pleonasmum syllabæ
 τρε. Thema ἄτη, damnum, &
 hoc ab ἀταίω, ὦ, f. ἔσω, ludo.
 §. 610.
 Ἀτρέφης, intrepidus, à τρεφίω,
 perterrefacio. Th. τρέφω, σ, τὸ,
 terror. α. 110.
 Ἀποδαλ, υ, ὁ καὶ ἡ, impro-
 bus, ὅτε γὰρ ἡ ἀπὸ, ubi vi-
 get παχά. hinc ἀποδαλία, pec-
 catum, protervia, stultitia. ὅ-
 τε ἀποδαλῆς propter impro-
 Tom. II.

bitatem. §. 996. s. 261.
 Ἀπνῆ, intento, ab ἀπνῆς, inten-
 tus, ex α intensivo, quod est
 ex ἀζαν valdè, & τένω, tendo,
 f. πινῶ, p. πίπκω. §. 661.
 Ἀπκν, ὁ καὶ ἡ, carens sobole. à
 τέκνον, υ, proles. Th. τέκνω,
 f. τέξω, pario. α. 2. ἱπκν, p.
 m. τέπκω. s. 602.
 Ἀπρ, sine, absque, idem quod
 ἀνδρ, χωρὶς, δίχα. s. 91.
 Ἀπρεπῆ, acc. sing. ab ἀπρεπῆς, ἱ, ὁ
 καὶ ἡ, injucundus. Th. τρεπν,
 delecto. s. 647.
 Ἀπῆ, ης, ἡ, non tantum dampnum
 significat, ut est proverb. ἰσγὺς
 παρὰ δὲ ἀπῆ, sponde præsto no-
 xa est sed etiam peccatum. ἱλιὰδ.
 ἰώπ. v. 115. ἀτῆσιν, dat. pl. Ion.
 pro ἀταίς. Th. ἀταίω, f. ἔσω, ludo.
 s. 230. & 216.
 Ἀπρόσπουσι, dehonorable, ab ἀπρ-
 μῶν, f. ἔσω. hoc ab ἀπρος, in-
 glorius. quod est à πῶ, hono-
 ro. F. τίσω, præt. act. πίπκω.
 præt. pass. πίπκω, unde est πῆ-
 μῆ. s. 187. §. 395.
 Ἀπὸ κείνου, Doricè pro ἀπὸ κείνου
 λαν, per epenthesein ὤ. π, ἀπὸ κεί-
 λαν, præf. inf. delicate nutri-
 re. Vide paullo antè ἀπὸ κείνου.
 §. 480.
 Ἀτλαχρῶν, genit. pl. ab ἀτλαχρ-
 νῆς, ἰός, ὁ, ἡ. Ἀτλαντε natus, ab
 ἀτλας, αὐτός, ὁ, & γένεσθαι, πα-
 λκορ. θ. 509. s. 383.
 Ἀτλαντις, δὲ, ἡ, filia Atlantis.
 §. 938.
 Ἀτμῆ, dat. sing. ab ἀτμή, ἡ, va-
 por. Th. ἀτμός, ὤ, ὁ, flatus.
 ab αὐ σπиро. epenthesis literæ τ,
 θ. 862.
 Ἀτρεμῶσι, 3. pl. præf. subj. ab
 ἀτρεμῶν, immotus maneo. f. ἔσω.
 Th. τρέω. f. τρέω, tremo. s. 519.
 Q

- Ἀΐσος**, Nomen proprium Parcae. quæ sic dicitur à *minimè parcendo*, καὶ ἀνέφερος. ex α priv. & πείνω *verto*, quod non possit verti & averti. α. 259.
- Ἀστράπιο**, gen. Ionic. pro ἀστράγισ. ἀστράγιος, sterilis, non fructuosus, ex α priv. & αστρή, *tritium*, *vindemia*, ubi nullus est fructuum proventus. §. 413.
- Ἀστράπη**, idem quod ἀστρή, ἡ ἀστρή, indomita, q. d. nullis laboribus exhausta: Epitheron Minervæ. Them. τρώω, *tero*. §. 925.
- Ἀὐ**, iterum, adverb. α. 295.
- Ἀυαλίος**, α. ὁ, ficcus, idem quod αὐός. Th. αὐός, ficco. α. 588.
- Ἀυαίστα**, respicies. Ionicè pro αὐαίστη, 2. sing. fut. 1. med. indic. ab αὐαίζομαι, *video*, *illulror*. Thema, αὐγή, ἡς, ἡ, *splendor*, *lux*. α. 478.
- Ἀὐή**, ἡς, ἡ, *vox*, quasi ab αὐός, *clamo*. §. 39.
- Ἀὐών**, acc. ab αὐός, ἡ, ον, *ficcus*. Th. αὐός, ficco. α. 460.
- Ἀὐός**, pro αὐός, *rursus*, ab αὐός, *rursus*, αὐός, idem quod αὐός, *iterum*. Atticè scribitur per §. Ionicè verò per τ. α. 181. α. 50.
- Ἀύλαξ**, acc. sing. pro αὐλάκη, ab αὐλάξ, αἱ, ἡ, *sulcus*. Doricè αὐλάξ. α. 443.
- Ἀὐλῆς**, gen. sing. ab αὐλή, ἡ, *caula*, *domus*, *aula*. α. 732.
- Ἀὐλητής**, dat. sing. ab αὐλητής, ἡ, ὅς, *tibicen*, ab αὐλός, ὅς, ὁ, *tibia*. α. 283.
- Ἀὐλίδος**, genit. ab αὐλός. Nomen loci, αὐλός, *tibiâ capio*. α. 651.
- Ἀὐλός**, genit. sing. ab αὐλός, ὅς, ὁ, *tibia*. α. 181.
- Ἀὐόν**, acc. sing. Vide αὐών. α. 743.
- Ἀύρα**, nom. pl. ab αὐρός, αἱ, ἡ, *aura*, *ventus levior*. α. 670.
- Ἀύριον**, *cras*, adverb. αὐριώμεν, *perendie*. α. 410.
- Ἀὐσάλεν**, *sicca*. idem quod αὐή, vide paullo antè, α. 265.
- Ἀὐπ**, adverb. *rursus*, αὐτ' pro αὐπ, *iterum*, porro. αὐπ, *rursus*. Thema est αὐ, *rursus*. §. 47. α. 197. §. 654.
- Ἀὐται**, pl. num. f. g. ab αὐτός, αὐτή, τούτο, *hic*, *hæc*, *hoc*. §. 263.
- Ἀὐτῆς**, *fed.* Vide suprâ ἀπέρ. α. 63.
- Ἀὐπ**, pro αὐ, *rursus*, adverb. α. 126.
- Ἀὐτῶν**, pro ἡτῶν, *resonabant*. Doricè 3. pl. imperf. act. ab αὐτίω, *clamo*. ab αὐτή, ἡς, ἡ, *clamor*. Thema, αὐός, *clamo*. α. 309.
- Ἀὐτῶν**, Ionicè pro αὐτῶν, in f. g. ab αὐτός, *ille*, τῆ, τὸ.
- Ἀὐτῆς**, Ionicè pro αὐτῆς. α. 237. §. 64.
- Ἀὐτῆς**, genit. sing. ab αὐτή, *clamor*. Th. αὐός, *clamo*. α. 446.
- Ἀὐτῆς**, adverb. *statim*. Th. αὐτός, *ipse*. α. 70.
- Ἀὐπ**, adverb. *rursus*. Them. αὐ, *rursus*. α. 386.
- Ἀὐπῶν**, α, τὸ, est pars aratri, quod vocatur *dentale*. est lignum, cui *Vomer* includitur. *Vomer* est qui terram scindit, & liras ducit. *Baris* est curvamen aratri, quod vomerem excipit: *στῖνα* verò est aratri manica, ceteroquin *dentale* est etiam veluti *cratis dentata*, qua semina arvo injecta obruuntur, lirasque æquantur. Th. γῶα & γῆα, αἱ, ἡ, *arvum*. α. 433.
- Ἀὐτῶν**, *ibi*, adverb. ab αὐτός, *ipse*. α. 96.

Αὐτομάτη, sc. ἀφ' ἑαυτῆς, spontaneum arum, h. e. ager inaratus ferbat fruges, αὐτοματῶς spontaneus, ex αὐτῆς & ματῶν, frustra, temerè. Item sine consilio, quod sponte sua provenit. αὐτομάτως, non accersiti, spontè venientes. s. 103. 119.

Αὐτονόμη, nomen mulieris. Latine libera, sui juris. s. 258.

Αὐτονόου, acc. ab αὐτονόη, nomen mul. q. d. quæ ipsa intelligit. ἀνόου, ας, mens. s. 977.

Αὐτὸς, ipse. s. 270.

Αὐτοχρῆδον, propè, idem quod χρῆδον. Adv. α. 190.

Αὐτοφυῆς, ἴου, ῥς, ὅ, ἡ, sua sponte enatus. ex αὐτῆς & φύω, gigno. s. 813.

Αὐτῷ, dat. sing. ab αὐτῆς, ipse.

Αὐτῷ pro ἑαυτῷ. s. 56.

Αὐτως, Adv. frustra, item similiter pro ὁσαύτως. Th. αὐτῆς, ipse. s. 403. 600.

Αὐχμία, acc. sing. ab αὐχλώ, ἴου, ὅ, cervix. s. 815.

Α'φ', pro ἀπ', ab. α. 374.

Α'φαῖ, pl. num. non clari, qui non volant per ora virorum. ex α priv. & φαῖς, dicendus, φημι, dico. s. 3.

Α'φωροῦναι, imbecillimi. Them. ἀφωροῦς, ῥς, ὅ, imbecillis. s. 586.

Φαῦρος Doricè pro φαῖλον, vilis, nullius pretii. Atticè φλαῦρος, α est intensivum ἐπιπλεονῶν ex ἄραν.

Α'φείλετο, abstulit 3. sing. a. 2. med. ab ἀφαιρῶμαι, aufero. hinc Α'φείλω, f. g. part. a. 2. act. ab ἀφαιρώ, aufero. Th. αἰρώ, capio, f. ἴσω, p. ἤρην, a. 2. εἶλον. s. 443. s. 94.

Α'φου, ὅ, vel τὸ, divitia ex uno anno collecta, πλεῖστον ex

multis annis. s. 24. 637.

Α'φθιτοῦ, incorruptibilis, idem quod ἀφθαρτος, Them. φθίω, f. ἴσω, vel φθίω corrumpro. hinc ἀφθιτος μόνιμος perpetua consilia. s. 545. 389.

Α'φθονοῦ, α, invidia carens, copiosus. Th. φθόνος, α, ὅ, invidia. s. 119.

Α'φίκετο, rediit, 3. sing. a. 2. med. & ἀφίκεσθαι, 2. pl. a. 2. med. sic ἀφίκαν), 3. pl. a. 2. med. subj. verb. ἀφικνέομαι. pervenio. Them. ἐκνέομαι, venio, f. ἔξομαι, præt. ἔγμαι, a. 2. med. ἐκώλω. α. 38. 378.

Α'φνειός, dives, poetice pro ἀφνειός. Th. ἀφνειοῦ, divitiar. s. 116. 455.

Α'φροσύνη, stultitias, ab ἀφροδῆς, inconsultus. Hinc regulariter ἀφροδῆς, pro quo Ionicè ἀφροδῆς & ἀφροδῆς, imprudentia, inopia consilii. Thema φροζω, dico. s. 135.

Α'φροσύνη, ex spuma progenerata, ab ἀφρός spuma, & ἔσθαι. hoc à γίνομαι, nascor. Epitheton Veneris. Sed omnino metrum videtur postulare ut sit ἀφροσύνη. s. 196.

Α'φροδίτη, ἡ, Venus, ita dicta quod è maris spuma ortum habuerit. s. 65.

Α'φρός, ῥς, ὅ, spuma. α. 389.

Α'φρων, ον, ὅ, ἡ, amens. ex α priv. & φρῶν, ἴσος, ἡ, mens. s. 210.

Α'φύσσει, pro ἀφύσσει, a. 1. act. infinit. ab ἀφύω haurio, f. σῖν. pro quo etiam dicitur ἀφύσσει, ἔω. s. 613.

Α'χαιοί, Achivi, quasi ab ἀχέω, ἴου, τὸ, mæror, sollicitudo. s. 651.

Ἀχλαῖα, ὤ, ὅ, *nomen fluvii*. §.

340.

Ἀχλαῖον, *præf. part. dolens*. ab ἀ-
χλαῖω, idem quod ἀχίω, f. ἡσω,
doleo. Th. ἄχ, ὤ, τὸ, do-
lor. s. 399.

Ἀχίον, *præf. part.* ab ἀχίω & ἀ-
χέω, idem significant. α. 93.

Ἀχθ, ὤ, τὸ, *pondus*. s. 692.

Ἀχιλλῆα, pro ἀχιλλεία poeticè, ab
ἀχιλλεύς, Achilles. q. d. ἄχ, ὤ
λαῖ, sollicitudo pro populo. §.

1007.

Ἀχλὺς, ὤ, ἡ, *caligo*. α. 264.

Ἀχινύρ, *part. præf.* ab ἀχινύ-
ρω, idem quod ἀχίω, doleo. Th.
ἄχ, ὤ, τὸ, dolor, mœ-
ror. α. 435.

Ἀχ, ὤ, τὸ, *dolor*. α. 457.

Ἀχεῖα, *inutilis*. Th. χρεῖα, ας,
ἡ, *necessitas, utilitas*. s. 402.

Ἀχεῖα, pro ἀχεῖος poeticè, facta
dialysi τῶν εἰ in ηῖ. s. 297.

Ἀψ, *retro: item statim*. Adv. ἀψ
ἵνα, *retroire*. α. 257.

Ἀψαδῖα, *acc. sing.* ab ἀψαδῖς,
ῖος, ὅ, ἡ, *mentirinescius, ve-*
rus. Them. ψεύδω, fallo, facio
mentiri. f. σω. propter dimen-
sionem metri hîc legendum est
ἀψαδῖ. §. 233.

Ἀψιν, *acc. sing.* ab ἀψιν, ἰδος, ἡ,
curvatura in rota. Th. ἀπιν,
necto. s. 426.

Ἀψορρός, *reciproci, refluentis*, ab
ἀψορρός. Dicitur etiam ἀψορρός,
ex ἀψ, adverbio *rursus*; & ρός
fluxus à verbo ρέω *fluo*. in fut.
ρεύσω. in præterito medio ἴρροα,
unde est ρός, ὤ, ὅ, & con-
tractè ρός, *fluxus*. ρόν, ἡ
ἡ. idem. item *fluentium*. §.

776.

B.

ΒΑΖΟΝ, *præf. part. alloquen-*
tes, pro βάζοντι. & hoc pro
βάζοντες, à βάζω, *loquor*. f. σω.
& ξω, p. χα. atque ita ponitur
accusativus dualis pro accusati-
vo plurali. Sed videri posset
mendum, quia præcedit τες,
non τῶ. Tum pro ἐπίσσι esse
potest ἱπίσσι, quod æquè usita-
tum est. confer Οἶδω. δ. 597.
Nulla est hîc hujus anomalîæ ne-
cessitas. s. 186.

Βαθὺς, εἶα, ὅ, *profundus, a, um*.
Th. βάθ, ὤ, τὸ, *profundi-*
tas. α. 288.

Βαθυδίνω, *acc. sing.* βαθυδίνης, ὤ,
ὅ, *habens vortices profundos*. Th.
δίνη, ης, ἡ, *aquarum vortex,*
gurges, & βάθ, ὤ, *profundus*.
s. 171.

Βαθυρρεῖται, *Æolicè* pro βαθυρρεῖ-
ται, à βαθυρρεῖται, ὤ, ὅ, *pro-*
fundè fluens. ex βάθ, ὤ, *profun-*
du, & ρέω, *fluo*, f. ρέσω.

Βαθυχαίτης, ὤ, ὅ, *qui densam habet*
caesariem. à χαίτη, ης, ἡ, *pro-*
priè juba in equo. per metaph.
coma, caesaries. & βάθ, ὤ,
εἶα, ὅ, *profundus, densus*. §.

977.

Βαίνοι, *ascenderit, præf. opt. ver-*
bi βαίνω, *co. f. βήσωμαι, p. βέ-*
γηκα, à. 2. ἴδω. s. 328.

Βαινόντων, *euntibus, Ionicè* pro
βαινόντων, *gen. pl. part. præf. f.*
g. à βαίνων, ὤ, τὸ, βῆνον. Th. βῆ-
νω *co. α. 232*.

Βαῖον, *paulisper*, à βαῖος, ὤ, ὅ,
parvus. prov χάρις βαῖοισι ἐπη-
δῆ, *gratia compendiosa conse-*
quitur. confer. s. 142. h. e. bre-
via sunt grata. s. 418.

Βαλα-

Βαλάνης, acc. pl. à **βάλανος**, *υ*, *ο*, glans. *κ*. 233.

Βάλλω, demisit. 3. sing. a. 2. aēt. à **βάλλω**, jacio. f. **λάω**, p. **βέδληκω**, a. 2. **ἴβαλον**. & **βάλλω**, 3. sing. a. 2. med. opt. **βάλλω**, præf. imperat, pass. pro **βάλλω**, Ionicè. p. m. **βέδωλα**. *κ*. 384.

Βαρέϊαν, accus. sing. à **βαρέως**, *ἦα*, *υ*, gravis. Th. **βαρέως**, *ιος*, *τὸ*, pondus, onus. *κ*. 16.

Βαρέυθῃ, gravatur. à **βαρέω**, idem quod **βαρύνομαι**, *grauor*. à **βαρύς**, gravis. Th. **βαρέως**, onus. *κ*. 215.

Βαρέυκτοπος, *υ*, *ο*, gravistrepus, *graviter fremens*. à **κτυπέω**, factum ex **τυπίω**, resono. Th. **τύπιω**, verbero. *κ*. 79.

Βασιλεύειν, præf. inf. Ionicè, pro **βασιλεύειν**. à **βασιλεύω**, impero. f. *ω*. Th. **βασιλεύς**, *ιος*, *ο*, rex. *κ*. 388.

Βασιλεύς, *ιος*, *ο*, rex, q. d. **βάσις** **Ἰλαῦ**, fundamentum populi, **βασιλῆος**, Poëticè pro **βασιλῆος**, *κ*. 886.

Βασιλῆϊον, regale, pro **βασιλῆιον**, Poëtica dialyfi, à **βασιλεύς**, rex. *κ*. 127.

Βασιλῆϊδα, acc. sing. à **βασιλῆϊς**, *ἰδης*, *η*, regius, a. um. adjectivè capitur. *κ*. 462.

Βεβαῶντες, stantes. à **βέω** (pro **βαίνω**, *eo*) præf. **βέβηκα**. part. præf. **βεβαῶς** per syncopen **ἔχρηπα**, vel crasin, pro **βεβηκώς**. Vide in **βέω**. *κ*. 307.

Βεβραῖα, ingravescens, præf. med. part. g. f. à **βείρω**, *sum gravis*, f. **βείρω**, præf. med. **βείβρω**. *κ*. 160.

Βέλεια, tela. acc. pl. à **βέλος**, *ιος*, *τὸ*, telum. *κ*. 684.

Βίλπερι, melius, à **βίλπερι**; Poë-

ticè pro **βίλπειν**, comp. ab **ἀγαθός**, bonus. superl. **βίλπερις**, optimus. *κ*. 365.

Βελλεροφόντης, fuit Glauci regis Ephyræ filius, inclyto decore conspicuus, & virtutè maxima. Vide supra **δερροφόντης**. *κ*. 325.

Βείθια, acc. pl. à **βείθος**, *ιος*, *τὸ*, profunditas. Th. **βείθος**, *ιος*, *τὸ*, idem. *κ*. 365.

Βῆσαν, descenderunt, pro **ἵκοντο**, 3. pl. a. 2. aēt. à **βάνω**, *eo*. Vide **βαίνοι**. *κ*. 153.

Βήσῃς, vallibus, & **βήσῃσιν**, dat. pl. Ion. Th. **βήσῃς**, *αἱ*, *valles*. hinc **βήσῃς**, *ἑῶς*, *ο*, saltuosus. *κ*. 516. 389.

Βιόας, ingrediens. part. a. 2. aēt. à **βίωμι**. Th. **βαίνω**, *eo*. Vide **βαίνοι**. *κ*. 323.

Βιόλιος οἶνος, *vinum Biblinum*, posset videri vinum Phoenicium. Tzetzes ait, **ἀπὸ βιβλίας ἀμπέλης θρακίας**, à vite Thraciæ, quæ dicta fuit **βιβλία**. *κ*. 589.

Βίη Ionicè pro **βία**, *vis*, *fortitudo*. Fortitudo Herculis, h. e. fortis Hercules. **βίηφι**, *φι* est paragoge Poëtica & reddit vocem **ἀκλίτοι**, quamvis in **δαίνο ἰώπε** subscriptum maneat. *κ*. 149. *κ*. 480.

Βίος, **βίη**, *ο*, *vita*, *κ*. 31.

Βιότιο, victus, gen. Ion. pro **βίωτι**, à **βίω**, *υ*, *ο*, *vita*. Th. **βίος**, *vita*. *κ*. 476.

Βλαβερὸς, *υ*, *ο*, noxius, à **βλάπτω**, f. **ψω**, *lædo*. *κ*. 365.

Βλάβπη, 3. pers. præf. sub. verbi **βλάπτω**, f. **ψω**, *lædo*, *nocen*. p. **φα**. a. 2. **ἔβλαβον**. a. 1. **ἔβλαψα**, hinc a. 1. part. **βλάβης**. *κ*. 258.

Βλεφάρων, gen. pl. à **βλέφαρον**, *υ*, *τὸ*, *palpebra*. *κ*. 7.

Βλοσυρό, terribilis, gen. Ionic. pro **βλοσυρό**, à **βλοσυρός**, ὄ, ὅ, terribilis aspectu, ὅ τὸ βλάμματα ὑποσφύρων. Th. σύρω, ῥῶ, traho. α. 147.

Βοῶ, reboat, nempe echo in sylva. 3. sing. præf. à **βοάω**, f. ἦσω, clamo. α. 511.

Βοιωτὶ, Boeotii, nomen gentile, à **βοιωτὶ** pastu. α. 24.

Βολάων, ictuum, gen. pl. Æol. à **βολή**, ἦς, ἡ. ictus. Th. βάλλω, jacio. 9. 682.

Βορέας, pro **Βορέα**, Æolicè, à **Βορίαι**, Latinè, *Boreas*, *Nord-wind*. & **βορέω**, Ion. pro **βορέω**, acc. **βορέω**, pro α. α. 506.

Βόσκουσιν, pascunt, à **βόσκω**, f. ἦσω, p. **βοσκόσκημι**. 9. 595.

Βότρυς, ὄ, ὅ, *botrus*, **κῆνα**, acc. pl. **βότρυας**. α. 611.

Βυβύλῳ, α, & Doricè **βυβύλῳ**, bubulcus, ex **βῦς**, bos, & **κύλον**, τὸ, cibus.

Βυλάδουσιν, dat. sing. a. 1. part. à **βυλάω**, *consilium do*, f. **εὐστα**. Th. **βυλή**, consilium. α. 366.

Βύλας, 2. sing. præf. medii. Ionæes formant secundam singularem à tertia **βύλη** extrito τ. atque ita pro **βύλη** usurpant **βύλας**, à **βύλωμαι**, **βύλῃ**, volo, f. ἦσωμαι, p. **βεβύλωμαι**, a. 1. pass. **εὐβύλω**. α. 647.

Βυλῆσιν, **βυλῆσι**, dat. pl. Ionic. à **βυλή**, ἦς, ἡ, consilium. α. 16.

Βῦς, Doricè, **βῶς**, ὄ, ὅ, bos, vacca, g. **βοός**, acc. **βύν**, *bovem*, dat. pl. **βυσίν**, & **βοείων**. gen. pl. **βοών**, pro una syllaba, acc. pl. **βῦς** & **βόας**. α. 348.

Βέων, clamabant, pro **εὐβέων**, 3. pl. imperf. act. à **βοάω**, ὦ, clamo. f. ἦσω. α. 243.

Βοῶπις, ὡδς, ἡ, cui bovini sunt

oculi & magni, ideóque venustissimi. ex **βῦς** & ὠψ, ὠπός, ὅ, oculus. Th. ὀπίζωμαι, video. p. m. ὠπα. 9. 355.

Βοωτέω, præf. inf. à **βοωτίω**, *bo-*bus agitatissimus aro. à **βῦς**, **βοός**, bos, & ὠτίω, f. ἦσω, & εἶσω, trudo, pello. α. 391.

Βραδύνω, tardius, à **βραδύς**, ἰσ, ὅ, tardus. Comp. **βραδύνεργος** & **βραδύων** pro **βραδύνω**. Superlat. **βραδύντατος** & **βραδύντος**. α. 528.

Βράχης, 3. sing. a. 2. act. à **βράχω**, *sonum*, & *strepitum edo*, verbum *ἀνομαζομένη*. α. 422.

Βραχέω, 3. perf. ind. verb. **βραχέω**, f. **αἶσω**, robustum reddo, potens sum. α. 5.

Βραχέριος, α, ὅ, Atticè pro **βραχέριος**, α, ὅ, nomen viri, quartæ simplicium ex **βρα** particula intensiva valdè, & **ἄρης**, *mars*. q. d. valdè martius. 9. 149.

Βραδύνω, implere, vide supra **βραδύνω**. **βραδύνω**, ab eodem verbo derivatur. α. 466.

Βραδύνω, α, ὅ, qui gravat currum, ex **βράω**, gravo, & **ἄρμα**, τὸ, currus. α. 441.

Βροντῆς, ἡ, tonitru, **βροντῆς**, ὄ, ὅ, nomen viri, vel Cyclopi. hinc **βροντῶ**, ἦσω, tono. 9. 72. 458.

Βροπῶ, α, *humani*, hinc & **βροπῶ**, idem, Th. **βροπῶς**, ὄ, ὅ, mortalis. α. 15. 416.

Βροχέω, acc. sing. à **βροχέω**, *fanie resperfus*, à **βρόγος**, *sanies*, tabum, cruor, quod est mutato accentu ob mutatam significationem à **βρογῶς**, quod sæpius legitur in plurali numero **βρογῶι**, *mortales*. α. 367.

Βροχέω, hominum pestem, à **λοιγός**, ὄ, ὅ, *perniciēs*, *pestis*, & **βρογῶς**, α, ὅ, mortalis. α. 333.

Βροχέω.

Βεῶντες, τῶς, ἡ, cibum. à βρώσκω, βιβρώσκω *consumo*, comedo. F. βρώσκω. p. βιβρώσκω. præt. pass. βιβρώσκωμαι. unde est βεῶντες αὐλῆ-κῶν, à βιβρώσκω est βεῶντες, τῶς, ἡ, *esca*, item *tinea*. βρώσις. θ. 797. α. 395.

Βυσοδομοῦν, mentibus altis meditans, à βυσοδομοῦν propriè *pr fundè struo*, *fundamenta probe jacio*, quod in primis architecti faciunt in locis palustribus. Deinde per metaph. *pro fundè cogito, machinor*. compositum ex βυσός, ὤ, ὀ, Ionicè pro βυθός, ὤ, ὀ, *fundum*, *pars ima*. & δομοῦν pro δομῶν *aifico*. Thema. δῶν, struo, in præt. med. δίδωμι, unde est δόμος, ο, ὀ, *domus*, &c. α. 30.

Βωμός, ὤ, ὀ, ara ab Hebr. מִזְבֵּחַ altare in excelsis extructum ab idololatriis. prov. φίλος μετὰ βωμῶν, amicus usque ad aras. α. 70.

Γ.

Γαῖα, pro γαῖα, seu γαῖη, ἡ, terra, tellus. genit. γαῖης Ionicè pro γαίας. θ. 117. α. 19.

Γαῖοχος, ο, ὀ, terram continens. Dicitur & pro eodem contractè γαιῶχος, & γαιῶχος. ex γαῖα, terra, & ἔχω, contineo. θ. 15.

Γάλα, γάλακτος, τὸ, lac. α. 588.

Γαλαξάρη, nomen proprium mul. θ. 353.

Γαλάτεια, nomen mul. θ. 250.

Γαλλίη, nomen mul. θ. 244.

Γαμβρόν, acc. sing. à γαμβρός, ὤ, ὀ, gener. θ. 818.

Γαμῆν, præt. inf. verbi γαμῶν, f. ἔγω, uxorem duco. α. 699.

Γαμῆτη, uxor, νύμφη, at γαμῆ-

της, ὤ, ὀ, *maritus*. Th. γαμῶν ὤ. uxorem duco. α. 406.

Γαμῆτο, γαμῶντο γαμῆτο, νύμφη. præt. opt. pass. à γαμῶν. α. 698.

Γάμος, γάμος, ὀ, vel γάμος, οἱ, nuptiæ. α. 69.

Γαμψώνυχες, nom. pl. à γαμψώνυξ, cui curvi sunt ungues. ex γαμψός, idem quod καμπός, incurvus, inflexus. Thema, καμπῶν, f. ψω, p. φω, flecto, incurvo, & ὄνυξ, νυχ, ὀ, *unguis*. α. 405.

Γάρ, enim, nam, namque. Con- junct. α. 5.

Γαστήρ, ἑρς, ἡ, γαστήρ, ventres fruges consumere nati. θ. 26.

Γ', pro γε, *quidem*, certè, syllabica adjectio. α. 738.

Γεγάσσι, 3. pl. præt. med. à γάω. in præt. med. γάσασ. Th. γάωμαι, gigner. α. 110.

Γείνατ', pro γίνατο, produxit. α. 1. med. in prima persona. γιγνέμεν. & γίνασθαι, α. 1. med. infinit. γιγνέμεθ' & γίνεθ' imperf. med. Them. γίνομαι, nascor. θ. 185. & 82.

Γείτων, οἷ, ὀ, ἡ, quasi ex γαῖα, terra, & ἴτης, ο, ὀ, *sodalis*, *amicus*. q. d. γίτονες, *sodales ejusdem telluris*, acc. sing. γίτονα, & γίτοσι, dat. pl. α. 23. 701.

Γελά, 3. perf. præt. à γελῶν, *rideo*, f. αἶω. γελῶντες, pl. num. præt. part. Poëticè pro γελῶντες posito ante ω. & retracto accentu. θ. 40. α. 283.

Γενή, generatio, ἡ, Ionicè pro γυνή. Them. γίνομαι, gignor. α. 284.

Γενίθλη, η, ἡ, idem, & ab eodem themate derivatur. θ. 610.

- Γίνομαι** Ionicè pro γίνομαι, & hoc pro
 ἐγείνω, a. 2. med. *fuisse*, ab ἐγ-
 γόμενος, γ, ετο. Them. γίνομαι,
 sum, nas or, f. 2. pass. γήνο-
 μαι. p. γήνομαι. a. 1. m. ἐγ-
 γόμενος. §. 657.
- Γέννα**, acc. pl. à γένον, γ, τὸ,
 mentum, maxilla. Th. γένος,
 vos, ἡ, mentum. α. 167.
- Γίγν'**, pro ἐγείρω, fuerit, a. 2.
 med. ἐγγόμενος. Them. γίνομαι,
 sum, nascor. §. 115.
- Γίγντο**, 3. sing. a. 2. med. opt.
 γίγντο, pro γίγντο, a. 2. m. &
 hoc pro ἐγείρω, metri causâ ab-
 jicitur augmentum, γίγντο, 3.
 person. pl. a. 2. m. verb. γίνο-
 μαι. §. 199.
- Γεννή**, ἡς, ἡ, partus, generatio.
 Th. γίνομαι, nascor.
- Γίγν'**, fieret, a. 2. med. subj. γε-
 γνάσ, a. 2. m. inf. à γίνομαι, sum,
 fut. 1. pass. γήνοισμαι, p. m.
 γίγνα. α. 88.
- Γίνω**, ὁ, τὸ, genus. à γίνομαι,
 nascor. α. 11.
- Γεγόναι**, dat. pl. Ionic. & Poët. à
 γίγας, γίγας, α, & ας, τὸ,
 minus. §. 449.
- Γίγας**, γ, ἡ, grus. α. 448.
- Γίγας**, ατος, αος, & ας, τὸ, do-
 num, minus. gen. pl. γέγων.
 α. 126.
- Γίγντος**, genit. & acc. γίγντος, à
 γίγας, ατος, ὁ, senex. §. 1003.
- Γῆ**, genit. γῆς, ἡ, terra, ex γῆς,
 circumflectitur in omnibus ca-
 sibus, & in prosa usurpatur pro
 terra. §. 679.
- Γηθόσας**, a. 1. part. à γηθίω, f. ἡσθ,
 gaudeo, lætor. Doricè γηθίω,
 unde Latinorum gaudeo. hinc
 γήθιστον, a. 1. ind. act. Ionicè.
 α. 116. §. 117.
- Γῆρας**, duxit, 3. sing. a. 1. act. in-

- dic. γῆρας, γῆρας, γῆρας. Ion.
 & Poët. ab ἐγῆρας, pro ἐγείρω-
 σα. Th. γαμίω, f. ἡσθ, uxorem
 duco. γῆμαι, a. 1. act. infin. γῆ-
 μες, a. 1. subj. §. 966. α. 701.
- Γηραιός**, ὁ, ὁ, senex, à γῆρας, ατος,
 αος, ας, τὸ, senectus. α. 378.
- Γηράσσει**, dat. pl. Poëticus, à γῆ-
 ρας, γήρατος, senescens, vel
 γῆρας, est, a. 1. part. pro γηρά-
 σαι, à γηράω, senesco, unde ἐγῆ-
 ρασα, est & hinc per syncopen
 ἐγῆρας, sicut pro ἐγείρωσα, ἐγῆ-
 ρας. Th. γῆρας, ατος, τὸ, sene-
 ctus. α. 188.
- Γῆρας**, ατος, τὸ, senectus, ἐπὶ γῆ-
 ρας, ἐπὶ γῆρας, ad senectutem perve-
 nire, dat. γῆρας. α. 705. 92.
- Γηράσκοντας**, senescentes, acc. pl.
 præf. part. à γηράσκω, conse-
 nesco, f. ἡσθ, p. γηράσκω. γη-
 ράσκω δὲ αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.
 Them. γῆρας, ατος, τὸ, sene-
 ctus. α. 185.
- Γηροκόμος**, genit. Ion. à γηροκό-
 μος, qui curat & alit aliquem
 in senectute, à γῆρας, ατος, τὸ,
 senectus, & κομίω, ὦ, f. ἡσθ,
 curam gero. §. 605.
- Γηροῖνα**, acc. sing. à γηροῖνος, ἡς,
 ὁ, nomen viri. §. 288.
- Γηρύτ'**, conqueritur, pro γηρύτ',
 à γηρύομαι, conqueror. Thema
 γῆρυς, ἡς, ἡ, vox, guttur. α.
 260.
- Γιγάντων**, g. pl. à γίγας, ατος, ὁ,
 gigas. §. 50.
- Γίγν'**, imperf. pass. Ion. à γίνο-
 μαι. Vide γίγν'. α. 414.
- Γίγνασ'**, præf. inf. activè capitur,
 generare scil. debet. Alii legunt
 γείνασ', a. 1. m. inf. à γίνομαι,
 gignor. Vide γίγν'. α. 793.
- Γιγνώσκεις**, γινώσκων, præf. part. à
 γίνομαι, nascor. α. 820.

Γινώσκω,

Γινώσκω, cognosco, f. γνώσκειν.
p. ἔγνωκα. α. 2. ἔγνω, ως, ω. α.
2. imperat. γνώθι. præt. pass.
ἔγνωσμαι. α. 281.

Γλαύκη, nomen proprium mul.
θ. 244

Γλαυκίω, acc. sing. ab Adj. γλαυ-
κός, ή, όν, cæsius, glaucus. θ.
440.

Γλαυκίαν, Poëticè pro γλαυκιάων,
præt. part. à γλαυκιάω, α̃, &
Poëticè γλαυκίω, glaucis ocu-
lis terribiliter intueor, sicut pro
ὄρω όρῶ, Poëticè dicitur ὄρω,
Th. γλαυκός, α̃, ό, glaucus,
cæsius. α. 430.

Γλαυκιομένη, nomen proprium mul.
θ. 256.

Γλαυκῶπις, ιδός, ή, cæsius habens
oculos, epitheton Minervæ, ex
γλαυκός, cæsius, & ὤψ, ὠπός, ό.
τυ' τις, acc. γλαυκῶπιν, & γλαυ-
κῶπιδα. Th. ὀπθίμαι, video.
α. 72. θ. 13.

Γλάφει, 3. præt. ind. verbi γλάφω,
f. ψω, cavo, excavo. α. 431.

Γλαφυρός, α̃, ό, cavus. à γλάφω,
f. ψω, cavo, excavo. θ. 297.

Γλάφω pro γλαφυρόν, antrum.
Th. γλάφω. α. 533.

Γλυκερός, ή, όν, dulcis. à γλυκός,
ίϙ, ό, dulcis. θ. 97.

Γλώσση, & Att. γλώτση, lingua,
ή, dat. pl. Ion. γλώσσησι, pro
γλώσσαις. θ. 83. & 826.

Γναμπθῖσι, dat. pl. Ion. à γναμ-
πῖος, incurvus, hoc à γνάμπω,
incurvo. Them. κρέμπω, flecto.
α. 205.

Γνώ, pro ἔγνω, cognovit. 3. perf.
α. 2. ind. à γινώσκω, cognosco,
f. γνώσκειν, p. ἔγνωκα, α. 2.
ἔγνω. θ. 551.

Γόμφεισιν, dat. pl. Ion. à γόμφϙ,
α̃, ό, cuneus, clavus. α. 429.

Γονῶσιν, dat. pl. à γονός, ίϙ, ό,
parens. γονῆ, dat. sing. à γονή,
ή, ή, genitura. Th. γαίνομαι,
gignor. α. 235. & 733.

Γόνϙ, α̃, ό, soboles, generatio. Th.
γαίνομαι, gignor. θ. 495.

Γοργύς, acc. pl. à γοργός, α̃, ό, ve-
lox. θ. 274.

Γοργύς, gen. sing. pro γοργός, à
γοργώ, ίϙ, α̃, ή, nomen mul.
α. 224.

Γοργόνες, dictæ sunt Phorci filix,
Medusa, Sthenyo & Euryale,
à γοργών, όνϙ, ό, nomen ani-
malis noxii in Africa. α. 230.

Γένεσι, acc. pl. & γένεσ', pro γέ-
νεσι, à γένυ, τός, genu. in genit.
ἔ γόνυϙ & γόναιϙ, & γένος.
α. 587. θ. 460.

Γενοῖσιν, dat. pl. à γενός, fertilis,
Ionica epenth. pro γόνϙ, hoc
à γονή, ή, genitura. Th. γαίνο-
μαι, gignor. θ. 54.

Γενοπαχίς, ίϙ, ό κ̃ ή. genus pin-
guis. ex γόνυ genu, & παχός,
ίϙ, ό, crassus. α. 266.

Γεαίης, nomen mul. à γεαία, ας,
ή, anus, vetula, idem quod
γεαῦς, αός, ή. θ. 270.

Γυέλοις, dat. pl. jugis. à γύαλον,
α̃, τός, cavitas. θ. 499.

Γυγής, ή γόγη, nomen mul. θ.
149.

Γύλω, dentale, à γύης, α̃, ό, den-
tale in aratro. at γύα seu γύη,
Ion. jugerum. α. 427.

Γυῖα, pl. num. membra, à γυῖον,
α̃, τός, membrum. θ. 592.

Γυόκρηϙ, α̃, ό, membra depascens,
ex γυῖον, α̃, τός, membrum, &
κρίω item κρέννυμι, satio, item
depascor. Qui depascitur, ille
satiatur. α. 66.

Γυθελίς, mutilatus, α. 1. part. pass.
à γυῖον, f. ὀντω, claudum reddo,
membra

membra frango. Th. γῆν, υ, τὸ, membrum. §. 858.

Γυμνὸν, acc. à γυμνός, ὤ, ὅ, nudus. s. 391.

Γυμνωθέντι, acc. sing. a. 1. part. pass. à γυμνῶν, *denudo*. Them. γυμνός, ὤ, ὅ, nudus. α. 334.

Γυναικεῖν, muliebri, dat. sing. à γυναικεῖος, υ, ὅ, muliebris: hinc & γυναικεῖον, υ, τὸ, gynæceum, locus interior in ædibus, in quo solæ mulieres versabantur. Th. γυνή, ἡ, mulier.

Γυνή, ἡ, mulier, adolescentula, genit. γυναικός, dat. γυναικί, acc. γυναικίη, voc. ᾧ γυνῶν, dat. pl. γυναικί. s. 94. 702.

Δ.

Δαΐ, dat. sing. pro δαΐδι per apocopen, à δαΐς, ἰδός, ἡ, *rugna*. Thema est δαΐω, uro. §. 650.

Δαιδαλῖος, Genit. poëticus pro δαιδαλῖς, à δαιδαλός, *artificiosus*; derivatur à Δαίδαλος, υ, ὅ, qui fuit ingeniosissimus & scientificissimus Cretensium artifex. Videtur nomen accepisse à δαίω, *scio*. α. 334.

Δαΐδων, gen. pl. ab δαΐς, ἰδός, ἡ. *fax*. Thema δαΐω propriè uro. α. 275.

Δαίω, imperf. Ionic. à δαίομαι, divido, partior. Th. δαΐα, divido. α. 165.

Δαίμων, οὐός, ὅ καὶ ἡ. Deus. quasi δαήμων. α. 94. hinc δαιμόνιος, *venerandus*, & δαιμονίη, pro δαιμονία, Ionicè. θ. 655.

Δαΐτε, acc. sing. à δαΐς, δαιτός, ἡ, *cibus, epulum*. δαΐπ, in acc. pl. δαΐτες, à δαΐω, *epulum præbeo*. s. 342. θ. 802.

Δαΐφρων, *prudens, bellicosus*. gen. δαΐφρωνος, ex δαΐω, *disco*, vel divido, & φρῶν, οὐός, ἡ, *mens*. α. 149.

Δάκν, 3. sing. a. 2. Ion. pro ἰδᾶκν, momordit. à δάκνω, mordeo. f. δήξομαι. p. δίδηκα. α. 2. ἰδᾶκον. a. 1. pass. ἰδήχθην, a. 2. pass. ἰδάκην. θ. 567.

Δακρυοί, dat. pl. à δάκρυ, υ, τὸ, *lacryma*. hinc δακρυόεις, οὐός, *lachrymosus*. α. 132. §. 227.

Δαλῦ, genit. à δαλός, υ, ὅ, *titio*. Th. δαΐω, uro. s. 705.

Δαμαζόμνος, præf. part. à δαμάζω, *edomo*, δαμάσας, poëticè pro δαμάσας, part. a. 1. act. Th. δαμάω, *domo*. θ. 765.

Δάμασος, a. 1. Ion. à δαμάω, *domo*, f. αἶσω. s. 859.

Δαμῶντις, part. a. 2. pass. *domiti*. à δέμω vel δάμνω, pro δαμάω. δαμῶνται, a. 2. pass. infin. δάμνεται. præf. à δάμναται. Th. δαμάω, *domo*. s. 153. θ. 464.

Δανάης, ἡ δανάη, κς, nomen mul. α. 216.

Δαναΐδης, filius Danai. Nomen patronymicum. Filii à patribus sua acceperunt nomina, à δαναός, Danaus. α. 229.

Δαπάνη, κς, ἡ, *sumptus*. Them. δαπανάω, ᾧ, f. ἔσω, *consumo*. s. 723.

Δάσανθ, 3. pl. a. 1. med. indic. poëticè pro ἰδᾶσανθ. Augmentum abjicitur & ὀγμᾶ duplicatur. à δάζομαι, divido, f. σῶμαι, a. 1. m. ἰδασάμην. hinc δασαΐδης & δάσανθας. hinc δασμός, *distributio*. item tributum, quod penditur ab hostibus, *brand-schatzung*. Thema δαΐω, divido. θ. 112. 537. 425.

Δα-

Δασυέριον, gen. pl. à **δασύεριν**®, hirsutum pectus habens, ex **δασύς** densus, & **έριον**, pectus, s. π. s. 514.

Δατίααλ, præf. inf. pass. *dividi*, pro **δατίααλ**, exemplaria habent **δατίααλ**, α pro s. à **δατίαααλ**, *dividor*. Them. **δαίω**, *divido*. s. 767.

Δάφνης, genitiv. à **δάφνη**, s. δ, laurus. s. 435.

Δαφνίαι®, *valdè funestus, ruber*, seu **δαφνίαι**, s. δν, *cadis avideus*, ex **δα**, particula per se nihil significans, sed in compositione augens, & **φίνω**, *occido*. α. 159. & 250.

Δ' vel **δ'**, autem, verò. Sæpè subjungitur particulae **μή**, vim adversativam habens. s. 10.

Δίδασαι, attributa est, perf. pass. ind. à **δίδασμαι**, *divido*. partior. F. **δίδασμαι**. præf. pass. **δίδασμαι**. Th. **δαίω**, *divido*. θ. 789.

Διδήη, *ardebat*, 3. sing. plusq. perf. med. pro **ιδιδήη**, à **δαίω**, *uro*, præf. med. **δίδηα**. pl. perf. **ιδιδήη**. α. 155.

Διδίξειται, *perterrebit*. 3. sing. fut. med. poët. à **διδίξω**, *terreo*. f. **ιξομαι**. Th. **δείδω**. f. σω. *timeo*. α. 111.

Διδυμήνιοι, præf. part. pass. *domiti*, à **δύω**, *domo*. F. **δυω**. p. **διδυμήνιοι**, præf. pass. **διδυμήνιοι**. aor. 2. **ιδιδυμήνιοι**. hinc in infinit. **δαμύω**, & **δαμυήνιοι**. s. 117. Th. **δαμάω**, *domo*.

Διδυόπεις, *metuentes*, part. præf. med. à **διδύω** *timeo*, præterito med. **δίδω** & **διδύω**, poëticè, unde part. **διδυόπεις**. α. 248.

Διδυκηνήνιοι®, *observans*. à **διδύω**, *observo*. f. **ήσω**. Th. **διδύκω**, f. **ήσω**, *observo*. α. 214.

Διδυκηνήνιοι, *intuens*, præf. med. part. à **διδύω**, *video*. f. 2. **διδυκηνήνιοι**. aor. 2. **ιδιδυκηνήνιοι**. a. 1. pass. **ιδιδυκηνήνιοι**. p. m. **διδυκηνήνιοι**. α. 145.

Δικηνήνιοι, 3. indicat. **δίκην**, per apocopen pro **δίκην**. 3. perf. sing. ind. à **δίκην**, *idem* quod **δίκην**. f. **δίκην**. p. **χα**. s. 451. 526.

Διόλος, s. δ, *timidus*. s. 713.

Διόμος, s. δ, nomen viri à **δίδω**, *timeo*. α. 195.

Διόνος, s. δν, *terribilis, gravis*. **Διόνος** poëticè pro **δυν**, **Διόνος**, dat. pl. Ionic. hinc **Διόνος**®, *acerrimus*, superlat. α. 129. s. 369. α. 71. θ. 138.

Διόνος, nom. pl. *graves aspectu*, ex **δυν** *gravis*, & **ώνος**, *facies*. Th. **έπρωμαι**, *video*. At **ώνος**, *ώνος*, s. **υοκ**. α. 250.

Διόξω, f. 1. **διδύω**, a. 1. inf. à **δίκην**, *ostendo*. f. **ξω**. p. **χα**. s. 648.

Διπνήσας, a. 1. part. à **διπνήω**, *cæno*. f. **ήσω**. Th. **διπνόν**, s. **τλ** *cæna*. s. 442.

Διπνολόχης, *comessatricis*, gen. sing. g. f. pro **διπνολόχης**. Adjectiva enim composita sunt g. c. **διπνολόχης**®, s. δ, s. **ή**, *proprie qui convivii insidiatur*, h. e. qui accuratè illa observat. aut loco suo curat. ex **διπνόν** *cæna*, *convivium*, & **λόχης**®, s. δ, *insidix*. s. 704.

Διπνός, acc. sing. à **διπνός**, s. **ή**, *collum*, vel **δέρη**. α. 301.

Δίκα, unde est **δίκην**®, *decimus*. in f. g. **δίκην**, s. 612. 792.

Δεκάδω, dat. sing. à **δεκάδω**®, *qui decem palmorum est*, ex **δέκα**, *decem*, & **δω**, s. **τλ**, *palmus*, *donum*. s. 426.

Δελφῖναι, nom. pl. à **Δελφῖν**, seu **Δελφίς**, ἵππος, delphin. α. 210.

Δέμας, corpus, τὸ ἄκλιον, & indeclinabile. θ. 260.

Δέμανοι, τὰ, cubilia maritorum, à **δέμωνιον**, & τὸ, stratum, lectus. ε. 328.

Δένδρεα, pl. num. ab **δένδριον**, & τὸ, arbor, lignum. Poëticè pro **δένδρον** sic **ἀδελφεὶς** pro **ἀδελφός**, frater. θ. 216.

Δέξατο, a. 1. med. Ion. pro **ἰδέξατο**, à **δέχομαι**, recipio, f. **δέχομαι**. p. **δέδωκα**. a. 1. m. **ἰδέξαι**. μίω. θ. 185.

Δεξιπρὸς, ἄ, ὄν, **Δεξιπρῇ**, dat. sing. pro **δεξιπρᾷ** Ionicè à **δεξιὰ**, **dextra manus**: παρὰ τὸ **δέχεσθαι**. fut. **δέξομαι**. θ. 179.

Δέω, **δέω**, τὸ, timor. Th. **δέω**, f. **έω** timeo. p. **δέδωκα**, **δέδωκα**, **δέδωκα**. θ. 167.

Δέον, 3. pl. imperf. act. pro **ἰδόν**, ligabant, à **δέω**, vincio. f. **έω**. α. 291.

Δεξιῶν, pro **δεξιῶν**, aspiciunt, à **δεξιόμαι**, **έω**, & Poëticè **δεξιόμαι**. Th. **δέκω**, video. α. 236. θ. 910.

Δερεσφῶν, tuentes, præf. part. dualis numeri, à **δερεσφῶν**. **δερεσφῶν**, gen. Ion. **δερεσφῶν**, f. g. pl. num. Æolicè pro **δερεσφῶν**, à **δερεσφῶν**, præf. part. idem quod **δέκω**, seu **δέχομαι**, video. θ. 911.

Δέρμα, αὐτός, τὸ, cutis, à **δέρω**, excorior. Them **δέρμα**, αὐτός, τὸ, pellis, corium. ε. 513.

Δισμύων, manipulans, præf. part. à **δισμύω**, idem quod **δισμύω** & **δισμύω**, ligo. à **δισμός**, & ὁ, vinculum. Tlema, **δέω**, ligo. ε. 481.

Δισμύω, genit. sing. à **δισμός**, ὁ, ὁ

vinculum, & in pl. **δισμύω** vel **δισμύω**. hinc **δισμύω**, vincio. Th. **δέω**, ligo. α. 43.

Διόση, 3. sing. a. 1. act. subj. à **δέω**, **humectō**, rigo, f. **δέω**. ε. 556.

Διῶπ, huc, agite, adverb. hortantis, à sing. **διῶπ**, huc, hunc in locum. ε. 2.

Διῶπρος, & ὁ, secundus. ε. 26.

Δίχεται, 3. sing. à **δέχομαι**, capio, f. **δέχομαι**, p. **δέδωκα**. θ. 800.

Δι, sanè, jam, in carmine modò postponitur, modò præponitur. ε. 2. θ. 643.

Διῶπ, diù, adverb. à **δέω**, diù. θ. 623.

Διῶπρος, genitiv. à **διῶπρος**, ἦτος, ἦ, pugna. à **διῶπρος** hostilis: & hoc à **δαίω**, uro. θ. 662. 852.

Διῶπρος, ἦ, nomen idoli, q. d. **γῆ μήτης**, Ceres. **διῶπρος**, **διῶπρος**, **διῶπρος**. θ. 454. ε. 300.

Διῶπρος, & ὁ, **adeps**, pinguedo. Vide in **διῶπρος**, & ὁ, populus, aut tractus. θ. 538.

Διῶπρος, & ὁ, populus. θ. 477.

Διῶπρος, acc. pl. **consilia**. à **δέω**, **έω**, τὸ, **consilium**, **vasframentum**. Chaldaicè **dēna**, meditari. alii habent **μήτια**. θ. 226.

Διῶπρος, acc. sing. à **δέω**, **έω**, ἦ, **lis**, **contentio**. hinc **διῶπρος**, **πύγνο**. ε. 14.

Διῶπρος, diù, adverbialiter usurpatur pro **δέω**. θ. 629.

Διῶπρος, a. 1. ind. Ion. pro **ἰδῶπρος**, **έω**, **έω**, **έω**, a. 1. med. infinit. à **δέω**, ligo. θ. 618.

Διῶπρος, fut. 1. act. infinit. à **δέω**, **populor**, occido. pro quo Poëta etiam **διῶπρος**, à **διῶπρος** vel **δαίος**, hostilis. Thema est **δαίω**, uro, **vasfro**. α. 67.

Διῶπρος, **Jovem**, acc. sing. à **Ζεύς**, **έω**, **έω**.

διός, δι', δία, vocat. Ζῦ, Jupiter. s. 52.

Διά, præpositio, ἀφ' βουλῆς, ex consiliis, ἀφ' ἡρώκας, per Thraciam. s. 13. §. 398.

Δία, divina, h. e. præstantissima. à ζῶς, διός, Jupiter. s. 338.

Διαβάς, part. a. 2. act. emensus. à ἀφβαίνω, transeo, f. βήστωμαι, p. βέβηκα, a. 2. ἴδω, a. 2. part. βὰς. §. 292.

Διαβῆ, transierit, a. 2. act. subj. ἀφβῆ. Th. βαίνω, co. s. 738.

Διάησι, 2. pers. ind. sing. perflat. ex ἀφ, & ἄησι, flo. Th. ἄω, f. ἥσω, flo, spiro. s. 514.

Διάκτορος, s, ὅ, nuntius. Dicitur etiam ἀφκίωρ, ορος, ὅ, à ἀφκίζω, traduco, transmittito. s. 77.

Διακρινάμεθα, 1. pers. pl. præf. subj. à ἀφκρίνω, discerno. Th. κρινω, f. νῶ, secerno, judico, p. κίκρικα, a. 1. ἵκριναι, s. 35.

Διαμπερὲς, adverb. perpetuò, ex ἀφ, ἀνὰ, & περὲς, αὖτος, τὸ, terminus. q. d. penitus (ἀφ intendit significationem) ad finem. s. 236.

Δῖον, acc. à δῖον, s, ον, divinus, bonus. Th. ζῶς, διός, Jupiter. s. 287.

Διασκοιδιᾶσι, dissipant. 3. pl. præf. act. à ἀφσκοιδῆμι, dissipo, ad formam ἱσημι. Thema est, σκοιδῶ, σκοιδάζω, & σκοιδῶνυμι, dissipergo, f. αἶα. §. 875.

Διδάξης, a. 1. subj. à διδάσκω, doceo, f. διδάξω, p. διδδάχα, a. 1. ἐδδάχα, a. 1. pass. ἐδδάχθην. s. 609.

Διδασκῶν, a. 1. act. infinit. verbi διδάσκω, idem quod διδάσκω, doceo. s. 64.

Διδῶ, dat. pro διδωσι, à διδω. Th. διδωμι, do, f. δῶτω, p. δίδωκα,

a. 2. ἴδω, s, ω, s. 328.

Διδυμῶσι, geminos, dualis num. à διδυμῶν, οἶον, pro διδυμοι, s, ὅ, κῆ, ἡ, geminus. s. 49.

Διδοῖσας, distribuit, 3. sing. a. 1. med. à ἀφδοῖζω, s Poëtice duplicatur. sic διδοῖσας, διδίσσισσι, 2. sing. a. 1. med. pro διδοῖσας. Ionicè ω mutatur in αα. Th. δαίω, divido. §. 544.

Διέκειν, constitutum erat, imperf. med. à ἀφκείμαι, constitutus sum. Th. κείμαι, f. κείστωμαι, jaceo. s. 20.

Διέλον, pro διείλον. 3. pl. a. 2. med. à διαίρω, ὦ, divido, f. ἥσω, p. διήρηκα, a. 2. διέλον. Th. αἰρίω, eligo. §. 112.

Διερῶν, humidam, acc. à διερὲς, humidus. Th. δαίω, f. αἶα, humecto. s. 460.

Διέπει, disposuit, a. 1. ind. verbi ἀφπείω, vel πῶ, ordino. Th. πείω, vel πῶ, f. ξω. p. πίπακα, a. 1. ἵπακα. s. 276.

Διέικμεν, destinarunt, 3. pl. a. 1. med. à ἀφεικμαίω, certis signis probe, f. αἶα, a. 1. ἐτίκμεν. Th. τίκμαρ, αὖτος, τὸ, signum. s. 397.

Δίζω, inquirere, præf. med. infinit. à δίζωμαι, quero, fut. διζήστωμαι. Them. διζω, quero. s. 603.

Δίω, divina, à ζῶς, Jupiter. §. 260.

Διωνικήσων, longis, dativ. pl. Poëticus, s. διωνικός: ex ἀφ & ὠνικός, οἶον, ὅ, κῆ, ἡ, perpetuus, διωνικός, prolixè. §. 627.

Δῶ, dat. sing. à ζῶς, vide suo loco. s. 69.

Δικαιοτέρῳ, justius, comp. à δίκαιον, justus. Th. δίκαι. s. 213. 159.

Δίκαιος.

- Δίκας**, acc. pl. à Th. *δικα*, ἡ, *jus*, *fus*, *δικη*, dat. pl. pro *δικαίς*, inde *δικαίῳ*, ὁ, *justus*. & *δικαί* per apocopen, pro *δικαίς*. s. 125, 280. 219. et 224.
- Δικαίῳ**, a. i. act. infin. pro *δικαίῳ*, à *δικαίω*, *jus dico*. Them. *δικη*, ἡ, *jus*. s. 39.
- Δινέμω**, *vertere*, præf. inf. Ion. pro Æolico *δινέμω*, communiter *δινεῖν*, à *δινάω*, *moveo*, f. *ήσω*, à *δίνη*, ης, ἡ, *vortex*. s. 598.
- Δινέμεναι**, acc. pl. à *δινέμεναι*, εἰσα, ὁ, *vorticofus*, a, um, à *δίνη*, ης, ἡ, *vortex*, *gurges*. s. 337.
- Δύης**, dat. pl. pro *δύαίς*, à *δίνη*, *vortex*. s. 793.
- Διάθεν**, adverb. è loco, à *Φοῦ*, Th. *ζῶς*, *διός*, *Jupiter*, s. 765.
- Διός**, *Jovis*, genit. à *ζῶς*, *Jupiter*, vocat. ὦ *ζεῦ*. α. 4.
- Δῖον**, *διῶ*, δ'α, *divus*, α, um. Th. *ζῶς*. s. 891.
- Διόγενος**, à *Φοῦ* generatus, *generofus*, ex *διός* & *γενῆς* pro *γενῆς*. Thema, *γίνομαι*, *nascor*, f. *γίνομαι*, p. *γίνομαι*. α. 340.
- Διοτρεφίῳ**, à *Φοῦ* nutriti, à *διοτρεφῆς*, ἰῶ, ὁ, ἡ, ex *διός*, & *τρέφω*, *alo*, f. *ψω*, p. *τίτρεφα*, α. 2. *ἱερεῖοι*, p. m. *τίτρεφα*. s. 992.
- Δίς**, bis, adverb. s. 711.
- Δίφρα**, gen. fing. à *δίφρος* (q. *δίφρος*) ὁ, ὁ, *locus in curru*, ubi *auriga* & *parabates* sedebant, per syn. memb. *currus*. α. 321.
- Διφῶσα**, *inquirens*, præf. part. à *διφάω*, *quæro*, f. *αῖσα*, s. 374.
- Δίχ'**, pro *δίχα* *seorsim*. Thema est *δῖς*, bis. s. 168.
- Διόνυσος**, *Bacchus*, quia, quum nasceretur, femur *διός* ἔνυξεν, ut habet fabula gentilis, propter
- metrum τὸ ε duplicatur & mutatur in ω. α. 400.
- Διῶνη**, nomen Idoli Ethnici, q. d. *διός ἀνισσα*, *Jovis regina*. s. 353.
- Δομήτωρ**, a. i. part. f. g. *domita*, à *δομῶ* (pro *δομῶν*, *domo*.) Fut. *δομῶ*. præf. act. *δομῶμαι*. præf. pass. *δομῶμαι*, εἰσα, τα. Hinc a. i. pass. *δομῶμαι*, ης, η. Vide supra *δομῶντες*. α. 48.
- Δομῶν**, acc. pl. à *δομῶν*, ὁ, *servus domitus*, in dat. pl. *δομῶσι* & *δομῶσι*. & *δομῶν*, ὁ, ὁ, idem quod *δομῶν*. Thema est *δομῶν* *domo*. s. 57. 430. 597.
- Διόφρος**, ἡ, ὁ, *tenebrosus*. *διοφρεῖς*, dat. pl. (Ionicè) à *διόφρος*, ὁ, ὁ, *tenebræ*, *caligo*. s. 107, 736, 807.
- Δοῖα**, & *δοῖα*, & *δοῖα*, pluralis & dual. numeri tantum, Poëticè, pro *δύο*, vel *δύο*, *duo*. s. 432.
- Δοῖν**, 3. pl. a. 2. opt. pro *δοῖναι*, à *δοῖναι*, f. *δῶναι*, do. s. 188.
- Δοῖν** dual. num. vide *δοῖν*. α. 234.
- Δοκῶν**, *insidiatus*, part. præf. verbi *δοκῶν*, *observo*, f. *ύσσω*. Th. *δοκῶν*, f. *άσσω*, *observo*. α. 480.
- Δολίλῳ**, acc. fing. à *δολίῳ*, *dolosus*. *δολίῳ ἐπὶ τέχνη*, *dolosa arte*. Th. *δολῶ*, ὁ, ὁ, *dolus*, *fraus*. s. 160, 540.
- Δολιχ'**, *longus*, per apost. pro *δολιχῶν*, acc. pl. n. g. à *δολιχῶν*, ὁ, ὁ, *longus*. s. 186.
- Δολοφροῖν**, f. *ήσω*, *cogitans fraudes*, à *δολῶ*, & *φροῖν*, *mens*. s. 550.
- Δόλω**, dat. fing. à *δολῶ*, ὁ, ὁ, *dolus*. s. 889.
- Δολοφροῖν**, a. i. part. pass. à *δολῶ*, *dolos machiner*, *circumvenio*. s. 494.
- Δόμω**, a. 2. act. infinit. Ionicè, pro

pro δῶμα Ἰολικῇ, Iones tollunt solum α, relicto accentu, pro δῶμα. Them. δίδωμι, do, f. δῶσα, p. δίδωκε, a. 2. ἰδύν, ας, ω. s. 354.

Δόμῳ, υ, ς, domus, à δίδωμαι. §. 386. hinc δόμον δέ, domum verius. α. 28.

Δορυσσεῖ, hastarum concussori, à δορυασέῳ, ex δόρυ, lancea, & σέῳ, à σείω, quatio, moveo, qui lanceam vibrat. α. 54.

Δός, α. 2. imperat. ut & δέπιδε, à δίδωμι, do, f. δῶσα. a. 2. ἰδύν. s. 453. hinc δός, δόν, munus. §. 97.

Δότης, datrix, à δότης ἡγή, dator, ὅ. Th. δίδωμι. α. 131. s. 356.

Δῦπῳ, υ, ὅ. fragor, strepitus. §. 70.

Δῦρε, ligna, acc. pl. pro δῦρε per apocopen, & hoc pro δῦρε, à δόρυ, δόρεος, & δῦρε, lignum, dat. δῦρε, δύν. s. 807. α. 362.

Δοχματεύς, se se obliquans, α. 1. part. pass. à δοχμῶν. Th. δοχμῶς, ἡ, ὄν, obliquus. α. 389.

Δράκοντες, genit. à δράκων, οντες, ὅ, draco. α. 144.

Δράκοντες, aspiciabant, pro ἰδράκοντες, 3. pl. a. 2. aet. à δῖρα, video, in α. 2. ἰδράκοντες, facta metathesi ἰδράκοντες, p. m. δίδρακε. α. 252.

Δράκοντες, dracones, dual. num. à δράκων, οντες, ὅ, draco. α. 233.

Δράκων, οντες, ὅ, draco, dat. pl. δράκοντες. §. 323. α. 166.

Δρεπάνος, acc. falces, à δρεπάνη. idem δρέπανον, υ, πῖ, à δρέπω, carpo, f. δρέπω. hinc δρέπανος, α. 1. med. inf. α. 292. §. 31.

Δρεμῖαν, acerbam, à δρεμῖος, ἴα, ὅ, propriè acris gustu seu sapore. per metaph. gravis, molestus. α. 261, 457.

Δρύαλον, acc. à δρύαλῳ, est nomen viri, qui quercum satis habet. α. 187.

Δρύαντα, acc. sing. à δρύας, οντες, ὅ, nomen viri, à δρύς, ὄς, ὅ, quercus tam durus ut quercus. α. 179.

Δρύς, ὄς, ὅ, quercus. in acc. δρύῳ. hinc δρύα, acc. à δρύον, υ, πῖ, nemus, quercetum. α. 232. 530.

Δυναμῖς, υς, ἡ, nomen proprium muliebre.

Δύναμις, υς, ἡ, potentia. dat. δύναιμι, à δύνωμαι. possum. in 2. sing. δύνωσαι ad formam κρέμαμαι, f. δυνήσμαι, δύνωμαι, Ionicè pro δύνω. 2. sing. præs. med. subj. usitatè δύνω. α. 1. pass. ἰδυνάσθω. §. 420. s. 350.

Δύνω, 3. perf. ind. præs. pro δύνωσι, ingrediuntur, à δύνω, δύνω, & δύνω, subeo, f. δύνω, p. δύνωκε. α. 2. ἰδύν, υς, υ. α. 151.

Δύνω, 3. perf. præs. sub. verb. δύνω, subeo. s. 728.

Δύο, communiter, δυο, δύνω atticè. genit. dual. δυῶν, f. δυῶν, duarum, dat. pl. δυοῖ, α. 112.

Δύσα, α. 1. inf. aet. verbi δύνω, subeo, f. σω, p. δύνωκε, α. 1. aet. ἰδύνω. α. 1. inf. aet. δύσα, pro ἀποδύσα, per τμήσιν, α. 329.

Δυσληγῆς, molestæ. num. pl. à δυσληγῆς, ἴῳ, molestus. ex δυς, quæ particula in compositione tantum legitur, significatque difficulter, & ἀλίζω, curo, f. ζω. s. 506.

Δυσκίλαδῳ, υ, ὅ, ἡ, rancens. Th. κίλαδῳ, υ, ὅ, sonus, vox. s. 196.

Δυστομία, acc. Ion. à δυστομία, Ionicè α mutatur in υ, propriè mala legum institutio. item licentia,

licentia, qua qui utuntur difficulter se legibus subijciunt, jugum legum excutiant. ex *δυς* & *λέγω*, lex, hoc à *τρίμω*, tribuo. §. 230.

Δυσάμφιλτος, gravis accessor, propriè *tractu difficilis*. ex *δυς* & *πίμπω*, verbi *πέμπω*, f. *ψω*, mitto. §. 722.

Δύσσειο, induere, Poëticè pro *δύσσειο*, Ionicè, & hoc pro *δύσσειο*, *ἰδύω*, præf. med. imperat. à *δύω*. Fut. med. *δύσσειμαι*, unde formant novum verbum, *δύσσειμαι*, *ἰνδύω*. *ἰδυσέμεν*, u, *ἴτο*, *ἰνδύεσθαι*. Th. *δύω*, vel *δύω*, subeo. α. 108.

Δυσσολογία, gen. pl. Æolicè, g. f. pro *δυσσολογία*, præf. part. à *δύσσειμαι*, mergor. idem quod *δύω* & *δύω*, subeo. §. 384.

Δυσφήμις, ominoso, gen. sing. Ion. à *δύσφημις*, mali ominis, ex *δυς*, & *φάω*, vel *φημί*, dico. §. 735.

Δυσφρογνία, præf. part. à *δυσφρογνία*, animum abjicio, ægrè terro. ex *δυς*, & *φρέω*, *ἴδω*, mens. §. 102.

Δυσφροσύνη, genit. pl. Æolic. à *δυσφροσύνη*, animi ægritudo, ex *δυς*, & *φρέω*, *ἴδω*, mens, animus. §. 528.

Δυστύχη, gen. sing. à *δυστύχη*, inauspicatus, ex *δυς* & *τύχη*, nomen, cui est infaustum nomen. §. 171.

Δωδεκάτη, duodecima, *δωδεκάτη*, duodecimus, & *duodecim annorum*. à *δωδεκάτος* duodecimus. ex *δύο*, & *δέκα*, decem. §. 791.

Δωδεκάμηνος, ex *δωδεκά*, duodecim, & *μήν*, *μήν*, *ἴδω*, mensis. §. 252.

Δω, (*δω*, *δω*, *δω*) 3. sing. a. 2. act. subj. à *διδωμι*, do. §. 354.

Δωδέκα, duodecim. Th. *δέκα*, decem. α. 162.

Δώη, dederit, Atticè, pro *δώνη*, a. 2. opt. act. à *διδωμι*, do, vide *διδωμι*. §. 357.

Δωκε, dedit, pro *δωκε*, & hoc pro *ἰδωκε*. apocope Poëtica, *δωκεν*, pro *ἰδωκεν*. 3. pl. a. 1. act. indicat. ab *ἰδωκε*. Th. *διδωμι*, do. α. 400.

Δωμε, *αὖτος*, *τὸ*, domus, pro *δωμῆς*, à *δύω*, exstruo. §. 410.

Δωρε, acc. pl. à *δωρεν*, u, *τὸ*, donum, *δωρεσι*, dat. plur. §. 614.

Δωρε, *δωρείδης*, *ἡ*, nomen mul. §. 230.

Δωροφάγος, acc. pl. à *δωροφάγος*, donivorus. Duo turpissima vitia in iudice *ἡ δωροφαγία καὶ ἡ προσωπολαγία*. dicitur *δωροφάγος*, qui devorat dona, qui bovem habet in lingua. Activè capitur, & proinde acutus est in penultima. Tzetzes intelligit *τὸς ἐν τῷ λαμβάνειν δώρεα διαζώντας*, qui ex illis largitionibus vivunt, ad quam pestem è medio tollendam stipendia erant constituenda illis iudicibus digna. ex *δωρεν*, donum, & *φάγω*, edo, comedo. §. 39.

Δω, donum, indeclinabile Poët. idem quod *δέκα*. Th. *διδωμι*, do. §. 356.

Δώσω, dabo, fut. 1. act. à *διδωμι*, vide in *διδωμι*. §. 57.

Δώτῃ, datori, dat. cas. usitatius *δότης*, u, *ὁ*, dator. Th. *διδωμι*, do. §. 355.

Δωτῆρας, nom. pl. à *δωτῆς*, dator, à *διδωμι*, do. *δωτῆρες ἴδω*, *datores*

datores bonorum. malo δωτήρις
 εἰών, εἰών scil. δωριῶν, ubi εἰών
 est genit. pl. g. f. pro εἰών, vi-
 de infra εἰών. §. 46.

Δοῦναι, ἑ, nomen mul. θ. 248.

Δώσι, 2. 2. subj. pro δῶσι, Poëti-
 cè, nova ἔω μεγάλα ἐπιθεῖς,
 verb. δίδωμι, do. §. 222.

Ε.

Εἶ, *ipsum*, acc. ab εἶ, οἶ, εἰδὶ
 εἰ λήθῃ, neque ipsum latet.
 2. 268.

Εἴ, 3. pers. ind. ab εἰώ, fino,
 permitto, f. εἰώσω, p. εἰώσω. θ.
 772.

Εἰών, *bonorum.* vitiosè videtur
 quibusdam scribi εἰών pro εἰών
 Æolicè, ab εἶς, ἡ, ὅν, *sumus*.
 Magis arridet iis analysis, qua
 deducitur ab εἶς, εἶα, εἶον, idem
 quod εἶς, vel ἡῦς, *bonus*, sub-
 intelligi potest δωριῶν, à δωρεά,
donum. Sed pace illorum, sub-
 intelligi etiam potest in εἰών
 (pro εἰών Æolicè) τὸ δωριῶν.
 Nam omne donum per se in-
 telligitur esse bonum. Deus ve-
 rò dator & largitor donorum
suorum, h. e. quæ ab ipso pro-
 veniunt & non aliunde. Dein-
 de dubitamus etiam, utrum
 εἶς, εἶ, ὅν, pro εἶς, sit vox
 proba nec ne. Desideramus hîc
 auctoritatem, εἶς, verò εἶ, εἶον,
sumus, εἶ, *um*, esse usitatissima,
 nemo, qui Græcas Bibliothe-
 cas vel per transfennam inspe-
 xit, ignorare potest. Veriùs er-
 go per spiritum asperum scri-
 bitur εἰών, quàm per spiritum
 tenuem. §. 46.

Εἵχα, 3. sing. præf. med. pro ἤχα,
fractus fuit. verbi ἄγνυμι, vel
 Tom. II.

ἄγω frango, p. m. ἤχα & ἤχα,
 solutione η in α. aor. 1. ἤχα &
 ἤχα. aor. 2. pass. ἤγην & ἤγην.
 Errant ergò Grammatici, qui
 affirmant præf. med. item 2. 1.
 & 2. med. nec non futurum
 med. activè tantum capi, non
 passivè. 2. 534.

Εἵς, ἡ, τὸ, ver, contractè ἤς,
 unde Latinorum *ver*. 2. 477.

Εἵσιν, Ionicè pro εἵσι, sunt, ab
 εἵμι, sum. θ. 95.

Εἵαυτῇ, dat. sibi, ab εἵαυτῷ, εἵαυτῇ,
 τῇ, sui. θ. 126.

Εἵδμην, εἵδμην ἡμέραν ἡμέραν, septid-
 ma dies, sacra dies. ab εἵδω,
 septem. 2. 770.

Εἵδμην, Poëticè, pro εἵδμην.
 2. 805.

Εἵω, 3. sing. 2. 2. aor. à βαίνω,
 eo, incedo, f. βάσιμα, p. βά-
 σιμα. 2. 1. med. εἵωσιμα, οἶ-
 σι, εἵω, pro εἵω, per tmesin.
 θ. 194.

Εἵωλον, 2. 1. ind. à βελάω, con-
 silium agito. f. σω. Th. βελάω,
 consilium. §. 389.

Εἵωπτον, 2. 1. ind. à βεργίω,
 tono. Them. βεργίω, tonitru.
 §. 839.

Εἵωπτον, 3. sing. 2. 1. aor. indic.
 ab εἵωπτον, f. ἵω, vel ἵω, in
 manus do, à γάλακ, γ, τὸ, εἵ-
 ωπτον, seu vola. idem
 quod εἵωπτον. §. 483.

Εἵωπτον, & εἵωπτον, Poët. comp. εἵ-
 ωπτον, iuperl. εἵωπτον, pro-
 ximus. 2. 249.

Εἵωπτον, 3. pl. imperf. à γίνομαι,
 gignor, nascor. εἵωπτον, 3. sing.
 2. 1. med. 2. 2. εἵωπτον, γ
 3. pl. εἵωπτον. §. 46.

Εἵωπτον, excitat. 3. pers. præf. ind.
 ab εἵωπτον, excito. εἵωπτον,
 2. dual. imperf. pass. Poëticè
 P augmento

- augmento abjecto pro ἡγυρί-
διω, f. ἡγῶ. p. ἡγρεα, & Atti-
cè ἡγήμερα. a. 1. ἡγμερα. s. 20.
- Ἐγχεῖα, πῖ, intestina. θ. 537.
- Ἐγχεῖσθαι, condidit, per synco-
pen, pro ἡγχεῖσθαι. 3. perf.
sing. a. 2. m. verbi ἡγχεῖσθαι
μι, condo, depono, in Th.
τίθημι, pono. a. 2. med. ἡγέμενω,
σο, π. 9. 487.
- Ἐγχεῖσθαι, relinquens, præf.
part. Th. λείπω, linquo, f. ψω,
p. φα, p. m. λείλοιπα, a. 2. m.
ἡγέμενω. s. 378.
- Ἐγκύρσις, illapsus, a. 1. part.
ab ἡγκύρω, incido, f. ἡγκύρω,
a. 1. act. ἐγκύρω. Them. κύ-
ρω, f. Æolic. κύρω, incido.
s. 216.
- Ἐγνω, 3. perf. ind. a. 2. sapuit.
tāquam à γνώμῃ. Th. γνώσκω,
fut. 1. γνώσομαι. a. 2. ἔγνω, ως,
ω. p. ἔγνωκα. s. 218.
- Ἐγχεῖ, ἐγχεῖ, πῖ, lancea, dat. ἔγχεϊ,
dat. pl. ἔγχεσιν. α. 135, 190.
- Ἐγχέριον, domesticum, in eo lo-
co ubi habitas, ex ἐγ, & χῆρος,
ς, ὅ, locus. s. 344.
- Ἐγώ, ego, ἔγωγε, Atticè, & ἔγαν,
Doricè. s. 654. 10.
- Ἐδακ', rodit, pro ἔδακας, 3. sing.
a. 2. act. à δάκνω, rodo, mordeo,
f. δάχομαι, p. δέδηκα, a. 2. ἔδα-
χον. s. 451.
- Ἐδάμωσε, a. 1. act. Poët. pro
ἔδάμωσε, à δαμῶν, domo. α.
408.
- Ἐδαοσάμεθ', divisimus, 1. plural.
aor. 1. m. pro ἔδαοσάμεθα, Poë-
tæ duplicant σ, metro id postu-
lante. à δάχομαι, divido. ἔδαο-
σατο, destinavit. Th. δαίω, di-
vido. s. 37. θ. 520.
- Ἐδέξατο, suscepit, a. 1. med. à
δέχομαι, capio, f. δέχομαι, p.
- δέδωκα. 9. 479.
- Ἐδέσαν, alligarunt, a. 1. act. à δένω,
ligo, f. δήσω, & δίσω, præt. pass.
δέδωκα. 9. 718.
- Ἐδέδαξαν, decuerunt, 3. perf. pl.
a. 1. act. verbi διδάσκω, doceo.
f. ξω, p. δέδωκα, a. 1. ἔδωκα.
s. 662.
- Ἐδέδωκεν, 3. perf. pl. imperf. pro
ἔδωκεν, à δίδωμι, pro δίδωμι,
do. Vide δίδωμι. s. 140.
- Ἐδδον, pro ἔδωκεν, a. 2. 3. pl. à δ-
δωμι, do. 9. 30.
- Ἐδδόνετο, agitabatur, imperf. pass.
Th. δδόνεω, f. ἡσσω. α. 237.
- Ἐδδς, ἐδδς, πῖ, sedes. Th. ἔζομαι,
f. ἔδωμαι, sedeo. α. 203.
- Ἐδδουσι, edunt, præf. ind. ἔδω, edo,
p. ἔδωκα, cetera tempora non
sunt in usu. 9. 640.
- Ἐδδω, Ionicè pro ἔδω, sella, ἡ
Thema, ἔζομαι, sedeo. θ. 386.
- Ἐδδωσιν, sedem habent, 3. pl. ind.
pass. pro ἔδωσιν, ab ἔδω, ὦ,
Poëticè ἔδωσιν. Th. ἔζομαι, f.
ἔδωμαι, sedeo. 9. 388.
- Ἐδδωσιν, 3. pl. imperf. à δδω-
μαι, possum. Vide suprā δδω-
μαι. s. 135.
- Ἐδδωσι, imperf. induit, à δδω. Vi-
de in ἐδδωσι.
- Ἐδδωσιν, genit. sing. ab ἔδω, ci-
bus. Th. ἔδω, edo. s. 593.
- Ἐδδωσι, dedit. a. 1. verbi δίδωμι,
do, f. δώσω, p. δέδωκα. a. 2.
ἔδωκεν, ως, ω. s. 279.
- Ἐδδωσιν, a. 1. ind. à δδω, f.
ἡσσω, dono. Them. δδωσιν, s, πῖ,
donum. s. 82.
- Ἐδδωσι, a. 1. vel 2. pro εἶπε prosthese
poëtica. Them. ἔπω. dico. a. 1.
εἶπε. a. 2. imperat. εἶπῃ. s. 86.
- Ἐδδωσι, unus, pro εἷς, per ἐδδω-
σιν poëtica. f. μέγα, n. ἑν. 9.
145.

Εἶλετο, appetit, præf. ind. verb. *ἐλδομαι*, cupio. hinc *ἐέλδωρ*, τὸ, desiderium. s. 380.

Εἴργ', præf. imperat. pro *ἐέργα*, cohibe, ab *ἐέργω*, pro *εἴργω*, arceo, f. *ἐώ*. s. 335.

Εἶρη, pro *ἴρη*, ros. α. 395.

Εἴρει, fervebat, 3. perf. imperf. act. à *ζέω*, ferveo. θ. 695.

Εἴρομαι, sedentem, part. præf. verbi *ἔζομαι*, sedeo. f. *ἰδῶμαι*. s. 593.

Εἴων, vivebant, 3. pl. imperf. act. à *ζῶω*, Poët. pro *ζάω*, ὦ, vivo, f. *ζήσω*. p. *ἔζηκα*. s. 112.

Εἴω, erat vel fuit, Poët. pro *ῥῶ*, imperf. verbi *εἰμί*, sum. s. 11.

Εἴω, suam, acc. ab *εἶς*, ἡ, ὃν, *ῥῶ*, α. *ῥῶ*. ab *ἔ*, fui. θ. 487.

Εἴωθα, Poëtica prostheli, pro *ἦθα*, & hoc pro *ἦς*, & est. a. 2. subj. ὦ, ἦς, & Poët. *ἴω*, *ἴης*. θω est Æolica paragoge. Th. *εἰμί*, sum. s. 134.

Εἴθ', pro *ἴθ*, ob seq. aspiratam. Et est adverb. significans, adhuc. α. 50.

Εἴθλω, vel *θῆλω*, volo, f. *θῆλῶ*, p. *πῶλῃκα*, *ἰθῆλῃκα*, 2. perf. præf. subj. pro *ἰθῆλῃς* per paragogen Æolic. *ἰθῆλῃς*, vel *ἰθῆλῃς*, 3. perf. singul. subj. præf. Ionicè pro *ἰθῆλῃς*. s. 209. 268. 668.

Εἴθλωρ, voluntarius, ab *ἰθῆλω*, volo. s. 120.

Εἴθω, ponunt, 3. pl. a. 2. m. *ἰθῆλω*, σ, τ, à *πῆμι*, pono. s. 512.

Εἴθω, 3. pl. a. 2. ind. ab *ἰθῆλω*, posui, *ἴθῃκα*, a. 1. ind. à *πῆμι*. s. 74. 289.

Εἴθασε, comminuit, a. 1. ind. 3. perf. sing. à *θλάω*, *κίσω*, *φραγῶ*. α. 140.

Εἴοινον, depascebant, 3. pl. imperf. à *θινάω*, *epulor*. f. *ἴσω*. Them. *θοίνῃ*, ης, ἡ, epulum. α. 212.

Εἴοφθη, innutrita est, a. 1. pass. pro *ἐπείφθη*, quia formatur à *πῆραπται* alioqui τ scribitur, quoties sequitur litera aspirata, prout in voce *ἐπείφω* videre est. à *τρέφω*, alo, f. *ψω*. p. *φω*. a. 2. *ἐπείφω*, p. m. *πῆρεφα*. θ. 192.

Εἴοιον, furebat, imperf. à *θινάω*. idem quod Thema *θίνω*, *impetio* feror. f. *ύσω*. α. 210.

Εἴ, fi. s. 106.

Εἴαε, vere. dat. sing. pro *ἴαε*, ab *ἴαε*, *ερε*, τὸ, ver. s. 462.

Εἴαενός, vernus, a. um. dat. pl. *εἴαενοῖσι*, ab *ἴαε*, ver. s. 682.

Εἴασε, reliquit, a. 1. act. ab *ἴάω*, *ῥῖνο*. f. *ἴάσω*. p. *ἴακα*. α. 424.

Εἴαται pro *ῥῶται* Ionicè, *sedent*. 3. pl. ind. præf. verbi *ἵμα*, *ἵσται*, *sedeo*. Imperf. *ἵμῃω*, *ἵσται*. θ. 622.

Εἴετα, destillat. 3. præf. ind. Poët. ticè pro *λείετα*. Thema *λείω*, f. *ψω*. libo, fundo. θ. 910.

Εἶδος, εἶδος, τὸ, forma, dat. *εἶδῃ*, *εἶδῃ* Th. *εἶδω*, video, f. *εἶσμαι*, aor. 2. *εἶδον*, & *ἴδον*. s. 63. α. 5.

Εἶδως, *εἶδῃκα*, pro *εἶδῃκως*, ἦκα, perf. part. act. *εἶδῃω*, vel *εἶδῃω*, scio, f. *εἶδῃω*. p. *εἶδῃω*. s. 54. 521.

Εἶλω, εἴης, εἴη, præf. opt. ab *εἰμί*, sum. s. 271.

Εἴωρε, statim, adverb. Poëticum. θ. 688.

Εἴκοσι, viginti, dat. sing. Them. *εἴκοσι*, *viginti*, unde est *εἴκοσις*, *εἴκοσις*, ἡ, numerus complicitens viginti, accus. *εἴκοσις*. s. 792, 820.

Εἶς, præf. imperat. *cede*, ab εἶ-
κω, *similis sum*. item, *cedo*. f.
ζω. α. 353.

Εἶς, siquidem. s. 645.

Εἶςλϙ, ε, ο, *similis*. Them.
εἶκω, f. ζω, *similis sum*. εἶκτλϙ
pro εἶκέτλϙ, 3. dual. imperf.
act. ab εἶκω, f. ζω, *similis sum*.
α. 390.

Εἶκτλϙ, *similes sunt*, Poëticè pro
εἶκτλϙ, & εἶκῆαι, *similes*. part.
præt. act. g. f. ab εἶκω. F. εἶζω.
(p. εἶχα.) inde εἶκας, ῆα, ος.
α. 206.

Εἶλε, cepit, a. 2. act. ab αἰρέω,
capio, f. ἦσιν, p. ἤρηκα, a. 2.
εἶλον, a. 2. med. εἰλόμην, ε, ετο.
s. 137. 156.

Εἰλείθυα, ας, ἡ, *Lucina*, dea quæ
parientibus opitulatur. eadem
etiam vocatur εἰλῶθῶ, ab εἰλέω,
venio. §. 922.

Εἰλίμῃϙ, intortus, perf. part.
ab εἰλίπτω, volvo. Th. εἰλίω, f.
ἦσιν, verso. §. 791.

Εἰλίποδες, curvipedes, ab εἰλίπτε,
odo, flexipes, ex εἰλίω, incur-
vo, volvo, flecto, & πῆς,
πῶδες, pes, dat. pl. εἰλιπέδων,
Ion. s. 795. §. 290.

Εἰλύφαζε, resplendebat, imperf.
ab εἰλυφάζω, verso. Dicitur
etiam εἰλυφάω, ᾧ, *circumvolvō*,
involvō, εἰλυφῶντις Poëticè pro
εἰλυφῶντις, & hoc pro εἰλυφάου-
ντις. Th. εἰλίω, verso. α. 275.

Εἵμαρτο, *fato decretum erat*, 3.
perf. pl. perf. pass. Att. à μεί-
ρω, *divido*, *partior*, f. μερῶ.
p. μέμαρκα. præt. pass. μέμαρ-
μαι. Att. εἵμαρμαι cum spiritu
aspero, quæ tuum cuique di-
stribuit. in plusq. perf. εἵμαρ-
μην, σο, το. hinc εἵμαρμεν, ης,
ἡ, *fatum*. §. 894.

Εἵμα, αἶϙ, τὸ, *vestis*, ab ἵνυμι,
vel ἵω, *induo*. α. 159.

Εἵμῃϙ, *sumus*, pro ἱσμῃϙ, Poëticè,
1. pl. ab εἵμι, *sum*. α. 351.

Εἴν, in, pro εἴν, Poëticè. s. 364.

Εἵναϙ, præf. inf. esse, ab εἵμι, *sum*.
s. 365.

Εἵνας, pro εἵνας, ἀδδς, ἡ, *nonarius*
numerus. Hesiodo est nona dies
mensis. Them. εἵνια, *novem*.
s. 810.

Εἵκα, pro εἵκα, propter, *causâ*,
εἵκα ἀποδαλίης, propter im-
probitatem. §. 516.

Εἶο, pro εἶ Poëticè, ρῆ εἶο, *secum*.
§. 392.

Εἶπον, dixerat, 3. perf. sing. a. 1.
vel 2. ind. verbi ἔπω, *dico*. α.
116.

Εἶπατι, a. 1. imperat. ἔπω, *dico*,
ἔπαθ', pro εἶπατι. θ. 108. 115.

Εἶργον, coërcens, præf. part. n. g. ab
εἶργω, f. ζω, *arceo*. s. 494.

Εἶρίας, acc. pl. coetus, conciones,
ab εἶρή, ης, ἡ, *concio*, *cætus*,
ab εἶρω, *necto*, vel potius *dico*.
§. 804.

Εἶρῖσαι, *enumerantes*, pro ἐρῖσαι,
Doricè εἶ pro ε, præf. part. f.
g. pl. num. ab εἶρώ, *dico*, quod
est ab εἶρω, in fut. ἐρῶ, unde
suppullulavit novum verbum
εἶρώ, Poëticè εἶρίω, *dico*. §. 38.

Εἶρημῃϙ, constituta, perf. part.
à εἶω. F. ῥήσω, *dico*, præt. pass.
ἔρημαι, & Atticè, εἶρημαι. s.
370.

Εἶρήνη, ης, ἡ, *pax*. s. 228.

Εἶργπύκων, lanigerarum, πύκω,
vel πύκω, *necto*, f. ζω, p. m.
πύκω. hinc πύκϙ, ε, ο, *vel-*
lus, & εἶργς, εϙ, τὸ, *lana*.
s. 224. §. 446.

Εἶρύμηναι, præf. inf. Doricè pro
εἶρύειν, *trahere*, ab εἶρύω, *traho*,
pro

- pro quo etiam dicitur εἰς.
Sic & εἴς. 3. sing. plusquam
perf. pass. s. 818. α. 138.
- Εἰς, ad, ἔκτε δ' εἰς κρείσσει, ve-
nitque ad Creontem. α. 84.
- Εἰσπαραβαίνων, conscendens, præf.
part. m. g. εἰσπαραβαῖναι, α. 2.
part. act. f. g. verb. εἰσπαραβαί-
νω. Th. βαίνω, incedo, f. βήσο-
μαι, p. βέσσω, α. 2. ἔλω, α. 2.
opt. βαλλω. §. 57. 939.
- Εἰσπαιών, scandens, α. 2. part. Th.
εἶμι, eo. §. 761.
- Εἶπατο, videbatur, α. 1. med. ab
εἶδω, video, f. εἶπαι, α. 2. εἶ-
δον, & ἴδον. §. 700.
- Εἰσαφίκεται, reversus est, ex εἰς
ἀπὸ & ἔρχομαι, venio. Th. ἐκεί-
μαι, venio. f. ἔξομαι, vel ἔχω,
venio. α. 45.
- Εἶσε, α. 1. ind. act. verbi ἵω, col-
loco, induo, f. εἶσομαι, α. 1.
m. εἰσάμην, p. εἶμαι.
- Εἶσ', pro εἶσι, Vadit, ab εἶμι, eo.
§. 972. εἶσι, eunt (ut vertunt)
ab εἶμι, eo, vado. quamvis hoc
in loco commodè εἶσι ab εἶμι
esse possit. Nam εἶμι, eo, in
3. pl. non format εἶσι, sed in
tertia singulari. α. 113.
- Εἶσι, sunt. α. 12.
- Εἰσπερήσει, transivi, ab εἰσπεράω.
Th. περάω, transeo, f. ἦσιν, &
άσω. s. 755.
- Εἴσκειν, assimilare, præf. inf. pro
εἴκειν Poëticè. Th. εἴκω, f. ξω,
similis sum. s. 62.
- Εἴσκειν, donec, ex εἰς, vel ἔς, ad,
& ὅκα. s. 562.
- Εἰσηκεί, stabat, 3. singul. plusq. ab
εἰσημι, sto. F. ἤσω. p. ἔσημι, ubi
spiritus asper ex præsentī repe-
titur ceu initialis littera. α. 2.
ἔσω. α. 264.
- Εἴσω, pro ἔσω, intra, Poëticè,
cum Genit. Th. εἰς, vel ἔς, ad.
α. 151.
- Εἶχε, habebat, imperf. verbi ἔχω,
f. ἔχω, & χήσω, p. ἔχημι. α. 2.
ἔχον. α. 214.
- Εἴως, Poët. pro ἕως, donec, Ad-
verb. Th. ὡς, sicut. α. 378.
- Εκ, ex, præposit. regit. genit.
s. 70.
- Εκείντοι, superabat, imperf. à κεί-
νυμι. Them. κείνω, propriè oc-
cido. item vinco. per syn. spe-
cici. α. 4.
- Εκάλισσε, vocavit, α. 1. pro ἐκά-
λισσε Poëticè, à κείνω. f. ἔσω. p.
πέκλημι. §. 391.
- Εκρετιώοντο, confirmabant, 3. pl.
α. 1. med. à κρετιών, confir-
mo. Them. κρετός, & per me-
tathesin κρετῶ, ἰῶ, τῶ, robur.
§. 676.
- Εκτός, procul, longè, cum Genit.
α. 217.
- Εκαστῶ, singuli, ἕκαστον, ἐκάστη,
ἕκαστα. α. 283.
- Εκείτη, Hecata, nomen mul. §.
406.
- Εκπετοβόλῳ, κ, ὁ, qui, procul tela
ejaculatur. Epitheton Apollin-
is, ab ἐκτός, procul, & βάλλω,
jacio. α. 58.
- Εκπετελέτω, genit. Æolicè, pro
ἐκπετελέτω, ab ἐκπετελέτης, κ,
ὁ, ex βέλῳ, ἰῶ, τῶ, telum,
& ἐκτός. Adv. procul. α. 100.
- Εκατίμβας, ἐκατίμβη, ης, ἡ, sa-
crificium solenne, constans cen-
tum bobus, h. e. centum num-
mis argenteis, in quibus bos
pictus erat, ex ἐκατόν, centum,
& βῆς, Doricè βῶς, bos, ὁ, ἡ.
α. 479.
- Εκατόν, centum. s. 130.
- Εκγεγαῖα, prognata, præf. med.
part. f. g. ab ἐγγίσα, præf.
P 3 med.

- med. verbi ἐκγίω, pro ἐκγί-
γνωμαί, enascor Th. γείνομαι,
gignor. f. 2. γήσσομαι, p. γε-
γήσομαι, a. 2. m. ἐγγύομαι, a.
1. m. ἐγενάμην. p. m. γίγνα.
§. 76
- Ἐγγυόμισθα, nati sumus, a. 2. m.
pl. num. Ion. pro ἐξεγγυόμισθα.
Th. γείνομαι. α. 648.
- Ἐκ-ἐγγίλασθε, a. 1. Ion. pro ἐγγέ-
λασθε, à γιλάω, rideo. §. 59.
- Ἐκείνῳ, dat. ab ἐκεῖνῳ, η. ον, Ille,
a, ud. α. 72.
- Ἐκείτο, jacebat, imperf. à κείμαι,
jaceo, f. κείσομαι. α. 172.
- Ἐκείλιτο, accitavit, seu accla-
maverat, imperi. à κέλομαι,
pro κέλομαι, cum clamore jubeo.
α. 211.
- Ἐκέλευσε, a. 1. ind. à κελάω, ju-
bo, t. έω Th. κέλω, jubeo.
§. 60
- Ἐκείβηλ, α, δ, eminus jaculans,
a. ἐκείς, procul, eminus, &
βολή, jactus, mutato α in η.
Th. βάλλω, jacio. §. 94.
- Ἐκκη, datus, qui Poëticè poni-
tur Adverbialiter. Them. ἐκόν,
ώλῳ, δ, voluntarius. §. 4.
- Ἐκκισι, imperf. à κίω, eo, accipiro,
ex ἔκω per metathesin. α. 277.
- Ἐκκρυφάσω, summam & brevi-
ter perstringam, f. 1. verbi ἐκ-
κρυφάω, f. έω. Th. κρυφή, ης,
ή, vertex, q. d. summa capitis
indicabo §. 106.
- Ἐκλιψ', pro ἔκλειψε, furrripuit, a.
1. ind. verbi κλέπτω, furor, f.
ψω, p. κέκλεφα, p. med. κέκλο-
πα. §. 51.
- Ἐκλίθη, inclinata est, a. 1. ind.
pass. verbi κλίνω, inclino, f. νῶ,
p. κέκλιχε, a. 1. ἔκλινα, p. m.
κέκλισα. §. 711.
- Ἐκλίσσονται, imperf. pass. à κλίσσω,
commoueo, f. έω. Them. κλό-
νῳ, α, δ, motus α. 317.
- Ἐκλυε, imperf. à κλύω, audio, f.
ύω. α. 68.
- Ἐκπάλγας, stupendos, pro ἐκ-
πλάγας, per metath. ab ἐκ-
πλήσσω, f. έω, p. χα, attonitum
reddo, in a. 2. aët. ἐξέπλαγαν.
§. 154.
- Ἐκπλείς, expleto, genitiv. ab ἔκ-
πλειῳ, pro ἔκπλεῳ. Thema,
πλείῳ, plenus. §. 778.
- Ἐκρίνοντο, litigabant, imperf. pass.
eodem sensu accipitur hoc ver-
bum, 1. Cor. 6. 1. Them. κρί-
νω, judico, f. νῶ, p. κέκριχα.
§. 525.
- Ἐκρυψε, abscondit, a. 1. ind. ver-
bi κρύπτω, occulto, f. ψω, p.
κέκρυφα: a. 2. ἔκρυβον. §. 47.
- Ἐκπλία, proventum, acc. ab ἐκ-
πλής, έῳ, δ, ή, perfectus.
Them. πάλῳ, έῳ, π', finis.
§. 466.
- Ἐκρίσει, perfecerit, a. 1. subj.
vel ἐκπλείω, perficio. Them.
πάλῳ, finis. §. 565.
- Ἐκτανε, occidit, a. 1. aët. à κτείνω,
occido, f. κτενῶ, p. ἔκτεχε. a. 2.
ἔκτενον. §. 527.
- Ἐκτη, sexta, ἔκλῳ, α, δ, sextus.
Th. ἕξ, sex. §. 782.
- Ἐκθλμήσεις, a. 1. part. à πολυμία.
Th. πάλμῳ, ης, ή, audacia. Alii
legunt ἐκθλυπύσεις, quæ lectio
est melior. Th. πολύπη, ης, ή,
lana carpta, & pexa, & operi
parata. α. 44.
- Ἐκτός, vel ἔκτοθεν, extra. Them,
έκ, vel ἕξ, ex. §. 729.
- Ἐκτυπε, intonuit, a. 2. à κτυπέω,
resono. à κλύπῳ, α, δ, fragor.
sicut à φιλέω ἰφίλον. Th. τύπτω.
f. ψω, verbero. α. 383.
- Ἐκφυγε, elapsa sunt, a. 2. ind.
pro

- pro *ἐξίφομα*, ab *ἐκφύζω*, effugio. F. *ἐκφύζομαι*. p. m. *ἐκπέφυκα*. Th. *φύζω*. §. 182.
- Ε'κων, ὤλϑ, ὅ, voluntarius. §. 232.
- Ε'λαίῳ, dat. sing. *ἐλαία*, ἡ, olea. nomen arboris, *ἐλαιον*, α, πὶ, fructus, oleum. s. 572.
- Ε'λασσω, Ion. pro *ἤλασσω*, 3. pl. a. 1. ab *ἐλάω*, *agito, incito*, pro quo usitatum, *ἐλαύνω*, f. *ἐλάσσω*. *ἐλάσσαι*, a. 1. Æolic. opt. *ἐλάσσαι*, adigens, part. a. 1. aēt. pro *ἐλάσαι* metri causā. §. 522. α. 372. s. 478.
- Ε'λάτης pro *ἐλάταις*, dat. pl. Ion. ἡ *ἐλάτη*, *abies*, sic dicta à ventorum agitatione. s. 509. α. 190.
- Ε'λάφω, gen. Ion. ab *ἐλαφϑ*, ὁ καὶ ἡ, cervus, quasi *ἐλαφρὸς*, cervus est levis. α. 402.
- Ε'λαφρότερος, levius, comparat. ab *ἐλαφὸς*, ὅ, ὁ, levis. s. 415.
- Ε'λαύνει, ducat, præf. opt. ab *ἐλαύνω*, F. *ἐλάσω*, *agito*. s. 443.
- Ε'λαχον, fortita est, à *λαγχάνω*, fortior, in a. 2. aēt. *ἐλαχον*, f. *λάξομαι*, *λάξομαι*, & *κληρώσομαι*, perf. Att. *ἐλήχα*. p. med. *λέλοχα*. §. 424.
- Ε'λεγχϑ, εϑ, πὶ, probrum, dedecus. Th. *ἐλέγω*, f. *έω*, arguo. §. 26.
- Ε'λειν, capere, pro *ἐλεῖν*, dialys. Ionica. a. 2. inf. ab *αἰρέω*, capio. α. 337.
- Ε'λεικε, 3. sing. plusq. perf. pro *ἐλέκετο*, *concuverat*, verbi *λέγωμαι*, cubo, f. *έομαι*, p. *λέλισμαι*. α. 46.
- Ε'λειν, invasit, a. 2. ind. pro *ἐλεν*, ab *αἰρέω*, capio. Vide *ἐλέδα*. §. 167.
- Ε'λενης, genitiv. ab *ἐλήνη*, ἡ, nomen speciosissimæ mulieris. α. 165.
- Ε'λειν, pro *ἐλεινόν*, per syncopen. *miserè*. *ἐλεινός*. *miser*. *ἐλείω*, *misereror*. Them. *ἐλεῖν*, α, ὅ, *misericordia*. s. 205.
- Ε'λείξ, capere. a. 2. med. infinit. ab *αἰρέομαι*, f. 1. *αἰρεθήσομαι*, p. *ἤρημαι*, a. 2. med. *εἰλόμην*. s. 287.
- Ε'λῶ, *elige*, Doricè pro *ἐλεῖν* ad formam *τυπῆ*, *ἰῶν*, a. 2. med. imp. ab *αἰρέομαι*. §. 549.
- Ε'λῶθῆρος, *ἐλῶθῆρ*, ἡρϑ, ἡ, nomen proprium urbis in Boeotia. §. 54.
- Ε'λεφαίρειν, imperf. *decipiebat*. Thema, *ἐλεφαίρω*, *decipio*. §. 330.
- Ε'λέφαν, ebore, dativ. sing. ab *ἐλέφας*, αἰλϑ, ὁ, *elephas*. α. 141.
- Ε'λήλαται, ductum est, 3. sing. præf. pass. ab *ἤλακω*, in præf. pass. *ἤλαμαι*, & facta Attica reduplicatione *ἐλήλαμαι*. Them. *ἐλαύνω*, *agito*, f. *ἐλάσω*, p. *ἤλακα*. §. 726.
- Ε'λη, 3. sing. ab *ἐλωμαι*, η, ηται, a. 2. med. subj. ab *αἰρέομαι*, capio, f. 1. pass. *αἰρηθήσομαι*. p. *ἤρημαι*, a. 2. m. *εἰλόμην*. ponitur & *ἤληται*, per *τμήσιν* pro *αἰρήληται*. s. 320. & 605.
- Ε'λησι, a. 2. opt. aēt. venerit, *ἐλθης*, subj. *ἐλθεῖν*. inf. *ἐλθόντϑ*, genit. part. ab *ἐρχομαι*, venio. f. *ἐλεύσομαι*. a. 2. *ἤλυθον*, & per syncopen *ἤλθον*, ες, s. p. m. *ἤλυθα*, Att. *ἐλήλυθα*. s. 543.
- Ε'λικας, acc. pl. *ἐλίκεσσι*, dativ. pl. *εἰκνυας*, q. d. amfractuosas, ab *ἐλιξ*. Them. *εἰλέω*, verso. s. 452.
- Ε'λίκη, nomen urbis. α. 475.

Ε'λιγροβλίφαρος, ἄ, ὁ καὶ ἡ, cui palpebrae sunt volubiles, tortiles aut nigrae, ab ἐλιγρός, ἔ, volubilis, hoc ab ἐλίσσω, volvo. Them. εἰλίω, verso, & βλίφαρον, ἄ, τὸ, palpebrae. §. 16.

Ε'λικών, ὦν, ὁ, nomen montis, qui nomen habuit ab amfractuosis viis. s. 639. §. 2. 23. hinc

Ε'λικωνιάδης, Musae, ἐλικωνιάδης, dat. pl. Ion. s. 63. θ. 1.

Ε'λικώπις, dat. ab ἐλικῶπις, ἰδὲς, ἡ, limis oculis continens, ex ἐλιξ, quae vox etiam Adjectivè capitur, pro, intorto, hoc ab εἰλίω, verso, & ὠψ, oculus. Them. ὀπθίωμαι, video. §. 307.

Ε'λιπον, liquerunt, 3. pl. a. 2. act. à λείπω, linquo, f. ψω. p. φω. p. m. λείπονται. s. 156.

Ε'λας, trahebat, imperf. Ion. pro εἰλῶν, ες, ε, ab ἔλω, traho, f. ἔλξω. α. 158.

Ε'λαχδὼν, Adverb. luendo, attrahendo, ut supplantetur, vel sublimis sternatur. Th. ἔλω, f. ξω, traho. α. 302.

Ε'λαβεν, a. 2. ind. Poët. pro ἔλαβεν, verb. λαμβάνω, capio, f. λήψομαι, p. λείψω, & Atticè, εἴληφα, α. 2. ἔλαβον, ες, ε. §. 181.

Ε'λαίδες, genit. ab ἐλαῖς, αἶδες, ἡ, Græcia. s. 653.

Ε'λαιδανοῖσι, dat. pl. Ionic. manipulis. Them. εἰλίω, convolvo. α. 291.

Ε'λαοπις, τιτος, acc. plur. q. d. εἰς ἐλαοπὴν ἢ ὀψ, quos deserit vox, ab ἔλαοψ, οτ, qui vocem edere nequit, ab ὀψ, ὀπός, ἡ, vox, & λείπω, linquo. α. 212.

Ε'λπὶς, ἐλπίδες, ἡ, spes. s. 96.

Ε'λπίδμ, sperans, præf. part. ab ἐλπίζω, Poët. pro ἐλπίζω. Them. ἐλπὶς, ἰδὲς, ἡ, spes. α. 66.

Ε'λυμς, τ, τὸ, temo, ab ἔλω, traho. Thema, εἰλίω, verso. s. 436.

Ε'λύσαντο, libenter, a. 1. med. à λύω, solvo, f. σω, p. λείλυκα. §. 528.

Ε'μ', pro ἐμὶ, acc. ab ἐγώ, ego. s. 396.

Ε'μμενιάδην, 3. dual. imperf. med. à μέμνημαι, pugno. α. 238.

Ε'μμεν, acc. pl. f. g. ab ἐμμός, ἡ, ὅς, meus, a, um. s. 55.

Ε'μμενόντο, dimicabant, imperf. verbi μέμνημαι, pugno, f. μέμνησμαι, p. μεμνήχημαι. α. 301.

Ε'μμεναι, conjicit, 3. imperf. pro εἰμμεναι. Th. βάλλω, f. λῶ, jacio, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον, p. m. βέβολα. α. 453.

Ε'μμενίστατον, ες, ε, imperf. pro εἰμμενίστατον, verbi ἐμμενίστατον, regno in Th. βασιλεύς, εἰ, ὁ, rex. s. 169. θ. 71.

Ε'μμεναις, insistent, ἐμμεναις, f. g. pl. perf. part. act. per crasin, pro ἐμμεναις, verb. ἐμμεναις, ingredior. Them. βαίνα, co. α. 195.

Ε'μμεν, Ion. & Poët. pro ἐμμοί, & hoc pro ἐμμοί, ab ἐγώ.

Ε'μμεν, imperf. à μέλλω, f. μεμλήσω, futurus sum. α. 126.

Ε'μμεν, imperf. à μέλλω, imperson. cura est, p. μεμλήκα. s. 147.

Ε'μμεν, Ionicè pro εἰναί, præf. inf. ab εἰμμοί, sum. §. 500.

Ε'μμεν, curabat, imperf. à μεμναι, Th. μεμναι, τ, τὸ, animus. α. 368.

Ε'μμεν, paravit, a. 1. m. à μεμναι, F. ἔμμεναι, cogito, machinor.

nov. à μῆδος, εἶναι, τὸ, cura. s. 49.
 Ἐμμενε, mansit, imperf. à μῆναι,
 maneo. Th. μέν, f. εἶναι, ma-
 neo. s. 97.

Ἐμίσχθω, imperf. pass. verb. μί-
 σθμαι, idem quod μίγνυμαι,
 miscer. f. i. μίχθισμαι, præ-
 perf. μίμίσθαι, a. i. ἐμίσχθω,
 a. 2. ἐμίσχθω.

Ἐμμεπίως, adverb. dicto citius,
 q. d. ἄνω τῷ ἔπῃ, ab ἔπος, εἶναι,
 τὸ, verbum. Them. ἔπω, dico.
 a. 442.

Ἐμμεταίῃα, f. g. p. m. part. à μέω,
 cupio. a. 439.

Ἐμμεναι, esse, Æolic. pro ἔμμεναι,
 Doric. pro εἶναι. ab εἶμι, sum.
 s. 272.

Ἐμμενίως, fortiter, adverb. μένος,
 εἶναι, τὸ, robur. S. 712.

Ἐμμερς, sortitus est, per meta-
 thesin pro μέρμερς, præ-
 med. à μείρω, divido, fortior, præ-
 pass. μέρμερμαι, & Attic. εἰμμερ-
 μαί. s. 347.

Ἐμμός, ἢ, ἐν, meus, a, um, ab ἐμμός.
 Th. ἐγώ, ego. s. 270.

Ἐμπαλιν, retrò, adverb. Them.
 πάλιν, rursus. a. 145.

Ἐμπιλαδὸν, juxta. Adverb. Them.
 πίλας, propè. s. 732.

Ἐμπιλάσσω, inter se commit-
 tentes, a. i. part. pl. num. ab
 ἐμπιλάζω, appropinquo. Th.
 πίλας, propè. a. 109.

Ἐμπίσσει, inciderat, pro ἐπίσσει,
 a. 2. ab ἐμπίπτω, incido. Th.
 πίπτω, cado, t. πίπτωμαι, p. πί-
 πτωκα, a. 2. ἔπιπτον, a. 2. part.
 πίπτον. a. 420.

Ἐμπίης, tamē, Ionicè pro ἔμπίης.
 s. 143.

Ἐμπαλιν, propè, adverb. ab ἐμ-
 παλάζω, appropinquo. Them.
 πίλας, propè. a. 371.

Ἐμπνέουσι, inspirans, a. i. part.
 Th. πνέω, flo, spiro, f. πνέω,
 p. πνέωκα. s. 508.

Ἐμπνεύω, acc. Ion. ab ἐμπνεύω,
 ἡ, mercatura. Th. πνέω, transeo,
 p. m. πνέω, unde est πνέω,
 s. ὁ, via, hinc ἔμπνεω, mer-
 cator. s. 646.

Ἐν, in, præposit. regit dat. pro
 ἐνθα, ibi. a. 204.

Ἐναι, habitabat, imperf. à ναίω,
 habito. a. 14.

Ἐναλγχιον, similem, ex ἐν & ἀλγ-
 χιον, similis, q. ex α & λγχιον,
 resono, non absonus, vel q. d.
 ἄλλος ἔχων. s. 129.

Ἐνασσοί, hostes, ab ἀνπῶ, adver-
 sus. Th. ἀνπῶ, pro. a. 184.

Ἐναψύχων, alvum exonerare,
 excernere, præf. inf. ex ἐν, ἀπὸ
 & ψύχω, f. ξω, refrigero. s.
 759.

Ἐναρ, τὸ, spolia, ab ἐναίρω, oc-
 cido. a. 367.

Ἐναρίζω, f. ξω, idem quod ἐναί-
 ρω, occido. a. 194.

Ἐναρφόρῳ, spoliator, pro ἐνα-
 ρηφόρῳ, spolia ferens, ab ἐνα-
 ρῶ, τὸ, spolia, & φέρω, fero.
 a. 192.

Ἐνάτη, Poëticè pro ἐνάτη, nonα,
 ab ἐνία, novem. s. 772.

Ἐναυλῶ, s. ὁ, stabulum. Them.
 αὐλή, ἡ, aula, atrium. S. 129.

Ἐνδεκάτη, undecima, ab ἐν, unum,
 & δέκα, decem. s. 774.

Ἐνδήμοισι, popularibus, dat. plur.
 Ion. ab ἐνδήμῳ, qui in popu-
 lo est. hinc ἐνδήμῳ εἶναι est
 morbus cuidam populo pecu-
 liaris. Th. δῆμῳ, s. ὁ, popu-
 lus. s. 225.

Ἐνδὸν, intus adverb. hinc ἐνδὸθεν,
 ex interiori loco. ἐνδὸθεν, intus.
 S. 964. s. 31.

Ἐνδὸν

- Εἰδικίως**, adverb. *valde accurate*.
ab εἰδικῆς, ἰϙ, ὁ, ἡ, *promptus*,
accuratus. α. 427.
- Εἰδύμεν**, ε, τὸ, cor & medulla ar-
boris, κερδία ἔδιδυμε καὶ τὸ μέ-
σων. Th. ἀρῆς, υῶς, ἡ, *quercus*.
ε. 469.
- Εἰθῆκε**, a. 1. ind. verbi ἐπιθήκει,
impono, f. θήσω, p. τίθειμι, α.
2. ἴθιμι. ὁ. 174.
- Εἰσέτω**, ferat, a. 1. subj. εἰσέτω,
a. 1. act. infinit. ab εἰσείνω, idem
quod εἰσάγω, vel à φέρω, fero,
f. εἰσάω, a. 1. ἔεινε, Poëticè
ἔεινε, & abjecto augmento,
ἔεινε, ας, ε. ε. 563. θ. 784.
- Εἰσεμεν**, distribuerunt, a. 1. ind.
à δίδωμι, f. μῶ, tribuo, præf.
εἰσεμεν, a. 1. ἔειμεν, p. med.
ἔειμεν. ε. 224.
- Εἴνε**, propter, causâ, adverb.
ε. 162.
- Εἰνέτω**, inerat, 3. sing. imperf.
ab ἔγχεμαι, f. κείστωμαι. Them.
κείστωμαι, jaceo. ὁ. 145.
- Εἰνέπνοον**, a. 1. act. ab ἐμπνέω,
inspiro, adspiro. Them. πνέω, f.
πνέω, flo, spiro. α. 131.
- Εἰνποίησαν**, duxerunt, a. 1. med.
verbi ἐμπνέω, facio in. Them.
πνέω, ὦ, facio. ὁ. 7.
- Εἰπέων**, alloquens, præf. part. Th.
ἔπω, dico. a. 1. εἶπα. ε. 194.
- Εἴρεθε**, infrâ, adverb. Th. ἔρε,
ας, ἡ, terra. ὁ. 720.
- Εἴροισι**, inferis, dat. pl. Ion. idem
quod κρυχθῶσι. Th. ἔρε, ας,
terra. ὁ. 850.
- Εἴρ**, κς, ἡ, *novilunium*. Th. ἔρ,
seu ἔρ, annus. ε. 770.
- Εἰρή**, placidæ, genit. ab εἰρή,
ἰρ, ὁ, *bonus, placidus*. Thema
est ἰρ, ἰρ, ὁ, *bonus*. ὁ. 65.
- Εἴρηεν**, a. 1. m. ab εἰράω, occi-
do. f. ἀρῶ. a. 1. ἔρηεν. θ. 316.
- Εἴρη**, hic, ibi. ε. 495. hinc εἴρη
περ, idem quod ἔρη. θ. 586.
- Εἴρηδε**, hic, huc, adverb. Th.
ἔρη. ε. 654.
- Εἴρην**, hinc, adverb. de loco. Th.
ἔρη, hic, illic. α. 285.
- Εἰσέψαα**, inferere, a. 1. inf. m.
ab ἐντέψω, alo in. Them. τέ-
ψω, alo. f. ἔρηψω. p. τίτρω.
a. 2. ἔτρω. p. m. τίτρω. ε.
781.
- Εἴ**, in, Poët. pro εἰ. α. 276.
- Εἰαύσια**, quotannis, ab εἰαυσίαις,
ε, ὁ καὶ ἡ, *annuus*. Th. εἰαυσίαις,
annuus, q. d. εἰς ἑαυτὸν ἐπαναληψίαν.
ε. 449. θ. 58.
- Εἰκρίθω**, repono, pro ἔγκριθω,
ε, 2. sing. a. 2. med. imperat.
ab ἔγκριθω. Them. τίθωμαι,
pono. ε. 27.
- Εἰπών**, proloqui, præf. inf. pro
εἰπέν. Thema ἔπω, dico. a. 1.
εἶπα. ὁ. 369.
- Εἰνάσις**, novennio, ἑνάσις, no-
vennis. Th. ab εἰνά, novem,
& ἔρ, ερ, τὸ, *annuus*. ὁ.
801.
- Εἰναστής**, dual. num. ab εἰναστή-
ρος, ε, ὁ, *novennis*, ab εἰνά,
& ἔρ. ε. 436.
- Εἰνά**, εἰ, αἰ, τὸ, novem, ἀλλο-
τον. ὁ. 56.
- Εἰνέπει**, Poët. dicite, pro εἰπέ-
τε, præf. imperativ. ab εἰπέω.
Th. ἔπω, dico. a. 1. εἶπα. a. 2.
εἶπον. ε. 2.
- Εἰνεσίησι**, dat. pl. Ionic. & Poët.
pro εἰνεσίαις, ab εἰνεσία, *confi-*
lium, sicut συνήσις, *intelligen-*
tia est, à συνήσις, ita ἔσις ab
εἰνήσις, immitto. Th. ἔω, mit-
to. ὁ. 494.
- Εἰρηφον**, perendinum, ab ἔρη, seu
ἔρη, vel ἔρη, seu ἔρη, *vetus*,
(subj. ἡμῶν) φε, est *paragoge*
poetica.

poëtica. Th. ἱ, ἡ, seu ἱ, ἡ, an-
nus. s. 410.

Εἰνοσίγαιος, Neptunus, ab εἶναι,
moveo, & γαῖα, terra. α. 104.

Εἰνυχός, ἡ, οἱ, seu ἱνυχός, no-
cturnus, adject. Th. νύξ, κτὲς,
ἡ, nox. §. 10.

Εἰνόησι, sensit, ut & εἰνόησαν, a. 1.
ind. à νοῖω, cogito. Th. νόος,
νῆς, mens. s. 89.

Εἰνοπῶν, clamorem, ab εἰπῶν, dico.
Th. ἔπω, dico. §. 708.

Εἰσοσις, εἰς, ἡ, ποσις, ab εἶναι,
moveo. Them. εἷς, εἶς, unus.
§. 681.

Εἰσιόχων, terræ quassator, ex
εἶναι, moveo, inde εἰσοσις, πο-
σις, & χθών, terra, quod ter-
ram moveat. Neptuni Epithe-
ton. s. 667.

Εἰπὲς, intus, adverb. s. 269.

Εἰπῶν, & ἱπῶν, idem quod
εἰπὲς. s. 542. 520.

Εἰπῶν, a. 1. med. infinit. ab
εἰπῶν, apparo. Th. ἱπῶν,
ἱπῶν, πῶν, αἱπῶν. s. 632.

Εἰσαλίσις, gen. Ion. ab εἰσαλίσις,
εἰ, ὅ, Mars. Th. Εἰσῶν, ἡ, Bel-
lona. α. 37.

Εἰσῶν, ὅ, ἡ, Bellona, ab εἰσῶν,
perimo. θ. 273.

Εξ, ex, præposit. reg. genit. s.
149.

Εξάδελφος, εἰ, ὅ, nomen viri. α.
180.

Εξαλαπαξί, diripiet, f. 1. Th.
λαπαξίω, sive λαπαξίω, f. ξω.
evacuato. s. 189.

Εξαλίσις, evitare, a. 1. med. in-
fin. Vide suprā αλίσις. s.
105.

Εξαμείβω, imperf. Ion. abjecto
augmento, verbi εξαμείβομαι,
immuto. Th. αμείβω, f. ψω,
commuto.

Εξαπατῶν, blanditias, acc. pl. ab
αἰπάω, dolus. Them. αἰπατίω,
decipio. §. 205.

Εξαπατήσῃ, pro εξαπατήσῃ. a. 1.
ind. Th. αἰπατίω, f. ἴσω. deci-
pio, propriè πᾶν αἰπάω, à
via aliquem abduco in devia.
hinc εξαπατήσῃ, a. 1. subj. s.
323.

Εξαπατίσκων, fallens, Poët. idem
quod εξαπατῶν. §. 537.

Εξαυτῆς, denudò, adv. Thema est
αὐτῆς, nudus. §. 915.

Εξηγῶν, procreati sunt, a. 2. m.
cum Genitiv. verbi ἐκγίνομαι,
enascor. hoc à γείνομαι, nascor.
Vide in γέναιο. §. 124.

Εξήγορε, a. 2. act. ab ἐκγορεύω, pro-
filio. Th. ὁρώ, vel ὁρεύω, falio.
§. 281.

Εξῆ, habebit, f. 1. Them. ἔχω,
habeo. a. 2. ἔχον. s. 272.

Εξῆς, Poëticè pro ἐξῆς, deinceps,
ordine. θ. 809.

Εξήκοντα, sexaginta. s. 564.

Εξισλάω, Poëtica ἔα epenthesi,
pro ἐξισλᾶν: ab ἐξισλάω, f. αἶσω,
expello, p. ἐξήλασα. Th. ἐλαύνω.
f. αἶσω, agito. §. 491.

Εξισλάω, expellunt. præf. verbi
ἐξισλάω, ἐξίσλασε, a. 1. act. ver-
bi ἐλαύνω, f. αἶσω, p. κῆ. s. 224.
θ. 820.

Εξείλετο, exemit, a. 2. m. ab ἐξαι-
ρῶμαι. Thema, αἶρω, capio.
f. ἴσω, p. ἤρηκα, a. 2. εἶλον. s.
104.

Εξέλθω, exire, a. 2. inf. ἐξελθῶ-
ν, a. 2. part. Th. ἐρχομαι ve-
nio, f. ἐλεύσομαι. a. 2. ἤλθον.
p. med. ἐλήλυθα. θ. 772.

Εξέμω, f. 1. inf. pro ἐξεν, Ionicè.
Th. ἔχω, habeo, f. ἔξω, p. ἔχη-
κα. a. 2. ἔχον. θ. 394.

Εξενείξω, a. 1. ind. verbi ἐξενά-
ειξω,

- είλω*, f. *ξω*. Th. *ειμύω*, occido. §. 289.
Εξέπτι, s. 98. a. 2. indic. act. ab *εξίπτημι* evolo. F. *εκπτήσω*, a. 2. act. *εξίπτω*.
Εξελώνης, a. 2. part. act. Th. *ερείπω*, f. *ψω*, *cadō*. in a. 2. act. *ηρειπών*. α. 174.
Εξερύσας, a. 1. part. ab *εξηρύω*, extraho. Th. *ερύω*, f. *ύσω*, traho. α. 616.
Εξεπίλεισεν, & *εξεπίλειος*, pro *εξεπίλειος*, *perfecit*, a. 1. ab *εκπλίω*, perficio. *εξεπλείτε*, imperf. pass. Th. *πύλω*, finis. α. 83. §. 1002.
Εξεφαάνθη, emerfit, a. 1. pass. ab *εμφάνω*, emergo. pro *εξεφανή*, *per epenethefin* § α. Th. *φαίνω*, f. *νῶ*. p. *πίφαγχα*. a. 1. *εφηνά*. ostendo. §. 200.
Εξήμισε, a. 1. ind. *euomuit*, ab *εξεμίω*. F. *ίω*. Th. *εμίω*, ᾠ, f. *ίω*, vomo. §. 497.
Εξηρχον, incipiebant, *duces erant*. a. pl. imperf. act. ab *εξάρχω*. Th. *ἀρχομαι*, incipio. α. 205.
Εξίκετ, pervenit, a. 2. med. *εξικνύω*, α, *επν*. verbi *εξικνύομαι*, *pervenio*. Th. *ικνύομαι*, venio, f. *ίζομαι*, p. *ιγμαι*, a. 2. med. *ιχνύω*. α. 471.
Εξίτον, verbale, οἷς οὐκ ἐξίτον ἐστὶ, quibus non exire licet. ab *εξεμί*, exeo. Th. *εἶμι*, eo. §. 732.
Εξέπιθεν, Poët. pro *εξόπιθεν*, adverb. à tergo. Th. *επίζω*, retrorsum, retro. α. 130.
Εξέχ, adverb. pro *εξοχα*, excellenter, ab *εξέχω*, excello. Th. *έχω*, f. *έξω* & *χέσω*, habeo. α. 773.
Εοικώς, ὅτι, part. præf. med. ab *εἰκω*, *similis sum*. hinc *εἰ-*
- ως* dicitur pro *οἷως*, sicut *εἰώως* pro *οἷως*. α. 215.
Εὐλπῃ, præf. med. *spero*, ab *εἰλπομαι*. Th. *εἰλπίς*, ἰδω, ἡ, *spes*. α. 475.
Εὐλίω, *εὐλίη*, *εὐλίη*, gen. dat. & acc. ab *εὐών*, Poët. pro *εὐών*, ab *εἰμί*, *sum*. α. 476.
Εὐς, suus, hinc genit. Ion. *εὐῖο*, pro *εἰ*. §. 472.
Εὐστε, præf. part. f. g. ab *εἰστέ*, *sum*. α. 292.
Ε'π', pro *ἐπὶ*, in, præposit. α. 33.
Ε'παίγω, adduco. f. *αἴγω*, p. *ἤγα*, a. 2. *ἤγην* & Atticè *ἤγαγον*. Th. *αἴγω*, duco. §. 176.
Ε'παυίωσας, probaverit, a. 1. act. opt. Aëol. ab *ε'παυίω*. Th. *αἶνω*, α, ὅ, *laus*. α. 12.
Ε'παιῆς, genit. ab *ε'παυή*, *gravis*. Th. *αἶνω*, α, ὅ, *laus*. §. 768.
Ε'πάκεις, *animum adjice*, præf. imperat. ab *ε'πακύνω*, f. *έσω*, præf. *ε'πήκεις*, a. 1. *ε'πήκεις*, hinc in sub. *ε'πακύνω*, *ης*, *η*, p. m. *ε'πήκεις*. α. 275.
Ε'πάλμω, infiliens, præf. part. ex *ἐπὶ* & *αἰολόμω*, Poëticè *αἰλμω*, sic *ε'κμω*, *αἰρμω*, pro *ε'κμω*, *δρόμω*. Th. *αἰλομαι*, f. *ε'μαι*, *ialio*. §. 815.
Ε'πάρμωρον, sufficientem, præf. part. vide *αἰρμωρον*. α. 601.
Ε'πίσω, 3. pl. a. 1. med. *comederunt*, à *πία*, vel *πίαμαι* possideo, vescor. præf. pass. *πίπυμαι*. §. 642.
Ε'παιρεί, fruitur, ab *ε'παιρείω*, Th. *αἰρεῖ*, ας, ἡ, qui fruitur aura, qui respirare potest. §. 238.
Ε'πάχυνσεν, a. 1. ind. *vexavit*, *constinxit*. Th. *πάχυν*, ας, ἡ, *pruinā*. unde *παχύνω*, ᾠ, α. 360.

Ἐπι', pro ἔπις, acc. pl. ab ἔπος, εἰς, verbum, ab ἔπω, dico. α. 117.

Ἐπίσκη, ingredi fecit. a. 1. aēt. activè capitur, verbi ἐπιβαίνω, ex ἐπὶ & βαίνω, eo, f. μέσσημα, p. βέσσημα, a. 2. ἔβην. s. 580.

Ἐπίσσι, dat. pl. Ion. pro ἔπισσι, ab ἔπος, εἰς, τὸ, verbum. Th. ἔπω, dico. s. 186.

Ἐπίθηκον, a. 1. verbi ἐπιτίθημι, impono. f. θήσκω, ἔθην, a. 2.

Ἐπὶ, postquam, quoniam. s. 121.

Ἐπείγεται, festinabat, imperf. Th. ἐπείγω, urgeo, f. ζω.

Ἐπειτα, deinde, Th. εἶτα, postea. s. 616.

Ἐπίκειτο, imperf. verbi ἐπίκειμαι, jaceo super, impositus sum. f. κείσμαι. Them. κῆμαι, jaceo. θ. 143.

Ἐπίμβαλε, iniecit, a. 2. aēt. pro ἐπιτίμβαλε, ab ἐπιτιβάλλω, superinjicio. Th. βάλλω, f. αλῶ, jacio. p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον, p. m. βέβαλα. s. 98.

Ἐπιμψε, misit, a. 1. ind. verbi ἐπιμνω, mitto, f. ψω, p. φω. θ. 784.

Ἐπίπλων, ως, ω, πηυίγανι, 1. sing. a. 2. aēt. vel imperf. ab ἐπίπλωμι, pro ἐπιπλίω, ad formam ἔδω, ως, ω, vel ἔδιδω, ως, ω, ἔδιδωμι, do. Th. πλίω, f. πλέω, navigo. s. 650.

Ἐπὶρρώσαντο, 3. pl. a. 1. med. indic. ab ἐπὶρρώννυμι. Them. ρώννυμι, confirmo, corrobore. f. ρώσω. p. ἔρρωκα. a. 1. ἔρρωσα. θ. 8.

Ἐπιπινάριζε, imperf. à στεγχίζω, f. σω. Them. στεγός, ἔ, ὅ, angustus. θ. 843.

Ἐπίπινε, ingemiscebat, imperf. à πίνω, gemo, f. ἰώ, Them.

στεγός, ἔ, ὅ, angustus, arctus. θ. 680.

Ἐπὶχέω, 3. sing. a. 2. med. ab ἐπὶχω, animum attendo, f. ἐφῆχον, a. 2. ἔπιχον. Th. ἔχω, habeo. f. ἔξω & χήσω. p. ἔχνηκα. a. 2. ἔχον. θ. 177.

Ἐπιπται, sequitur, præf. ind. Th. ἔπιπται, vel ἔπω. s. 222.

Ἐπὶπτα, imperabat, imperf. aēt. ut ἐπιπτάτ', imperf. pass. Th. πτάω, inusitatum verbum. θ. 995.

Ἐπὶπτετο, imperf. verbi ἐπιπτεμαι, delector. Th. τέπτεω, f. ψω. delecto. θ. 158.

Ἐπὶφαντο, apparebant, 3. pl. plusq. perf. Poët. pro πηφαντοῖσι ἦσαν, ἔφαντομαι, appareo. f. 2. φανήσμαι, præf. pass. πῆφανμαι, & Att. πῆφασμαι, a. 2. ἐφάνην. α. 166.

Ἐπὶφθι, occidit, imperf. à πῖφθω, idem quod φίνω, occido, p. m. πῖφθα. α. 57.

Ἐπὶφραδὶ, a. 2. ind. aēt. ab ἐπιφράζω, induco, indico, f. σω. p. φρα. a. 2. ἔφραδον, p. m. πῖφραδα. Them. ἔφραζω, dico, memoro. θ. 74.

Ἐπιφραζομαι, excogito, ἐπιφραστόμαι, a. 1. m. Poët. pro ἐπιφραστότω. θ. 160.

Ἐπὶφυγον, enata erant, imperf. verbi πηφύκω, idem quod φίνω, nascor. θ. 673.

Ἐπὶφυγον, prognatae erant, 3. pl. imperf. à πηφύκω, εις, οι, quod verbum est à πῖφυκα. Th. φύω, gigno, nascor, f. σω. p. φω, a. 2. ἔφω. α. 76.

Ἐπὶχεν, abstinere, præf. inf. Th. ἔχω, f. ἔξω. s. 136.

Ἐπίων, gen. pl. ab ἔπῳ, ἔω, τὸ, verbum. Th. ἔπω, dico. s. 403.

Ἐπιπαρῆ,

Ἐπήγαγε, adduxit. Atticè pro ἐπῆ-
γε, præt. m. vel a. 2. Th. ἄγω,
duco, f. ξω. s. 242.

Ἐπιεῖνος, ἔ, ὅ, annuus. Th. ἔτος,
ἔ, τὸ, annus. s. 31.

Ἐπῶ, aderat, imperf. ab εἶμι,
sum. s. 114.

Ἐπὼ, postquam, ex ἐπὶ & ἦ, pro
αἶν, & hoc pro εἶν.

Ἐπῆνεον, laudaverunt, aor. 1. Poë-
ticè, pro ἐπῆνεον, ab αἶνω.
Th. αἶν, laus. s. 664.

Ἐπλούδῃ, completa erat, a. 1.
pass. ind. ab ἐπανύω, expedio.
Them. ἀνύω, item ἀνύτῃω, per-
ficio. s. 311.

Ἐπῆροτος, amabilis. Them. ἐργῶ,
αἶσω, amo. s. 63.

Ἐπηρεφίας, coopertis, ab ἐπηρε-
φης, tectus. & hoc ab ἐρίφω,
f. ψω, tego. s. 598.

Ἐπὶ, præposit. regit gen. dat. &
acc. s. 252.

Ἐπιδήμειναι, conscendere, a. 2. inf.
Æolic. pro ἐπιδήμειναι, ἐπιδησέμεν,
Ionicè pro ἐπιδήσειν, f. 1. inf.
ἐπιδήσειν, ἐπιδήσειν, aor. 2. part.
ab ἐπιδήσειν, conscendo, f. βή-
σειναι, p. βέδηναι, aor. 2. ἔδηναι.
s. 40. θ. 396.

Ἐπιδείλαι, adverb. post meri-
diem, à δείλη, ης, ἡ, tem-
pus, pomeridianum, q. à δέω &
εἰλη, quum solis splendor defi-
cere incipit. Malo ἐπὶ δείλαι,
circa pomeridianum tempus.
s. 810.

Ἐπιδέκεται, inspicit, præf. ind.
Th. δέκω, video. f. 2. δρακῶ,
a. 2. ἰδρακῶ. s. 268. s. 760.

Ἐπιδώσω, dabo, f. 1. verbi δίδω-
μι, do, a. 2. ἰδών, ως, ω. s.
396.

Ἐπιείκει, similis. Th. εἶκω, f. ξω,
similis sum. s. 182. θ. 207.

Ἐπιθείς, imponens, a. 2. part. act.
Them. τίθημι, pono, a. 2. ἴδηναι.
s. 697.

Ἐπιθήκη, ης, ἡ, accessio, additio.
Th. τίθημι, pono. s. 380.

Ἐπίθεντο, obtemperarunt, 3. pl.
a. 2. med. à πείθωμαι, assentior,
a. 2. m. ἐπιθόμην, p. m. πίπει-
ναι. præt. pass. πίπειναι, f. 1.
pass. πειθήσωναι. s. 69.

Ἐπὶ -- θόρῃ, a. 2. act. à θορίω, salio.
s. 21.

Ἐπιθρόσκουσα, insiliens, præf. part.
f. g. Them. θρώσκω, salio. s.
438.

Ἐπὶ κλησιν, acc. ab ἐπὶ κλησιν, co-
gnominatio, ab ἐπὶ. & κηλίσω,
f. ἦσω, voco. s. 207.

Ἐπὶ κλοπῇ, furax. Th. κλέπτω,
f. ψω, furor, p. m. κέκλοπα.
s. 67.

Ἐπὶ κρυπτοῖς, auxiliarii, ab ἐπὶ κρυπτοῖς,
s, ὅ, auxiliator. s. 815.

Ἐπικρατεῖναι, plur. part. præf. ab
ἐπικρατεῖν, prævaleo. Th. κρα-
τεῖναι, robur. s. 308.

Ἐπικρατεῖς, Poët. pro ἐπικρατεῖς,
adverb. validè. Them. κρατεῖς,
ἔ, τὸ, robur. s. 206.

Ἐπικυρτώσονται, attollentes, Poëticè
dualis num. part. præf. ab ἐπι-
κυρτώω, ὦ, incurvo. Th. κυρτός,
ἔ, ὅ, curvus. s. 234.

Ἐπιλήθω, obliviscere, Ionicè pro
ἐπιλήθω, præf. imperat. verbi
ἐπιλήθωμαι, obliviscor. Th. λή-
θω, f. σω, lateo, a. 2. ἔλαθον,
p. m. λέληθα. s. 275.

Ἐπιμάρτυρες, testes. Th. μάρτυρ,
ἔ, ὅ, ἡ, testis. s. 20.

Ἐπιμειδῶν, arridens, a. 1. part.
act. Them. μειδῶ, f. ἦσω, ri-
deo leniter. s. 547.

Ἐπιμειδῶν, nomen viri. s. 85.

Ἐπιμειδῶν, mutuum dabo, f. 1.
ab

- ab ἐπιμετρίῳ, in mensura addo. Them. μέτρον, ὃ, mensura. s. 397.
- Ἐπιμίγμῳ, commiscetur, præf. ind. à μίγγω, pro μίγνομαι, misceo, f. ζω. 9. 802.
- Ἐπιμωμητὴ, vituperabilis, ἡ. Thema, μῶμῳ, s, ὅ, dedecus. s. 13.
- Ἐπίοντα, accedentem, a. 2. act. part. ab ἵππευ, accedo. Them. εἶμα, co. s. 675.
- Ἐπίορκον, perjurium. Th. ὄρκῳ, s, ὅ, iusjurandum. s. 282.
- Ἐπιπίσχυ, prorsus, adverb. πίσχυ, pro πάνυ, valdè. s. 264.
- Ἐπιπειθόμην, obtemperans, præf. part. à πίθεμαι, vide in ἐπίθεον. s. 269.
- Ἐπιπλομέριοι, gen. Ion. volventes, ἐπιπλόμην, pro ἐπιπλόμην. Thema, πέλομαι, sum. s. 87.
- Ἐπιπλον, implebant, 3. pl. a. 2. act. à πινάω, pro πινυλάω, vel πινυλημῶ, impleo, a. 2. ἐπιπλον, sicut à πινάω ἐπιμην. Them. πλίῳ, s, ὅ, plenus. s. 291.
- Ἐπιπνέουσιν, inspirant, præf. ind. Them. πνίω, f. πνέω, spiro. 9. 872.
- Ἐπίρροθι, ex ἐπὶ & ῥόθῳ, s, ὅ, undarum fremitus, ἐπίρροθῳ, s, ὅ, ἡ, auxiliator, utilis. s. 560.
- Ἐπισμυγερὴ, xrumnosa, ἡ. Thema, σμύχω, vasto, f. ζω. s. 264.
- Ἐπισπορεύω, iteratam sationem. Them. σπείρω, f. σπῶ, sero. s. 446.
- Ἐπισπιδέω, scienter, adverb. ab ἐπισπιδέω, scio, ex ἐπὶ & ἴσθμι, scio. s. 107.
- Ἐπιπλάδω, Adverb. ornare, succinere. Th. πλάω, mitto. item, orno, f. πλάω, p. ἐπλάω, a. 1. ἐπλάω, p. m. ἐπλάω. s. 287.
- Ἐπιστρέφω, convertitur, præf. ind. à στρέφω, verito, f. ψω, p. ἐστρέφω, a. 2. ἐστρέφω. 9. 753.
- Ἐπίσχε, præf. act. imperat. κόλῃ, inhibe, ab ἴχω, pro ἴχω. inhibeo. s. 446. hinc ἐπίσχετον. in dual. 350.
- Ἐπιπίπτει, exoritur, præf. ind. hinc ἐπιπλομέριον, Æolicè, pro ἐπιπλομέριον, part. præf. genit. pl. g. f. Them. πλάω, verbum inusitatum. s. 567.
- Ἐπίφρονα, acc. sing. ab ἐπίφρων, οἷ, ὅ, ἡ, prudens. Thema, φρέν. 9. 122. ἐπιφροσύνη, dat. pl. Ionicè, pro ἐπιφροσύνης, ab ἐπιφροσύνη, prudentia. 9. 661.
- Ἐπιχθόνιος, in terris versantes. idem quod ἐπίγειος, αἱ ἐπὶ τῇ γῇ ὄντες. ἐπιχθονίοισι, dat. pl. Ion. ex ἐπὶ & χθών, ὄντες, ἡ, uera. s. 123.
- Ἐπιψάων, præf. part. ab ἐπιψάω, contingo. Them. ψάω, idem quod ψάω, tango. s. 217.
- Ἐπώλετο, per syncopen, pro ἐπώλετο, facta est, à πώλεται, sum. item, ἐπώλετο, imperf. pro ἐπώλετο. 9. 425.
- Ἐμωλώ, Adverb. propè, ab ἐμωλόω, appropinquo. Th. πλάω, propè. s. 372.
- Ἐπείσθεν, a. 1. ind. ἴχῳ, πείσθεν. vestigium facere, à πείσσω, facio. s. 680.
- Ἐπομόγη, 3. sing. a. 1. act. subj. Poeticè, pro ἐπομόγη juraverit, ab ἐπομόγημι. f. ἐπομόγη. Them. ὁμνημι, juro, f. ὁμνήσω, p. ὁμνήσω. 9. 793.

Ἐπώλετο,

Ἐπύονται, 3. pl. præf. ἔπυντο, sequebantur, pro ἔπυντο abjecto augmento, imperf. Ion. ab ἔπω, sequor. α. 277.

Ἐπὶ δύνειν, inspicio. Th. ὁπθύνειν, video, p. m. ὁπναι, a. i. pass. ὁφθέναι. α. 758.

Ἐπὶ ῥευσσιν, a. i. ind. irrui, ex ἐπί, & ῥεύω, f. σιν, impetu fector. Th. ὄρω, f. ῥω, vel ῥω, concito. α. 442.

Ἐπὶ, εἰς, τὸ, verbum. Them. ἔπω, dico. α. 451.

Ἐπύοντο, volabat, 3. singul. imperf. med. à πύονμαι, volare, à πύω, ἦς, ἦ, volatus. Them. πύονμαι, vel πύονμαι, volo. α. 222.

Ἐπὶ τρώων, instigare, præf. inf. act. Them. ὀτρύνω, f. ὠν, incito, p. γναι. α. 597.

Ἐπύει, a. i. ind. pro ἔπυνε, à πύω, incendo. β. 856.

Ἐπὶ, septem. α. 272.

Ἐπὶ ἀπόδω, septem pedalem, acc. ab ἔπω ἀπόδης, ex ἔπω, & πύς, ποδός, pes. α. 424.

Ἐπὶ ἑπτα, acc. sing. nomen fluvii, q. d. habens septem vias. β. 341.

Ἐπὶ πύλῃ, septem portas habens, à πύλη, ἡς, ἦ, porta, & ἔπω, septem. α. 162.

Ἐπὶ βίονται, evolat, 3. sing. præf. pass. à πύω, Poëticè πύω, terrefacio, attonitum reddo. πύωμαι, attonitus sum, item, animo specto attento, quæ significatio huc quadrat. α. 447.

Ἐπὶ νύμφη, α, τὸ, nomen è re impositum, ex ἐπί, & ὄνομα, ατος, τὸ, nomen. β. 144.

Ἐπύρε, concitavit, 3. sing. a. i. act. ab ἔπω, concito. Them. ὄρω, ῥω, & ῥω, concito. α. 69.

Ἐρῶ, pro ἔρῳ, Adverb. ad locum, in terram, humi. Them. ἔρῳ, εἰς, ἦ, terra. α. 174.

Ἐρῶ, humi. in prosa ἔρῳ, adverb. α. 421.

Ἐρῶσται, a. i. m. amavit, pro ἔρῳσται Poëticè; ab ἔρῳ, amo, f. αἶστω. hinc ἔρῳς, amabilis, jucundus, & ἔρῳς, amabilis. β. 915.

Ἐρῳ, ἔρῳ, ἦς, ἦ. Erato, nomen mulieris vel Musæ, ab ἔρῳ, amo. ἔρῳς, amabilis. β. 78, 247.

Ἐρῳίζονται, operantur, ἔρῳίζοντο, imperf. pro ἔρῳίζοντο, abj. augmento, ἔρῳίζω, pro ἔρῳίζω. Doricè, præf. imperat. ἔρῳίζω, a. i. med. opt. p. pass. ἔρῳισμαι. Them. ἔρῳ, opus. α. 151. 299.

Ἐρῳαῖ, operi, dat. sing. pro ἔρῳαῖ, per metathesin à ἔρῳ, f. ἔρῳ, & per metathesin ἔρῳ, facio. β. 823.

Ἐρῳ, opus, ἔρῳ, gen. Ionic. pro ἔρῳ, ἔρῳ, pro ἔρῳ. α. 20. 21.

Ἐρῳ, facere, præf. inf. ab ἔρῳ, idem quod ἔρῳ. α. 35.

Ἐρῳ, εἰς, τὸ, Erebus, est nomen gehennæ, caligo, ἔρῳστω, ex orco, pro ἔρῳς, φω, est paragoge Poëtica, ἔρῳς, caliginosa, ab ἔρῳ, εἰς, τὸ, caligo. β. 122. α. 17.

Ἐρῳ, diruta, præf. part. pass. ab ἔρῳ, diruo, f. ψω, θ. 705.

Ἐρῳ, genit. sing. quasi ἔρῳ, ἦς, ab ἔρῳ, obscura Them. ἔρῳς, εἰς, τὸ, orcus.

Ἐρῳ, per syncopen, pro ἔρῳ, vel potius pro ἔρῳ, ἔρῳ, à Themate ἔρῳ, investi-go,

- go. Vide Them. *ἰριύω*, f. *ξω*, ructo, a. 2. *ἱρυγγο*. Alii *ἰριύμω*-*ται*. Doricè, pro *ἰριγύμωται*, ab *ἰριω*, seu *ἰρίω*, dico. s. 476.
- Ἐρίω*, dico. Them. *ἰριω*, dico. s. 202.
- Ἐριδρύχω*, valdè mugientis, Ionicè pro *ἰριδρύχω*, ab *ἰριδρύχης*, *ω*, *ο*, valdè mugiens, ex *ἰρι* quod in compositione valet valdè, & *βρύχω*, f. *ξω*, strideo, frendo. θ. 832.
- Ἐριγδύπιο*, gen. Ion. ab *ἰριγδύπης*, *ω*, *ο*, *η*, Poëticè pro *ἰριδύπης*, valdè sonans. Th. *δύπης*, *ω*, *ο*, sonitus. θ. 41.
- Ἐρίζε*, certabat, imperf. pro *ἡρίζε*, ab *ἰρίζω*, certo. Th. *ἰρις*, *λι*. α. 5.
- Ἐριθῆλης*, *ἰθ*, *ο* καὶ *η*, Ionicè pro *ἰριθῆλης*, valdè virefcens, ex *ἰρι*, intensiva particula & *θῆλω*, vireo. θ. 30.
- Ἐριθῶ*, *η*, ancilla, famula, ab *ἰριθς*, *ἰθ*, *πὲ*, lana. hinc *ἰριθς*, *ω*, *η*, ancilla, quæ lanificium exercet. s. 602.
- Ἐριλύπον*, valdè sonantem ex *ἰρι* valdè (quæ est particula in compositione tantum usitata, intendens significationem) & ex *κλύπης*, *ω*, *ο*, sonus pulsu factus, per prosthesin *Ἐριλύπης*, à *τύπης*, *ω*, *ο*. Them. *τύπῳ*, pulso, verbero. θ. 456, 930.
- Ἐρικυδής*, *ἰθ*, valdè gloriosus. Them. *κύδης*, *ἰθ*, *πὲ*, gloria. θ. 988.
- Ἐριμυχοῖ*, valdè mugientem, à *μυχοῖω*, mugio. boum proprium. s. 790.
- Ἐρινός*, *ἰθ*, *η*. Furia, peccatorum ultrix, in acc. pl. *ἰρινύας*. s. 802.
- Ἐρεπ'*, cecidit, a. 2. Ionic. Th. *Tom. II.*
- Ἐρείπω*, everto, f. *ψω*, item, *κα*-*δο*. α. 423.
- Ἐρείσδης*, *η*, *λι*. acc. *πλὴν ἰεσδῶ*, & *ἰεσν*. s. 11. 28.
- Ἐρισωπης*, antecedentes, a. 1. part. ab *ἰρίζω*, f. *ἰσω*, contendo, certo. Them. *ἰρις*, *ωδς*, *η*, *λι*. s. 429.
- Ἐριδινης*, *ἰθ*, *ο* καὶ *η*. valdè potens, ab *ἰρι*, particula in compositione tantum usitata, intendens & augens significationem eorum quibuscum componitur: & *δίνω*, *ἰθ*, *πὲ*, robur, vis. Th. *δίνω*, valco, possum. s. 416.
- Ἐρισμωρόγχο*, gen. Ionic. valdè sonantis. Th. *σμουροχῶ*, f. *ἰσω*, magnos strepitus edo.
- Ἐρίφων*, gen. pl. ab *ἰριφῶ*, *ω*, *ο*. *hædus*, q. *ἰρι φανόμορφῶ*, quod vere nasci soleat. s. 543.
- Ἐριμῆ*, dat. sing. ab *ἰριμῆς*, *ῆ*, *ο*, Mercurius, ab *ἰριω*, dico, *κωμω*-*τῖο*. *ἰριμῆλω*, acc. Ion. pro *ἰριμῆϊω*, ab *ἰριμῆϊας*, dicitur etiam *ἰριμῆας*, Poëticè, pro *ἰριμῆς*. θ. 444. s. 68.
- Ἐρίζε*, f. 1. ab *ἰρίζω*. Th. *ρίζω*, f. *ρίζω*, & per metathesin, *ἰρίζω*, hinc *ἰρίζας*, a. 1. part. s. 325.
- Ἐρίστορα*, f. g. in masc. *ἰρίστῳ*, *ἰθ*, amabilis, *ἰρις*, *ωτῶ*, *ο*, in malam partem accipitur. *ἰρις* verò in bonam. Thema *ἰρίων*, amo. θ. 245. 120.
- Ἐρις*, *ω*, *ο*, Amor. Them. *ἰρίων*, amo. θ. 120.
- Ἐρίρρις*, perripit, a. 1. act. à *ῥιπῶ*, *ω*, vel *ῥήγνυμι*, frango, f. *ξω*, a. 2. *ἰρίρριον*, p. m. *ἰρίρριος*. α. 140.
- Ἐρίρριον*, formidanti, præf. part. act. ab *ἰρίρριω*, formido, quod est ab *ἰρίρριος*, præf. med. ver-

bi. *ρίγιω*. Th. *ρίγος*, *τὸ*, *rigor*, *frigus*. α. 228.

Ἐρίψα, a. 1. indicat. verb. *ρίπτω*, abjicio, f. *ψω*, p. *ἔριφα*, a. 1. *ἔριψα*, a. 1. part. *ρίψας*, a. 2. *ἔριπον*, p. m. *ἔριπα*. θ. 181.

Ἐρώοντο, ruebant, 3. pl. plusq. Poëticè, pro *ἔρῳοντο*, à *ρώννυμι*, roboro, f. *ρώσω*, à *ρώω*, hujus passivum *ρώομαι*, roboror. item fluo, ruo, in imperf. *ἔρώοντο*, festinabant, ruebant. α. 230.

Ἐρυθείη, dat. sing. nomen proprium loci, ab *ἐρυθεία*, ας, ἡ. θ. 290.

Ἐρύκει, abducatur, præf. aët. opt. ab *ἐρύκω*, inhabeo, F. *ἐρύξω*. α. 28.

Ἐρύσσει, a. 1. aët. infinit. ponitur pro imperativo, *ἔρυσσε*, pro *ἔρυσσετο*, & *ἔρυσσε*, pro *ἔρυσσετο*, ab *ἐρύσσειναι*, quod idem est cum *ρύσσειναι*, libero. hinc *ἔρυσσε*, τὸ, *munimentum*, ab *ἐρύσσειναι*, custodio. α. 536. 624.

Ἐρυσσεμεντες, currum trahentes, pro *ἐρυσσεμεντες*, per metaplasinum, ut ait Eustathius, in *Ἰλιάδ.* π. ex *ἐρύω*, *ἐρύσω*, traho, & *ἄρμα*, τὸ, *currus*. α. 369.

Ἐρυσσεμένω, extractus, Poëticè, pro *ἐρυσσεμένω*, a. 1. part. med. ab *ἐρύω*, f. *ύσω*, traho. α. 457.

Ἐρχομαι, præf. ind. *ἔρχομαι*, venio, f. *ἔλθω*, a. 2. *ἔλθω*, p. m. *ἔλθω*. α. 419.

Ἐς, Poëticè, pro *εἰς*, *in*, *εἰς* *φάος*, in lucem. θ. 626.

Ἐσθω, 3. perf. pl. imperf. per synstolen Poëticam, ab *εἶμι*, sum. α. 161.

Ἐσθω, præf. inf. ab *ἔσθω*, comedo, & hinc *ἔσθω*, *idem*. α. 278.

Ἐσθλός, ἡ, ὁ, *bonus*, a. um. dat. pl. Ion. *ἔσθλοι*. α. 214. 120.

Ἐσθλὸς, inspexerit, poëticè pro *εἰσθλὸς*. 2. singul. a. 2. aët. subj. ab *εἰσθλὸς*, *intueor*. Them. *εἰδὼ*, video, f. *εἰσθλὸς*. aor. 2. *εἰδὼ*, & *ἔδω*. α. 610. θ. 82.

Ἐσθλὸς, condidit, pro *εἰσθλὸς*. a. 2. m. 3. perf. sing. verbi *εἰσθλὸς*, Them. *πῶμαι*, pono. a. 2. m. *ἔσθλω*, σ, τ. θ. 890.

Ἐσθλὸς, poëticè pro *ἔ*, *erat*, ab *εἶμι*, sum. α. 151.

Ἐσθλὸς, disperfit, pro *ἔσθλω*, σ, a. 1. ind. à Them. *σθλὸς*, vel *σθλὸς*, *diffuso*, f. *σθλὸς*. α. 95.

Ἐσθλὸς, importare, a. 1. inf. aët. à *κομίζω*, porto. Them. *κομίζω*, curo. α. 606.

Ἐσθλὸς, striduit, a. 1. aët. à *σθλὸς*, fragorem edo. & *ἔσθλω*, imperf. à *σθλὸς*. Them. *σθλὸς*. θ. 679. 693.

Ἐσθλὸς, Hesperides, ab *ἔσθλω*, σ, ὁ, *vesper*, *Hesperides*, h. e. Tzetze interprete, *vespertina hora*. quibus curæ sunt poma, h. e. quo tempore *stellas in caelo videmus*, tamquam poma. θ. 215.

Ἐσθλὸς, Poëticè pro *ἔσθλω*, sequebatur, imperf. pass. ab *ἔσθλω*, *sequitur*. Poëticè pro *ἔσθλω*, *ἔσθλω*, pro *ἔσθλω*, præf. imperat. verb. *ἔσθλω*, dico. θ. 201. 114.

Ἐσθλὸς, a. 1. m. part. f. g. *ἔσθλω*, *aëre involuta*, pro *ἔσθλω*, τὸ *σῆμα*, Poëticè duplicatur. ab *ἔσθλω*, F. *ἔσθλω*, induo. Th. *ἔσθλω*, induo. α. 223.

Ἐσθλὸς, erit, & *ἔσθλω*, pro *ἔσθλω*, *ἔσθλω*.

- ται, f. ἱ. ex εἰμι, sum. s. 184. 503.
- Ε'σόμεθα, & ἐσόμεθοις, fut. 1. part. verbi εἰμι, sum. s. 56.
- Ε'συνδροῦς, certatim, cum impetu, adverb. pro στυμδρῶς, per metathesin. Th. σείω, στυῶ, poëtice σῖω, contutio. α. 240.
- Ε'συντ', perf. pass. pro ἔσυνται, ἔσυντ', pro σῖνται, per metathesin. à σῖν, F. σῖσαι, p. σῖσδμε, præt. pass. σῖσδμεναι, ubi abjecto s & facta metathesi est ἔσυνται. Th. σείω, f. σῖσαι, contutio. α. 458.
- Ε'σται, erit. per syncopen pro ἔσται, f. ἱ. verbi εἰμι, sum. s. 34.
- Ε'στέλατ', succinctas habebant, pro ἐστέλαται, 3. pl. præterit. pass. Ionicè, pro ἐστέλαμνοι εἰσι. Th. σῖλω, orno. σῖλωμεναι, vestibus orno, f. 2. σῖλω, p. ἔσῖλκα, 2. 1. ἔσῖλα. præt. pass. ἔσῖλμεναι, p. m. ἔσῖλα. α. 288.
- Ε'στέον, pro ἐστέον, stantes, part. act. dualis num. ab ἔστημι, sto. F. σῖσω. præt. ἔσῖκα. in part. præt. ἔσῖκα, & per syncopen, ἔσῖκα, ἔσῖκα, ἔσῖκα. pro quo ἔσῖκα, 9. 519. item ἔσῖκα, ἔσῖκα. α. 61.
- Ε'στέον, stabant, 3. pl. imperf. act. ab ἔστημι, sto. α. 196.
- Ε'στέον, stant, 3. pl. præf. act. ab ἔστημι, quod Poëtis idem est cum ἔστημι, sto. 9. 796.
- Ε'σφάινω, cinctum est, præt. perf. pass. ἐσφάινωμεναι, σαι, ται. hinc in pl. perf. ἐσφάινωτο, à σφάινω. Th. σῖφω, coronō. 9. 382. α. 204.
- Ε'ση, stetit, 2. 2. ab ἔστημι, f. σῖσω, p. ἔσῖκα. α. 361. 9. 745.
- Ε'σῆκται, firmatæ sunt, 3. sing. præt. hinc ἐσῆκε, in pl. perf.
- à σῆκω, f. ξω, statuo. 9. 779. α. 218.
- Ε'σῆ, dat. Ionicè, pro ἐσῆ, ab ἐσῆ, α. ῆ, focus. item Vessæ quæ vox hinc orta est. Dicitur, & Ionicè ἐσῆ. s. 734.
- Ε'σῆ, ἐσῆ, ἐσῆ, est, licet. ab εἰμι, sum. s. 36.
- Ε'σφασσίζον, sonum excitabant, imperf. verbi σφασσίζω. Thema σφασσίζω, σ, ὅ, sonus. 9. 706.
- Ε'σῆκται, dat. ab ἐσῆκα, extremas rei alicujus. Th. ἐσῆκα, σ, ὅ, ultimus. 9. 777.
- Ε'σῆ, obtinuerint, 2. 2. ab ἔχω, habeo, f. ξω. 9. 113.
- Ε'σῆ, esto, 3. sing. præf. imperat. ab εἰμι, sum. s. 370.
- Ε'πεί, amicus, acc. ἐπεί, & ἐπεί, poëtice. s. 183. 716.
- Ε'πένδω, extensum est. a. 1. pass. à πένω. f. σω. p. ηῖ. Th. πένω, tendo. 9. 177.
- Ε'πεί, acc. ἐπεί, pro ἐπεί, genit. singul. ab ἐπεί, ἀπῖς. s. 130. 173.
- Ε'πεί, pro ἐπεί, 2. 2. act. verb. τίπτω, pario. f. τίπτω, 2. 1. pass. ἐπεί, p. m. τίπτω. 9. 60. 211.
- Ε'πεί, 3. person. a. 1. pass. à πείω, ad finem perduco. f. ἔσῖ. Th. τίλω, τίλω, finis. 9. 59.
- Ε'πεί, iniquè, adverb. ab ἐπεί, qui alio zelo ducitur, ab ἐπεί, alius, diversus, & ζήλω, σ, ὅ, æmulatio. 9. 544.
- Ε'πεί, ἐπεί, alter, alius. ἐπεί, pro ἐπεί, nominat. f. g. φῖ, per paragogen additur. s. 216. 189.
- Ε'πεί, 9. 11, ex altera parte, ad verb. ab ἐπεί. α. 184.

- Εἰπυκεῖ**, factus erat. 3. singul. plusq. perf. poëticè, pro ἐπιτέλειε à πύχω. F. ξω. fabricor. α. 208.
- Εἰπυκεῖ**, liqueſcebat, imperf. verbi πύχω, & Dor. πύκω, f. ξω. liqueſacio. p. med. πίτηκε. 9. 862.
- Εἰπυμυς**, vera, pro ἔπυμυς, per poëticam epenthesin ſyllabæ πη. Th. ἔπυμυς, verus. s. 10.
- Εἰπκλον**, genuerunt, imperf. verb. πύκω, pario, f. πύκωμαι. a. 2. ἔπκον. a. 2. subj. πύκω. a. 1. paſſ. ἐπύκθω. p. m. πίτηκε. θ. 45.
- Εἴπ**, adhuc. s. 157.
- Εἰπνάσσει**, concutiebatur, imperf. à πνάσσω, quatitio, f. ξω. θ. 680.
- Εἴπασ**, coluit. a. 1. ind. à πῶ, honoro. α. 10.
- Εἰπείναι**, extendebatur, imperf. à πείνω, quod à πίνω, tendo, f. πῶ, p. πίτηκε. α. 229.
- Εἴπλη**, ſuſtinuiſſet, 3. ſing. a. 2. à πλῆμι, tolero, f. πλήσω, p. τίτληκε, a. 2. ἔπλῶ. Th. πειλάω, ἄσω, ſuffero, hinc per ſyncopen πλάω & πλῆμι. α. 73.
- Εἴπαπ'**, evertit, a. 2. aët. à πείπω, verito, a. 2. ἔπαπον, f. ψω, p. φα, p. m. τίτρεπα. θ. 58.
- Εἴπαπον**, imperf. νυας calcabant, à novo verbo παπίω, formatum à fut. 2. παπῶ, ver. πείπω, verito. α. 301.
- Εἴτρεφι**, nutrit, imperf. aët. ἐτρίπει, pro ἐτρίπειε, imperf. paſſ. à τρέφω. F. τρέψω, αλο, p. τίτρεφα, a. 2. ἔτρεφον, p. m. τίτρεφα. θ. 107.
- Εἴτρυζον**, vindemiabant, 3. plur. imperf. pro ἐτρυζον, à τρυζάω. Them. τρύγη, α. ἡ, triticum, vindemia. α. 292.
- Εἴτρυμιν**, veris, dat. pl. Ion. ab ἔτρυμιν, α, ὁ καὶ ἡ, verus. Vide paullo antè ἐτήτρυμιν. 9. 27.
- Εἴτρυγη**, fuit, a. 1. pro ἐπύτρυγη Poët. à Th. πύχω, f. ξω, ſum, ſio. p. paſſ. πύτρυμαι. α. 366.
- Εἴτρυσα**, inania, acc. pl. ab ἐτύσσω, hoc ab ἐτίς, Adverb. fruſtrā. Th. εἰμί. s. 440.
- Εἴτρυσεργός**, qui incassum laborat, ab ἐπίσει, inane, & ἔργον, opus. s. 411.
- Εὔ**, bellè, adverb. ab εὖς, bonus. s. 107.
- Εὐαγρία**, nomen mul. 9. 257.
- Εὐαῖ**, dat. ſing. ab εὐαῖς, εἰ, ὁ, ἡ, qui benè à ventis perflatur. Them. εὐ, vel εἶμα, ſpiro, s. 599.
- Εὐάρι**, nomen mul. 9. 259.
- Εὐδοια**, Eſt nomen loci, ex εὖ, benè, & βόω, paſco. s. 651.
- Εὐδαίμων**, beatus, hinc εὐδαιμονία, felicitas. Th. δαίμων, οἶ, ὁ καὶ ἡ, Deus. s. 825.
- Εὐδμήτων**, gen. pl. ab εὐδμηται, benè edificatus. Thema δῖμα, f. δῖμα, præt. διδμηκε. α. 242.
- Εὐδώρη**, nomen mul. 9. 244.
- Εὐδ'**, torret. præſ. ind. idem quod φλογίζ', ab εὖω, vel εὐω, αρο, f. σω s. 705.
- Εὐειδής**, εἶ, ὁ, ἡ, ſpecioſus. ex εὖ, & εἶδός, εἶ, ἡ, forma. Them. εἶδω, video. 9. 250.
- Εὐεργές**, fabroſactum, n. g. ab εὐεργής, benè fabricatus. Th. ἔργον, opus. s. 629.
- Εὐεργασίαν**, Æolicè pro εὐεργασίων, ab εὐεργασία, α, ἡ, beneficentia. Them. ἔργον, opus. 9. 503.
- Εὐεργής**, εἰ, ὁ καὶ ἡ, benè ſeptus, ab ἔρχω, ſeptum. Th. εἶργω, includo. s. 732.

Εὐλκων, nomen fluvii.

Εὐθεπίσας, αὐτός, ὁ, a. i. part. qui ritè disposuit, ab εὐθεπίζω, concinnè dispono. Thema, πῆμασι, pono. f. θήσω. §. 541.

Εὐθημεσιώνη, concinna rerum dispositio, quæ cadit in industrios, ab εὐθήμεων, οἷον, concinnus. Th. πῆμασι, pono. §. 471.

Εὐκηλήτισσα, placatrix, à κηλέω, f. ἴσω, mulceo. §. 464.

Εὐκηλος, tranquillus. ex εὖ & ἱκηλῶ, mitis, pacificus. §. 671.

Εὐκρημίσασθαι, benè recondere, a. i. med. infin. Them. κρημίων, unde κρημίζω. §. 600.

Εὐκρόμως, adverb. concinnè, rectè. Th. κρόμω, α, ὁ, οἶδο. §. 628.

Εὐκρότος, genit. ab εὐκρότης, ἴον, ὁ, ἡ, temperatus. Them. κροτύνμι, f. ἴσω, misceo, vel εὐκρότης, per syncopen pro εὐκροτης. §. 594.

Εὐκρότη, nomen mul. §. 245.

Εὐκρενής, pl. num. sunt venti effusi, q. d. puri non confusi, ubi nullæ sunt nebulæ, ab εὐκρενής, purus, liquidus. Them. κρείνω, discerno. §. 670.

Εὐκρήμων, benè extructum, perf. part. pro εὖ ἐκκρημῖον, à κρήζω, f. ἴσω, condo. α. 81.

Εὐκριδής, nomen mul. bonus portus. §. 246.

Εὐκρομείης, α, ὁ, Ionicè pro εὐκρομείας, α, ὁ, fraxini peritus. Them. μελίας, ας, ἡ, fraxinus. α. 268.

Εὐνάζω, cubitum ieris, præf. subj. pass. ab εὐνάζω, sorpio, f. ἴσω. Them. εὐνή, ἡς, ἡ, cubile. §. 339.

Εὐνείκη, nomen mul. benè litigans. §. 247.

Εὐνηθεῖσαι, concumbens, a. i. part. pass. f. g. ab εὐναίω, f. ἴσω, sorpio. Th. εὐνή, ἡς, ἡ, cubile, εὐνή, εὐνών. α. 6. §. 329.

Εὐνομίλω, nomen mul. legitima. §. 902.

Εὐξω, oraveris, 2. sing. a. i. med. subj. εὐξωμαι, η, ηται, ab εὐχωμαι, precor, f. εὐξωμαι, p. εὐχωμαι. §. 738.

Εὐξωον, benè rasam, politam, dolatam, idem quod εὐξωον. Th. ξίω, polio, f. ἴσω. α. 352.

Εὐξωον, qui jusjurandum religiosè colit. Th. ὅρκω, α, ὁ, iuramentum. §. 170.

Εὐξωον, iustus. ab ὅρκω, α, ὁ, statio navium. α. 207.

Εὐπλωον, Th. πῆμασι, α, ὁ, replum, vestis muliebris. §. 273.

Εὐπλοκίαν, gen. pl. ab εὐπλοκίης, ἴον, ὁ, ἡ, benè junctus. Thema πλοκίω, f. ξω, plecto, nec. α. 306.

Εὐποιέτω, fabrefactæ, nom. plur. n. g. ab εὖ, & ποιέω, facio. α. 64.

Εὐπομένη, nomen mul. ἡ μὲν μεζαίης φαντασίας. §. 261.

Εὐπυργς, benè turrita. à πύργω, α, ὁ, turris, ein burg. α. 270.

Εὐρε, invenit, 3. sing. a. 2. act. ab εὐρέσκω, invenio, f. εὐρήσω, p. εὐρήκη, 2. 2. εὐρεῖν. inde in subj. εὐρώ, ης, η. α. 59.

Εὐρρετής, α, ex εὖ & ῥέω, fluo, f. ῥεύσω, p. ῥυα. §. 343.

Εὐρυάλη, nomen proprium mul. §. 276.

Εὐρυδής, Ionicè pro εὐρυδίας, α, ὁ, cuius vis se latè extendit. Hinc εὐρυδία, nomen proprium mul. εὐρυδίω, ex εὐρύς, ἴον, ὁ, latus, & βία, ας, ἡ, vis. §. 932.

ΕὐρυμίτωπⓈ, Ⓢ, latam frontem habens. à **μῖτωπον**, Ⓢ, τὸ, frons.

Th. **ἐπὶθεμαι**, video. α. 82.

Εὐρυνόμη, nomen mul. §. 368.

Εὐρυοδίης, genit. Ionic. *spatiosa*. ex **εὐρύς**, εἶα, latus, & **ὁδὸς** via. **εὐρυοδίου**Ⓢ, ὁ, ἡ, & in f. g. etiam **εὐρυοδίας**, Ionicè verò **εὐρυοδίη**. s. 197.

Εὐρύοπα, latè sonans, vocat. cas. ab **εὐρύοπος**, Ⓢ, ὁ. Them. **ὠψ**, ὠπὸς, ἡ, **νοκ**, & **εὐρύ**, latè. Poëtice vocativus ponitur pro nominativo. Item accentus nominativi manet in vocativo. Alii scribunt **εὐρύοπα**. s. 229.

Εὐρύοπα, accus. casus ab **εὐρύωψ**, οπⓈ, latum habens oculum, ab **ὠψ**. Th. **ἐπὶθεμαι**, video. §. 884.

Εὐρύς, latus, **εὐρείη**, Ionicè pro **εὐρείας**, εὐρεῖν. §. 45. 480.

Εὐρυοδία, acc. pro **εὐρυοδία**, Poëtice; ab **εὐρυοδίας**, εἶⓈ, ὁ, nomen viri, cuius robur longè latèque patet. α. 91.

ΕὐρύστηνⓈ, qui habet latum pectus. à **στήθον**, Ⓢ, τὸ, pectus, &c. **εὐρύς**, εἶα, ὁ, latus, a. um. §. 117.

Εὐρυτίων, nomen viri. **εὐρυτίωνας**, acc. §. 293.

Εὐρώσπη, amplam, ab **εὐρώης**, *squalidus*. ab **εὐρώς**, ὠτⓈ, ὁ, *caries*, mucor. s. 153.

Εὐός, εἶⓈ, ὁ, bonus. s. 50.

ΕὐστύφανⓈ, benè coronatus, ex **εὐ** & **στύφω**, *corono*, f. ψα. s. 200. *Λεογ. 255*.

ΕὐσφυρⓈ, ὁ καὶ ἡ, cui est elegans pedum forma, à **σφύρα**, ας, ἡ, *malleus*, hinc **σφυρῶν**, ὤ, τὸ, *malleolus*. item **pes**, qui habet pulcros talos. α. 16.

Εὐσπύτης, genit. ab **εὐσπύτης**Ⓢ, Ⓢ,

ὁ, ἡ, benè servans. Th. **σαΐω**. α. 273.

Εὐτ' pro **εὐπ** sequente **αὖ**. **εὐτ' αὖ**, *postquam*, adverb. temporis. s. 181.

Εὐτέρπη, nomen mul. & Musæ, ab **εὐ** benè, & **τέρπω**, *delecto*. §. 77.

ΕὐτέρηⓈ, benè perforatus, Poët. **εὐτέρη**Ⓢ, accipitur & pro **εὐρύτερη**Ⓢ, lato ore hians. Them. **πτεῖω**, *perforo*, *terebro*, f. **πτείσω**. §. 863.

Εὐτερχαίω, dat. ab **εὐτερχαίω**Ⓢ, benè currens, æquabilis, planus, à **τερχαλός**, citus, velox. Th. **πείχω**, *curro*, f. **πρέχω**, p. **διδραμύχω**, a. 2. **ἰδραμῶν**, p. m. **ἰδραμῶ**. s. 599.

ΕὐτερχⓈ, agilis, ab **εὐ** & **πείχω**, *curro*. α. 463.

Εὐτυκῶν, benè fabricatam. Them. **πύχω**, *fabricor*. α. 136.

Εὐφρων, ονⓈ, hilaris. Th. **φρέω**, εἶος, mens. s. 775.

Εὐφρογίαι, *noctes*, à nomin. ἡ **εὐφρογῆ**, *nox*. **παρατὸ εὐφρογίαι**Ⓢ, *oblectari*. Them. **φρέω**, mens. s. 560.

Εὐφροσυνή, ας, ἡ, *lætitia*. Them. **φρέω**, mens. §. 909.

Εὐχάς, accus. pl. ab **εὐχή**, ἥς, ἡ, *precatio*. hinc & **εὐχ**Ⓢ, εἶⓈ, τὸ, *honor*. Th. **εὐχόμεαι**, f. **εὐξομαι**, p. **εὐγμαι**. §. 419.

Εὐχομαι, *precor*, **εὐχόμεαι**, præf. inf. hinc **εὐχολίω**, Ionicè pro **εὐχολῶν**, ab **εὐχολή**, idem quod **εὐχή**, *precatio*. Them. **εὐχομαι**, *precor*. §. 447. α. 68.

ΕὐώνυμοⓈ, Ⓢ, *clara*, quæ benè audiebat. Th. **ὄνομα**, εἶⓈ, nomen. §. 409.

Εὐωχίαν, *convivans*, *lætus*, præf. part. ab **εὐωχίω**. Thema, **εὐωχία**,

- χία, ἡ, *conpunctum*. s. 477.
 Ε'φ', pro ἐπὶ, præposit. in, super. s. 162.
 Ε'φάθ', pro ἴφαθ', τ mutato in θ ob seq. aspir. 3. singul. a. 2. med. ad formam, ἰσάμην, ἰσασθαι, ἰσπετο. s. 59.
 Ε'φαινον, ostendebant, imperf. à φαίνω, f. φανῶ, p. πίφασθα, a. 2. ἴφαινον, a. 1. ἴφηναι, f. 2. pass. φανήσονται. θ. 667.
 Ε'φασαν, dixerunt, pro ἴφηναι, Doricè 3. pl. a. 2. verbi φημί. Vide ἴφαθ'. θ. 29.
 Ε'φισζομένη, insidens, præf. part. ab ἴζομαι, sedeo, f. ἰδούμαι. s. 583.
 Ε'φίπυν, incolunt, 3. pers. sing. ab ἴπν, ἴπνυμαι, sequor. hinc ἰφίπυνται, præf. part. θ. 366.
 Ε'φίρην, es, e, ferebam. Th. φέρω. f. οἶσιν, a. 1. ἠνέσθην. s. 118.
 Ε'φίστασαν, instabant, 3. pl. imperf. act. ab ἰφίστημι pro ἰφίστημι, insto, urgeo. f. ἰπτήσιν, p. ἰφίστηται, a. 2. ἰπτήσω. a. 258.
 Ε'φισμῆς, genit. ab ἰφίστημι, præceptum. ab ἰφίστημι, immitto. Th. ἴω, mitto. s. 296.
 Ε'φίμενος, adaptavit, a. 1. ind. ab ἰφαρμόζω. Th. ἄρω, apto. s. 76.
 Ε'φίσταν, immittebant, 3. pl. imperf. ab ἴσταν. Th. ἴω, mitto. a. 307.
 Ε'φίμιος, ε, ο, amabilis, ab ἴμιος, desiderium. Th. ἰμίστω, desidero. a. 15.
 Ε'φίρεις, ferebas, imperf. à φέρω, fero. Th. φέρω. Differunt propriè, φέρω, fero, & φέρω, gesto. s. 28.
 Ε'φόρουν, ferebant, imperf. Doricè pro ἰφόρουν. à φέρω, Th. φέρω. a. 293.
 Ε'φορμήσατο, aggredi, a. 1. m. inf. ab ἐρμῶ, impetu feror. hinc ἰφορμήσεται, a. 1. inf. Them. ἐρμή, impetus. a. 127.
 Ε'φροσάτο, cogitavit, a. 1. m. ind. à φράζω, eloquor, cogito, consilio, f. σπ. s. 85.
 Ε'χ', contine, pro ἴχ, præf. imperat. ab ἴχω, teneo, habeo. f. ἴχω. a. 95.
 Ε'χάεσσεν, infrendebant, 3. pl. imperf. à χαράσσω, f. ἴχω, sculpo. a. 235.
 Ε'χοντες, pro εἴχε, imperf. Poëticum ab ἴχω. θ. 533.
 Ε'χίτη, ης, ἡ, stiva, παρὰ τὸ ἴχας, quia manu tenetur. s. 467.
 Ε'χίφρονες, pl. ab ἰχίφρον, ενθ, ο, cordatus. Th. φρέων, mens, & ἴχω, habeo. θ. 88.
 Ε'χθαίρη, oderit, præf. subj. ab ἰχθαίρω. Th. ἴχθου, ο, ο, odium. s. 300.
 Ε'χθρὸς, hostis, ab ἴχθου, ο, ο, τὸ, odium. θ. 766.
 Ε'χιδνα, vipera, in masc. ἴχης, ο, & ἰχιδνας, nomen mul. θ. 304. 297.
 Ε'χόλας, ad iram commovit. a. 1. ind. act. à χόλω. Thema, χολή, bilis. θ. 568.
 Ε'χω, habeo, possum, habito. Imperf. εἶχον, & Ion. vel Poët. ἴχον, f. ἴχω & χήσω, p. ἴχνηται, a. 2. ἴχον, a. 2. subj. χῶ. Præf. inf. ἴχων, & Ionic. ἰχίω. s. 207. 457.
 Ε'ός, suo. dat. ab εὖς, ἡ, ἐν, suus, a, um. a. 385.
 Ε'ὼν pro ὦν, ενς. Ionica prosthetis, ab εἰμὶ, sum. s. 514.
 Ε'ωσφόραν, luciferum, ab ἴως, ὦ, ἡ, 4. simpl. αὐκρά, & φέρω, affero. phosphorus hinc dicitur. Thema est, ἡώς, ο, ο, ἡ, αὐκρά, q. d. aurea aura. θ. 381.

z.

Z Abies, genit. Poëtice pro Ζα-
βιν, à Ζάβιν, valde divi-
nus, admirandus, Ζα particu-
la in compositione intendit si-
gnificationem. Th. 9os, Deus.
9. 6.

Ζαφύρος, α. ι. Ion. *vires intendit.*
 à Ζαφύριον, quod est à Ζαφύρις,
 ζ, vehemens, & hoc ex ζα &
 φύρις, ς, π, robur. 9. 928.

Zaidings, fertilis, pro *Zaidings*,
uberitum proferens ad vitam su-
stentandum, ex *Z*, quod est
Zy. & *dings*, munus. s. 118.

Ζάξω, ὅς, ἰ, nomen proprium
mul. q. d. *conjugans*. à *ζεύω*,
jungo. S. 352.

Ζεύς, Jupiter, genit. διὸς, δι', διὰ,
voca: Ζεῦ. Dicitur & Ζεὺς, Ζη-
νὸς, Ζηῖ, Ζῆνα, & Doric. Ζαρ,
Ζαρός, &c. s. 8. 47.

Ζήφυρος, Genit. Poët. pro Ζήφω, Ζήφυρος ex Ζῆω, caleo, & φέρω, fero. Est ventus humidus & calidus, qui facit ut plantæ germinent. l. 870.

Ζηλοῖ, 3. sing. pres. à ζηλόω, επι-
lor. Th. Ζηλοῦ, *liver, invidia.*
§. 23.

Ζῆλος, genit. à ζῆλῳ. Vide ζῆλος,
Jupiter. s. 86.

Ζητύεις, quas, præf. subj. Poë-
ticè pro **Ζητίω** dicitur **Ζητύω**.
B. 400.

Ζοφῶ, α, ὀ. *caligo*, inde Ζοφῶ-
εγῆ, gen. Ion. ἂ Ζοφῶε^ς, ᾤ, ὀ,
caliginosus. *n.* 227. *θ.* 814.

Ζυγός, jugum, in plurali numero, **ζυγά**. Them. **ζυγών**, f. **ζυγῶν**, jungo. v. 581.

Ζῶν, vivebat, 3. sing. imperf. à
ζῶν Πεῖνις pro ζῶν, ζῶ. ζῶν

μαρ, imperf. Poët. pro ἵζαν.
§. 90. 606.

Zōy, vivat. (differt à Ζωῆ vitæ) 3.
 ting præf. subj. Vioc in Ζωι.

Ζώνη, dat. plur. pro ζώναις, Ionicè, ῥώναι in fine est parago-
ge Ionica. à ζώνη, η, zona.
Them. ζωνών, f. ζώνων, cingo.

α. 233
Ζῶς, Ζῆ, Ζῶν, vivus, a, um.
Ζῶσιν pro Ζῶσιον, Ionicè, dat.
pl. Th. Ζάω, vivo. α. 157.

Zñor, a. i. Ion. cinxit, pro ζῴωσις, à ζῴωσις, cingo. ζῴωσις, cin-
xerunt se, 3. pl. a. i. med. pro
ζῴωσιν. s. 72. 345.

H.

H Art. przepof. ut , ē , ū , π ,
hic, hæc, hoc. s. 13.

H^o art. postp. ut *òs, ò, ò, qui, quæ,*
quod. α. 4.

Нѣ, cui quatenus, а. 85.

H^o, sequēte *μλω*, profecto tamen,
adverb.

H^ē, erat, 3. imperf. ab εἶμι, sum.

H⁷ x' dixit, Θ η pro φη, φη pro
 ιφη, duplex aphæresis. a. a. ind.
 à φησι, dico.

H^a, акт. 8. 175.

חֲוֵה, ו, *pubes.* ab Hebr. *Ed. vi-*
ror. quod flos est in arbore re-
 virefcente, id pubes in homi-
 ne. est & חֲוֵה, Dea pubertatis.
 s. 132. 0. 17.

Ἡλικίῃ, annos pubertatis attigisset,
3. sing. a. 1. Aol. opt. ab ἡλικίῃ,
ᾧ, & Poëticè, ἡλικίῳ. Them.
ἡλικίῃ, ἡλικίῃ, ἡλικίῃ, pubes. s. 122.

ἡβών, 3. singul. præf. aët. opt.
Atticè, communiter ἡβόντες,
ἡβοντες. Atticè, ἡβόντες, ης, η,
ab ἡβών, f. ἡβω, pubesco. v.
698.

Εξάγν.

- π', electrum, à λήπτειν, lectus. Th. λήπτειν, cubo. α. 142.
- Ἡλάωντο, 3. pl. imperf. pass. ab ἄλπειν, erro, vagor. Attica reduplicatione, pro ἥλαοντο. Th. ἀλέομαι, ἄμειν, vagor. Alii volunt esse pl. perf. pass. per Atticam reduplicationem ab ἑλαύνω, f. αἶνω, in pl. perf. ἐλάλασαν, ου, το, & cum augmento temporali in pl. ἡλάλαοντο, discurrebant. α. 143.
- Ἡλθε, venit. a. 2. Vide ἥλυθεν. α. 81.
- Ἡλιόασις, gen. Ion. ab ἡλίσσας, τας, ὅ, ἡ, tam altus locus, ut soli uni sit pervius, ab ἥλιος, sol, Æolic. ἥλιος, & βαίω, eo. §. 422.
- Ἡλπεν, peccavit, a. 2. aet. ab αἰλπίω, vel αἰλείπω, a. 2. ἥλπεν. α. 80.
- Ἡλυθμεν, venimus, præt. med. ab ἔρχομαι. Vide ἥλυθεν. §. 619.
- Ἡλυθεν, venit, a. 2. & per syncopen, ἥλθεν, ab ἔρχομαι, venio, f. ἐλδύσσομαι, p. m. ἥλυθε, a. 2. m. ἡλθόμεν.
- Ἡμεθέων, ανος, nomen regis. §. 985.
- Ἡμετέριος, ἀντοφός, genit. ab ἡμετέριος, Ionicè pro ἀμαθής, ὠλός. Idem quod ψαμμοβάτης, arenosus. Th. ψάμμος, α, ἡ, arena. α. 360.
- Ἡμερ, dies, gen. ἡμερίος, ἡμερῆ. hinc ἡμερῆς, diurnus. Th. ἡμέρας, ας, ἡ, dies. α. 176. 419. 778.
- Ἡμελλος, imperf. augmentum Atticum, sic ἡμελλήσω, προεμμήσω, à μέλλω, futurus sum. f. μελλήσομαι. §. 478.
- Ἡμερ, & sequente plerumque, αδι, & α. 339.
- Ἡμερον, part. præf. ab ἡμερ, sedeo. α. 501.
- Ἡμερῆ, Ionicè, pro ἡμέρας, dies. α. 825.
- Ἡμερόχρηστος, α, qui tota die dormit, epitheton furis, ab ἡμέρας, dies, & χρίτη, ας, ἡ, lectus. α. 605.
- Ἡμετέρον, nostrum, ἡμετέρως, ἡμετέρως, dat. pl. Ion. Th. ἐγώ, ego. α. 367.
- Ἡμεται, a. 1. ind. aet. ab ἀμείνω, μετο, f. ἡσσω, p. ἡμνηται, hic per tmesin, pro ἀπήμεται. §. 181.
- Ἡμετέριοι, semidei, ab ἡμισυς, εος, dimidius, & θεός, Deus. α. 160.
- Ἡμερόντων, gen. pl. ἡμερόντοις, dat. pl. ab ἡμερίος, α, ὅ, κ, ἡ, μισυς, q. d. semiasinus, ab ἡμισυς, dimidius, & ὄν, α, asinus. α. 46.
- Ἡμισυ, dimidium, in masc. ἡμισυς, in f. ἡμισυς. α. 40.
- Ἡμερ, quando, adverb. α. 420.
- Ἡμερον, μετεbant, 3. pl. imperf. aet. ab ἀμείνω, μετο, f. ἡσσω. α. 288.
- Ἡν, erat, 3. perf. imperf. ab αἶμι, sum. α. 178.
- Ἡν, quam, acc. ab ἡς, ἡ, ὅ, α. 408.
- Ἡν, σε, pro αἶν, αἶν, verò per aphæresin, pro αἶν. α. 401.
- Ἡνία, ας, ἡ, habena. α. 323.
- Ἡνιόχη, nomen mul. ἀγιστρίχ. α. 83.
- Ἡνιόχης, fortitudinis, genit. ab ἡνιόχης, idem quod ἀνδρείας. Thema, αἶν, vir. §. 516.
- Ἡνίαν, quam, acc. ab ἡνίαν, ὅτις, ὅτι, gen. ἡνίαν, ἡνίαν, α. 761.
- Ἡνιόχος, α, auriga, q. d. πῦρ, ἡνιόχων, qui manu habenas tenet, equosque quod libet inflectit. α. 323.
- Ἡνω, iussit, imperf. vel præt. med.

med. ab αἰνώω, jubeo, λῶξ',
pro λῶξ, jussit, a. 1. act. f.
αἰνώω, s. 68. α. 479.
Ἡῆς, genit. ab ἡῆς, aurora. Vide
in ἡῆς. s. 724.
Ἡπαρ, αἶψα, τὸ, jecur. §. 524.
Ἡπειρος, ἡ. ἡ. Epirus, terra con-
tinens. §. 189.
Ἡπειρε. Poëtice, προϊπειρε, de-
inde. ἐκίπει, & εἶπει, postea. s.
292.
Ἡπρωῖται, part. 3. 1. act. qui de-
cepit, ab ἡπρωῖω, decipio, q.
d. ἀπύρω ὅπῃ, infinitis vocibus,
impertores sunt verbosi. Th. ὅψ,
ὅπῃς, ἡ, vox. s. 55.
Ἡπῶ, ἡ, placidus. §. 235.
Ἡπῶ, profectio. α. 92.
Ἡπυον, imperf. clamabant. Th.
αἰπύω, f. ὑπῶ, sono. α. 316.
Ἡρακλῆς, ἡῶ, ἡῖ, Hercules,
propter carminis dimensionem
legendum est hic τὸ ἡρακλῆι, tam-
quam ἡρακλῆι. hinc ἡρακληῖν,
Herculea. Thema, κλέω, ce-
lebro. §. 318. α. 115.
Ἡρεον, imperf. proscindebant, ab
ἡρέω, scindo, f. ξω. α. 287.
Ἡρεῖσατο, sustinuit se, a. 1. med.
ab ἡρεῖδω, f. εἶσω, fulcio. α. 362.
Ἡρόν, pro ἡρέων, Doricè, ve-
nabantur, à ἡρῶν, venor. Them.
ἡρ. Alii scribunt, ἡρέων, imperf.
Doric. esse, pro ἡρέων, ab αἰρέω,
capio, f. ὥσω, p. ἡρέω, imperf.
ἡρέων, ἡρέων, a. 2. εἶλον. α. 302.
Ἡρῆ, Ἡρῆ, pro Ἡρῆ, Ionicè. Ἡρῆ
verò videtur per metathesin di-
ci, pro Ἡρῆ. §. 314.
Ἡερῆεια, mane genita, propriè
vere nata. Metaph. ver ad an-
num se habet, sicut matutinum
tempus ad diem. §. 381.
Ἡερῆιδος, nomen fluvii. §. 338.
Ἡεῖται, contendit, a. 1. act. ab

ἡεῖω, rixor, f. ἡεῖω. Th. ἡεῖω,
ἡεῖω, contentio. §. 928.
Ἡεῖται, a. 2. ind. cecidit. Thema.
ἡεῖται, f. ψω, evertor. α. 421. *§. 85*
Ἡεῖται, rapuit, a. 1. ind. ab ἡεῖ-
πῶ, rapio, F. σω, & Dor. ξω,
p. ἡεῖται, a. 2. pass. ἡεῖται, ἡεῖται,
p. m. ἡεῖται. §. 914.
Ἡεῖται, hauriebant, imperf. ab
ἡεῖω, f. ὑπῶ. α. 301.
Ἡεῖται, ἡεῖται, ἡεῖται, heros. α. 37.
Ἡεῖται, sua, genit. ab ἡεῖται, ἡ, ὄν, suis,
α, m, ἡεῖται πατρὸς, à sua
matre. α. 18.
Ἡεῖται, erant, 3. pl. imperf. ab ἡεῖ-
ται, sum. s. 111.
Ἡεῖται, pro ἡεῖται, per pleonasmum
ἡεῖται, est, 3. dual. imperfecti ab
ἡεῖται, sum. α. 50.
Ἡεῖται, fuisti. 2. singul. imperf.
ab ἡεῖται. ἡεῖται est paragoge Æolica:
α. 119.
Ἡεῖται, imperf. edebant, ἡεῖται,
comedebat, ab ἡεῖται, edo, f. ἡεῖται.
p. ἡεῖται. Th. ἡεῖται, edo. s. 147.
Ἡεῖται, nomen auctoris, ex ἡεῖται,
ἡεῖται, ἡ, delectatio, & ὁδὸς, via,
q. d. via delectationis. Facetus
comes est in via pro vehiculo.
§. 22.
Ἡεῖται, pro αἷς, quibus, Ionicè, ab
ἡ, quæ. §. 904.
Ἡεῖται, suis, pro αἷς, ab ὅς, ἡ, ὄν,
suis. s. 47.
Ἡεῖται, sint. 3. sing. præf. subj. pro
ἡ, σιν, est paragoge Poëtica,
ab ἡεῖται, sum, & Homerus ἡεῖ-
ται, pro ἡεῖται, ἡεῖται. α. 408.
Ἡεῖται, 3. pl. imperf. ab ἡεῖται-
ζομαι, f. σιμαί, amplexor.
Ἡεῖται, Atticè, ἡεῖται, minus. ab
ἡεῖται, ὀνῶ, minor. à positivo
μικρὸς, parvus, caret superl.
Ἡεῖται, Poët. pro ἡεῖται sedebat. 3. sing.
imperf. ab ἡεῖται, sedeo. α. 214.
Ἡεῖται,

Ἡσυχαι, *quieti*, ab ἡσυχας, *quietus*.
θ. 763.

Ἡπ, *hacque*. ἦ, est articul. præ-
pos. accentum habet ob seq. dict.
encliticam π. sic & ἦτ. s. 318.
Th. ἦ, aut, sive. s. 20.

Ἡπ, *verè*, certè, adverb. α. 79.

Ἡπς, quæ, ὅς πς, ὅ π. Vide ὡ π-
τω. s. 406.

Ἡπι, *sive*, *sem*. Them. ἦ, aut.
s. 166.

Ἡπρ, π, cor. s. 360.

Ἡπρως, *pulcricoma*, genit. ἡπρ-
ωυ, & poëticè ἡπρῶν, poëticè
ἡπρῶν, ex ἡπρ & ῥω, πς, ἦ,
coma. θ. 615.

Ἡπρ, accus. ab ἡπρς, *bonus*. Them.
ἡπρς, ἡπρ, ὅ, *bonus*. θ. 817.

Ἡπρ, 3. sing. imperf. pass. ab
αὐξομαι, pro αὐξάνομαι, *augeo*,
perf. ἡπρηναι, 1. 1. pass. ἡπρ-
θω. f. 1. med. αὐξήσομαι. Th.
αἰξω, *augeo*.

Ἡφαιστος, π, ὅ, *Vulcanus*, sic dici-
tur, ab ἄπλω, *accendo*, & αἰπῶν,
destruo, fabrorum metallicorum
Deus. α. 219.

Ἡχῆ, 3. person. præf. act. verb.
ἡχίω, f. ἡσῶ, *sono*. Them. ἡχς,
π, *sonus*.

Ἡχῆ, pro ἡχῆ, *vocativus*. Th.
ἡχς, π, ὅ, *sonus*. unde ἡχῆ, fra-
gor. s. 382. α. 438. 393.

Ἡχῆς, εἶπος, ὅ, *sonorus*, ab ἡχς,
sonus. θ. 767.

Ἡχθρ, a. 1. act. ab ἡχθαίρω, *odio*
prosequor, f. αῤῶ, p. ἡχθρηναι.
Th. ἡχθρ, ἡχθρ, π, *odium*.
θ. 138.

Ἡχθρ, 3. pl. imperf. ab ἡχθρ-
ωυ, *succenseo*. f. ἡσρηναι, vel
ἡσρηναι. Them. ἡχθρς, ἡχθρ, π,
pondus. θ. 155.

Ἡχρ, ὡ, ὡς, ἦ, *sonus reciprocus*,
echo, ab ἡχς, *sonus*. α. 279.

Ἡρς, ὡ, ὡς, ἦ, *aurora*, acc.
ἡρς. ἡρ, ἐπ' ἡρ, *circa auro-*
ram, & ἡρ θ', *aurorāque*,
pro ἡρ π. vel ἡρ π. s. 350.
θ. 372.

Θ.

Θ, pro π, ὡ. s. 554.

Θαλαμῆ, ὡ, ὡς, ἦ, *aurora*, acc.
ἡρς. ἡρ, ἐπ' ἡρ, *circa auro-*
ram, & ἡρ θ', *aurorāque*,
pro ἡρ π. vel ἡρ π. s. 350.
θ. 372.

Θαλίη, *nomen mul.* (pro θαλία,
α, ἦ,) *Ionice*, à θαλλω, *vireo*.
θ. 245.

Θαλία, *convivia*, θαλίησι, dat.
pl. *Ionic*. Them. θαλλω, *vireo*.
s. 115.

Θάλασσα, πς, ἦ, *mare*. s. 164.

Θάλασσα, *nomen Musæ*, ut Poëtæ
finxerunt. θ. 77.

Θαλαρῆς, ἦ, ὡ, in flore existens,
à θαλλω, f. λαῶ, *floreo*, *vireo*.
θ. 138.

Θάλασσι, *florent*, præf. ind. à
θαλλω, f. αλαῶ, *vireo*, *floreo*.
s. 236.

Θαλαρῆς, *calesfactus*, a. 1. part.
pass. θαλλω. F. ψω. θ. 864.

Θαμρ, *frequentor*, crebrò, ad-
verb. s. 362.

Θάνατ, π, & θανάτω, *Ion. mori*.
Th. θνήσκω, f. θανῶμαι, *mori*.
s. 155.

Θανῶν, *mori*, a. 2. inf. θάνω. a. 2.
act. opt. à θνήσκω, *mori*. f. 2.
θανῶμαι. f. 1. pass. θνήσκομαι. p.
τίθημι. a. 2. ἴθωσι. p. m. τίθημι.
s. 175.

Θάπην, *sepelivit*, imperf. *Ionic*.
verbi θάπην, *sepelio*, f. ψω, p.
τίθημι, aor. 2. ἴθωσι, przt.
med. τίθημι. α. 472.

Θάρσ, ὡ, ὡς, ἦ, *animi præsen-*
tia, (*fiducia*) θράσος, *audacia*.
Hinc

- Hinc *ὑποτίσκει*, a. i. part. verb. *ὑποτίω*, fiduciam habeo. s. 319. s. 186.
ὑποτίω, f. *ὑπῶ*, fiduciam affero. *ὑποτιύμενος*, præf. part. Th. *ὑπέρ*, s. *ὑπέρ*, π, fiducia. a. 326.
Θάσσω, celerius, comparat. pro *τάχων*, ex *τάχος*, celer. a. 95.
Θαύμα, π, res mira, *θαύμα* ιδιόται, mirum visu, Th. *θαυμάζω*, f. *ῶ*, miror. a. 140.
Θαυμάσιος, genit. à *θαύματος*, αἰῖος, ó, nomen viri. s. 265.
Θεά, ας, ἡ, Dea, *Θεῶν*, gen. Dor. pl. num. & *Θεῶων*, Æolicè. a. 338. θ. 41.
Θίω, imperf. pro *ἵθιω*, discurrebat, à *θίω*, curro, f. *θάσσωμαι*, a. 224.
Θίως, Ionicè pro *Θεῶς*, deabus. Vide *Θεῶς*. s. 62.
Θεῶς, ὦ, ó, cum admiratione spectandus, à *θείω*, cum admiratione specto. Th. *θεῶμαι*, specto, contemplor. f. *θεῶμαι*, Ionicè ἡσώμαι.
Θεῖα, nomen mul. & *θεῖον*, divinam, Ionicè pro *θείον*, à *θεῖος*, α, ον, adject. Th. *Θεός*, Deus. s. 371. s. 32.
Θέω, 3. pers. præf. sub. ponat, h. e. facias, more Hebræorum, à *θίω*, pono, pro quo Poëtæ *θείω*, sicut pro *πείω*, *πείω*. vel est aor. 2. Poët. pro *θῆ*, à *τίθημι*, pono, a. 2. *ἔθλω*. s. 556.
Θέω, a. 2. aet. infinit. à *τίθημι*, pono, f. *θήσω*, a. 2. *ἔθλω*. s. 815.
Θεῖος, divinus, gen. s, vel Ion. *θεῖος*. a. 138.
Θέλω, volens, præf. part. f. g. à *θέλω*, F. ἥσω. s. 446.
Θεμελίους, dat. pl. à *θεμελίω*, idem quod *θεμελίον*, fundamentum. s. 816.
Θέω, ponere, Ionicè pro *τίθημι*, a. 2. inf. à *τίθημι*, pono. s. 61.
Θέμις, ις, *θεῖος*, ἡ, jus, acc. *θεῖον*. *θεμισίων*, gen. pl. pro *θεμισίων*, Ionismus enim ille non habet locum in Genit. declin. s. simplicium, nisi dicamus *θεμισίων* esse à *θεμισή*, ἡς. *θεμιστὸς*, ἡ, ὄν, legibus contentaneus. s. 137. s. 235. Est & *θεμῖς*, nomen Deæ. s. 16.
Θεμιστονόω, nomen mul. quæ sapit ex legibus. a. 356.
Θεμιστὸς, ὁ, ἡ, nomen mul. s. 261.
Θεοειδής, forma Deum referens, ex *θεός*, & *εἶδος*, forma. Th. *εἶδω*, video, s. 350.
Θεοδόξα, divinitus data, à *δοῦμαι*, do. s. 320.
Θεός, Deus, gen. *Θεῶ*, & *Θεῶς*, Ion. a. 415. dat. pl. Ion. *Θεοῖσι*, *Θεοῖσιν*. a. 28. *Θεόφω*, adverb. ex Deo. s. 871.
Θεράπων, præf. inf. aet. à *θεράω*, famulor, servio. f. *εὔσω*. Th. *θεράπων*, οἷος, ó, minister. s. 135.
Θεράπων, οἷος, ó, minister famulus. s. 100.
Θέρως, *θεῖος*, π, πῆσας. s. 502.
Θερμός, ὦ, ó, καὶ ἡ, calidus. Th. *θεῖω*, f. *θεῖω*, & Æol. *θεῖω*, calefacio. s. 696.
Θεός, a. 2. med. infinit. à *τίθημι*, pono. s. 23.
Θεοκλής, divina, per syncopen pro *θεοκλέας*, Deo similis, ex *θεός*, & *εἶκω*, similis sum. a. 34.
Θεωσισία, ἡ, divina. à *θεωσις*, ὁ καὶ ἡ, divinus. Th. *θεωσις*, *θεός*, ὁ, ἡ, vaticinus. a. 383.
 Θεῖος

- Θίς**, nomen mul. §. 244.
Θίς, fecit, pro ἔθετο. ab ἐθέλω.
 1. 2. med. verbi τίθωμι, pono. §. 886.
Θιόντιον, gen. pl. part. Alii θιόντιον, à θίω, curro. At illi, à θιάω, exhibeo me videndum. α. 146.
Θίον, ἡ, nomen urbis. ἡ Θίον, &c. α. 105.
Θεαρχεύς, ἰθ, ὁ, ex urbe Thebarum oriundus, à θείνομαι, nascor. §. 530.
Θήγ, acuit. 3. perf. præf. ind. à θήγω, f. ξω, acuo. α. 388.
Θηγόν, mirandum. à θιέομαι. Th. θιέομαι, ὤμαι, specto. θηγόνται, suspicient, f. 1. à θιέομαι. ε. 482. θ. 31.
Θήκω, α. 1. ind. θήκετο, α. 1. med. verbi τίθωμι, pono, f. θήσω, α. 1. ἔθηκα, α. 2. ἔθλω. α. 465.
Θήλυς, ἰθ, ὁ, vel ἡ, foemineus. θήλειαι, faeminae. §. 667. θηλυπράων, gen. Aëolic. à θηλυπρία, comparat. à Them. θήλυς, εια, foemineus. α. 295. α. 4.
Θησαυρός, ἔ, ὁ, thesaurus. ε. 717.
Θίς, εῖς, ὁ, fera, in pl. θήρες, dat. θηρεσι. ε. 277.
Θηρίης, pro θηρώταις, Poëtic. à θηρώτης, venator. θηρώται, in pl. à θηρεύω, venor. Th. θήρ, fera. α. 388.
Θηρία, acc. à θησις, nomen viri. α. 182.
Θήκ, accus. sing. servus, à θής, θητις, ὁ, servus, θήσας, ης, ἡ, ancilla. ε. 602.
Θήσκον, moriebantur, pro ἔθνησκον, 3. pl. imperf. verbi. θιήσκω, morior. Vide in θιήσκιν. ε. 117.
Θιπής, ἔ, ὁ, mortalis, θιπτή, θιπτήσι, à θιήσκω, morior. α. 73. ε. 88.

- Θοίση**, ης, ἡ, epulum. hinc θουαίω, epulor. α. 114.
Θοός, ἔ, ὁ, celer. α. 97.
Θόρε, defiliit, α. 2. act. à θορίω, vel θόρω, talio. α. 392.
Θόρον, defilierunt, imperf. pro ἔθορον, à θόρω, talio. α. 370.
Θοῶς, adverb. celeriter. Th. θοός, ἔ, ὁ, celer. α. 418.
Θρασία, f. g. à θρασύς, audax. Th. θίρσος, ἰθ, τὸ, fiducia. α. 263.
Θρασυκώρδιθ, audaci præditus corde, à θρασύς, audax, hoc à θίρσος, ἰθ, fiducia, & κωρδία, ας, ἡ, cor. α. 448.
Θρεπτήρια, educationis præmia. Them. τρέφω, f. θρέψω, alo. ε. 188.
Θρέψη, α. 1. pass. Ion. à τρέφω, alo, f. ψω, p. φα, α. 2. ἔτρεπον, p. m. τίτρεφα. hinc & θρέψασα, α. 1. part. θρέψε, pro ἔθρεψε, α. 1. §. 198. 328.
Θρηκίς, genit. à θρηκίθ, Thracius, à θρηξ, ηῖος, Thrax, nomen gentile. ε. 553.
Θρήκη, ης, ἡ. Thracia, nomen regionis. ε. 507.
Θυγάτηρ, ἡ, filia, acc. θυγατέρα, & θυγάτρα Poëticè, vocat. α. 3. §. 265.
Θύς, æstuabant, imperf. Ionic. à θύω, maeto, & impetu feror. §. 848.
Θύλλα, ης, ἡ, procella. §. 742.
Θύσσι, v. τίμις, dat. pl. Ionic. à θύθ, ἰθ, τὸ, v. τίμα, à θύω, immolo. ε. 338.
Θυήεις, ἰθ, redolens, ὁ, à Th. θύω f. ύω, maeto. θ. 558.
Θυμαλγία, accusat v. à θυμαλγής, afferens dolorem in animo, ex θυμός, animus, & ἄλγος, εος, dolor. θ. 619.

Θυμῆμοσι, a. i. part. f. g. pl. succensentes, à θυμῶσι, irascor, F. θυμῶν, a. i. act. ἐθυμῆσαι, hinc part. a. i. act. θυμῆσαι, ασι, αυ. Them. θυμός, ira. α. 267.

Θυμῶδορῆν, præf. inf: à θυμῶδορῶν, animum exedo tristitia, ex θυμός, animus, & βορῆ, pabulum, esca. s. 799.

Θυμῶλειον, acc. sing. à θυμῶλειον, leonino animo pradtus, ex θυμός, animus, & λῆιον, οἷον, leo. s. 1007.

Θυμῶφθόρον, acc. à θυμῶφθόρον, animum labefactans, ex θυμός, animus, & φθείρω, corrumpo. Th φθίω, corrumpo. s. 717.

Θυμός, ἔ, ὅ, animus, ira. s. 381.

Θύον. θ. 131. furens, part. præf. act. g. n. à θύω, maeto, cum impetu feror. s. 620.

Θύραζε, adverb. foras, θύραζε, foras, adverb. aut dativus adverbialiter positus, à θύρα, janua. s. 97. 365.

Θύραι, οἱ, villi, seu nodi, quales dependent à crumenis, fimbriæ. α. 225.

Θύων, præf. part. à θύω, sacrifico. sumitur & θύω, pro ὀρῶν, impetu quodam feror: item futuro. hinc μεθύω, q. d. μετὰ τὸ θύειν, à sacrificiis enim solebant epulari. s. 109.

Θύον, acc. à θύον, s, sedile, pro θάκον, ἵκον, τὸ, à θαλάσσω, sedeo. Th. θύος, ἔ, ὅ, celer. s. 493.

Θώρηξ, thoracem, acc. pro θώρηκος, Ionicè, à θώρηξ, ακον, ὅ, Ionicè mutatur α in η, θώρηξ, pectus: unde θωρήσω, ξω, pectus armis seu lorica munio,

per syn. speciei armor, θωρήσονται, armantur, præf. ind. s. 431.

Θωπὴ, nom. pl. θωπὴ ἔργα, admiranda opera, θωπὴ, Ionicè, idem est quod θαύμα, & hinc θωπὴ, pro θαυμάσι, Ion. Th. θαυμάζω, f. αἶσα, minor. α. 165.

I.

Ἰάλλω, volitabant, 3. pl. imperf. pro præf. enallage temporis, ab ἰάλλω, mitto, volo, f. αλλῶ. s. 269.

Ἰάνειρος, ας, ἦ, nomen mul. ex ἰα, sola, & αἶνερ, quæ sola mimmo virum imitatur. s. 536.

Ἰάνη, nomen mul. ab ἰάλλω, calesfacio. item, exhalo, letitia perfundo. s. 349.

Ἰαπίθω, gen. Ion. ab ἰαπῶς, nomen viri, ab ἰάπῳ, mitto. item, maledictis laceſso, ἰαπικονδῆ, vocat. casus, filius Japeti. à ἰαπικονδῆ. s. 54.

Ἰασίω, dat. nomen viri, ab ἰάω, f. ἰάσω. s. 970.

Ἰάχ, ἰάχον, 3. pl. imperf. act. verb. ἰάχω, vociferor, clamo. hinc in part. ἰάχων, οἷον, hinc ἰαχή, clamor. s. 69. α. 441.

Ἰαυλῆς, ἔ, ἦ, nomen urbis. α. 474.

Ἰδάλιον, sudorificus, ab ἰδῶν, ἰδῶν, τὸ, sudor. idem quod ἰδρῶς, ὠδῆς, ὅ. s. 415.

Ἰδῆ, a. 2. act. imperat. ab ἰδῶν, video. f. ἰδῶμαι, a. 2. εἶδον, & ἰδῶν, in part. ἰδῶν, οἷον, & ἰδῶν, pro ἰδῶσαι. α. 445.

Ἰδῆ, idem quod ἰδῆ, ὅ, αἶψα, α. 19.

IΔ.

- Ἰδῆ**, æstu, dat. sing. ab ἰδῆς, εἶδος, sudor. α. 397.
- Ἰδῶ**, a. 2. act. infinit. ἰδῶν, a. 2. med. infinit. ab εἶδω, video. Vide ἰδῆ. α. 166.
- Ἰδῆς**, genit. ἰδῆς, Mons Creta, sic dictus, quod ex eo longè lateque licuerit circumspicere. α. 1010.
- Ἰδῆς**, videris, 2. sing. a. 2. act. subj. ab εἶδω, video. α. 335.
- Ἰδῶμεν**, pro ἰδῶμεν, & hoc per synopen, pro ἰσῶμεν, scimus, ind. præf. 1. pl. Th. ἰσῶμεν, scio. Imperat. ἰσῶ, & ἰδῶ. §. 27. Hinc ἰδῶμεν, peritus & ἰδῶμεν, peritia, dat. pl. Ion. ἰδῶμεν. §. 377.
- Ἰδῶτε**, 3. plur. a. 2. med. indic. aspexerint, ab εἶδω, video. §. 451.
- Ἰδῶς**, periti, ab ἰδῶς, quod est ab ἰσῶς, scio. α. 351.
- Ἰδῶς**, εἶδος, ὅ, ἡ, provida, sic καὶ ἰδῶς, dicitur, formica. Th. ἰσῶς, scio. α. 778.
- Ἰδῶς**, acc. ab ἰδῶς, ὅς, ὁ, sudor, per metonym. effect. labor molestus. Thema est, ἰδῶς, εἶδος, πῆ, sudor. α. 289.
- Ἰδῶς**, ας, ἡ, nomen mul. quasi εἰδῶς, gnara. §. 352.
- Ἰδῶντες**, emittentes part. præf. g. f. pl. num. ab ἰσῶς, mitto, alii scribunt ἰδῶντες, idque Æolicè, imperf. ἰδῶ. ας, ας, 3. pl. ἰσῶς, f. ἰσῶς, p. εἰσῶς, a. 1. ἰσῶς, a. 2. ἰσῶς, ἡ, præf. pass. εἰσῶς, a. 1. pass. ἰδῶ. §. 10. 43.
- Ἰδῶν**, Ionicè, pro ἰσῶν, Atticè, præf. inf. ab ἰσῶν, ubi lones ας, in fine abjiciunt, accentu in sua sede relicto, ab ἰσῶς, mitto. α. 596.
- Ἰδῶντες**, cupientes, part. præf. m.
- ab ἰσῶν, cupio. Verba desiderii regunt Genitivum, ἰσῶν, cupiebant, imperf. med. 3. pl. α. 23. 251.
- Ἰσῶν**, ire, ab ἰσῶς, eo, pro quo etiam dicitur ἰσῶς, ἄγῃ ἰσῶν, perrexit ire. α. 40.
- Ἰσῶς**, ὅ, ὁ, sacer. item, magnus, immensus, ἰσῶς, Ionicè, pro ἰσῶς. ἰσῶς, g. n. pl. num. intelliguntur sacrificia, ἰσῶς, pro ἰσῶς ἰσῶν ἰσῶς, facere sacra, h. e. sacrificare, ἰσῶν (pro ἰσῶν, in f. g.) Doricè. §. 1014. α. 201. §. 417. α. 336.
- Ἰσῶς**, tranat, ab ἰσῶς, mitto, spiritu differt, ab ἰσῶς, eo, de quo paullo antè. §. 806.
- Ἰσῶν**, dat. sing. nomen viri, ab ἰσῶν. §. 1000.
- Ἰσῶν**, ab ἰδῶς, εἶδος, ὅ, idem quod εἶδος, rectus, ἰσῶν, dat. plur. Ionic. α. 36.
- Ἰσῶ**, præf. imperat. accede, ab ἰσῶς, vel ἰσῶς, eo. α. 493.
- Ἰσῶντες**, justos, dat. pl. Ion. paragoge ab ἰσῶντες, ας, ὁ, cujus judicia sunt recta, ab ἰσῶς, ἰσῶς, ἰδῶ, rectus, a, um, & δικῶ, jus.
- Ἰσῶν**, dirigit, 3. sing. præf. ab ἰσῶν, dirigo. Th. ἰδῶς, εἶδος, ὁ, rectus. α. 7.
- Ἰσῶν**, pervenit, ab ἰσῶν. Th. ἰσῶ, f. ἰσῶ, a. 1. ἰσῶ, venio. §. 697.
- Ἰσῶς**, similis, & εἰσῶς, ab εἰσῶς, similis sum. α. 304.
- Ἰσῶντες**, a. 1. ind. ab ἰσῶν, supplico. Th. ἰσῶς, ας, ὁ, supplex. α. 13.
- Ἰσῶντες**, supplicibus, dat. pl. Ion. ab ἰσῶς, ας, ὁ, supplex. α. 327.
- Ἰσῶν**, aor. 2. med. ἰσῶν ἰσῶντες, pervenit ad immortales. Vide in ἰσῶν. §. 286.

Ἰκῆαι, attigeris. 2. sing. a. 2. med. subj. Ionicè pro ἰκῆ, ab ἰκίε-
μαι, venio, f. ἰζομαι, p. ἰγμαι,
a. 2. m. ἰχόμελω, & in
3. plur. ἰκῆτε, in aor. 2. subj.
ἰκωμαι, η, ηται. s. 468.

Ἰκτερ, Adverb. celerrimè, ἀπὸ Ἰ-
κείας. Th. ἰκίεμαι. s. 691.

Ἰκτε, per syncopen pro ἰκτε, per-
venit. a. 2. med. ἰκίεμαι. Vi-
de in ἰκῆαι. s. 481.

Ἰλαδον, catervatim. s. 287.

Ἰλαον, ab ἰλαο, propitius, At-
ticè ἰλαος. s. 340.

Ἰλάσκεα, prael. inf. ab ἰλάσπομαι,
placo. Th. ἰλάω. s. 338.

Ἰμάσας, Poëticè pro ἰμάσις,
part. a. 1. aet. à verbo ἰμάζω,
loris cado, f. ἰμάσω. Th. ἰμάς,
αἶη, ὁ, lorum. s. 857.

Ἰμείρω, desidero, cupio. f. εἶω,
hinc ἰμερός, desiderium, & ἰμε-
ρόντας, acc. plur. desiderabiles,
ab ἰμερόεις, εἶσα, εν. Th. ἰμεί-
ρω. α. 31. s. 617. θ. 359.

Ἰν, pro ἰνα, ut. s. 546.

Ἰνῶ, ὀν, ἡ, valida, nomen mul.
ab ἰς, ἰνός, ἡ, robur, fibra. s.
976.

Ἰξε, 3. sing. a. 1. aet. indic. Th.
ἰκω, venio, f. ἰζω, a. 1. ἰξα.
α. 32.

Ἰξεαι, pervenies, 2. sing. fut. 1.
med. Ionicè pro ἰξη, ab ἰκίε-
μαι, εἶμαι, f. ἰζομαι, Præ-
pass. ἰγμαι, a. 2. med. ἰχόμελω,
& στο. s. 477.

Ἰοειδία, acc. sing. in nom. ἰοειδής,
ἰο, niger, ab ἰον, & πῖ, vio-
la purpurea, nigricans, & εἶδος,
εἶ, forma, & hoc ab εἶδω, vi-
deo. s. 3.

Ἰόλαο, &, nomen perissimi auri-
gæ. Iolans, q. d. ἰός ἔλας, jacu-
lum seu telum populi. α. 78.

Tom. II.

Ἰόντα, euntem, a. 2. aet. part. ab
εἶμι, eo. part. a. 2. aet. ἰών, ἰ-
στα. ἰόν. θ. 773.

Ἰοχάιρα, ας, ἡ, sagittis gaudens.
ex ἰός, ἔ, ὁ, telum, & χαίρω,
gaudeo. s. 14.

Ἰπποδάμης, equorum domitor. ἰπ-
πος, & δαμάω, domo. α. 346.

Ἰπποτόη, nomen mul. celer in-
star equi. vel valdè celer. Nam
ἰπτο in compositione quan-
doque auget, sic & βε quod
est ex βε, ut βέλιμ. s.
251.

Ἰππονόη, nomen mul. valdè intel-
ligens. s. 251.

Ἰπτο, equus, dat. pl. Ion. ἰπ-
ποισιν. α. 341.

Ἰπτότα, vocativi casus. ab ἰπτό-
της, & ὁ, eques, vocativus pro
nominativo ponitur Poëticè, &
Atticè. α. 216.

Ἰππεκλήη, equi fons. Nomen fon-
tis, in Boeotia, non procul ab
Helicone monte. θ. 6.

Ἰρηξ, ηκ, ὁ, Ionicè, pro ἰεράξ,
αἰγός, ὁ, accipiter. s. 203.

Ἰρις, ἰδός. ἰριός, & ἰριως, ἡ, iris
in accus. ἰριν. s. 780.

Ἰς, ἰνός, ἡ, vis, ἰς αἶνέμεν, vis ven-
ti. s. 332.

Ἰσ, pro ἰσα, ab ἴσος, par. s. 350.

Ἰσαν, ἰβαντ, 3. pl. imperf. act. ab
εἶμι, eo. imperf. εἶν. a. 2. ἰόν,
pl. perf. m. ἦεν. θ. 68.

Ἰσαι, & ἴσασιν, 3. pl. ab ἴσθαι,
scio. s. 40.

Ἰσεν, parem, æqualem, ab ἴσος,
par. s. 327.

Ἰσεν, æquale, scilicet prima in
ἴσος est anceps, & proinde scri-
bitur etiam ἴσος, quum prima
corripitur. s. 752.

Ἰσυνάει, pro ἰσύνει, præf. med.
infinit. æquare, ab ἴσώ, ὦ,
R æqualis.

αquo. Them. ἴσθ, σ, ο, par. α. 562.
 Ἰσοφαιρίζει, *aquirarat*. q. d. ἴσιν φέρει. α. 430.
 Ἰσταμύρις, part. præf. pass. ἱσταμύριος, *stans*, genit. Ion. ἱσταμύριου, ab ἱσταμαι. α. 569. 780. 798.
 Ἰστασ' pro ἱστασθ, 2. sing. præf. pass. imperat. ab ἱστημι, sto, f. στήσω, α. 2. ἱστω. α. 449.
 Ἰστω, Ionicè pro ἱστῶν, ab ἱστῶ, α, ἦ, *Vesta*, focus. θ. 454.
 Ἰσθόσι, *stiva*, dat. singul. ab ἱσθόσις, temo, stiva. ab ἱσθός, tela, quod ab ἱστημι, sto, & βῆς, bos. α. 435.
 Ἰσθὺν, *telam*, accus. ab ἱσθός, ἔ, ο, tela, & malum navis. Them. ἱστημι, sto. α. 64.
 Ἰσθα, ab ἱσθαί, ορα, ὅ, ἦ, *gnarus*, sciens. α. 792.
 Ἰστρον, acc. ab ἱστῶ, nomen fluvii Germanici, *Danubius*. θ. 339.
 Ἰχάνει, *detinet*, ab ἱχάνω, idem quod ἵχω, habeo. Them. ἵχω, habeo. α. 495.
 Ἰχῶ, εις, α, idem quod ἵχω, habeo. ἱχῶσ', 3. pl. præf. subj. aët. α. 625.
 Ἰχθὺς, ἰθ, ἦ, *robur*. dat. ἱχθὺς, acc. ἱχθῶν, *fremitum*. Hinc ἱχθύω, *robustus sum*. θ. 146.
 Ἰπτον, abierunt, 3. dual. præf. activi, ab ἵπμι, eo. ponitur verò præfens, pro, α. 2. ἵον, qui 3. dual. format ἱπτῶν enallage temporis. α. 199.
 Ἰπτω, *extremam oram*. ab ἵπτος, υος, ἦ, *extremus ambitus*, circumferentia. α. 314.
 Ἰφθίμω, genit. fortis, ab ἵφθιμος, & hoc ab ἵφι, fortiter. quod est ex ἱς, ἰδός, ἦ, *vis*, *robur*. ἵφθιμω. θ. 768.
 Ἰφι, adverb. fortiter, ab ἱς, ἰδός,

ἦ, *vis*, *fibra*. α. 541.
 Ἰφικλείδω, nomen viri. α. 111.
 Ἰφικλῆα, nomen viri. ad formam ἱφικλῆα. à nominativo ἱφικλῆος contractè ἱφικλῆς, q. d. valdè honoratus, gloriosus. α. 54.
 Ἰχθυόοντες, piscibus inhiantes, præf. part. ab ἱχθυάω, ὤ, piscor. Them. ἱχθὺς, ἰθ, ο, piscis. α. 210.
 Ἰχθὺς, ἰθ, ο, piscis, ἱχθὺς pro ἱχθύας sicuti ὄρυς pro ὄρύας &c. α. 212.
 Ἰχθυόω, ἰθ, π, *vestigium*. α. 680.
 Ἰφ, dat. sing. ab ἰδός, ἔ, ο, *sagitta*. quod est ab ἵημι mitto. item *arugo*, quæ in metallo serpit, *venenum* quod transmittitur in venas. At ἰός, ἰα, ἰον, idem quod οἶος, α, ον, *solus*, α, ὑπ. α. 409.
 Ἰων, ἦς, ἦ, clamor, vociferatio. θ. 682.
 Ἰωληθόν, acc. ἰωληθός, ἔ, ἦ, *utbs Thessalia*. θ. 997.
 Ἰωχμοῖο, *tumultus*, genit. Ion. ab ἰωχμός, ἔ, ο, *persequutio hostilis*, idem quod ἰωκη. Th. διώκω, f. ξω, *persequor*. θ. 683.

Κ.

Κ' pro κ' & ἔ, ἦ κ' dixit ἔ. θ. 547.

Κάββαλε, & καββαλ', prostravit; α. 2. ind. pro καππίβαλε à καππεβάλλω dejicio, καββαλίστ', α. 2. m. 3. perf. sing. Th. βάλλω, f. βαλῶ, p. βίβληκα, α. 2. ἔβαλον, p. m. βίβολα. α. 130. 462.

Καδδυνάμιν pro καπεί δυνάμιν, pro virili, à δυνάμεις, ιως, ἦ, *potentia*. Them. δυνάμει, f. ἥσομαι, possum. α. 336.

Καδδ', καδδ' δ' βάλε pro καππίβαλε δ', *dejicit verò*. α. 384.

Καδδμυς,

Κάδμος, *κ*, nomen viri, hinc *καδμείῳ*, *καδμείῳσι*, dat. pl. & in f. g. *καδμείῃ*, & *καδμείῃς*, ἰδός, Cadmea. s. 161. θ. 937.

Καταπύρῳ, præs. part. à *καθίπλω*, *invado*. Them. *ἀπύρῳ*, tango, f. *ψορῳ*. s. 332.

Καθαῖς, purè, adverb. à *καθαρός*, ὤ, ὁ, purus. Th. *καθαίρω*, purgo. s. 337.

Καθίζομαι, præs. part. *residens*. à *καθίζομαι*, *sedeo*. Th. *ἵζομαι*, f. *ἰδύμαι*, *sedeo*. α. 34.

Καθίξω, 3. pers. præs. ind. *sedet*. *καθίξεν*, præs. inf. *colloca*. à *καθίζω*. Them. *ἵζω*, f. *ἴσω*, *sedere* facio. θ. 434.

Καὶ, *sed etiam*, *πὶ καὶ*, quæ duo simul juncta sunt distributiva, ὁμῶς καὶ, *simul etiam*. s. 43. 243.

Καίω, *adolent*, pro *καίωσι*, *καίωμαι*, *ardens*, præs. part. à *καίω*, uro, accendo, f. *καύσω*, p. *κίκαυκα*, a. 2. pass. *ἐκείλω*, f. 1. pass. *καυθήσομαι*. θ. 557.

Καιία, à *καίω*, ἴῳ, ὁ, nomen proprium regis. α. 179.

Καιρός, ὤ, ὁ, *tempus opportunum*, occasio. s. 694.

Καίῃ, ille: ex καὶ & αἴῃ. s. 293.

Κακρόπλων, pro *κακὸν κρύπλων*, abscondens, præs. part. à *κρύπλω*, abscondo. f. *ψω*. p. *φα*. a. 2. *ἐκρύβον*. s. 471.

Κακρόημοσι, *ignavia*, ex *κακόν*, malum & *ῥήμων*, ὠ, ὁ, *accervus rerum simul congestarum*. Th. *τίθημι*, *pono*. s. 472.

Κακός, *malus*, propriè *piger*, à *κάζω*, *cedo*. *κακῇ*, ἡ, neut. *κακόν*, *κακ'* pro *κακαί*, dat. pl. *κακῶσι*. *κακόν*, pro *κακῶς*, adverb. s. 327. comp. *κακίων*, superl. *κακίστῳ*. s. 266. 346.

Κακότης, dat. sing. à *κακότης*, *πίσι*, ἡ, *improbitas*. α. 93.

Κακόχαρτος, *alienis malis eaudens*, ex *κακόν*, malum, & *χαίρω*, *gaudeo*. s. 28.

Κακίζομαι, *occidere*. Doric. pro *κακίζομαι*, & hoc pro *κακίζομαι*, a. 1. inf. act. à *κακίζομαι*, pro *κατακτείνω*. Th. *κτείνω*, f. *κτείνω*, *occido*, p. *ἐκείνω*, a. 2. *ἐκείνω*. α. 453.

Κάλα, *ligna*. à *καλόν*, *κ*, τὸ, *lignum*. s. 126.

Καλέω, *vocare*, *invitare*, à *καλέω*, *voco*, f. *ἴσω*, p. *κίκληκα*, *καλέεσκει*, 3. pers. imperf. Ionicè, pro *ἐκαλέε*, *εἰ*, *καλέεσ'*, pro *καλέεσσι*, *vocant*. θ. 207. s. 242.

Καλιαί, *horrea*. *καλιαί*, αῖς, ἡ, *pidus ex virgultis*, *καλιῶ* Ionicè pro *καλιάν*. Th. *καλόν*, *κ*, τὸ, *lignum*. s. 307.

Καλιγνώω, acc. à *καλιγνώω*, *αιχρῆς*, ὁ, ἡ, *pulcris mulieribus abundans*. ex *κάλλῳ*, ἰῳ, τὸ, *pulcritudo*, & *γυνή*, *mulier*. s. 653.

Καλικόμοιο, genit. Ion. *καλικόμοιο*, *pulcricoma*. à *καλός*, ἡ, ὢν, *pulcher*, a, um, & *κόμη*, *κς*, ἡ, *coma*. θ. 915.

Καλιπάρη, Æolic. seu Boeoticè pro *καλιπαρείας*, *pulcras habens genas*, ex *καλός*, ἡ, ὢν, *pulcher*, & *παρεῖα* & Æolic. *παρεῖα*, αῖς, ἡ, *mala, gena*. θ. 238.

Καλιρέθρον, *pulcrifluum*, à *καλός*, ἡ, ὢν, *pulcher*, & *ρέω*, *fluo*, f. *ρεύσω*, p. *δύκα*. θ. 339.

Καλιόπη, *κς*, ἡ, nomen Musæ, *cujus est elegans eloquium, facunda*, ex *καλός*, *κς*, τὸ, *pulcritudo*, & *ὦψ*, ὦπος, ἡ, *vox*. θ. 79.

Καλλιρόη, nomen mul. θ. 280.
Καλλίτριχας, pulchricomos, καλλι-
 λειβεῖς, ἡ, pulcros crines ha-
 bens, ex καλός, ἡ, ὄν, pulcher,
 & τριχῆς, τριχός, ἡ, pilus. α. 372.
Καλλίρροον, limpidam, ex καλός,
 pulcher, & ῥόον, fluentum. Th.
 ῥέω, ἡ, ῥόω, fluo. α. 737.
Καλλίσφυρος, pulcros talos habens.
 ex καλός, & σφύρον, malleo-
 lus. Th. σφύρω, ρας, ἡ, mal-
 leus. θ. 526.
Καλός, ἡ, ὄν, pulcher, bonus.
 Comp. καλλίων, οἰον, ὅ, ἡ, &
 κάλλιον, τὸ, Superl. καλλίστον,
 optimus, pulcerrimus. θ. 384.
Καλυπόμενοι, contectæ, præf.
 part. pass. à καλύπτω, tego,
 f. ψω, p. φασ, a. 1. ἐκάλυψα,
 ας, ε, a. 2. ἐκάλυπον. α. 134.
 α. 140.
Καλύπτειν, acc. Ionicè, à καλύ-
 πτω, tegmen capitis mulie-
 bre. Them. καλύπτω, tego.
 θ. 574.
Καλυψών, nomen mul. θ. 359.
Κάμαξι, dat. pl. palis, pedamen-
 tis, à κάμαξ, ακος, ἡ, palus.
 α. 298.
Κάματος, α, ὅ, labor. hinc καμα-
 τώδης, εον, ὅ κῆ, laboriosus.
 Th. κάμνω, f. μῶ, p. κίμνημι,
 lassifico. α. 177. 584.
Κάμνη, pro κατὰ μῆρ. α. 429.
Καμπύλα καῖλα, curva ligna. à
 καμπύλον, α, ὅ. Th. κάμπω,
 f. ψω, p. φασ, flecto. α. 324.
Κᾶν, quatuor, etfi, ex κῆ & ἄν,
 fi. α. 337.
Καναχή, crepitatio sonitus. hinc
 καναχιδά, adverb. cum strepi-
 tu. Them. ἦχος, α, ὅ, sonus.
 α. 164. θ. 267.
Κανάχιζε, imperf. substrebat, à
 καναχίζω & καναχίω, resono,

hinc καναχή, crepitatio, καναχ-
 χῆσι, dat. plur. Ionicè. Them.
 ἦχος, α, ὅ, sonus. α. 373.
Καπνός, ῥ, ὅ, fumus. α. 43.
Κάσπεον, ῥ, ὅ, aper, item verres,
 quo sensu accipitur. α. 783.
Κάρη, τὸ, indeclinabile, carui,
 per apocopen pro κάρηλον, α.
 α. 534.
Καρπαλίμως, citò, raptim, adverb.
 q. d. ἀρπαλίμως, ab ἀρπάζω,
 f. σω, & ἔω, rapio. α. 432.
Καρπός, α, ὅ, fructus. α. 172.
Κάρει, robore, pro ἐν κράτει, h. e.
 κρατερῶς, more Hebræorum,
 κέρτος, pro κράτος, εον, τὸ, ro-
 bur. θ. 73.
Καρπερόθυμος, dat. καρπερόθυμοι,
 à καρπερόθυμος, ῥ, ὅ, pertinax,
 qui toleranti animo est, ex
 κέρτος, per metathesin littera-
 rum pro κράτος, εον, τὸ, ro-
 bur, & θυμός, α, ὅ, animus.
 θ. 476.
Καρπερόφρονα, acc. à καρπερόφρων,
 ονος, ὅ, ἡ, praefectus, item μα-
 gnanimus, à κράτος, εος, τὸ, ro-
 bur, & φρόν, animus.
Κάρεσσον, præstantissimum, pro
 κράτιστα, ab ἀγαθός, bonus,
 κρείστων, κράτιστα. θ. 981.
Κάρφω, ficcato. Th. κάρφω, sicco,
 arefacio, f. ψω. α. 7.
Καρχαρόδοντα, acc. sing. dentibus
 asperum, à κάρχαρος, asper.
 Th. χαράσσω, f. ξω, sculpo, &
 ὀδὴς, οἶος, ὅ, dens. α. 604.
Κασιγνήτες, α, ὅ, ex κάσις, εος, ὅ, ἡ,
 f. ater, soror, & γαίνομαι, nascor.
 θ. 756.
Κασίπρας, κασιπίργιο, genit. ὅ,
 stannum. θ. 862.
Κατὶ, cum Genitiv. per. Cum
 Accus. ad, secundum, κατ' ὄρε,
 in monte, κατὶ οἴκῳ, domi. κατ'
 ὄρε,

ἄρην ; *ad tempus*, idem quod
 πρὸς καιρὸν. s. 617. 100.
 Καταβέβηται, onusta sunt. 3. pl.
 præf. medii, à βείβω, onē-
 tor, sum, gravis, f. στω, p. κα-
 β. s. 234.
 Καταβήσκει, intrat, f. 1. à καταβαί-
 νω, f. βήσκειν, descendo. Th.
 βαίνω, eo, a. 2. ἵβω. θ. 750.
 Καταγηράσκω, præf. ind. à κα-
 ταγηράσκω, senesco. Thema,
 γήρας, αἶθε, πὶ, senectus.
 s. 93.
 Καταδύνει, 3. præf. subj. hume-
 fiat, à δύνω, rigo, f. δύνω.
 s. 546.
 Καταδύμηναι, Att. & Dor, ingredi,
 pro καταδύναι, a. 2. aet. infi-
 nit. à καταδύνω, a. 2. aet. κα-
 πίδω, υς, υ. Th. δύνω, & δύνω,
 subeo. α. 196.
 Καταδύνει, occidentem, part. a. 2.
 aet. Them. δύνω, subeo, vel δύν-
 ω. θ. 196.
 Καταθεῖς, pones, 2. sing. a. 2.
 med. opt. καταθῆναι, deponere.
 2. sing. a. 2. med. subj.
 κατέθωμαι, κατέθῃ, & pro hoc
 κατέθηναι, Ionice, à πῶμι, po-
 no. s. 45. θ. 61.
 Κάτθω, Poët. pro κατέθω, & κα-
 τέθω, reconde, a. 2. imperat.
 med. à κατεθήμι, repono.
 Th. πῆμι, f. θῶ, a. 2. ἵβω.
 s. 627.
 Κατακείρω, præf. part. à κατέκει-
 ρωμαι, jaceo, decumbo. s. 364.
 Καταλείπει, destillat. præf. ind. à
 καταλείδομαι, destillo. Th. λεί-
 ρω, f. ψω, libo. θ. 786.
 Καταλείπει, præf. inf. à λείπω, lin-
 quo, f. ψω, p. φα, a. 2. ἵλιπον,
 p. m. λάλω. s. 746.
 Καταλίξω, cubat. fut. ind. à λίξω-
 μαι, cubare facio. s. 523,

Καταμάρψω, opprimat, a. 1. subj.
 à καταμαρψίω, comprehendo.
 Them. μάρψω, f. ψω, capio.
 s. 496.
 Καταπίπληται, exterrita, perf. part.
 activi, per syncopen, πῆχ, pro
 καταπίπληται. à verò καταπλήσ-
 σω, f. ξω, perterrefio, præf. aet.
 καταπίπληται. Them. πλῆω, ὦ,
 f. ἵσω, exterreo. α. 265.
 Κατάπιπτε, deglutiebat. imperf. Ion.
 Th. πίνω, bibo, f. πῶσω, p. πίπω-
 χα, a. 2. ἵπιον, inde in imperat.
 πῖθι & πίε. θ. 459.
 Κατάσκει, opacus, à σκαῖ, αἶε, ἡ,
 umbra. s. 513.
 Κατασφύλλω, σ, à σφύλλω, durus,
 asper. Thema, σφύω, astringo,
 f. ψω. θ. 806.
 Καταφθιμύοισιν, mortuis, dativ.
 plur. præf. part. à φθίω, idem
 quod φθίω, f. ἵσω, corrumpto.
 θ. 850.
 Καταφλέξω, combussisset, 3. sing.
 a. 1. aet. opt. à φλέγω, uro, f.
 ξω, p. χα. α. 18.
 Καταφράζομαι, præf. imperat. pass.
 à καταφράζομαι, confidero.
 Th. φράζω, dico, f. σω, p. κα-
 α. 2. ἵφραδον. p. m. πῖφραδα. s.
 248.
 Καταχύνει, effundit, 3. imperf. à
 καταχύνωμαι. Th. χέω, f. χύνω,
 fundo. s. 583.
 Κατῆν, descendebat, ex κατέ &
 εἶμι, eo, est 3. sing. præf. med.
 εἶα, & Atticè ἦα, αἶ, s. κατῆν,
 part. a. 2. à κατεμι. θ. 723. α.
 254.
 Καταγχείω, redarguat, præf. im-
 perat. à κατελέγω. Th. ἐλέγω,
 f. ξω, arguo. s. 714.
 Κατέλιξε, recensuit, a. 1. ind. κα-
 τελέγω. Them. λίσω, f. ξω, di-
 co. θ. 627.

Καπιανῶν, adverb. ex adverso, coram. Th. ἀντὶ, pro. α. 73.

Κατίνασι, a. i. ind. pro κατίνασ, ab inusitato verbo, κατάναι, habitandum do. Th. ναίω, habito. ε. 168. §. 538.

Καπνίνοθεν, constraverat. præt. med. à καπνίσω, cōbō ex cō & δίσω, pono. per metathesin cōbίσω, in præt. med. λίσω, & per reduplicationem cōλίσω, præposita præpositione καπνί, sit hinc καπνιλίσω, constravi. Errant qui à κατάνισω, derivant. Sic enim reduplicatio foret καπνιλίσω, &c. Malo ita resolvere, ut dicam, καπνιλίσω, esse dumtaxat præteriti medii, & carere præsentis. Præsens, si usitatum foret, esset καπνίσω. α. 269.

Κατίπαυσι, diremit, sedavit, a. i. act. ind. verb. κατῶπαύω, desisto. Them. παύω, finio, cesso. §. 87.

Κατίσταθιν, oppositi sunt, pro κατιστάθηναι, Æolicè, a. i. ind. pass. à καθίσταμαι, constituor. Them. ἵστημι, f. σῆσθαι, statuo. §. 674.

Κάτρε, imperf. ut & κατίτρε, detinebat, pro ἔχω, dicitur χέω. §. 700. 575.

Κατρηφί, pro κατρηφία, à κατρηφής, ἰσθί, ὁ κ' ἢ, tectus, dat. pl. Ion. κατρηφείας. Th. ἐρέφω. f. ψω, tēgo. §. 778.

Κατρωρεῖντο, suspensi erant, 3. pl. imperf. pass. Doricè pro κατρωρεῖντο, à verbo κατρωρίομαι, dependeo, ex κατὰ & αἰωρίω, f. ἵσω, in sublime tollo. α. 225.

Καὶπαίζη, expulerit, præf. subj. ab ἐπαίζω, f. σῶ, persequor. ε. 324.

Κάτω, infra, deorsum. §. 301.

Καυάζεις, fregeris, a. i. opt. act. à καυάζω, contero, frango. sic Æoles pro αἴη, dicunt αὐή, vel pro καυάζεις, Poët. sublato, τ, & inserto, υ, Æol. ab αἴω, frango. ε. 666.

Καύμα, αἶψ, τὸ, incendium, à καίω, uro, f. καύω. §. 844.

Κε, & κεν, particula potentialis, sicut in prosa αὖ, vel expletiva. ε. 10. 12. 33.

Κίατο, jacebant, pro ἔκατο, Ion. & κίατο pro κείατο, à κείμαι, jaceo. α. 241.

Κέγγεροις, dat. pl. Ion. à κέγγε, milium, genus leguminis. α. 398.

Κεδίῃ, castæ, dat. sing. à κεδός, ἡ, ὄν, castus, probus. Th. κήδος, ἰσθί, τὸ, cura. ε. 69.

Κείω, illo, pro ἐκείω, per aphæresin. κείοις, κείνοισι, dat. pl. Ionic. ab ἐκείω, ille. §. 628. 836.

Κεῖται, jacet, κείτ', pro ἔκατο, imperf. Ionic. à κείμαι, jaceo. α. 227.

Κεκαλυμμένη, perf. part. pass. à καλύπτω, operio, tēgo, f. ψω, p. φά, a. 2. ἐκάλυτον. §. 745.

Κεκαυμένοι, perf. pass. à καίω, σῶ, f. σῶ. §. 929.

Κεκάλει, occultabat, Ionic. plusquam perf. med. à κεύω, f. κεύω, p. κα. in præt. med. κέκλει. sicut πάλω πέπλωται, γηθίω γέγηται, &c.

Κεκλήγοντες, præt. med. Æolicè pro κεκληγόντες, à κλάζω. verior analysis hæc est: ex præterito κέκληγα, novum verbum κεκλήω, quod Græcis est usitatissimum, unde in part. præf. κεκλή-

κεκλήων, οἷον, in pl. οἱ κεκλή-
οντες. α. 412.

Κεκληώς, vociferans, præter. med.
à κλάζω, clamo, in f. κλέγξω,
α. 2. ἱκλαζον, p. m. κέκληται,
hinc in part. f. g. κεκληγύη. α.
449.

Κέκλυτε, audite, à κλύω, (The-
ma κλύω audio.) Hinc κλύθι,
& poetica redupl. κέκλυθι, in
2. pl. κλύπτε, & κέκλυπτε, audite,
correpta penultima. 9. 644.

Κεκοιμῆσθαι, pulverulentus, Atticè,
pro κεκοιμηθῆσθαι, à κοιρίζω,
pulvere impleo, quod est à κοι-
νός, κοῖς, ἡ, pulvis. α. 473.

Κεκοιμηθῆναι, satiatum, à κοίω, fa-
tio, F. ἴστω, & ἦστω, p. κεκοιμήσθαι.
α. 593.

Κεκεκοιμῆσθαι, diversam. Them. κε-
κοίω, f. κώ, secerno, p. κέκεκοιμα.
α. 55.

Κεκεκοιμῆσθαι, latent, 3. pl. præter.
pass. Ionicè, pro κεκοιμηθῆσθαι οἱσίν.
à κρύπτω, abscondo, f. ψω, p.
φα. α. 2. ἱκρυβον. α. 386.

Κεκτηῖναι, comparare, præter. pass.
infin. à κτίζω, acquirō, f.
κτίσσωμαι, p. κέκτημαι. α. 437.

Κελαάδης, genit. Poëticus, pro κε-
λαάδης, à κέλαδος, α, ὁ, strepitus.
9. 926.

Κελασιφῆς, nubium offuscatori,
dat. à κελασιφής, ex κελασιός,
niger, idem quod μέλας, & νέ-
φος, οἷον, τὸ, nubes. α. 53.

Κελαυνῆ, nigra, dat. Thema est
μέλας, μέλαινα, μέλαινα, niger,
pro με, ponitur κ, κελαυνόν. α.
173.

Κελεύω, genit. κέλευθος, α, ἡ,
via. α. 580.

Κελεύω, jubeo, præter. ind. à κί-
λομαι, Poëticè, κέκλωμαι, κί-
λων, pro ἐκίλων, 3. pl. im-

per. 9. 33. α. 306. 9. 686.

Κενόν, Poëticè, pro κενόν, à κε-
νός, ἡ, ὁ, vacuus. α. 498.

Κένταυροι, Centauri, ex κεντίω,
stimulo, pungo, & ταῦρος, La-
tinè, taureus. α. 184.

Κεραμίδες, οἷον, ὁ, figulus, à κέρα-
μος, α, ὁ, urceus, vel terra fi-
gularis. α. 25.

Κερατοί, cornutæ, à κεράς, ἡ, ὁ,
hoc à κέρα, cornu. α. 529.

Κεραυνός, gen. sing. à κεραυνός, ὁ,
fulmen, q. à κείρω, scindō, &
αἶω, urō. hinc κεραυνώω, ful-
mino, fulmine percussio. κεραυνω-
θέντος, α. 1. part. pass. genit.
9. 846. 859.

Κέρα, οἷον, τὸ, cornu. 9. 311.

Κέρβερος, Cerberus. 9. 311.

Κέρδος, οἷον, τὸ, lucrum. hinc κερ-
δαίνω, lucrari, à κερδαίνω. α.
323. 352.

Κερκῆς, nomen mul. 9. 315.

Κέρσω, 3. per. a. 1. ind. Ionicè,
verbi κείρω, tondeo, f. κῶ, &
Æol. κέρσω, α. 1. ἱκέρσω, & ἱκέρ-
σω. hinc κέρσω, per τμήσιν, pro
ἀπικέρσω. α. 419.

Κέρβερος, convicia, quasi dicas con-
vocia, à κέρβερος, mordax, ca-
villatorius, hinc κερενομία, con-
vicior, ex κείρω, tondeo. &
σμή, sectio, quod est à τέμνω,
seco, p. m. τέτομος. α. 788. θ.
54.

Κεύθει, dat. pl. à κεύθος, οἷον, τὸ,
caverna profunda, à κεύθω, oc-
culto. unde etiam est κεύθων,
οἷον, ὁ, locus qui occultat. Re-
gula: Nomina appellativa in ὦν,
& εἶον, significant locum. ut,
αἰμαπτεῖον, οἷον, ὁ, vinetum.
9. 300.

Κεφαλή, ἡ, ἡ, caput, gen. plur.
κεφαλῶν, Ionicè, pro κεφα-
λῶν,

- λῶν, dativ. κεφαλῇσι. §. 827. α. 418.
- Κεφάλω, dat. sing. in nom. κεφα-
λω, α, nomen viri. §. 986.
- Κεχάρητο, latatus est. 3. sing. a. 2.
med. ut, ἐχαρόμην, α, ιτο, &
per reduplicationem Poëticam,
κεχαρόμην. Dicitur verò, κεχα-
ρήτο, per συτολήν, ut vocant.
Mallet à plusq. perf. formare,
ἐκεχαρήμην, ητω, ητο, à χαίρω-
μαι, lætor perf. κίχαρμαι, & κε-
χάρημαι, quasi à χαρίω. α. 65.
- Κεχάρησθε, grata est, perf. part.
à κίχαρμαι, rem gratam facio.
Them. χάρις, ιτο, η, gratia.
α. 683.
- Κεχρημύσθη, indigus, præf. perf.
part. à κηῶμαι, ιτορ, f. κηῶ-
μαι, p. κηῶμαι, a. 1. m. ἐκη-
σάμην. α. 478.
- Κέχρηται, fusa est. 3. perf. perf.
pass. à κέω, f. ὕσω, p. pass. κέ-
χρηται. Th. κέω, f. κέσω, fun-
do. §. 727.
- Κήδω, lædit, 3. perf. præf. à κήδω,
ango. Th. κήδω, ιτο, τὸ, cura.
α. 364.
- Κήδω, acc. pl. à κήδω, ιτο, τὸ,
cura, damnum. α. 49.
- Κήλα, tela, n. g. pl. num. à κή-
λον, Ionicè, pro κήλον, lignum.
§. 708.
- Κηλῶ, dativ. à κήλω, calidus.
Thema, κηῶ, f. κηῶσω, uro.
§. 865.
- Κῆρ, κηρὸς, η, parca, mendosè
scribitur, κῆρ. α. 156.
- Κῆρ, pro κίερ, ατος, τὸ, cor. (sicu-
ti pro ἱερ, ἦρ, dicitur) κῆρ,
κῆρ. α. 249, 435.
- Κηρόδι, ex corde, adverb. à κῆρ,
τὸ, cor. α. 85.
- Κηρίον, α, τὸ, favus, à κηρὸς, ἦ,
f. ceta. §. 597.
- Κηριτεφίων, gen. pl. à κηριτεφίω,
ιτο, ὁ, η, morti obnoxius, q. d.
fatis nutritus, à κῆρ, fatum, &
τεφίω, αλο. α. 418.
- Κῆρυξ, υγρὸς, ὁ, præco. α. 79.
- Κητώ, ὁ, η, nomen mul. fortè
sic dicta à prodigiosa crassitie,
qualis est in balæna seu ceto,
monstro illo marino, κητῆς, ge-
nit. contract. §. 270, 336.
- Κῆνυς, acc. sing. à κῆνυς, υγρὸς, ὁ,
nomen regis. α. 354.
- Κηφύισσι, dat. pl. Poëticus, pro
κηφῆσι, à κηφῶ, ἰω, ὁ, fucus,
ex arum genere. §. 595.
- Κίσις, η, περα, sacculus, ubi κῆ-
ται βόσις, ubi victus reconditur.
α. 224.
- Κιθάριζεν, personabat, imperf. ab-
jecto augmento à κιθαρίζω, f.
ῖω, cithara cano. Th. κιθάρα,
ας, η, cithara, est organon mu-
sicum. α. 202.
- Κιθαριστής, ἦ, ὁ, citharista, pl. οἱ
κιθαρισταί, à κιθάρα, ας, η, ci-
thara. §. 95.
- Κικλήσκω, vocat. 3. person. ind.
à κηλέω, voco, Poët. κικλήσκω.
§. 418.
- Κίον, columnis, dat. pl. à κίω,
ιτο, ὁ, η, columna, κίον, acc.
pro κίονα. §. 521. 779.
- Κίρκη, Circe, nomen sagæ. §.
957.
- Κλάζοντι, præf. part. dual. num.
à κλάζω, clamo. Vide suprà
κεκληγώς. α. 406.
- Κλαίεισα, flens, præf. part. à κλαίω,
fleo, f. κλαίωσω, p. κίκλαω. α.
222.
- Κλεῖα, pro κλέα, & hoc ex κλέα,
res praeclarè gestæ, à κλέω, ιτο,
τὸ, gloria. Them. κλεῖω, cele-
bro. §. 160.
- Κλείπ, præf. imperat. celebrate,
à κλείω,

ἂ κλέω, celebros. hinc κλεπῆς, ὤ, inclutus. α. 473.

Κλειώ, ὅ, ἡ, nomen mul. & Musæ. §. 77.

Κλέω, ὅ, τὸ, gloria. pro quo etiam dicitur κλέω, ὅ, τὸ, gloria. Them. κλέω, celebros. α. 107.

Κλέψας, furatus, a. i. part. ἂ κλέπῳ, clepo, furor, fut. κλέψω, p. κέκλεφα, p. pass. κέκλεμμαι, p. med. κέκλοπα. α. 55.

Κλῆρον, acc. ἂ κλῆρος, α, ὁ, fors, patrimonium. α. 37.

Κλόνον, acc. ἂ κλόνῳ, α, ἡ, turbatio, tumultus. hinc κλονίω, ὤ, commoveo, f. ἤσω. §. 935.

Κλυζομένη, inundanti, dat. præf. part. ἂ κλύζω, eluo, f. σω, p. κέκλυκα. α. 209.

Κλυμένη, nomen mul. θ. 351.

Κλύομαι, præf. opt. audirem, ἂ κλύω, audio, κλύθι, præf. imperativi est ἂ κλύμι, at κέκλυθι, & κέκλυτε, per reduplicationem, pro κλύθι, & κλύμι, in præf. imperat. hinc κλυτῆς, κλυτῷ, inclutus. §. 32, 644. α. 9. 70.

Κλωθώ, nomen Parcæ. Vide Calpin. α. 258.

Κνήμησι, dat. pl. Ion. pro κνήμαις, Ionicè, ἂ κνήμη, tibia, supra, cruris. α. 123.

Κνημῖδας, acc. pl. ἂ κνημῖς, ἴδης, ἡ, ocreæ. Th. κνήμη, ας, ἡ, tibia. α. 122.

Κόρυς, ἂ κόρυς, epitheton fuci, παρὰ τὸ κάθειν πλὴν ἔργον, quod aculeum non exerat more apium, ἂ κάθω, oculo, & ἔργον, cauda. α. 305.

Κοίλῳ, cavus, κοίλη, dat. pl. κοίλῃσι. α. 52, 689.

Κοιμηθεῖσαι, a. i. part. pass. ἂ κοιμήω, sorio, facio dormire, κοι-

μάομαι, ωμαι, dormio, f. i. pass. κοιμηθήσονται, a. i. m. κοιμησάμενοι. §. 214.

Κοινῷ, genit. ἂ κοινός, ὤ, ὁ, communis. α. 723.

Κοῖος, κοῖος, nomen viri. θ. 407.

Κοιρανίαν, præf. part. imperans, ἂ κοίρανος, α, ὁ, rex. hinc κοιρανίω, ὤ, dominor. §. 33.

Κοῖτον, acc. ἂ κοῖτος, α, ὁ, idem quod κοῖτη, ας, ἡ, cubile. α. 574.

Κοκκύζι, canit. 3. pers. præf. ἂ κοκκύζω, coccyzo, ἂ κοκκυξ, υγος, ὁ, cuculus. α. 48.

Κολλήνται, ferruminati, nom. pl. ἂ κολλήεις, ιστα, εν, glutinatus. Thema, κόλλα, ας, ἡ, gluton. α. 309.

Κολοσσεῖ, paleirum strepitu, ἂ κολοσσεῖς, ὤ, ὁ. Schol. ἡχοφρυζάνων συρρομένων. h. e. strepitus sarmentorum, quum trahuntur, ex σύρω, trahō. & ἡλόν, lignum, seu κόλῳ, mutilus. Est enim sarmentum lignum defractum. §. 880.

Κομῶν, nutrito, præf. inf. ἂ κομῶ, f. ἤσω, nutrio & curam gero. hinc κομίζω, & κομίσταξ, a. i. m. inf. α. 604. 317.

Κονάεισσι, edidit fragorem, a. f. ind. Ion. ἂ κοναῖω, ὤ, resono. Th. κόναις, α, ὁ, sonitus. §. 840.

Κονίησι, dat. pl. Ion. pro κονίαις, ἂ κονία, ας, ἡ, idem quod κόνις, ας, ἡ, pulvis, acc. κόνιν. α. 365. §. 706.

Κονίοντες, pulverem excitantes, præf. part. ἂ κονίω, vel κονίζω. Them. κόνις, ας, ἡ, pulvis. α. 342.

Κοπιδόνη, excitatus, præf. part. ἂ κοπιδόμαι, pulsor, scindor. Them.

Κλυτὸς Πλατωνίη. §. 958.

- Them. $\kappa\acute{\alpha}\tau\omega$, f. $\psi\omega$, scindo. α . 62.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, satiatus, α . 1. m. part. Poët. pro $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$. Vide $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$. α . 33.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, saturato, α . 1. infinit. pro imperativo. Hellenismus. à $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, vel $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, saturo. β . 366.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, collegit, imperf. act. pro $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, verbi $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, vel $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, coacervo. Th. $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, ω , η , acervus. β . 853.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, α , & Ion. $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, satietas. Thema, $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, satio. β . 593.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, genit. à $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, ω , η , galea. α . 417.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, præf. inf. à $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, ω , q. d. galea munio, $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, præf. part. f. g. Thema, $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, ω , η , galea. α . 198. 148.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, genit. β . 62. $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, dat. pl. Ionic. à $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, ω , η , vertex. β . 1010.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, α , η , cornix, hinc $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, acc. rostrata, Poëtice, pro $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, à $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, ω , incurvus & lunatus sum. à $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, summitas, curvatura. α . 679. α . 289.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, præf. inf. sic $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, ornavit, α . 1. pro $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, à $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, f. $\eta\omega$. Th. $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, α , ω , ornatus, ordo. α . 72, 76.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, 3. præf. ind. est infestus, $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, præf. part. f. g. $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, dual. num. part. à $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, f. $\eta\omega$, & $\eta\omega$, irascor. Th. $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, α , ω , ira vetus. α . 29. β . 315.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, α , ω , nomen viri, seu gigantis. β . 714.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, α , η , puella, idem quod $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, ex eoque factum Poëtica epenthesi, β . pl. $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$. Thema, $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, verro. α . 126.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, à teneris educant, 3. pl. præf. verbi $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, à puerili ætate educo, à $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, idem quod $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, puer. Th. $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, verro. β . 347.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, junior. Etiam substantiva apud Græcos per sæpè comparantur, à $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, idem quod $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, juvenculus. Thema, $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, f. $\eta\omega$, & $\eta\omega$, verro. α . 447.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, α , juvenularum nutritor, à $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, hoc à $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, juvenacula, $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, orno, quæ dum se comit, annus it. β . 450.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, præf. part. f. g. à $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, f. $\eta\omega$, levo, à $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, levis. α . 463.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, α , ω , levis, ut $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$ $\eta\omega$, levis spes. α . 761.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, α , η , pro *ficus sylvestri*. α . 699.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, acc. sing. Ion. à $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, per metathesin, pro $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, α , η , cor. α . 340.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, dat. sing. imperio, à $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, ω , η , robur. hinc $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, validus, $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, gen. plur. Æolicè, $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, superl. validissimus. β . 49, 683, 864.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, præpotens est, 3. pers. præf. ind. à $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, ω , imperium obtineo, f. $\eta\omega$, p. $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$. Thema, $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, ω , η , robur. β . 403.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, dat. sing. à $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, infracto animo sum, ex $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, robur, & $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, animus. α . 458. $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$. α . 147. β . 509. $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$. β . 297.
- $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, dat. sing. à $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$, $\kappa\alpha\tau\alpha\kappa\acute{\iota}\mu\eta\sigma$.

κράτης, ὁ, vel τὸ. Th. κράτων, ἡ, τὸ, caput, unde per apocopen, κράη, τὸ ἀκλίβον, pro κράη, dicitur κράη Doricè, & per novam apocopen κρε, pro κράη. item, pro κρε, per metathesin κράας, αἰῶ, & κρεῖς, κράτης. unde etiam descendunt κράτον, ἡ, τὸ, & diminutivum κρενίον, ἡ, τὸ, calvaria. α. 136.

Κρέας, αἶψ, & Atticè, κρέας, τὸ, caro. α. 591.

Κρεῖον, acc. à κρεῖον, ἡ, ὁ, nomen viri. ὁ. 134.

Κρεῖοντι, acc. sing. nomen viri. à κρεῖον, αἶψ, ὁ. α. 83.

Κρεῖσων, vel κρεῖτων, αἶψ, ὁ, κῆ, ἡ, praestantior vel melior, à positivo ἀγαθός, bonus. Th. κρεῖτον, αἶψ, τὸ, robur. α. 210.

Κρεμῖσασθαι, α. 1. med. infin. à κρεμῖσμαι, suspendor, conjugatur ut ἵσταμαι. Them. κρεμῖσω, & κρεμῖσναι, f. αἶψ, suspendo. α. 629.

Κρεδῖμον, ἡ, τὸ, propriè capitis ligamentum, ex κράς, & δῖω, ligo. per metaph. pinna muro-rum, & ponitur pro mœnibus. α. 105.

Κρεῖθιν, adverb. à capite, ex κράς, αἶψ. Thema est, κράτων, ἡ, τὸ, caput. α. 7.

Κρεῖως, genit. à κρεῖω, ἡ, ὁ, fons, à fundendo, quia fundit aquas, κρεῖω, ἡ, ὁ, Aëolicè, pro κρεῖω, genit. pl. α. 758.

Κρήνη, κρήνης, nomen Insulæ. ὁ. 477.

Κρητῆρς, genit. Ion. κρητῆρ, Ionicè, pro κρητῆρ, ἡ, ὁ, Latinè, crater, à κρηνῖναι, f. αἶψ, misceo, tempero, quia in eo merum diluitur, ne noceat. α. 744.

Κεῖναι, pugnarunt, 3. pl. a. 1. med. à κείνω, discerno, f. αἶψ, κείνωσι, 3. pl. a. 1. act. subj. κείνας, part. a. 1. act. α. 801. ὁ. 882.

Κεῖσι, nomen mul. ὁ. 359.

Κεῖω, nomen mul. ὁ. 375.

Κεῖρα, tramat, per syncopen, pro κεγκίδα, à κεγκίς, ἡ, ὁ, ἡ, vel tamquam à κεῖξ. Thema, κεῖρα, ἡ, ὁ, trama. α. 538.

Κεγκῖπταλον, croceo peplo, à κεγκίς, ἡ, ὁ, crocus, & πῖπταλον, ἡ, τὸ, peplum, vestis muliebris. ὁ. 358.

Κεγκίδης, ἡ, ὁ, filius ὁ κεγκίς, h. e. Saturni. Sic vocatur ὁ Ζεύς. κεγκίδης, Ionicè, pro κεγκίδα. α. 18.

Κεγκίον, αἶψ, ὁ, idem quod κεγκίδης, à κεγκίον, ἡ, ὁ, Saturnus, qui sic videtur dictus à splendore. Hebr. karan, splendere. Fr. Jun. Aliis quasi κρεῖον tempus: plurimum enim temporis conficit in emetiendo suo orbe. α. 276.

Κεγκίφωσι, dat. pl. Ion. à κεγκίφω, ἡ, ὁ, tempus, pars capitis, παρὰ τὸ κεγκίον τὸ αἶψ, quod ibi evidens sit venarum pulsus. α. 226.

Κρύος, αἶψ, τὸ, frigus, hinc κρυερός, ἡ, & Ionicè κρυεργίος, frigidus. hinc κρύος, αἶψ, ὁ, Poëtis idem quod κρυερός. α. 494. ὁ. 657. 936.

Κρυπῆδης, secreti, gen. à κρυπῆδης, apud Poëtas idem quod κρυπῆς, occultus. hinc & κρυφίος, abditus. Th. κρυπῆς, f. ψω, occulto, abscondo, α. 2. ὁ. 329. 789.

Κρύψ, α. 1. Ion. à κρύπω, occulto. hinc κρύψας, α. 1. part. κρύψας, f. g. ὁ. 174. α. 50.

Κράζη,

- Κράζη**, præf. subj. à κρώζω, *cro-*
cio, quod est cornicis. s. 747.
- Κωμήτης**, occisæ, part. a 2. med.
ab indic. ἐκώμην, ad formam
ἐκώμην, ab a. 2. act. ἐκτώ. pro
quo Doras ἐκώ. à κῆμις, *occi-*
do, f. κῆσθαι. Them. κείνω. α.
402.
- Κπάνων**, gen. pl. à κπάνων, α, τὸ,
possessio. Poëtis idem quod κῆ-
μις & κτήρ, ατ, τὸ, idem.
Th. κῆμις, f. ἔσθαι, acqui-
ro. s. 317.
- Κτείαντα**, acc. à κτείνας, ατ, τὸ,
part. a. 1. act. à κτείνα, *occido*,
f. κτείνω. p. ἐκτείνω, a. 2. ἐκτείνον,
a. 1. ἐκτείνω, κτενέμεναι, Doricè
pro κτείνω, præf. int. act. α.
414. 448.
- Κτήμας**, dat. plur. pro κτήμασι,
per apocopen. à κτήμα, posses-
sio. Th. κῆμις, ὤμας, acqui-
ro. s. 34.
- Κτητήν**, famulam, acc. à κτητής,
acquisibilis. Th. κῆμις, f. ἔσθαι,
acquirō. s. 406.
- Κτύπ**, sonitus, à τύπω, pulso.
α. 98.
- Κυανόπτερον**, cæruleo peplo. à κύαν-
ος, cæruleus, & πτερόν, pe-
plum. s. 406.
- Κυανόπτερος**, nigras alas habens,
ex κύανος, cæruleus, & πτερόν,
α, τὸ, ala.
- Κυάνη**, genit. à κύανος, cæruleus.
hinc κυάνη, nigra, dat. plur.
κυανήσι pro κυανείαις, & κυαν-
εών, Æolicè, pro κυανείων. α.
143. 249. α. 7.
- Κυανοχαίτης**, α, nom. ex κύανος, α,
ὁ, cæruleus, color niger, &
χαίτη, ἡ, juba, coma. α. 120.
- Κυανώπιν**, nigroculam, acc. à κυαν-
ώπης, ἡ, cæruleus aspectu,
à κύανος, cæruleus, & ὤψ, α,
- ὠπὴς**, ὁ, oculus. Th. ὠπῶμαι,
video, p. m. ὠπα. α. 356.
- Κυδαίμεγς**, idem quod κύδιμος,
gloriosus, à κύδις, ατ, τὸ, glo-
ria. α. 74.
- Κύδης**, ατ, τὸ, gloria, in comp.
κυδίων, gloriosior, superl. κύ-
δις, α, ὁ, gloriosissimus. s.
313. θ. 548.
- Κυδαίνων**, illustrans, præf. part. à
κυδαίω, gloriosum reddo, f. ὤ,
p. κῆ. Th. κύδης, ατ, τὸ, glo-
ria. s. 38.
- Κυδίων**, exultans, jactabundus,
præf. part. pro κυδίων, à κυδαίω,
glorior, jactito. Th. κύδης, ατ,
τὸ, gloria. α. 27.
- Κυδῖος**, ἡ, ὄν, inclytus, celebris.
Th. κύδης, ατ, τὸ, gloria. s.
257.
- Κυδοίμεγς**, α, ὁ, tumultus, α, à
κύω, pario, & δέιμος, timor.
α. 156.
- Κυδίρεα**, ας, ἡ, Venus, ὅτι καὶ θῆ-
τις ἱερῶς, occultat amorem ve-
nereus. Tenebras amat propter
opera tenebrarum. s. 937.
- Κυθήρης**, κυθήρησι, dat. pl. à κύ-
θηρος, α, ὁ. Th. κυθήρα, insula
ad Laconiam. s. 192.
- Κυκλοπῆς**, ατ, ὁ, ἢ, tornando
rotundus factus, ex κύκλος, α,
ὁ, circulus, & πῆγναι, terebro.
α. 208.
- Κύκλωψ**, απὸ, ὁ, αἱ κύκλωπες
Cyclopes, ex κύκλος, α, ὁ,
orbis, circulus, & ὤψ, oculus.
Th. ὠπῶμαι, video. s. 144.
- Κέκυ**, α. 65. 346. 368. 413.
κύκλον, α. 57. 329. 331. 466. 472.
κύκλις. α. 350. κύκλοι, α. 316.
- Κυλῖω**, præf. ind. pass. à κυ-
λῖω, volvo. hinc κυλῖω,
ατ, τὸ, Th. κυλῖω, f. ὤμαι, volvo.
α. 378. 438.

Κυμαίνων, genit. præf. part. à **κυμαίνω**, fluctuo. Th. **κῦμα**, **απες**, **πὶ**, fluctus. s. 390.

Κύματα, nom. pl. à **κῦμα**, **ατθ**, **τὸ**, fluctus, q. à **κυκνῶ**, misceo, unde est **κύκνω**, pro quo **κῦμα**. **κόματ**. s. 352. s. 687.

Κυμαθλήγη, nomen mul.

Κύμω, acc. casus, à **κύμη**, **ης**, **ῆ**, nomen urbis. s. 636.

Κυμοπλοια, nomen mulieris. s. 810.

Κυμοδόκη, **ης**, **ῆ**, nomen proprium mul.

Κυμοθή, nomen proprium mul.

Κυνίη, **ης**, **ῆ**, (sub. **δογῆ**) pellis canis, galea. Th. **κύων**, **κυνὸς**, canis. s. 227.

Κυμὸ, nomen mul. s. 255.

Κυπαρῖσια, epitheton Veneris, quæ nata dicitur in insula Cypro. Cuprum quoque ceu scortum, metallis omnibus misceri dicitur, verum metri dimensio videtur postulare, ut hîc legatur **κυπαρῖσιν**. s. 199.

Κύπρις, **ς**, nomen insulæ Veneri sacræ: unde & **κύπρις**, Venus. s. 193.

Κυρήσας, a. 1. part. à **κυρίω**, incido. Th. **κύρω**, fut. **Ἄεol. σω**, incido. s. 755.

Κύρσσι, a. 1. inf. incidere. à **κύρω**, F. **κύρσω**, **κύρσαις**, a. 1. part. s. 326.

Κυοσαμῖνη, a. 1. part. med. f. g. pro **κυοσαμῖνῃ**, quæ concepit, verbi **κύομαι**, in utero gestor. Th. **κύω**, osculor. s. 125.

Κύων, **κυνὸς**, **ὅ** vel **ῆ**, canis. **κυῖα**, acc. **κυῖε**, nom. & acc. dual. **κυσι**, dat. pl. s. 769.

Κῶμα, **πος**, **τὸ**, **zeternus**, somnus profundus. s. 798.

Κώμαζον, imperf. Ion. pro **ἐκώ-**

μαζον, verbi **κωμάζω**, comestior. Th. **κῶμας**, **ς**, **ὅ**, comestatio. s. 281.

Κώμη, **ης**, **ῆ**, vicus. s. 48.

Κωπίλας, præf. part. f. g. à **κωπῖλον**, garrus. s. 374.

Λ.

Λέγῃς, *prehenderit*, a. 2. aet. subj. **σι** est paragoge Ionica, à **λαμβάνω**, accipio. f. **λήψομαι**, p. **λήψω**, Attic. **εἴλω**, aor. 2. **ἔλαβον**, inde in part. **λαβὼν**, **ῶσα**, **ὄν**. s. 765.

Λαγῆς, acc. pl. Dor. pro **λαγῆς**, **λεπρες**. Accusativus Atticus: pro **λαγῆς**, à **λαγῶς**, **ῶ**, **ὅ**, *lepus*: Atticè **λαγῶς**, **ὦ**, ex **λα**, particula quæ intendit significationem & **ῶς**, **ὠτὸς**, **τὸ**, *auris*, quia habet longas aures. Alii à **λάω**, **τὸ** **βλέπω**, *video*, quia dormit avertis oculis. s. 302.

Λάδωνα, nomen fluv. acc. singul. s. 344.

Λάθεθι, *obliviscimini*, a. pl. a. 2. med. imperat. à **λανθάνομαι**, f. **λήσομαι**, præf. pass. **λήθημαι**, a. 2. aet. **ἔλαθον**, præf. m. **λήθηθα**. s. 264.

Λαθρογόμοις, *facientis oblivisci vocem*, gen. Ionic. à **λαθρογόμος**, vocis oblivionem inducens. à **λάθος**, **ιος**, **τὸ**, oblivio. Them. **λήθω**, lateo. & **φθέγος**, *sonus*, hoc à **φθέγομαι**, f. **γέρομαι**, loquor. s. 131.

Λαῖτμα, *magnus maris fluctus*, ex **λα** valide & **ἵνα** ire, vel dictum quasi **λαίτμημα**. Nam quum univrsum distributum esset in partes duas, terram & mare, **λαῖον** **τμήμα** vocabatur ἡ **θάλασσα**. Vide in **τίμνω**, seco. s. 165.

Λαίτμυ

Λαυφηροκίλδρον, rapidum, acc.
ex λαύλαψ, απος, ἡ, tempe-
stas, & κίλδρος, υ, ἡ, via.
§. 379.

Λάκι, crepitabat, pro ἱλακε, a. 2.
act. à ληκίω, crepitum cieo, a. 2.
ἱλακην, præf. med. λέλακε. §.
694.

Λακίρυζα, ης, ἡ, loquax, stridula.
s. 747.

Λάμπει, collucebat. imperf. Ion.
pro ἱλαμπει, à λάμπω, luceo,
f. ψω, p. φα. α. 71.

Λαμπιζώνω, fugentia. Poëtice pro
λαμπιζώνω à λαμπίζω, luceo.
Λαμπόρμον, splendens, λαμπο-
ρόισι, dat. pl. Ion. part. præf.
Th. λάμπω. α. 143.

Λαμπυρός, ἡ, ὄν, splendidus, cla-
rus, à λάμπω, luceo. §. 18.

Λαομίδεια, nomen propr. mul. §.
257.

Λαός, populus. λαοῖσι, dat. pl.
Ion. Atticè λαῶς, ὦ, ὅ, foru-
lus. §. 430.

Λαοσώ, populorum defensor, vel
agitator, ex λαός, ὤ, ὅ, popu-
lus, & σῶ, servo. Th. σῶ, ὤ,
salvus, vel ex λαός & σείω, mo-
veo. α. 37.

Λαπιθαῖον, pro λαπιθῶν, genit. pl.
Doricè, à nominativo λαπίθης,
υ, ὅ, Lapitha. vide in Calepi-
no, Lapitha. α. 178.

Λαῖν, nomen viri. §. 1013.

Λάχσις, in Genit. Atticè λαχέ-
σις, ἡ, Lachesis, nomen Par-
ca. à λαγχάνω, sortior. α. 258.

Λάχνη, ης, ἡ, lanugo, vellus. α.
53.

Λέγειν, dicere, præf. inf. verbi
λέγω, dico, f. λέξω, p. λέλεχα,
præf. m. λέλοχα. §. 27.

Λεαγρέη, nomen propr. mul. συ-
νιλοqua. ex λεί, υ, ὅ, lævis,

& ἀγροτόμαι, concionor. Th.
ἀγορά, ἡ, forum.

Λείπτει, stillat, à λείω, f. ψω.
α. 390.

Λειμώνι, dat. à λειμών, ὠν, ὅ, ὅ,
Latinè, pratium, q. d. paratium,
ubi non opus est fatione. Ναμ-
μαίνουσα virescunt gramina. §.
279.

Λείπει, pro λείπει, imperf. pass.
Ion. verbi λείπω, linquo, relin-
quo, f. ψω, p. φα, p. m. λεί-
λοιπα, à. 2. m. ἐλπιόμην. §.
490.

Λειμώσις, dat. sing. florida. Th.
λείριον, υ, τὸ, lilium. Hinc est
λειμώσις, εἰ, ὅ, in f. g. λει-
μώσις, liliaceus, α & per syn.
sp. floridus, συνυῖς. §. 41.

Λελάθει, Poët. lateret, pro λά-
θει, a. 2. med. opt. à λαοθάνω-
μαι, lateo. Mutuatur sua tem-
pora à λήθω, f. λήσω, a. 2. med.
ἐλαθόμην, hinc in opt. λαθί-
μην, οἰο, οἶτο. p. m. λέληθα. §.
471.

Λέλακας, strepis, p. m. à ληκίω,
resono, crepo. in a. 2. ἱλακην,
unde est præf. med. λέλακε,
strepui. accipitur hic in signifi-
catione præsentis, cujus gene-
ris apud Græcos sunt plurima.
s. 207.

Λέλειπ, relicta est, præf. pass.
λέλειμαι, ψα, πια, à λείπω,
linquo. s. 284.

Λελεχός, lambentes, part. præf.
act. per syncopen, & epenthe-
sin, ἔε, pro λελεχμάχες, à
λελεχέω, Th. est. λείχω, lingo.
f. ξω. §. 826.

Λέλογχε, consecuta est, 3. sing.
præf. med. indic. (tamquam à
λέγχω) Thema est λαγχάνω,
sortior, f. κληρώσμαι, a. 2. ἱλα-
κην.

ζον, p. m. λίλογχα. §. 203.
 Λίοντες, pl. num. à λίων, οἷον, ὅ, leo. in dual. λίοντι, dat. pl. α. 175.
 Λισπῆ, macilenta, dat. à λιπῆς, ὅ, ὅ, tenuis, exilis, viribus destitutus. ε. 497.
 Λισσαίω, acc. Nomen hydræ. à λίρῃ, ης, ἡ, palus Argivorum, ubi erant sordium confluges. prov. λίρῃ κακῶν, Lerna malorum. Dicitur hydra seu serpens λιρῇ, quod in illa versata fuerit palude, à loco. §. 314.
 Λίχη, dat. sing. à λίχη, ης, ἡ, fermocinatio: & pro loco publico sumitur, ubi confabulantur. ε. 501.
 Λοιζαλίσιον, dat. pl. Ion. tristibus. h. e. in casulis pauperum, à λοιζαλίον, ε, ὅ, perniciosus. Thema λοιγός, perniciēs. ε. 525.
 Λοκός, ε, ὅ, candidus, albus, affine τῷ λούσῳ, video. alba sunt lucida, λοκῶσιον, Ionicè, dat. pl. pro λοκῶς. ε. 190.
 Λοκωλιν, pulcrisulnis, ex λοκή, alba, & ὠλήνῃ, ulna, quæ habet candida brachia. §. 913.
 Λούσκειν, vident, 3. perf. pl. præf. ind. à λούσῳ, video, Poëticum est. ε. 250.
 Λίχον, εἶον, πῆ, lectus, dat. pl. λιχέσι, Poëticè pro λίχῃσι. Th. λίχῳ, vel λίχῳμαι, cubo, dormio. §. 57.
 Λίον, leo. Vide paullò antè λίοντες. §. 323.
 Λήγῃ, cessat, 3. perf. præf. à λήγω, cesso, desino, F. λήξω. ε. 414.
 Λήθῃ, latet. præf. ind. à λήθῳ, lateo, f. λήσω, α. 2. ἔλαθον, p. λέληθα, ε. 268.

Ληῖδ', pro ληῖδα, acc. à ληῖς, ἰδῶν, ἡ, pecus. à λεία, ας, ὅ, prada. ληῖς, propriè prada. item pecus, quia pecudes à prædonibus rapi & abigi solent.
 Ληῖστ', fortitur. imperf. Ion. verbi ληῖζομαι, nanciscor, f. ἵσσομαι, hinc ληῖστος, f. i. pro. ληῖσται. Th. λεία, ας, ὅ, prada. ε. 322, 702.
 Λήϊον, ε, πῆ, seges. α. 288.
 Λιλαίωνα, acc. à λιλαίων, ὤν, ὅ, γανναῖος, quo Ethnici vinæ libabant idolo Baccho. Them. λιῶδες, ε, ὅ, lacus preli torcularii, hinc Λιλαῖον, Bacchus. ε. 504.
 Λησμοσύνη, ης, ἡ, oblivio, à λήθῳ, seu λανθάνω, lateo. §. 55.
 Λητοῖδης, ε, ὅ, Latona filius. α. 479.
 Λητώ, ὅ, ὤς, ἡ, Latona, acc. λητόα, λητώ §. 19.
 Λιγέως, stridulè, adverb. à λιγέω, ὤα, λιγύ. α. 206. à λίγῳ, strideo, α. 223. Hinc λιγυρός, sonorus. λιγυρέω. ε. 583.
 Λιγύφωνοι, arguta, nom. pl. quibus vox erat gracilis, & acuta. αἷς ἡ φωνὴ λιγυῖα. Them. λίγῳ, f. ξῶ, strideo, & φωνή, ὤς, ἡ, vox. §. 275.
 Λίθον, acc. à λίθος, ε, ὅ, lapis. §. 485. hinc λίθοισι, dat. pl. Ionicus. ε. 624.
 Λιλαίομενοι, cupientes, præf. part. à λιλαίομαι, apud Poëtas idem quod γλώσσομαι, cupio, desidero, verba desiderii regunt Genitivum. α. 113.
 Λιμὴν, ε, ὅ, portus, q. ex λιαν ῥῶσιν, quod ibi naves tutæ à fluctuum agitatione conquiescunt. α. 207.

Λιμῶν,

Δίωη, ης, ἡ, stagnum, palus.
lacus, πικρὸν τὸ λίαν μῦρον. 9.
365.

Λιμὴς, ὤ, ὅ, fames. α. 230.

Λιπαρὸν, Ionicè pro λιπαρὸν, splen-
didam, acc. sing. λιπαρὸς, α,
ὄν, propriè pinguis, à λίπος, εἶ, τὸ,
τὴ, pinguedo. 9. 63.

Λίπ', pro λίπ', (ut vult Tzetzes)
dativus sing. à λίπος, εἶ, τὸ,
pinguedo per apostrophum etiam
diphthongum abjici patet ex
ἐλκιδ. α. 117. βύλοιω' ἐγώ, pro
βύλοιω' ἐγώ. Esset ergo apposi-
tio, pinguedine, nempe oleo,
sicut dicimus, urbs Roma. At
alii λίπ', pro λιπαρῶ.

Λίπειν, dialysi Poëtica pro λιπῖν,
α. 2. act. infin. λίποιεν. 3. pl.
α. 2. act. opt. à λέιπω, linquo,
f ψω, p. φα, α. 2. ἔλιπον, hinc
in opt. λίπομαι, & in 3. p. λί-
πουν, α. 2. part. λιπών, ὄν, ὄν.
α. 332. α. 440.

Λίς, leo, acc. λῖν. Poëticum est,
pro λίων, οὐδὲς, ὅ. α. 172.

Λίχμαζον, 3. pl. imperf. act. lin-
gebant, à λιχμάζω, linzo, lam-
bo. quod est à Them. λέιχω, f.
ζω. α. 235.

Λόγῳ, sermonem, acc. à λόγος,
α, ὅ, dat. pl. Ion. λόγισιν. Th.
λέγω, dico, f. ζω. præt. med.
λέλοχα. α. 106.

Λοσσαμένη, lota, Poëtice pro λο-
σαμένη, part. a. 1. med. ubi &
resolvitur in α, & τὸ σῆγμα du-
plicatur, lota, λείομαι, λανα-
τι, Poët. pro λείομαι, præf. inf.
pass. Poëtæ abjiciunt τὸ υ, me-
tri causâ. Th. λῶω, f. σω, lavo.
α. 522.

Λοιμὴς, ὤ, ὅ, pernicies. α. 240.

Λοιμὸν, acc. à λοιμὸς, ὤ, ὅ, pe-
stis. α. 243.

Λοιοδαπνίτω, postremam, à λοι-
οι, pro quo etiam λοιόθι,
α, ὅ, postremus, ultimus. 9.
921.

Λοκρὸν, nomen nationis, Locri.
α. 25.

Λουτρῶν, balneo, dat. à λουτρῶν, ὤ, τὸ,
lavacrum, λῦτρων verò aqua sor-
dida, quam nos lavimus. Accen-
tu differunt. Th. λῶω, f. σω,
lavo. α. 753.

Λοφιῶ, dorso, Ionicè pro λοφιῶ,
dat. sing. à λοφία, ἡ, cervix.
Th. λόφθι, α, ὅ, cervix, col-
lum. α. 391.

Λόχῳ, dat. pro ἐν λόχῳ, in insidiis,
ellipsis præpositionis ἐν, à λόχος,
α, ὅ, insidiæ, à λέγωμαι τὸ κέ-
μαι, jaceo, quod soleant κει-
ομαι οἱ λοχῶντες, sedere insidian-
tes, hinc λοχάω, ὤ, insidior. 9.
174.

Λοχοῖο, gen. sing. Ion. ex insi-
diis, ubi additur præpositio,
à λοχός, ὤ, ὅ, idem quod λό-
χος, α, ὅ, insidiæ. 9. 178.

Λυγγῆθι, genit. à λυγγῆς, εἶ, ὅ,
ὅ, nomen gentis. α. 327.

Λυρῆ, pro λυρῆ, Ionicè gravis,
λύρῃ εἰδήων, pro λυρῆ, odioσα
edoctam. 9. 312.

Λύκῳ, acc. à λύκος, α, ἡ, no-
men urbis in Creta. 9. 477.

Λυπής, molestus sis, 2. pers. præf.
subj. à λυπῶ, ὤ, f. ἤσω, dolore
afficio, contristo. Th. λύπη,
ης, ἡ, dolor. α. 401.

Λύσαι, α. 1. act. infinit. & λύσε,
pro ἔλυσε, α. 1. ind. solvit, h. e.
liberavit. à λύω, solvo, f. λύ-
σω, p. λέλυχα, α. 1. ἔλυσα α. 608.

Λυσιάνκασα, nomen mul. 9. 258.

Λυσιμελής, solvens membra. fo-
mni epitheton est, à λύω, sol-
vo, & μέλος, εἶ, τὸ, mem-
brum.

brum. Alii tamen dictum putant, ἀπὸ τῆς λύσης τῆς μελεδήμενης, id est, curas. §. 911.

Λύσις, solutionem, à λύσις, εως, ἡ. Th. λύω, solvo. s. 404.

Λώβη, ης, ἡ, contumelia, πῶπιδος λώβη, ulcisci contumeliam illatam. §. 165.

Λωβητός, ὤ, ὁ, infamia notatus. à λωβάομαι, ὤμαι, contumelia afficio. Th. λώβη, ης, ἡ, injuria. α. 266.

Λώιον, melius, comp. à positivo ἀγαθός, comp. λώιον, superlat. λῶϊς. Them. λῶ, λῆς, volo. s. 350.

M.

Μᾶζα, ης, ἡ, libum. Hinc Latinum massa. s. 590.

Μαίανδρος, α, ὁ, nomen fluvii. §. 339.

Μαίη, propriè obfetrix. Hic verò nomen mul. quæ fuit soror Atlantis. §. 938.

Μαίανδροι, inquirentes, præf. part. à μαίομαι, cupio, item pro ζητῶ, quæro. Th. μαίω, ὤ, vehementer cupio. s. 532.

Μάκρης, beati, nom. pl. à μαίρε, αργς, ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ, beatus, felix, in dat. pl. μαίρεσι, & Ionicè μακρίσσι. Μαίρε, sic videtur dici, quasi μὴ κηλ. (Doricè μακρελ) ὑποκείμενος, mortui non subjectus: hinc μακρελής, α, ὁ, dicitur, ὅτι τῶν ἀγίων. s. 139. 141.

Μακέλλω, acc. ligo, à μαίκαλα, ἡ, ligo, à μίαια, & κέλλω, moveo: Poëta propter metrum hic λ abjicit. s. 470.

Μακρός, α, ὁ, longus, κύμα κακρό, fluctus decumani. h. e. μα-
Tom. II.

gni, in acc. μακρὸν, Ionic. pro μακρόν, μακρῆσι, dat. pl. pro μακράϊς, Ionicè. Them. μήκος, εως, τὸ, longitudo. Dor. μήκος. s. 290. 780.

Μαλακίω, acc. f. g. & μαλακῶσι, dat. pl. Ion. μαλακός, α, ὁ, mollis. Th. μαλαίω, mollio, f. ξω. §. 92.

Μαλάχη, ης, ἡ, malva, sic dicta quia alvum natura sua μαλαίωσιν mollit. Th. μαλαίω, vel τῶ, f. ξω, mollio. s. 41.

Μάλα, valdè, adverb. & μάλα, pro μάλα, in comp. μαῶλλον, superl. μάλιστα, maximè. s. 343. s. 310. α. 176.

Μαλερῶ, flagranti, dat. singul. à μαλερός, ὤ, ὁ, ustivus, perniciosus. Th. μαλός, pro ἀμαλός, α, ὁ, tener. α. 18.

Μαλλοῖς, velleribus, dat. plur. à μαλλός, ὤ, ὁ, vellus, lana promissa. s. 234.

Μαρίην, apprehendere, per syn- copen τῆς, pro μαρπίην, à μαρ- πῖω, apprehendo, in a. 2. infinit. μαρπῖν, & poeticè μαρπί, & poeticā reduplicatione μαρμαρπίην, ceperant. a. 2. opt. act. præf. med. μίμαρπα. α. 231. & 252.

Μαρυρία, splendida, pl. f. g. à μαρμαρίας, splendidus. Them. μαρμαίρω, splendo, f. αῖω, hinc in part. f. g. μαρμαίρουσι. §. 699. 811.

Μαρινώμεθα, pro μαρνώμεθα, Ionic. pro ἱμαρινώμεθα, pugnetis, 1. pl. subj. medii. μαρίναιτο, & μαρίναιτο, 3. plur. imperf. pro ἱμαρίναιτο, Ion. Th. μαρίναισι, pugno. α. 110. 401.

Μάρτυρ, acc. singul. à μάρτυρ, εως, ὁ, testis, hinc μαρτυρεῖ-
σιν,

- ον, dat. pl. Ionicè pro μαρτυ-
είας, à μαρτυρία, ας, ή, testi-
monium. s. 371. 282.
- Μαστίτω, flagellaverunt, 3. dual.
imperf. vel, a. 2. act. à μαστίνω,
Poëticè pro μαστιγών, flagello.
duo illa tempora hic coinci-
dunt μαστιών, flagellans, per
syncopen pro μαστιγών. Them.
μαστίζ, ιγς, ή, flagellum. α. 431.
466.
- Μαστήωνι, mandenti, dat. sing.
part. à μαστιχάω, ω, & poëticè
μαστιχών, μαστιχάωνι, ωνι, & poë-
ticè μαστιχωνί. Sed de hac voce
altum est silentium in omni-
bus Lexicis, quæ quidem vi-
dere licuit. α. 389.
- Μάψ, sine usu, frustrà, Adverb.
9. 872.
- Μαυρῶσι, obscurant. 3. plur. præf.
ind. per aphæresin pro αἰμαυρῶ-
σι, ab αἰμαυρῶν, obscuro, offu-
sco. Th. αἰμαυρῶς, ὤ, ὅ, obscu-
rus. s. 305.
- Μάχη, ης, ή, pugna, à μάχομαι,
f. μαχῶμαι, & μαχίστομαι, p.
μιμαχίωμαι, pugno, prælior,
μαχέσθω, 3. dual. imperf. med.
Ion. μαχίστομαι, a. 1. inf. m. α.
176. 361. 387.
- Μαχλόπι, salacissimæ. à μάχλος,
libidinosus. s. 586.
- Μέ, & μὲ pro ἐμὲ, acc. ab ἐγώ,
ego. 9. 24.
- Μέγας, μεγάλη, μέγα, magnus,
α, ητ, multus, α, ητ, μέγα,
valdè. s. 58. μέγα ἡπίε, val-
dè stultè, h. e. stultissimè, μέγ'
pro μέγα, item pro μεγάλως.
s. 774. Comp. μείζων, ονος, su-
perl. μέγιστος, η, ον, maximus.
α. 227. s. 148. 41.
- Μεγαθήρεϊ, dat. sing. à μεγαθήρ-
ος, magna fiducia prædixus.
- ex μέγας, μεγάλη ή μέγα, ma-
gnus, α, um. & θέρους, εϙ,
τὴ, fiducia. α. 485.
- Μεγαθυμῶν, magnanimum, acc.
à μεγαθύμος, μεγαθύμων, ex μέ-
γας, & θυμός, η, ὅ, animus.
α. 17. 57.
- Μεγαλήτορα, acc. sing. à μεγαλή-
τορα, magnanimus, à μέγα, ma-
gnum, & ἥτορα, cor, animus.
α. 450. Th. ἥτορα, μεγαλήτορας.
s. 656.
- Μεγάροσι, dat. pl. Ion. à μέγαρον,
η, τὸ, magnitudo. Th. μέγας.
s. 377.
- Μεγάλη, dat. à μέγας, ης, τὸ, ma-
gnitudo. Th. μέγας. α. 5.
- Μεγέρεα τέκνα, perquam amabi-
les liberi, ex μέγα, valdè, &
ἐρέω, απο. alii legunt μεγέρε-
τα. θ. 240.
- Μέγιστος, superlat. maximus, à μέ-
γας, μείζων, major. θ. 49.
- Μέδουσα, nomen mul. à μέδω, cu-
ro. μεδίτσα, præf. part. f. g. à
μεδίω, idem quod μέδω, im-
pero. θ. 776.
- Μίζ, pro μίζη ex μίζω, πὲ, ρη-
αenda. Th. μίσος, η, τὸ, mo-
dius. s. 512.
- Μεθ', pro μετ', præposit. cum gen.
cum acc. post. θ. 127.
- Μεθήσω, dimittam, f. 1. Thema
ἐμε, f. ἦσω, p. εἶπα, a. 2. ἴω,
unde μεθέμε, dimitto. s. 309.
- Μείδωσεν, a. 1. à μειδάω, subrideo.
μειδήμετα, acc. pl. à μειδήμα.
α. 115.
- Μείζων, major, comparat. à μέ-
γας, magnus, in superlat. μέ-
γιστος, maximus, in acc. sin-
gul. μείζω ex μείζονα, μείζονα.
s. 272.
- Μείλιχος. ὤ, ὅ, ή, blandus. hinc
μειλίχως, ή, ὄν, idem. Them.
μειλίχως

- μελίαν, f. ξω, p. χα, *delinio*, *desultare*. θ. 406. 192.
- Μείνοπις, part. a. 1. Thema, μῆν, maneo, expecto, f. μῆν, p. μεμῆνη, a. 1. ἔμενα. hinc in aor. 1. part. μεῖνας, αὐτος, θ. s. 652.
- Μείονα, acc. ex μείων, μῖνον, in gen. μεῖονος, θ. π, ἡ, & τὸ μεῖον, est comparativus irregularis, nominis μικρός. s. 690.
- Μεῖς, mensis, Æolicè pro μῆς, μῆνός, θ, mensis. s. 557.
- Μελαγχαιτίω, acc. sing. à μελαγχαιτής, nigram cæfariem habens, ex μέλας, μέλαινα, μέλας, niger, ra, um, & χαιτή, κ, ἡ, juba, cæfaries. α. 186.
- Μελάνιδετον, nigro illigatus capulo. ex μέλας & δέν, ligo. α. 221.
- Μελάθησιν, 3. pl. a. 1. pass. indic. Ion. nigrescebant. à μελάσσω, de nigro, f. αἰῶ. Th. μέλας, αὐτος, niger. α. 167.
- Μέλας, μέλαινα, μέλας, niger, ra, rum. s. 142. 636.
- Μελεδῶνας, acc. pl. curas. à μελεδῶν, αἰῶ, θ, cura. à μελεδῶν, curo. s. 66.
- Μελέων, & μέλειον, membris; dat. plur. Ionicè & Poëticè à μέλῳ, εῶ, τὸ, membrum. s. 149.
- Μελέοισι, dat. pl. miseris. Them. μέλιεῳ, κ, θ, vanus, infelix. θ. 563.
- Μελετᾶς, 2. perf. ind. præf. aët. à μελετᾶν, ῶ, curam gero. f. ἦσι. Them. μέλῃ, curæ est. s. 316.
- Μελέτη, meditatio. Them. μέλῃ. s. 280.
- Μελία, ας, ἡ, fraxinus arbor, hinc μελίαν, pro Nymphis, ita dictis.
- Μελίαι, Nymphæ creditæ sunt dictæ μελίαι, ἀπὸ τὸ ἐὼς ὅριος διδροφός, ἀνατρίφει. Epitheton hoc ergo est à μελία, ας, ἡ, fraxinus. Ionicè μελίη, μελιῶν, Doricè pro μελιῶν, gen. plur. s. 145. θ. 187.
- Μελιιδίς, dulcem, acc. à μελιιδίς, dulcis instar mellis. ex μέλι, & ἡδύς, suavis. s. 172.
- Μελισσάων, gen. pl. Æol. pro μελισσῶν, à μελίσσα, vel τίς, ἡ, apis. s. 305.
- Μελίτη, ης, ἡ, nomen proprium mul. θ. 246.
- Μελίφρων, dulcem, acc. singul. à μελίφρων, qui mellea dulcedine animum perfundit, à μέλι, mel, ac φρέν, εἶος, animus. α. 423.
- Μίλυσιν, cura sunt. à μέλῃ, impersonale, curæ est. θ. 216.
- Μελπομένη, nomen Musæ. à μέλπομαι, cano. θ. 77.
- Μεμῶμεν. Vide paullo antè μεμῶμεν. α. 251.
- Μίμβλομαι, η, σπῃ, curo, pro μίλομαι, per syncopen, & pleonasmum εἰς β ad euphoniā: & denique ἢ Attico more in ω mutato. à μέλῃ, (impersonale) curæ est. θ. 61.
- Μεμῶμεν, præteritum medium. à μεμῶμεν, corripio. Vide suprὰ μεμῶμεν. μέμῶμεν, a. 2. aët. initialis litera repetitur, prout in præterito fieri solet, pro ἔμῶμεν, præf. med. μέμῶμεν. s. 204. α. 245.
- Μεμῶμεν, μεμῶμεν, studentes. perf. part. aët. pro μεμῶμεν, à μέω, ῶ, vehementer cupio. α. 240.
- Μίμνημι, curæ est, per syncopen pro μεμῶμεν, præf. aët. Th. μέμνημι.

- μέλι, μεμνημένος, acc. pl. part.
 præt. s. 231.
 Μειμίζεται, admiscebuntur. 3. sing.
 futuri paullò pòst, à μίγνυμι,
 F. μίξω, P. μίμμιχα, præt. pass.
 μίμμιγμα, μίμμιζα. s. 179.
 Μίμνηται, meminit. præt. perf.
 pass. à μνέομαι, ὤμαι, recordor.
 f. μνήσομαι, præt. μίμνηται, a.
 1. pass. ἐμνήσθην. 9. 203.
 Μίμνονα, nomen viri. acc. sing.
 à μέμων. 9. 984.
 Μίμνυκε, remugit. præt. med. à
 μυνηάω, μυγιο, in a. 2. 2ct.
 ἔμυκεν, sicut à πηγία est ἔπ-
 μυν. Hinc præt. med. μίμνυκε.
 s. 508.
 Μῖν, quidem. s. 5. 12.
 Μισαίων, furens. præs. part. à
 μισαίω, cupio, irâ percitus
 sum. Th. μῖσος, σος, τὸ, ani-
 mus. s. 361.
 Μίονεν, pro ἐμειμνέν, exspecta,
 præs. inf. à μῖω, maneo, ex-
 specto, f. μῖω, p. μεμῖσθαι,
 a. 1. ἔμεινα. s. 674.
 Μισοῦ, σος, ἔς, ἡ, nomen mul.
 θ. 357.
 Μισίαπη, nomen mul. q. d. val-
 dè robusta. θ. 260.
 Μῖσος, σος, τὸ, animus, ira. s.
 412. s. 235.
 Μειμνῶνα, ης, ἡ, cura. s. 178.
 Μισροῦ, genit. pl. à μίροψ, di-
 visam vocem habens. ex μίρος
 pars, & ὀψ vox. s. 109.
 Μίρμυρες, sollicita, acc. pl. à μίρ-
 μωρος, s, ὅ, anxius. Th. μίρ-
 μύρω, anxie cogito. θ. 604.
 Μερμηράων, gen. pl. Æolicè, pro
 μερμηρῶν, à μέρμηρα, ἡ, cura.
 Th. μερμύρω, vel μερμύρω, cu-
 ro. θ. 55.
 Μισόβω, loro, dat. sing. à μίσω-
 βον, s, τὸ, medium lignum in-
 ter boves, ex μίσος, s, ὅ, μέ-
 dius, & βῶς, bos. s. 469.
 Μέσος, s, ὅ, medius, μέσων, me-
 dia. μέσος, pro μέσος, Poëticè,
 μεσότης, adverb. in medio, μεσ-
 οῦσιν, è medio, μεσότης, pro
 μεσότης, adverb. inter. s. 233,
 502. s. 367, 417.
 Μετὶ, & μετ', præposit. regit ge-
 nit. & acc. 9. 449.
 Μεσίδωπος, intermediæ, incerta,
 à δῶπος, s, ὅ, sonus aquarum
 ex alto ruentium, μεσίδωπος, s,
 ὅ, cataraeta, quod est ab ἀγίσ-
 σω. s. 823.
 Μεταναίτες, cohabitatores, acc. pl.
 à μεταναίτης, s, ὅ. Them. ναίω,
 habito. ultima per naturam lon-
 ga, hîc licentiâ Poëticâ corri-
 pitur. θ. 401.
 Μεταξὺ, idem quod μεσότης, in-
 ter. Th. μετ'. s. 394.
 Μεταπρίπτω, eminet, 3. perf. ind.
 à μεταπρίπτω, decorus sum in-
 ter. μετέπριπτον, praellebat, im-
 perf. Th. πρίπτω, decorus sum.
 θ. 430.
 Μεταπναιχίζον, ingemiscebat, 3.
 sing. imperf. medii. Th. πναιχίζω,
 ὤ, ὅ, angustus. s. 92.
 Μετατρέπον, qui potest converti,
 mutabilis. Hinc
 Μετατρέποντα ἔργα πλῆσι, res in inte-
 grum resistunt, ex μετ' & τρέ-
 πω, verto. 9. 89.
 Μεταφρενον, s, τὸ, tergum, q. d.
 post pectus. Th. φρενός, ἡ, ὅ,
 mens. s. 223.
 Μεταχρόναι, in cælo degentes, à
 μεταχρόνιος. Sed sunt qui hic
 legant μεταχρόνιαι, ut sit reli-
 cta terra, à χθών, terra. Est &
 χρόνιος, cælum, vel, μετ', trans,
 q. d. quæ sunt trans tempus, à
 χρόνος, s, ὅ, tempus. θ. 269.

Μηνέειν, *interlocutus est*, pro **μει-
νῖναι**, a. i. ind. Th. ἵπω, dico,
a. i. imperat. εἶπον, αἶτω, aor.
2. ind. εἶπον, εἰ, s. θ. 643.

Μετῖναι, præs. inf. cum dat. *in-
teresse*, ex **μετῖ**, *inter*, & **οἰμῖ**,
sum. s. 174.

Μετῖπιθεῖν, & **μετῖπιθεῖς**, ponè, pòst,
adverb. Th. ὀπίσω, retrorsum.
s. 285.

Μεταπυρεμόν, *in autumno*. Adverb.
à **μεταπύρετον**, autumnalis.
Th. ἀπὸρ, αἰ, ἡ, *autumnus*.
s. 415.

Μετρησῆς; perf. inf. pass. à **μετρή-
μαι**, f. ἔμαι, *menturam admit-
ta*. Th. μέτρων, s, τὸ, *mensu-
ra*. s. 349.

Μέτρον, s, τὸ, *mensura*. hinc **μέ-
τερον**, s, ὁ, *modum non ex-
cedens*. s. 132. 306.

Μετώπυ, genit. à **μέτωπον**, s, τὸ,
frons, ab ἑπόμεαι, *video*. α.
147.

Με, pro **με**, *me*, Doricè, genit.
ab ἐγώ. θ. 644.

Μη, Adverbium prohibendi, *ne*.
s. 213.

Μη, Adverbium negandi, *non*.
s. 21.

Μηδὲ, *neque*, & **μηδὲ**. s. 488.

Μήδεια, *confilia*, genitalia, à **μη-
δες**, εἰς, τὸ, *cura*, *consilium*, &
significat etiam, πρὸ αἰδῖα, *pu-
denda*. θ. 180. 398.

Μήθ', pro **μήπ**, idem quod **μηδὲ**.
s. 296. ut & **μήτ'**. s. 270.

Μήθιον. θ. 1001. **μήθιον**, nomen
viri, & **μήθια**, nomen mul.
θ. 961.

Μηδὲν, *nihil*, q. d. **μηδὲ** ἔν. s.
395.

Μηδέποτε, *numquam*, ex **μηδὲ**,
neque, & **ποτέ**, aliquando. Th.
ἔπ, *quando*. s. 717.

Μήδετο, pro **ἐμήδετο**. Vide **μήδετο**.
versabas, imperf. verbi **μήδε-
μαι**, f. **μήσμαι**. Th. **μήδες**, εἰς,
τὸ, *cura*. α. 34.

Μήδες, εἰς, τὸ, *cura*, *consilium*:
& *significat etiam* πρὸ αἰδῖα, *pu-
denda*. θ. 180.

Μηκέπ, idem quod **οἷε** ἔπ, *non
amplius*. Thema, ἔπ, *adhuc*.
s. 174.

Μῆλα, *oves*, à **μήλον**, s, τὸ. s. 793.
Sic & **μήλον**, & Doricè, **μέλον**,
s, τὸ, *pomum*. **μήλαια**, *po-
nis*. s. 116. Th. **μηλία**, αἰ, ἡ,
malus arbor. θ. 335.

Μηλόβοσις, nomen mul. q. d. *ovium
custos*. θ. 354.

Μιῶ, ἢ **μιῶ**, *quamquam*. α. 11.
101.

Μιῶς, genit. à **μιῶ**, *mensis*, **μή-
να**, acc. **μιῶν** φθινόρων, *men-
sibus decrefcentibus*. s. 766.
θ. 59.

Μιῶν, à **μιῶς**, εἰς, ἡ, *ira in ve-
terata*. α. 21.

Μίποτε, *ne quando*, ex **μή**, *ne*,
& **ποτέ**, aliquando. Them. ὅπ,
quando. s. 86.

Μίπως, *ne quando*. Them. πῶς,
(adverb. interrog.) *quomodo?*
s. 394.

Μηρῶν, *femur*, *crus*, à nom. ὁ **μη-
ρῶς**, ὅ. Dicitur & **μηρείον**, s,
τὸ, idem quod **μηρῶς**, *femur*.
α. 363.

Μηρύσσειν, a. i. med. infinit. à **μη-
ρῶν**, *revolvo*, *intexo*. *agglome-
ro*, f. ὕπ. s. 538.

Μήσεται, pro **ἐμήσεται**, a. i. m. à
μήδεμαι, *curam gero*. Th. **μή-
δες**, εἰς, τὸ, *cura*. θ. 165.

Μήτηρ, ἡ, *mater*, **μητὴρ**, **μητρίαι**,
& **μητρί**, acc. **μητρίαι**, tantum.
hinc **μητρῴα**, & Ionicè, **μητρῴα**,
noverca. s. 563, 824.

- Μητῆρ**, *consultor*, vocativus pro nominativo, **μητῆρς**, **η**, **ο**, **μητῆρς**, **ο**, **η**, *consilium*, à **μήδμεν**. item. **θ**. 358. Nomen mul. **μητῆρ**. **θ**. 886. **η**. 104.
- Μηκίστος**, genit. **παρὰ μηκίστου**, à *consulto*, *consilio poliente*, à **μηκίστος**, **εντος**, **ο**. Thema, **μητῆρς**, **ο**, **η**, *consilium*. **η**. 51.
- Μηχανάται**, *machinatur*, 3. pers. præf. ind. p. pro **μηχανᾶται**, per Poeticam novi **ἔ** **ἄλφα** epenthesin. Sic pro **ἀντιστοιχῶν** *aversari*, dicunt metri causa **ἀντιστοιχῶν**, à **μηχανάω**, *machinor*. Them. **μηχανῆ** **ἥς**, **ἡ**, *artificium*. **η**. 240.
- Μηχανῆ**, **ἥς**, **ἡ**, *artificium*, *machina*. pl. **αἱ μηχαναί**. **θ**. 146.
- Μία**, **ας**, *una*, in dat. **μιά**, & Ionicè, **μῆ**, in masc. **εἷς**, *unus*. **θ**. 221.
- Μιγῶσα**, a. 2. part. pass. f. g. à **μίσγνμι**, *misceo*. F. **μίζω**, P. **μίσμινα**, a. 2. pass. **ἐμίσχλω**, præf. pass. **μίσμινα**, **ζα**, **α**, a. 1. pass. **ἐμίσχλω**, &c. **μίσχιδνα**, Doricè, pro **μινύλω**, a. 2. pass. **ἄν** finit. paullo pòst fut. **μίσμιζομαι**. **θ**. 53. 305.
- Μίμναι**, acc. **μίμναις**, **αὐτῶ**, **ο**, nomen viri. **α**. 186.
- Μίμναι**, *mane*, 3. pers. præf. ind. à **μύμνω**, verbum Poët. pro **μύνω**, f. **ῶ**, *maneo*. **η**. 520.
- Μῖν**, ipsam, Poët. pro **αὐτὴν**, **αὐτῇ**. **η**. 18. 48.
- Μινύθῃ**, *minuit*, 3. pers. præf. ind. ut. **μινύθῃ**, subj. *minuatur*. à **μινύθω**, *minuo*. Th. **μινυὸς**, **ῥ**, **ο**, prius. **η**. 6. 409.
- Μίνω**, genit. à **μίνως**, **ω**, **ο**, nomen viri. **θ**. 948.
- Μισγέμεν**, præf. part. à **μίσγω**, idem quod **μίσγνμι**, *misceo*, f. **μίζω**, p. **ζα**, a. 2. **ἔμμεν**. **θ**. 238.
- Μισθός**, **η**, **ο**, *merces*, **μισθός** **ἐ** **ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημῷ** **ἀρετῷ** **ἔστω**, *ein wort ein wort, ein man ein man*. **η**. 370.
- Μισθεύς**, a. 1. part. pass. Vide paullo antè **μίσγισα**.
- Μνημοσύνη**, nomen Deæ, & idem quod **μνήμη**, **ἡ**, *memoria*. Th. **μνάομαι**, f. **ἠστυμαι**, *memoro*, *commemoro*. **θ**. 54 hinc a. 1. med. **μνησάμενοι**, *memores*. **θ**. 651.
- Μογήσας**, *perpeffus*, a. 1. part. à **μογίω**, **ῶ**, *arumnas patior*. Th. **μογῆς**, **η**, **ο**, *labor*. **θ**. 997.
- Μόλον**, acc. *pugnam*, à **μόλος**, **η**, **ο**, q. **παρὰ τὸ ὁμῶς δεῖν**, à *concurrento*. **α**. 158.
- Μοί**, pro **ἐμοί**, *mihi*, per aphæresin, ab **ἐγώ**, *ego*. **θ**. 30.
- Μοῖρα**, **ας**, *fatum*, à **μείρω**, *divido*, in præf. med. **μείρορα**, unde est **μόρος**, **η**, **ο**, *fatum*, *mors*, & **μοῖρα**, **ας**, **ἡ**, *propriè*, *portio*. item, *fatum*, idem quod **εἰμαρμένη**, quæ omnia ejusdem sunt etymologiæ. Sic enim dicitur *fatum* quasi *effatum*, quod Deus prout decrevit & in se ipso q. effatus est, distribuat sua, & cuique suam assignet sortem, in qua acquiescere debet. Secus qui agunt, dicuntur, **μεινψίμοροι** **η**. 745. **θ**. 204.
- Μολπή**, dat. sing. à **μολπῇ**, *cantilena*. hoc à **μάλπμα**, *cano*, in præf. med. **μείμολπα**. **θ**. 69.
- Μορῶ**, **η**. Vide in **μοῖρα**.
- Μορφῶς**, *nigra*, genit. Ionic. à **μορφῶς**, *obscurus*. ab **ὀρεῖν**, *caligo*. **α**. 134.

Μονογλῶς, unicus, à μῦν, pro
μῦν, solus, & γαίνομαι, na-
scor. s. 376.

Μῦν, pro μῦν, solus, Poëti-
cè. θ. 143.

Μῦσαι, nom. pl. & in genit. pl.
μυσαίων, Æolicè, pro μύσων,
à μῦσα, ης, ἡ, Musa. s. 1. θ.
100.

Μόχθος, s, ὁ, labor. s. 306.

Μόψον, nomen viri. α. 181.

Μυδαλῆος χροῖτα, madidum corpus.
Them. μυδαίω, destillo, f. ἔστω.
s. 556.

Μυθησαίμεν, dixero, a. 1. m. opt.
Vide in μῦθος. s. 10.

Μῦθος, s, ὁ, verbum, sermo, dat.
pl. μῦθοισι. Ion. Hinc est ver-
bum μυθόμαι, dico, μυθησαί-
μεν, dixero, a. 1. med. opt.
μυθήσασθαι, a. 1. inf. θ. 24.
s. 10.

Μυλιώωντις, præf. part. pro μυ-
λιώωντις, ex μυλιάω, ὦ, denti-
bus frendeo, epenthesis Poëti-
ca, ὦ ο μικροῦ. Scilicet præce-
denti syllaba brevi interponi-
tur ο μικροῦ, ut, ὄρεω, ὄρεω,
ὄρεω, ac præcedenti syllaba lon-
ga, interponitur ω μέγα, ut,
ἡβάω, ὦ, Poëticè, ἡβῶω, ζάω
ζῶ, ζῶω. Th. μύλη, ης, ἡ, mo-
la, molaris dens. s. 530.

Μύζαι, nom. plur. à μύζα, ας, ἡ,
mucor, mucus, τὸ ἐκ μὲρ ῥινῶν
μύζαι ῥέον, cujus quidem ex na-
ribus mucores fluebant. α. 267.

Μύρετο, imperf. Ion. pass. lugebat,
à μύρω, propriè fuso, at μύρε-
μαι, lugeo, ubi lacrymæ per
genas defluunt. s. 206.

Μύριοι, mille, οἱ μύριοι, infiniti,
innumeri, à μυρί, s, ὁ, infi-
nitus. s. 252.

Μυρμιδόνων, gen. plur. Græcorum,

à μυρμιδόν, ὄν, Græcus. Vi-
de μῦρμη, s, ὁ, formica. α.
380.

Μῦρον, prima longa, 3. pl. im-
perf. act. pro ἔμυρον, à μύρω,
madeo, fuso, unguentis imbuo,
à μύρον, s, τὸ, unguentum.
α. 132.

Μυχᾶς, dat. singul. in recessu, in
penetrati, à μυχῆς, ὤ, pene-
trale, à μύω, claudo, f. σῶ.
θ. 119.

Μῶμος, ὁ, Momus, Deus qui-
dam reliquorum omnium deo-
rum irrisor & reprehensor. su-
mitur & pro dedecore. θ. 214.

N.

Ναίω, incolit, à ναίω, habi-
to, incolo. ναῖον, pro ἵναον,
imperf. Hinc ναίπειω, idem
quod ναίω, ναίπειω, 3. pl. ind.
præf. Hinc νάσατο, habitavit,
a. 1. m. pro ἐνάσατο, & hoc
pro ἐνάσατο, à ναίω, habito. in
Themate, ναίω. θ. 387. s. 639.

Νάρθηκι, dat. sing. à νάρθηξ, ης,
ὁ, ferula, bacillus. s. 52.

Ναυσίθοον, nomen viri, qui ναυί-
currit. Navem Plautus vocat
ligneum equum. θ. 1021.

Ναυσίνοον, nomen viri, cujus ani-
mus est in navibus. θ. 1022.

Ναύτης, acc. pl. à ναύτης, s, ὁ,
nauta, à ναῦς, ναὸς, ἡ, navis.
θ. 876.

Ναυκλῆς, genit. Ion. à ναυκλία,
ας, ἡ, navigatio. Th. ναῦς, na-
vis. s. 618.

Νῆας, naves, acc. plur. pro νῆες,
& simpl. ναῦς, à ναῦς, navis,
genit. ναὸς, & Attic. νῆες, &
Poët. νῆες, dat. νῆι, acc. ναυῶ.
s. 247.

Νέομαι, præf. inf. *redire*, à *νέω*, vel ex *νέω*, *co*, *redeo*. s. 554.

Νέι, *net*, *spinnet*, à *νέω*, f. *ήνω*, *no*, *neo*. s. 777.

Νείκεα, acc. pl. à *νέικω*, s. *ω*, τὸ, *contentio*, *νέικε*, pro *νείκεα*, *lites*, *νείκειν*, *probris affecerit*, pro *νείκειν*, 3. sing. præf. act. subj. à *νείκειν*, *ω*. Them. *νείκεις*, s. *ω*, τὸ, *jurgium*, *lis*. Quidam componunt ex *νι*, *non*, & *είκω*, *cedo*. hinc *νείκεσθαι*, *conviciatorem*, acc. à *νείκεσθαι*. Th. *νείκεις*. s. 33, 716.

Νείλω, s, *ο*, nomen fluvii maximi. s. 338.

Νεώδι, adverb. loci, pro *νεώδε*, in imo fundo, *νεώθεν*, ex ima parte, à *νέω*, *novellus*. Th. *νέω*, s, *ο*, *novus*. s. 567.

Νεῖω, s, *ι*, Ion. pro *νέος*, *ω*, *ι*, *novalis*. s. 464.

Νεῖονται, *navigant*, 3. pl. præf. à *νείσομαι*, *co*, *navigo*. Them. *νέω*, *co*, *redeo*. s. 227.

Νέκτερος, genit. à *νέκτωρ*, *αρος*, τὸ, *potius generosus*. θ. 640.

Νεμείης, nomen regionis, sic dicta à *nemeribus*, *νέμω*, s. *ω*, τὸ, *nemus*. à *νέμω*, *paſco*, hinc *νημειῶν*, *Nemeus*. s. 327, 329.

Νέμωσις, *iris*, *ι*, *indignatio*, à *νέμωσις*, *indignor*. Est & nomen certæ Deæ, quæ præ ceteris insolentiam hominum reprimere, & de injuriis poenas sumere solet. s. 200.

Νέμωσθε, *indignè fert*, Poëticè, pro *νέμωσθε*, 3. præf. ind. à *νέμωσις*, *ω*, *irascor*, *succenseo*. s. 756.

Νέμονται, *fruuntur*, 3. præf. pass. Them. *νέμω*, f. *νέω*,

posſideo, *tribuo*, p. *νέμεται*, a. i. *νέμεται*. s. 231.

Νεοκλής, s. *ω*, *recentem dolorem habens*, *νεοκλήϊ*, dat. Th. *κλήδω*, s. *ω*, τὸ, *cura*, & *νέω*, s, *ο*, *novus*, *recens*. s. 98.

Νέον, *recens*, *nuper*. Them. *νέος*, *novus*. s. 569.

Νεώτερος, *recens vulneratus*, à *νέος*, *novus*, & *τέρας*, *ω*, f. *ήνω*, *vulnero*. a. 157.

Νέστον, nomen fluvii. θ. 341.

Νέουσιν, *nutabunt*, *vergent*, præf. ind. opt. à *νέω*, *innuo*, *nuto*, f. *νέω*. s. 473.

Νεύρω, dat. à *νέωρον*, *nervus*. hinc *νέωρης*, genit. Ionicè, à *νέωρον*, *εως*, *ι*, *nervus arcus*. s. 544. a. 409.

Νεφέληγίτιος, genit. Æol. à *νεφέληγίτης*, s, *ο*, *nubes excitans*, ex *νεφέλη*, *nubes*, & *εγείρω*, *excito*. s. 53, θ. 745.

Νέφος, *ies*, τὸ, *nubes*, dat. pl. Ion. *νεφίεσσι*. s. 204.

Νεωμήνη, *iterata*, præf. part. f. g. scil. *γῆ*, à *νέω*, *renovo*. Them. *νέος*, *novus*. s. 462.

Νεώτερος, *junior*, comp. in superl. *νεώτερος*, à *νέος*, *novus*. s. 445.

Νῆ, pro *νῆα*, acc. Poët. pro *ναυῶ*, *navem*, à *νῆες*, *naves*, dat. plur. *νῆεσσιν*. s. 165. θ. 641.

Νηδὺν, acc. à *νηδὺς*, *ύος*, *ι*, *venter*. s. 460, 890.

Νῆα, *navalia*, à *νήος*, s, *ο*, *navalis*. Thema, *ναῦς*, *navis*. s. 808.

Νήκερι, *sine cornibus*. à *νήκερις*, s, *ο* κῆ *ι*, ex *νῆ*, & *κήκερις*, *ατος*, τὸ, *cornu*. s. 529.

Νήκεσσι, *insanabiliter*, ex *νῆ*, *negandi particula* & *αἰείω*, *sano*. i. 283.

Νηλεΐς

Νηλεὺς, ἔϙ, ὁ κὲ ἦ, crudelis. νη-
 λῆι, per sync. pro νηλεῖ, dat.
 sing. ex νῆ, & ἔλϙ, ϙϙ, τὸ,
 misericordia. Sic & νηλεὺς, sa-
 vus, pro νηλεὺς. θ. 770. 765.
Νηλεόπεινϙ, immitis, crudeli sup-
 plicio puniens, à ποιῆν, poena,
 & νηλεὺς, immitis. θ. 217.
Νήματ', pro νήματ', filā, à νῆμα,
 τὸ, filum. Thema, νῆν, neo.
 s. 777.
Νημερτής, verus. Th. αἰμαρζένω,
 aberro, f. ἦσιν, a. 2. ἡμαρζέν,
 & νημερτής, nomen proprium
 mul. θ. 234. 262.
Νηοῖς, templis, pro ναοῖς, à ναός,
 ὦ, ὅ, templum. θ. 990.
Νηοπάλον, ædituum, à νηοπόλϙ,
 ϙ, ὅ, aditus, qui circa tem-
 plum versatur, ex νηός, pro
 ναός, & παλῆν, verso. item,
 verso. θ. 991.
Νηός, navis, genit. Poëticè, dat.
 plur. νηοί. Vide in νῆας. s. 628,
 634.
Νήπιϙ, ϙ, ὅ, infans, vocat. νή-
 πια. s. 286. 132.
Νηρήϙ, pro νηρέως, à νηριός, no-
 men viri. θ. 240.
Νηρείϙ, ex νῆ negativo, & ἔρει,
 ἰός, ἦ, lis. tanta, ut adversus
 eam non integrum sit sese op-
 ponere.
Νησιῆς, nomen mul. à νῆσος, in-
 sula. q. d. in salo. θ. 249.
Νηστισι, insulis, dat. pl. Ion. à νῆ-
 σος, ϙ, ἦ, insula. s. 171.
Νητώ, nomen mul. θ. 261.
Νηυοί, dat. pl. à ναῦς, navis, vide
 in νῆας. s. 634.
Νήυτμϙ, anima expers, ex νῆ,
 negativo, & αὔτμη, ἦς, ἦ, spi-
 ritus. Alii legunt, νήπιμϙ,
 infans. θ. 795.
Νῆεν, pro ἵηεν, natabant, à νή-

χον, f. ξω, idem cum νῆν, nato.
 s. 317.
Νίκη, νίκης, victoria, à νικάω, f.
 ἦσιν, vinco. s. 311.
Νικηθεὶς, victus. part. a. 1. pass.
 νικήσας, part. a. 1. act. à νικάω,
 ὦ, vinco, f. ἦσιν, p. νενίκηκα. θ.
 496. 73.
Νίσσωντ', imperf. pro νίσσωντο, re-
 vertebantur. Vide νίσσων, re-
 deo. pro quo, νίσσόμεναι, seu νίσ-
 σόμεναι. s. 462.
Νίφα, acc. per apocopen pro νι-
 φάδω, à νιφάς, αἶδης, ἦ, nix.
 à νίφω, ningo, f. ψω, p. φω.
 s. 525.
Νιφέεις, g. sing. à νιφέας, nivo-
 sus, à νίφω, f. ψω, p. φω, nia-
 go. θ. 42.
Νιψάμενϙ, lotus, a. 1. part. m. à
 νίπτω, lauo, f. ψω. s. 739.
Νοή, sapit, 3. præf. subj. à νοέω,
 ὦ, νοεῖντις, Doricè pro νοεῖντις,
 cogitantes, præf. part. Th. νόϙ,
 νῆς, mens. s. 296. 261.
Νόημα, pro νόημα, τὸ, intellectus,
 cogitatio. Them. νόϙ, νῆς. s.
 222.
Νοήσας, a. 1. part. νοήσας, inf.
 νόησε, pro νοήσας, Ion. a. 1. ind.
 Them. νόϙ, νῆς, mens. s. 12.
 484.
Νομήν, pabulum, acc. à νομός, ὦ,
 ὅ, pabulum. Th. νόμω, pasco.
 s. 526.
Νόμϙ, lex, νόμους, leges, à νόμω,
 tribuo. s. 276. θ. 66.
Νόϙ, νῆς, ὅ, mens νόοις, genit.
 Ion. s. 685. 483.
Νόσφι, absque, ut & νόσφιν, scor-
 sum. s. 91. νόσφιν ἄπερ τι πρ-
 κῶν, hoc est, planè absque
 malis. Adverbia quæcumque
 ingeminata, sunt ἐμφατικῶν.
 s. 91.

Νότϙ,

Νότος, α, ό, νότιος, gen. Ion. notus, auster. s. 675.

Νῶστος, α, ή, Ionicè, pro νόστος, α, ή, morbus. s. 102.

Νυ, apud Poëtas est particula expletiva. s. 207.

Νύκτα, noctem, acc. à νύξ, nox. νύκτ', pro νύκτα. §. 166.

Νύκτωρ, adv. noctu, à νύξ, νυκτός, ή, nox. s. 177.

Νύμφη, ης, ή, Nympha, νυμφίαν, nymphaeum, Ionicè, pro νυμφῶν, à νύμφη, sponsa, h. e. promissa, nempe foedere promissa, foederata. §. 298. 305.

Νῦν, nunc, adverb. temporis. s. 176.

Νύξ, νυκτός, ή, nox, νύκτ', pro νύκτα, acc. sing. s. 17.

Νυχία, nocturna. Thema, νύξ, νυχία, nocturna, pro noctu. Sic Virgil. Georg. 3. *lupus nocturnus obambulat.* s. 523.

Νύσσοντες, præf. part. à νύσσω, pun-go, i. ξω. α. 62.

Νῶτ', pro νῶτα, à νῶτος, α, ό, dorsum, in pl. πῶτα. α. 286.

Νῶϊ, & νῶϊν, in genit. & dat. duali. Thema, ἐγώ, ego. α. 358.

Νωμῆσαις, vibrans, α. 1. part. à νωμῶ, agito, moveo, à νίμω, sicut σπρωφῶ, à σπρίφω. α. 462.

Νώτοτος, ignobilis, ex νή, & δύμω, Æol. pro ὄνομα, nomen. s. 155.

Νῶτος, pl. num. à νῶτος, α, ό, dorsum, & in pl. πῶτα. s. 334.

Ξ.

Ξανθή, nomen mul. θ. 356. & ξανθή, ης, ή, flava. §. 547.

Ξένος, Poëtice pro ξένος, α,

peregrinus. s. 181. dat. pl. ξένοι. σ. s. 224.

Ξενόδοχος, hospiti, dat. à ξενόδοχος, Ionicè pro ξενόδοχος, α, ό, qui recipit peregrinos, hospes publicus, ex ξένος, & δέχομαι, i. δέχομαι, capio. s. 183.

Ξεστοί, rasiles, à ξεστός, α, ό. Th. ξίσω, f. ίσω, rado. α. 133.

Ξύλα, ligna, à ξύλον, α, τό, lignum. s. 808.

Ξύμπασα, universa, in m. g. ξύμπας. Th. πας, πᾶσα, πᾶν, omnis. s. 240.

Ξυῖ, Atticè pro συῖ, cum, præposit. dativum solum regens. §. 347.

Ξυνήσας, participes, acc. pl. à ξυνήσων, ενος, ός, ή, à ξυνός, pro κοινός, communis, unde ξυνήσων, ενος, ός, ή. §. 595.

Ξυνιόντων, confligentibus, part. a. 2. act. genit. à ξυνήμι, congregior, confli-go, vel ξυνίεμι. Th. ίμι, & έμι, eo. illud in a. 2. ίον, ες. s. §. 707.

Ο.

Ο', Ille, εργ. 89. αατ' 135. & ό ponitur pro όπ. α. 22.

Οάρες, confabulationes, acc. pl. nam pro όαρες, dicimus & όαργι. Th. όαε, αρτος, ή. κχορ. §. 205.

Οῦρα, terribilem, fortiter, ponitur adverbialiter, ab οὔρατος, validus, hoc à βεράω, fortis sum. §. 839.

Οὔρατος, fortium facinorum patrator, composita cum voce ἔργον sunt οὔρατα. §. 996.

Οὔρατος, α, ό, ab οὔρατος, robustus, & hoc à βεράω, robustum

robustum reddo, & θυμός, animus. §. 140.

Ὀβελισπάρης, forti patre nata, genit. sing. ab ὀβελισπάρης, Epith. Palladis, ab ὀβελισ, fortis, & πατήρ, ἴππ, pater. §. 587.

Ὀγδοάτη, dat. ab ὀγδοάτῃ, Poët. pro ὀγδοῦ, octavus. Th. ὀκτώ, octo. §. 790.

Ὀζα, g. m. §. 357. ὄζα, g. n. §. 214. & ὄδ, pro ὄδι. §. 363.

Ὀδύζα, dentem, acc. ab ὀδυζῇ, ὄρῃ, ὄ, dens. §. 146.

Ὀδὺς, ὀδῦς, ἡ, via. §. 579.

Ὀδυσῆς, dat. & ὀδυσῆϊ, pro ὀδυσίῃ, genit. Ion. ab ὀδυσσῆϊ, Ulysses. §. 1016.

Ὀδυσσεύς, 3. sing. a. i. med. iratus juit, ab ὀδυζομαι, F. ὀδυσσομαι, a. i. ὀδυσομένη. Th. ὀδυσσα, irascor. §. 1012.

Ὀζός, ὤ, ὄ, propriè significat ramusculum, stolonem. Metaphoricè, homo bellicosus Ὀζός Ἀρης dicitur, quasi ramus è Martis stirpe prognatus. §. 181.

Ὀθρύς, genit. ab ὀθρὺς, ὄθρ, ἡ, nomen montis. §. 632.

Οἱ illi. §. 69. 77. 86.

Οἱ, qui. §. 29.

Οἱ, qui. §. 39. οἶδ, §. 119.

Οἱ, h. e. αὐτοῖς, illi, ab αἰ, οἰ, §. 263. §. 20.

Οἶα. §. 288. 301.

Οἶα, qualia, ab οἶ, ὤ, ὄ, qualis. §. 400.

Ὀῖα, aperi, præf. imperat. act. ab οἶω, aperio, f. οἶξω, p. ὀῖα, & ἰῖα, præf. med. ἰῖα. §. 819.

Οἰδιπόδας, genit. Æol. pro οἰδιπόδῃ, ab οἰδιπόδης, ὤ, ὄ, nomen viri. §. 163.

Οἶδ, pro οἶδι, novit. præf. med. οἶδω, pro οἶδω, nosti. Ἰα. Æolica paragoge, præf. med. οἶδω, ας, §. ab οἶδω, vel οἶδω, scio, f. οἶδω, p. οἶδω. §. 456. §. 355.

Οἶδμα, dat. sing. ab οἶδμα, per syncopen pro οἶδμα, αἶ, n. g. tumor. Th. οἶδω, vel οἶδω, f. ἴσω, tumeo, inflatus sum. §. 109.

Οἶζυς, genit. ab οἶζυς, ὄζυς, ἡ, arumna, in acc. οἶζυν, hinc οἶζυς, calamitosus, οἶζυρῇ, ἡ, Ionicè pro ὄζυ. §. 639. §. 214.

Οἰκίαν, Poëticè pro οἰκίαν, præf. part. habitans, commorans, f. ἴσω, p. ὀκνη, ab οἰκίω. Th. οἶκ, ὤ, ὄ, domus. §. 330.

Οἰκία, τῇ, res domesticæ. ab οἶκῃ, Ion. pro οἶκῃ, domesticus. Th. οἶκος, ὤ, ὄ, domus. §. 457.

Οἶκος, acc. ab οἶκος, ὤ, οἶκ, pro οἶκῃ, à singul. οἶκῃ, ὤ, τῇ, domuncula, οἶκός δὲ & οἶκος, domum. §. 576. 523. §. 758.

Οἶμος, ὤ, ἡ, semita, idem quod οἶμος, ὤ, ἡ, via, semita. §. 290.

Οἶνῳ, genit. pl. Ion. pro οἶνῳ, ab οἶνῳ, ὤ, ἡ, vitis. Th. οἶν, ὤ, ὄ, vinum. §. 572.

Οἶνον, dat. sing. nigro. οἶνον, acc. ab οἶνῳ, οἶνον, qui vinei coloris est. q. ὄζυς & οἶνῳ, niger instar vini. Vina illa Græcorum calidissima subnigrum imitantur colorem. Th. οἶν, vinum, & ὀφ, oculus. Th. ὀφθαλμῳ, video. §. 622. 817.

Οἶν, ὀφ, vinum. §. 596.

Οἶ, pro ὀμῳ, similis. §. 314. §. 386.

Οἶα-

- Οἰνοχῆν**, π, ἡ, patina libatoria, ex οἶνῳ, & χῆν, fundo, trulla, ex qua vinum fundebatur. s. 744.
Οἶον, pro ὁμοῖον, similis, οἶον ergo qualis, item, similis, sed οἶον, α, ὁ, solus. Neut. οἶον, solum. s. 313.
Οἶον, tantummodò, adverb. ab οἶον, οἶον, οἶον, solus, α, um. s. 386.
Οἶς, contractè pro οἶας, oues, acc. pl. Thema est οἶς οἶες, vel οἶς, οἶον, ἡ, οὐίς. s. 775.
Οἶς, & οἶον, dat. pl. lon. ab ὅς, quis. s. 145.
Οἶσσι, sagitta. ab οἶσος, ὤ, ὁ, sagitta. ab οἶω, fero, f. οἶον. α. 130.
Οἶπ, & οἶπ, nom. pl. ab ὅπ. s. 46.
Οἶπτες, nom. pl. ab ὅπτες, ἡπτες, ὅπ, quicumque. α. 150.
Οἶων, dat. pl. ab οἶωνος, ὤ, ὁ, avis. hinc οἶωνιστής, ὤ, ὁ, augur. α. 185. s. 701.
Οἶω, sive οἶω, puto. item fero. α. 111.
Οἶων, ovium, genit. pl. Vide supra οἶς. s. 446.
Οἶκτιβλῶρον, οἶκτο πορσιον. à βλῶρος, ὤ, ὁ, pro panis portione, bucella, & οἶκτι, οἶκτο. s. 442.
Οἶκτιπόδιον, οἶκτοποδῆλον, acc. ab οἶκτιπόδης, à πῶς ποδῆς, pes. s. 425.
Οἶον, α, ὁ, beatitudo, felicitas. q. d. ὅλῳ, βίῳ, hinc ὅλῳ, beatus. s. 826, 326.
Οἶον, adject. ab ὅλῳ, perdo, F. ὅλῳ, α. 1. act. infm. ὅλῳ, praet. m. ὅλῳ, & Att. ὅλῳ. s. 326. s. 180. 668.
Οἶον, paucillum, adverb. ab ὅλῳ, α, ὁ, paucus hinc
Οἶον, superl. paucissimus. s. 723. 480.
Οἶον, ὤ, ὁ, fluvius in Helicone Boeotiae, sic dictus ab Holmeio Sisyphi filio. s. 6.
Οἶον, α, ὁ, mortarium. s. 423.
Οἶον, perniciofa. ab ὅλῳ, ἡ, ὁ, hinc & ὅλῳ, idem. Th. ὅλῳ, f. ὅλῳ, perdo. s. 745.
Οἶον, α, ὁ, Thessaliae mons altissimus, & pro ipso caelo ponitur. Hinc ὅλῳ, coelestis, & ὅλῳ, Musae dictae, tamquam Olympias domos inhabitantes. α. 203. s. 390. 25. 52.
Οἶον, similis, ab ὅλῳ, similis. α. 50.
Οἶον, α, ὁ, tumultus, multitudo. Th. ὅλῳ, ὤ, ὁ, similis. α. 155.
Οἶον, secutus. α. 1. part. ab ὅλῳ, ὤ, sequor, f. ὅλῳ. Th. ὅλῳ, idem quod ὅλῳ, simul. s. 676.
Οἶον, pluviosa. Alii ὅλῳ, est adject. g. f. ab ὅλῳ, imber. hinc ὅλῳ, pluviosus. s. 451.
Οἶον, robustus. Vide supra ὅλῳ. s. 145.
Οἶον, α, ὁ, imber. παρὰ τὸ ὅλῳ ῥεῖν simul fluere, ubi aqua copiosè fluit, quod in imbre (quae ipsa vox hinc orta est) fieri solet, hinc ὅλῳ, pluviente. α. 1. part. ab ὅλῳ, ὤ, pluo. s. 492. 415.
Οἶον, jurabit, 3. sing. fut. 2. med. verbi ὅλῳ, juro, f. ὅλῳ, f. 2. med. ὅλῳ, ἡ, εἶται, p. ὅλῳ, α. 1. ὅλῳ. s. 194.
Οἶον, coetaneos, acc. pl. ab ὅλῳ, ὅλῳ, coetaneus. Th.

- Th. ὅμοιος, similis, & ἡλικία, αἰ, ἦ, statura. s. 444.
- Ὁμορῶσαυ, pro ὁμορῶσαυ, præf. part. f. g. pl. num. ab ὁμορῶ, in unum convenio, Thema ὁμορῶς, α, ὅ, obfes. q. ex ὁμῶ, simul, & εἶσα, loquor. §. 39.
- Ὁμοιῶδῶν, turmatim, Adverb. Th. ὁμοιῶ, α, ὅ, turba. α. 170.
- Ὁμιχίῶν, meiere, præf. inf. ab ὁμιχίῶν, q. d. ὁμῶχῶν. s. 727.
- Ὁμῶσαι, oculis, dat. pl. ab ὁμῶσαι, video. F. ὁμῶσαι. P. ὁμῶσαι. hinc est ὁμῶς, ατος, τὸ, oculus. α. 262.
- Ὁμῶθεν, simul, ab ὁμῶ, Th. ὁμῶς, ὦ, ὅ, similis. s. 109.
- Ὁμῶι, five ὁμῶι, α, ὅ, similis, Poëticè ὁμῶι, Th. ὁμῶς, ὦ, ὅ, similis. s. 145.
- Ὁμολῶ, genit. ab ὁμολῶ, ἦ, hortamentum, comminatio. q. λὰτ ὁμῶς κέλευσθαι. Eustath. Th. κέλευσθαι, hortor, jubeo. α. 431.
- Ὁμῶν, eundem. ab ὁμῶς, unde est ὁμῶι. §. 508.
- Ὁμῶσαι, juraverit. a. i. subj. ὁμῶσαι. a. i. part. pro ὁμῶσαι. ab ὁμῶσαι, fut. ὁμῶσαι, a. i. act. ὁμῶσαι. §. 232.
- Ὁμῶ, simul, ab ὁμῶς, similis. s. 243.
- Ὁμῶσαι, nom. pl. q. ὁμῶι ἰς τὸ φαγεῖν, crudi ad vescendum, ab ὁμῶσαι, ακ, ἦ, uva acerba. α. 399.
- Ὁμῶσαι, α, ὅ, ἦ, concors, acc. pl. ὁμῶσαι, ab ὁμῶς, similis, & φεῶν, εὐός, ἦ, mens, animus. §. 60.
- Ὁμῶς, tamen. sed ὁμῶς, simul. Th. ὁμῶς, ὦ, ὅ, similis. s. 3. 202.
- Ὁ, de. ἀφ' οὗ ἐν δὲ δῶμι δὲ, rediit domum suam. de postpositum accusativo, valet ad. α. 38.
- Ὁπι, quemque. s. 3.
- Ὁπῶς, ατος, τὸ, utilitas, emolumentum, ab ὁπῶς profuit. f. ὁπῶ. s. 41.
- Ὁπῶδες, α, τὸ, probrum. hinc ὁπῶδες, exprobrare. s. 311. 718.
- Ὁπῶν, somniorum, gen. pl. ab ὁπῶς, α, ὅ, somnium. Th. ὁπῶ, somnium, nomen indeclinabile. §. 212.
- Ὁπῶν, juvat. 3. præsent. ind. sing. ab ὁπῶν, seu ὁπῶ, f. i. ὁπῶ, a. i. ὁπῶ, §. 429.
- Ὁπῶς, ατος, τὸ, nomen. Æolicè ὁπῶς, ὁπῶ pro ὁπῶς. hinc ὁπῶσαι, celebres, nominandi. §. 148. 369.
- Ὁπῶν, appellavit, a. i. act. ab ὁπῶν, nomino, f. αὐῶ, a. i. ὁπῶν. Th. ὁπῶς, nomen. s. 80.
- Ὁπῶν, præf. part. conviciamus, ab ὁπῶ, vitupero, f. αὐῶ. Th. ὁπῶν, vitupero. s. 258.
- Ὁπῶ, quemcumque, ab ὁπῶς, ὁπῶ, ὁπῶ. ab ὁς, & πς, quis. §. 82.
- Ὁπῶς, unguis. ab ὁπῶ, ὁπῶ, ὁ, unguis. prov. ἐξ ὁπῶς λέοντος, ex ungue leonem. ὁπῶς, dat. pl. Ion. α. 266. s. 202.
- Ὁπῶ, acutum. In plur. pro ὁπῶ, capitur, & metri gratiā pro ὁπῶς, ab ὁπῶς, α, ὅ, acutus, ὁπῶς, dat. pl. Ion. ut αἰχμῶς ὁπῶς, micronibus, acutis. α. 289. 348. Ὁπῶς ἡ αἰχμῶς. §. 414.
- Ὁπῶ pro ὁπῶ, vocem, sonum, acc. ab ὁπῶ, ὁπῶς, ἦ, vox, q. ab ὁπῶ, dico.
- Ὁπῶ, dat. præf. ind. ὁπῶ, a. i.

α. 1. act. inf. ab ὀπύζω, *persequor, sequi jubeo, praebeo*. ὀπύσ-
σαι, pro ὀπύσαις, part. a. 1. act.
α. 168. θ. 433.

Ὅπερ, quod. θ. 864.

Ὅπηδ' ἔ, *comitatur*, 3. pers. praes.
ind. ab ὀπηδέω, *comitor*. Th.
ὀπύζω, f. αἶσω, *persequor*, co-
mitem do. α. 142. Θ/3

Ὅπ', *voce*, dat. ab ὀψ, ὀπός, ὅ,
vox. Vide ὅπα. α. 29. 806.

Ὅπιζέτο, *curabat*, imperf. ab ὀπί-
ζομαι, *curo*, ab ὀπίς, ἰδος, ἡ,
ultio, cura. α. 21.

Ὅπιθεν, *metri causâ*, pro ὀπιθίν.
Th: ὀπίσω, *retrosum*. θ. 3.

Ὅπιπιδόντ', pro ὀπιπιδόντα, *spe-*
ctantem, praes. part. acc. casus,
ab ὀπιπιδώ, ab inusitato ὀπιδώ.
Thema est ὀπιπιδώ, *video*.
α. 29.

Ὅπιν, acc. sing. ab ὀπίς, ἰδος, ἡ,
ultio, vindicta, cura. α. 251.

Ὅπιθιν, *adverb. ponè, à tergo*. ab
ὀπίσσω, Poët. pro ὀπίσω, *retro-*
sum, retrò. α. 469. 741.

Ὅπλα, *instrumenta*, ab ὀπλον, α,
τὸ, *arma*. θ. 813.

Ὅπλις, acc. ab ὀπλιεύς, ἰϑ, ὅ,
nomen viri. α. 180.

Ὅπλιν, *ungulam*, *ungulâ pecus*
est *armata*, ab ὀπλιν, ἡς, ἡ. Th.
ὀπλον, α, τὸ, & in pl. τὰ ὀπλα,
arma. α. 489.

Ὅπλιότερ, *minimus natu*, *su-*
perlat. grad. in comp. ὀπλιότε-
ρ, α, ὅ, *junior*. ab ὀπλον, α,
τὸ, *arma*. θ. 137.

Ὅπότε, *quando, cum*, ex ὅπ, ὅπ'
ὀπλῆκ' ἔ, ut liquet ex ὀπότες
ὀπότερ, &c. sicut & λεληκ' ἔ
sunt complura, quorum alia
ratio reddi nequit, ut πεπλήκον-
τα, &c. ὀπότε idem quod ὀπό-
τι. π duplicatur *metri causâ*,

ὀπότεν ex ὀπότε & ἄν, *ubi*. α.
397. θ. 782. α. 543.

Ὅππῃ, Poëtice, pro ὅπῃ, *ubi*. θ.
387.

Ὅππότερ, *utram*, acc. f. gen.
Poët. ab ὀπότερ, *uter*. Them.
ὀπότερ, α, ὅ, *uter*. θ. 549.

Ὅππενός, α, ὅ, *autumnalis*, ex
ὀππένος, ας, ἡ, *autumnus*, q. d.
ὄρ' ὀππ' ὀππ', *tempus succi*. α. 674.

Ὅρ' ἔται, *spectat*, 3. pers. praes.
ind. verb. med. κάρη δ' εἰς ἔδ' ας
ὄρ' ἔται, *caput pavimentum spe-*
ctat, est *senis descriptio*. ab
ὄρ' ἔω, *video*. imperf. ἰώρ' ἔων, perf.
ἰώρ' ἔκει, α. 534.

Ὅρειχάλκιο, *genit. Ion.* ab ὄρει-
χάλκ' ἔ, *orichalcum, aes mon-*
tanum, ab ὄρος, ἔ, τὸ, *mons*,
& χάλκ' ἔ, α, ὅ, *aes*. α. 122.

Ὅρίζαι, *porrigere*, α. 1. infinit.
ὄριζαμένη, part. f. g. α. 1. med.
ab ὄρίζομαι, *porrectis manibus*
prendo. Th. ὄρίζω, f. ξω, *porri-*
go, extendo. θ. 433.

Ὅρις, *montis*, gen. singul. à τὸ
ὄρ' ἔ, *mons*. α. 374.

Ὅριστινός, *in montibus pascentis*,
genit. ex ὄρ' ἔ, ἔ, τὸ, *mons*.
& ἰνός, *pasco*, in praet. m. ἰνός-
μα. α. 407.

Ὅρηται, *orta fuerit*, 3. sing. α. 2.
med. subj. ab ὄρω, in med. ὄρο-
μαι, ἡ, ἡται, *praesens & aor. 2.*
coincidunt. in subj. Hinc est
Latinorum *orior*. θ. 782.

Ὅρθος, *rectus, erectus*. hinc

Ὅρθαι τείχης, *erecti pili*. α. 391.

Ὅρθ' ἔ, g. com. *arduus*, ex ὄρ'
θός, ἔ, ὅ, *rectus*. α. 290.

Ὅρθρον, ας, ἡ, *manè lugens*. ab
ὄρ' ἔρ' ἔ, α, ὅ, *tempus matuti-*
num. & ὄρθ' ἔ, f. ἡσ' ἔ, *gemo*.
α. 568.

Ὅρθ' ἔ, genit. ab ὄρ' ἔρον, τὸ, *dilu-*
culum,

- culum*, ὄρρη ἀνιστάμενον, ἵνα τι βίῃ ἀρξῇ εἶν. *Diluculo surgens*, ut tibi victus sufficiens sit. s. 277.
- Ὄρρω, dat. sing. nomen proprium viri, ὄρρος, s, ὄ. s. 293.
- Ὄρα, s, ὄ, *juramentum*, aut potius Numen quod præerat iurijurando. s. 231. s. 219, 804.
- Ὄρμήσωσι, *impetum faciunt*, 3. pl. a. 1. act. subj. ab ὀρμῶ, ὦ, *impetus feror*, f. ἵσω, ὀρμηθήναι, a. 1. pass. infin. Them. ὀρμή, ἥς, ῆ, *impetus*. α. 403. s. 526.
- Ὄρμυς, *monilia*, acc. pl. ab ὀρμυς, s, ὄ, *monile*, colli ornamentum. s. 74.
- Ὄρνις, ἰθὺς, ῆ, *avis*. s. 212.
- Ὄρϑος, ϑ, τὸ, *mons*. At ὄρϑος, s, ὄ, *terminus*. s. 2.
- Ὄρϑωσαν, *irruerant*, pro ὄρϑωσαν, 3. pl. a. 1. act. indic. ab ὄρϑω, ab ὄρω formatum est, sicut & ὄρῶ, & ὄρυναι. item, ὄρῶρ, à præf. med. ὄρϑω per metath. ὄρϑω. ὄρῶσαι, pro ὄρῶσαι, *præcipitans*, part. a. 1. act. f. g. ab ὄρῶ. α. 437.
- Ὄρπηξ, *stimulum*, acc. ab ὄρπηξ, ης, ὄ, *virga aculeata è ramo*. s. 468.
- Ὄρφανός, *orphanos*, ab ὀρφανός, s, ὄ, *orphanus*, *pupillus*, q. ab ὀρφνός, *obscurus*, q. d. ὅ ἐν σκότειν, negligitur enim & veluti in tenebris versatur. *Flectitur more adjectivorum*. s. 330. Vide Manuale N. T.
- Ὄρχισμαι, ὤμαι, *salto*, 3. perf. pl. num. ὀρχῶνται, *tripudiant*, *faleant*, Doricè, pro ὀρχῶνται, f. ἵσται, a. 1. med. ὀρχισάμεναι. Hinc ὀρχημὸς, ὤ, ὄ, *chorea*. α. 282. s. 4.
- Ὄρχος, s, ὄ, *pulvinus*, *ordines vitium*. α. 296.
- Ὄρώρῃ, *excitabatur*, 3. plusq. perf. med. verbi ὀρῶ, *excito*, f. ῶ, & ὠ, præf. m. ὀρώρε, & ὠρώρε, quod activè & passivè usurpatur. α. 274.
- Ὄρων, *videns*, præf. part. ab ὀρῶ, ὦ, f. ὁῶ, p. ὠρώρε. Att. ἰώρε. α. 426.
- Ὄς, *qui*. s. 8.
- Ὄς, *suus*, πατὴρ εἰς ὃν, *ad patrem suum*. s. 71.
- Ὄσα, *quanta*, & ὅσα, ab ὅσος, & Poët. ὅσος, s, ὄ, *quantus*. s. 475.
- Ὄσα, ης, ῆ, *vox*. s. 10.
- Ὄσαι, pro ὅσαι, *quotquot*, pl. n. f. g. ὅσας, pro ὅσα, *quacumque*, ab ὅσος, & Poëticè, ὅσος, ὤ, ὄ, *quantus*. s. 183.
- Ὄσαιτο, *prævidebat*, imperf. verbi ὀσάμεναι, *video*, Æolicè, pro ὀσάμεναι, f. ὀσάμεναι, p. ὀσάμεναι. θ. 551.
- Ὄσος, s, ὄ, & ὅς, τὸ, *oculus*. ὀσῶις, *oculis*. ὀσῶι, dualis numeri, pro ὀσῶις, per apocopen ὤ : ψιλῶ. α. 426.
- Ὄσον, *quantum*, Poëticè, pro ὅσον. s. 49.
- Ὄσκει, *quicumque*, Poëticè, pro ὅς ἂν. ὅσαι, *quotquot*. ὀσῶι, pro ὅσαι. s. 154. s. 303.
- Ὄστια, *ossa*, pl. num. ab ὀστέον, ὤν, ἰς, ὤ, *os ossis*. θ. 540.
- Ὄτ, pro ὅτ, ut & ὅθ. s. 113.
- Ὄπ, *quando*, *quum*. Notetur discrimen. ὅπ, *quando*, extra interrogationem. πῶπ, *quando?* in interrogatione. s. 89.
- Ὄπθος, s, ὄ, *sonus*. s. 709.
- Ὄτρελίως, *celeriter*, *ocysimè*, adverb. Th ὀτρεύνω, f. ὠνῶ, *incito*, *instigo*. α. 410.

- Ὅτι, *quia, quoniam, ὅτι πέχισα, quàm celerrimè*, Poëticè, pro ὅπ, quod. s. 48.
- Οὐ, *non, ἔδίκη, pro ἀδικία, more Hebræorum*. s. 244.
- Ὅπ, *non*, Poëticè, pro ὅ. s. 182.
- Οὐαῖα, *acc. pl. aures, ab ὠας, αῖς, τὸ, Poëticè, pro ὠς, αἰ- τὸς, dat. pl. ὠασιν*. s. 702.
- Οὐδὲ, *neque, ἔδ', pro ἔδ', per apostrophum*. s. 40.
- Οὐδαμῇ, *nisquam, adverb. ab ἔδαμῃς, ex ἔ, & ἀμῃς, ῃ, ὅ, unus*. α. 218.
- Οὐδαὶ, *τὸ, pavimentum, idem quod ἔδδς, εἰ, τὸ, hoc in nominat. inusitat. illud in nom. & acc. tantum usitatum*. s. 524.
- Οὐδὲν, *nullum, ab ἔδδς, ἔδδμαία, ἔδδν, nullus, α, um*. s. 311.
- Οὐδέποτε, *numquam, ex πόπ, quando. Thema, ὅπ. idem*. s. 176.
- Οὐδέτερος, *neuter, ex ἔδδ, & ἔπ- ερος, alter*. α. 178.
- Οὐδέτι, *neque ullum, ex ἔ, & τί, quid*. s. 147.
- Οὐδέξ, *ῃ, ὅ, limen, ab ἔδδς, εἰ, τὸ, solum*. s. 749.
- Οὐκ, *sequente tenui, non: ἔχ, sequente vocali aspirata*. s. 11, 320.
- Οὐκίπ, *non amplius, ex ὠκ, & ἔπ, adhuc*. s. 34.
- Οὐλί, *idem quod ὀλοός, ῃ, ὅ, sic ἔλι, ἄρης, perniciosus Mars. Them. ὀλυμι, f. ὀλέσω, perdo*. α. 192.
- Οὐλομήν, *Poëticè pro ὀλομήν, miseram, acc. ab ἔλόμῃ, factum ex aor. 2. ὀλόμῃ, interposito υ, metri causâ. Th. ὀλυμι, f. ὀλέσω, aor. 2. med. ὀλόμῃ. s. 717.*
- Οὐλυμπος, *olympus, quasi ὀλό- λαμπος, totus lucens, ἔλύμπιο, gen. Ion. ἔλυμπόν δέ, ad olym- pum. hinc ἔλύμπι, olympius, vel caelestis, ο, mutatur in υ* Poëticè. s. 855.
- Οὐνε, *pro ἔνε, cuius rei gra- tia, ἔνεκ', per apostrophum* s. α. s. 139. 517.
- Οὐν, *igitur, τριχαρῶν*. α. 299.
- Οὐποτε, *numquam, ex ἔ, & πόπ, & hoc ab ὅπ, quando*. s. 813.
- Οὐπω, *non dum, ex ἔ, & πω (en- clitic.) quodammodo, hoc ab ὅς*. s. 273.
- Οὐρανίδη, *dat. sing. ab ἔρανίδης, ῃ, ὅ, caelestis. Th. ἔρανός, ῃ, ὅ, coelum*. s. 486.
- Οὐρανός, *ὅ, coelum. Hinc ἔρανίη, Ionicè, pro ἔρανία, Urania, una ex Musis, ἔρανέθιν, è caelo, caelitus, ἔρανιώνων, coelicolarum, genit. plur. ab ἔρανίαν, ὠν, ὅ*. s. 45, 78, 939.
- Οὐρεῖν, *meiere, præf. infinit. pro imperativo, more Hebræorum. Vide in ἔρήσης*. s. 758.
- Οὐρεῖ, *pro ἔρεῖ, montis, ἔρεα, pro ὄρεα, Poëticè, montes, dat. pl. ἔρεσι, ab ὄρες, εος, τὸ, mons*. s. 232.
- Οὐρη, *Ionicè, pro ἔρεῖ, dat. sin- gul. ab ἔρε, ἄς, ῃ, cauda*. α. 431.
- Οὐρήας, *mulos, acc. pl. ab ἔράς, Ionicè, pro ὄράς, εἰ, & Ion. ἡ, ὅ, mulus, ab ὄρες, εἰ, τὸ, mons, quòd hujus jumentì magnus sit usus circa montana opera*. s. 791.
- Οὐρήσης, *meias, 2. sing. 1. 1. aet. subj. ab ἔρίω meio, f. ἡσω. Th. ἔρεν, ῃ, urina*. s. 729.
- Ὀρεῖν, *seu potius, ἔρειν, nomen viri*. α. 186.

Οὐς, *quos*, ab ὁ, ἡ, ὅ. At ὅς, *suos*,
ab ὅς, ἡ, ὅ. §. 45.

Οὐκίμῃ, Ionic. pro ὑπείμαι, præf.
inf. ab ὑπῆμι, seu ὑπείω, vul-
nero. hinc part. ὑπείμῃ, vul-
neratus. nisi veli: in præf. pass.
per syncopen dici, pro ὑπείμῃ-
, ab ὑπείζω, f. ἄσω. idem
quod ὑπείω, ὦ, f. ἦσω. α. 335.
363.

Οὐκίς, pro ὑπείς, *vulneravit*. ab
ὑπείω. α. 461.

Οὐπ, *neque*, & ὕτ, pro ὕπ, ut
& ὕτ. α. 217. s. 130. 784.

Οὐτ, *cujusque*, genit. ab ὅς, qui.
s. 534.

Οὐπς, ὅ, & ἡ, nullus, non aliquis,
h. e. *nullus*. s. 15. ὕπ, *nus-*
quam. s. 105.

Οὐπς, αὐτῇ, τῷ, ex ὁ αὐτός, *hic*.
s. 293.

Οὐπς, sequente vocali, *sic*, ὕπ,
sequente consona. s. 424.

Οὐφίμῃ, *auget*, 3. præf. ind. ver-
bi ὀφείλω, *adaugeo*. in præf.
imperat. ὀφείμῃ, *fove*. s. 14.
213.

Οὐφίμῃς, ὦ, ὅ, *oculus*, ὀφθαλ-
μῶν, dat. pl. Ion. Th. ὀφθαλ-
μῶν, *video*. s. 167. §. 451.

Οὐφίμῃ, *serpentis*, genit. ab ὀφίς,
ἰφί, ὅ, acc. ὀφί. α. 161.

Οὐφίμῃ, adverb. Poëticè, pro ἴνα,
ut. s. 260. ὀφίμῃ, *ut dicam*.
s. 341.

Οὐφίμῃ, dat. pl. ab ὀφίμῃς, ἰφί, ἡ,
supercilium. §. 827.

Οὐχίμῃς, a. 1. part. aët. *con-*
tristatus, ab ὀχίμῃ, ὦ, *gravatè*
fero.

Οὐψίμῃς, α, ὅ, *qui serò arat*,
ex ὀψίμῃ, *aro*, & ὀψί, *serò*,
adverb. s. 490.

Π.

Παγίμῃς, genit. pro παγίμῃς
σαίμῃ, Doricè, à παγίμῃς,
α, ὅ, *Pegasus*, alatus Per-
fei equus. Them. παγίμῃς, ὦ, ὅ
fons. α. 70.

Παγίμῃς, omnino malus, ut
παγίμῃς ἡμέρῃ, *infaustissimus*
dies, ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν,
omnis, e. & κακός, α, ὅ, ma-
lus. s. 813.

Παγίμῃς, α, ὅ, collis ubi multi
lapides sunt quasi compacti,
& in unam coaluerunt cau-
tem. Thema, παγίμῃς, vel παγί-
μῃς, *compingo*, f. ξω. α.
439.

Παγίμῃς, prorsus aurea, quasi
dicas, πᾶντις χρύσεια, à χρυσός,
α, ὅ, *aurum*. §. 335.

Παγίμῃς, *passus*, in f. g. παγίμῃς,
a. 2. part. aët. à πάχω, pa-
tior, f. πείσσω, a. 2. ἵπαχον,
præf. med. πείσσω. s. 218. §.
276.

Παίς, puer, & Ionica diarefi.
παίς, παῖδες, in accus. παῖδῃ,
pro παῖδα, in dat. pl. & Ion.
παῖσι, παῖδισι. s. 399. 130. 50.
378.

Παίζοντες, ludentes, præf. part.
à παίζω, F. παίζω, & σω, lu-
do. α. 277.

Παιπαλοῖσσι, dat. plur. Ionicus,
asperis, à παιπαλόος, ισσῃ, εν,
asper, præruptus. Thema,
παίπαλα, πῇ, loca prærupta.
§. 860.

Παλαίμῃς, luctatur, à πάλῃ, πῇ, ἡ,
lucta, hinc παλαίμῃς, *iuctor*. s.
413.

Παλαίμῃς, manibus. dat. plur.
à παλαίμῃς, παλαίμῃς, παλαίμῃς,
dat.

- dat. plur. Ionic. pro παλάμαις.
α. 320.
- Πάλιν, adverb. *iterum*, rursus. α.
673.
- Παλιμάχρις, revocabilis, ex πάλιν, & ἀγείρομαι, colligor.
Th. ἀγείρω, f. ρῶ, cōgrego.
α. 93.
- Παλιώξις, pro παλιδιώξις, q. d. post insecutio. Thema διώκω, persequor, inspector, f. ξω, p. ωχα.
α. 154.
- Παλαῖς, αἶδς, ἡ, Pallas, Sapien-
tiae dea, quæ & Minerva dici-
tur. α. 76.
- Πάλλαντι, dat. à πάλλας, nomen
virgi. πάλλαντα, acc. ῥ. 376.
- Πάλλω, jactabat, imperf. pro ἱππα-
λιν, à πάλλω, vibro, agito, f.
αλῶ. α. 321.
- Πάμπαν, adverb. *prorsus*, q. d.
πάντως πάντως. α. 275.
- Παμφαίνων, præf. part. à παμφαί-
νω, totius appareo. μ est ante φ,
quæ literæ sunt cognatæ, &
ut ita dicam, consanguineæ,
ex πᾶς, πᾶσι, πᾶν, omnis,
& φαίνω, appareo, f. αῶ, p.
πίφαγη, α. 1. ἴφηναι, α. 2. ἴφα-
νον. α. 567.
- Παναιόλ, omnino varius. ex
πᾶς, & αἰόλ, α, ὅ, varius.
α. 139.
- Παναπήμων, prorsus innoxia, ex
ἀπήμων, ον, ὅ κ' ἡ, illæsus.
Th. πήμα, αἰ, τὸ, damnum.
α. 811.
- Πανάρετος, longè præstantissimus,
ex πᾶν, & ἄρετος, præstantis-
simus. Th. ἄρης, εος, ὅ, Mars.
α. 293.
- Πανδιονίς, Fabula de filia Pandio-
nis. α. 568.
- Πανδιώρ, nomen mul. videtur
epitheton telluris, quæ omnis
generis fruges profert. ex πᾶν
& δῶρ. α. 81.
- Πανήλικας, dat. pl. Ionic. omni-
bus ad unum Græcis, à πανέλ-
λικας, ex πᾶν, & ἑλλω, ον, ὅ,
Hellen, Græcus. α. 528.
- Πανίφθς, genit. à πάνιφθος, omni
ex parte coctus. Thema, ἔψω,
coquo, elixo, f. ἱψήσω. α. 208.
- Πανήμερος, toto die. ex πᾶν, &
ἡμερ, seu ἡμέρας, dies. α.
396.
- Πανύχης, tota nocte, eleganti-
a poetica, ubi nomen ponitur
pro adv. Them. νύξ, νυκτὶς, ἡ,
nox. α. 46.
- Πανότη, nomen mul. q. d. pro
omnibus loquens. ῥ. 250.
- Πάντοθεν, undiqueaque, adverb.
à πᾶς, πᾶσι, πᾶν, omnis. α.
625.
- Πανθίλλω, acc. f. g. πανθίλιν, gen.
pl. à πανθί, α, ὅ, omnige-
nus, varius. Th. πᾶς, omnis.
ῥ. 830. α. 621.
- Παντός, παντί, πάντως, &c. Vi-
de in πῶσι.
- Παπρωίνων, præf. part. à παπρωίνω
circumspicio. α. 444.
- Παρεῖ, cum Genit. à, ab. α. 51.
παρ', pro παρὰ. α. 27. Cum
dat. apud. α. 130. Cum accus.
trans, præter, &c. α. 169.
πῦρος, pro πύρεσι, urgent. α.
454.
- Παργύρεται, 3. perf. præf. adest.
Thema, γίνομαι, seu γέννομαι,
sum, f. 2. πᾶσι. γήυσταται, p.
γήυσταται, α. 2. m. ἐγγύομαι. ῥ.
432.
- Παρηγίεμα, importuna, à παρη-
γίεμα, seu παρηγίεμας, in-
tempestivus. Th. καιρός, ὅ, ὅ,
occafio, tempus. α. 329.
- Παρημέσσηται, prætereas, 3. præf.
subj.

subj. à *παρμυρίω*, prætereo.
Th. *ἀρμύω*, f. *ψω*, commuto.
s. 409.

Παραδοσία, *delictum*, *transgressio*,
idem quod *παράδοσις*, ex *πα-*
ρῶ, & *βάω*, eo, incedo. s.
228.

Παραφάρμα, appellantes, me-
tri gratiâ, inserto, *ι*, vel per
epenthesein Poët. est aor. 1.
part. med. à *παράφωμι*, hortor.
Them. *φῆμι*, seu *φάω*, dico.
9. 90.

Παρακρίτη, dativ. à *παρακρίτης*,
s., ὁ, *paritus*, *παράκριπς*, ἡ,
parita, *μχον*, *συν αἰδοίη πα-*
ράκριπ, ex *παρῶ*, juxta, & *κρί-*
τη, ης, ἡ, cubile, lectus. θ. 328.
928.

Παραφανέρω, Ionicè pro *παρ-*
φάνειν, *revelare*, præf. inf. pro
imperat. Them. *φάτω*, f. *νῶ*.
s. 734.

Παραχέω, est a. 2. act. infin. à
παρίχω, efficio, præsto, *παρεῖ-*
χον, 3. pl. imperf. act. Them.
ἔχω, habeo, f. *ἔω*, & *χέω*,
p. *ἔχημι*, a. 2. *ἔχον*. s. 712.
α. 84.

Παρεῶν, gen. pl. à *παρεῖα*, ἄς, ἡ,
gena, maxilla. α. 267.

Παρεκβάλλουσιν, *exorbisants*. 3. plur.
ind. præf. ex *παρῶ*, ex, &
βάω, eo, f. *βήσομαι*, p. *βίβη-*
κη, a. 2. *ἔβλω*. s. 226.

Παρελαύνω, *aveho*, prætervehor.
Th. *ἐλαύνω*, agito, f. *ἐλάσω*,
p. *κη*. α. 353.

Παρελέξατο, *concupivit*, cum dat.
a. 1. m. ind. à *λέξωμαι*, *cuho*,
f. *λέξομαι*. 9. 278.

Παρελθεῖν, *pervenire*. a. 2. inf. Th.
ἔρχομαι, venio, f. *ἐλθῶμαι*,
a. 2. *ἤλυθον* & *ἤλθον*, p. m. *ἤλυθα*.
α. 216.

Παρίξ, *extra*, dicitur & *παρὰ*.
Them. *ἐκ* vel *ἔξ*, ex, è. α.
352.

Παρόντες, *presentis*, Ionicè pro
παρόντες, genit. præf. part. à
παρῶ & *εἰμι*, sum. s. 366.

Παριστάμεν, *adesse*, *adflare*. Ioni-
cè pro *παριστάναι*, præf. act. in-
fin. à *παρίστημι* pro *παρέστημι*.
Non solum *ἵστημι*, sed etiam
ἵστημι usitatum est, f. *στήσω*, a. 2.
ἔστη. θ. 439.

Πάρεσιν, à *παίρειναι*, *adsum*. Th.
εἰμι, sum. 9. 420.

Παρίχθιν, apposit. 3. pers. præf.
imperf. à *παρεχάθω*, idem quod
παρίχω, *præbeo*. Th. *ἔχω*, ha-
beo. 9. 639.

Παρίτταν, deflexerunt, a. 2. act.
à *παρετρέπω*, diverto, deflecto.
f. *ψω*, p. *φα*, a. 2. *ἵτρεπον*, p.
m. *τίτρεπον*. 9. 103.

Παρθένω, s., ἡ, *virgo*, hinc *παρ-*
θύνω, & *παρθενικός*, ἡ, ὀν,
virgineus, *virginalis*. s. 256.
9. 344. s. 63.

Παρεκλίνουσιν, deflectunt, pro *πα-*
ρεκλίνουσι, 3. pers. pl. ind. præf.
à *κλίνω*, f. *νῶ*, reclino, p. *κείλε-*
ται. s. 262.

Παρήγετο, genit. Ion. à *παίρηγετο*,
s., ὁ, nomen montis in Del-
phis. 9. 499.

Πάρεθιν, seu *παίρεθιν*, idem quod
παίρεθς, ante. 9. 531.

Πάρος, *ante*. Adverbium vel tem-
poris vel loci. α. 119.

Πᾶσι, f. g. à *πᾶς*, *omnis*, *παντός*,
in accus. *πάντες*, *πάντων*, *πάν-*
gen. plur. *πᾶσιν*, Ionicè pro
παισῶν, dat. pl. *πᾶσι*, & *πῶσιν*,
& Ion. *πάντασι*. *πάντα*, pro *πάντα*, *πάν-*
τη, adverb. *passim*. s. 125. 76.
511. 9. 828. 372.

Πασίδη, nomen mul. 9. 247.

Πασίδης, nomen mul. quia ad omnes currit. 9. 352.

Πάχι, patitur. à πάχω, F. πύσσω, præt. med. πίπειν, aor. 2. ἵπαρον. s. 211.

Πατήρ, pater, genit. πατέρης, πατρὸς, dat. πατρί, acc. πατέρα, tantum. vocat. ὁ πατήρ. hinc πατρὶς, ἰδὸς, ἡ, patria. s. 1. s. 5. 9. 259. θ. 73.

Πατρὸς ἀδελφὸς, patruos, ex πατὴρ, pater, & ἀδελφὸς, frater. Th. κῆρ, frater, & γένεσθαι, nascor. 9. 502.

Πατρῴος, s, ὁ καὶ ἡ, paternus. Th. πατήρ, pater. s. 376.

Παῦς, desiste, præt. imperat. act. παύθη, 3. sing. a. 1. pass. f. παύσω, p. πίπαισθαι, a. 2. ἵπαιον. s. 449. 9. 533.

Παῦρος, exiguum. παῦρον δὲ ἐπὶ χρόνον, ad exiguum tempus. à παυρὸς, s, ὁ, Poëtic. paucus. Hinc παῦρος, neut. pl. adverb. τὰρδ. hinc & παυροδιδόν, pauxillum. Th. παύω, f. παύσω, cefso. s. 133. 326. θ. 780.

Παχίς, densas, acc. pl. à παχὺς, εἶα, ὁ, densus, crassus, in genit. παχέος, in accus. παχύν. s. 509. 497.

Πέδιλον, s, τὸ, calceus, talare, 9. 12.

Πέδιον, s, τὸ, campus. πεδίοιο, genit. Ion. πεδίον, adverb. ex fundo. Th. πῆδον, s, τὸ, solum. s. 378. 342. θ. 680.

Πείθω pro ἵπαις, persuasit, imperf. à πείθω, persuadeo, πειθὼ, Suda. Dea eloquentiæ præses. Th. πείθω, f. πείσσω, a. 2. m. ἵπαις, præt. med. πίπειν. s. 450. s. 73.

Πείκειν, tondere, præt. inf. à πείκω,

vel πίκω, pecto, f. ξω, a. 1. pass. ἐπύκνω. s. 773.

Πείρω, pro πείρω, termini. dat. pl. πείρωσι. à πείρος, εἶδος, τὸ, finis. s. 168.

Περὶβόλαι, periculum fecisse, a. 1. inf. pass. à πείρω, ὦ, conor, nitor, f. αἶσω, vel ὦσω, p. πείρωμαι. Th. πύρω, ac, ἡ, conatus. s. 359.

Περὶδον, nomen viri, ardelio. s. 179.

Πέλως, s, τὸ, profunditas maris, pelagus, πέλας τὸ ἀκτῆς κατ' ἀντίφραστον, vel quia πέλας ἀγλ. 9. 131.

Πελάσας, accedens, a. 1. part. à πελάζω, f. σω, appropinquo. Them. πέλας, adverb. προπρὸς. s. 372.

Πελαμίζω pro πελαμίζω, imperf. pass. contrahitur, quassatus fuit, πελαμίζεται, concutitur, 3. præt. ind. pass. à πελαμίζω, f. ξω, moveo, quasso. 9. 842. 458.

Πέλ, 3. perf. ind. à πέλω, sum, πέλων pro ἵπαις, 3. imperf. act. πέλωμαι, idem quod πέλω. s. 164. s. 808.

Πέλως, s, ὁ, nomen viri. θ. 996.

Πελώρη γαῖα, terra vasta, πέλως, s, ὁ, ingens, πέλωρος, idem quod πέλωρος, à πέλωρ, ὠρ, τὸ, monstrum. θ. 159. 295.

Πέμπω, pro ἵπαις, misit, imperf. πέμπω, pro ἵπαις, a. 1. ind. act. à πέμπω, f. ψω, mitto. s. 84.

Πέμπη, quinta, dativ. cas. πέμπῃς, acc. plur. πέμπῃσι, dat. pl. à πέμπη, s, ὁ, quintus. Them. πύπη, quinque. s. 803. 802.

Πέπη,

Πίνω, præt. inf. à πίνομαι, ago, efficio. unde est ἡ πινία, ramporias, Ionicè, πινίη. s. 497. 773.

Πένθος, s. πέν, τὸ, luctus, moeror. περιδὴ μέγα πένθος ἔχοντες, praesente altum corde dolorem. §. 98.

Πέντε, quinque. s. 613.

Πεντήκοντα, quinquaginta. s. 662.

Πεντηκονταχάρων, ex πηντήκοντα, quinquaginta, & χάρων, s. τὸ, caput. §. 312.

Πεντέζοιο, genit. Ion. à πέντεζο, s. ἡ, τανης. ex πέντε, quinque, & ὄζο, τανης. Digiti sunt veluti quinque ramusculi, & homo est quasi arbor inversa. s. 742.

Πεπαιχμένος, pollutus. perf. part. pass. à παλίσω, inquino, tædo. f. ξω. p. πεπάλωχα. a. 1. ἐπάλωχα. Th. πάλω, f. αλῶ, vibro. alii à πηλός, ὤ, ὅ, lutum. s. 733.

Πεπαρμένος, confixa, perf. part. pass. à πείρω, transadigo, f. πέρω, perf. pass. πίπαρμαι, p.m. πίπαρος. s. 205.

Πεπύρμαι, experius sum, perf. pass. Doricè pro πεπύρμαι, à πύρω, ὤ, tento, f. ὤσω & ὤσω. Them. πύρω, ας, ἡ, conatus. s. 660.

Πεπυρμένος, sapientia. perf. part. Them. πύω, flo, spiro: unde πύω, seu πύω, f. σω, præt. pass. πίπυμαι, sapiens sum. s. 731.

Πίπει, pro πίπει, præt. med. confidit. à πείω, persuadeo, f. πείσω, p. πίπει, a. 2. ἱπείω, s. 375.

Πίπων, mollis, vocativi casus, à πίπω, οἰ, ἡ, ἡ, maturus,

mitis. Them. πίπω, coquo, f. ψω, præt. pass. πίπιμαι. α. 350.

Πιπύω, volabat, 3. sing. plusq. pass. à πιπύωμαι, ὤμαι, volo. Thema πύωμαι, unde est πύω volatus, & hinc πιπύωμαι. α. 148.

Πίπτω, fatis constitutum es, 3. sing. pl. perf. pass. per syncopen pro πιπύωμαι. à πύω, determino, f. ὤσω, perf. pass. πιπύωμαι, & per syncopen πίπτωμαι. Th. πύω, αἰ, τὸ, terminus. §. 464. 475.

Πιπυρμένος, plur. perf. part. pass. hinc πιπυρμένος ὤων, prudens, callidus, à πυρίζω, denso. Thema πύω, dense. θ. 484. s. 793.

Πίπυλ, pro πίπυλ, folia. à πίπυλ, folium. à πιπύωμαι, ex-rando, vel πύω, f. ὤσω. α. 680.

Πέρω, præt. inf. Th. πέρω, ὤ, f. ὤσω & ὤσω, transeo. s. 738.

Πε in fine quamvis. §. 739.

Πέρω, ultra, Ionicè pro πέρω, idem quod πέρω, ultra. θ. 215.

Περί-ἴδω, induit, imperf. à περι-δύω, induo. Th. δύω & δύω, f. δύω, a. 2. ἱδύω, α. 124.

Περί-ἴηκε. Vide in ἱδύω. α. 123.

Περγλώχης, cuspidulosa folia, per syncopen pro περιγλώχης. Th. γλώχης, vel γλώχης, ὤ, ἡ, cusps, acies. α. 398.

Περί, cum Genitivo pra, circa. περί χροῖ. περί πάντων, super omnes. Cum Dativo, circa, περί τόμα. §. 3. α. 129. 279. 247. s. 819.

Πίει, valde. s. 54.

Πει-ῖπ, excellit. 9. 656.

Πειεῖ τ' ἀμφίπ, circumquaque. 9. 848.

Πει, particula est, quæ annecti aliis orationis partibus solet, & plerumque significat, *quamquam*, *quampvis*. Sæpè etiam vacat. s. 20. 155. 208.

Πειάχε, insonuit, a. 2. act. à πειάχην, Doricè πειαχίω, ᾧ, circumsono, f. ἦσιν. Th. ἦχῳ, s, ὅ, sanus. 6. 678.

Πειόσασθ, circum induito, a. 1. med. infin. à πείννυμαι. Thema, ἴω, induo, pro quo ἴνυμι, f. ἴσιν, p. ἴμαί, a. 1. m: ἰοτάμεν. s. 539.

Πειρηθίαι, acc. sing. f. gen. à πειρηθίης, perpulcher. πει enim auget significationem. Th. κηλός, λή, λόν, pulcher. 9. 10.

Περίκεται, circumdatus. 3. pers. præf. à κείωαι, jaceo, f. κείσονται. 9. 733.

Πεικλυτὸν, celebrem, acc. à πεικλυτῆς. Them. κλύω, audio. s. 60.

Πειριμίνται, circumquaque furit. 3. pers. præf. ind. πει intendit significationem, à μινύομαι, furo, f. μαινῶμαι. s. 99.

Πειριμαρνάμεθ', propugnativus. pro πειριμαρνάμεθα, 1. pl. præf. indic. verbi μαρναμαι, pugno. 9. 647.

Πειριμήδης, nomen viri. s. 187.

Πειριμήκης, prælongæ, pl. num. à πειριμήκης, ἰῶ, ὅ, ἦ. Th. μήκος, ἰῶ, πῆ, longitudo, πει in compositione auget significationem. s. 133.

Πειριαιζέωσι, circumhabitant. 3. plur. præf. subj. à πειριαιζέω,

circumhabito. Th. ναίω, habito. 9. 370.

Πειριπορόμεν, circumvoluto, pro περιπορόμεν. Th. πύλω, moueo, sum. s. 386.

Περίρρυντες, s, ὅ, circumfluus. Th. ῥύω, pro ῥέω, fluo. 6. 193.

Πειροσά, eximia, pl. num. à πειρωσός, ᾧ, ὅ, excellens. à πει, præpositio, variam habens constructionem & significationem. 9. 399.

Πειριναίχζι, circumquaque intemiscebat, 3. persona imperf. à πειριναίχζω, idem quod πειρίνω, circum circa gemo. Them. σπός, ᾧ, ὅ, angustus. s. 344.

Πειριμνίμω, incidito, Ionicè, præsentis act. infin. pro πειρίμνω, à πειρίμνω pro πειρίμνω, circumcido. Thema πίμνω, secro, f. πίμῳ, p. τίμνηται, aor. 2. ἔπμην, præf. med. τίμμαι. s. 570.

Περίφρον, prudentis, genitiv. à πείφρων, σης. Th. φρίω, mens, s. 297.

Περμησός, ᾧ, & Ion. οῖο, ὅ, fluvius Boeotiz ex Helicone, Phœbo & Musis sacer. 9. 5.

Περσός, ἰῶ, ὅ, nomen viri.

Περσφόρη & περσφόρεια, αἱ, ἦ, Proserpina, filia Jovis & Cereris. Th. φίνω, occido. 6. 768. 913.

Περσηῖς, ἰδός, ἦ, nomen mul. 9. 356. 957.

Πέρσης, nomen viri. Frater Hesiodi etiam ita appellatus fuit. ὦ Πέρση, vocativi casus. s. 27. 213.

Πίσεν, cecidit, pro ἵπεν, 3. sing. a. 2. act. à πίπλω, cado, f. πίσῳμαι, p. πίπλωται, a. 2. act. ἵπεν,

ἴππων, inde in part. πίων, ἴππῳ, ὄν. α. 365. 375.

Πέπλ', folia, à πίπλον, folium, in dat. plur. πείλοισι, à πίπινυμι, seu πίπιν, exundo, f. αἶσα, præt. pass. πίπινμαι. α. 680.

Πιπτεσσι, volucris, dat. pl. pro πίπτεσσι, per epenthese Poëticam, à πιπινόν, ὤ, τὸ, volatile, avis, & Poëticè πίπτεσθαι, à πίπτεσθαι, volare, in imperf. ἐπιπίνω, & in 3. plurali, ἐπιπίνουσι. α. 278. α. 308.

Πέπλος, Ionic. pro πέπλος. Vide πίπλ'. α. 289.

Πέτρα, Ion. pro πέτρα, petra, rupes, cautes. Differunt, πέτρα, & πέτρῳ, quod πέτρα, sit grande saxum, rupes. πέτρῳ verò, lapis manu tractabilis, πέτρῳσι, dat. plur. Ion. θ. 728. πέτρας. θ. 7. Hinc πετράϊα, saxatilis. α. 589. & πετρίον, saxosum, à mascul. πετρίων, ἰσθῶ, ὅ. α. 533.

Πάσχω, imperf. à πάσχωμαι, idem quod πυνθάνομαι, interrogo, sciscitor, f. πύσσωμαι, præt. pass. πίπυσμαι, aor. 2. med. ἐπυνθόμην.

Πύκη, abietes, à πύκη, ἡ, ὅ, abies. α. 376.

Πάκιδας, acc. à πακείδης, α, ὅ, nomen gentile. α. 187.

Πεφροδίστω, commemorant. 3. dual. α. 2. act. pro ἐφροδίστω, π, initialis litera praeponitur à Poëtis, prout in praeterito fieri solet. Th. φράζω, dico, memoro, F. φράσω, α. 2. act. ἔφροδον, α, α. & Poëticè, πέφροδον, α, α. πεφροδίδμ, Ion. pro φροδίδω, α. 2. act. infinit. p. m. πίφροδα. θ. 475. α. 766.

Πεφροδὼ, ὅ, ὅ, nomen mul. à πίφροδα. Them. φράζω, dico. θ. 273.

Πεφύασσι, nati, seu producti sunt. 3. plur. perf. act. Poëticè pro πύφυσσι, à φύω, f. ὕω, gigno, p. πύφυσθαι, α. 2. ἔφυσον, & ἔφυν. θ. 718.

Πεφυλαγμένῳ, observans, perf. part. πύφουλαξο, esto cautus, α. sing. præt. pass. imperativi modi, à φυλάσσω, f. ξω, custodio, p. χα. α. 704. 795.

Πηγάδας, accus. pl. à πηγάς, αἶδης, ὅ, glacies. Them. πηγνύω, seu πήγνυμι, f. ξω, compingo. α. 505.

Πήγασος, α, ὅ, Pegasus, alatus Persei equus, ita dictus quod circum Oceani fontes natus esset. Th. πηγῇ, ἡ, ὅ, fons. θ. 281.

Πηγάς, plur. à πηγῇ, ἡ, ὅ, fons. πηγῇ τὸ πήγνυσθαι, quia circa fontes domicilia struxerunt, unde Latinè pagi, acceperunt nomen. Etymol. quasi πηδῇ, à πηδαίω, falso, quod scaturiat ex terræ visceribus, πηγάς, acc. pl. θ. 809.

Πηδαλίον, α, τὸ, remus, gubernaculum. Th. πῆδος, α, ὅ, ligni species. α. 45.

Πακτὸν, compactum, à πηκτός, ὤ, ὅ, compactus. Them. πηγνύω, vel πήσσω, f. ξω, compingo. α. 433.

Πηλεῖ, dat. sing. à πηλεὺς, ἰσθῶ, ὅ, Peleus, nomen viri. θ. 1006.

Πῆμα, αἰσθῶ, τὸ, dampnum, noxa. α. 56.

Πλευστός, nomen viri. θ. 343.

Πήξας, infigans, part. α. 1. act. à πήττω, πήσσω, pro quo etiam dicitur πηγνύω, & πήγνυμι, rap-

- go, compingo, f. πῆζω, a. 1. ἱπῆζα. s. 430.
 Πῆξαζ, fabricato, a. 1. med. infin. à Th. πῆσσω, vel πῆπλω, vel πῆγνυμι, compingo, f. ζω, a. 1. m. ἱπῆξάμεναι. s. 455.
 Πῆσι, Ionicè pro πῆσι, cognati, affines, à πῆς, ῥ, ὅ. Th. πῆσιν, ῥ, vel potius πῆσμεναι, possideo, præf. pass. πῆσμεναι. s. 345.
 Πῆσιν, bibere, pro πῆσιν, (a. 2. act. infin.) dialysi Ionica, à πῆσιν, bibo, f. πῆσσω, p. πῆσσω, a. 2. ἱπῆσιν, a. 2. imperat. πῆσιν. s. 252.
 Πῆσσι, premas, præf. opt. Th. πῆσσω, f. ῥσιν, premo. s. 497.
 Πῆσιν, κ, ῥ, nomen regionis in finibus Macedoniæ, quæ ob summam amoenitatem credita fuit Musarum sedes. Hinc est πῆσιν, Adverb. è loco, ad formam, Θῆσιν, κλισίῃσιν, ex tentorio, ἱλιάδ. λ. 603. à κλισίῃ, Ionicè pro κλισίῃ. πῆσιν, Pictides, pl. num. à πῆσι, ῥ, ὅ. s. 1. s. 206. s. 53.
 Πῆσσι, fœtus, a. 1. part. act. à πῆσιν. Them. πῆσιν, persuadeo, f. πῆσιν, p. πῆσιν, a. 2. ἱπῆσιν. s. 359.
 Πῆσιν, pueri, 3. sing. a. 2. med. subj. Th. πῆσιν, F. πῆσιν, a. 2. ἱπῆσιν, p. m. πῆσιν. s. 295.
 Πῆσιν, vasis, genit. à πῆσιν, ῥ, ὅ. dolium, πῆσιν, Poëtice pro πῆσιν. s. 98.
 Πῆσιν, dejicit, 3. præf. ind. à πῆσιν, idem quod πῆσιν, appropinquo, πῆσιν, imperf. pro ἱπῆσιν, à πῆσιν, ab act. πῆσιν, quod est à πῆσιν, appropinquo. Them. πῆσιν, propè. s. 510. s. 703.
 Πῆσιν, πῆσιν, à πῆσιν, ῥ, ὅ, pῆσιν. s. 542.
 Πῆσιν, replentes, præf. part. f. gen. pl. num. pro πῆσιν, Æolicè, à πῆσιν, κ, ῥ, idem quod πῆσιν, impleo, hinc in pass. πῆσιν, σιν, τιν, expletur. Th. πῆσιν, ῥ, ὅ, plenus. s. 880: s. 201. s. 429.
 Πῆσιν, Ionicè pro Dorico πῆσιν, abjecto σιν, & retento accentu in loco suo, pro πῆσιν, bibere, præf. inf. à πῆσιν, f. πῆσιν, p. πῆσιν, a. 2. ἱπῆσιν. s. 591.
 Πῆσιν, genit. Th. πῆσιν, σιν, ὅ, ῥ, pῆσιν. s. 538. Hinc in comp. πῆσιν, superl. πῆσιν. s. 585.
 Πῆσιν, incidentes, plur. num. f. g. præf. part. à πῆσιν, cado, f. πῆσιν, p. πῆσιν, a. 2. ἱπῆσιν. subj. πῆσιν, in præf. s. 620. s. 873.
 Πῆσιν, nom. plur. à πῆσιν, σιν, ῥ, fides. Th. πῆσιν, f. σιν, persuadeo. s. 372.
 Πῆσιν, fœtus. Th. πῆσιν, f. σιν. p. κ. persuadeo, a. 2. ἱπῆσιν, p. m. πῆσιν. s. 506.
 Πῆσιν, Ionicè pro πῆσιν, loqueris, 2. pers. præf. subj. à πῆσιν, pro φῆσιν, jactito, dico, à φῆσιν, dico, & hoc à φῆσιν, dico. s. 655.
 Πῆσιν, finxit, a. 1. ind. pro πῆσιν, Poëtice, & rursus πῆσιν, pro ἱπῆσιν, Poëtæ duplicant litteras, ut syllaba possit produci, & abjiciunt augmentum, ne syllaba redundet. Th. πῆσιν, fingo, f. σιν, p. πῆσιν, a. 1. pass. ἱπῆσιν. hinc πῆσιν, ῥ, σιν, fictus, a. m. s. 512. s. 70.
 Πῆσιν,

Πλατῆ, lata pro πλατία, pl. num. g. n. à πλατὺς, εἶς, ὅ, *latus*. §. 445.

Πλεῖν, Ionicè pro πλεία, hoc pro πλεία, plena: à mascul. πλείον, *plenus*, Poëticè πλεῖον. Atticè, πλείως. s. 102.

Πλείη, plurima, & πλείων, *plurimum*, superl. à πῶλος, *multus*. Vide in πλείον. s. 720.

Πλείων, maior, & pro πλείων, Poëtæ πλείων: unde est πλείονες, & dat. plur. Poëticus πλείονας, & pro πλείονα, *plura*, Poëticè πλείονες, nec non per syncopen & crasin, πλείω. s. 670. 379. 380.

Πλειών, ὦν, ὅ, *annus*, sic dictus quod eo compleantur tempora. Thema, πῶλος, *multus*. s. 617.

Πλεκῖσιν, *plicatis*, dat. plur. Ion. à πλεκτός, s, ὅ, *plexus*. Them. πλέκω, *necto*, F. ξω, *præter. act.* πλέκω, a. 2. ἱπλάσσω, p. m. πλέκω. s. 63.

Πλείον, *plus*, dicitur & πλείων, n. g. Neutra, ut hic, sæpè adverbialiscunt, à πλείων, & πλείων, οἶον, ὅτι, *amplior*. in superl. πλείον, plurimus. Th. πῶλος, *multus*, a, um. s. 40.

Πλάγος, acc. pl. à πλάγος, αἶς, ἡ, *latus, costa*. s. 430.

Πλείω, pleno, in dat. à πλείον, *plenus*. s. 792. & πλείω, *plura*. Vide in πλείων.

Πληγόν, *percuſsi*, genit. part. a. 2. pass. pro πλεγόντος, πλεγόντος, ejusdem temporis & modi t. g. à πλέσσω, vel πλέττω, *percutio*, f. ξω, a. 2. ἱπλάσσω, & ἱπλάσσω, p. m. πείπλω. §. 861. Hinc πλεγή, ἡς, ἡ, *plaga* Do-

ricè, πλεγῶν, πλεγόντων, dat. pl. Ion. §. 857.

Πλήθω, *impleantur*, præf. subj. à πλήθω, *impleo*, f. ἔγω, sed quum de mari aut fluviiis dicitur, *inundo*. Th. πλείον, s, ὅ, *plenus*. s. 308. 461.

Πλειάδης, Poëticè pro πλειάδης, *vergilie*, *sidus in dorso tauri*, à πλειάς, *άδης*, & hoc à πλειώνες, quod ibi sint stellæ complures. Them. πῶλος, *multus*. s. 615.

Πλήμων, nom. pl. f. g. à πλήμων, *rotæ modiolus*. Sunt fistulæ, quæ axi inferuntur. Eustath. παρέχεται πλήμων ἥτοι πλημῶν ὑπὸ τῶν ἄξων. Th. πλείον, s, ὅ, *plenus*. s. 309.

Πλώ, cum Genit. *præter*, adverb. s. 74.

Πλεξούρη, nomen mulieris, *quæ multiloquio aërem verberat*. §. 353.

Πλέξω, *percuſsi*, a. 1. ind. Th. πλέσσω, *percutio*, f. ξω, p. m. πείπλω. s. 855.

Πλέξωποι, nom. pl. à πλέξωποις, *agitator equorum*, ex πλέσσω, f. ξω, *percutio*, & ἵππος, s, ὅ, *equus*. s. 24.

Πλήτω, *implebatur*, 3. sing. plusq. perf. pass. Poëticè, pro ἱππλήτω, à πλήθω. Sic & πλώτω, in plurali. Verum malim derivari ab imperf. verbi πλέω, à πλέθω. Th. πλείον, *plenus*. s. 146. §. 688.

Πλό, & contractè, πλῆς, *navigatio*, à πλείω, f. πλώω, *navigo*. s. 665.

Πλέσσω, *dives*, à πλέτω, s, ὅ, *divitia*. s. 22.

Πλεπύω, Doricè, pro πλεπύω, *præf. part. acc.* à πλεπύω, *diteſco*.

- ditesco*. Th. πλεῖς, α, ο, divi-
tiaz. s. 313.
- Πλεπῶ, ὅ, ἡ, nomen mul. q. d.
opulenta. s. 355.
- Πλεῖς, α, ο, q. ex πλὺν, & ἴς,
divitia, ex multis annis collecta.
at ἄφην, ἄφιος, ιος, τὸ, divi-
tia (αἰφ' ἑνὸς ἔτη) ex uno anno su-
perstites. s. 377.
- Πλεῖζεναι, *navigabat*, 3. perf.
sing. imperf. act. Poëticè, à
πλεῖζω. Th. πλῆω, f. πλεῖω,
navigo. s. 634.
- Πνέοντες, *anhelantes*, præf. part.
Poët. pro πνέοντες, πνέουσιν,
acc. f. g. præf. part. πνέον-
τες, part. a. 1. act. Thema,
πνέω, f. πνέω, flo. α. 24. s.
506.
- Πνοῖς, *flatus*, acc. pl. à πνοή,
quod est à πνέω, flo, *spiro*, F.
πνέω, in præf. med. πνέ-
ουα, unde est πνοή, ἡς, ἡ,
flatus. Poët. πνοή, πνοῖς, dat.
pl. Ionicè, pro πνοαῖς. s. 253.
268.
- Πόδι, accus. sing. à πῦς, *pes*, in
dat. duali, ποδῶν, & Poët. πο-
δῶν. α. 158. s. 497. ποδῶν,
gen. pl. s. 70.
- Ποδύκης, acc. sing. q. ὠκύς τῆς
ποσὶ, *pedibus celer*, à ποδῶκης,
α, ο, ἡ, pedibus celer. à
πῦς, ποδὺς, *pes*, & ὠκύς, *celer*.
s. 320.
- Πόθος, α, desiderium. α. 41.
- Ποιεῖ, *facit*, 3. præf. à ποίω, ὦ,
facio, ποίησι, & ποίησ', a. 1.
pro ἰποίησι. s. 102.
- Ποιή, Ionicè, pro πῶα, ας, ἡ,
herba. hinc ποιήσας, *herbosa*.
s. 194. α. 381.
- Ποικιλόεστος, *versutus*, qui
animo suo agitat varia con-
silia, à ποικίλῳ, α, ο, *varius*,
- & βουλῇ, ἡς, ἡ, *consilium*. s.
521.
- Ποικιλόεστος, *canoram, varian-
tem vocem*, à διερῇ, ἡς, ἡ, seu
διερῇ, *collum*, & per metonym.
causæ vox, & ποικίλῳ, ο, *va-
rius*. s. 203.
- Ποικίλῳ, α, ο, *varius*. s. 300.
- Ποιμνίσθ', *pascentem*, acc. sing.
præf. part. verbi ποιμνίσθαι, f.
αὐτῷ, *pasco*, aor. 1. ἐποιμνισα.
Th. ποιμνίσθ', ο, *pastor*.
s. 23.
- Ποιμήν, dat. sing. à ποιμνίσθ', ἑνῷ,
ο, *pastor*. Hinc ποιμνίη, ἡς, ἡ,
grex ovium. s. 100, 446. s.
787. hinc & ποιμνίσθ', ο, ad
ovium gregem pertinens.
- Ποιῖν, ἡς, ἡ, *præna*. s. 755.
- Πολεμῖς, Ionica dialysi, pro πολέ-
μοις, *bellicus*. Thema, πό-
λεμος, α, ο, *bellum*. α. 238.
- Πολέας, *multos*, acc. pl. Poëticè,
pro πολλὰς, (differt à πάλιας,
urbes, solo accentu.) Th. πο-
λὺς, in genit. usitatè πολλῶν à
πολλὰς, sed Poëticè etiam πο-
λέας. s. 580.
- Πολεῖν, *verte*, præf. inf. à πολεῖν,
ᾧ. *verto*, ἑαρε πολεῖν, *verè ver-
te*. Hic in dimensione legen-
dum ἡε πολεῖν. s. 462.
- Πόλεμος, α, & Ion. πολέμοιο, acc.
πόλεμον, *bellum*. s. 14.
- Πόλις, ἡ, *urbs*, in Genit. πόλιος,
πάλιας, & Poëticè, πόλιος,
in acc. πόλιν, & πάλια. Poë-
ticè, dat. pl. παλίσσων, Ion. &
Poëticè. s. 240. α. 285. 105.
s. 121.
- Πολυκρόταφοι, *cani circa tempo-
ra*, κρόταφῳ, α, ο, *pars ca-
pitis dicta tempus*. Homo propriè
canescit. Vide κρόταφῳ. s.
181.

Πολλάκι, Poët. pro πολλάκις, sæpè. Th. πολὺς. s. 240.

Πολλή, πολὺς, & πολλός, & πολὺ, multus, a, um, dat. pl. πολλοῖσι. πολὺ, adverbialiter accipitur, pro multis, πολὺ μᾶλλον, multis magis. πολλόν, pro πολλῷ ponitur & accipitur adverbialiter. s. 19. πολλὸν αἰμώσω, multo meliora. πολλά, adverb. valde, multum. Comp. πολέων, s. 19. Superl. πολλῖσι, s. 19, plurimus, a, um. α. 92, 274. 9. 9. s. 9, 19, 128.

Πολυγηθής, genit. à πολυγηθής, multum lætitia afferens. Th. πολὺ, multum, & γηθίω, f. ἔσω, lætor, s. 614.

Πολυγύμων, multos clavos habentium, ex πολὺς, multus, & γύμων, s. 660.

Πολυδαίδαλος, multo artificio elaboratus, ex πολὺς, multus, & Δαίδαλος, s. 64.

Πολυδερκής, genit. à πολυδερκής, multos intuens, ex πολὺς, multus, & δέρκο, video. 9. 451.

Πολυδῶρη, nomen mul. 9. 354. πολυδῶρον, nomen viri. 9. 978.

Πολυήρετος, peroptabilis. Th. ἔρω, ᾧ, f. αἶσω, amo. 9. 404.

Πολυίδεω, multisciunt, idem quod πολυίστερος, à πολὺς, multus, & ἴδω, s. 616.

Πολυκλήϊδα, acc. sing. à πολυκλήϊς, multis transstris instructa, vel multa compage juncta, à κλήϊς, sedes nautica: vel à κλήϊς, pro κλείς, δῆς, ἡ, clavis. Th. κλείω, f. σῶ, claudio. s. 817.

Πολυκλῦς, in dat. à πολὺκλῦς, s. 189.

Πολύμηλοι, pecorosi, ex μῆλον, s. 189.

Πολύμηλος, s. 189. Th. μῆλος, s. 189. malus arbor. s. 308.

Πολύμνη, s. 189. Nomen Musæ, à πολὺς, multus, & ὕμνος, ὅ, hymnus, carmen, & hoc ab ὕδω, celebros, cano. 9. 78.

Πολύζην, s. 189. Th. ζῆν, s. 189. hospes, à ζῆν, s. 189, & Poët. ζῆνος, hospes. s. 715.

Πολύπλοκος, s. 189. multiplex, implicatum sphaeris, à πλῶσσω, f. ζῶ, complico. 9. 113.

Πολύς. Vide in πολλά.

Πολυπάρης, dispersa, πολυπάρης, s. 189, multum sparsus. Th. πείρω, dissemino, f. εἶω, 9. 365.

Πολυφλοίσκος, multifoni, gen. Ion. à φλοῖσκος, s. 189, fremitus undarum. s. 648.

Πολυφόρος, genit. casus, multos pascentis. Th. φέρω, f. ψω, pasco. 9. 912.

Πολυφροδῖται, astuto, à πολυφροδῖς, valde consultus. Th. φράζω, f. σῶ, dico, a. 2. ἔφραδι. 9. 494.

Πολύρρυτος, affluens auro. Th. ῥυτός, ὅ, ὅ, aurum. α. 8.

Πολύρρυτος, multa habens nomina, celebris, ab ὀνομα, αἶος, τὸ, nomen. 9. 715.

Ποντομήδης, laborans, part. a. 1. med. verbi πονέω, ᾧ, f. ἔσω, laboro. Th. πίνομαι, facio, p. m. πίπαι. s. 432.

Πόνος, s. 189. labor, πίνομαι. genit. Ion. Thema, πίνομαι, facio, s. 91.

Πόντος, s. 189. mare. s. 670.

Ποντοπόρος, nomen mul. ponti-
vaga]

- υαγα*. Sic *πυλὸπύργιο*, à *πύργος*, *υ*, *ο*, mare, & *πορεία*, *ας*, *ή*, iter. Th. *πίρω*, transeo. §. 256. v. 628.
- Πόρον*, acc. à *πόρος*, *υ*, *ο*, iter. Them. *πίρω*, f. *πρῶ*, transeo. §. 292.
- Πόρε*, *dedit*, a. 2. act. à *πίρω*, Poëticè, pro *πυρίζω*, *πύρειν*, pro *ἵπυρειν*, a. 2. act. *πόρε*, *præbuerit*, a. 2. opt. act. Th. *πείρω*, f. *πρῶ*, transadigo, pertranseo, præ. m. *πιπυρε*. §. 904. 412. v. 379.
- Ποσειδών*, & contractè, *ποσειδῶν*, genitiv. *ῶν*, *ο*, Neptunus. v. 667.
- Πύσις*, *σις*, *ή*, g. f. *potus*. idem quod *πόμας*, τῷ. Them. *πίνω*, f. *πίσω*, *bibo*. v. 395.
- Πόν*, pro *ποσί*, *pedibus*, & *πόσ'*, pro *ποσὶ*, & hoc pro *ποσὶ*, dat. pl. Poët. à *πῆς*, *ποδὲς*, *ο*, *pes*, vocat. *ὦ πῆς*. v. 541.
- Ποταμῶ*, genit. Ion. à *ποταμός*, *ς*, *ο*, *fluvius*. §. 242.
- Πότε*, *πότε*, & *ποθ'*, *quando*. v. 86. 218. §. 22.
- Ποτίεντο*, *volabant*, imperf. Ion. à *ποτίομαι*, f. *ἵσσομαι*, idem quod *πέτομαι*, *volo*, as. §. 691.
- Παπ'*, Doricè, pro *παπ'*, *ad*. v. 552.
- Πόντις*, *veneranda*, à *πόντις*, *ς*, *ο*, *venerandus*. v. 73.
- Πῶ*, *ubi*, adverb. ab *ῶ*. Th. *ὅς*, *qui*. v. 88.
- Πυλαγόπιος*, *multorum alumnus*, epitheton terræ, ex *πυλὸς*, Poëticè, pro *πολὸς*, *multus*, & *βόσκω*, f. *ἵσω*, *pasco*. à Th. inuffitat. *βόω*, *ῶ*, f. *ἵσω*, *pasco*. v. 158. §. 531.
- Πυλῶ*, acc. sing. m. g. pro *πυλῶν*. Vide in *παλὺς*. §. 258.
- Προβίεν*, *vastare*, Ionicè, pro *πρᾶβειν*, a. 2. inf. verbi *πέρω*, *vasto*, f. *πέρω*, f. 2. *πέρω*, & per metathesin *πρᾶβῶ*, hinc a. 2. *ἱπρᾶβον*. v. 240.
- Προπιδίωσι*, dat. plur. à *προπιδίς*, *αι*, *præcordia*. §. 608.
- Πρίψ*, 3. præf. à *πρίπω*, *decorus sum*. *μυζαπρίπω*, *decorus sum* inter. §. 92.
- Πρεσβῆες*, *seniores*, Ion. à *πρεσβύτης*, *έως*, *ο*, idem quod *πρεσβύς*, *υ*, *ο*, *senex*. v. 245.
- Πρεσβύτατον*, *maximum natu*, superl. grad. à *πρεσβύς*, *senex*. v. 363.
- Πρῶν*, *έως*, *ο*, *ή*, *propius*. v. 365.
- Πρήξεις*, *facies*, f. 1. ind. Ionicè, pro *πράξεις*, à *πράττω*, *facio*, f. *ζω*, p. *χα*. v. 402.
- Πρηστῆραν*, *valdè spirantium*, gen. pl. à *πρηστῆς*, *ήρ*, *ο*. Them. *πρηστῆρ*, *incendo*. §. 846.
- Πρῆν*, *mitigat*, 2. singul. præf. Ionicè, pro *πρᾶν*. Th. *πρᾶν*, vel *πρᾶν*, *υ*, *ο*, *lenis*. v. 254.
- Πρῆν*, *præcipitio*, genit. à *πρῆν*, *ῶν*, *ο*, *eminentia montis*. v. 437.
- Πρῆν*, *prius*, adverb. v. 90.
- Πρῆν*, *ilignum*, à *πρῆν*, *υ*, *ή*, *ilex*, *arbor*. v. 429.
- Πρῆν*, genit. *πρῆν*, *υ*, *ή*, *ilex*. v. 436.
- Πρὸ*, *juxta*, *κατὰ*. *πρὸ τ' ἰόντα*, *præterita*. §. 32. v. 303.
- Προβάδω*, adverb. in *progrediendo*, à *προβαίνω*, *progredior*. Them. *βαίνω*, co. f. *βήσομαι*, p. *βίβω*, a. 2. *ἵβω*. v. 729.
- Προβάλλω*, *proponat*, a. 2. med. opt. à *προβάλλω*, *profero*, *propono*. Th. *βάλλω*, f. *αλλῶ*, *jacio*, p. *βέβληκα*, a. 2. *ἵβω*, p. m. *βέβωκα*. v. 779.

Προβάτις, dat. pl. à προβαίνω, u, τὸ, ovīs, pecus. s. 558.

Προβίσκα, antistat, perf. ind. act. Th. προβαίνω, anteo, supero. Vide in προβάδω. u. 355.

Προγίονι, procedebant, pro προγίοντο, & hoc pro προγίοντο, 3. pl. a. 2. med. indic. Them. γίνομαι, sum, nascor, f. γήνυσμαι, p. γήγνημαι, a. 2. m. ἐγγύμω, p. m. γέγονα, a. 1. m. ἐγγυάμω. u. 345.

Προθύλα, impetiosa, à θύλα, u, ἡ, precella. videtur hæc vox dividenda & τὸ προ per τμήσιν referendum ad τὸ φέρει. s. 742.

Προγίωμαι, a. 2. med. infinit. à προείω, praevideo. Th. εἶδω, video, f. εἶσμαι, a. 2. εἶδον & εἶδον. u. 386.

Προγίωξίς, uis, ἡ, persecutio, pro προδιώξίς, per syncopen, à προδιώκω. Th. διώκω, f. ξω, p. χα, persequor, abigo. u. 154.

Προλιπών, relinquens, a. 2. part. act. & in f. g. προλιπῶσα, προλιπώντ' pro προλιπώντι, nominat. dual. a. 2. part. Th. λείπω, linquo, f. λείψω, p. φη, a. 2. ἔλιπον, p. m. ἔλειπον. s. 199. 566. u. 1.

Πρόλοχος, nomen viri, q. d. primus insidiator. u. 180.

Προμηθεύς, Prometheus, nomen viri. Thema μῆδης, εἴ, τὸ, cura, sed in composito προμηθεύς, εἴ, ὁ, ἡ, providus, mutatur ὁ in θ, quæ sunt literæ cognatæ. s. 48.

Προπίη, nomen mul. s. 261.

Πρόπαν, universum. Th. πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, e. s. 525.

Προπύργος, præ τοῦ, ante, cum Genit. vide πύργος, ante, τοῦ πύργου,

per apocopen, pro προπύργος, e regione. s. 518. u. 285. ε. 289.

Προπυροδότης, pradeliberata, Doricè pro προπυροδομήτης, perf. part. à προρίζω, dico, f. ω, in a. 2. ἵπρωδον, p. m. πῖπρωδον, perf. pass. πῖπρωσμαι. s. 655.

Προρί, præf. ind. profluit, προρίωνται, influentium, præf. part. gen. pl. Th. ῥίω, fluo, f. ῥύω, p. ῥέω. s. 792.

Πρός, cum Dativo ad, cum Accus. ad, εἰς, ὑπὲρ, ad caelum usque, præter, adversus. s. 210. 319.

Προσμήρηται, adaptaverit, est 3. sing. præf. pass. indic. à προσμήρημαι. A præterito enim medio formatur præsens, significans idem quod primitivum. Sic ab ἄρω, apto, congruo, f. ῥῶ, præf. m. ἤρω & Atticè ἄρω, unde præsens hoc ἀρήρημαι. s. 431.

Προσέησεν, accessit, a. 1. med. à προσβαίνω, accedo. Th. βαίνω, eo. u. 33.

Προσέειπε, alloquebatur, imperf. vel a. 1. vel a. 2. à προσείπω. Vide Them. ἵπω, dico, a. 1. εἵπω, a. 2. εἵπον. u. 349.

Προσέλαι, adesse junare, præf. infin. ex εἶναι, & εἶναι, sum. s. 353.

Προσέκυρα, appulit, a. 1. act. à προσκύρω, appropinquo. Them. κύρω, f. Æolic. κύρω, incido. s. 198.

Προσλέξατο, versat, a. 1. m. Thema, λέγω, dico, f. ξω, p. χα. s. 499.

Προσέφη, a. 2. act. ind. à πρόσφημι, alloquor. Th. φημι, dico, vel φάω. s. 53.

Προσηύδα, alloquebatur, imperf. act.

- act. à *αευσκυδών*, f. *ήσω*. Th. *αὐδή*, vox. α. 117. 326.
- Πρόθεν*, prius, ante, & *πρόθεν*, pro *πρόθεν*. Them. *πρό*, ante. α. 98. α. 277.
- Προσίων*, dat. sing. part. a. 2. act. à *πρόσσειμι*, accedo, in aor. 2. *πρόσσειμι*, es. adivi, ex *πρό*, ad, & *είμι*, eo, a. 2. *ήν*. α. 353.
- Πρόσωπον*, τὸ, vultus, ex *ὤψ*, oculus. Them. *ὀπθίμαι*, video. α. 594.
- Προπύρεσι*, dat. pl. Homer. *ἀνδράσι δὲ προπύρεσιν ἐλαζέμεν ἐκ ἐθαλήσω*. Cum viris me majoribus contendere noluerō Hic locum habet illud, cede majori. & Rom. 13. 7. honorem, cui honor. *πρόπυρε*, prior. Th. *πρό*, ante. α. 424.
- Προϋήκει*, proposuit, pro *πρόϋηκει*, a. 1. ind. à *πρόϋήμι*, f. *ήσω*, propono, p. *τίθειμι*, a. 1. *ήθην*, a. 2. *ήθλω*. α. 537.
- Πρόϋκετο*, propositus erat, pro *πρόϋκετο*, imperf. verbi *κείμαι*, f. *κείσμαι*. α. 312.
- Προφίει*, promouet. 3. sing. præs. Thema, *φίρω*, fero, f. *οἶσω*. α. 579.
- Προφίης*, *ή*, ὁ *κ* *ή*, *præstans*, in comp. *πρόφίηςτις*, superl. *πρόφίηςτος*, à *πρόφίω*, præsto. Th. *φίρω*. α. 260.
- Πρόφρων*, *ον*, *prudens*, *πρόφρων*, adverb. α. 433. α. 667.
- Προφυγῆν*, a. 2. act. infinit. à *πρόφυγω*, effugio. Th. *φύγω*, fugio, f. *φύξομαι*, a. 2. *ήφυγον*, p. m. *πέφυγα*. α. 647.
- Προχέω*, infunde, præs. inf. Th. *χέω*, f. *έσω*, fundo. α. 596.
- Προχῆ*, alveo, gutturnio, ex *πρό* & *χέω*, f. *έσω*, fundo. α. 757.
- Προχῆ*, gutturnio, dat. à *πρόχῃ*, α, ὁ, aqualis, vas aquarium. Th. *χέω*, fundo. α. 785.
- Πρυλίσσι*, pedestribus, dat. plur. à *πρυλῖς*, *ή*, ὁ. Legitur tantum in pl. *πρυλῖς*, οἱ, pedites, confecti, Iliad. λ. 49. α. 193. α. 746.
- Πρυμνῆ*, *ή*, *ή*, nomen mul. q. d. ultima. α. 350.
- Πρῶτ*, *manè*, cui opponitur *ὅψι*, vesperi. α. 461.
- Πρώτη*, prima, à *πρῶτος*, α, ὁ. Th. *πρό*, ante. α. 397.
- Πρωτῆρ*, illi qui tempestivè aravit, dat. singul. à *πρωτῆρης*, ex *πρῶτος* & *ἔροω*, aro, f. *έσω*. α. 490.
- Πρωτόγον*, primogenitorum, genit. plur. à *πρωτόγον*, ex *πρῶτος*, primus, & *γένομαι*, nascor, inde *γονή*, genus. α. 541.
- Πρωτομίδεια*, nomen mul. quæ prior curat. α. 249.
- Πρῶτον*, τὸ *πρῶτον*, Adverb. primum, *πρῶτ*, ut & superlat. *πρώτιστος* & *πρώτης*. Them. *πρό*, ante. α. 291. 458. 811.
- Πρωτῆ*, *ή*, *ή*, nomen mul. à *πρωτύνω*. α. 242.
- Πυλῖς*, *υλμο*, genit. Ion. à *πυλῖς*, α, *ή*, ulmus. α. 435.
- Πυρῶ*, acc. plur. à *πυρῶν*, *αλα*, hinc *πυρῶς*, *ή*, ὁ, alatus, acc. pl. *πυρῶντι*, & *πυρῶν*, genit. plur. à *πυρῶς*, *υγ*, *ή*, *αλα*, *πυρῶσι*, dat. pl. Ionicè. Th. *πυρῶν*. α, τὸ, *αλα*. α. 628. 684. α. 117. 134.
- Πυλαμίζεν*, Poëticè pro *πυλαμίζω*, præs. inf. à *πυλαμίζω*, f. *έσω*, bello. Th. *πυλαμίζω*, α, ὁ, bellum. α. 358.
- Πυλάδην*, oppidulum. pro *πύλος* dicunt Poëτα *πύλος*, α, *ή*, unde

- unde est *πρόλιθρον*, *π*, *τὸ*, idem. *α*. 81.
- Πτολιπέρθω*, dat. sing. à *πρόλιπερ-θω*, *urbium eversor*, ex *πρό-λις*, pro *πόλις*, *urbs*, Poët. & *πέρθω*, *vasto*, in præt. med. *πτόπερθα*. *θ*. 936.
- Πτέρησις*, genit. Ion. à *πτερόθω*, *π*, *θ*, *rampus*. Th. *έρθης*, *ε*, *θ*, *ρε-θης*. *α*. 421.
- Πύχες*, plicæ, pl. num. à *πύξ*, *πύχης*, *η*, plica. Them. *πύσσω*, *ι*. *ξω*, plico. *α*. 143.
- Πτώσῃς*, 2. pers. subj. præf. à *πλώσσω*, mendico. hinc *πλώχης*, *ε*, *θ*, mendicus. Them. *πείω*, *ω*, f. *ήσω*, perterrefacio. *α*. 395. & 26.
- Πυγσίλῳ*, *π*, *η*, *qua nates vesti- bus ornat*. ex *πυγή*, *ης*, *η*, *nates*, *clunes*, & *σίλω*, *orno*. f. *ελω*. *α*. 373.
- Πύθειται*, 3. præf. ind. *ότια πύθειται*, ossa computrescunt. à *πύθω*, f. *ύσω*, putrefacio, unde est Latini- norum, *puteo*, *es*, *éte*, *πύθωμαι*, putrefio. *α*. 153.
- Πύθῃ*, 3. pers. præf. subj. act. à *πύ-θω*, f. *ύσω*, putrefacio. *α*. 626.
- Πυθώρι*, dat. sing. à *πυθωλή*, *ένος*, *θ*, fundum, *ima pars*. Thema. *πύθω*, putrefacio. *θ*. 952.
- Πυθῶ*, dativ. sing. à *πυθῶ*, *όθω*, *η*, nomen urbis. *θ*. 499.
- Πυθῶ δὲ*, *pythum versus*. Hic δὲ postponitur Dativo, alioquin postponi solet accusativo, ut *οἰχόν δὲ*. *ιλιὰδ*. β. 158. Unicum hoc exemplum, ubi δὲ dativo postponitur, non evertit regula. δὲ post accusativum casum postpositum significat, *ad, ver- sus*; & est dictio enclitica. Sic legimus *ἀγρυπῶν δὲ*. *όδυσσ*. ε. 426. *α*. 480.
- Πυγίσσω*, 2. i. inf. à *πυγίζω*, F. *άσω*, *munio*, *fulcio*. propriè *con- denso*. Nam *πύχα*. Th. est Ad- verb. & vertitur *densè*. item *accuratè*. *α*. 624.
- Πυκνός*, idem cum *πυκνός*, *ε*, *θ*, *creber*, à *πυκνά*, *densè*. *α*. 532. 553.
- Πύλαι*, nom. plur. à *πύλη*, *ης*, *η*, *porta*, & *πυλίων*, gen. pl. Ion. pro *πυλῶν*. *α*. 272. 246.
- Πύλας*, acc. plur. à *πύλη*, *porta*. *θ*. 732.
- Πόλυς*, genit. à *πύλῳ*, *π*, *η*, no- men regionis. *α*. 360.
- Πύμαθς*, Poët. *ultimus*. à *πυθμῶ*, *ένθω*, *θ*, fundum. Th. *πυθω*, putrefacio. *θ*. 497.
- Πύξ*, Adverb. *pugno. mit der faust*. *α*. 302.
- Πῦρ*, *πυρρός*, *τὸ*, ignis. *α*. 57.
- Πύμα*, acc. plur. à *πῶν*, *εθω*, *τὸ*, grex. Them. *πύμα* vel *πύμας*, *possideo*. *α*. 516.
- Πῶμῳ*, pro *πῶμα*, *απὸς*, *τὸ*, *ορεν- culum*. *α*. 98, 94.
- Πάποτι*, *utquam*. Th. *ἔπι*, quan- do. *α*. 650.

P.

- P** *Αδινῶσι*, *mollibus*, à *ῥαδινός*, *ε*, *θ*, *gracilis*, *mollis*, q. d. *εία δινέμεθω*, *qui facile move- tur*. Th. *δινῆ*, *ης*, *η*, *vortex*. *θ*. 195.
- Ρ'α*, per *metathesin*, pro *ῥα*, ex *ῥα*, dictio encl. *α*. 325. *α*. 4.
- Ρ"*, pro *ῥα*, dictio enclitica, hic expletiva Græcè *μέλειον συμπλη- ρωματικόν*, *vocula expletiva*, quæ nihil significat, sed car- men explet. *α*. 125.
- Ρ'αθάμιγες*, plur. num. *gutta*, à *ῥαθάμιγξ*, *ηξθω*, *η*, *gutta*, Poë- ticè,

- ticè, q. à *παίνων θαμνὸς*, *perfundere semper*. §. 183.
- Ρ'εία, constituit unam syllabam, vulgò mendosè, *ρεία*. Vide in *ρεία*. s. 5.
- Ρ'είθεα, *fluenta*, à *ρείθρον*, s. τὸ, *fluentum*. Th. *ρείω*, f. *ρεύσω*, *fluo*. §. 695.
- Ρ'έλω, acc. *Rheam*, à *ρέη*, *Rhea*, est nomen mul. §. 625.
- Ρ'εία, Poëticè pro *ρεία*, *facile*, idem quod *ῥιθίων*. Th. *ράδιον*, s. ὁ, *facilis*, comp. *ράϊον*, superl. *ράϊον*. s. 6. 7. 325. 379.
- Ρ'εία, nomen mul. *Rhea*. §. 453.
- Ρ'ίξαι, *faciunt*, 3. pers. præf. pl. num. à *ρίζω*, *facio*, f. *ρίζω*, p. *ξα*, præf. m. *ῥοξα*, & per metathesin *ῥοξα*, *fecit*. *ρίζαι*, a. 1. inf. aët. s. 685. §. 209.
- Ρ'έω, *fluo*, *ρέω*, pro *ῥέω*, 3. sing. imperf. ut *ρέον*, pro *ῥέον*, 3. pl. imperf. aët. f. *ρεύσω*, p. *ῥέσω*. §. 84. a. 314. 267.
- Ρ'εκτηρ, ἄρ, ὁ, *factor*, à *ρίζω*, f. *ξω*, *facio*. s. 191.
- Ρ'ήγνυν, *refringuntur*, 3. pl. ind. præf. à *ρήγνυμαι*, *frangor*. Th. *ρήσω*, t. *ξω*, *frango*, unde *ρήγνυν*, *ρήγνυμι*. a. 377.
- Ρ'ιθίον, *facilis*, à *ῥάδιον*, Ionicè *ῥιθίον*, *facilis*, hinc *ῥιθίων*, *facile*. s. 43. 292.
- Ρ'ηζύωρε, acc. singul. à *ῥηζύωρε*, ὁ, qui virum frangere potest, *strenuus*, *bellicosus*, *martius*, à *ρήσω*, f. *ξω*, *frango*, & *αἴθερ*, vir. §. 1007.
- Ρ'ήσας, nomen fluvii. §. 340.
- Ρ'ητοί, *clari*, ἄρρητοι, *ignobiles*, à *ρείω*, f. *ῥω*, *dico*. s. 4.
- Ρ'ιγὰλος, ἄ, *rigidus*, *horrendus*, hinc *ρίζιον*, *durius*, comparativi significatione, à *ῥιγας*, τὸ, *rigor*, *frigus*. s. 131. s. 701.
- Ρ'ίγαν, *pejus*, comp. à *ῥιγας*. s. 702.
- Ρ'ίξαι, pro *ρίζαι*, Ionicè, à *ρίζα*, s. ἡ, *radix*. s. 19.
- Ρ'ίμφοι, *facile*, *celeriter*, à *ρίπλω*, f. *ψω*, *projicio*.
- Ρ'ινός, ἄ, ὁ, ἡ, *pellis*, per quam *ιδρώτης* *ρεύσι*, *ῥινόιο*, gen. Ionic. pro *ῥινῷ*. s. 515.
- Ρ'ινόστροφ, dat. sing. *clypeos dissecanti*, à *ῥινόστροφ*, propriè *pellem terebrans*, *pertundens*, *transverberans*: est Martis epitheton, ex *ῥινός*, ἄ, ὁ, ἡ, *pellis*, & *πρός*, *penetrans*, ex *πρίω*, f. *ίσω*, *terebro*, item *vulnero*. §. 934.
- Ρ'ιπή, *impetu*, ὑπὸ *ῥιπή*, pro *ῥιπῆς*, dativus pro genitivo: *ἀντίπρωσις*, à *ῥιπή*, ἡς, ἡ, *impetus rei*, *qua projicitur*, à *ρίπλω*, f. *ψω*, *projicio*. §. 681.
- Ρ'ίπτωσαν, *abjiciebant*, 3. pl. imperf. aët. Ionic. pro *ῥίπτωσαν*, à *ρίπτω*, *jacto*. Thema *ρίπλω*, *jacio*, t. *ψω*. a. 256.
- Ρ'ίψαι, 3. pl. a. 1. pro, *ῥίψαι*, à *ρίπλω*, *abjicio*, *projicio*, f. *ψω*, p. *ῥίψαι*. §. 868.
- Ρ'οδία, nomen mul. q. d. *rosea*, quæ colore rosam fuit imitata. §. 351.
- Ρ'όδον, nomen fluvii, à *ῥόδον*, s. τὸ, *rosa*.
- Ρ'οδοδάκτυλον, *habens roseos digitos*, ex *ῥόδον*, & *δάκτυλον*, *digitus*. s. 610.
- Ρ'οδόπηχυς, *qua habet roseos cubitos*, ex *ῥόδον*, s. τὸ, *rosa*, & *πῆχυς*, s. ὁ, *cubitus*. §. 247.
- Ρ'οδον, s. ὁ, *impetus*, *undarum strepitus*, *fragor*. s. 220.
- Ρ'οίζαχ', *stridebat*, 3. pers. imperf. pro *ῥοίζασα*, propter sequentem spiritum asperum, à *ῥοίζω*, *strido*, in imperf. aët. *ῥοίζω*, & Poëticè *ῥοίζω*. §. 84.

Sed Hesiodus magis gaudet li-
tera α. confer. 9. v. 157. ubi
est, ἀπακρύπτομαι, pro ἀπακρύ-
πτωμαι. Th. ραῖζ, α, ο, stri-
dor. 9. 835.

Ρέω, acc. sing. à ρέω, ῥε, ο, fluxus.
à præf. med. ῥέωμαι, verbi ρίω,
fluo, f. ῥέωμαι. α. 566.

Ρύεταί, tuetur, 3. præf. ind. ver-
bi ρύω, vel ρύομαι, servo, hinc
fut. 1. med. ρύσομαι, & in pl.
ρυσόμεθα, vindicabimus. 9. 662.
α. 105.

Ρυτι, τὴ, frangere, à ρύω, traho.
α. 308.

Σ.

Σαχάειον, σαχάειον, no-
men viri. 9. 344.

Σαίνει, adulatur, 3. præf.
sing. ind. à σαίνω, idem quod
σείω, moveo, pro quo dicitur
etiam σαίνω: quod tribuitur pro-
priè canibus caudam moventi-
bus. 9. 771.

Σάκ, α, ο, τὸ, scutum, σάκας
Doricè pro σάκας, ex σάκιον,
genit. Doros mutant α in α.
Th. σάτιω, f. ξω, p. χα, onero.
α. 139. 460.

Σαπίσης, putrefacta, part. a. 2.
pass. g. f. ex σήπω, f. ψω, α. 2.
ῥοσπιν, putrefacio. α. 152.

Σας, tuas, acc. pl. à σός, σή, σόν,
tuus, α, υτ. Th. σὺ, tu. α. 107.

Σαὸ, ο, ῥε, ἡ, nomen mul-
salva. 9. 243.

Σβεννυρδάν, non amplius lactan-
tium. Æolicè pro σβεννυρδάνω
quæ dialectus in illo casu ge-
nus distinctè exprimit. gen. pl.
part. præf. à σβέννυμι, f. σβένω,
p. ῥοσενω, α. 1. pass. ῥοσένωμαι,
α. 590.

Tom. II.

Σέ, & σέθεν, pro σείθεν, per syn-
copen, ῥοσενω, ex σείω, pro
σεί, τui. Th. σὺ, tu. 9. 341.

Σείομαι, præf. part. Th. σείω,
moveo, f. σείω, p. σείωμαι. α.
298.

Σείει, Sirius, nomen stellæ.
quæ etiam canicula dicitur, à
σείρω, verro, item bio. α. 417.

Σείλας, jubare: dativus contractus,
pro σείλαι, à σείλας, α, ο, τὸ,
fulgor. α. 60. 9. 867.

Σελλών, α, ἡ, λυπα, à σείλας, α, ο, τὸ,
fulgor. 9. 18.

Σεμείλλω, à nom. σεμείλη, α, ἡ,
nomen mul. 9. 940.

Σίω, pro σῖ, ex σῖ. α. 478.

Σοκρῆς, videns, dentes stridens,
præf. med. in m. g. σοκρῆς.
propriè scopis purgatus, à σοκρῶ,
item sum ore hianti seu diducto,
prout illi faciunt, qui cachinnan-
tur, unde pro vidente accipitur.
f. α, ο, p. σείωμαι, p. m. σείω-
μαι, & σείωμαι. α. 268.

Σοφισμῆς, peritus, cum Ge-
nitivo, à σοφίζω, reddo sapien-
tem, f. ῥω, p. α, ο. Th. σοφός,
ῥε, ο, sapiens. α. 649.

Σηκόν, acc. stabulum, à σηκός, ῥε,
ο, stabulum ovium, caprarum,
affine Hebræo יד sepire, vel יד
יד, tegere. α. 787.

Σῆμα, α, ο, τὸ, signum, & σῆμα,
pro σῆμα. Hinc σημάω, si-
gnum do, jubeo, unde σημά-
τω, α, ο, præfectus, dux.
α. 450. α. 56.

Σῶ, acc. sing. à σή, τμα, σῆσι,
& σῆσι, pro σῆσι, Ionicè τuis,
à σός, ἡ, ον, tuus, α, υτ. α. 274.
α. 104.

Σθενώ, α, ἡ, nomen mulieris.
robusta, à σθέν, α, ο, robur. 9.
276.

V.

Σίω, α, ο, τὸ,

- Σθίνος**, *robur*. s. 62. 615. 619. α. 97. 420.
Σιγῇ, *tacitè*, dativus, adverbialiter sumitur, à σιγή, silentium. Th. **σιγάω**, *fileo*. s. 104.
Σιδηρός, s, ο, *ferrum*, hinc **σιδηρίος**, *ferreus*, & contractè **σιδηρός**. s. 151. θ. 764.
Σίμβλος, acc. plur. à **σίμβλος**, s, ο, vel **σίμβλον**, & **σίμβλη**, *alveare*, capsa ubi mellificant apes. θ. 598.
Σμῆντι, pro **σμήντι**, nomen viri. θ. 342.
Σίνεμαι, 3. præf. ind. à **σίνεμαι**, *ludo*, *noceo*. s. 318.
Σῖτος, s, ο, *frumentum*, **σίτον**, s, τὸ, *panis ex frumento*. s. 147. 604.
Σκαιῇ, dat. singul. unde Latino-
rum scæva, à **σκαῖος**, ἡ, ὄν, *fini-*
ster. Th. **Σκίζω**, f. **σκω**, *claudi-*
co. θ. 179.
Σκάμαστρος, *fluvii nomen*. θ. 345.
Σκάφος, *fossio*, à **σκάπλω**, f. **ψω**,
fodio, p. **ἵσκαφα**. s. 572.
Σκίπα, *tectæ*, acc. pl. per apoco-
pen pro **σκιπίσματα**. Th. **σκι-**
πω, *tego*. s. 532.
Σκήπτρον, s, τὸ, à **σκήπλω**, *nitor*,
innitor. Est ergo **σκήπτρον**, *ba-*
culus, cui quis inniti potest.
θ. 30.
Σκιδναρῆ, *dispersa*, præf. part.
Thema est, **σκιδνάω**, f. **άσω**, un-
de σκιδνάινυμι, & **σκιδνήμι**, *dis-*
spo, *dispergo*, in passivo **σκιδνα-**
μαι, unde est part. præf. pass.
σκιδνάμενος. θ. 42.
Σκια, *umbra*, **σκιῇ**, Ionicè pro
σκιά, hinc **σκιστός**, s, ο, *umbro-*
sus. s. 574. 589.
Σκληρόν, accus. à **σκληρός**, *durus*.
Th. **σκέλω**, *exsicco*. θ. 839.
Σκολιόν, acc. sing. à **σκολιός**, *tor-*
tuosus, *obliquus*, metaph. **σκολι-**
vus, dat. pl. **σκολιῇσι**, pro **σκολι-**
αῖς, Ionicè, hinc **σκολιῶς**,
tormentosè, adverb. s. 219. 258.
Σκόλυμος, s, ο, *carduus*. s. 582.
Σκοῦον, in masculin. **σκοτίεις**, *in-*
τῶ, *caliginosus*. Them. **σκό-**
τῶ, s, seu, **σῶ**, τὸ, *tenebrae*.
s. 555.
Σκυλάεσσιν, dat. plur. Ion. à **σκύ-**
λαξ, *ακρὸς*, ο, *catulus*. Them.
ὕλαω, ὦ, f. **άσω**, *latro*, as. θ.
834.
Σκυλεύωντες, a. 1. part. pl. num.
à **σκυλεύουσιν**, *αὐτίς*, verbi **σκυλεύω**,
idem cum συλεύω, vel **συλάω**,
ὦ, *spolio*. Th. **σύλη**, *ης*, ἡ, *spo-*
lium. α. 468.
Σμύνασι, dat. plur. Ion. à **σμή-**
νῶ, **σῶ**, τὸ, *αὐτίς* *εκαμένη*,
θ. 594.
Σμικρόν, pro **μικρόν**, *parum*, *me-*
tri causâ. s. 360.
Σμικροῦς, *terribiliter*, *proprie*
visu, à **σμικροῦς**, *idem*
quod σμικρόν, *aspectu terribi-*
lis. Th. **μικρόν**, *intueor*. α. 341.
840.
Σοί, *tibi*, **σοὶ δ' αὐτῷ**, pro **στωπῷ**,
à **σὺ**, tu. s. 34. 56.
Σός, ἡ, ὄν, *tuus*, a, *um*. s. 631.
α. 98.
Σπαραγίσσας, *fasciis involutum*,
part. a. 1. act. à **σπαραγίζω**, f.
ίσω, *fasciis involvo*, *idem quod*
σπαραγίσσω. Th. **σπάραντες**, *fascia*,
θ. 485.
Σπείρειν, *serito*, præf. inf. pro im-
perat. Ionicè, à **σπείρω**, f. **εἶρω**,
sero, *semino*, f. 2. **σπείρω**, p.
ἱσπείρω, a. 1. **ἱσπείρω**, a. 1. inf.
σπείρω, a. 2. **ἱσπείρω**, præf. m.
ἱσπείρω. s. 391.
Σπειῶ, ὅ, ἡ, *Spero*, nomen mul.
q. d. in speciem latitans. θ. 245.
Σπῆ,

- Σπίϙ·, σπ·, τὸ, *spelunca, specus, antrum*. 9. 301.
- Σπέρμαίνων ὄφελόν, *severe proferiam, h. e. procreare liberos, redolet Hebraïsmum, posteri enim Hebraeis dicuntur, semen, à σπέρμαίνω, idem quod σπείρω, i. σπῶ, semino*. 1. 736.
- Σπέρματος ἀρχαῶς, *sementem incipere, σπέρματος, à σπέρμα, ἄρχω, τὸ, semen*. Them. σπείρω, *fero*. 1. 446. 471.
- Σπερχνόν, *celerem, accus. à σπέρχινος, ὅ, festinus: hoc à σπέρχω, idem quod σπείρω, urgeo, à σπείρω, festinare cogor*. 1. 454.
- Σπύδῃ, *festinat, à σπύδω, σπύδω, acc. part. pro σπύδοντι, f. σπύσω, p. σπῶ, præt. m. ἵσπυδα*. 1. 22.
- Σπῆι, alii legunt, σπῆι, idque melius. Dativus sing. à σπῆος, σος, τὸ, *antrum, pro quo Poëtæ per epenthesein ὦντι, dicunt etiam σπῆος, & in dativo pro σπῆι, per syncopen ὦντι, pro σπῆι, dicunt σπῆι, per novam, ὦντι ἐπίθεσις*. 9. 297.
- Σπυδῆσι, *libaminibus, dat. plur. Ionicè pro σπυδαῖς, à σπύνδω, libo, promitto, f. σπείσω, præt. m. ἵσπυδα*. 1. 338.
- Σταβμῶς, dat. singul. σταβμῶς cō ἡερόντι, *in stabulo obscuro, σταβμῶσι, dat. pl. stabulis, à σταβμός, ὤ, ὅ, stabulum*. Th. ἵσημι, *sto*. 0. 294.
- Σταφυλῆσι, *uvæ, dat. pl. à σταφυλή, ἥ, ἡ. Th. σταφίς, ἰδός, ἡ, uvæ*. 1. 300.
- Σπῆχης, *spica, nom. pl. σπῆχων, genit. pl. à σπῆχης, υος, ἡ, spica*. 1. 290. 1. 473.
- Σπυνομήν, *arctata, Ionicè, pro σπυνομήν, præf. part. f. g. à σπύνω, gemo, & hoc à σπινός, ὤ, ὅ, Ionicè, σπινός, angustus, arctus*. 9. 160.
- Σπῆχον, pro ἵστηχον, 3. pl. imperf. act. *incedebant*. Th. σπῆχω, *eo, vado, f. ξω, p. χε, a. 2. ἵστηχον*. 9. 10. 690.
- Σπινάχῃ, *ingemiscebat, 3. perf. imperf. Ion. à σπινάχῃ, idem quod σπύνω, gemo*. Them. σπινός, ὤ, ὅ, *angustus*. 9. 858.
- Σπινόιντι, acc. pl. à σπινόεις, εντος, ὅ, *gemebundus*. Th. σπινός, ὤ, ὅ, *arctus*. 1. 146.
- Σπρίπτῃ, *privatur, pro σπρίπτῃ, Th. σπρίω, privo, f. ἴσω, & ἴσω, pro σπρίομαι, ὤμαι, dicitur Poëticè σπρίομαι*. 1. 211.
- Σπρεγπῶ, per aphæresin, pro ἀσπρεγπῶ, *fulgur, ab ἀσπρεγπῶ, fulguro, & σπρεγπῆς, nomen proprium Cyclopi*. 0. 140. 845.
- Σπίφον, pro ἵστηφον, *coronarunt, imperf. à σίφω, coronō, f. ψω, p. φω, præt. pass. ἵστημωαι*. 1. 75.
- Στήθισι, Poëticè, pro στήθισι, dat. pl. Ion. à στήθος, σος, τὸ, *pectus*. 1. 77.
- Στήμνι, *stamine, dat. sing. à στήμων, ονος, ὅ, stamen*. Th. ἵσημι, *sto*. 1. 538.
- Στήθεξ, pro ἵσθηθεξ, *firmiter fixit, a. 1. ind. à στήθεξω, F. ξω, a. 1. ἵσθηθεξ*. 0. 498.
- Στήσαντο, *ordiantur, faciat stare, a. 1. med. opt. στήσιν, statuere, fut. 1. act. infinit. ab ἵσημι, sto*. 1. 779. 1. 114.
- Σπῆαργῖς, & σπῆαργῖσι, *validis, dat. plur. à σπῆαργς, densus, item, robustus*. Thema, σπῆω, *calco*.

Quæ calcantur, condensantur: quæ verò condensantur, evadunt densiora, spissiora, & proinde firmiora. hinc & πῶς, culcitra. α. 76.

Σπύμα, πυνκτα, nom. plur. à σῦμα, τὸ, πυνκτῆμα, à σίζω, πυνγο, f. σίζω, p. ἵπκα, p. pass. ἵπκαμαι. α. 166.

Σπῆς, αἱ, ordines, à σῆξ, σπῆς, ἡ, ordo. Th. σείχω, ordine incedo, more militum, f. ξω, α. 2. ἕσπον. α. 170.

Σπλίσας, ornate præparans, α. 1. part. à σπλίζω, amicio, apparo. Th. σίλλω, f. λῶ, apparo, orno. α. 628.

Σπῆμα, σόμα, τὸ, os. Σ. 40. α. 146.

Σπιαχίζετο, imperf. pass. verbi σπιαχίζομαι, f. ἴσπυμαι, idem quod εἶνω, f. ἰῶ, gemo, ingemisco. Th. σπῆς, ἤ, ὁ, angustus. Σ. 159.

Σπυρίοντες, spiriofa, acc. plur. à σπύριος, πῆ, ὁ, gembundus. Thema, σπῆς, ἤ, ὁ, arctus. θ. 684.

Σπυατός, ἤ, ὁ, exercitus, α. 246.

Σπυμύνα, acc. à σπυμῶν, ἔν, ὁ, nomen fluvii. Σ. 339.

Σπρωτοῖς, dat. plur. à σπρωτός, stratus, hoc à σπώννυμι, sterno, f. σπῶσω. Th. σπρίω, ὦ, f. ἴσω, sterno. Σ. 798.

Σπρωφᾶται, vertitur, 3. præf. ind. pass. à σπρωφάομαι. Th. σπρίω, f. ψω, verito, p. φα, α. 2. ἕσπρω. α. 528.

Σπυμαρῆ, Ionicè, pro σπυμαρῆ, horribilis, à σπύμα, ὦ, f. σύζω, odio prosequor. Σ. 226.

Σπυμαρῆς, invisus, ex σπυμαρῆς, horribilis, & ὦψ, ὠπός, ὁ, vultus. α. 196.

Σπῆξ, πῆς, ἡ, Styx, nomen fluvii. Thema, σπύμα, ὦ, f. σύζω, ab inusit. σύζω, odio prosequor, exhorresco Σ. 361. 805. α. 310.

Συ, tu. α. 27.

Σύς, fues, à σῦς, υός, ὁ, ἡ, fues, pro quo usitatus, ὤς, υός, ἡ. α. 177.

Σύλασκει, vi spoliabat, imperf. Ionic. vel Poëtic. pro ἐσύλα, à συλάω, ὦ, spolio. Them. σύλη, ης, ἡ, præda. α. 480.

Σύμμιξις, omnigenus, à συμμίγνυμι, commisceo. Them. μίγνυμι, misceo, f. μίξω, p. μίμιχα. α. 563.

Σύμπλωσις, pro συνίπλωσις, conformavit, α. 1. ind. Ion. à πλάσσω, & Attic. πλάττω, f. αἶσω, p. πείπλωσις, α. 1. pass. ἐπλάσθην. Σ. 571.

Σύμφορος, υ, comes, à σῦν, & φέρω, fero, f. οἶσω. α. 302.

Συμφερόσαο, suggererent, α. 1. med. infinit. à συμφεράζομαι, simul delibero. Th. φερίζω, f. σω, dico, p. κω, α. 2. ἕφραδον, p. m. πείφραδα. Σ. 471.

Συν, cum. σὺν κείνοις, cum illis. Σ. 628.

Συναίπτετο, 3. dual. plusq. perfecti, pro συνήπτετο, irnebant, à συναίπσω, κατὰ impetum feror. F συναίπτομαι, præf. pass. συνήπτομαι, plusq. perf. συνήπην, ξο, κῆ. Them. αἶσω, f. ξω, cum impetu feror. α. 189.

Συναπτῶσι, occurrerint, 3. plur. præf. subj. à συναπτῶν, & hoc ab ἀντίω, ὦ, f. ἦσω, occurre. Thema, ἀντί, præposit. pro. Σ. 877.

Συνῆχε, continebat, imperf. à συνήχω, continea. Them. ἔχω, habeo.

- beo, f. ἔχω, & ἔχω, p. ἔχον-
 α, imperf. ἔχον, a. 2. ἔχον.
 α. 315.
 Συνιχέας, continuè, adverb. à συν-
 χης, εἰ, ὁ, ἡ, continuus. Th.
 ἔχω, habeo. 9. 636.
 Συνιπείε), confertur, 3. præf. ind.
 ab ἐπεικω, Poëticè, pro ἐείγκω.
 Th. φέρω, f. οἶσω, a. 1. ὠύσκη.
 α. 440.
 Συνήθεις, acc. pl. à συνήθης, εἰ, ὁ, ἡ, consuetus. Thema, ἡθῆ, εἰ, τὸ, mos. 8. 230.
 Συνίεμν, Ionicè, pro συνιέναι, præf. inf. à συνιέναι, committo, intelligo.
 Συνίσταν, concurrerunt, unà ive-
 runt, 3. pl. imperf. act. ex συν, & εἶμι, eo, in imperf. εἶν, εἶς, εἶ, ἔπιν, ἔπιν, ἔμν, ἔπιν, ἔμν, a. 2. ἔον. α. 383.
 Συνωσιόμεθα, congregiamur, 1. pl. fut. 1. med. verbi συμφίρω, f. οἰσόμεθα. Thema, φέρω, fero. α. 358.
 Συνωχάδην, adverb. confertim, à συνήχω, contineo. Th. ἔχω, habeo. 9. 690.
 Συνείχων, genit. plur. à συνέμν, εἰ, ὁ, ἡ, tibia. Them. συνέμν, sibi. α. 278.
 Συρράπτειν, consuevere, à ράπτω, f. ψω, p. ἔρραφα. α. 544.
 Συσκιάσκει, adumbrato, a. 1. inf. act. à συσκιάζω. Th. σκια, ἄς, ἡ, umbra. α. 613.
 Συρφετιν, paleas, sordes corra-
 sas, tamquam à σύρω, f. ῥω, traho.
 Συών, aprorum, gen. plur. à σῶς, Doricè, pro quo ὤς, sus. α. 168.
 Σφίον, ipsorum, vel ipsarum, σφ', illos duos, pro σφί, accusativus dual. σφί, pro σφίσι. σφιν, pro σφίν. σφίας, σφῆς, ipsos. 9. 144. 624. α. 62.
 Σφίπερν, sumit, à σφίπερς, σ, ὁ, suus. σφίπερσι, & σφίπερσι, dat. pl. Th. εἰ, se, pronomen. α. 2. α. 247.
 Σφίγ', pro σφίγ', acc. à σφίγξ, σφίγξ, ἡ. Th. σφίγξω, constri-
 go. Vide in Calepino, Sphinx. 9. 326.
 Σφύρα, ας, ἡ, malleus. α. 425.
 Σχιδν, propè. α. 426. 432.
 Σχίτλι, σ, ὁ, miser, χίτλι, ἔρ-
 γα, prava opera. α. 187.
 Σχίσας, conscindens, pro χίσας, part. a. 1. act. à χίζω, findo. F. ἴσω, p. ἔχικα, v. pass. ἔχισμαι, a. 1. pass. ἔχιδν. α. 428.
 Σώζοι, servavit, præf. opt. à σώζω, f. σω, p. σώσω, p. pass. σώσωμαι, a. 1. pass. σώθην. α. 376.
 Σῶμα, αἰ, τὸ, corpus, σώματι. α. 426.
 Σωρῶν, acc. à σωρῶς, ὤ, ὁ, acer-
 vus. hinc σωρεύω, coacervo. α. 778.

Τ.

- ΤΑ', τίς, τίς, τίς, α. 268.
 τὰ, τ. α. 398. τὰ, Poëticè, pro αἱ. α. 162.
 Ταλαεργῶν, genit. plur. laborioso-
 rum, à ταλαεργός, qui patien-
 ter opus facit, à τάλαι, αἰ, ὁ, miser. Thema, τάλαι, suf-
 fero, vel τλήμι, fero. α. 46.
 791.
 Ταλαχάρδι, magnanimus, qui
 animo res arduas perferre, &
 superare potest, ex τάλαι, suf-
 fero, & χαρδία, ας, ἡ, cor.
 α. 424.

Ταλάρις, *cistas*, acc. pl. à *τάλαρος*, *υ*, *ο*, *squalus*, in quo lana & fusi. Th. *ταλάω*, *suffero*, f. *άσω*. α. 293.

Ταλασίφρων, *euimposi*, genitiv. sing. à *ταλασίφρων*, *cujus rectius omnia tolerat*, ex *ταλάω*, *suffero*, & *φρῶν*, *υ*ος, *η*, mens. §. 1012.

Ταμῆν, a. 2. inf. aët. *τίμνεν*, pro *τίμνεν*, *τιμονίμηναι*, Doricè, pro *τίμνεν*, præf. aët. infinit. pro *τίμνεν*, *τίμνιο*, a. 2. opt. med. verb. *τίμνω*, *feco*, f. *μῶ*, p. *τίτμηναι*, a. 2. *ἱταμν*, p. *τίτμηναι*. Sic & *τίμνιο*, per *τμῆν*, pro *ἀπατίμνιο*. ι. 423. 425. 791. 807.

Ταυόπιπλος, *longa vestis*, à *ταύνω*, idem quod *πίνω*, *extendo*, & *πίπλον*. α. 83.

Ταυόριζος, *expandens radices*. Epitheton arboris, ut hoc in loco populi, quæ radices in visceribus terræ diffundit, in aëre verò ramos, à *ταύνω*, pro *τείνω*, *tendo*, & *ρίζα*, *ης*, *η*, *radix*. α. 377.

Ταυοσίπτερος, *expandens alas*, ex *ταύνω*, pro *τείνω*, *extendo*, & *πίτερον*, *τὸ*, *ala*. ι. 212.

Ταυοσφύρις, *procera*, à *ταύνω*, ex *ταύνω*, pro *τείνω*, *extendo*, & *σφύρις*, *malleolus pedis*, qui festinat, & extensis passibus incedit. θ. 364.

Ταυτότρυχα, *hirsutiam*, acc. sing. à *ταυνότρυξ*, *qui laxo capillo est*, ex *ταύνω*, seu *τείνω*, *extendo*, & *τρυχῆς*, *η*, *capillus*. ι. 516.

Ταυροῦ, *ταυροῦ*, ut *primium*. Th. α. 467.

Ταρτάρω, *Tartari*, genit. à *τάρταρος*, *υ*, *ο*, in plural. *τάρταροι*,

quam anomaliam Scapula præterit. §. 807.

Ταυροῦ, *crebra*, nom. pl. à *ταυρός*, seu *ταυρός*, *εἶ*, *ο*, *η*, *densus*, *creber*. Th. *ταυροῦ*, *εἶ*, *τὸ*, *densitas*. §. 693.

Ταῦτε & ταῦτα, acc. pl. ab *αὐτός*, *αὐτή*, *ταῦτα*, *hic*, *hæc*, *hoc*. ι. 27. §. 75.

Ταυρίος, *υ*, *ο*, idem quod *ταυρίος*, *taurinus*. Th. *ταυρός*, *υ*, *ο*, *ταυρίος*. α. 104. θ. 832.

Ταφίαν, populi quidam dicuntur *τάφιοι*. α. 19.

Τάφος, *υ*, *ο*, *sepulchrum*, à *θάπτω*, f. *ψω*, *sepelio*, in a. 2. *ἱθαφον*. α. 477.

Τάχα, *mox*, adverb. à *ταχύς*, *celer*, in acc. *ταχύνω*, & *τάχ'*, pro *τάχει*, *ταχίως*. superl. *τάχιστα*. *ὡς τάχιστα*, *quàm occurrunt*. ι. 85. 312. θ. 490.

Τάων, Æolicè pro *τῶν*, in g. f. ab articulo, *η*. ι. 826. α. 6.

Τ. Vide *κ*. ι. 4. 7.

Τ respondet Latino *que*, & hinc est, *Θ*. ι. 3. 4. *π* *ιδ*, *atque*. θ. 614.

Τῶ, acc. Doricè, pro *σῶ*, à *σῶς*, *σῆ*, *σόν*. Th. est *σῶ*, Doricè *π*. ι. 301.

Τέθνηκε, *floruit*, præf. med. à *θάλλω*. *τέθνηκε* pro *τέθνηκε* metri causâ. hinc in part. med. *πθνηκῆς*. §. 902. ι. 227.

Τιβνητός, *mortuum*, part. præf. aët. pro *πθνητός*, à *τίθνημι*, pro *θνήσκω*, *morior*, f. 2. m. *θνήσκω*, a. 2. *ἱθνημι*, præf. *π* *θνησκ*, & *τίθνησκ*, ad formam *π* *τίθνησκ*. pro *πθνητός*, *mortuus*, Plato in Epist. *πθνητός*, Poëticè etiam *πθνητός*, p. m. *τίθνησκ*. α. 454.

Τέχος, *ε*ος, *τὸ*, *ministerium*. ι. 246.

Τίς,

Τέκε, & τέκ', a. 2. aēt. pro ἔπικε,
à πίκω, pario, πικέω, a. 2. med.
inf. Vid. ἔπικεν. §. 52.

Τέκεσι, dat. pl. Ion. pro τέκεσι,
à τέκε, εἶ, π', *fatus*. Them.
πίκτω, pario. §. 478.

Τέκετο, *reperit*, 3. sing. a. 2. med.
indic. pro ἔπικετο, metri causā
abjicitur augmentum. Them.
πίκω, f. τίξομαι, a. 2. ἔπικεν.
§. 308.

Τεκμαίρεται, *destinat*. 3. pers. præs.
à τεκμαίρομαι, *ad finem perdu-*
co, *struo*. Th. τέκμαρ, π', *finis*.
§. 229.

Τέκνα, *liberi*, à τέκνον, ε, τὸ, *filius*.
Th. πίκω, pario. §. 235.

Τέκον, *repererunt*, 3. pl. a. 2. aēt.
indic. pro ἔπικον, à πίκω, pario.
§. 6.

Τέκος, εἶ, τὸ, *fœtus*, *proles*. à
πίκω. §. 216.

Τεκούσκει, *pariens*, part. a. 2. aēt.
ut & πικάν, à πίκτω, pario.
a. 2. ἔπικον, p. m. τέτοκα. §.
471.

Τέκτον, εν, ε, *faber*, pro τέ-
κτων, à τέκω, *fabricor*, f. ξω,
p. pass. τέτυγμα. §. 25.

Τελαμών, ὦν, ε, *lorum ensis*.
Th. τελαίω, ὦ, f. αῖω, *suffero*.
§. 222.

Τελέειναι, præs. inf. pass. πλείειναι
ἔμελλεν, *perficienda erant*. à π-
λίω, ὦ, f. ἴω, p. κω, *ad finem*
perduco, præt. pass. ππείλισμαι.
§. 273. §. 552.

Τελέθωσι, præs. subj. à πλίθω,
(Poet.) *sum*. Thema τίλλω. §.
181.

Τελεθῶ, ὅ, ε, ἡ, *nomen mul.*
§. 358.

Τελείσκει, *peragam*, a. 1. opt.
aēt. à πλίω, f. ἴω, *perficio*,
τέλεισεν, pro ἐτέλεισεν, a. 1. aēt.

πλίω, a. 1. subj. ππείλισμέ-
νῳ, perf. part. §. 170. §. 36.
§. 561.

Τελεῦσι, pro τελεῦσι, Doricè, à π-
λίω. Th. πάλῳ, εἶ, τὸ, *finis*.
§. 89.

Τελεσφόρος, *ad finem perducens*
vel *perductus*, ex τέλῳ, εἶ,
τὸ, *finis*, & φέρω, *fero*. §.
740.

Τελευτή, acc. à τελευτή, ἡ, ἡ,
idem quod πλειτή, *finis*, *exi-*
tus. Th. πέλος, εἶ, τὸ, *finis*.
§. 333.

Τελευτός, genit. à πλείως, *perfe-*
ctus. Them. πέλος, εος, *finis*.
§. 242.

Τέλος, εος, τὸ, *finis*, *exitus*. §. 167.
218.

Τεμνέ, *luco*, à τέμνω, εος, τὸ,
lucus. Th. τεμνῶ, f. μῶ, *seco*.
§. 58.

Τένει, *arrodit*, 3. præs. ind. à τίν-
ει, *rodo*, *arrodo*. §. 624.

Τένετε, accus. dual. à τίνω, εν,
τος, ε, *tendo*. Thema est τεί-
νω, *tendo*, f. ἴω, p. τίποκα. §.
419.

Τίξειναι, *paritura*, fut. 1. med. inf.
finit. à πίκω, f. 1. m. τίξομαι,
a. 2. ἔπικον, a. 1. pass. ἐτίχθην,
præt. m. τίποκα. §. 469.

Τίον, *tuum*, à τίος, ἡ, ὄν, *tuus*, α,
um, Doricè, pro σός, σή, σὺν.
Th. σὺ, tu. §. 341.

Τίρας, ατος, τὸ, *prodigium*. §.
744.

Τίρνα, acc. sing. à τίρνω, εος, ε,
tener, *mollis*. Th. τίρνω, νεχο,
affligo. §. 5.

Τερμύοντες, *talarem*, acc. singul.
à τερμύοις, ατος, *ad pedes us-*
que demissus. Thema τέρμα,
ατος, τὸ, *terminus*, *meta*. §.
337.

- Τίπει**, 3. præf. ind. *τίπειν*, pro *τίπειντο*, delectabantur; imperf. abjecto augmento. Th. *τίπειν*, f. *ψω*, delecto. s. 115.
Τίπει, delectat. à *τίπειν*, f. *ψω*. θ. 37. α. 47.
Τερπικέραυνον, fulminibus gaudens. à *τίπειν*, delecto, & *κέρωνος*, ὅ, ὅ. s. 52. 273.
Τερψιχόρη, ης, ἡ, nomen Musæ, tripudiis se oblectans. à *τίπειν*, delecto, & *χορὸς*, ὅ, ὅ, chorus, tripudium. θ. 78.
Τέρψις, τως, ἡ, delectatio. Thema, *τίπειν*, delecto, f. *ψω*. θ. 917.
Τεσσαράκοντα, quadraginta. Them. *τέσσαρες*, quatuor. s. 385.
Τεσσαράκοντατης, quadragenarius, ex *τεσσαράκοντα*, quadraginta, & hoc à *τέσσαρες*, quatuor, & *ἴτος*, *ἴτος*, τὸ, annus. s. 441.
Τέταται, extensus est, præf. pass. & *τέτατο* pro *ἰτίτο*, plusq. perf. verbi *πίνω*, f. *πῶ*, p. *τίτω*, præf. pass. *τέταμαι*. θ. 6. 8.
Τετάρτη, quarta, dat. à *τέταρτος*, α, ὅ, quartus. Them. *τέσσαρες*. s. 800.
Τετημένη, honorata est, per epenthesein Poeticam *τετημένη*, perf. part. pass. à *τίω*, punio, honoro, f. *ἴω*, p. *κω*. θ. 415.
Τέτιμνται, honorata est, à *τιμίζω*, honoro. Thema, *τίω*, idem. θ. 449.
Τέτλαθ, sustineas, pro *τέτλαθι*, per reduplicationem pro *τλήθι*, a. 2. imperat. ab aor. 2. *ἱτλήω*, verbi *τλήμι* vel *τλέω*, per synopen pro *πυλάω*, f. *τλήσω*. s. 718.
Τέτρω, 3. sing. præf. subj. à *τέτρω*, fortior, invenio. Vide *τίμνω*, *ἔκο*. unde *τρώω*, *τρώω*, & per reduplicationem (uti placet Eustathio) *τέτρω*. θ. 610.
Τετοκῆς, *ενίκα*, præf. med. part. à *πικω*, pario, f. *τίξομαι*, a. 2. *ἱπικω*, p. m. *τέτοκα*. s. 591.
Τέτρε pro *τέτρε*, in dual. num. *τέτρες*, quatuor sic accipitur à Poëtis pro *τέσσαρες*. Videmus hic aptari numerum dual. etiam non dualibus. s. 698.
Τετραμυρῶν, *versus*, perf. part. pass. à *στρίπω*, verto, f. *ψω*, p. m. *τέτροπα*. s. 727.
Τετράς, *ἀδης*, ἡ, quaternarius, *πτεράδι*, *πτεράδι*, acc. pro *πτεράδα*. Th. *τέσσαρες*, quatuor. s. 794 798.
Τετράτευφον, qui in quatuor partes finditur, ex *πτεράς*, *ἀδης*, ἡ, quaternio, & hoc à *τέσσαρες*, quatuor, & *φρύω*, frango, f. *ψω*, perf. pass. *τέτρυμαι*. s. 442.
Τίτσατος, per metathesein *τέταρτος*, α, ὅ, quartus. Them. *τέσσαρες*. s. 596.
Τέτλιξ, *ηγες*, ἡ, cicada. α. 393.
Τιτύκται, 3. perf. pass. à *τίτυγμα*, verbi *πύκμαι*, sum. Th. *πύκω*, f. *ξω*, fabricor. s. 745. 752.
Τίτυκθ, pl. perf. pro *ἰτίτυκθ*, à *πύκω*, fabricor. Vide in *τέτυκ*. α. 154.
Τιῦ, Doricè pro *εῦ*, & hoc pro *σῦ*. Th. *σῦ*, tu. s. 330.
Τιῦξ, a. 1. ind. pro *ἱπύξ*, ut & *πύξω* pro *ἱπύξω*, a. 1. act. 3. plur. *πύξαι*, Ionicè pro *πύξη*, 2. sing. fut. 1. med. s. 401. 79. θ. 141.
Τεύχας, *πύ*, *arma*, *πύχ*, pro *πύχας*,

πύχαι; πύχαι. α. 60. §. 186.
 Τεύχων, *machinans*, à verbo πύ-
 χω, ας, ει, *fabricor*, f. ζυ. ε.
 265.

Τέχνη, ας, η, *ars*, τέχνησι, Ionicè
 pro τέχναις. θ. 496. 863.

Τεῷ, dat. à τὸς, *tuis*. ε. 23.

Τῇ, hac. τῇδε. ε. 208. 635.

Τηδύς, ὅς, η, nomen mul. in acc.
 τιθῶ. θ. 136.

Τήκεται, liquefcit, à τίχω. §.
 866.

Τῆλε, procul, adverb. τηλῶ pro-
 cul, idem cum τῆλε, τηλόθεν.
 §. 785.

Τηλεβοάν, gen. pl. nomen gentis.
 α. 19.

Τηλεκλειτοῖο, gen. Ionic. pro τη-
 λεκλειτοῦ, *inclyti*, & τηλεκλει-
 τὴς, ε, ε, est nomen viri.
 q. d. *longè latèque celeberrimus*.
 ex τῆλε, *procul*, & κλειτὴς, *in-*
clytus. Them. κλειώ, *celebro*.
 α. 327.

Τελέσκοπον, *eminus apparentem*,
 ex τῆλε, *procul*, & σκοπεῖν, f.
 ψομαι, *video*. §. 566.

Τῇμῳ, *tunc*, τημῷ, pro τῇ-
 μῳ. Thema, ἡμῳ, *quum*.
 ε. 576.

Τὼ, τὼ δέ, τὼ γὰρ, τῇσιν pro
 ταῖσιν, Ionicè ab η. ε. 12. 39.
 §. 917.

Τητᾶ, *caveas*, 2. perf. præs. à τη-
 τᾶσθαι, ὤμαι. Th. τητῶ, ὦ,
 f. ἦσω, *privo*. ε. 408.

Τι, interrogativum *quare*. ε. 207.
 α. 380. ἢ indefinitum *aliquid*.
 ε. 88.

Τίσκειν, *honorabat*, imperf. Poë-
 ticè pro ἵπει, à τίω, *honoro*, f.
 πῶ. α. 9. hinc & τίται.

Τίη, Poëticè pro τί, *quid*. θ. 35.

Τίθεισι, πθέσι, *faciunt*, πθέειν præs.
 opt. ε. 518.

Τίθεις, præs. part. πθέειν, Ionicè
 pro πθέειν, præs. inf. à πθη-
 μι, pono, α. 2. ἵδω. ε. 744. §.
 597.

Τίθων, dativ. casus nomen viri.
 §. 984.

Τίπει, Poëticè pro ἵπειν, im-
 perf. præs. verbi ἵκτω, pario,
 f. τίξομαι, α. 2. ἵπκειν, p. m.
 τίτκει. §. 223.

Τιμᾶ, *honorat*, ἵκειν, imperf. pro
 ἵκειν, *honorabat*. Th. τίω, ho-
 noro. ἵμνησι. α. 1. ind. pro ἵπ-
 νησι. §. 532.

Τιμῇ, ἡς, *honor*, τιμῶ, à τίω, ho-
 noro. §. 203.

Τίττω, *puniri*, præs. inf. idem
 quod τίω, πυννύειν, *vindican-*
tes, præs. part. Th. τίω, *punio*.
 ε. 804.

Τίον, *honorant*. 3. pl. α. 2. act.
 pro ἵπον, prima in α. 2. brevis
 est, ceteroquin longa, à τίω,
 honoro. α. 85.

Τίρωθες, nomen oppidi, ἴρωθ;
 per apostrophum insolentem
 pro ἴρωθιν. α. 81. §. 292.

Τίς, *quis?* interrogativum, ge-
 nit. τίνος. α. 72.

Τίς, indefinitum in g. mas. *quis-*
piam. εἴ τις, *si quis*. in fœm. g.
 τίς, *ulla*, & in neutro τί, quod.
 ε. 21. 190.

Τεταίμεθα, *ulti fuerimus*, 1. pl.
 α. 1. med. opt. τίω, *ulciscor*,
 punio, f. πῶ, α. 1. ἵπται. §.
 165.

Τίσιν, *ultionem*, acc. à τίς, ultio.
 Th. τίω, punio. §. 210.

Τιπίνοντες, *nocentes*, acc. pl. præs.
 part. à τιπίνω, idem quod τίω,
 punio, *lato*. τίω, habet primam
 longam. Alii vertunt *festinan-*
tes, à τείνω, sed sic prima so-
 ret brevis. §. 209.

Τιπίνω;

- Τῆνυ**, *calce, gypso*, dat. sing. à *τίνυς*, *ε*, *ἡ*, *calx*. α. 141.
- Τῆνυς**, *Titanes*, posterii Saturni. *τίνυς*, dativ. plur. & *τινύων*, Poëticè à *τινίσω*, *ulciscor*, *pœnas luo*. Thema, *τίω*, *punio*. §. 630.
- Τῆνυσι**, *caesa*, a. 1. part. pass. à *τίνω*, *seco, scindo*, f. 1. *τιμῶ*, p. *τέτμυκα*, a. 2. *ἔτμυον*, a. 1. pass. *ἐτμήθην*, præt. med. *τίτμυα*. α. 420.
- Τὸ**, *ὅγ'*, & *ὅθ'*, articulus præposit. α. 485. 364. 50.
- Τότ'**, pro *ὅτε*, *tunc*, & *ὅθι*, idem. α. 32. 76.
- Ταί**, particula est enclitica, quæ adverbis vel conjunctionibus adnectitur: interdum ornatùs tantùm gratiâ. α. 106.
- Ταίς**, *illis*. α. 726.
- Ταῖς**, Poëticè pro *ἡ*, ab *ὁ*, art. præpos. pro *αὐτῶν*. §. 493. 210.
- Ταῖς**, *talis*. Them. *οἷος*, *qualis*. α. 41.
- Ταῖς**, *ipsis*, dat. pl. *ταῖς*, paralogice Ionica, *ταῖσιν*, ab *ὁ*, *ἡ*, *τὸ*, artic. præposit. α. 57. 172.
- Τοκῆ**, dat. Ionicè, pro *τοκίῃ*, à *τοκεῖς*, *parens*, acc. *τοκῆα*, dat. pl. *τοκῶσιν*, à *τίκω*, f. *τίξομαι*, *pario*. §. 155. α. 188.
- Τὸν**, quem, acc. ab *ὁ*, art. præp. α. 32.
- Τόσος**, & Poëticè *τόσος*, *tantus*. Thema, *ὅσος*, & Poëticè *ὅσος*, *ε*, *ὁ*, *quantus*. α. 660. α. 441.
- Τότε**, *ὅτ'*, pro *ὅτε*, *tunc*. Them. *ὅτε*, *quando*. α. 565. 616.
- Τὸ**, *τ'*, *hocque*, artic. præposit. ab *ὁ*, *ἡ*, *τὸ*. α. 360.
- Τοπῆντι**, *primum*. Sic τὸ ἀρχεῖ, *manè*, τὸ καθήμενον, *quotidie*, eleganter præponitur, τὸ. α. 487.
- Τοπῆρος**, idem quod *πῆρος*, Poëticè pro *ἀπὸ*. ante, *τοπῆρος*. α. 184. §. 394.
- Τῷ**, & *τῷδε*, quo, art. præp. ab *ὁ*, *ἡ*, *τὸ*. α. 33. 284.
- Τῷτο**, & *τῷτ'*, *τῷθ'*, pro *τῷτο*, ab *ἔτος*, *αἰτή*, *πῶτο*, *hic*, *hac*, *hoc*. α. 121. 362.
- Τῷτο**, *quocirca*, pro *ἵνα*, *cujus gratiâ*. α. 49. §. 88.
- Τῷς**, *hos*, ab *ὁ*, art. præp. α. 136.
- Τρέτῳ**, *timebant*, 3. dual. imperf. act. pro *ἰτρέτῳ*, ad formam *ἐτυτρίτῳ*, à *τρέω*, *tremo*, f. *τρέσω*. α. 171.
- Τρέον**, imperf. pro *ἰτρέον*, *tremebant*, à *τρέω*, *tremo*. α. 213.
- Τρεῖς**, *οἱ*, & *αἱ*, *tres*. θ. 148. 321.
- Τρέψας**, *convertens*, & in accus. *τρέψαντα*, a. 1. part. act. *τρέπων*, *verto*, p. m. *τρέπονται*. α. 316. 416.
- Τρεφίδω**, Ionicè pro *τρεφῶ*, a. 2. act. infin. à *τρέφω*, *alo*, f. *θρέψω*, p. *τρέψω*, a. 2. *ἔτρεφον*, p. m. *τρέφω*. §. 480.
- Τρεχῆα**, *aspera*, f. g. à *τρεχέος*, *ies*. ὁ. α. 119.
- Τρέω**, Poëticè pro *ἰτρέω*, *exprobit*, à *τρέω*, *exprovesco*. §. 850.
- Τρέχῃ**, *abito*, 3. præf. ind. à *τρέχω*, *curro*, f. *θρέξομαι*, perf. *διέδραμυκα*, a. 2. *ἔδραμυον*, p. m. *διέδρομυα*. α. 219.
- Τρητῷ**, *cavernosa*, Poëticè pro *τρητῷ*, in form. g. à *τρητῆς*, *ε*, *ὁ*, *perforatus*. Thema, *τρηάω*, pro quo usitatum, *πρηάω*, *perforo*, f. *τρηάω*, dicitur & *πρηάινω*, pro *πρηάινω*, unde aor. 1. *ἠπρηάω*. §. 331.
- Τρηχῶ**, genit. à *τρηχῆ*, *ἰσ*, *ἡ*, *nomen mul.* α. 355.

Τραχὺς, Ionicè pro τραχὺς, asper.
s. 291.

Τρέβουσι, atterunt, 3. pl. præf. ind.
à τρέβω, f. ψω, tero, attero, p.
φα, præf. pass. τίτρεμαι, p.
m. τίτρεται. s. 251.

Τρεῖς κάρηνα, τρία κάρηνα, tria ca-
pita, ex τρεῖς, οἱ, & αἱ, tres,
& κάρηνα, τὸ, caput. s. 288.

Τρεῖς κῆρυκα, triginta, pro τελέκον-
τα: sunt enim ἄκλυται. Them.
τρεῖς, tres. s. 696.

Τρεῖς κῆρυκα, acc. à τρεῖς κῆρυκα, αἰδῶς,
ἡ, tricesima pars, τρεῖς κῆρυκα, tre-
centas, à τρεῖς κῆρυκα, trecenti.
Thema, τρεῖς, tres. s. 766. θ.
715.

Τρεῖς κῆρυκα, nomen mul. α. 197.

Τρεῖς κῆρυκα, tricubitalis, accus. à
τρέπῃς, ex τρεῖς, & πῆς, τρεῖς,
θ, cubitus. s. 423.

Τρεῖς κῆρυκα, pro τρεῖς κῆρυκα, tripodem,
à τρεῖς, οἱ, θ, tripes, τρε-
πῆς, acc. tripodale, à nomi-
nat. τρεπῆς, s, θ, τρεῖς, s,
θ, Æolicè pro τρεῖς, οἱ, θ,
ex τρεῖς, tres, & πῆς, ποδῶς, pes.
α. 312. s. 423. 657.

Τρεῖς κῆρυκα, dat. singul. ter arato,
hinc τρεῖς κῆρυκα γῆ, terra qua
ter aratro versa fuit, à τρεῖς,
tres, & παλῶ, verro, arō. s.
971.

Τρεῖς, ter, à τρεῖς, tres. s. 173.
252.

Τρεῖς κῆρυκα, acc. à τρεῖς κῆρυκα, αἰδῶς,
ἡ, tertius nonus, dies mensis, h.
c. vigesimus septimus, ex τρεῖς
& εἰς, novem, εἰς, αἰδῶς, ἡ,
& εἰς, αἰδῶς, ἡ, nonus dies.
s. 814.

Τρεῖς κῆρυκα, h. c. tricesimum.
ex τρεῖς, tres, & δέκα, decem.
s. 780.

Τρεῖς κῆρυκα, à σπῆρμα, ἡς, ἡ, spi-

thama, ein spanne; quantum
longissimo digitorum porrectu
complecti licet. s. 426.

Τρεῖς κῆρυκα, triplici serie, adverb. ex
τρεῖς, seu τρεῖς, tres, & εἰς,
f. εἰς, ordine eo. s. 727.

Τρεῖς κῆρυκα, tertium, pro τρεῖς, di-
citur etiam τρεῖς κῆρυκα. Thema,
τρεῖς, tres. s. 143.

Τρεῖς κῆρυκα, nomen mul. θ. 924.

Τρεῖς κῆρυκα, pili, à nominat. Τρεῖς,
τρεῖς, ἡ. α. 391. in dat. plur.
Τρεῖς κῆρυκα. s. 539.

Τρεῖς κῆρυκα, Trojam, à τρεῖς, τρεῖς,
θ, Trojannus. s. 165.

Τρεῖς κῆρυκα, conversio, τρεῖς κῆρυκα, acc. pl.
ubi as corripitur per licentiam
Poëticam, quam vocant σπῆ-
ρμα. s. 479. 564.

Τρεῖς κῆρυκα, incurvus, metaphora
desumpta à rota. Th. τρεῖς κῆρυκα,
curro. s. 518.

Τρεῖς κῆρυκα, genit. pl. à τρεῖς κῆρυκα,
ἡ, θ, vindemiator, h. c. qui
vina demit, à τρεῖς κῆρυκα, fruges
carpo. item, per syn. gen. vin-
demio. Th. τρεῖς κῆρυκα, ἡ, θ, triti-
cum. α. 293.

Τρεῖς κῆρυκα, galeam, q. τρεῖς κῆρυκα,
à triplici cono. Th. φαλῶς, ἡ, θ,
conus galeæ. α. 199.

Τρεῖς κῆρυκα, absunt, à τρεῖς κῆρυκα, idem
quod τρεῖς κῆρυκα, attero. s. 305.

Τρεῖς κῆρυκα, tu, pro Dorico, τὸ, & hoc
pro σὺ, tu. s. 10.

Τρεῖς κῆρυκα, percussus, a. 2. pass. à
τρέπῃς. α. 361.

Τρεῖς κῆρυκα, dat. pl. Tyrrhenis, no-
men populi. θ. 1015.

Τρεῖς κῆρυκα, ἡ, θ, parvus, & τρεῖς κῆρυκα,
paululum. Adv. Neutra ponun-
tur pro Adverbiis. Th. πῆς κῆρυκα, ἡ,
θ, matema. s. 469.

Τρεῖς κῆρυκα, acc. à τρεῖς κῆρυκα, οἱ, θ,
nomen proprium viri, τρεῖς κῆρυκα

ιον, nomen proprium loci. 9.
306. α. 32.
Τοφωίδ, genit. τοφωίδος, nomen
est gigantis. 9. 869.
Τύχη, nomen proprium mul. 9.
360.
Τυχόνη, ei qui obviam fuerit,
part. a. 2. act. ἀτυχάινω, sum,
evenio, incido, t. τούχομαι,
aor. 2. ἔτυχον, p. πέτυχα. 9.
973.
Τάγ', hi, dual. num. ab ὅ, hic.
α. 439. fed. τῷ, dat. sing. α. 281.
Τῶν, & τῶν γε, genit. pl. ab ὅ,
ἡ, τῶ, hic, hæc, hoc. α. 335.
246.
Τῶς, sic, pro ὅπως, per aphære-
sin. Th. ὅπως, α, ὅ, hic. α. 219.

Υ.

Υἁδης, stella septem in corni-
bus tauri, qua quæritur oriun-
tur aut occidunt, pluvias
excitant, ab ὕω, pluo. α. 615.
Υβρις, ὕβρις, ὕβρις, ὕβρις,
injuria. Hinc est ὕβριζω, con-
tumeliā afficio. unde est, ὕβρι-
σις, ὕ, ὅ, insolens, proter-
vus. in acc. ὕβρισις. α. 214. 9.
307.
Υγρός, ὕ, ὅ, humidus. hinc ὕ-
γραίνω, humectō. α. 615.
Υδὴ, aqua, dat. cas. ab ὕδω, α.
α, τῶ, Poëticè, pro ὕδωρ,
aqua. α. 61.
Υδρῶν, Ionicè, pro ὕδραν, Hy-
dam, ab ὕδωρ, αἶ, τῶ, aqua.
9. 313.
Υδωρ, aqua, genit. ὕδατος. α.
196.
Υἱ, pluit, 3. præf. ind. ab ὕω,
pluo, f. ὕσω. hinc ὕεις, ὕ, ὅ,
pluvia. α. 552. 545.
Υἱ, à nominativo ὕις, filius, in

genit. ὕι, & contractè, ὕι;
in dat. ὕϊ, & contractè ὕϊ. α.
150. ὕις, ὕις, ad formam βα-
σιλῆς, ab ἡδς, filius. vox hæc
variè declinatur, in 3. simpl.
itémque in 2. & 3. contracto-
rum. 9. 268.
Υλῆ, η, ἡ, sylva. hinc ὕλης,
ἄλς, sylvosus, ὕλησος. 9.
1010.
Υλκιστῆ, qui in sylvis dormiunt,
nom. pl. ab ὕλκιστις, ex ὕ-
λη, η, ἡ, sylva, κιστῆ,
lectus, confer supra ἡμερόσι-
τῶ, qui toto die dormit. α.
529.
Υλοτόμιον, α, cafor lignorum. hinc
& ὕλοτομία, ligna in sylvis ca-
do, ab ὕλη, sylva, & τέμνω,
seco, f. μῶ, p. m. τέτομα. α.
422. 807.
Υλοφάγιον, genit. Ion. ab ὕλο-
φάγος, qui sylvas depascitur,
ab ὕλη, sylva, & φάγω, edo,
α. 2. ἔφαγον. α. 591.
Υμέις, vos, à σὺ, tu. hinc ὕμειπ-
εος, vester. 9. 963.
Υμῆναι, hymenæus, ab ὕμνῶ,
ἐν, ὅ, pellicula, qua factus
involvitur. α. 274.
Υμῖν, vobis, Æolicè, pro ὕμῖν.
ὕμῶν, pro ὕμειπρον. 9. 662. α.
328.
Υμνῶ, celebros, laudo, f. ἦσαι,
ὕμνειςσαι, Poëticè, pro ὕμ-
νειςσαι, pl. part. præf. f. g. ὕμ-
νισαι, α. 1. act. subj. ὕμνῶσι, Do-
ricè, pro ὕμνῶσι, ὕμνειςσαι, part.
præf. f. g. pl. num. pro ὕμνῶσαι,
Doricè, ab ὕμνῶ, hymnus,
carmen. Th. ὕμνῶ, celebros, ca-
no. α. 2. 9. 11. 33.
Υμνῶ, α, ὅ, carmen, ab ὕδω,
celebros, ὕμνῶ, carmine. α. 657.
Υἱς, ὕ, ὅ, filius. α. 271.

Υπαί,

Υπαί, præposit. pro ὑπὲρ, Poëticè. ubi redundat. α. 71. 278.

Υπαλάσσω, subterfugere, scil. debes, (α. 1. med. infin. Th. αἰλίω, molo, vito, Poëticè, αἰλάω.) ε. 557.

Υπαλύξω, effugere, α. 1. act. infin. ab ὑπαλύσκω, f. ὑπαλύξω. Thema, αἰλίω, vito. ε. 304.

Υπιδίκε, suscepit, pro ὑπιδίδικε, 3. sing. plusq. perf. pass. habet significationem mediam, ab ὑποδίδχομαι, f. ξομαι, præter. ὑποδίδισμαι, suscepit. Thema, δίδχομαι, f. ξομαι, capio. θ. 513.

Υπὶθήκη, instruxit. 3. sing. α. 1. med. indic. ab ὑποπῆγμι, suppono. Th. πῆγμι, pono. θ. 175.

Υπὶαντή, adversarius, ab ἐναντί, oppositus. Thema, ἀντί, præpositio, pro. α. 347.

Υπὶερθε, ab ὑπερθε, infra. Th. ἔρθε, ας, ἡ, terra. α. 410.

Υπὶήλυξε, evitavit, α. 1. ind. Th. αἰλύω, unde αἰλύσσω, F. ξω, α. 1. ἡλύξα, ας, ε. θ. 615.

Υπὲρ, præposit. pro supra. ε. 45.

Υπερβάλλω, superans, præf. part. Thema, βάλλω, jacio. f. αλῶ, p. βέβληκα, α. 2. ἔβαλον. ε. 489.

Υπερβασία, ας, ἡ, transgressio, Poëticè, pro ὑπερβάσις, ab ὑπερβάσσω, transgredior. Th. βάσις, εο. f. βήσσω, α. 2. ἔβην. ε. 827.

Υπὲρβια, violentus, omnem vim excedens, ex ὑπὲρ, supra, & βίας, ἡ, vis, robur, unde est, Latinorum superbus. θ. 139.

Υπερβίης, & ὑπερβίως, ε,

εὐκὺς, superbus; conspicuus super alios; ut ὑπερβίως παῖς, superba proles, ex ὑπὲρ, & φαίω, f. αἶω, p. πέφασκα, ostendo, in lucem edo. θ. 149.

Υπερβίως, εὐκὺς, ὁ, superbus, Thema, αἶω, ἀνδρὺς, ὁ, vir. θ. 995.

Υπερθε, seu ὑπερθε, supra. Th. ὑπὲρ, super. ε. 545.

Υπερθυμῶ, ὁ, magnanimus. Th. θυμῶς, ὁ, ὁ, animus. θ. 937.

Υπερθύειν, superliminare. Th. θυρα, ας, ἡ, janua. α. 271.

Υπερσυνίδας, gen. Aeolicè, pro ὑπερσυνίδης, ab ὑπερσυνίδης, ε. ὁ, nomen gentil. θ. 1010.

Υπερσύν, genit. ab ὑπερσύν, nomen viri. θ. 134 274.

Υπερκύδω, acc. ab ὑπερκύδας, αἰῶ, ὁ, gloria supereminens. Them. κύδω, εὐ, τὸ, gloria.

Υπερμύς, præpotentis, ab ὑπερμύης. Th. μύς, εὐ, τὸ, animus. α. 413.

Υπερρῶς, ε, ὁ, pistillum, veteres mortario usi fuerunt pro molis. ε. 422.

Υπερὶωπλς, genit. ab ὑπερὶωπλς, insolens, cujus robur arma superat. Th. ὦπλον, ε, τὸ, & in pl. πλς, arma. θ. 516.

Υπερῆ, pollicitus erat, α. 2. act. ab ὑπερῆμι, suppono. Them. ἔστημι, στήμι, f. ἔστημι, α. 2. ἔστημι. θ. 402.

Υπερῆς, supremas, superlat. ab ὑπὲρ, super, comp. ὑπερῆς, superior, ab ὑπερῆς, dicitur etiam ὑπερῆς, per syncopen, Consul. ε. 8.

Υπερῆς, congressa, α. 1. part. pass.

- pass. pro ὑποδυνασθῆσαι, ab ὑποδυναίω. Them. δύνη, ἤς, ἡ, lectus. §. 374.
- Υπῆσαι, prominebant, imperf. ab ὑπικμαι, *subsum.* α. 266.
- Υπνῶ, α, ὅ, somnus, ὑπνῶ. α. 118.
- Υπὸ, & ὑφ', à vel sub. præposit. α. 63. 367.
- Υποδιδίσκει, *subveritus*, part. a. 1. act. δ, ingeminatur metri causâ, ab ὑποδιδῶ. Them. διδῶ, timeo, f. δίδισμαι, p. δίδδωκε. α. 98.
- Υπικαθεύδω, a. 2. act. subj. alii ὑπικαθεύδω, a. 2. act. opt. effugerit, à φάω, *fugio*, f. φάξομαι, a. 2. ἵφω. α. 42.
- Υποδυνασθῆσαι, *subjugata*, participium, a. 1. pass. ab ὑποδυναίω, f. ὑσμαι, p. δίδωμαι, pro ὑποδυνασθῆσαι. Th. δαμάω, α, domo. α. 53. §. 962.
- Υποκυοσαμένη, α duplicatur metri causâ, part. a. 1. med. ab ὑποκύνω, *sio gravis*. Thema, κύω, f. σω, in utero fero. §. 308.
- Υπόδρα, *torvè*, adverb. ponitur ἐπὶ ῥήματι καὶ ὑπόδρα, pro ὑπόδρα, per epenthesein ῥ δ. Th. ὄρω, f. αῶ, p. ὠρακα, & Att. ἰώρακα. α. 445.
- Υπολαμπής, neutri, ab ὑπολαμπής, *sublucidus*. Th. λάμπω, f. ψω, *luceo*. α. 142.
- Υπὸ λυγρῶ, *fuge*, pro ὑπαλύξω, præf. imperat. ex ὑπὸ & ἀλύξω. Thema est αἰλίω, *molo*, item *vito*. α. 760.
- Υπόπαις, *qua liberos habet*, à πόρις, α, ἡ, *vivula*. α. 601.
- Υποταρταίη, *sub tartarum desinens*. Th. τάρταρος, α, ὅ, *tartarus*. §. 851.
- Υποσδομάω, *irruentibus*, præf. part. verbi σῶω, *agito*, idem quod σῶω. α. 373.
- Υποχόμω, part. a. 2. med. ab ὑπὶχομαι, *promitto*, f. ὑπὶχέσσομαι, p. ὑπὶχέσσομαι, a. 2. m. ὑπὶχέσσω, ab ὑπὶχω. Th. ἔχω, *habeo*. §. 170.
- Υσμίνη, ἡ, *pugna*. Them. μῆναι, *maneo*. α. 198.
- Υστέρω, α, ὅ, *posterior*, *sequens*. α. 351.
- Υφαινε, *texebat*. imperf. act. ab ὑφαίω, idem quod ὑφαίω, *texo*. α. 28.
- Υφίσταν, *aliquantò minor* ἢ *junior*, q. d. *subminor*, ab ὑπὸ, & ἡτταν, vel ἡσαν, α, ὅ, ἡ, *minor*. α. 258.
- Υψηλός, ἡ, ὅ, *altus*, α, α, *um*, ab ὑψῶ, α, πῶ, *altitudo*. α. 440.
- Υψηλότης, α, ὅ, *altitudo*, ex Adverbio ὑψί, *altè*. Th. ὑψῶ, α, πῶ, *altitudo*, & βρέχω, *fremo*, *resono*. α. 8.
- Υψίζυγος, *altijugus*, ex ὑψί, *altè*. Th. ὑψῶ, α, πῶ, *altitudo*, & ζυγός, *jugum*. Th. ζυγώνω, *jungo*. α. 18.
- Υψηλός, *altè comatus*. Epith. quercûs, ex ὑψί, *altè*, & κόμη, ἡ, *coma*. α. 376.
- Υψηλός, *genit.* ab ὑψηλός, *in alto regnans* ex ὑψί, *altè*, hoc ab ὑψῶ, α, πῶ, *altitudo*, & μῶδω, *impero*. §. 529.
- Υψόθεν, & ὑψῶ, *altè*, adverbia. Th. ὑψῶ, α, πῶ, *altitudo*. α. 849. 551.

Φ:

- Φ**αιήτης, *Phaëtonta*, nomen viri. *Φαίτων*, οὐρανός, ὁ, *lucidus*, praef. part. q. d. *lumen currens*. à *φαῖτω*, idem quod *φαῖω*, *luceo*. §. 760.
- Φαέτις*, *lucet*, 3. praef. ind. act. à *φαέω*, *luceo*. Th. *φαῖω*, *luceo*. s. 528. §. 372.
- Φαεινός*, ὤ, ὁ, *splendidus*. à *φαεῖναι*, idem quod *φαῖω*, *splendo*. α. 225.
- Φαισμύρογος*, genit. à *Φαισμία*, βρογός, *lucem hominibus praebens*. à *φαῖω*, *luceo*, & βρογός, *mortalis*. §. 958.
- Φαίδριμος*, υ, ὁ καὶ ἡ, *illustris*. Th. *Φαίδριος*, ὤ, ὁ, *hilaris*. §. 940.
- Φαιδριώτης*, αβλυε, praef. inf. pass. à *Φαιδριών*, *nitidum reddo*. Th. *Φαίδριος*, ὤ, ὁ, *alacer*. s. 753.
- Φαινομένη*, *apparentem*, praef. part. pass. à *φαίνω*, *ostendo*, *facio apparere*. *φαίνεσθαι*, *ostendite*, *φαίνεσθαι* pro *ἵφαινε*, *exserebat*, imperf. Ion. Vide *Φαινή*. §. 443, 689.
- Φάλαγξ*, acc. pl. *Φάλαγξ*, καὶ, ἡ, *acies quadrata*. §. 935.
- Φάληρον*, nomen viri. α. 180.
- Φανείη*, *apparuerit*, 3. sing. a. 2. pass. ut & *φανῆ*, 3. sing. a. 2. pass. subj. *φανῆσθαι*, part. a. 2. pass. verbi *φαίνω*, *in lucem profero*, f. *φανῶ*, a. 1. ἵφαινα, p. *πέφαινα*, p. pass. *πέφαιμαι*, a. 2. pass. *ἵφαινῶ*. s. 458, 598.
- Φάω*, αὐ, τὸ, *lumen*. à *φαω*, *luceo*. s. 155.
- Φαρίσι*, dat. pl. Poëticus, à *φάρυγξ*, αὐ, τὸ, *vestis exterior*, *palla*. s. 198.
- Φαρίτω*, acc. Ion. *πικρὸν τὸ φάρ*

τω, quia sagitta in ea feruntur. α. 129.

Φάρμακον, υ, τὸ, *remedium*, accipitur etiam pro *veneno*. s. 485.

Φασί, & *Φασίν*, *aiunt*, 3. pl. ind. praef. à *φημι*, *dico*. s. 803.

Φασις, nomen fluvii.

Φάσις, *dictitabat*, imperf. pro *ἵφη*, Poëticè, abinufit. *Φάσις*, Sic *ταῖσι* (Ἰλινδ. 6. v. 60.) pro *ἵση*. §. 209.

Φατός, *celebris*, *Φατειός*, *enarrabilis*. & in genit. pl. *Φατειῶν*. Th. *φημι* vel *φαῖω*, *dico*. s. 3. α. 144, 161.

Φάτω, a. 2. med. pro *ἵφατο*, ad formam *ἵφαιμι*, *αὐτο*, *ἵφατο*. Th. *φημι*, vel *φαῖω*, *dico*. α. 115.

Φείδο, *parcas*, praef. imperat. m. Ion. pro *φείδω*, verbi *φείδωμαι*, *parco*, f. *φείσσωμαι*, p. *πέφισσωμαι*. s. 604.

Φειδῶ, ὁ, ἡ, *parsimonia*, 4. contract. hinc *Φειδωλή*, *parca*. s. 369, 720.

Φερβύμη, Ionicè pro *φέρβω*, *pasce*, praef. inf. à *φέρω*, f. *ψω*, *pasco*. s. 377.

Φερίοικος, epitheton cochleae, *domiporta*. à *φέρω*, *fero*, & *οἶκος*, *domus*. s. 571.

Φερίσβιος, υ, ὁ, ἡ, *almus*. à *φέρω*, *fero*, & *βίος*, υ, ὁ, *vita*. §. 693.

Φερισσακίας, *ferentes scuta*, *scutiferos*, à *Φερισσακίης*, hoc à *φέρω*, *fero*, & *σάκος*, αὐ, τὸ, *scutum*. Th. *σάτιω*, *onero*. α. 13.

Φίρειν, *gererant*, 3. praef. ind. opt. *φίρειναι*, praef. part. *φίρειν*, pro *ἵφειρον*, 3. pers. imperf. *φείρω*, Ionicè pro *φίρειν*. à *φέρω*, *fero*, f. *αῖω*, a. 1. ἵφειρον, p. m. ἵφειρον. α. 150, s. 215.

Φίρειναι,

Φέρουσα, κς, ἡ, nomen Nymphæ.
 §. 248.

Φέρωντος, superl. *præstantissimus*. à
 φέρω, φέρωντος. §. 49.

Φέρων, φέρουσα, *ferens*, præf. part.
 Vide in φέρων. s. 204.

Φεύγουσιν, *fugientes*, præf. part.
 f. g. plur. num. à φεύγω, *fugio*,
 φεύγεσθαι, f. 1. inf. a. 2. ἵφουγον.
 p. m. πέρουσα. s. 620. α. 112.

Φῆ, *dixit*, pro ἵφη, a. 2. vel im-
 perf. à φημί, *dico*. §. 550.

Φηλήτης (alii φιλήτης) *furibus*,
 dat. plur. Ion. à φιλήτης, κς, ὁ,
fur. hoc à φίλῳ, κς, ὁ, *ami-*
cus. sed φηλήτης, κς, ὁ, *impro-*
stor, à φῆλῳ, κς, ὁ, *improstor*.
 hinc φηλέω, *decipio*. s. 375.

Φάμη, κς, ἡ, *fama*. à φημί, vel
 φάω, *dico*. s. 761.

Φημί, *dico*, præf. ind. ἵφλω, a. 2.
 hinc φημίζω, *dinulgo*, *dico*.
 s. 656. 764.

Φθιέμενός, *antevertens*. part. a. 2.
 med. à φθίω, *prævenio*, F. φθά-
 σω, a. 1. ἵφθικω, a. 2. act. ἵφθλω.
 a. 2. med. ἵφθιμέλω, ad formam
 ἵφθιμέλω. s. 554.

Φθίζοντες, pro ἵφθίζοντες, *sonabant*,
 imperf. à φθίζομαι, *loquor*,
 φθίζεσθαι, a. 1. med. Ion. præf.
 pass. ἵφθιγμαι, præf. m. ἵφθιγ-
 γα. §. 831.

Φθείρουσιν, *perdunt*, 3. pers. pl. ind.
 præf. à φθείρω, f. φῶ, p. ἵφθι-
 γω, a. 1. ἵφθιρω, a. 2. ἵφθιρων,
 p. m. ἵφθιρω. Them. primum
 φθείω. §. 876.

Φθίνω, *pereo*, *deficio*, præf. ind.
 hinc in genit. part. φθινοίῳ,
 φθιόντων. §. 59. s. 798.

Φθισιλόωρος, acc. sing. à φθισιλόωρ,
perdens viros, epitheton bello
congruentissimum, à φθείω, *cor-*
rupto, & ἀνὴρ, *vir*. §. 431.

Φθονεί, *invidet*, 3. pers. præf. ind.
 à φθονίω, *invideo*, f. ἵφω, p.
 ἵφθονησθαι. Them. φθονέω, κς, ὁ,
invidia. s. 26.

Φίκιον, accus. à φίκιῳ, nomen
 montis. ex ἵφι, *fortiter*, & κίω,
incedo, quia ardui montes sum-
 mis viribus sunt superandi. α.
 33.

Φιλίτης, *furibus*, dat. plur. pro
 φιλήτης, à φιλήτης, κς, ὁ, *fur*.
 Th. φίλῳ, *amicus*. s. 375.

Φίλῳ, κς, ὁ, *amicus*. φίλῳ & φίλῳ
 in pl. s. 306. 184. *carus*, *gra-*
tus. s. 116. φίλοι θιού.

Φιλεῖ, *amat*, 3. præf. ind. à φιλείω,
 f. ἵφω, p. πεφίλησθαι, præf. m.
 πέφιλα. s. 15. 300. 342.

Φιλεῖται, Doricè pro φιλεῖται,
 3. pl. præf. à φιλείω, *amo*. Th.
 φίλῳ. θ. 97.

Φιλυρρίδης, nomen gentile. §.
 1802.

Φιλομομεδής, ἵῳ, ὁ, ἡ, *amans ri-*
sus. die gern lacher, Poët. ge-
 minant μ. ex φίλῳ, *amicus*,
 & μομεδής, *rideo*. θ. 989.

Φιλομυμηδής, acc. sing. à φιλομ-
 μυηδής, ἵῳ, quæ amat genitalia,
 à φίλῳ, & μυηδής, ἵῳ, *cura*, &
 μυηδής τὴ, τὴ αἰδία, *rudenda*.
 In carminis dimensione hinc le-
 gendum φιλομυμηδῆ. §. 200.

Φιλότης, ης, ἡ, *amicitia*. Them.
 φίλῳ, ὁ, *amicus*. §. 651.

Φίλῳ, *caris*. genit. à φίλῳ, κς, ὁ,
amicus. §. 180.

Φίλῳ, *amico*, dat. sing. ut & φί-
 λῳ, in f. g. φίλοις, & φίλῳ-
 σι, dat. pl. Ion. §. 283. 162.
 s. 370.

Φίλπερος, *carior*, comparat. pro
 φιλόπερος, in superl. φίλπερος,
 à φίλῳ, κς, ὁ, *amicus*. α. 78.
 s. 309.

Φιλεῖντος,

Φλεγόντης, *ardentis*, genit. part. præs. à φλεγήω, ex φλέγω, uro, & δέω, *curro*. §. 846.

Φλεγύας, *aquila*, genit. Æolicus à φλεγύας, α, ο, *aquila*. ἀπὲ φλέγειν κὺ λαμψέας εἶναι. α. 134.

Φλόξ, γῆς, ἡ, *flamma*, à φλέγω, f. ξω, uro. §. 697. 859.

Φόβος, *timor*. à φοβέομαι, in præf. med. πίφοβα. α. 144. 155.

Φοβέομαι, 3. pl. imperf. Poëtice pro ἰφόβην, à φοβέω, ᾧ, *timorem injicio*, *terreo*. φοβέομαι, ᾧμα, *timeo*. Th. φοβέομαι, *timeo*. α. 162.

Φοῖβος, φοῖβος, *purus*, *lucidus*. ἐστὶν Apollinis epitheton : & φοῖβη, nomen Deæ. §. 404.

Φοινικῆς, εἰς, *punicus*. à φοῖνιξ, κῆς, ο, *palma arbor*, *color ruber*. α. 194.

Φορτῶσι, à φορτῶ, *ventito*, *frequentato*, f. ἴσω, p. κῆς. α. 103.

Φόνον, eadem, à φόνος, α, ο, *caedes*, à φίνω, *occido*, unde præter. med. πίφονα. θ. 228. α. 17.

Φόρυγος, genit. à nominat. φόρυγος, ῶς, ο, & φόρυγος, *nomen monstri marini*, in accus. φόρυγος, in dat. φόρυγι, pro φόρυγι. §. 237.

Φόρυγος, dat. ἡ φόρυγος, ἡ, *cithara*, *testudo*. α. 280.

Φορμός, ὅς, ο, *sporta*. α. 482.

Φορτίζω, *imponito*, præf. inf. pass. verbi φορτίζω, *onero*, f. σω, p. πίφορποι. Them. φορτίς, α, ο, *onus*. α. 690.

Φόρτος, α, ο, *onus*, hinc φορτίον, α, τὸ, *onus*. φορτίς, φορτί, pro φορτίς, *opera*. α. 644.

Φάω δὲ, in lucem, à φάω, idem quod φῶς, ὥς, τὸ, *lux*. Th. φάω, *luceo*. §. 669.

Tom. 11.

Φραδμοσύνησιν, dat. pl. Ion. pro φραδμοσύνης, à φραδμοσύνη, ἡ, *consilium*. Th. φράζω, f. σω, *dico*. α. 245.

Φράζω, *cogitare*, præf. inf. φράσσειν, 3. dual. α. 1. act. Ion. φράσσειν, pro φράσσειν, φράσσειν, pro φράσσειν. 3. ling. α. 1. med. opt. φράσσειν, part. α. 1. medii, pro φράσσειν, metri causâ, à φράζωμαι, *considero*. Th. φράζω, *dico*, f. σω, p. κῆς, α. 2. ἰφράδων. α. 367. θ. 892. α. 218.

Φρεσὶ, & φρεσίν, *præcordiis*, *mente*, dat. pl. à φρέων, *mens*. α. 47. 391.

Φρίσσει, *horret*. 3. præf. ind. à φρίσσω, *contremisco*, f. ξω, p. χῆς. φρίσσει, pro φρίσσει, φρίσσει pro ἰφρίσσει, imperf. α. 171. α. 512.

Φροῖν, *sapio*, *cogito*, f. ἴσω, p. πιφροῖν. Them. φρέων, εἰς, ἡ, *mens*. α. 202. θ. 461.

Φύγεις, *effugeris*, α. 2. opt. act. à φύγω, *fugio*, f. φύγομαι, α. 2. ἰφύγον, p. m. πίφυγα. α. 684.

Φύλον, *naturam*, *indolem*, à φύω, ἡς, ἡ. Th. φύω, *nascor*. α. 88.

Φύλακες, nom. pl. à φύλαξ, κῆς, ο κὺ ἡ, *custos*. Th. φυλάσσω, *custodio*. α. 123.

Φύλλα, *folia*, nom. pl. à φύλλον, α, τὸ, *folium*, dat. pl. φύλλοισι. α. 421.

Φυλάσσει, *custodit*, 3. præf. φυλάσσει, pro φυλάσσει, præf. imperat. pass. à φυλάσσω, *custodio*, f. ξω, p. χῆς. §. 769. α. 491.

Φύλον, α, τὸ, idem quod φύλη, ἡς, ἡ, *tribus*, *genus*, φύλ', pro φύλλα, nom. pl. α. 90. 199.

Φύλοπις, εἰς, ἡ, *rugosa*, in accus. φύλοπις & φυλόπιδα, *proprie*

X

claus

clamor bellicus, à φύλον, seu φυλή, ἥ, ἡ, natio, gens, & ὄψ, ὄπης, ἡ, vox, q. d. ὄψ τῷ φύλῳ, *clamor nationum*. Sic βῆ, ponitur pro bello, ἱλιάδ. β. 408. per metonymiam adjuncti, vel quasi, ἡ τῷ φύλῳ ὄπης, quod bellis puniat Deus homines, ab ὄπης, ἰδὲς, ἡ, ultio. α. 23. 114. 200.

Φύρειν, *miscere*, præf. inf. à φύρω, f. υρῶ, & Æol. φύρω, p. κω. α. 61. Φυτὴν, ἥ, τὸ, *planta*, in dat. pl. φυτῶσι, hinc φυτεύω, *planto*, φυτεύω, *plantaret*, 3. perf. 2. 1. subj. φυτεύατο, α. 1. m. ind. Ion. Th. φύω, *nascor*. α. 571. 782. 812. α. 29. 9. 986.

Φωκῆς, *nomen gentis*. α. 25.

Φῶκον, *nomen viri*. *phoca*, est bellua marina φώκαινα, φώκη, *vitulus marinus*, pessimè olet. ὀδυσ. δ. 443. 9. 1004.

Φωνῇ, dat. sing. à φωνή, ἥς, ἡ, vox. α. 382.

Φωτὶς, *vir*, genit. singul. φῶτι, *virum*, accus. sing. à φῶς, *vir*, φωτῶν, *virorum*, per syn. spec. *hominum*, φῶτις, *vir*. Sed φῶς, φωτὶς, τὸ, *lumen*, differentiae causa facit Genitivum pluralem, φώτων. Th. φάω, *luceo*. α. 193. α. 149. 420.

X.

X, propter sequentem Vocalelem aspiratam pro χ. pro καί, sæpè pro χς, κεν, quæ sunt dictiunculae potentiales. α. 392. 434.

Χαίῃ, genit. sing. à χαίῃ, ἰῃ, τὸ, *rudis indigestaque materia* qualem fingeant. Vide in χάος. 9. 123.

Χαίρεις, *gaudes*, 2. perf. præf. verbi, χαίρω, *gaudeo*, f. χαρῶ, p. κέχαρκα, α. 2. ἔχαρον, t. 2. pass. χαρήσομαι, p. m. κέχαρκα. α. 55. 358. α. 327.

Χαλαίνοντες, *laxantes*, præf. part. à χαλαίνω, idem quod χαλαίω, f. ἄσω, *laxo*. α. 308.

Χαλίῳ, *damno afficio*, everso, hinc χαλεπός, *gravis*, χαλεπή, χαλεποῖο, genit. Ion. χαλεποῖσι, dat. pl. Ion. χαλεπώτερος, *difficilissimus*, superl. & χαλεπῶς, *adverb.* α. 5. 292. 91. 332. 557. 674.

Χαλκίῳ, α, ὁ, *aëra voce*, ex χαλκός, ἥ, ὁ, ας, & φωνή, ἥς, ἡ, vox. 9. 311.

Χαλκιοχρυσῶν, *aëra galea munitum*, acc. sing. à χαλκιοχρυσῆς, ex χαλκός, ἥ, ὁ, ας, & χρυσ, υῖος, ἡ, *galea*. 9. 984.

Χαλκῶ, αëre, dat. sing. χαλκός, ἥ, ὁ, ας. α. 415. α. 151. hinc χαλκίῳ, ἥς, αëreus, & χαλκίῳ, metri gratiâ. χαλκίδα, accus. à χαλκίς, *nomen urbis*. α. 145. 151. 655.

Χαμαί, *humi*, adverb. hinc χαμαιγνώων, *humi prognatorum*, à χαμαιγνώης, ex χαμαί, & γίνομαι. 9. 879.

Χάῃ, hiatus, tenebræ, à χάνω, *hisco*: hinc χάω, in chaos verito. 9. 116.

Χαροσόμῳ, præf. part. χαροσόμην, Doricè & Æolicè pro χαράσσειν, à χαράσσω, f. ξω, *sculpo*, *incido*, αëno. α. 573.

Χαρίντες, acc. pl. à χαρίεις, χαρίεσσα, εν, *elegans*, à χάρις, ιως, ἡ, gratia. 9. 129.

Χάρις, ιως, ἡ, gratia, in accus. χάριν. α. 709. 720.

Χαίρις, Dec. in genit. pl. χαίριων. 9. 907. α. 73.

Χάρις,

- Χάρμα**, αἰ@, τὸ, *gaudium*. Th. *χαίρω*, *gaudeo*. α. 400.
- Χαροποιό**, gen. Ionic. à *χαροποι*, *truces*, *fulvi* alioquin, *χαροποιός*, ὤ, à, *latus*, *vultu serenus*, *ca-sius*, *caruleus*, ab ὠψ, *oculus*. Th. ὀψίζωμαι, *video*, & *χαίρω*, *gaudeo* θ. 321.
- Χάσμα**, αἰ@, τὸ, *hiatus*. Them. *χαίω*, *hisco*. θ. 740.
- Χαπίζω**, *egens*, *præf. part.* à *χαπῖω*, *egeo*. α. 21.
- Χαυλιόδων**, οἶος, ὁ, *curvus dentes habens*, dicitur & *χαυλιόδης*, ab ὀδός, οἶος, ὁ, *dens*. α. 387.
- Χίψ**, *fundit*, 3. *præf. ind. verbi* χίω, seu χίω, *fundo*, f. χίσω, χίσω, & χύσω, α. 1. ἔχουσα, ἔχουσα, & ἔχαι, α. 1. *pass. ἐχούθην*. α. 421.
- Χείλει**, *dat. pl.* à *χείλ@*, @, τὸ, *labium*, *labrum*. α. 97.
- Χείμαρρος**, *clavus ligneus sub carina*, χείμαρρ@, *hyeme fluens*, à χεῖμα, αἰ@, τὸ, *hyems*, & ρίω, *fluo*. α. 626.
- Χεῖμα**, χεῖματος, *hyems*, hinc *χειμάν*, ὠ@, *idem*, hinc *χειμύει@*, & *χειμυεῖν*, *hyemalis*. α. 640. 675. 494.
- Χέισον**, 1. *pl. præf. ind. Poëticè* pro χέισον, à χίω, *fundo*, f. χύσω, α. 1. ἔχουσα, & ἔχαι, pro ἔχουσα, f. 2. χῶ, α. 1. *pass. ἐχούθην*, quasi à χύω. θ. 83.
- Χειροδίκαι**, *nom. pl.* à *χειροδίκης*, *cujus est in manibus*, ex χεῖρ, *manus*, & δίκη, ἡ, *jus*. α. 189.
- Χειρὸς**, *genit.* à *χεῖρ*, *manus*, *χειεῖ*, χεῖρα, χεῖρες, *dat. pl.* χερσὶ, χερσὶν, & χεῖρασι, *Ion. & Poët.* ut & χεῖρασιν. α. 480. 797. α. 188. θ. 747.
- Χείρων**, *Chiron*, *nomen viri*. θ. 1001.
- Χελιδών**, οἶος, ἡ, *hirundo*. α. 568.
- Χειρίων**, *deterior*, & *χειρότερον*, *deterius*, *novus comparativus* à κακός, *malus*, in comp. κακίων, χείρων, & *Poët.* χειρίων, in superl. κακίστος, & χείριστος. α. 821. α. 51.
- Χηλῆσι**, *dat. pl. Ion.* à *χηλή*, ἡ, ἡ, *ungula*, *forfex*. α. 62.
- Χηρῶσαι**, *remoti cognati*. Thema, χῆρ@, α, *viduus*. θ. 607.
- Χιτῆ**, *dativus sing.* à *χιτῆς*, σοι, τὸ, *penuria*. Th. *χατῖω*, ὦ, *egeo*. θ. 605.
- Χθονίς**, *genit.* à *χθόνιος*, *terrestris*, à χθών, οἶος, ἡ, *terra*. α. 373.
- Χίλια**, in f. g. & χίλιοι, *mille*, in n. g. χίλια. θ. 364.
- Χίμαιρα**, in gen. χημάρης, *Ionice*, *capra hyeme nata*, à χεῖμα, τος, τὸ, *hyems*, per syncopen, ἦ: ψιλῷ, *metri causâ*. θ. 322. 323.
- Χιτῶνα**, *acc. sing.* à *χιτῶν*, ὄνος, ὁ, *tunica*, *Ionice* κίτῶν. α. 287. α. 536.
- Χλαῖνας**, *acc.* à *χλαῖνα*, ἡ, *lena*, *vestis species*. α. 537.
- Χλωρῶ**, *dativ.* à *χλωρός*, *viridis*, unde per *crasin*, *χλωρός*, *χλωρῶ*. α. 743. α. 393.
- Χλῆναι**, *agrestes*, à *χλῆνις*, per *crasin* pro *χλωίνης*, ut sit qui in virenti gramine cubat, epitheton apri, ex *χλόα*, *herba vi-rens*, & *δὺν*, ἡ, *cubile*. α. 177.
- Χοάνοιο**, *genit. Ion.* à *χόανος*, *ca-tinus*, à χίω, *fundo*. θ. 863.
- Χόλοιο**, *gen. Ion.* pro *χόλος*, à *χόλος*, α, ὁ, *bilis*, item *ira*. Th. *χολή*, ἡ, ἡ, *bilis*. θ. 221.
- Χολύμυρος**, *iratus*, *præf. part.* à *χολόμω*, ἔμω, *irascor*. Them. *χολή*, ἡ, *bilis*. α. 139.
- Χολωσάμυρος**, *iratus*, *part. a. 1. med.* pro quo *Poëtæ* quoque dicunt.

- χωσάμην, à χολών, irascor.
Th. χολή, bilis. s. 53.
- Χορός, ὤ, ὅ, chorus, chorea, tripodum. α. 201.
- Χόρτον, ὤ, ὅ, faenum, hinc χορτίζεν, propriè herbis, seu faeno pascere, per synecd. fatu-
re. s. 606.
- Χρεία, debita, in dimensione Poëtica legendum, χρεά, vel π, abesse debet, quod mihi fit verisimilius, χρεία verò derivatur à χρεῖον, ὤ, τὸ, debitum, χρεῖος, ὤ, idem. s. 647.
- Χρεῖων, genit. pl. à χρεία, ας, ἡ, egestas, utilitas, &c. s. 404.
- Χρέμισαν, hiniuere, a. 1. Ion. à χρεμίζω, per syncopen pro χρεμισίζω, f. ἴσω, hini. o. α. 348.
- Χρηίζεν, præf. inf. à χρείζω, idem quod χρείζω, egeo. Th. χρεία, indigentia. s. 367.
- Χρήμα, αἶ, τὸ, res, χρεῖμα, pro χρεῖμα, & χρεῖμαθ', pro χρεῖματι. s. 344. 605.
- Χελοάρη, part. a. 1. med. υπελα. Errant ergo qui aiunt, a. 1. med. non habere passivam significationem, à χεῖω, f. ἴσω, υπελο, perf. p. κέχελσμαι. s. 523.
- Χρόν, ὤ, ὅ, tempus. s. 133.
- Χρός, genit. à χρεῖς, cutis. Them. χροά, ας, ἡ, color. Dicitur χροός, ὤ, ὅ, & χρεῖς, χροός, ὅ, χροῖ, χροά s. 5, ω. 74 198.
- Χρυσάμπυκις, aurea mitra revincta, ex χρυσός, ὤ, ὅ, aurum, & ἀμπύκις, υκός, ὅ, ἡ, propriè funiculus auratus, quo iuba equorum in fronte sparse colligantur, ab ἀμπέχω, circumdo. Deinde per metaph. tribuitur mulieribus. S. 916.
- Χρυσάωρ, accinctus aureo gladio, nomen viri, in accusativ. χρυ-

- σάωρα. s. 771. ex χρυσός, aurum, & ἄωρ, ρ, τὸ, enfis. S. 282.
- Χρύσιαι, plur. à χρύσιος, χρυσῆς, pro χρυσίης. S. 975. χρυσίω. s. 65.
- Χρύσι, idem quod χρύσε. α. 313.
- Χρύσιος, & contractè, χρυσῆς, αινεῖς, à χρυσός, ὤ, ὅ, aurum. α. 297. θ. 216.
- Χρυσόκρομος, ὤ, ὅ, aureo crine confricuus, ex χρυσός, & κρόμη, ἡ, coma. S. 947.
- Χρυσόπιδλον, aureis calceamentis gaudentem, ex χρυσός, ὤ, ὅ, aurum, & πίδλον, ὤ, τὸ, calcens. S. 454.
- Χρυσόσφαιρος, aurea redimitus corona, à χρυσός, ὤ, aurum, & σφαῖρος, corona. Th. σφῶ, coronatio. θ. 17.
- Χρῶς, ὠτός, ὅ, corpus, idem quod χρεῖς, χροός. Th. χροά, ἡ, color. s. 594.
- Χυτροπόδι, genit. plur. à χυτρώπας, olla pedes habens, ex χύτρος, ὤ, ὅ, olla, & πᾶς. s. 748.
- Χωάρης, succensens, part. præf. med. pro χολοάρης. χωσάμην, part. a. 1. med. verb. χωομαι, idem quod χολῶμαι, irascor. Th. χολή, ἡς, ἡ, bilis. S. 533. α. 12.
- Χώρα, genit. à χῶρος, ὤ, ὅ, locus, fides. item, spaium, item, ager pradium, fundus. S. 731. α. 410.
- Χώσατο, pro ἐχλώσατο, iratus fuit, a. 1. m. Ion. à χῶομαι, irascor. Thema, χολή, ἡς, ἡ, bilis. α. 554.

Ψ.

Ψ. *Ἀμῶνη*, nomen mul. à *ψάμμος*,
 α, ὁ, arena, sabulum. α. 260.
Ψάδια, *mendacia*, acc. pl. à *ψῆ-
 δος*. *ψάδιος*, ubi in dimensio-
 ne legendum *ψάδιος*, acc. pl.
 à *ψάδιος*, ἰ, ὁ, ἢ, falsus,
mendax, Th. *ψεύδω*, fallo, f.
ψεύσω, p. ἰψάω, p. pass. ἰψά-
 σμαι, α. 1. m. ἰψάσάμην. α.
 78. 9. 219. 783. α. 709.
Ψιάδας, *guttas*, acc. pl. à *ψιάς*,
 ἰ, ὁ, roris gutta. α. 384.
Ψόλοιον, *ardenti*, dat. sing. à *ψο-
 λός*. Th. *ψόλλω*, α, ὁ, fuligo.
 α. 492.
Ψυχή, *vita*, *anima*. *Ψυχῆς*, *vitam*.
 per metonym. causæ. α. 172.
Ψυχρὸς, *frigidus*, à *ψύχω*, f. ξω,
refrigero. *Ψυχῆ*, pro *Ψυχῆς*,
 Ionicè. α. 547.

Ω.

Ω, ὁ, vocativus. α. 27.
 Ω, *cui*. α. 57.
Ωγύγιον, *antiquum*, ab *ὠγύγιος*,
 antiquissimi Thebanorum regis
 nomen, per syn. speciei, ve-
 tusus, *antiquus*. θ. 806.
Ωδε, sic. α. 35.
Ωκεανίη, *Oceanis*, nomen puer-
 peræ. *ὠκεανίη*, *filia Oceani*.
 9. 264. 956.
Ωκεανός, *Oceanus*, ex *ὠκίος*, *citò*,
 & *νάω*, fluo. α. 171. *ὠκεανοῖο*,
 pro *ὠκεανῷ*. α. 566. 9. 133.
ὠκίος, pl. *veloces*. *ὠκίος*, genit.
 sing. ab *ὠκός*, *celer*, in t. g. *ὠκία*,
 in n. g. *ὠκὺ*. α. 61. 9. 998.
ὠκίαν, acc. ab *ὠκός*, ἰ, ὁ, *ce-
 ler*, *ὠκία*, *ὠκίος*. pro *ὠκίαις*,
 Ion. dat. pl. 9. 266. 780.

ὠκυπτης, *celeriter volans*, ex *ὠκός*,
 ἰ, ὁ, *celer*, & *πέτομαι*, volo.
 est & *ὠκυπτή*, nomen mul. α.
 212. 9. 267.

ὠκυπόδιον, *alipedum*, ab *ὠκύπους*,
οδός, ὁ, idem quod *ποδός*.
ὠκυπόδιον, dat. pl. Ion. α. 470.
 302.

ὠκυρόη, nomen mul. 9. 360.

ὠλίσσε, α. 1. ind. ab *ὄλλωμι*, *perdo*,
 in fut. *ὀλίσω*, α. 1. *ὀλίσσει*, 3. pl.
ὀλίσσω. α. 372.

ὠμώρτησε, α. 1. ind. act. ab *ὀμωρ-
 τήω*, *sequor*, f. ἴσω. Thema,
ὀμωρτή, simul. idem quod *ὀμῶ*.
 9. 201.

ὠμῖον, 9. *ὠμῖον*, pro *ὁ ἡμῖον*, quod
dimidium. Th. *ἡμῖον*, α, ὁ,
dimidius. α. 559.

ὠμησὺν, *crudis vescentem*, acc.
 ab *ὠμησής*, ἰ, ὁ, *crudivorus*,
παρὰ τὸ πὶ ὠμῷ ἔδω, ab *ἔδω*.
edo, & *ὠμός*, ἰ, ὁ, *crudus*.
 9. 300.

ὠμῶς, *cruda*, dat. ab *ὠμός*, ἰ, ὁ,
crudus. item *crudelis*. α. 705.

ὠμός, α, ὁ, *humerus*, *ὠμων*, gen.
 pl. *ὠμοι*, & *ὠμοισι*, dat. plur.
 α. 468. 159.

ὠνῆ, 3. sing. præf. subj. med.
 ab *ὠνέομαι*, *etto*, f. ἴσομαι. α.
 541.

ὠπᾶ, acc. ab *ὠψ*, *ὠπός*, ὁ, *vultus*.
 Th. *ὠπίζω*, *video*. α. 62.

ὠπασε, *dedit*, & *ὠπασεν*, α. 1.
 act. indic. ab *ὠπάω*, t. σω, *pra-
 ben*, item *insequor*. 9. 442.

ὠρεῖ, *tempestivus*, *speciosus*, ab
ὠρε, α, ἡ, *pulcritudo*, *tem-
 pus*. α. 32.

ὠρεῖται, *matura reddunt*, pro
ὠρεῖται, *Æolicè*, ab *ὠρεῖται*.
 Th. *ὠρε*, *tempus*. 9. 903.

ὠρίζετο, *petiit*, α. 1. med. à Th.
ὠρίζω, *porrigo*, f. ξω, p. χα.
 α. 1.

α. 1. pass. *ἀνέχθην*. §. 178.
Ωρη, Ion. pro *ῥῥα*, *hora*, & per
 syn. membri *tempus*, *ῥῥης*, *ῥῥη*,
ῥῥην, *ῥῥα*. §. 501. s. 30.
Ωριζῶντο, certabant, porrigeban-
 tur, 3. pl. imperf. pass. ab *ὀρι-
 ζάομαι*, *ῶμαι*, idem quod *ὀρί-
 ζω* vel *ὀρίζυμι*, f. *ξω*, p. *χα*,
 porrigo. α. 190.
Ωρει, concitat, α. 1. act. ab *ὀρίω*.
 Thema est *ῥω*, excito. s. 674.
Ωραι, tempestivus. ab *ῥῥα*, *hora*,
ῥῥα, *ῥῥα*. s. 394. s. 490.
Ωρίων, *ων*, *ὦ*, Orion, signum
 cœleste. s. 609.
Ωρινο, excitabatur, imperf. pass.
 ab *ῥριμι*. Them. *ῥω*, excito.
 θ. 191.
Ωρει, immisit, α. 1. act. ab *ῥω*,
 f. *ῥῶ*, & Æolic. *ῥρω*, *ῥρω*, 3.
 sing. præt. plusq. pass. ut &
ῥρω. α. 40. §. 990. 523.

Ως, particula varios habens usus.
 s. 86. 110. *ὥς*, *ἵνα*. s. 699.
 §. 402.
Ως, pro *ἕως*, sic. s. 44.
Ὡς, perinde. α. 189.
Ὡς, adde ut, *ὥς*, *ἕως*, pro
ὥς π. α. 405. θ. 831.
Ὡνι, cui, dativ. ab *ὥς*, quis.
 s. 31.
Ὡτῶν, jubebant, imperf. ab
ὀτῶω, incito, f. *ωῶ*, p. *γα*.
 §. 883.
Ὡπίνε, auritum. h. e. ansatum,
 ab *ῥς*, *ῶτος*, τὸ, *auris* unde est
ῶτος, *ῶτος*, *ῶτος*, *auritus*. s. 657.
Ὡφειλον, imperf. Ab *ὀφείλω*, de-
 beo, f. *ὀφείλημι*, p. *ῶφείλημι*,
 α. 2. *ῶφειλον*. s. 174.
Ὡχτο, gradiebatur, 3. sing. im-
 perf. med. ab *οἶχμαι*, abeo, un-
 de *ἀπὸ οἶχμαι*, abeo, morior, f. *οἶ-
 χήσομαι*, perf. *ῶχμαι*. α. 200.

F I N I S.

